

Giới thiệu Trường Ninh Đế Quân

Thể loại: quân sự, cổ đại, chiến tranh...

Câu chuyện nói về lục đại Ninh quốc, trong thiên hạ này có hàng trăm nước lớn nhỏ, nói đến võ công thì đứng đầu lại là Ninh quốc không nước nào vượt qua được.

Bởi vì nơi đây có dũng sĩ của tứ cương tứ hổ tung hoành hợp lực, lục địa trải dài đến đâu, quân Ninh có thể cầm chiến kỳ đến đó, vậy nhưng luôn có những người không phục dũng sĩ bên ngoài hải vực, thế là có thiếu niên đó xách đao giương kích, nhất vĩ độ giang...

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Lời dẫn

Quyển 1: Vạn phu lục

Ninh quốc lập quốc hàng trăm năm đến nay vẫn luôn tôn sùng Đạo giáo, quá nửa các đời chân nhân trên núi Long Hồ đều là quốc sư Ninh quốc.

Đạo tông chú trọng nhân hòa khoan hậu, vậy nhưng mấy trăm năm nay các hoàng đế bệ hạ của Ninh quốc chưa từng có ai thật sự khoan nhân, ngay cả đương kim hoàng đế bệ hạ Lý Thừa Đường khi điều phái hai vạn quân tinh nhuệ xuống biên giới phía nam càn quét Nam Việt quốc (1) vào năm ngoái đã từng nói... Có biết tại sao Đại Ninh gọi là Đại Ninh không? Bởi vì có Đại Ninh ở đây, ai dám không an ninh?

Nguyên nhân diệt Nam Việt quốc chỉ là mấy con sơn dương của Nam Việt quốc đã quá cảnh gặp ba cây cải thảo trong ruộng rau bên phía Đại Ninh.

Hoàng đường không?

Hoàng đường hay không hoàng đường thì trong lòng bản thân hoàng đế Nam Việt quốc biết rõ, nhưng trên đời duy nhất không có thuốc hối hận.

Ba cây cải thảo, ba vạn quân tinh nhuệ, một quốc gia truyền thừa ba trăm năm cứ như thế bị tiêu diệt.

Nếu hoàng đế vong quốc Dương Ngọc của Nam Việt quốc hiện giờ còn bị giam lỏng trong tiểu viện ở Bát Bộ hạ kinh thành có thể sớm biết ngày hôm nay, y cũng sẽ hạ lệnh giết toàn bộ sơn dương, không, là toàn bộ dê, bò ở Nam Việt quốc cũng không thể giữ lại.

Đương kim bệ hạ đã phát huy vô cùng rõ rệt bá khí không nói đạo lý này của hoàng tộc Lý gia, nói như lời của thế hệ chân nhân này trên núi Long Hồ thì là... bàn long ẩn sâu, thi thoảng phải để lộ vuốt rồng, không thể để người ta lãng quên được.

Điều rất kỳ quái là bắt đầu từ mấy năm trước, Thiên tông Tây Vực hưng thịnh ở Đại Ninh, hoàng hậu nương nương liền chỉ thành tín đồ, nàng ta còn khuyên hoàng đế, nói Thiên tông chú trọng hành thiện, chú trọng nhân quả, sao bệ hạ không nghe thêm lời đại đức cao tăng?

Lý Thừa Đường nói: "Trẫm biết đạo lý xa gần, Đạo tông là của chính Đại Ninh ta, trẫm không bảo vệ thì ai bảo vệ đây? Thứ ngoại lai... trẫm không thèm, nếu thật sự có nhân quả, nàng nên bị trời giáng thiên lôi!"

Từ đó về sau hoàng hậu nương nương cũng không bao giờ vào chùa miếu nữa, chỉ thi thoảng cúng hương nến ở trong cung của mình.

Mười hai năm trước, không biết tại sao, hoàng hậu nương nương lúc ấy vẫn chưa là hoàng hậu nương nương đã vào đạo quán lần cuối cùng, từ đó về sau thì bắt đầu đổi sang thờ Thiên tông.

Khi đó Lý Thừa Đường vẫn là vương gia, người ngồi trên hoàng vị là ca ca Lý Thừa Viễn của y.

Trong một ngày hết sức bình thường mười hai năm trước, hoàng đế Lý Thừa Viễn đột nhiên nôn ra máu, không bao lâu thì tắt thở, cả triều đình Đại Ninh quốc lập tức rối loạn, bởi vì hoàng đế bệ hạ không có con trai.

Có đại học sĩ nói hoàng đế bệ hạ không có con trai, vậy thì chọn một vị trong các con trai của chư vị thân vương phủ kế thừa hoàng vị. Vậy nhưng lúc này đứa trẻ lớn nhất chưa quá bảy, tám tuổi, đại học sĩ có tâm tư gì cũng đã rõ rành rành.

Nhưng trong tay đại học sĩ có thực quyền, cả triều có một phần ba quan viên xuất thân là môn hạ của lão ta, ngay cả hoàng hậu cũng không dám nói thêm gì.

Chẳng có ai ngờ được là vào ngày người ta vội vã đưa vị thế tử điện hạ được lựa chọn từ Giang Nam đến kinh thành, đại tướng quân trấn thủ biên giới phía đông Bùi Đình Sơn dẫn theo chín nghìn đao binh chặn ngang ở bên ngoài kinh thành. Vị đại tướng quân lãnh binh chinh chiến khắp nơi này dựng một cái chòi hóng mát ở công thành, ôm đao ngồi khoanh chân ở đó, chỉ nói một câu.

Lưu Vương không đến, đao binh không tán.

Lưu Vương, chính là đương kim đệ hạ Lý Thừa Đường.

Tám vạn dũng sĩ trong kinh thành không dám động, thật sự là không dám động ư?

Ai cũng biết, khi còn trẻ Lưu Vương đã có uy danh trong quân.

Thế là vị thế từ điển hạ kia cong đuôi bỏ chạy, ngay cả công thành cũng không dám vào.

Thế là vị đại học sĩ kia ngửa mặt lên trời thở dài nắn một câu đối giáp mắng phu, làm việc thô lỗ như vậy, chẳng chú ý nhả một chút nào.

Có vấn đề gì không?

Chẳng có gì.

Chính trong đêm Lý Thừa Đường sắp khởi hành về kinh thành vào mười hai năm trước, thế tử của y đã vào đạo quán, gặp một đạo nhân, làm một việc mà sau này Lý Thừa Đường hết sức giận dữ, nhà mẹ đẻ của hoàng hậu tương lai đó vốn là gia tộc vô hạn phong quang bị dồn ép suốt mười hai năm, đến giờ này cả một chức quan trên tứ phẩm cũng không có, hết sức chật vật.

Nhưng hoàng hậu cũng không hối hận.

Cấn răng chống đỡ, báo ứng ác độc hơn nữa cũng không sợ.

Ngày hôm đó, con trai độc nhất của nàng ta vừa tròn một tuần tuổi.

Năm đó, đạo nhân trẻ tuổi trong đạo quán ấy đã thở dài một tiếng, mệnh của ta do trời quyết định, trong đêm tuyết lạnh ném món đồ hoàng hậu đưa cho gã rồi bỏ đạo quán về quê nhà, ngày ngày tự trách.

Chú thích:

(1) Nam Việt quốc: là một quốc gia tồn tại trong giai đoạn 203 TCN – 111 TCN. Cương vực tương ứng một phần lãnh thổ các nước Trung Quốc, Việt Nam hiện nay.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Nếu ta có vạn phu lực

Được trăm người kính sợ là hảo hán, được vạn người kính sợ là anh hùng, được thiên hạ kính sợ... tất nhiên là Đại Ninh, chỉ có thể là Đại Ninh.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, các nước chung quanh Ninh quốc dần dà đều thịnh hành hoạt động cầu phúc, sớm nhất có lẽ là bắt đầu từ Chiêu Lý quốc ở sát bên cạnh Nam Việt quốc. Mồng chín tháng chín hàng năm, vào ngày hoàng đế khai quốc Đại Ninh đăng cơ xưng đế, hoàng đế của Chiêu Lý quốc sẽ đích thân dẫn văn võ bách quan cầu phúc cho Đại Ninh, sau đó âm thầm chen thêm một câu... mong Đại Ninh bất động binh qua.

Đơn giản mà nói chính là cầu nguyện mỗi năm, chớ có đến gần ta, chớ có đánh ta...

Nói ra thì hơi buồn cười, sở dĩ Chiêu Lý quốc lại làm như vậy là vì chuyện của Nam Việt quốc, mấy năm trước vì sơn dương vượt biên sang ăn mấy cây cải thảo của thôn dân mà hai mươi vạn tinh giáp Ninh quốc xuôi nam, xóa tên Nam Việt quốc khỏi bản đồ. Thực lực của Nam Việt quốc và Chiêu Lý quốc không chênh lệch bao nhiêu, hai nước đánh nhau hơn trăm năm mà không phân thắng bại, bây giờ hai mươi vạn tinh giáp đó còn trú đóng ở bên cạnh, sao Chiêu Lý quốc có thể không sợ được chứ?

Đại Ninh có thể dùng mấy cây cải thảo làm cái cớ diệt Nam Việt, nói không chừng sẽ vì cái cớ nhạt nhẽo tương tự mà diệt Chiêu Lý bọn họ.

Hiện giờ vị hoàng đế vong quốc của Nam Việt quốc đang bị giam lỏng ở Bát Bộ hạ kinh thành Đại Ninh uống nhiều rượu rồi lại hối hận sao mình không giết hết sạch các loại dê cừu ở nước mình, hoàng đế Chiêu Lý quốc đã làm chuyện này rồi, diệt dê ở nước mình...

Dê gánh tội.

Đại Ninh mặt nào cũng mạnh, nhưng duy nhất có một điểm có vẻ hơi kém một chút, đó chính là thủy quân.

Nói đến cường binh trên bộ, đứng đầu tất nhiên là dũng sĩ của tứ khố trên bốn khu vực biên cương Đại Ninh quốc, bắc cương Thiết Kỳ, tây cương

Trọng Giáp, nam cương Lang Viên, đồng cương Đào Bình, mà tứ khổ lại là tứ cương bình nguyên, tứ khổ vô phủ, có năm nào mà không phải là nhân tài đồng đức?

Nhưng nếu không có quốc khổ giàu có tích trữ suốt hàng trăm năm của Đại Ninh quốc, quân đội cường đại đến mấy cũng không gánh được bốn chữ "thiên hạ kính úy".

Đại Ninh có mười chín đạo, mỗi đạo có mười chín quận, nơi giàu có nhất là Giang Nam đạo, tiền lương thuế má trần trề của quốc khổ mỗi năm có một phần năm là đến từ Giang Nam đạo. Mà nơi giàu có nhất ở Giang Nam đạo lại là quận An Dương, nơi có phủ chức tạo Giang Nam Đại Ninh.

Vải vóc lụa của Đại Ninh đứng đầu thiên hạ, mức độ si mê gấm vóc Đại Ninh quốc của tóc đỏ phương bắc và mắt xanh Tây Vực khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi. Nghe đồn quốc vương Xa Thác quốc Tây Vực khoe khoang trên người mình mặc mười bộ y phục cũng không nặng đến một cân, quốc vương nước láng giềng Thổ Phiên quốc lập tức không tiếc trọng kim để mua đồ tốt hơn, sau đó mở yến tiệc khoe khoang mình mặc mười lăm bộ, ừm, cũng chưa nặng đến một cân.

Y phục là chính xác, còn cái cân có chính xác hay không thì không biết.

Quận thành An Dương nằm sát bên sông Nam Bình, sông lớn vắt ngang, mỗi ngày đều có thương thuyền vận chuyển vải vóc gấm lụa nườm nượp không dứt, chính những bổ thương này đang đóng góp đến sáu phần thuế thu của Giang Nam đạo.

Trên thế giới này cũng không thiếu khuyết những kẻ bí quá hóa liều, thủy phi trên sông Nam Bình từ trước đến nay vẫn luôn là một đại họa. Ban đầu đã điều tập chiến binh Đại Ninh đến can quét một lượt, khổ nổi thuật dùng thuyền của thủy phi cao hơn những quân nhân vô địch trên bộ này rất nhiều, cho nên giết mãi không hết.

Vì thế, đương kim hoàng đế bệ hạ Lý Thừa Đường quyết định đường đường chính chính thành lập thủy sư của Đại Ninh tại Giang Nam đạo, danh nghĩa ban đầu là tuần giang thủy quân của phủ chức tạo Giang Nam. Ban đầu cũng có hiệu quả nhưng muốn diệt hết thủy phi cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.

Thiếu niên A Lãnh vừa mới chất hàng hóa xong đứng bên bờ sông nhìn chiến thuyền tuần giang đi ngang qua. Hắn là nghĩa tử của Mạnh lão bản, chủ một phường dệt vải ở trấn Ngư Lân, nói là nghĩa tử, chẳng qua là người làm không công mà thôi.

Hắn năm nay 12 tuổi, mơ ước lớn nhất chính là có vạn phu lực, giết hết thủy phi trong thiên hạ.

Người thiếu niên có suy nghĩ hung ác tàn bạo như vậy chỉ bởi vì hắn nghĩ cha mẹ của mình nhất định là bị thủy phi giết, cho nên mới ném hắn lúc đó còn bọc trong tơ lót vào bụi cây ven đường trong ngày đông giá lạnh ấy. Nếu không phải Mạnh lão bản đi ngang qua đã nhặt hắn về để chặn sát (1) cho nhit ruột của mình là Mạnh Trường An, có thể hắn đã rời khỏi thế giới này ở độ tuổi vừa mới mở mắt ra nhìn thế giới này rồi.

Thảm tiên sinh nói phải nhớ ơn nhiều, nhớ hận ít.

A Lãnh ở nhà Mạnh lão bản chịu không ít khổ cực, 5-6 tuổi đã bắt đầu làm việc, hàng của nhà người khác đều là thuê xa phu đưa đến thuyền hàng bên sông, hàng nhà hắn, từ sau 10 tuổi đã là một mình A Lãnh vác đến. Tất cả mọi người đều nghĩ chắc hẳn A Lãnh không sống lâu, dù sao thì từ nhỏ như vậy đã bắt đầu làm việc, mỗi ngày Mạnh lão bản chỉ có hắn hai cái mần thầu nguội lạnh, có thể cầm cự được bao lâu chứ?

A Lãnh giống như một cây cỏ dại trong tuyết không nên nhú lên nhưng lại cứ nhú lên, ngoan cường gặt hết tuyết đọng trên đất khô cằn, hướng về phía mặt trời mà sống... 12 tuổi, cao một mét bảy, tuy gầy gò nhưng cũng cường tráng.

Từ chập tối đến đêm khuya, A Lãnh vẫn cứ ngồi bên bờ sông, hắn không thể đi, bởi vì Mạnh lão bản sai hắn ở đây chờ Mạnh Trường An, vị thiếu gia bằng tuổi mình nhưng số phận khác nhau đó.

Sáu năm trước có một lão đạo nhân đi ngang qua đây, mắt sáng lên khi nhìn thấy Mạnh Trường An, nói Mạnh Trường An là thế tử họ lang, sau này nhất định có công danh, cho nên đưa gã đến thư viện Nhạn Tháp ở thành Trường An đọc sách luyện võ.

Hằng năm trước trung thu, Mạnh Trường An đều sẽ trở về từ kinh thành, mỗi lần đều là A Lãnh kéo một cái xe lớn nặng nề đi đón gã về. Mạnh gia có ngựa kéo xe, nhưng Mạnh lão bản nói ngựa kéo xe quá xóc nảy, không vững vàng, thoải mái bằng người kéo xe.

Tiểu bàn tử Trần Nhiễm từ chỗ xa chạy lại, đặt mông ngồi xuống bên cạnh A Lãnh, nhét cho hắn hai cái bánh mần thầu trắng nóng hổi: "A Lãnh, sao hôm nay vẫn chưa hết việc vậy? Ta thấy ngươi đã xếp hàng xong từ lúc chiều tối rồi mà."

"Chờ Mạnh Trường An."

Lãnh Nhi bật cười: "Ngươi đó, muộn như vậy rồi sao cũng không về đi?"

"Chờ cha ta, cha ta nói lát nữa còn có một thuyền hàng phải xếp, đã nhận tiền của khách hàng rồi, về muộn hơn nữa cũng phải đợi."

Gã đưa cái bánh mần thầu lớn hơn một chút cho Lãnh Nhi, Lãnh Nhi chọn cái nhỏ, cắn một miếng hết hơn nửa cái bánh.

Trần Nhiễm cũng cười, học theo Lãnh Nhi cắn một miếng, miếng ăn căng phồng mà vẫn còn nói: "Mạnh Trường An sắp về rồi à, cái tên đó, từ nhỏ đến lớn đều ăn hiếp ngươi... nhưng mà nói đi nói lại, hắn thật sự có thể trở thành đại tướng quân sao?"

"Đại tướng quân?"

Lãnh Nhi lắc lắc đầu, hẳn không biết Mạnh Trường An có thể trở thành Đại tướng quân hay không, nhưng nhớ hôm đó lúc lão đạo nhân đưa Mạnh Trường An đi, nhìn thấy hắn vác một cuộn vải trở về, lão đạo nhân lại giật mình đến nỗi run cả tay, kẻ đó lắm bả nói mấy lời như cái gì mà khôn long tại yên, Lãnh Nhi nghe không hiểu, còn nói gì mà Mạnh lão bản sẽ bị trời phạt, nói gì mà chỉ sợ trấn Ngự Lâm sắp có nạn lớn.

Mặc kệ lão ta chứ.

Hắn không thích lão đạo nhân đó, nhìn có vẻ thần thần bí bí không vui vẻ, Lãnh Nhi thích Thẩm tiên sinh. Thẩm tiên sinh mỗi tháng đều đến Mạnh gia nhìn có vẻ đúng là một người âm áp, ông dường như đặc biệt tốt với Lãnh Nhi, mỗi lần Lãnh Nhi đến xếp hàng là ông đều sẽ cho Lãnh Nhi ba đồng tiền. Ba đồng tiền đương nhiên cũng chẳng tính là gì, cũng chỉ mua được hai cái màn thầu mà thôi, nhưng đó là quan tâm.

Mỗi lần Thẩm tiên sinh đến cũng đều sẽ mang theo một ít quà nhỏ, không đáng tiền nhưng đều rất đặc biệt, lần này đã cho Lãnh Nhi một con dao săn nhỏ bằng thép tinh. Lãnh Nhi không hiểu Thẩm tiên sinh cho hắn cái này là ý gì, dù sao thì hắn rất thích là được rồi.

Thẩm tiên sinh nghe nói chuyện của Lãnh Nhi mới đến nhà Mạnh lão bản nhập hàng. Mùa đông năm đó, Mạnh lão bản có được một đứa nhi tử, mời đạo nhân ở đạo quán gần đó xem tướng cho nhi tử. Đạo nhân nói Mạnh Trường An là người có phúc nhưng bạc mệnh, bảo Mạnh lão bản tìm một đứa trẻ mệnh khổ cùng tuổi với Mạnh Trường An làm nghĩa tử để chặn sát cho Mạnh Trường An. Điều trùng hợp là trên đường trở về nhà sau khi đưa đạo nhân về đạo quán, Mạnh lão bản đã nghe thấy tiếng trẻ con khóc trong bụi cỏ ven đường.

Đứa trẻ mệnh khổ? Còn có gì khổ hơn là người bị vứt bỏ chứ?

Mạnh lão bản nghĩ đây là ý trời, vô cùng vui mừng nhặt Lãnh Nhi về, đặt tên là Lãnh Nhi, tùy tiện đặt một cái tên như vậy, dù sao cũng không quan trọng. Y cũng không cho Lãnh Nhi mang họ Mạnh, đương nhiên có họ hay không cũng chẳng quan trọng.

Lãnh Nhi nghĩ, nếu như có thể, mình sẽ lấy họ Thẩm, Thẩm của Thẩm tiên sinh... Thẩm Lành.

Thẩm tiên sinh từng nói on nặng hơn hận, cũng không biết tại sao mỗi lần Thẩm tiên sinh tới đều nói câu này, trong ánh mắt nhìn Lãnh Nhi cũng có một ý tứ giống như là nghĩ đến sự tha thứ vậy. Lãnh Nhi không chắc chắn, hẳn cũng không cho rằng sẽ có ý tứ như vậy, Thẩm tiên sinh cũng không có lỗi với mình.

Nhưng Thẩm tiên sinh cũng nói, nam tử hán đại trượng phu, phải có chí khí yêu nước, on phải nhớ, thù cũng phải báo, bất luận là có thù hay có on, có thể mau chóng trả thì không thể chậm trễ. Thật ra Lãnh Nhi không hiểu Thẩm tiên sinh tặng hắn một con dao săn nhỏ là có ý gì, Thẩm tiên sinh muốn nói với hắn, dao không vô là bất tòng phong.

Đang suy nghĩ lung tung, Lãnh Nhi bất chợt nghe thấy Trần Nhiễm vẫn đang nói gì đó bên cạnh mình, màn thầu thì đã ăn xong rồi.

Lãnh Nhi chợt nhớ tới một chuyện: "Màn thầu này có phải là cơm tối của cha ngươi không? Ông ấy đưa màn thầu cho ta và ngươi rồi, lát nữa ông ấy phải chịu đói bụng xếp hàng thì sao có thể chịu được?"

Lãnh Nhi lấy ba đồng tiền từ trong ngực ra: "Ồ bờ sông bán màn thầu suốt ngày đêm, đi mua thêm hai cái cho cha ngươi đưa qua đó, làm nhi tử, phải nghĩ xem cha có mệt hay không nhiều một chút."

Trần Nhiễm cay mũi: "Ta biết rồi. Ta thà đói cũng không để cha ta đói."

Gã nắm ba đồng tiền chạy ra ngoài, giống như một con vịt béo ngốc nghếch.

Lãnh Nhi bật người, Thẩm tiên sinh nói phải quan tâm nhiều đến người khác, phải thường xuyên hướng tới sự âm áp... Thẩm tiên sinh thật là một người kỳ lạ, cái gì cũng biết, có nhiều lúc nói chuyện cũng có chút mâu thuẫn.

Mấy năm nay Lãnh Nhi đều cất giữ tiền mà Thẩm tiên sinh cho hắn, cho dù mình lạnh đến đâu, đói đến đâu cũng không nở tiêu. Nghe nói đồ ăn trong Hạo Hải Lâu trấn Ngự Lâm là ngon nhất nhưng đặc biệt đắt, mình phải tiết kiệm hơn nữa, sau đó mời Thẩm tiên sinh ăn cơm uống rượu ở Hạo Hải Lâu, phải gọi nhiều món ăn một chút mới được.

Chờ đến nửa đêm, thuyền hàng nên đến vẫn chưa đến, các xa phu bốc vác đang chờ ở bờ sông bắt đầu napping, âm thanh không lớn nhưng có chút chói tai.

Lãnh Nhi đứng lên giãn gân cốt một chút cho thoải mái, vết máu do bị dây thừng siết trên vai vẫn còn hơi đau. Đã vác hàng cả ngày, lại kéo một cỗ xe nặng nề như vậy đến, vai hẳn sớm đã có chút thâm thối rồi.

Đúng lúc này, hướng thượng du đột nhiên có từng luồng sáng đỏ thuận theo nước sông trôi xuống, có rất nhiều. Tất cả mọi người đều tụ tập ở trên cầu nhìn về bên đó, người tinh mắt đột nhiên hét lên một tiếng: "Thuyền bị đốt rồi."

Từng luồng, từng luồng sáng đỏ là từng chiếc thuyền hàng bị đốt cháy. Lãnh Nhi thẫn thờ. ... thủy phi! Thủy phi lại cướp thuyền trên sông rồi, Thẩm tiên sinh đã đi lúc chiều tối, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì.

Hắn đứng ở bờ sông kiễ chân lên nhìn, một chiếc thuyền hàng bị cháy đi qua trước mặt hắn, lửa cháy rất đượm. Lãnh Nhi nhìn thấy biểu tượng trên thuyền hàng nhờ ánh lửa... đó là thuyền của Thẩm tiên sinh.

Lãnh Nhi thấy trời đất quay cuồng một trận, lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy bị thương đến như vậy.

Thân thể của hắc thể thâm đến mức nào thì hắc cũng không bị thương, nhưng Thâm tiên sinh là người tốt như vậy, sao có thể chết chứ?

Không chút do dự, Lãnh Nhi rút con dao sắc nhỏ kia ra rồi ngậm trong miệng, cắn chặt răng, cúi đầu, giống như một con nghé không biết trên đời lòng người hiểm ác vậy, lao ra khỏi hàng rào, cắm đầu vào dòng nước sông lạnh buốt, bơi đến chỗ thuyền hàng đang cháy hừng hực kia.

Nếu ta có vạn phu lực, nhất định sẽ giết hết thủy phi trong thiên hạ.

(1) chặn sạt: nếu có một vật không tốt hoặc vật đặt không đúng vị trí thích hợp sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến người hoặc sự vật, sẽ có sạt khí, mà chặn sạt là dùng một vật hoặc chuyện khác để ngăn chặn hoặc loại trừ tình huống không tốt này.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Rất buồn cười

Thâm Lãnh ngậm con dao sắc nhỏ trong miệng, cắm đầu vào nước sông lạnh buốt trong đêm đen, may là thân thể hắc tốt, nếu không thì không có chuẩn bị gì đã nhảy xuống như vậy, phần lớn sẽ bị chuột rút, sau đó chìm sâu vào lòng sông.

Người trẻ tuổi cũng có sự ngông cuồng không tự biết mình.

Bởi vì không hiểu cho nên lỗ mãng, bởi vì lỗ mãng cho nên không sợ.

Hắn đuổi kịp thuyền hàng, nhân lúc trên người ướt sũng thì sẽ không bị lửa cháy quá nhiều, thuận theo đuôi thuyền mà leo lên. Đây quả thực là thuyền hàng của Thâm tiên sinh, đây là thuyền hàng mà Lãnh Nhi đã chắt hàng mấy năm nay, tất nhiên là quen thuộc, nhưng trên thuyền trống rỗng, không có hàng cũng không có người.

Trong lòng Lãnh Nhi thoáng nhẹ nhõm, người không ở đây thì chứng tỏ là còn sống. Hắn hiểu thủ đoạn của những tên thủy phi kia, chỉ cần người không giết, bảy tám phần mười là vì bị thủy phi nắm rõ lai lịch, giữ lại người đòi tiền chuộc, mà trên thực tế là cho dù có tiền chuộc thì chúng cũng sẽ không thả người, mười phần mười là sẽ buột đá nhấn chìm xuống sông.

Thâm Lãnh nhìn thấy một thứ hơi phản quang trên boong thuyền, đi qua nhặt lên nhìn thử, đó là một cái vỏ dao nhỏ nhắn. Hắn bất giác cầm con dao sắc nhỏ của mình vào, vừa khít hoàn mỹ... Nhưng mà, tại sao Thâm tiên sinh lại để vỏ dao lại?

Người còn sống thì không thể từ bỏ, đây cũng là điều Thâm tiên sinh từng nói với hắn, bất luận khó khăn bao nhiêu, cực khổ bao nhiêu, chỉ cần còn sống thì không thể từ bỏ hy vọng.

Thâm Lãnh cắt dao sắc nhỏ đi, lại lao ồm xuống lòng sông. Trước khi nhảy xuống hắn còn nghĩ mình đã ăn một cái bánh màn thầu, về thể lực chắc không có vấn đề lớn.

Bơi ngược dòng lên, từ trạng thái thuyền bị thiêu cháy, Lãnh Nhi phán đoán chắc hẳn thủy phi ở ngay chỗ cách đây tối đa năm sáu dặm trên thượng lưu, hắn cũng không biết mình có thể kiên trì bơi qua đó được không, dù sao thì nhất định cũng phải đi.

Nếu có người biết, nhất định sẽ kinh ngạc tuyệt đỉnh, đứa trẻ 12 tuổi mà bơi ngược dòng năm sáu dặm?

Đây là thể chất gì chứ!

Sau khi Lãnh Nhi nhìn thấy thuyền của thủy phi thì lặng lẽ bơi qua, sau khi leo lên mới phát hiện Thâm tiên sinh không có trên con thuyền này, con thuyền này chứa toàn hàng cướp được. Đám thủy phi kia hiển nhiên là vui vẻ muốn chết, tụ lại nghị luận gì đó với nhau.

"Nhị đương gia, con cá béo họ Thâm kia lần này có thể đổi được không ít bạc nhỉ?"

"Đại đương gia đã để ý hắn suốt mấy năm rồi, đã phái người đến quê nhà ở thành Hoài Viễn của tên đó mấy lần, điều tra rõ ràng tường tận, là một đại hộ, sợ là muốn lấy mấy ngàn lượng bạc cũng không vấn đề."

Nhị đương gia khoát tay chặn lại: "Tay chân nhanh nhẹn một chút, đưa thuyền về."

Một tên thủy phi cười nói: "Yên tâm đi nhị đương gia, ông còn không biết ta làm việc nhanh cỡ nào sao?"

Nhị đương gia nói: "Biết người nhanh, Tiểu Điệp cô nương trong Mãn Nguyệt Lâu đã nói với ta không chỉ một lần, người là người nhanh nhất."

Mọi người phá lên cười một trận.

Thẩm Lãnh nấp trong chỗ tối mà trong lòng thoáng lạnh. Hắn vốn tưởng rằng thủy phi hân là ở cách trấn Ngự Lâm rất xa mới đúng, nhưng Mãn Nguyệt Lâu chính là thanh lâu trong trấn Ngự Lâm, mình cũng đã từng gặp Tiểu Điệp cô nương đó trên phố.

Chiến thuyền của thủy phi thực ra cũng là thuyền hàng phổ thông, nhưng đã bọc một lớp sắt mỏng, còn có thêm mũi nhọn, thuyền hàng bình thường tất nhiên không phải đối thủ. Lãnh Nhi nấp trong chiến thuyền, đi theo thủy phi cùng về sào huyệt của chúng, đối với một đứa trẻ 12 tuổi mà nói, kiểu trải nghiệm này sẽ đáng sợ cỡ nào?

Nhưng Lãnh Nhi lại phát hiện lúc mới đầu thì mình sợ, nhưng sau đó lại không cảm thấy sợ hãi một chút nào.

Kỳ lạ.

Không thể không nói kỹ thuật điều khiển thuyền của thủy phi mạnh hơn thủy quân phủ chức tạo Giang Nam mới thành lập chưa lâu rất nhiều, từ trong một con kênh nhỏ hẹp chuyển ra sông Nam Bình, sau đó chui vào bãi lau sậy.

Lãnh Nhi trốn trong đồng hàng hóa lại được chất lên xe, cảm thấy đang đi về phương hướng hạ du.

Điều trong lòng hắn nghĩ không phải là mình sẽ nguy hiểm cỡ nào, mà là Thẩm tiên sinh ở đâu? Tiểu cô nương tên là Trà Nhan đó ở đâu?

Vừa nghĩ tới tiểu cô nương xinh đẹp thái quá, nhưng mà lại cứ hung dữ coi mình là nam hải tử. Thẩm tiên sinh nói là nàng đầu thai nhầm, đáng về quốc sắc thiên hương, tính tình gặp ai cũng không phục.

Đó là một tiểu cô nương xinh đẹp thái quá, nhưng mà lại cứ hung dữ coi mình là nam hải tử. Thẩm tiên sinh nói là nàng đầu thai nhầm, đáng về quốc sắc thiên hương, tính tình gặp ai cũng không phục.

Giờ này khắc này, Thẩm tiên sinh và Trà Nhan đang ngồi trong một cỗ xe ngựa, chân tay đều bị trói.

"Có đáng không?" Trà Nhan đột nhiên hỏi một câu.

Thẩm tiên sinh gật gật đầu, cực kỳ nghiêm túc nói: "Đương nhiên đáng, nó đến rồi."

Trà Nhan ngẩng đầu nhìn đỉnh khoang xe ngựa nói với vẻ nhàm chán: "Đến rồi thì thế nào? Tính cách nhu nhược như vậy tương lai có thể thành đại sự gì được, nếu đổi lại là ta, sớm đã đánh tên Mạnh Lão bản đó mấy trăm lần rồi."

"Cho nên người xếp trên Mạnh Trường An."

Trà Nhan khẽ nhíu mày: "Chỉ xếp trên Mạnh Trường An thôi?"

"Người phải biết, tương lai không có mấy người có thể xếp trên Mạnh Trường An."

"Không thấy lợi hại cỡ nào, còn Thẩm Lãnh đó thì sao, phi... sao hắn có thể mang họ Thẩm? Hắn nên mang họ..."

Thẩm tiên sinh khẽ lắc đầu: "Để nó mang họ trước đi... Lãnh Nhi à."

Nhắc tới hai chữ Lãnh Nhi này, khóe miệng Thẩm tiên sinh liền cong lên, hiển nhiên là rất vui mừng: "Nó à? Sau 20 năm nữa, trên đời không ai xếp trên nó."

"Ông chắc chắn là hắn như vậy sao?" Trà Nhan không phục nói: "Chẳng lẽ không thể là ta? Đều là đứa trẻ được người khác nhặt, dựa vào cái gì mà hắn là..." Nhìn thấy ánh mắt của Thẩm tiên sinh, nàng không tiện nói tiếp.

Đúng vậy, nàng cũng là người được nhặt về.

Sau một hồi lâu trầm mặc, Trà Nhan hỏi Thẩm tiên sinh: "Lúc đầu ông nhặt ta về, là vì ông áy náy vì đã vứt hắn sao?"

Thẩm tiên sinh nhìn vào mắt nàng nghiêm túc hỏi ngược lại: "Tại sao người cứ muốn so bì với nó vậy?"

Trà Nhan thu lại ánh mắt từ trên đỉnh xe về, thiếu kiên nhẫn cời sợi dây trên người mình ra: "Lát nữa ta lại tự trói lại là được... Ông hỏi ta tại sao ta cứ so bì với hắn? Bởi vì chúng ta giống như vậy đó, đều bị người ta vứt đi, đều được người khác nhặt về, thậm chí cả cái tên cũng tùy tiện như vậy nữa."

Thẩm tiên sinh thở dài: "Người vẫn còn để chuyện này trong lòng."

"Chẳng lẽ không đúng sao? Hắn được nhặt về vào ngày giá lạnh, cho nên gọi là Lãnh Nhi, ta được ông nhặt về dưới cây hoa trà, cho nên ông gọi ta là Trà Nhi, thật... không phải tùy ý bình thường mà."

"Không phải sau này đã sửa lại thành Trà Nhan sao?"

"Đó là bị ta nói nhiều quá chứ gì, Thẩm Trà Nhan... Thẩm tra nghiêm (1), thật thú vị lắm. Năm kia ông tìm được Lãnh Nhi thì bắt đầu buôn bán vải, nha

môn các lộ thẩm tra khiến cha đau đầu, ông thuận tiện đổi lại tên của ta, chẳng lẽ tưởng ta không biết sao?"

Thẩm tiên sinh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Thấy dáng vẻ này của ông, Trà Nhan bất đắc dĩ lắc lắc đầu: "Thôi vậy, ta nhận là được... Nhưng mà, ông có từng nghĩ qua chưa, lỡ như hấn không phải đứa trẻ đó thì sao?"

"Làm sao có thể không phải?"

Thẩm tiên sinh nói: "Trên đời nào có chuyện trùng hợp như thế."

"Trên đời còn thiếu chuyện trùng hợp sao?"

"Cũng đúng... Nhưng ta đã xác định, ngày tháng, tuyến đường đều không sai, hơn nữa ta cũng sẽ không nhìn nhầm. Năm đó khi ta ở Tam Thanh Quán thành Vân Tiêu, việc sở trường nhất chính là xem tướng, mặc dù ta không chắc chắn diện tướng của Lãnh Nhi, nhưng những thứ khác đều không có vấn đề."

"Phải rồi phải rồi, thật lợi hại, còn không phải sau đó đã sợ đến mức ngay cả đạo bào cũng cởi ra sao."

"Xin người tôn kính ta một chút, dù sao cũng là phụ thân trên danh nghĩa."

"Ồ..." Trà Nhan liếc nhìn Thẩm tiên sinh một cái: "Nhưng không phải ông cũng đã nói, cho đến bây giờ, có tướng mạo của ba người là ông xem không chuẩn, một người chính là Thẩm Lãnh, nếu đã xem không chuẩn thì tại sao xác định là hấn?"

"Ta có cảm giác, có đôi khi cảm giác còn chuẩn hơn xem tướng, với lại, chứng cứ ở đó, không sai được."

"Thông thường giải thích không nổi mà lại chống chế đều sẽ lấy cảm giác ra để nói... Thôi đi, không nói chuyện này nữa, đổi chủ đề khác, ông đã nói có ba người xem không chuẩn, một người là Thẩm Lãnh, một người là đương kim đệ hạ, còn một người nữa là ai? Tại sao vẫn luôn không chịu nói với ta?"

"Sau này nói cho người biết."

Thẩm tiên sinh liếc nhìn Trà Nhan một cái như có thâm ý. Ngày ngày gặp nhau nhưng mỗi lần nhìn là trong lòng vẫn sẽ chấn động một cái, tướng mạo của Tiểu Trà quá mạnh, mạnh đến mức khiến ông cảm thấy có phải những gì mình đã học trước đây đều là sai hay không. Tướng mạo này sao có thể là một nữ hài tử chứ?

Cũng chính bởi vì là nữ hài tử, nếu không thì ông cũng sẽ nghĩ Tiểu Trà mới là người mà mình muốn tìm, nhưng tuyến đường không đúng, thời gian không đúng, trước sau còn lệch ba năm.

"Ông có từng nghĩ lần này sau khi đưa Lãnh Nhi đi sẽ làm thế nào chưa?"

"Đi theo ta chung quy sẽ không kém Mạnh Trường An ở thư viện Nhạn Tháp."

"Thư viện Nhạn Tháp? Nơi đọc sách có là gì, nếu ta nói thì vẫn phải đến tứ khổ vô phù, đó mới là nơi nam nhân nên đến."

Trà Nhan khua nắm đấm nhỏ một cái, ý thức được mình có chút không giống nữ hài tử, lại giả vờ ngồi ngay ngắn.

"Đừng quên, Bùi Đình Sơn chính là người đi ra từ thư viện Nhạn Tháp."

Thẩm tiên sinh nhắc nhở một câu, lúc này Trà Nhan mới nhớ đến Đông Cương đại tướng quân dẫn chín ngàn đao binh hoành trấn ở ngoài thành Trường An, tám vạn dũng sĩ trong thành cũng không dám vọng động.

Bốn vị đại tướng quân của Đại Ninh, chỉ có một mình Bùi Đình Sơn không phải xuất thân từ tứ khổ vô phù, mà là xuất thân từ thư viện Nhạn Tháp nhỏ nhả, nhưng trong bốn vị đại tướng quân, người không nói đạo lý nhất, không giống người đọc sách nhất cũng là ông ta.

"Ông đây là muốn nói với ta, tướng mạo của Mạnh Trường An và Bùi Đình Sơn giống nhau?"

"Bùi Đình Sơn? Hấn làm sao so bì được chứ."

Thẩm tiên sinh hừ một tiếng, cũng không biết câu nói "hấn làm sao so bì được" này là nói Mạnh Trường An làm sao so bì được với Bùi Đình Sơn, hay là Bùi Đình Sơn làm sao so bì được với Mạnh Trường An.

"Người đang nghĩ gì?" Thẩm tiên sinh hỏi Trà Nhan.

Trà Nhan nghĩ đến điều mình vừa mới nghĩ, hai câu "làm sao so bì được" đó: "Ồ, không có gì, nhiều khẩu lệnh."

"Lúc này người lại đang nghĩ đến nhiều khẩu lệnh?"

"Lúc nào mà không thể nghĩ đến nhiều khẩu lệnh?"

"Sắp đến rồi." Thẩm tiên sinh nhắc nhở một câu.

Giữa hai đầu lông mày của Trà Nhan lại lộ ra một biểu cảm thiếu kiên nhẫn, dùng dây thừng trói mình lại, thế mà nàng thật sự có thể làm được.

"Một vấn đề cuối cùng." Trà Nhan hỏi Trầm tiên sinh: "Ông cố ý để lại vỏ đao ở trên thuyền à."

"Phải."

Thẩm tiên sinh bật cười: "Hi vọng nó có thể hiểu ý của ta."

Trà Nhan bĩu môi: "Trí lực đó của hân... thôi đi, coi như ta không nói."

Nàng cúi đầu, lấy miếng vải lúc nãy nhét lại vào miệng mình với vẻ chán ghét, Thẩm tiên sinh không nhịn được hỏi: "Tại sao ngươi không nhét vải lại trước khi trói mình, mà phải khó khăn cần lại như vậy chứ?"

Về mặt của Trà Nhan hiển nhiên hơi ngấn ra một chút, sau đó nghĩ đến hai chữ "trí lực" này, có chút tức giận.

Xe ngựa của hai người bọn họ đến nơi chậm hơn xe ngựa chờ hàng mà Thẩm Lãnh ẩn thân một chút. Thẩm Lãnh khó khăn dùng con dao sắc nhọn không sắc bén cắt bao tải chui ra ngoài liền há miệng thở dốc, suýt nữa thì làm hân nghẹt thở chết rồi.

Lúc hân ngồi xổm phía sau đồng hàng còn không nhìn được mà nghĩ, tại sao mình lại không sợ hãi chứ?

Sau đó hân nghe thấy một tràng tiếng bước chân, ngay sau đó là tiếng cửa mở, hân ở phía sau đồng hàng thoáng nhìn ra ngoài, sau đó mắt lập tức trợn trừng.

Bốn, năm tên thủy phi trông có vẻ hung hân xách trường đao trong tay, vác theo một thiếu niên cảm y đi vào. Thẩm Lãnh thế nào cũng không ngờ được Mạnh Trường An lại bị bọn chúng bắt được, hơn nữa nhìn có vẻ như vừa mới khóc thì phải. Thì ra thiếu niên cao ngạo kia cũng sẽ bị dọa cho khóc à...

Trong thời điểm thế này, Thẩm Lãnh tự nói với mình tuyệt đối đừng cười, nếu không thì có lỗi với bầu không khí này quá.

Nhưng mà lại rất buồn cười.

(1) Thẩm Trà Nhan và thẩm tra nghiêm đọc đồng âm.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Đại đương gia

Thẩm Lãnh nghĩ mình nên cứu Mạnh Trường An nhưng lại không khỏi nghĩ đến Mạnh Trường An học võ ở thư viện trong thành Trường An, chắc hân là rất lợi hại mới đúng, sao lại bị bắt được chứ?

"Tiểu tử thôi!" Một tên thủy phi cốc vào đầu Mạnh Trường An một cái: "Tí tuổi đầu đã giết người ác như vậy, mấy huynh đệ đều bị ngươi xử sạch rồi, mặc dù bắt đi mấy người, lúc chia tiền cũng có thể được chia nhiều thêm một chút, nhưng con mẹ nó ngươi như vậy cũng khiến người ta hận, nếu không phải ngươi..."

"Câm miệng!" Một người khác trừng mắt lườm y một cái: "Nhốt nó ở đây trước đã, lát nữa hãy nói."

Mấy người kia xô đẩy Mạnh Trường An vào, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Mạnh Trường An ngã nhào xuống đất, bởi vì bị trói chặt quá mà muốn dậy cũng không dậy được. Thẩm Lãnh từ sau đồng hàng nhảy ra, dùng con dao sắc nhọn cùn của mình cố sức cắt dây thừng trên người Mạnh Trường An: "Suýt."

Mạnh Trường An nhìn thấy hân thì ngậy ra một chút: "Sao lại là ngươi."

Thẩm Lãnh nhếch môi cười cười, hàm răng trắng nõn đỏ cười lên đặc biệt hiền lành, còn có một chút ngốc nghếch.

"Đừng cười!" Mạnh Trường An trừng mắt liếc hân một cái: "Có biết là nguy hiểm lắm không? Còn vô tư mà cười nữa."

"Ồ." Thẩm Lãnh không cười nữa, nâng Mạnh Trường An dậy: "Sao ngươi lại bị bắt được, thuyền bị thủy phi tấn công là thuyền của Thẩm tiên sinh."

"Ngươi nói cho ta biết sao ngươi lại ở đây trước đã."

"Ta tới cứu Thảm tiên sinh." Thảm Lãnh thành thật trả lời: "Thảm tiên sinh đối đãi với ta rất tốt, còn tặng lễ vật cho ra, con dao săn nhỏ này chính là ông ấy tặng."

Mạnh Trường An lập tức giành lấy con dao săn nhỏ nhìn nhìn: "Dao cùn, cắt dưa hấu cũng không tiện, nhưng mà lúc này dụng tạm vậy."

Gã bỏ dao săn nhỏ vào ngực mình, Thảm Lãnh nhìn mà sùng sốt: "Của... của ta..."

"Ta dùng trước đã, ở trong tay người thì có tác dụng cái rắm gì."

Mạnh Trường An rón rén đi đến chỗ cửa sổ liếc nhìn ra ngoài, sau đó quay lại ngồi xuống thở dốc: "Đám khốn kiếp này, hoành hành ở quê nhà ta, sớm muộn gì ta cũng chém tận giết tuyệt bọn chúng! Đúng rồi, Lãnh Tử ngọc, người biết đây là đâu không? Ta nhìn thấy hơi quen mắt..."

Thảm Lãnh đứng lên chạy đến cửa sổ liếc nhìn, lại nhanh chóng chạy về: "Ta biết, đây là một căn nhà bỏ hoang ở phía sau nhà kho của nhà chúng ta, ta từng tè ở trước cửa nhà này. Nghe nói hộ nhân gia này đã chọc phải thứ không sạch sẽ, trong nhà có quỷ phá nên đã dọn đi, sau này có người lớn gan từng đi vào, sáng sớm ngày hôm sau được người ta phát hiện đã chết bên ngoài căn nhà, sau đó không còn ai dám vào trong nữa."

"Con mẹ nó bọn thủy phi này cũng thật là gan to bằng trời, thế mà lại đặt nhà kho ở ngay đằng sau nhà kho của nhà ta. Quỷ phá cái con khi ấy, còn không phải cố ý bày ra mảnh lối vì sợ bị phát hiện sao. Nếu chỗ này đã cách nhà ta rất gần, lát nữa người theo ta ra ngoài, ra ngoài sân thì chẳng thẳng về nhà."

"Ta không về, ta phải cứu Thảm tiên sinh."

"Người bị bệnh hả."

Mạnh Trường An trừng mắt. Mặc dù gã và Thảm Lãnh bằng tuổi nhưng lại thành thực hơn Thảm Lãnh nhiều, cũng cao hơn Thảm Lãnh một chút, cường tráng hơn một chút, đáng vẻ cũng tuấn mỹ hơn một chút.

Gã xuất thân cũng tốt, gia tài vạn quan, lại đọc sách học võ trong thư viện ở thành Trường An, cho nên chính điều này đã tạo thành khoảng cách cực lớn giữa hai người... khí chất tự tin.

Mạnh Trường An nhìn có vẻ quyết đoán, cứng rắn, mà Thảm Lãnh nhìn có vẻ rất... bình thường.

Mạnh Trường An nói: "Có phải người nghĩ mình làm như vậy giống một anh hùng hay không?"

Thảm Lãnh: "Ta không phải anh hùng, ta là A Lãnh."

"Ngu ngốc!" Mạnh Trường An hừ một tiếng, chợt nhớ đến cái gì đó: "Còn nữa, con mẹ nó người nhớ cho ta, sau này lúc nói chuyện với ta thì đừng có nhà chúng ta, nhà chúng ta nữa, người không phải người nhà của ta, cha ta nhận nuôi người, chỉ là nhận nuôi người."

"Ồ." Thảm Lãnh lại "ờ" một tiếng.

Mạnh Trường An nhìn hấn là tức, hung hăng nói: "Ngoan ngoãn ngồi yên ở đây cho ta... Lát nữa ta nghĩ cách dụ người đi, người lập tức lao ra ngoài chạy về nhà chúng ta, gặp được cha ta thì bảo ông ấy lập tức đến nha môn phủ chức tạo báo quan, đừng đến nha môn trấn, mấy tên bổ khoái công phu mèo cào ở trong nha môn trấn căn bản không phải là đối thủ. Huống hồ, thủy phi dám đặt một nhà kho trong trấn Ngự Lâm, nói không chừng là cá mè một lứa với mấy tên khốn kiếp trong nha môn trấn."

"Ý gì?"

"Ý gì là gì?"

"Người nói cái gì mà cá mè gì đó là có ý gì?"

"Người câm miệng!" Mạnh Trường An trừng mắt: "Đã nhớ lời ta nói chưa, nếu người mà làm lỡ việc, ta sẽ đuổi người ra khỏi nhà."

Thảm Lãnh: "Người vừa mới nói nhà chúng ta."

Mạnh Trường An: "Người bị bệnh hả, ta có thể nói còn người không thể nói!"

"Ồ."

Mạnh Trường An đứng thẳng dậy, gằn gằn cốt tứ chi: "Nhớ đó, ta ra ngoài dụ người đi, người lập tức chạy về nhà tìm cha ta, bảo ông ấy đến nha môn phủ chức tạo báo quan, nhớ chưa?"

"Nhớ rồi!"

Thảm Lãnh ừ một tiếng, chỉ chỉ vào con dao săn nhỏ trong ngực Mạnh Trường An: "Của... của ta."

Mạnh Trường An giờ tay lên cốc một cái lên đầu Thẩm Lãnh, cũng rất đau.

"Ta thèm thứ đồ nát này của ngươi à? Dừng xong thì sẽ trả cho ngươi, không... ta không trả nữa."

Thẩm Lãnh: "Ồ... vậy lúc dùng ngươi cẩn thận một chút, đừng làm hỏng đó."

"Ngươi!" Mạnh Trường An giờ tay lên muốn đánh: "Ngươi có thể mạnh mẽ một chút không? Có thể đừng cái gì cũng được không, đồ của ngươi, ngươi cướp về có được không?"

Thẩm Lãnh: "Ngươi dùng trước đi, dù sao cũng là của ta."

Mạnh Trường An: "Ngươi muốn làm ta tức chết, sau đó kế thừa gia sản của cha ta phải không."

Thẩm Lãnh: "Ta đã tìm cho mình một họ rồi, Thẩm... Thẩm Lãnh, Thẩm của Thẩm tiên sinh, ngươi họ Mạnh, gia sản đó là của ngươi."

"Ngươi thả rắm há! Con mẹ nó ngươi là người của Mạnh gia ta, sao có thể họ Lãnh?!"

Thẩm Lãnh nhỏ giọng nhắc nhở: "Thẩm... không phải lãnh."

Mạnh Trường An tức giận quay mòng mòng: "Ta cho ngươi biết, ngươi sống là người của Mạnh gia ta, chết là ma của Mạnh gia ta, đừng có nói với ta cái gì mà lãnh của Thẩm tiên sinh nữa, phi, ta đèch ông nội ngươi chứ, đừng có nói với ta cái gì mà Thẩm của Thẩm tiên sinh nữa, trở về ta sẽ tìm cha ta, bảo ông ấy đặt cho ngươi một cái tên chính thức. Người của Mạnh gia ta mà ngó ngang chỗ khác, đánh đòn!"

Thẩm Lãnh: "Đánh rồi, hôm kia."

Mạnh Trường An biến sắc: "Lại đánh ngươi nữa? Dựa vào cái gì mà lại đánh ngươi!"

Gã bước nhanh qua nắm vai Thẩm Lãnh quay một vòng: "Đánh ở đâu? Ta xem nào."

Thẩm Lãnh: "Đánh... mông."

Mạnh Trường An đưa tay ra vạch mông của Thẩm Lãnh, Thẩm Lãnh vội vàng né ra: "Ngươi làm gì..."

Mạnh Trường An kịp phản ứng lại, hừ một tiếng: "Ta chỉ là muốn nhìn xem cha ta đánh có đủ mạnh không, đánh không mạnh thì ta đánh thêm một trận nữa."

Thẩm Lãnh tránh về phía sau: "Nặng, rất nặng, đã đánh gãy hai cây gậy."

Mạnh Trường An hơi nghiêng đầu, không để Thẩm Lãnh thấy sắc mặt của mình: "Ngươi ngồi ở đây đi, cha ta đánh ngươi cũng là muốn tốt cho ngươi, con người ngươi không đánh không được, đánh là... đánh là thương. Đúng, đánh ngươi đau là thương ngươi. Khụ khụ... ta... trước đây có phải ta cũng từng bắt nạt ngươi nhiều không? Đó cũng là thương ngươi... Lần này trước khi về, tiên sinh nói con người sinh ra bình đẳng, ta bất chợt hiểu ra ta không cao quý hơn ngươi bao nhiêu, à không, ta vẫn cao quý hơn ngươi một chút, cùng lắm thì, cùng lắm thì sau này ta bớt bắt nạt ngươi là được rồi. Ta vẫn phải nghe lời của tiên sinh..."

"Lời của cha ngươi mà ngươi còn không nghe, tại sao ngươi lại nghe lời tiên sinh dạy học của ngươi như vậy?"

"Vô nghĩa, cha ngươi nữ đánh ngươi thật sao?"

"Nữ chứ."

"Ngươi có thể nói chuyện nghiêm túc không... Phải, cha nữ đánh ngươi, nhưng mà cha không nữ đánh ta, nhưng tiên sinh thì đánh người... Địch, ta cho ngươi biết, trận đòn mà ngươi chịu thật sự là quá nhẹ, nếu có một ngày nào đó ngươi có thể đến Trường An, nhất định cho ngươi biết tiên sinh đánh người ra sao."

Mạnh Trường An lòng còn sợ hãi, quên lúc này vành mình hơi đỏ.

"Cái gì đó, trước đây ta bắt nạt ngươi coi như ta không đúng lắm, sau này ngươi cũng nhớ lâu một chút, lúc ta bắt nạt ngươi thì ngươi không thể phản kháng? Ta đánh ngươi, ngươi cũng đánh ta đi, ta cướp đồ của ngươi, ngươi cướp lại đi."

"Ồ." Thẩm Lãnh gạt đầu, đưa tay ra: "Dao săn nhỏ, của ta."

Mạnh Trường An: "Ngươi bị bệnh à, ta bảo ngươi cướp..."

Thẩm Lãnh đứng đó, nhếch môi cười, răng trắng nõn.

"Ta không cướp, dù sao ngươi cũng sẽ trả lại cho ta."

"Không được cười!"

"Ồ..."

Mạnh Trường An hết sức tức giận, chỉ thấy mình nhìn thấy Thẩm Lãnh là muốn đánh hắn, cái tên này thực sự có chút... vô dụng.

Nhưng mỗi lần muốn đánh hắn lại bất giác nghĩ nếu như mình và Thẩm Lãnh đổi vị trí, mình sẽ có tính cách cởi mở như Thẩm Lãnh không? Tên đó, rõ ràng sống cực khổ như vậy, tại sao lúc cười lại luôn rất ấm áp?

"Nhớ lời ta vừa nói đó."

Mạnh Trường An nghe thấy tiếng bước chân, ép bàn tay xuống: "Tìm cơ hội xông ra ngoài."

Gã lấy dây thừng quấn vài vòng lộn xộn trên người rồi ngồi xuống đất, tay phải nắm con dao sắc nhỏ, giấu ở sau lưng.

Thẩm Lãnh nghiêng người nhanh nhẹn nhảy ra sau đồng hàng, nín thở.

Cửa mở ra kêu "két" một tiếng, tiếng bước chân của không ít người đi vào.

Xuyên qua khe hở của đồng hàng, Thẩm Lãnh nhìn thấy bàn tay ở sau lưng của Mạnh Trường An đang run rẩy, hắn biết Mạnh Trường An cũng sẽ sợ, nhất định còn sợ hơn cả mình nữa.

Cho nên hắn hít sâu một hơi, thỉnh thoảng từ đằng sau đồng hàng xông ra ngoài, hét to một tiếng: "Ta sẽ đến nha môn phủ chức tạo báo quan! Các người là cá mè cái gì đó! Thiếu gia người mau chạy đi!"

Một tiếng hét này đã dọa mấy người bước vào giật mình, cũng dọa Mạnh Trường An giật mình.

"Ngu ngốc!"

Mạnh Trường An mắng một câu, nhân lúc những người kia đuổi theo Thẩm Lãnh, nghiêng người lẩn qua, dao sắc nhỏ đâm vào lưng một tên thủy phi kêu phập một tiếng.

Bàn tay cầm dao sắc nhỏ của gã quay qua quay lại, rút dao ra, người như lắp lò xo bật lên vai một tên thủy phi khác, dao sắc nhỏ từ bên trái cổ đâm vào, đâm xuyên ra bên phải, khoảnh khắc rút dao ra, máu phun ra xối xả.

Mạnh Trường An giống như một con hổ con xuống núi, mặc dù nhìn có vẻ vẫn hơi non nớt nhưng lại có một khí thế ngút trời.

Gã ra tay vô cùng nhanh, hơn nữa còn vừa độc vừa chuẩn, điều chủ yếu nhất là không biết tại sao những tên thủy phi này dường như có chút ném chuột sợ vỡ bình, không có kẻ nào dám động đến gã thật sự.

"Dừng tay!"

Đúng lúc này một đám người từ ngoài cửa đi vào, cầm đầu chính là một tên mập nhìn có vẻ vụng về, một tay xách cái lồng chim, một tay khác thì nâng ấm trà.

Có vẻ như ngày thường y vẫn luôn có bộ dạng rất hiền hòa, thậm chí có chút ngờ nghệch. Y là Mạnh lão bản khi bị lão bản nương mắng thì chỉ biết vâng vâng dạ dạ, cũng là Mạnh lão bản lúc đánh Thẩm Lãnh thì ác như một kẻ hung đồ.

Điều chủ yếu nhất nhất là y là cha của Mạnh Trường An, Mạnh lão bản đó.

Đám thủy phi nhìn thấy Mạnh lão bản vào, cùng nhau cúi người chấp tay: "Đại đương gia!"

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Đánh giá thấp người

Khi Thẩm Lãnh và Mạnh Trường An nhìn thấy người đi vào lại là Mạnh lão bản, hai người đều ngăn ra, hai người họ lập tức liếc nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy nỗi sợ hãi vô tận trong ánh mắt của đối phương.

"Đại... Đại đương gia?"

Mạnh Trường An nhìn về phía phụ thân, sau đó gào lên một tiếng, lao sang tay nắm chân đá lên người phụ thân: "Cha muốn làm gì, cha đã làm những gì?"

Mạnh lão bản giờ hai tay lên, một tay xách cái lồng chim một tay bưng ấm trà, để mặc cho nhi tử đánh lên cái bụng to tròn vo của y một trận, không ngăn cản cũng không nói gì. Y cúi đầu nhìn nhi tử của mình, trong ánh mắt toàn là vẻ cưng chiều.

Đội khi Mạnh Trường An đánh mệt mỏi, Mạnh lão bản lập tức căn dặn một tiếng: "Đưa thiếu gia về nghỉ ngơi..."

Mạnh Trường An đột nhiên lùi về sau một bước: "Đừng hòng đưa con đi, cha cho con một lời giải thích."

"Giải thích?" Mạnh lão bản nhìn nhi tử của mình, trầm mặc một lúc mới nói: "Nếu con đã nhìn thấy rồi, vậy thì hôm nay ta sẽ nói trước cho con biết hết sự tình."

Y dùng ấm trà chỉ chỉ vào mũi mình: "Ta, cha con, là người lớn nhất, lợi hại nhất trong số thập tam lộ thủy phi trên đại vận hà, có phải con cảm thấy không thể chấp nhận được không? Vậy con nghĩ xem, y phục con mặc trên người, đồ con dùng, thức ăn con ăn, những món quà nhỏ mà con thích, và cả phí dụng cho con đi tu hành ở thư viện Nhận Tháp thành Trường An, đều là ta kiếm về như vậy. Tiền con dùng từ nhỏ đều là tiền của thủy phi, cơm con ăn là cơm của thủy phi, con chính là nhi tử của một thủy phi. Đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, ta vốn muốn đợi con lớn một chút, tu hành có thành tựu có thể giúp ta rồi mới nói cho con biết, nhưng mà, cho con biết sớm một chút cũng tốt, có thể cho con thêm một khoảng thời gian để thích ứng."

"Con không tin!" Mạnh Trường An tiến lên túm y phục của cha già: "Cha, có phải bọn chúng ép cha không?"

"Bọn chúng ép ta?" Mạnh lão bản cười ha ha: "Ha ha ha ha... Nơi này, còn có ai có thể ép ta làm việc? Nhi tử, con nhớ, tất cả mọi thứ của ta bây giờ tương lai đều là của con. Chỉ có con ép người khác đi làm gì đó, vĩnh viễn cũng sẽ không để người khác ép con làm gì đó."

Mạnh Trường An không kìm được mà rớt nước mắt: "Không! Con không thêm những thứ dơ bẩn này của cha, con muốn một người cha trong sạch."

Bộp!

Mạnh lão bản giờ tay tát một cái lên mặt Mạnh Trường An, sau khi tát xong, trong ánh mắt lại tràn ngập vẻ đau lòng, giờ tay ra xoa mặt nhi tử: "Đánh đau phải không? Đừng trách cha, là con không hiểu chuyện. Con về tự mình suy nghĩ cho kỹ, ngủ một giấc thật ngon đi."

Y quay đầu lại căn dặn một tiếng: "Đưa thiếu gia về!"

Mấy thủy phi đi sang kéo Mạnh Trường An: "Thiếu gia, đừng cãi đại đương gia nữa, theo chúng ta về đi."

Mạnh Trường An nhận ra mấy người đang nói kia, thế mà lại là người làm công trong xưởng dệt của nhà già, ngày thường nhìn đều có vẻ là người thật thà chất phác, ai có thể ngờ được bọn họ lại đều là thủy phi giết người không chớp mắt.

"Ta không đi!" Mạnh Trường An lui từng bước một về sau: "Ta không về, ta muốn tận mắt nhìn xem phụ thân ta còn muốn làm gì nữa, ta muốn biết ở trước mặt nhi tử của mình, một người phụ thân có thể làm chuyện tàn nhẫn đến mức nào."

"Để nó nhìn đi." Sắc mặt Mạnh lão bản lạnh lùng hơn: "Tiếp xúc sớm một chút cũng tốt."

Y đi sang một bên ngồi xuống, cũng không thêm nhìn Thẩm Lãnh đang ngậy ra như phỗng ở chỗ không xa.

Sau khi y ngồi xuống không lâu, mấy tên thủy phi áp giải hai người vào. Hai người này đều bị trùm bao bó trên nửa người trên, Thẩm Lãnh có thể nhận ra, chính là Thẩm tiên sinh và tiểu nữ hài tử tên là Thẩm Trà Nhan đó. Tiểu nữ hài tử đó nhìn có vẻ đi đường cũng run rẩy, hiển nhiên là rất sợ hãi.

"Thẩm tiên sinh." Mạnh lão bản chỉ chỉ vào Thẩm tiên sinh, lập tức có người đi qua gỡ bao bó trên người Thẩm tiên sinh xuống.

Thẩm tiên sinh nhìn có vẻ vẫn ổn, sắc mặt vẫn rất bình tĩnh, ông đứng đó, tay bị trói nhưng cũng không có vẻ chột vạt chút nào.

"Người của đại gia tộc chính là có giáo dưỡng, có khí chất." Mạnh lão bản không nhịn được tán thưởng một câu, sau đó sai người ta lấy một cái ghế cho Thẩm tiên sinh: "Ngồi xuống nói chuyện đi."

Sau khi sắp xếp lại từ ngữ, y tiếp tục nói: "Thẩm tiên sinh cũng biết, chúng ta chỉ cầu tài, không phải vạn bất đắc dĩ cũng sẽ không làm hại tính mạng người khác, ta đã phái người đi thăm dò hơn một năm, biết nhà Thẩm tiên sinh là nhà đại phú ở thành Hoài Viễn. Như vậy, làm phiền Thẩm tiên sinh viết cho người trong nhà một phong thư, nói với người trong nhà rằng ông ở chỗ ta tất cả đều tốt, xin bọn họ chuẩn bị một chút lễ tạ, chuộc ông về. Ta biết trong nhà Thẩm tiên sinh không thiếu tiền, cho nên đương nhiên cũng sẽ không keo kiệt, chuẩn bị năm vạn lượng bạc đi."

Thẩm tiên sinh chỉ nhìn y, không nói một lời.

"Đừng, đừng như vậy." Mạnh lão bản có chút khó xử nói: "Chúng ta cũng là người quen cũ, hà tất còn phải đi đến bước tiếp theo chứ? Ông như vậy, ta chỉ có thể nghĩ cách uy hiếp ông, khiến ông sợ hãi. Nhìn bộ dạng yếu ớt đó của ông, đánh đập thì e là không chịu được bao lâu, cho nên ta chỉ có thể lựa chọn phương thức khiến ông càng sợ hãi hơn, thuận tiện cho ông một chút thời gian suy nghĩ."

Y đứng lên đi đến bên cạnh tiểu nữ hài Thẩm Trà Nhan, giờ tay ra kéo bao bó xuống: "Tiểu nha đầu này, ngay lần gặp đầu tiên ta đã rất thích rồi. Có phải ta cũng từng nói với ông, sau này nếu có duyên sẽ định thân cho nó và Mạnh Trường An con ta không? Lúc đó ông lắc đầu không nói, ta đã biết ông xem thường kẻ buôn bán nhỏ như chúng ta, nhà ông đại nghiệp lắm mà. Cho nên ta đã đổi ý rồi, nếu con ta đã không có phúc phận này, vậy thì ta sẽ thay con ta hướng thụ là được."

Y giờ tay ra siết cầm Thảm Trà Nhan: "Ta coi y phục của nó xuống, đoán chừng không cần đến hai mươi tức, trong vòng hai mươi tức tốt nhất ông cho ta một câu trả lời, sau hai mươi tức, y phục của nó bị lột sạch, ta cũng sẽ không khống chế nổi mình đâu."

Thảm tiên sinh khẽ nhủ mầy: "Một người, sao có thể lệch lạc đến mức độ này."

"Ha ha ha ha... lệch lạc? Nếu như ông từng gặp kẻ lệch lạc thật sự, ông sẽ không nói ta nữa đâu." Mạnh lão bản cười lạnh nói: "Nhất định là ông chưa từng thấy cảnh tượng sau khi thủy tai không có một hạt gạo, dịch tử nhi thực (1). Nhất định ông chưa từng thấy cảnh tượng vì tranh giành màn thầu của người giàu bố thí, một đám ăn mầy đánh nhau đến vỡ đầu chảy máu, thậm chí có người bị đập nát cả đầu. Những cảnh đó ta đều đã thấy, đã nhìn rất nhiều. Có những lúc, đám người giàu muốn mua vui, còn cố ý lấy một ít tiền đồng và màn thầu ra để tiêu khiển ăn mầy, nói với bọn họ, đánh đi, ai đánh thắng thì cho người đó hết."

Y vỗ vỗ bả vai Thảm Trà Nhan: "Những người xuất thân cao quý như các ngươi sẽ không lĩnh hội được sự tuyệt vọng đó. Ta đã từng lĩnh hội, cho nên ta nói với bản thân, vĩnh viễn đừng lĩnh hội nữa. Nói ra cũng lạ, cũng phải cảm ơn những người giàu đó, nếu như không phải bọn chúng mua vui, ta cũng sẽ không phát hiện ra sự ác độc trong xương cốt của mình. Không phát hiện ra sự ác độc này, ta cũng sẽ không thể đưa một đám khổ huynh đệ sợ ta cùng đi trên con đường này."

Y thở dài: "Con người có thể tuổi tác đã lớn thì dễ cảm khái. Ta đã nói chỉ có ông hai mươi tức, kết quả chỉ mấy câu nói thôi đã quá thời gian rồi. Như vậy đi, chúng ta làm lại lần nữa, ta cho ông thêm hai mươi tức, bắt đầu từ bây giờ."

Y giờ tay ra chạm vào nút áo của Thảm Trà Nhan, bàn tay béo múp đầy mỡ kia, cho dù chỉ chạm vào nàng cũng là một sự khinh nhờn không thể tha thứ.

"Đừng đụng vào muội ấy!" Thảm Lãnh đột ngột từ bên cạnh lao sang, đập đầu vào Mạnh lão bản.

Thảm Lãnh chưa từng đánh nhau, hẳn không thích đánh nhau. Điểm này hoàn toàn tương phản với Mạnh Trường An, từ nhỏ Mạnh Trường An đã là một người thích đánh nhau. Cho nên lúc này Thảm Lãnh chỉ biết đập đầu sang.

"Hà?"

Mạnh lão bản hơi nghiêng người né tránh, sau đó lập tức túm lấy cổ áo của Thảm Lãnh, xách hắn lên giống như xách một con gà, mặt đối với mặt nhìn Thảm Lãnh.

"Lãnh Tử ngọc, ngươi nhìn vào mắt ta." Lời của Mạnh lão bản khiến Thảm Lãnh rất lạnh, cơ thể cũng không tự chủ được mà run lên.

"Nhìn đi, ta còn tưởng ngươi có dũng khí rồi chứ, nhưng ngươi vẫn là ngay cả mắt ta cũng không dám nhìn vào. Con người là một thứ rất kỳ lạ. Ngươi nhìn Trường An con ta đi, ta tốt với nó bao nhiêu? Ngày nào cũng không để nó thiệt, muốn tiền cho tiền. Có một ngày đòi tiền không cho, nó liền nổi giận với ta. Còn ngươi thì sao, mỗi ngày ta đánh ngươi một trận, có một ngày không đánh, ngươi cảm thấy hạnh phúc thỏa mãn. Ngươi dám đâm đầu qua, chứng tỏ ngươi chỉ cất giấu kỹ hận thù đối với ta trong lòng, vừa rồi đột nhiên giải phóng ra ngoài."

"Không..." Thảm Lãnh cắn răng, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Mạnh lão bản, trong cặp mắt đó tràn ngập vẻ không sợ hãi.

"Trước hôm nay, ta chưa bao giờ hận ông. Thảm tiên sinh nói, nhớ ân tình nhiều, nhớ thù hận ít. Ta được ông nhặt về trong đồng tuyết, đó là ân cứu mạng, trong thiên hạ không có gì lớn hơn ân tình này. Bây giờ ta hận ông, là bởi vì ông là thủy phi, thủy phi hại người!"

"Ồi cha, cũng là một kẻ yêu hận rõ ràng." Mạnh lão bản thở dài: "Ta vẫn là đã xem thường ngươi mà. Ngươi nói mà trong lòng ta cũng thấy chua xót, ta không nên đối với ngươi tệ như vậy. Bỏ đi, bắt đầu từ hôm nay ta cải chính, sau này sẽ đối tốt với ngươi một chút, bây giờ sẽ đối tốt với ngươi một chút... Tiểu nha đầu này đẹp không? Đẹp phải không? Nó là của ngươi đó. Bây giờ, ngươi lột sạch y phục của nó trước mặt tất cả mọi người, ngươi muốn làm gì thì làm. Thế nào, có phải ta rất tốt với ngươi không?"

Y ném Thảm Lãnh ra, ném xuống dưới chân Thảm Trà Nhan.

"Ngươi dám không?" Mạnh lão bản hỏi. Y dùng chân đá đá Thảm Lãnh: "Nếu ngươi không dám, vậy thì đừng trách ta không cho ngươi cơ hội. Ta đếm đến mười, hoặc là ngươi lột sạch y phục của nó xuống rồi nó là của ngươi, hoặc là, ngươi cứ xem ta dạy ngươi chinh phục một tiểu cô nương xinh đẹp như thế nào."

Đúng lúc này Thảm tiên sinh bỗng nhiên nói: "Đã nhìn thấy chưa, đây chính là sự phức tạp trong nhân tính."

Tiểu nữ hài rõ ràng hẳn là đã bị dọa sợ gật gật đầu, nghiêm túc nói: "Nhìn thấy rồi tiên sinh, trước đây tiên sinh nói trong nhân tính thiện ác đan xen, không có ai có thể thực sự làm được thiện ác phân minh, ta không hiểu, bây giờ hiểu rồi. Cái thiện của y đối với nhi tử y, cái ác của y đối với ta và cả tiểu tử ngọc kia, không thể nào phân khai."

Thảm tiên sinh đứng lên, dây thừng trói trên người bắt ngờ tự đứt toàn bộ, giống như con rắn bị chặt đứt rơi xuống đất.

"Mạnh lão bản, ngươi tra xét ta đã hơn một năm, sao ta lại không giống như vậy chứ? Thủy phi thập tam lộ, duy có Bách Lý Đồ giết người vô số. Người trước người sau, Mạnh lão bản và Bách Lý Đồ, rốt cuộc người là kẻ nào?"

Mạnh lão bản sắc mặt đột nhiên thay đổi: "Ta thật sự là đã đánh giá thấp ngươi."

"Ngươi cũng đã đánh giá thấp ta."

Thẩm Trà Nhan đứng ở chỗ cách y không xa đột nhiên ra tay, cũng không biết làm sao mà trong cơ thể nhỏ nhỏ yếu ớt đó lại bạo phát ra luồng sức mạnh cực lớn. Nàng trượt chân trái về phía trước, cánh tay trái nhấc lên, người lao về phía trước.

Bịch một tiếng, cơ thể béo mập của Mạnh lão bản đã bị đâm cho bay ra ngoài.

"Được rồi." Thẩm tiên sinh thân nhiên nói: "Phải biết khống chế cảm xúc của mình, người còn nhỏ, không thể dính vào chuyện giết người, người đưa hai đứa bọn chúng ra ngoài, đừng để chúng cũng nhìn thấy."

Thẩm Trà Nhan ừm một tiếng, sau đó mỗi tay xách một người, kéo Thẩm Lãnh và Mạnh Trường An lao ra ngoài từ cửa sổ.

Lúc ba người nhảy ra ngoài, cũng không biết là một sợi tóc của ai rơi xuống. Thẩm tiên sinh liếc nhìn sợi tóc đó, bàn tay nhẹ nhàng vung lên, sợi tóc đó lập tức bay ra ngoài, không nhìn rõ tung tích.

Một lát sau, tất cả mọi người trong nhà kho đều ngã xuống, trên cổ mỗi người đều có thêm một sợi chỉ đỏ.

Thẩm tiên sinh xoay người đi ra ngoài, trong mắt không còn có những tên thủy phi kia nữa, chỉ có vẻ bi thương trong ánh mắt hai thiếu niên kia.

(1) Dịch từ nhi thực: Đồi con để ăn, vốn chỉ thời Xuân Thu, nước Tống bị nước Sở bao vây, trong thành hết lương thực, dân chúng không nhẫn tâm ăn thịt con cái đã chết đói của mình, nhưng vì sinh tồn, hai nhà trao đổi con cái, làm thức ăn cho mình. Sau này được dùng để hình dung cuộc sống cực kỳ bi thảm của người dân gặp nạn.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6: Cái tên mà thôi

Viện tử của Mạnh gia rất lớn, dù sao Mạnh lão bản cũng được xem như là đại hộ thực sự trong trấn Ngư Lân. Nhưng mà viện tử lớn đến đâu chẳng nữa cũng không dám dựng nhà quá cao, trong nhà môn nói một câu vi phạm chế độ là có thể khiến y nhà tan người chết, cho dù y là thủy phi Bách Lý Đồ không ai không biết.

Lúc Mạnh Trường An tìm được Thẩm Lãnh trong căn phòng nhỏ cũ nát của hắn, Thẩm Lãnh đang ngồi ngây ngốc, giống như vẫn còn sợ hãi, ba hồn bảy vía đã mất đi hơn nửa.

"Tiền đồ!" Mạnh Trường An nặng một câu, sau đó lại thờ dài: "Người thật sự định sau này mang họ Thẩm hả?"

Cha gã vừa mới chết, nhưng tính quật cường và bướng bỉnh trong xương tủy của gã lại khiến gã không khóc, buồn bã hơn nữa cũng không khóc.

"Ừ." Câu trả lời của Thẩm Lãnh rất đơn giản, một tiếng phát ra bằng âm mũi này còn bướng bỉnh hơn cả Mạnh Trường An.

"Sau này người làm thế nào?"

Mạnh Trường An trầm mặc một lúc rồi hỏi, nhưng còn chưa đợi Thẩm Lãnh trả lời, tiếng nói lạnh lạnh bên ngoài đã trả lời thay gã.

"Hắn có thể làm sao nữa? Đương nhiên là đi theo chúng ta."

Người nói là Thẩm Trà Nhan, tiểu cô nương đó nhìn có vẻ rất xinh đẹp, rất kiêu căng, thấp hơn Thẩm Lãnh một chút. Nếu nói bây giờ nàng đang ở lứa tuổi nọ hoa chóng nở, vậy thì thứ ẩn giấu trong nụ hoa đó của nàng chắc không phải nhụy hoa, mà là sát khí.

Mạnh Trường An hừ một tiếng, không có chút thiện cảm nào với tiểu cô nương này.

"Các người còn không đi, có phải đợi ta tự tay báo thù không?" Gã hỏi.

Thẩm Trà Nhan kinh thường "ồ" một tiếng, chỉ vào Thẩm Lãnh: "Đưa tên phệ vật này đi đã, nhưng mà, người thật sự cho rằng người có cơ hội báo thù ư?"

Tiểu cô nương tuổi dậy thì nhưng lại hùng hổ dọa người. Vốn còn một câu cha người đáng chết sắp nói ra, nàng nhẫn nhịn lại, cảm thấy quá ác liệt sẽ hại người hại mình.

Mạnh Trường An nhìn nàng không chịu yếu thế, vậy nhưng kiên trì được hai mươi tức thì đã hết hưng trí, thù giết cha của gã phải làm sao? Thật sự phải trả? Nếu không trả, há chẳng phải uống lầm con người ta?

Nhưng mà phụ thân là thủy phi Bách Lý Đồ, nếu gia quyến thân nhân của những hương thân, các khách thương bị phụ thân giết chết đến báo thù, liệu

trên người mình sẽ có thiên đao vạn quả hay không? Vừa nghĩ đến điều này, Mạnh Trường An liền rét run một trận.

"Người thì sao?" Thẩm Lãnh bỗng nhiên đứng lên hỏi gã một câu: "Người định như thế nào?"

"Ta có chỗ có thể đi, với lại nhà ta gia nghiệp lớn thì sợ cái gì, cha chết rồi, cái nhà này, sản nghiệp này cũng là của họ Mạnh, mặc dù ta cảm thấy bản thủ. . . Lát nữa ta thu dọn chút đồ rồi về thành Trường An, thư viện Nhạn Tháp dù gì cũng có chỗ cho ta, ngược lại là người, đi theo hai người lại lịch bất minh này, tự cẩn thận đó."

Gã đi qua vỗ vỗ lên vai Thẩm Lãnh, động tác này khiến gã có vẻ giống một người lớn rồi: "Lãnh Tử ngọc, đừng có với ai cũng móc tìm móc phổi, sông hồ nước sâu, thiên hạ quá lớn, tri nhân tri diện bất tri tâm, nếu ở bên ngoài không lẫn lộn nổi, đôi về họ Mạnh, sản nghiệp này đều là của người, ta không thêm."

"Ta cũng không thêm." Thẩm Lãnh lắc đầu: "Người vừa mới nói, nó rất bản."

Mạnh Trường An nhếch môi cười cười, có chút chua xót, gã hít một hơi thật sâu, thể hiện sự cố gắng cuối cùng: "Những công tử đại gia đại hộ đó đọc sách học võ trong thư viện Nhạn Tháp đều có thể mang theo một thư đồng hoặc bạn học, nếu như..."

"Hắn không đi!" Thẩm Trà Nhan bước một bước chắn trước người Thẩm Lãnh: "Sau này hắn nhất định phải đi theo chúng ta, tuyệt đối sẽ không đến cái thư viện rầm rộ gì đó làm bạn học thư đồng, hắn mất mặt được, ta thì không."

Mạnh Trường An tròn trĩnh mắt, có vẻ tức giận: "Người là cái rắm gì?"

Thẩm Trà Nhan lại bật cười, neho mắt nói: "Tiên sinh nói ta còn nhỏ không được dính vào chuyện giết người, nhưng không nói không cho phép ta đánh người."

Mạnh Trường An nghĩ đến tiểu nha đầu trước mặt này mỗi tay xách một người là gã và Thẩm Lãnh nhảy từ cửa sổ ra, cắn chặt răng nhẫn nhịn.

"Lãnh Tử ngọc người nhớ, nếu ở bên ngoài chịu khổ chịu tội nhưng có ích đối với tương lai, vậy thì hãy nhẫn nhịn, nhưng nếu bị thua thiệt... đừng nhịn, hoặc nhẫn nhịn rồi đến tìm ta."

Gã lấy con dao săn nhỏ của Thẩm Lãnh ra quơ quơ: "Cái này ta không trả cho người nữa, xem như... chẳng xem như cái gì cả, chỉ là không muốn trả lại."

Thẩm Lãnh ừ một tiếng: "Ta có vỏ đao, người có đao, tương lai sẽ lại gặp nhau nữa."

Mạnh Trường An nói một câu đó cũng là vì dao không phải vì người, sau khi nói xong thì bỏ đi, đeo một cái tay nải nhỏ, bên trong không có lấy một lượng bạc, quật cường đến mức khiến người ta đau lòng, cũng khiến người ta kính phục.

Thậm chí một bộ y phục gã cũng không mang theo, trên người đối sang mặc viện phục của thư viện Nhạn Tháp, trong tay nải ngoài một con dao săn nhỏ ra, còn có chứng nhận thân phận trong thư viện của gã, cùng với một bình nước.

Lần này đi Trường An vạn dặm xa xôi, trong người gã không có văn tiền nào, cũng không biết đi như thế nào.

Thẩm Lãnh đuổi theo, nhét tất cả số tiền mình tích góp được vào tay Mạnh Trường An: "Là của ta, sạch sẽ."

Mạnh Trường An hơi cay mũi, hốc mắt hơi đỏ lên, ngửa đầu không cho nước mắt rơi xuống, cười lớn ha ha: "Mấy đồng tiền nát này chỉ người quan tâm, nể mặt người nên ta sẽ nhận, sau này trả lại người ngàn lần vạn lần."

Thiếu niên Thẩm Lãnh không biết, đây là lời thề độc đầu tiên trong đời Mạnh Trường An.

Thề độc nặng cỡ nào? Cho dù không phải kiểu trả thù máu, thề độc cũng khắc sâu trong tim.

Thiếu niên Mạnh Trường An nhanh chóng rời đi, từ bước đi đầu tiên đã không còn quay đầu lại lần nào.

Thẩm Trà Nhan nhìn đáng vẻ đó của Thẩm Lãnh không nhịn được mà hừ lạnh một tiếng: "Trong xương máu nhà người không có sự hèn nhát, nhưng nhìn bộ dạng người bây giờ xem, hèn nhát đáng đánh đòn."

Thẩm Lãnh nói: "Ta không phải hèn nhát, ta là thương hắn... đừng quên cha hắn đã chết, cha ruột."

Thẩm Trà Nhan ngây ra một lúc, sau đó mới nhớ ra thiếu niên đó từ đầu đến cuối không rơi nước mắt lần nào, cũng không biết tại sao trong lòng bỗng có chút sợ hãi, càng nhớ đến ánh mắt đó của Mạnh Trường An lại càng sợ hãi.

Sau khi Mạnh Trường An đi, Thẩm tiên sinh mới bước vào, có chút cảm khái nói: "Dù sao cũng là huyết cừu, ta không xuất hiện trước mặt nó vẫn tốt hơn. Thiếu niên nhân tâm cứng rắn như vậy, tương lai không thành nghiệp lớn cũng khó, ngược lại là người... Tiểu Trà có một điểm nói không sai, trong xương tủy người có hơi yếu đuối."

Thẩm Lãnh ừm một tiếng, cũng không muốn giải thích gì.

Yếu đuối?

Người yếu đuối tận trong xương tủy mà ngậm một con dao sắc cùn trong miệng nhảy ùm vào nước sông lạnh băng? Lại lao đầu vào Bách Lý Đồ ở trong nhà kho đó ư?

Thiếu niên tâm cảnh vẫn không ổn định, nhưng có hành động trời sinh.

Thẩm tiên sinh đưa tay kéo tay Thẩm Lãnh: "Đi cùng ta đi, ta nhớ năm ngoái ngươi từng nói, nếu có một ngày có vạn phu lực, sẽ giết hết thủy phi trong thiên hạ."

Thẩm Lãnh ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời: "Phải!"

"Ta dạy ngươi vạn phu lực, cũng dạy ngươi kiến thức mà vạn phu không có."

Thẩm Lãnh ra sức gạt đầu, cầm tay Thẩm tiên sinh đi về phía trước, nhưng Thẩm Trà Nhan lại lập tức gạt tay hắn xuống: "Lớn chừng này rồi, còn phải người lớn dắt tay nữa?"

Thẩm tiên sinh khẽ nhún mày: "Tiểu Trà, không được như vậy."

Thẩm Trà Nhan không phục hừ một tiếng: "Vốn là vậy, dù gì cũng là thân nam nhân."

Thẩm tiên sinh cười khò lắc đầu, nhưng không nắm tay Thẩm Lãnh nữa: "Biết tại sao ta tặng con dao sắc nhỏ đó cho ngươi nhưng không cho ngươi võ dao không?"

"Không biết."

"Vừa rồi ta đã nói, trong xương tủy ngươi hơi yếu đuối, cái này có thể có liên quan đến hoàn cảnh trưởng thành của ngươi suốt mười hai năm nay, ngày đêm bị ức hiếp đến mức đã hình thành một kiểu tự bảo vệ mình, ngươi không biết là trong xương tủy của ngươi nên có sự cứng rắn bá đạo như thế nào, nên có sự ương ngạnh khoa trương như thế nào. Ta tặng dao mà không tặng võ dao cho ngươi chính là muốn nói với ngươi, đừng giấu giếm, thiếu niên phải bộc lộ tài năng."

Ông đột nhiên dừng lại một chút, nhớ đến con dao sắc nhỏ đó đã bị Mạnh Trường An mang đi, không nhận được mà sứt sùi: "Cái tên đó, vốn đã sắc sảo, đâu còn cần đến dao gì nữa? Hai người các ngươi hẳn là nên hoán đổi một chút mới đúng, võ dao của hắn, dao của ngươi."

Thẩm Trà Nhan nhớ lại dáng vẻ của Mạnh Trường An một chút, sau đó hỏi: "Lời đạo nhân đó nói là thật sao?"

"Nói dối đó." Câu trả lời của Thẩm tiên sinh cũng khiến người khác bất ngờ: "Đạo tông cũng được, Thiên tông cũng vậy, ai có thể liếc mắt mười năm chứ? Không phải ta nói không có người nào có bản lĩnh đó, chân nhân trên núi Long Hồ, mấy vị đại sĩ Thiên tông liếc mắt mười năm là không có vấn đề, những người khác... nhưng mà người như Mạnh Trường An, trước hai mươi tuổi nếu không có ai trấn áp tài năng của hắn, chỉ sợ là không có ai có thể trấn áp tài năng của hắn được nữa."

Nghĩ đến câu không ai có thể liếc mắt mười năm mà mình vừa nói, ông không nhận được tự cười giễu.

"Nhưng mà, thư viện Nhạn Tháp chỉ là một thư viện."

"Không phải ông lại quên Búi Đình Sơn chứ?"

Hai người vừa nói chuyện vừa đi, Thẩm Lãnh máy móc đi theo phía sau, không chen vào một câu nào. Hắn cảm thấy quả thực mình biết quá ít, thư viện Nhạn Tháp thì hẳn biết, nhưng Búi Đình Sơn là ai?

Người trong trấn Ngự Lâm còn chưa biết Mạnh gia đã xảy ra chuyện lớn, mấy chục thi thể trong nhà kho bỏ hoang kia cũng chưa bị người ta phát hiện, trên phố lớn người đến người đi, ba người này cũng không có gì nổi bật.

"Tiểu Lãnh Nhi, ngươi muốn đi đâu?"

Một người bốc vác dựa vào kéo xe để kiếm sống gọi một tiếng dưới ánh mặt trời chói chang, đó chính là phụ thân của Trần Nhiễm.

"Đại bá, con phải rời khỏi đây rồi." Thẩm Lãnh dừng bước, sau đó nghiêm túc học theo dáng vẻ của người lớn, khom người cúi đầu: "Lãnh Nhi đa tạ đại bá đã chăm sóc những năm qua, sau này Lãnh Nhi sẽ còn trở lại thăm đại bá."

Phụ thân Trần Nhiễm ngăn người: "Ngươi đây là... thật sự muốn đi à? Ngươi đợi một chút, đợi một chút."

Ông đột nhiên quay người chạy về, chạy rất vội. Hắn từ kéo xe quanh năm thì chân vững vàng cỡ nào chứ, nhưng lúc ông chạy lại có chút lão đạo, giống như có vương cái gì đó sắp ngã quỵ vậy.

Thẩm Trà Nhan khẽ nhún mày: "Đâu có nhiều thời gian để trì hoãn."

Thẩm tiên sinh gio tay lên khẽ áp xuống: "Tính tình ngươi quá nóng vội, đâu có giống một nữ hài tử, đợi chút thì đợi chút, đã đợi mười hai năm rồi, còn

quan tâm việc đợi thêm nửa canh giờ?"

Không bao lâu sau, Thảm Lãnh đã nhìn thấy tiểu bàn tử Trần Nhiễm thờ phỉ phò chạy từ trong con hẻm phía đối diện ra, mặt trắng bệch, vừa chạy vừa gọi: "Lãnh Từ người đợi ta chút."

Phụ thân Trần Nhiễm chạy theo phía sau gã, hay tay giờ ra phía trước, sợ nhĩ tử của mình té ngã.

Trần Nhiễm vội vàng chạy đến, nhét một bọc đồ trong tay mình vào tay Thảm Lãnh: "Ta cũng không biết tại sao, trong lòng luôn có một suy nghĩ, người không ở lại đây, sớm muộn cũng sẽ rời khỏi trấn Ngư Lân... Trong này có ít mần thầu, dưa muối, còn có mấy quả trứng vịt muối, người biết nhà ta cũng không có nhiều gì."

Phụ thân Trần Nhiễm tháo một cái túi tiền ở túi quần xuống, tiếng lách cách vang lên, muốn đếm ra một vài đồng tiền cho Thảm Lãnh, do dự một chút lại nhét tất cả số tiền vào lòng Thảm Lãnh: "Ra ngoài đừng tiêu tiền, đại bá có sức lực, dùng hết tiền thì quay về. Trong nhà Mạnh lão bản lạnh lẽo, trong nhà đại bá tuy không có vợ, nhưng ấm nóng."

Thảm Lãnh cũng nhin không được nữa, òa lên khóc.

Hắn không từ chối ý tốt của cha con Trần Nhiễm đối với hắn, trong lòng cũng thầm thở. Sớm muộn gì ta cũng sẽ trở lại, mang vinh hoa phú quý cho các người.

Khi Mạnh Trường An và Thảm Lãnh rời khỏi trấn Ngư Lân đều thầm thở trong lòng, dường như ông trời không thèm, trời lại đột nhiên tối sầm, sau đó là mây tiếng sấm vang rền.

Trần Nhiễm ôm Thảm Lãnh khóc lóc, khóc chán rồi thì buông tay ra: "Cha ta nói đúng, lùi một vạn bước mà nói, người cứ quay về trấn Ngư Lân, trong trấn Ngư Lân có nhà ta, không sợ."

Thảm Lãnh dùng sức gạt đầu.

Nhớ lại trước đây hai người nằm trên cỏ ở sườn núi ngắm mặt trời xuống núi, Thảm Lãnh ngậm một cọng cỏ trong miệng hỏi Trần Nhiễm: "Ai đặt cho người cái tên nho nhã như vậy?"

Trần Nhiễm nhún vai: "Người không biết đâu, vốn dĩ ta tên là Trần Tái, lúc nhỏ đi đường không vững thường xuyên vấp ngã, cha ta nhờ người hỏi thử thì họ nói là tên không tốt, trên đầu có một cái đòn gánh, khẳng định đi không vững... thế là liền đổi thành Trần Nhiễm" (1)

Thảm Lãnh: "Mê tín như vậy sao?"

Trần Nhiễm: "Mặc kệ đi, một cái tên mà thôi, ví dụ như người tên Lãnh Nhi, nhưng người thật sự lạnh sao?"

(1) Chữ nhiễm viết thêm nét gạch ngang trên đầu thành chữ tái.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Một ngón tay một bữa thịt

Lúc qua sông Nam Bình, Thảm tiên sinh bỗng nhớ đến một chuyện, sau đó không tự chủ được mà bật cười. Thảm Trà Nhan đang trông chừng Thảm Lãnh vụng về đứng tần, nghe thấy tiếng cười, liếc mắt nhìn Thảm tiên sinh: "Cười gì vậy?"

"Ba chúng ta đều họ Thảm."

Lúc Thảm tiên sinh nói ra câu này, có một sự đặc ý mà người khác không hiểu được.

Thảm tiên sinh nhìn về phía Trà Nhan: "Giống một nhà ba người không?"

Trà Nhan: "Ha ha."

Thảm tiên sinh là một người phong độ ngời ngời, trước đây lúc mặc đạo bào, ở trong thành Vân Tiêu cũng có không biết bao nhiêu phụ nhân nhìn thấy ông là không đi nổi. Lúc này mặc dù đã thay đạo bào bằng trường sam, nhưng đã tăng thêm mấy phần tiêu sái bớt đi mấy phần cứng nhắc, nhìn càng có phong thái hơn lúc còn trẻ.

Trà Nhan là một mỹ nhân, mười hai tuổi đã có bảy phần quốc sắc thiên hương.

Thảm Lãnh thì bình thường, tuy rằng mi thanh tú mục nhưng vì quanh năm làm việc cực khổ nên da hơi thô ráp, da mặt cũng đen, chỉ có đôi mắt là có vẻ

sáng lạ thường.

Trà Nhan nhìn thấy Thẩm Lãnh ngây ngô cười: "Ngươi cười cái gì?"

"Một nhà ba người." Thẩm Lãnh ngây ngô cười trả lời.

"Ngươi xấu nhất."

Thẩm Trà Nhan đi qua đá vào bắp chân hắn một cái: "Ngươi đây cũng gọi là đứng tấn à? Yếu xìu giống như hai sợi mì vậy, đứng tấn phải vững, đừng nói gió táp mưa sa, ngay cả núi sập đất nứt cũng không thể động chút nào."

Thẩm Lãnh bị một cước này đá gần như ngã quỵ, vội vàng đứng trở lại: "Biết rồi sư tỷ."

Thẩm Trà Nhan nhíu mày: "Ai là sư tỷ ngươi?"

"Cũng không thể là thân tỷ."

"Còn tuổi nhỏ, miệng lưỡi trơn tru."

Thẩm Trà Nhan nhặt trên boong thuyền một sợi dây thừng to bằng cổ tay nàng, nắm chặt sợi dây, ngón tay cái búng một cái, bộp một tiếng, sợi dây kia đứt đoạn, trong tay nàng còn lại một đoạn dài khoảng một mét vung lên đánh một cái vào lưng Thẩm Lãnh. Thẩm Lãnh đau đến mức lập tức rên lên một tiếng, lưng lập tức sưng lên một đường lằn.

Thế mà Thẩm tiên sinh lại không nói một câu nào, chỉ gật gật đầu với Thẩm Lãnh, ý là cố lên, ngươi là giỏi nhất ư?

Đây cũng không hề kém Mạnh lão bản đánh chút nào, hơn nữa lực độ trên tay Mạnh lão bản dường như còn yếu hơn tiểu nha đầu này. Bộ dạng lạnh lùng trừng mắt của nàng, Thẩm Lãnh nghĩ nàng giống như là cha nuôi mình vậy...

"Đứng vững!"

Thẩm Trà Nhan xách dây thừng đứng đó, Thẩm Lãnh lại đứng tấn vững vàng lần nữa. Ngang qua sông lớn, thuyền này vốn đã lắc lư, đừng nói một đứa trẻ mười hai tuổi, cho dù là các hán tử thường xuyên làm việc kiếm sống trên sông, có mấy người có thể đứng tấn trên thuyền sóng gió chao đảo? Họ có thể bước đi như bay trên boong thuyền trong sóng gió như vậy, nhưng đứng tấn thì lại là chuyện khác.

"Cũng chỉ như vậy?" Thẩm Lãnh hỏi.

Ý của hắn là cứ đứng tấn như vậy thôi sao?

Thẩm Trà Nhan: "Ngươi vẫn còn cuồng à."

Sau đó lại một roi quất xuống, Thẩm Lãnh thầm nói mình đã phạm luật trời gì chứ...

Đứng tấn qua sông, xuống thuyền ngồi xe, Thẩm tiên sinh và Thẩm Trà Nhan ngồi, Thẩm Lãnh đứng tấn trong khoang xe. Xe ngựa đi trên đường, Thẩm Lãnh không biết đích đến là chỗ nào, hai canh giờ trôi qua như vậy, Thẩm Lãnh trán đầm mồ hôi, người cũng bắt đầu lắc lư.

Xa phu quay đầu lại liếc nhìn một cái, thờ dài một hơi: "Trước đó không động đậy chút nào, ta còn tưởng các người đến từ Tương Tây chứ."

Thẩm Trà Nhan nhíu mày: "Sao nhiều lời vậy!"

Xa phu liếc nhìn cái roi trong tay Thẩm Trà Nhan, lựa chọn ngâm miệng, trong lòng nghĩ ngày tháng của tên nhóc giống như vật trang trí kia thật sự không dễ dàng gì mà.

Thấy Thẩm Lãnh đứng không vững, Thẩm Trà Nhan còn định đánh nữa, cuối cùng Thẩm tiên sinh cũng mở miệng: "Đã cực hạn rồi, so với ngươi lúc đó còn mạnh hơn một chút."

Thẩm Trà Nhan hơi ngần ra, hừ một tiếng, tiện tay ném roi đi, lúc quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong ánh mắt có chút vui mừng và an ủi lóe lên.

Đúng vậy, tên nhóc này cũng mạnh hơn mình lúc đầu một chút.

Không có chút nền tảng võ thuật nào, trước đó ở trên thuyền rồi lại đứng tấn hai canh giờ trên xe, đây đã là chuyện khiến người ta kinh ngạc rồi, nếu để cho mấy trạch hùng giáo úy đã trải nghiệm khắp các nơi trên Đại Ninh quốc ở tứ khó võ phu nhìn thấy, sợ là có liều mạng cũng phải giành Thẩm Lãnh về.

Đã đứng tấn lâu như vậy, có thể chứng tỏ Thẩm Lãnh tuyệt không chỉ có tố chất cơ thể tốt, còn có nghị lực cường hãn, đây chính là nhân tài mà tứ khó võ phu cần nhất.

Nhìn thấy Thẩm Trà Nhan ném roi ra ngoài cửa sổ, Thẩm Lãnh thở phào một hơi thật dài, đặt mông ngồi xuống, còn chưa ngồi vững, Thẩm Trà Nhan lập tức túm lấy cổ áo của hắn, trực tiếp ném hắn ra ngoài cửa sổ.

"Chạy theo."

Chỉ hai chữ này, đơn giản không có tình người.

Thẩm Lãnh vừa mới đứng tấn hai canh giờ, cơ bắp ở chân đau nhức cỡ nào chứ? Nàng cũng không thông cảm chút nào, đáng về đó còn nhẫn tâm hơn Mạnh lão bản nhiều.

Thế nhưng Thẩm Lãnh lại không nói gì, lồm cồm bò dậy khỏi mặt đất, bắt đầu chạy theo xe ngựa. Chạy bộ đối với Thẩm Lãnh mà nói thật sự chẳng là gì cả, bắt đầu từ mười tuổi đã vác ít nhất 75 cân hàng chạy qua chạy lại giữa cửa hàng và bến thuyền, quãng đường chạy suốt hai năm nay gần như có thể vòng quanh Đại Ninh rồi, không phải Đại Ninh nhỏ, mà là hấn chạy quả thực quá nhiều.

"Chạy nhanh chút."

Thẩm Trà Nhan nói với xa phu một tiếng, nhưng xa phu lại không quát roi xuống, ngược lại còn ghìm cương dừng lại, móc tiền phí đi xe đã nhận từ trước đó ra, ném xuống chân Thẩm tiên sinh: "Ta không làm vụ làm ăn này nữa, chưa từng thấy ai ức hiếp người khác như vậy, đứa trẻ đó không phải người sao? Chà đáp như vậy, các người không sợ trời phạt à?"

Thẩm tiên sinh hơi lúng túng: "Con bé là vì tốt cho nó."

"Tốt cho nó? Con mẹ nó đây là tốt cho nó? Điều là con của người, khuê nữ nuôi thành bộ dạng ngang ngược, nhi tử bị nuôi thành bộ dạng cực khổ, nếu ức hiếp người như vậy mà là tốt cho nó, có phải hoàng đế của Nam Việt quốc bây giờ còn phải cảm ơn mang ơn Đại Ninh không?"

Ví dụ này cũng không tốt, nếu như hoàng đế vong quốc Dương Ngọc của Nam Việt ở trong Bát Bộ Hạng mà nghe thấy sẽ muốn đánh người.

Thẩm tiên sinh vẫn rất nghiêm túc đích giải thích: "Ta đối với hai đứa nó đều giống nhau, lúc mới đầu con bé cũng như vậy, những gì thăng bé trải qua bây giờ, nó đều đã trải qua..."

"Người nghĩ ta tin?" Xa phu chỉ vào bên cạnh: "Mau xuống xe, mặc kệ là trọng nam khinh nữ hay hay trọng nữ khinh nam, theo ta thấy đều là khổ kiếp."

Thẩm Lãnh đứng ở đó ngây ngô cười, giờ ngón cái lên với xa phu.

Thẩm tiên sinh còn muốn nói gì đó, Thẩm Trà Nhan nhảy từ trên xe ngựa xuống, lại lấy từ trong túi ra một nắm bạc ném lên xe ngựa: "Đưa xe của người đi, cái này là thưởng cho người."

Sau đó nàng đá một cước vào mông Thẩm Lãnh: "Chạy!"

Thẩm Lãnh đành phải chạy, vừa chạy vừa cười, vô tư lự, Thẩm Trà Nhan thì chạy phía sau hấn.

Điều là chạy bộ, chỉ là cách chạy bộ của hai người lại rất khác nhau, cách hít thở khi chạy bộ của Thẩm Lãnh là thói quen của bản thân, còn cách hít thở của Thẩm Trà Nhan hiển nhiên là hợp lý hơn. Cách hít thở không giống nhau, so sánh Thẩm Trà Nhan và Thẩm Lãnh dưới tình hình thể lực ngang nhau, tố chất ngang nhau, Thẩm Lãnh tuyệt đối không được, còn kém xa.

Xa phu sững sờ: "Khuê nữ nhà người rất khỏe đó..."

Thẩm tiên sinh nhìn số bạc Thẩm Trà Nhan ném trên xe, có chút đau lòng. Nha đầu này cái gì cũng tốt, chỉ là không có khái niệm đối với tiền, ném ra nhiều như vậy... Xa phu nói gì ông cũng không nghe lọt, chỉ nghĩ làm sao có thể lấy lại đây?

Đang suy nghĩ, xa phu thò tay lấy bạc nhét vào ngực: "Ba người nhà các người thật thú vị, chúng ta làm nghề này, hạng người nào mà chưa gặp, nhưng vẫn là lần đầu gặp người như các người."

Thẩm tiên sinh thấy ông ta cất bạc đi rồi, ngồi thẳng người nói với vẻ rất nghiêm túc: "Ta biết tập tục Giang Nam chúng ta, nếu đi thăm thân thích, mang nhiều lễ vật, chủ nhà thường sẽ gửi trả về một ít."

"Đúng vậy, con người chúng ta phúc hậu."

Xa phu trả lời, đánh xe lên đường.

Thẩm tiên sinh thờ dãi: "Người phúc hậu sao?"

"Ta phúc hậu."

"Nếu người phúc hậu, không chê nhiều sao?"

Xa phu ngây ra một lúc, sau đó bật cười: "Người nói như vậy cũng thật sự hơi ngại, tiền thưởng quả thực là đưa nhiều, nhưng ta sẽ không trả lại cho người."

Mấy từ cuối cùng nói ra có một kiểu quyết tuyệt tiền còn người còn.

Thẩm tiên sinh bắt đầu nói: "Chúng ta cũng không phải là người giàu có gì, sau này không làm buôn bán nữa, mỗi một đồng tiền đều phải tính toán khi tiêu, cho nên... Nhưng mà người yên tâm, ta sẽ không cướp lại, nhưng ta hy vọng người cho ta một cơ hội, hoặc là nói khiến ta từ bỏ. Như vậy đi, ta xòe một bàn tay ra, người đoán ta xòe ra mấy ngón tay?"

Xa phu nhìn Thẩm tiên sinh như nhìn kẻ ngốc: "Xòe tay ra?"

"Xòe tay ra." Thẩm tiên sinh nói chắc như đinh đóng cột.

Thẩm tiên sinh giơ tay trái ra, cười khà khà nói: "Người đoán."

Xa phu đột nhiên lạnh sống lưng, nhưng vẫn không từ bỏ ý định, nói: "Người xòe năm ngón, đương nhiên là năm ngón tay."

Thẩm tiên sinh nói một câu không đúng, sau đó tay phải lật lên cầm một con dao nhỏ sắc bén, một dao cắt đứt ngón tay út bàn tay trái, máu lập tức phun ra, xa phu lập tức tái mặt.

Ông ta móc toàn bộ số tiền thưởng Thẩm Trà Nhan đưa trước đó ra, ném cho Thẩm tiên sinh: "Đồ thần kinh!"

Thẩm tiên sinh cũng không vội nhặt tiền lên, đặt ngón tay út bị cắt đứt lên vết thương, lấy một gói bột ra rắc lên trên, ngón út liền dính chặt không rơi xuống. Ông lại lấy một cái túi vải ra, lục tìm kim chỉ ở bên trong ra, nghiêm túc khâu lại cho mình: "Vừa rồi ta đã nói, sau này không làm buôn bán nữa, tiền sẽ trở nên ít đi, hai đứa bọn chúng đều đang tuổi lớn, bữa nào mà không thể thiếu thịt chứ, con bé còn nhỏ không biết độ quan trọng của tiền, ta biết."

Sau khi khâu xong, Thẩm tiên sinh đưa gói thuốc trị thương kia cho xa phu: "Cái này tặng người, giá trị chắc hẳn còn lớn hơn chỗ bạc kia, thuốc trị thương ta tự phối, trước đây khi ở thành Vân Tiêu bán một gói ít nhất cũng hai trăm lượng bạc."

Xa phu sắc mặt trắng bệch, nào dám nhận.

Thẩm tiên sinh nhặt từng miếng bạc trên xe cắt đi, sau đó nói tiếng cảm ơn với xa phu.

"Chỉ vì để chúng không ăn thiếu một miếng thịt?" Xa phu không nhịn được hỏi một câu.

"Đúng vậy." Thẩm tiên sinh trả lời.

Xa phu lại hỏi: "Một miếng thịt của chúng, còn quan trọng hơn một ngón tay của người?"

"Đúng vậy." Thẩm tiên sinh gật đầu: "Quan trọng hơn."

Xa phu cảm thấy có thể cả đời mình cũng không hiểu nổi, nhưng ông ta bỗng có thêm mấy phần kính ý đối với Thẩm tiên sinh. Bây giờ ông ta đã rất rõ, võ nghệ của Thẩm tiên sinh nhất định rất mạnh, giết mình cướp lại chỗ bạc kia chẳng qua là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng Thẩm tiên sinh lại dùng cách cắt đứt một ngón tay của mình để đổi về.

Một bữa cơm của con cái, còn quan trọng hơn cả một ngón tay của mình...

Câu nói này vang vọng trong lòng xa phu, càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ.

"Người không biết bọn chúng là ai, cũng không biết ta đã nợ bao nhiêu." Thẩm tiên sinh vẫn mang bộ dạng thần nhiên như cũ, tốc độ nói không nhanh không chậm: "Bản thân ta nợ, ta phải trả."

Mà hai kẻ kia thì chạy từ giữa trưa đến lúc mặt trời xuống núi, toàn thân Thẩm Lãnh ướt đẫm, mà Thẩm Trà Nhan thì trên trán lấm tấm mồ hôi. Sau khi dừng lại, Thẩm Trà Nhan quay lại xe ngựa lấy nước, liếc nhìn ngón tay Thẩm tiên sinh một cái: "Lại nữa? Lần thứ hai rồi."

Thẩm tiên sinh cười: "Tình huống hai lần không khác nhau mấy."

Thật ra hai lần cắt ngón tay, tình huống vẫn khác nhau không ít.

Thẩm Trà Nhan nhìn mà mặt không biểu cảm, uống một hơi hết nửa bình nước, sau đó ném túi tiền trên người cho Thẩm tiên sinh: "Nặng quá, nếu không có thứ này cản trở, ta có thể bỏ rơi hẳn ba con phở."

Thẩm Lãnh đi về liếc mắt đã nhìn thấy máu trên ngón tay Thẩm tiên sinh, trầm mặc một lúc, nhặt túi tiền lên buộc lên eo mình: "Ta đeo, lần sau cũng có thể bỏ rơi tỷ ba con phở."

Thẩm tiên sinh nheo mắt lại, như cảm thấy rất hạnh phúc. Xa phu vẫn là vẻ mặt đần thối như cũ.

Thẩm Lãnh bót thời giờ hỏi Thẩm Trà Nhan một câu: "Ông ấy cắt ngón tay, hình như tỷ không sợ lắm?"

Thẩm Trà Nhan hừ một tiếng: "Cũng chỉ là hù dọa xa phu, ông ta có thể chấp nhận."

Thẩm Lãnh: "..."

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Ta từng nướng cá

Thẩm Lãnh vốn tưởng rằng sẽ đi rất xa rất xa, khi Thẩm tiên sinh dẫn hắn đi vào một viện tử nhỏ, hắn cẩn thận nhớ lại một chút, từ đây đến trấn Ngự Lâm chỉ là lộ trình một ngày.

"Đi bỏ củi."

Thẩm Trà Nhan dường như rất quen thuộc nơi này, vừa vào cửa đã hét lên ba từ với Thẩm Lãnh, sau đó đi mở cửa sổ của từng gian phòng một. Nơi này cách bờ sông cũng không quá xa, không khí khá là ẩm thấp.

Thẩm Lãnh rất mệt nhưng cũng không nói gì, đi tìm một vòng trong viện tử chỉ tìm được một cái riu đã rất cùn rất cùn. Không tìm được đá mài, nếu muốn bỏ củi bằng cái riu này, chỉ sợ đến sáng sớm ngày mai cũng chẳng bỏ được mấy cây.

Thẩm tiên sinh đi đến bên cạnh Thẩm Lãnh: "Vỏ dao đâu?"

Thẩm Lãnh lấy vỏ dao của con dao sắt nhỏ cất trong ngực mình ra, Thẩm tiên sinh nhận vỏ dao: "Thật ra vỏ dao không đơn giản, chỗ lồi lên trên mặt là một cơ quan, nhấn xuống thì sẽ bắn ra một sợi dây thừng, rất mảnh, dài hơn một trượng một chút... Người chú ý đến bên này không, là từng lớp, từng lớp hoa văn gọn sóng, giống như vảy cá."

Thẩm tiên sinh nhặt riu lên, dùng một bên dùng gọn sóng trên vỏ dao chà sát lên riu một cái, xoẹt một tiếng, riu lại bị lớp gọn sóng cọ rơi một lớp gỉ sắt.

Thẩm Lãnh thật sự không ngờ cái vỏ dao nhìn có vẻ tầm thường này lại ẩn giấu cơ quan, hắn lại càng thích nó hơn nữa.

Thẩm tiên sinh đưa vỏ dao và riu cho Thẩm Lãnh còn mình thì đi vào nhà, một lát sau lại chuyển một cái ghế nằm ra, nằm dưới gốc cây hòe trong viện tử nhỏ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thẩm Lãnh dùng vỏ dao mài riu, mài một cái, trên riu liền rơi xuống một lớp gỉ sắt, Thẩm Lãnh nhìn vỏ dao mà rơi vào trầm tư. Thẩm Trà Nhan mở hết cửa sổ trong nhà xong, thấy Thẩm Lãnh trầm tư, bộ dạng tập trung của tên đó trông cũng có một chút tiểu soái, nhìn chắc hẳn là đang nghĩ sau này sẽ có mấy cách dùng cái vỏ dao này.

Một giây sau, Thẩm Lãnh bỗng nhiên còi giầy, dùng vỏ dao cạo da chết dưới lòng bàn chân... Hôm nay hắn mới đi giầy, trước đây ở nhà Mạnh lão bản chưa bao giờ đi giầy, quanh năm chạy giữa cửa hàng và bến thuyền, dưới lòng bàn chân đã có một lớp da chết dày cộp.

Cọ một chút, hắn sáng khoái kêu ai đó một tiếng...

Thẩm Trà Nhan lại đóng cửa sổ kêu cạch một tiếng, thậm chí thứ kia quý như vàng, tên này lại dùng để cạo da chết?

Cọ đến thoải mái, Thẩm Lãnh đi giầy vào bắt đầu bỏ củi. Riu được mài đã trở nên sắc bén hơn, rất nhanh đã bỏ được một đồng. Hắn phát hiện việc bỏ củi này thế mà lại bị nghiện, bỏ một riu xuống, khúc gỗ tách làm hai, cảm giác hết sức sáng khoái.

Sau đó trong đầu hắn nổi lên một ý nghĩ, nhìn sang Thẩm tiên sinh đang nằm trên ghế: "Hai quân giao chiến trên chiến trường, có phải trước khi đại tướng ra tay đều sẽ nói những lời tương đối bá khí không?"

Thẩm tiên sinh nói: "Thông thường đều là không nói câu nào đã xông lên đánh rồi, kiểu như người nói là tình tiết trong tiểu thuyết, nhưng cũng không phải là không có, người muốn nói gì?"

Thẩm Lãnh múa vỏ dao một cái: "Sau này gặp phải kẻ địch ngoan cố, ta sẽ múa vỏ dao một cái rồi nói, có tin ta sẽ chà xát mặt người trên vỏ dao của ta không?"

Thẩm tiên sinh gật đầu rất nghiêm túc nói: "Sự uy hiếp này thực là đáng sợ."

"Đi đun nước." Thẩm Trà Nhan hét một tiếng qua khung cửa sổ: "Ta phải tắm."

Nàng dựa vào cửa sổ bức bối... Chà sát mặt lên vỏ dao? Thế này bá khí lắm sao?

Thẩm Lãnh "ồ" một tiếng, nhìn thấy trong viện tử có một cái giếng, kiểm tra dây thừng trên thùng gỗ một chút xem có chỗ nào bị hỏng hay không, sau đó ném thùng gỗ vào giếng nước, kéo nước lên rửa nồi sắt, chắt củi lên đốt lửa.

Hắn không ngừng thò tay vào thử nước ấm, cảm thấy nước đã ấm rồi thì mức nước ra, xách đến đặt trước cửa phòng Thảm Trà Nhan. Thảm tiên sinh neho mắt cười, Thảm Lãnh không biết ông đang cười cái gì, nhưng Thảm Trà Nhan thì biết, cho nên cảm thấy Thảm Lãnh rất đáng ghét, Thảm tiên sinh cũng rất đáng ghét.

Trước đây nàng đun nước đều là đợi sau khi nước sôi mới mức ra rồi pha nước lạnh, mà Thảm Lãnh thì lại không làm như vậy. Nghĩ đến hai từ "trí lực" mà nàng nhiều lần nhắc đến trên đường đi, Thảm Trà Nhan lại càng giận hơn nữa...

Bỏ củi, đun nước, có lẽ người khác sẽ hỏi tiếp theo làm gì, nhưng Thảm Lãnh lại không hỏi, hắn lấy một miếng bạc vụn trong túi tiền ra, cẩn thận cất kỹ trong người rồi đi ra ngoài.

"Còn không phục?" Thảm tiên sinh nhắm mắt cười hỏi.

Thảm Trà Nhan hừ một tiếng như giận dữ, đóng kín cửa sổ, cửa chính lại, cởi y phục ngồi vào bồn tắm, thoải mái rửa mình một cái... nhiệt độ nước lại vô cùng thích hợp.

Nàng không nhìn được mà suy nghĩ, lúc tên này đun nước, lẽ nào cũng đã tính toán thời gian sau khi mức nước vào thùng gỗ rồi lại đổ vào bồn tắm? Nếu như không tính toán những cái này, bây giờ nước sẽ hơi nguội một chút, nhưng hiện tại độ ấm lại vừa phải.

Nhất định là trùng hợp.

Thảm Trà Nhan nhắm mắt lại, cảm thấy mỗi một lỗ chân lông trên người đều rất thoải mái.

Tên kia, cũng không có ngốc như bề ngoài.

Thảm Trà Nhan ngẫm một lúc rồi tắm rửa, thay một bộ y phục nhẹ nhàng rồi ra ngoài, phát hiện Thảm tiên sinh vẫn đang nhắm mắt nằm trên ghế, nhưng nàng biết Thảm tiên sinh không thể nào đang ngủ. Hai năm nay thời gian ngủ của ông càng ngày càng ngắn, nàng hỏi tại sao, Thảm tiên sinh trả lời Thảm Lãnh cất bước quá muộn, mình nhất định phải chuẩn bị thật nhiều thì hắn mới có thể đuổi kịp. Đối thủ của Thảm Lãnh từ khi ra đời đã đứng cao hơn Thảm Lãnh, có được rất nhiều thứ, Thảm Lãnh cần phải dùng tốc độ nhanh gấp mười lần mới có thể kéo gần khoảng cách một chút.

Thảm Trà Nhan lau tóc đi ra ngoài: "Định khi nào nói với hắn?"

"Không vội."

Quả nhiên Thảm tiên sinh không ngủ, hắn là suy nghĩ gì đó.

"So với giấu giếm, không bằng để hắn biết sớm một chút còn tốt hơn."

Thảm Trà Nhan có tính cách rất ngay thẳng, không muốn tiếp tục giấu giếm như vậy.

"Nếu bây giờ nó đã biết, áp lực sẽ quá lớn."

Thảm tiên sinh ngồi thẳng người: "Phần lớn thời gian là áp lực mang đến động lực, nhưng nếu áp lực quá lớn sẽ trực tiếp đè sập tâm cảnh của một người, lúc đó sự chuẩn bị của ta còn có tác dụng gì nữa?"

Thảm Trà Nhan: "Ông đối với hắn cũng tốt thật."

Thảm tiên sinh: "Ta đã đặt tên cho người đó."

Thảm Trà Nhan: "Ha ha..."

Thảm tiên sinh cười nói: "Người cảm thấy ta thiên vị? Những thứ ta chuẩn bị cho nó, phần lớn người đều đã thấy, ta không thích khoác lác, những thứ đã cho người xem, đủ để khiến người bỏ rơi Mạnh Trường An ba con phố."

Thảm Trà Nhan: "Phần lớn?"

Thảm tiên sinh ngượng ngùng nói: "Bởi vì có nhiều thứ, là nam nhân mới có thể học được."

"Ví dụ?"

"Ta đi tắm."

Thảm tiên sinh nhanh chóng bỏ đi, lao vào trong nhà, thầm nói nếu người nghe được ví dụ, há chẳng phải sẽ mắng ta lưu manh sao? Không thể nói, không thể nói...

Thảm Trà Nhan hừ một tiếng, trong lòng tự nhủ còn không phải là thiên vị? Sau đó nàng theo thói quen đi sang một bên viện tử, cũng không cần xem liền rút ra thanh kiếm gỗ mà mình tự đẽo gọt. Trên cây có treo một cái vòng, rất nhỏ, vừa hay kiếm gỗ của nàng có thể đâm vào, gió thổi vòng treo đung đưa, nàng đứng đó bất động như núi, ra tay, nhanh như chớp, mỗi một đoàn đều chuẩn xác đưa kiếm gỗ vào trong vòng treo.

"Này!" Nàng vừa đâm vừa gọi một tiếng.

"Chuyện gì?" Thảm tiên sinh đang tấm hỏi.

"Khi nào thì cho ta một thanh kiếm thực sự?"

"Khi nguoi đâm ngàn nhát không chệch."

Thảm Trà Nhan "ò" một tiếng, mặt không biểu cảm tiếp tục đâm kiếm, đâm đến nhát thứ 132, đầu óc nàng hơi hỗn loạn, sau đó rất thiếu kiên nhẫn mà đếm lại từ đầu.

157 lần, trượt, đếm lại từ đầu.

202 lần, trượt, đếm lại từ đầu.

99 lần, trượt, đếm lại từ đầu.

Thảm Trà Nhan đặt kiếm gối trở về, nàng rất rõ nên dừng lại lúc nào, tâm cảnh đã bắt đầu trở nên hỗn loạn, lúc này có luyện nữa cũng chẳng có bất cứ ý nghĩa gì.

"Hắn đi đâu rồi?"

"Mua đồ ăn."

Thảm tiên sinh thay y phục xong đi ra, lại ngồi trên ghế nằm, chẳng qua trong tay có thêm một quyển sổ một cái bút. Thứ ông dùng là một loại bút rất đặc biệt, mực rất đặc biệt, viết lên sổ thì không thể nhìn thấy trực tiếp được, cần phải dùng cách đặc biệt mới có thể hiển hiện ra.

"Cần phải cẩn thận như vậy không?" Thảm Trà Nhan nhìn bộ dạng chuyên chú đó của Thảm tiên sinh không nhịn được hỏi một câu.

"Cần, hơn nữa vẫn chưa đủ cẩn thận, lúc này ta đã hối hận rồi... Ta không nên cho xa phu gói thuốc, đó chính là thuốc trị thương ta mới có thể phối ra."

"Sao lại trùng hợp như vậy, thành Vân Tiêu cách chỗ này ít nhất là mấy ngàn dặm, tin tức không thông, ai biết được? Huống hồ ông ở thành Vân Tiêu đã là chuyện mười hai năm trước, người quen ông trước đây hơn nửa đã đến Trường An thăng quan tiến chức, ai lại chú ý đến thuốc trị thương trong tay một xa phu?"

"Cẩn thận vẫn tốt hơn một chút, nguoi biết đó, bọn họ tuyệt đối sẽ không buông tha cho Thảm Lãnh."

Ông dùng hai từ bọn họ, không phải ả ta.

Thảm Trà Nhan biết, trải qua thời gian mười hai năm, ả ta làm ác một mình ban đầu đã hình thành một tập đoàn cùng chung lợi ích xung quanh mình, tập đoàn này đương nhiên lấy gia tộc khổng lồ đó làm trung tâm. Mặc dù bắt đầu từ những năm Thiên Thành Đại Ninh, gia tộc vốn nên một bước lên trời đó bị chen ép không ngừng đầu lên nổi, nhưng ai dám đánh giá thấp sức mạnh của gia tộc đó?

Mười hai năm trước nữ nhân đó đã làm chuyện ác độc như vậy, sau đó nghiêng răng chống đỡ, chỉ cần ả ta chống đỡ qua 20-30 năm, sau này ai còn có thể ngăn cản gia tộc của ả ta quật khởi?

"Ông đang viết gì vậy?" Thảm Trà Nhan lại hỏi một câu.

"Bình pháp." Thảm tiên sinh nói: "Ta đã suy nghĩ kỹ lưỡng rất lâu, tiến nó đi con đường nào sẽ nhanh hơn một chút. Sau khi quan sát hai năm nay, nhất là sau khảo nghiệm ngày hôm nay, con đường vẫn thật sự không thích hợp với nó."

Trong đầu Thảm Trà Nhan xuất hiện dáng vẻ Thảm Lãnh mặc trường sam thư sinh cầm quạt đọc chi hồ giả dã, sau đó ra sức lắc đầu thật mạnh, thảm nói thật sự buồn nôn.

"Nếu đã phải đi con đường hung hiểm hơn, tại sao không nghĩ cách đưa hắn đến tứ khổ vô phủ?"

Tiểu cô nương cũng thật sự hướng tới tứ khổ vô phủ, nhớ mãi không quên.

"Không dám." Thảm tiên sinh viết xong nét cuối cùng, xem như đã viết lại những gì hôm nay nghĩ đến: "Huống hồ, mấy tên trong tứ khổ vô phủ đó, có tên nào hơn được ta?"

Thảm tiên sinh cất cuốn sổ lại, duỗi lưng mệt mỏi: "Cũng không biết thằng nhóc đó sẽ mua những gì về, các nguoi đều đang ở tuổi lớn, không thích ăn thịt đến mấy cũng phải ăn."

Nghe thấy câu này, giữa đầu lông mày Thảm Trà Nhan xuất hiện một sự chán ghét, đương nhiên không phải nàng ghét Thảm tiên sinh.

"Chắc hắn sẽ không mua quá nhiều thứ về chứ, bởi vì hắn còn biết tính quan trọng của tiền hơn nguoi."

Thẩm Trà Nhan: "Ha ha."

Thẩm tiên sinh nói: "Hay là đánh cược? Nếu hần tiêu quá 50 văn tiền, coi như ta thua."

Thẩm Trà Nhan nói: "50 văn tiền? Có thể ăn cái gì?"

"Ăn cá."

Thẩm Lãnh từ bên ngoài rất khó khăn đi vào, nhìn có vẻ thực sự rất tổn sức, bởi vì hần mang về một con cá... Trên thực tế, chính vì gặp được con cá này ở bờ sông cho nên hần quay về mà chẳng tiêu tốn một đồng tiền nào. Trên thực tế, đó cũng không nên coi là cá...

Khóe miệng Thẩm Trà Nhan giật giật: "Cá này không dễ bắt chứ."

Khóe miệng Thẩm tiên sinh cũng giật giật: "Người bắt bằng tay không đó à?"

Thẩm Lãnh thầm nghĩ câu nói đùa này thật sự lỗi thời mà.

Thứ hần mang về là một con cá sấu dài khoảng một mét ba, một mét bốn.

Trong sông Nam Bình cũng không ít cá sấu.

"Lúc bắt quả thực là hơi khó khăn, may là ta thông minh hơn nó nhiều."

Thẩm Lãnh nói rất nhẹ nhàng, nhưng chỗ y phục bị xé rách hiển nhiên là không ít, nhưng cũng không bị thương. Trông hần thật sự mệt muốn chết rồi, hận không thể nằm xuống ngay lúc này.

Hần đặt mông ngồi xuống, vỗ vỗ vào lưng con cá sấu kia: "Cho ta nghỉ một lát, lúc về ta nhìn thấy có một vườn trái cây, bên ngoài chắc không ít gỗ, ta đi ôm một ít về nướng thứ này lên ăn."

Thẩm Trà Nhan nuốt nước bọt: "Người từng nướng?"

Thẩm Lãnh nghĩ đến trước đây mình ở nhà Mạnh lão bản đối quá không thể không xuống sông mò cá, giống như chuyện mới ngày hôm qua vậy... Ừm, thật vậy, quả thực chính là hôm qua.

"Ai mà chưa từng nướng cá? Chỉ là chưa từng nướng con to như thế này, vậy cá cũng không dày như vậy."

"Người nghĩ cái này gọi là vây cá?"

"Không thì sao..."

Thẩm Trà Nhan quay người liền đi: "Ta tự nấu mì, các người nướng đi..."

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Hần không có tương lai khác!

Cuộc sống của Thẩm Lãnh trong mấy ngày này trôi qua cực kỳ quy củ, nấu cơm, luyện công, nấu cơm, luyện công, ngủ...

Buổi sáng mỗi ngày đối với Thẩm Lãnh mà nói đều hơi khó ngủ nướng, bởi vì thời gian buổi sáng là của Thẩm Trà Nhan, nàng giống như một tiểu ác ma múa roi da, hạ thủ không lưu tình, nhưng cũng không biết tại sao Thẩm Lãnh lại không sợ nàng, chẳng sợ chút nào cả.

Sáng sớm mỗi ngày sau khi thức dậy rửa mặt làm cơm sáng, sau khi nghỉ ngơi khoảng 15 phút là bắt đầu luyện công, đứng tấn nửa canh giờ, sau đó chông đẩy, Thẩm Trà Nhan nói đây là để rèn luyện lực bạo phát của hần.

Khi ra tay trên chiến trường, lực bạo phát cực kỳ quan trọng.

Mà thời gian buổi trưa mỗi ngày là thuộc về Thẩm tiên sinh, suốt cả buổi trưa đều có vẻ rất yên tĩnh, Thẩm tiên sinh chỉ bảo hần đọc sách, xem bản đồ, xem trận chiến ví dụ, xem đủ các thứ, thậm chí còn có thời gian nửa canh giờ học phương ngữ của các nơi.

Thời gian mỗi một ngày của Thẩm Lãnh đều được sắp xếp cực chặt chẽ, hần giống như một cái túi, Thẩm Trà Nhan và Thẩm tiên sinh hai người mở túi ra không ngừng nhét đồ vào trong.

Đến ngày thứ tư thì có thêm một mục, đó chính là chiến đấu cận thân, chính xác mà nói là đánh nhau cận thân.

Thảm Trà Nhan bảo Thảm Lãnh tấn công còn nàng phòng thủ, lúc mới đầu Thảm Lãnh còn hơi ngại, kết quả là sau khi bị đánh cho xanh mũi sung mặt mới phát hiện sự e ngại của mình hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì. Lúc Thảm Trà Nhan ra tay phản kích thì không hề ngần ngại một chút nào, tiểu cô nương hết dốc hết sức, đối với Thảm Lãnh mà nói, mỗi lần chịu đòn lúc này đều là sự chuẩn bị tốt nhất để tránh sát chiêu của kẻ địch trên chiến trường trong tương lai.

Ngày tháng cứ như từng ngày, từng ngày trôi qua như vậy, Thảm tiên sinh phát hiện thằng bé Thảm Lãnh này giống như một miếng cao su vậy, kéo thế nào cũng không kéo hỏng được, bất luận nguai cho hắn áp lực lớn cỡ nào, hắn đều có thể chống đỡ được.

Mới đầu ông cho rằng đây là thói quen dưỡng thành do thuở nhỏ chịu cực khổ, dù sao thì Mạnh lão bản đối xử với hắn thật sự không tốt, nhưng sau này Thảm tiên sinh xác định đó không phải là thói quen gì cả, mà là một sự kiên trì từ trong xương cốt.

"Đến bờ sông chọn một ít cát về đây, chỉ cần cát bờ sông."

Thảm tiên sinh căn dặn một tiếng liền trở về phòng, mấy ngày nay vẫn luôn vẽ vẽ viết viết, cuốn binh pháp không có chữ trên bề mặt đó của ông dường như đã sắp xong rồi.

Thảm Lãnh đáp lại một tiếng, cầm hai cái thùng gỗ và cái đòn gánh đi ra ngoài. Từ đạo quán tới tận nơi bọn họ ẩn cư đến bờ sông cả đi và về cũng gần sáu dặm, hai cái thùng gỗ đựng đầy cát mịn nặng hơn năm mươi cân, nhưng sau khi lấy một gánh về, Thảm tiên sinh nói không đủ, ít nhất phải lấy mười gánh về, vai Thảm Lãnh đã sưng đỏ nhưng vẫn cắn răng đi.

Thảm Trà Nhan trừng mắt nhìn Thảm tiên sinh một cái, cùng Thảm Lãnh đi ra ngoài.

Lúc đi được ba chuyển thì vai Thảm Lãnh đã đau gần như không chịu nổi nhưng hắn vẫn kiên trì. Thảm Trà Nhan đi đằng sau hắn cũng không nói gì, nhìn thấy Thảm Lãnh loạng choạng thì lao sang, một tay đỡ đòn gánh trên vai Thảm Lãnh xuống.

Sau đó nàng ném trả lại cái đòn gánh cho Thảm Lãnh, mỗi tay xách một cái thùng gỗ đi nhanh về phía trước.

Mới đi chưa được mấy bước đã nhìn thấy Thảm tiên sinh sắc mặt hơi lạnh lùng đang đứng ở con đường nhỏ đợi bọn họ.

"Ta..." Thảm Trà Nhan hơi há miệng, sắc mặt hơi đỏ, không biết giải thích thế nào.

"Tự đi lĩnh phạt." Thảm tiên sinh chỉ nói bốn từ.

"Hắn không chịu nổi!" Thảm Trà Nhan quật cường cãi lại.

"Hừm?" Thảm tiên sinh hơi nhướn mày, đó là thực sự tức giận rồi. Cho dù ngày thường Thảm Trà Nhan nói chuyện gần như không lớn không nhỏ, cũng không nhìn ra có bao nhiêu tôn kính đối với Thảm tiên sinh, vậy nhưng đó chỉ là bề ngoài mà thôi. Thảm tiên sinh trầm giọng "hừm" một tiếng, Thảm Trà Nhan liền cúi đầu buông thùng gỗ xuống, một mình trở lại tiểu viện đạo quán.

"Không trách tỷ ấy, là lỗi của ta." Thảm Lãnh muốn xin xỏ.

"Cũng được, xem xem nó đi chịu phạt ra sao, nguai cũng cùng đi, sau khi phạt xong lại đi lấy số cát chưa lấy xong."

"Vâng!" Thảm Lãnh gánh hai cái thùng gỗ lên, lao đảo lác lư đi về tiểu viện.

Chính giữa tiểu viện, Thảm Trà Nhan đã đang đứng tấn, nhìn thấy Thảm Lãnh đi vào thì lờm hắn một cái. Trong lòng Thảm Lãnh cảm thấy áy náy, đặt thùng gỗ xuống, chạy đến bên cạnh Thảm Trà Nhan cũng đứng tấn.

"Ngươi làm gì?"

"Cùng tỷ."

"Không cần."

"Ồ."

"Còn không cúi?"

"Ta đứng tấn nghỉ một lát, gánh thùng gỗ mệt quá rồi."

"Ngủ ngốc, ngươi biết lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì không?"

"Không biết." Thảm Lãnh cười, hàm trắng trắng bóc, nụ cười rất trong sáng: "Mặc kệ ông ấy."

Thảm tiên sinh đi về tiểu viện sau Thảm Lãnh, đi thẳng vào trong phòng, sau đó ôm một vài thứ trong lòng đi ra. Lúc đến gần Thảm Lãnh mới chú ý đó là một số đoàn mâu, tạo hình rất đặc biệt, hai bên đều có mũi nhọn, độ dài khoảng chừng một mét hai, một mét ba.

Thẩm tiên sinh cầm mấy cây đoản mâu bên dưới hai cánh tay Thẩm Trà Nhan, đoản mâu sắc nhọn đến mức khiến người ta ớn lạnh trong lòng, sau đó Thẩm tiên sinh chuyển hai cái khóa đá cho Thẩm Trà Nhan. Thẩm Trà Nhan cứ đứng như vậy, chỉ cần cánh tay hơi hạ xuống là sẽ bị đoản mâu đâm trúng.

Sắc mặt Thẩm Lãnh lập tức biến đổi.

"Tỷ biết rõ là sẽ trừng phạt như thế này?" Hắn nhìn Thẩm Trà Nhan: "Tại sao còn muốn giúp ta?"

Thẩm Trà Nhan hừ một tiếng: "Liên quan quái gì đến ngươi, đi trên đường nhìn thấy một con chó con gánh nước mệt mỏi ta cũng sẽ giúp."

Thẩm Lãnh: "Tại sao chó lại gánh nước?"

Thẩm Trà Nhan lườm hắn: "Có phải ngươi bị bệnh không?"

Thẩm tiên sinh nghiêm khắc nói: "Công tât thường quá tât phạt, đây là đạo lãnh binh, Thẩm Lãnh ngươi cũng phải nhớ."

Thẩm Lãnh "ồ" một tiếng: "Còn ta thì sao?"

"Ngươi cái gì?"

Thẩm Lãnh hơi hất cằm về phía dưới nách mình: "Mâu."

Thẩm Trà Nhan sắc mặt hơi thay đổi: "Ta không cần ngươi chịu phạt cùng ta!"

Thẩm Lãnh nghiêm túc nói: "Tiên sinh nói công tât thường quá tât phạt, vừa rồi ta cũng đã phạm lỗi, cho nên cũng phải chịu phạt, đây không phải chịu phạt cùng tỷ, mà là phần của ta."

Cũng không biết tại sao, khoe miệng Thẩm tiên sinh khẽ nhếch lên một cách khó phát hiện được, sau đó thật sự cầm hai cây đoản mâu dưới cánh tay Thẩm Lãnh, nhưng trong viện tử không còn khóa đá, hai cái đó đều ở trên tay Thẩm Trà Nhan rồi.

"Thùng gỗ." Thẩm Lãnh dẫu môi: "Bên kia, bên kia, vẫn chưa đổ cát ra."

Thẩm Trà Nhan đã sốt sáng rồi: "Có phải ngươi điên rồi không?"

Thẩm Lãnh lắc đầu: "Công tât thường quá tât phạt, thưởng phạt phân minh, cũng cần độ lượng nhất định, nếu trừng phạt không giống nhau, không thể phục chúng."

Thẩm tiên sinh gật gù đầu, đi qua xách thùng gỗ sang chuyển cho Thẩm Lãnh. Thẩm Lãnh xách thùng gỗ, cánh tay lập tức run lên, chưa đến mười giây cánh tay đã bị đâm một cái, máu liền chảy xuống.

"Bảo hắn rút ra!" Thẩm Trà Nhan hét lên một tiếng.

Thẩm tiên sinh lắc đầu: "Nó tự lựa chọn."

Thẩm Lãnh nhếch miệng cười, bởi vì đau nên nụ cười đó hơi méo mó: "Này... có phải tỷ nghĩ ta không đỡ nổi không? Ta nói cho ngươi biết... ai da... đây có là gì chứ."

Lại đâm một cái.

Thẩm tiên sinh ngồi lên cái ghế đá nhìn hai đứa trẻ, mặt vẫn nghiêm túc nhưng trong lòng lại rất vui. Đối với quân nhân mà nói đoàn kết là một phẩm chất quan trọng nhất, nếu không thể đoàn kết thì sẽ phân tán lực lượng khi ở trên chiến thuyền.

Sau khi Thẩm Lãnh bị đâm bốn, năm lỗ, Thẩm tiên sinh mới đứng dậy tuyên bố kết thúc trừng phạt. Thẩm Trà Nhan ném khóa đá xuống, ngay lập tức túm lấy cánh tay Thẩm Lãnh xem xét, mắt hơi đỏ lên: "Đồ ngốc!"

Thẩm Lãnh: "Đừng cứ nói ta ngu ngốc, lỡ như thật sự bị tỷ nói thành ngốc thì làm sao."

Thẩm Trà Nhan: "Ngươi vốn dĩ chính là đồ ngốc."

Thẩm tiên sinh cuộc đối thoại giữa thiếu nam thiếu nữ thật thú vị, đặc biệt thú vị, mặc dù quanh đi quẩn lại chỉ có mấy câu đó mà thôi. Ông đứng dậy đi vào phòng tìm kim sang được ra ném cho Thẩm Lãnh: "Tự bôi thuốc."

Thẩm Trà Nhan muốn nhận lấy, Thẩm tiên sinh hừ một tiếng, nằng nặc chân chạy sang một bên vừa bực dọc.

"Đừng có quên, vẫn chưa lấy đủ cát mịn."

Thẩm tiên sinh ném lại một câu rồi đi vào phòng, vẫn ngồi bên cái bàn cạnh cửa sổ viết viết vẽ vẽ. Có nhiều lúc Thẩm Trà Nhan cũng không thể hiểu tại

sao Thảm tiên sinh lại như vậy, giống như trong cơ thể ông có giấu hai linh hồn vậy, lúc thì ám áp khiến người ta trầm mê, lúc thì lạnh lùng khiến người ta khiếp sợ.

Thảm Lãnh tự bôi thuốc băng bó cho mình, nhưng hấn chưa từng băng bó cho nên giống như buộc nút bướm trên cánh tay vậy. Thảm Trà Nhan nhìn thấy hấn buộc thành như vậy, lại không nhịn được mà phì cười.

Sau khi băng bó xong, Thảm Lãnh hít sâu một hơi, xách cái đòn gánh và thùng gỗ đi ra ngoài, chuyển sau chậm hơn chuyển trước, nhưng hấn vẫn lấy đủ số cát mịn về.

Mới đổ thùng cát cuối cùng ra, Thảm tiên sinh ném một tấm bản đồ qua cửa sổ: "Làm địa hình theo bản đồ."

Thảm Lãnh "ò" một tiếng, nhận lấy bản đồ, sau đó bắt đầu dùng cát để phục chế địa hình trên bản đồ.

Sắc trời dần tối, Thảm Lãnh nghiêm túc làm việc của hấn, Thảm Trà Nhan thì ngồi ở bên cạnh nhìn hấn. Thật ra nàng đều đã từng làm những việc này, nàng vốn tưởng rằng tiên sinh đã rất nghiêm khắc với mình rồi, nhưng bây giờ khi Thảm Lãnh đến, nàng mới phát hiện trước đây tiên sinh đối xử với mình cũng được coi là tốt rồi.

"Chậm quá!"

Thảm tiên sinh ở trong cửa sổ nhìn ra ngoài một cái, trầm giọng nói một câu, Thảm Lãnh lập tức gia tăng tốc độ. Không phải là hấn không thể nhanh hơn, chỉ là không muốn có sai sót, chưa từng có ai dạy hấn xem bản đồ như thế nào, thiên phú có tốt đến mấy cũng khó tránh khỏi lạ lẫm.

Cuối cùng Thảm Lãnh cũng phục chế ra địa hình trên bản đồ trước khi trời tối, Thảm tiên sinh chấp tay sau lưng đi ra ngoài liếc nhìn, gợn chân ra lia qua lia lại mấy cái trên đất: "Sai rồi, sai rồi, sai rồi."

Địa hình mà Thảm Lãnh cực khổ mới phục chế ra lập tức bị phá hỏng mất gần một nửa.

"Tiên sinh làm gì vậy?!"

Thảm Trà Nhan lập tức đứng dậy, còn nóng vội hơn cả tâm huyết của nàng bị hủy, bởi vì nàng xem Thảm Lãnh làm ra từng chút một, rất chuyên chú, nàng cũng đã xem bản đồ, chắc hấn không sai.

"Trong lòng cảm thấy thế nào?" Thảm tiên sinh hỏi.

Thảm Lãnh trầm mặc một lúc mới nói: "Đang nghĩ là sai chỗ nào, sau đó xác định là ta không sai."

"Sau đó thì sao?" Thảm tiên sinh hỏi ngược lại.

Thảm Lãnh hít sâu một hơi: "Làm lại một lượt nữa."

Thảm tiên sinh nhìn sang Thảm Trà Nhan: "Sau này nó sẽ vào quân đội, tay của người có dài đến đâu cũng không thò vào quân doanh được, không có gia thế, không có chỗ dựa, nó làm tốt hơn nữa cũng sẽ bị hiểu lầm, bị chống đối, bị chèn ép... nhưng mà nó làm không sai."

Thảm tiên sinh hỏi: "Sau khi làm lại lần nữa thì sao? Nếu ta vẫn nói người sai thì sao?"

Thảm Lãnh: "Vậy thì làm lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm"

Thảm tiên sinh trầm mặc một lúc: "Có lẽ ta hơi nghiêm khắc, nhưng ta nhất định phải nghĩ đến hết những gì người phải đối diện trong tương lai, thời gian của người không còn nhiều..."

Thảm Trà Nhan run giọng nói: "Có lẽ đó không phải điều hấn muốn!"

Thảm tiên sinh hơi nheo mắt: "Người nghĩ nó có sự lựa chọn khác sao? Nó không muốn tương lai như vậy, vậy thì chỉ có thể là một con đường chết, so với người muốn giết nó, ta chẳng là gì, người lại càng chẳng là gì, không ai có thể bảo vệ nó cả đời được, chỉ có thể dựa vào bản thân nó."

"Tiên sinh, ông đang nói gì vậy? Ai muốn giết ta?" Thảm Lãnh vẻ mặt mê mang.

"Không có gì." Thảm tiên sinh quay người đi: "Thời gian ban ngày đã dùng gần hết để lấy cát rồi, tối nay sẽ bù lại bài tập của ngày hôm nay, lúc nào bổ sung xong thì đi ngủ lúc đó."

"Vâng." Thảm Lãnh khẽ đáp lại một câu, sau đó nhỏ giọng hỏi Thảm Trà Nhan: "Ai muốn giết ta?"

Thảm Trà Nhan liền quay người: "Ta không biết!"

Không biết tại sao, lúc nàng quay người đi, bên khoeo mắt dường như bay ra một hạt gì rất trong veo, sáng lấp lánh dưới ánh lửa trong đêm, giống như kim cương vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 10: Cắm tuyệt

Lúc trời còn chưa sáng Thẩm Lãnh đã thức dậy, sau khi lấy nước giếng rửa mặt thì đến chợ sáng ở thôn gần đó mua rau và thịt về. Bắt đầu từ ngày đầu tiên hắn đến đã nhận lấy đại quyền tài chính, bất luận là Thẩm tiên sinh hay là Thẩm Trà Nhan đều rất hài lòng, dù sao thì một người lười quản lý, một người không biết quản lý tiền thế nào.

Sau khi trở về tiểu viện đạo quán thì bắt đầu nấu cơm, luộc trứng, xào thịt, sau đó nấu mì, không bao lâu là mùi thơm đã bay từ trong bếp ra.

Thẩm tiên sinh đuổi cái lưng mệt mỏi đi ra ngoài, tưới một chút nước cho cây tùng ở cửa nhà bếp theo thói quen. Cây tùng này là hoài niệm lớn nhất của ông đối với nơi này, dù sao thì năm đó chính tay ông cũng trồng nó.

Thẩm Trà Nhan mặc một bộ y phục rộng rãi, tóc buông tùy ý đi vào phòng bếp: "Đồ ngốc, sáng sớm ăn gì?"

Thẩm Lãnh dấu mũi hướng về phía chỗ mì đã nấu xong: "Mì."

"Ồ."

Thẩm Trà Nhan dường như không hứng thú, nhưng nàng lại biết Thẩm Lãnh biết mình thích ăn mì nên mới đặc biệt làm. Thế nhưng đương nhiên nàng sẽ không có biểu hiện gì ra ngoài, lúc quay người đi khoe mũi hơi cong lên, thiếu nữ cười tươi rói.

"Sư tỷ, hỏi tỷ một chuyện."

"Đừng gọi ta là sư tỷ."

"Vậy thì gọi là gì?"

"Gọi... Thôi vậy, người thích gọi là gì thì gọi vậy đi."

"Ồ, Trà gia, hỏi tỷ một chuyện."

Thẩm Trà Nhan sáng mắt lên: "Cái tên này không tệ, nói đi, chuyện gì?"

"Tiên sinh tên là gì?"

"Tên của ông ta? Khả khả... He he... Ha ha ha ha..."

Thẩm Lãnh không hiểu tại sao Thẩm Trà Nhan lại cười. Thẩm Trà Nhan cười chán rồi liền quay người đi: "Người tự đi hỏi tiên sinh đi."

Thẩm tiên sinh ở ngoài cửa tất nhiên là nghe thấy rõ ràng, ho khan hai tiếng rồi nói: "Không nói xấu người khác sau lưng, là hành vi của quân tử."

Thẩm Trà Nhan: "Biết rồi Tiểu Tùng tiên sinh."

Thẩm Lãnh ngăn ra: "Tiểu Tùng tiên sinh? Thẩm Tiểu Tùng?"

Hắn nhìn cây tùng kia, thầm nói "chẳng trách được".

Thẩm Trà Nhan vốn còn đang cười ngây ngô đột nhiên nghĩ đến một chuyện, sau đó nụ cười dần cứng ngắt... Năm đó tiên sinh vẫn còn nhỏ đã trồng một cây tùng trong đạo quán này, ông còn mang tên Tiểu Tùng, trong lòng hướng tới phong cốt Đạo gia ra sao, vậy nhưng mười hai năm trước, trong đêm ôm Thẩm Lãnh còn đang bọc trong tã lót đi khỏi đạo quán, lúc tiên sinh ngửa mặt lên trời hét mệnh ta do trời chứ không do ta thì sẽ bị thương cỡ nào?

Cho nên ý nghĩa của cây tùng này đối với tiên sinh mà nói tuyệt không chỉ đơn giản là chính tay ông trồng, sau một đêm đó niềm hy vọng bản thân mình có thể có thanh tùng phong cốt của ông đã hoàn toàn biến mất, phong cốt không còn, chỉ còn lại thanh tùng.

Thẩm Trà Nhan đứng đó một lúc lâu, sau đó đi múc nước tưới cây, sau khi tưới xong thì quay về phòng của mình lấy cái gối mềm mại của nàng ra, đi đến bên cạnh Thẩm Lãnh ước lượng độ cao một chút, rồi lại cong lưng đo độ cao rơi xuống. Tiếp theo nàng buộc cái gối lên cây nhỏ dưới ánh nhìn khó hiểu của Thẩm tiên sinh và Thẩm Lãnh, sau đó nàng đi qua túm lấy Thẩm Lãnh đặt ở vị trí cửa rồi đẩy một cái, Thẩm Lãnh loạng choạng đụng vào cây, vừa hay đúng vào vị trí buộc cái gối. Thẩm Trà Nhan cười híp mắt, rất xinh đẹp.

Thẩm Lãnh bọn họ ngớ người.

"Người đã chặt bậc cửa rồi."

"Người quân cái đó?"

Trà gia tâm trạng rất tốt chấp tay sau lưng đi về phòng, thầm nghĩ mình là một người mệnh khổ, tiên sinh là một người mệnh khổ, tên gốc đồ cũng là một người mệnh khổ. Ba người mệnh khổ ở cùng nhau coi như là vật cực tất phản (1), chắc hẳn thế nào cũng tiếp tục mệnh khổ nữa.

Thẩm Lãnh tưởng rằng Trà gia chỉ nhất thời cao hứng mà thôi, việc buộc gổ lên cây này chỉ là nàng vừa mới nghĩ đến, vậy nhưng không ngờ là trong ba năm tiếp theo, cứ cách một thời gian Trà gia lại xách Thẩm Lãnh ra đâm vào cái gổ trên cây, căn cứ theo chiều cao của Thẩm Lãnh mà thay đổi vị trí của cái gổ. Cũng bởi vì nàng lo lắng dây thừng buộc ảnh hưởng đến sự phát triển của cây, thi thoảng còn nói lỏng dây thừng rồi buộc lại.

Thẩm Lãnh thầm nói Trà gia thật là một người có tình thương mà, mặc dù trong ba năm hần không bao giờ chủ động đâm vào cây một lần nào...

Thời gian ba năm trôi qua rất nhanh, cuộc sống của Thẩm Lãnh cực kỳ chặt chẽ và có chút tàn khốc. Trong ba năm, Thẩm tiên sinh và Thẩm Trà Nhan hai người liều mạng nhồi nhét vào đầu Thẩm Lãnh, nhét đến mức nôn ra cũng không dừng lại.

Lại là một buổi chiều tà, ba người ngồi ăn cơm tối dưới cây tùng, đơn giản nhưng tinh tế, ba năm nay tay nghề nấu ăn của Thẩm Lãnh cũng đã tiến bộ không ít.

"Ngày mai hai người các ngươi ra ngoài một chuyến."

Thẩm tiên sinh nhìn có vẻ già hơn một chút. Mới ba năm, so với Thẩm tiên sinh mà Thẩm Lãnh quen thuộc trước đây đã có thêm không ít tóc bạc, cũng có thêm không ít nếp nhăn. Vốn tưởng rằng quyền vô tự binh pháp của ông đã sắp viết xong vào ba năm trước rồi, ai ngờ được viết viết sửa sửa suốt ba năm mà vẫn chưa hoàn thành.

"Ra ngoài làm gì?" Thẩm Trà Nhan vừa gấp thức ăn vừa hỏi.

"Phá sát giới."

Thẩm tiên sinh trả lời rất bình thản nhưng Thẩm Lãnh và Thẩm Trà Nhan đều nghe ra, khi ông nói ra ba từ này hơi run run cổ họng. Bất luận thế nào, đối với hai đứa trẻ mười lăm tuổi mà nói, lúc nói ra ba từ "phá sát giới" này nhất định là áp lực rất lớn, thậm chí còn lớn hơn cả hai người bọn chúng nữa.

"Ba năm nay, thủy sư do triều đình Đại Ninh thành lập ở phủ chức tạo Giang Nam đã có quy mô bước đầu, đa phần thủy phi trên sông Nam Bình trên cơ bản đều đã bị tiêu diệt một lượt, nhưng thủy sư của phủ chức tạo đều là thuyền lớn không đi vào kênh rạch nhỏ hẹp, thủy phi chỉ bị đánh cho không còn ngưng cuồng như trước đây nữa, thật ra số lượng vẫn còn không ít."

"Ngày mai hai người các ngươi ra ngoài một chuyến, từ đây đi lên thượng du hơn ba mươi dặm, sông Nam Bình có ba nhánh, sau khi đi vào lại đi thêm khoảng mười hai dặm là một bãi lau sậy, chỗ đó có giấu một nhóm thủy phi, hơn nữa có chút liên hệ với Thẩm Lãnh... Năm đó Mạnh lão bản cũng chỉ là hạ thủ của Bách Lý Đồ, tên nhị đương gia đó chưa chết, lại kéo theo một đám người tiếp tục làm việc thị phi, đại khái có bảy mươi, tám mươi người, hai người các ngươi nên đi kiểm nghiệm thực lực của mình rồi."

Thẩm tiên sinh cố gắng nói với vẻ bình thản là bởi vì ông không muốn khiến hai đứa trẻ quá căng thẳng, nhưng chính bản thân ông cũng căng thẳng.

"Được." Thẩm Trà Nhan chỉ nói một từ, sau đó tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Thẩm Lãnh buông bát đĩa xuống, trở về phòng mình, lấy vỏ con dao săn nhỏ cất trong tủ đồ ra lau chùi kỹ càng một lượt. Thẩm Trà Nhan hơi nhíu mày: "Ngày mai ngươi định dùng cái này làm binh khí?"

Thẩm Lãnh gật đầu nghiêm túc trả lời: "Ừ."

Tuy chỉ có một từ nhưng lại đặc biệt kiên định.

Thẩm Trà Nhan đặt bát xuống bàn kêu cạch một tiếng, làm Thẩm tiên sinh giật mình.

"Ngươi khổ luyện ba năm, đều đã học mười tám loại binh khí, cận chiến đao kiếm móc câu, viễn chiến thì từ cung đến nỏ đều dùng không tệ, ngươi lại cứ muốn dùng cái vỏ dao này?"

Thẩm Lãnh nâng vỏ dao lên hướng về ánh mặt trời chiếu: "Vì ta thích nó."

Hắn không nói ra suy nghĩ trong lòng... Không biết ba năm nay Mạnh Trường An sống như thế nào, sáu tuổi vào thư viện Nhạn Tháp đọc sách học võ, bây giờ đã chín năm, gã bắt đầu học sớm hơn mình sáu năm chắc hẳn là cường đại hơn mình lắm nhỉ... Con dao săn nhỏ đó ở trong tay gã, chắc là không sao?

Mười sáu tuổi là độ tuổi giới hạn trung bình ở Đại Ninh, nếu như không có sự cố, Mạnh Trường An mười sáu tuổi là đã sắp vào quân đội rồi. Năm nay gã học một năm cuối cùng ở thư viện Nhạn Tháp, với tính cách của gã, chắc hẳn mọi mặt đều là người ưu tú nhất.

Thẩm Trà Nhan tuy không vui nhưng vẫn ăn xong miếng cơm cuối cùng trong bát, một hạt cơm cũng không sót lại. Nàng đặt bát cơm xuống, đứng dậy nghiêm túc nói với Thẩm tiên sinh: "Lúc đầu ông không cho nhắc đến tứ khổ vô phủ, nhưng bây giờ không thể không nhắc, Lãnh Từ gốc không phải

xuất thân quân hộ, không có cách nào trực tiếp vào đội ngũ chiến binh, sang năm là hẳn có thể tham quân rồi, tiên sinh định làm thế nào?"

"Tại sao chúng ta không rời khỏi sông Nam Bình? Thâm tiên sinh hỏi ngược lại.

"Không biết."

"Ta cũng không biết."

Thâm tiên sinh cười cười, nói: "Tứ khổ vô phù của Đại Ninh mặc dù nói mỗi năm đều sẽ có trạch hùng giáo úy tuyển chọn nhân tài từ khắp nơi vào bồi dưỡng, nhưng mà người được ưu tiên lựa chọn vẫn là con cái xuất thân quân hộ. Người lai lịch bất minh như Thâm Lãnh, cho dù được trạch hùng giáo úy chọn vào tứ khổ vô phù cũng sẽ bị sàng lọc ra thôi."

"Đại Ninh tứ cương chiến binh thì không nói, chỉ nói chiến binh thường trú ở các đạo phủ, không phải quân hộ cũng không vào được, đây là quy tắc do hoàng đế khai quốc Đại Ninh lập, không ai dám dễ dàng phá vỡ, cho nên đây chính là lý do tại sao chúng ta ở lại sông Nam Bình mà không đi, bởi vì thủy sư không có hạn chế như vậy."

"Thủy sư mới thành lập, ý của bệ hạ là không lựa chọn nhân tài theo quy chuẩn nhất định, người được điều động từ chiến binh các nơi rèn luyện ba năm cũng còn xa mới bằng ngư phủ giỏi bơi lội tại địa phương, cho nên chủ lực của thủy sư ngược lại còn là dân chúng khỏe mạnh được chiêu mộ từ vùng thượng hạ du sông Nam Bình suốt ba năm nay. Bên phía Binh bộ đã ra một thông văn, dân thường của thủy sư từ thông văn đến bắt đầu chính thức liệt vào hàng ngũ chiến binh Đại Ninh."

Thâm Trà Nhan hơi nhíu mày: "Tiên sinh muốn để Lãnh Từ ngốc vào thủy sư? Thủy sư có tiền đồ gì chứ! Mở rộng biên cương, kiến công lập nghiệp, vẫn phải đến tứ cương hồ lang chi sư, thủy sư chẳng qua chỉ là tiêu diệt thủy phi trên sông Nam Bình mà thôi, nói rộng ra thì Lãnh Từ ngốc có giỏi đến mấy cũng chỉ làm đến giáo úy là cùng."

"Tiểu Trà, người đánh giá thấp hùng tâm tráng chí của bệ hạ rồi đó... Người thật sự cho rằng bệ hạ sáng lập thủy sư chỉ là vì đám thủy phi đó thôi ư? Nếu như thật sự chỉ là vì thủy phi, tại sao chiến thuyền tuần sông đều phải làm khổng lồ như vậy? Đó là thuyền đi ra biển đó... Vô công lục địa, các đời hoàng đế Đại Ninh đã làm đến mức tốt nhất rồi, chinh phục viễn dương mới là ý đồ to lớn mà đương kim bệ hạ vẫn luôn tâm niệm."

Thâm tiên sinh tiếp tục nói: "Nơi xa hơn thì không nói, nghe nói Cầu Lập quốc ở bên ngoài hải vực nam cương chẳng qua là nơi bé bằng lỗ mũi, nhân khẩu không đến ngàn vạn, nhưng thủy sư lại ngang ngược không ngừng lấn chiếm hải cương Đại Ninh, mà hải cương Đại Ninh không có chiến hạm ra hồn, ngay cả ngư dân cũng không bảo vệ nổi, vì chuyện này mà năm đó bệ hạ đã từng nổi giận."

Thâm tiên sinh nhìn sang Thâm Lãnh: "Đương nhiên, thủy sư chỉ là con đường ta lựa chọn cho người, bản thân người cũng có thể lựa chọn, nếu người cố chấp muốn đến một trong tứ cương, ta cũng sẽ tận lực sắp xếp giúp người."

Thâm Trà Nhan nói: "Ta vẫn cảm thấy đến tứ cương hồ lang chi sư tốt hơn, thủy sư viễn dương ư? Không hiện thực lắm."

Thâm Lãnh ngồi bên đó vẫn không nói gì, trầm tư một lúc lâu sau mới đột nhiên bật cười: "Tứ cương hồ lang trên đất liền của Đại Ninh gần như đã vô địch, quả thực không thú vị gì, nếu có thể dẫn dắt một đoàn thủy sư khiến ngoại tứ hải thần phục, đó mới là giỏi vĩ chứ."

Thâm Trà Nhan gõ lên đầu Thâm Lãnh một tiếng cộc: "Học ở đâu mấy câu thô tục này vậy hả."

Thâm Lãnh xoa xoa đầu cười ngốc: "Không thấy là lời thô tục, vào quân đội nếu mà nho nhã, ngược lại sẽ không được yêu quý đó."

Thâm tiên sinh đứng dậy đi về phòng, sau đó lấy quyển binh pháp mà ông đã viết rất nhiều năm ra đưa cho Thâm Lãnh: "Lục chiến, thủy chiến, những gì ta có thể nghĩ đến đều viết hết ở trong này rồi, bắt đầu từ hôm nay chủ yếu người học những thứ trong này, một năm sau, vào thủy sư sông Nam Bình."

Thâm Lãnh nhận lấy rồi xem quyển binh pháp đó, ngay cả một chữ bên trong cũng không nhìn thấy, bốn chữ ở trang bìa thì lại rất rõ ràng.

"Cấm tuyệt binh pháp?" Hắn nhìn sang Thâm tiên sinh: "Tại sao là hai chữ cấm tuyệt?"

"Lâm binh tác chiến, cấm, là phải khiến kẻ địch bị động mọi mặt, bị hạn chế mọi mặt, tuyệt, là khiến kẻ địch không nhìn thấy hy vọng, khắp nơi đều là tuyệt lộ." Thâm tiên sinh tự hào nói: "Trong thiên hạ này, danh tướng nhiều không đếm xuể, nhưng có ai thật sự có thể làm được hai chữ cấm tuyệt?"

(1) Vật cực tất phản: sự vật phát triển đến cực điểm sẽ chuyển hóa theo chiều hướng ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Chỉ đến để giết người

Thứ mùi thoang thoảng trong bãi lau sậy thực ra cũng không dễ ngửi gì lắm, trong kênh nước chật hẹp tốc độ nước chảy rất chậm, đi vào một đầm nước

gần như là ao tù thì mùi lại càng khó ngửi hơn, chẳng qua các ngư dân đã quen với mùi hôi tanh nên cũng không để ý.

Thằng bé còi trưỡng bì bõm trong nước một lúc bị mẹ nó xách tai lôi về nhà, tiếng quờ trách rất lớn cũng khiến Thảm Lãnh có chút ngưỡng mộ.

Trên đầu hần đội lau sậy làm thành lớp nguy trang, ngồi xổm trong bụi lau sậy ở chỗ xa mà nhìn, vô dao trong tay chuyển qua lại đến mấy lần, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

"Sợ?" Thảm Trà Nhan ngồi bên cạnh hần khẽ hỏi một câu.

Đối diện bãi lau sậy chính là doanh địa của nhóm thủy phi kia, nam nữ già trẻ quy mô cũng có đến gần mấy trăm người. Lúc Thảm Lãnh đến vốn tưởng rằng nơi này sẽ chỉ có bảy mươi, tám mươi thủy phi giết người như ngóc, ai ngờ còn có cả thê nhi lão tiểu của chúng nữa...

Những người già, trẻ con, phụ nữ này đương nhiên biết trụ cột trong nhà mình làm nghề gì, nhưng họ đã quen rồi, cũng không cảm thấy đó là chuyện thương thiên hại lý bao nhiêu.

"Không phải sợ." Thảm Lãnh lắc đầu: "Nhiều người quá."

Nếu như chỉ là một đám thủy phi, Thảm Lãnh sẽ không do dự, nhưng những phụ nữ, trẻ con kia thì làm sao? Chẳng lẽ phải giết người trước mặt họ sao?

"Người ngừ, ác có phân biệt lớn nhỏ không?" Thảm Trà Nhan đột nhiên hỏi một câu.

Thảm Lãnh hơi ngần người: "Có ý gì?"

"Lẽ nào những phụ nữ đó không biết trượng phu của mình làm gì? Lẽ nào những lão nhân đó không biết nhi tử của mình làm gì? Bọn họ biết, và còn hưởng thụ tất cả cái tốt mà trượng phu, nhi tử giết người cướp hàng mang lại, người cảm thấy bọn họ đáng thương cỡ nào, vô tội cỡ nào?"

Thảm Lãnh gật gật đầu: "Vậy ta đi trước, tỷ chi viện."

Thảm Trà Nhan ừ một tiếng: "Mang đủ đồ rồi chứ?"

Thảm Lãnh kiểm tra đồ đạc trên người mình một lượt, sau lưng buộc một cây đao đặc biệt của chiến binh Đại Ninh, đây là thứ Thảm tiên sinh kiếm được, kiếm như thế nào thì không biết.

Bên trái hông thì là một cái roi dài được quấn lại, đầu roi có gắn một đồng tiền xung quanh mài sắc, bên phải hông thì treo một cái liên nô, cũng là trang bị dành riêng cho chiến binh Đại Ninh. Những thứ này đều vô cùng khó kiếm được.

Giày vừa chân, ống quần buộc vào trong giày, chỉnh trang lại y phục, sẽ không ảnh hưởng đến hành động.

Thứ chủ yếu nhất là vô dao đang nắm trong tay.

Thảm Trà Nhan nhìn thấy hần nắm chặt vô dao là tức giận: "Vô dao đại hiệp, người định lát nữa dùng thứ này đánh cho bọn chúng ngất hết sao? Đây không phải là đánh nhau mà là đi giết người, dùng vô dao..."

Thảm Lãnh toét miệng cười: "Trong tình huống chiến đấu gần thì binh khí ngắn có hiệu quả hơn một chút."

"Vậy tại sao người không lấy một thanh chủy thủ đoản đao?"

"Bị Mạnh Trường An lấy đi rồi mà."

"Không thể dùng cái khác thay thế hả?"

"Không thể."

Thảm Lãnh nói ra hai từ nay xong thì kéo cái khăn đen trên cổ lên, khom lưng giống như một con báo săn đã phát hiện ra con mồi, tốc độ nhanh đến mức khiến Thảm Trà Nhan hơi ngạc nhiên, sau đó nghĩ đến lực bạo phát như vậy đều là mình bồi dưỡng huấn luyện ra, lại có một chút đắc ý.

Trên đất liền ở chỗ sâu trong bãi lau sậy này, thủy phi đã dựng lên một vùng doanh địa, mặc dù đều là nhà cửa đơn sơ dựng lên từ ván gỗ nhưng bố cục hết sức hợp lý, có tường vây, có chòi canh gác, nơi nước nông thậm chí còn đặt hai hàng sừng hươu, nếu như cắt đứt cầu tàu thì không thể cập bờ.

Thảm Lãnh lặn dưới nước mà đi qua, thủy phi trên cầu tàu và trên chòi canh gác không thể nhìn thấy hần.

Rất nhanh chóng đã đến gần, chính vào lúc này cổ chân Thảm Lãnh đột nhiên hơi căng cứng, tiếp theo cơ thể lập tức chìm xuống dưới, sau đó thì nhìn thấy một đôi tay đang hướng lên cổ mình mà siết.

Không ngờ dưới nước cũng có người!

Đám thủy phi này bị thủy quân của phủ chức tạo Giang Nam vây giết khiến thần hồn nát thần tính, cho nên trong doanh địa phòng bị nghiêm ngặt. Thảm Lãnh không ngờ dưới nước cũng có người canh giữ, ngay lập tức đã bị kéo xuống.

Rất nhẹ nhàng, tất cả đều xảy ra hết sức nhẹ nhàng như vậy.

Thẩm Lãnh nhìn thấy hai bàn tay kia nhào lên bóp cổ mình thì nhanh chóng cúi đầu lao về phía trước, luồn qua háng tên thủy phi kia ra sau lưng, hai tay nắm vô dao đặt lên cổ người kia rồi kéo mạnh về phía sau, đồng thời hai chân cong lên, đầu gối đặt sau lưng người kia.

Trong nước liên tục nổi lên từng luồng, từng luồng bọt khí, tên thủy phi giời boi lặn kia kiên trì không đến hai mươi tức là cơ thể đã mềm nhũn, Thẩm Lãnh không dùng dao nên không bị người khác phát giác được máu.

Đối với Thẩm Lãnh mà nói đây là một quá trình chậm rãi và lâu dài, mặc dù từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc chỉ có khoảng hai phút.

Cơ thể thủy phi mất đi độ ẩm, tứ chi buông thõng, người đã chết.

Thẩm Lãnh cảm thấy rất lạnh, trước đó trên đường đến đây, và cả sau khi Thẩm tiên sinh nói ra ba từ "phá sát giới" vào hôm qua, hắn vẫn luôn nghĩ đó sẽ là cảm giác như thế nào. Nhưng sau khi thật sự giết một tên thủy phi thì hắn mới phát hiện những cảm giác mình từng tưởng tượng đều quá hư ảo.

Lạnh, cảm giác chỉ là thực sự rất lạnh, đến mức Thẩm Lãnh ở trong nước bắt đầu run rẩy không ngừng.

Ở chỗ xa trong bãi lau sậy, Thẩm Trà Nhan ngồi ở đây nâng thiên lý nhãn nhìn về phía bên đó, tay cũng đang run lên.

Nàng không nhìn thấy, nếu như nhìn thấy thì có thể tay sẽ càng run rẩy hơn nữa.

Thẩm Lãnh giết người xong, có ít nhất khoảng ba mươi giây đầu óc trống rỗng, sau ba mươi giây nhìn thấy thi thể kia nổi lên thì lập tức phản ứng lại được, nhanh tay kéo thi thể xuống, sau đó dùng dây lưng trên thi thể buộc thi thể vào cột gỗ bên dưới cầu tàu, không cho thi thể nổi lên.

Thẩm Lãnh ngoi đầu lên ở phía dưới cầu tàu để hít thở, cẩn thận lắng nghe tiếng bước chân trên cầu tàu, phán đoán ra bên trên có ba người đi qua đi lại. Hắn lại lặn xuống nước lần nữa, sau khi lặn một trăm mét thì ngoi lên ở một bên doanh địa. Trước đó hắn đã quan sát, đây là nơi phòng bị lỏng lẻo nhất trong doanh địa.

Leo lên bờ ở phía sau một dãy nhà gỗ, Thẩm Lãnh không khỏi hơi nhíu mày, đây là một dãy nhà xí...

Thế mà hắn còn vòng đến phía trước nhà xí nhìn một cái, phát hiện không có cái cửa nào viết nam nữ bên trên, thế là hơi thất vọng về tổ đường của thủy phi.

Chọn một cái cửa rồi đi vào, hắn dựa vào sau cửa đợi chờ, thuận tiện điều chỉnh hô hấp. Quả thực là điều chỉnh hô hấp ở cái nơi này cũng hơi khó khăn.

Thẩm Trà Nhan nâng thiên lý nhãn nhìn thấy Thẩm Lãnh đi vào trong dãy nhà gỗ đơn sơ đó, nàng phán đoán đó là nhà xí, thế là không nhìn được mà nghĩ, cái tên đó đi ỉa để kính thiên địa quỷ thần trước khi lâm trận?

Cuối cùng, Thẩm Lãnh đã đợi được tiếng bước chân, một hán tử cường tráng thấp hơn Thẩm Lãnh nửa cái đầu đang ngâm nga hát đi vào nhà xí, còn chưa bước vào cửa quần đã tụt xuống non nửa rồi. Thẩm Lãnh nhìn cái thứ đang lừng lững của gã ta thực sự chướng mắt, thế là đi lên cho một cước.

Chửi người không vạch khuyết điểm, đánh người không đánh... trúng.

Ngay lập tức tên kia đau đến mức rên lên một tiếng, bị Thẩm Lãnh bịt miệng nên âm thanh càng trầm đục hơn. Thẩm Lãnh lập tức ấn gã ta xuống đất, đè đầu, áp vô dao lên mặt người kia: "Ngoan ngoãn chút, nếu không sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị vô dao của ta!"

Thủy phi quá đau, đồng thời hơi mờ mịt.

"Vô dao?"

Thẩm Lãnh cũng không trả lời, bịt miệng gã ta, dùng vô dao vẩy cá cạo lên bờ vai của gã ta, từng sợi, từng sợi thịt bị cạo xuống, tên kia đau đến mức lập tức giãy giụa.

Thẩm Lãnh hạ thấp giọng nói: "Nói cho ta biết đương gia của các ngươi ở chỗ nào, ta tha chết cho ngươi."

Người kia liều mạng gật đầu, Thẩm Lãnh mới hơi buông lỏng tay là hắn đã muốn hét lên, Thẩm Lãnh lại lập tức bịt miệng, vô dao cạo lên mặt tên kia một cái... sâu đến mức có thể nhìn thấy xương, không cần nghĩ cũng biết là đau cỡ nào.

"Đã cho ngươi cơ hội rồi, tự ngươi nắm bắt." Tay của Thẩm Lãnh hơi buông lỏng một chút: "Đương gia của các ngươi ở chỗ nào?"

"Phía sau dãy nhà đó có một gian độc lập chính là của ông ấy, không có nói với nhà khác, liếc mắt là có thể nhận ra, hảo hán... xin ngươi đừng giết ta."

"Ta không phải hảo hán, ta là tiểu nhân, duy nữ tử dữ tiểu nhân nan dưỡng dã (1)... Phì, nói cái này làm gì."

Thẩm Lãnh phát hiện ra câu nói này không hợp yêu cầu, có chút mất đi khí thế, sau khi hơi do dự một chút, hắn tháo cái roi mềm của mình xuống quần một vòng quanh cổ tên kia rồi thỉnh linh siết chặt. Lần này thì tay của hắn không run.

"Nếu một ngày ta có vạn phu lực, giết sạch thủy phi trong thiên hạ."

Thẩm Lãnh đã muốn nói ra câu này trước mặt thủy phi từ lâu rồi.

"Bây giờ ta đã có rồi."

Thẩm Lãnh siết chết tên kia, đẩy thi thể ra tùy tiện che đây, sau đó khom lưng ra khỏi nhà xí, chạy thẳng đến căn nhà ở phía sau. Hắn còn không quên giơ tay lắc lắc ngón tay cái về phía Thẩm Trà Nhan.

Phi một tiếng, Thẩm Trà Nhan đang nâng thiên lý nhãn bật cười nhưng cũng không chú ý đến, phía sau có hai tên thủy phi cầm đao đang nhẹ chân nhẹ tay đến gần.

Thẩm Lãnh vòng đến phía sau dãy nhà đó, lập tức biết là đã mắc lừa... phía sau là một trường luyện võ, toàn là người.

Có thể thấy được sự hung hãn của thủy phi.

"Ai!"

Trong đám người đang khua thương múa đao có người nhìn thấy Thẩm Lãnh lập tức hô lên một tiếng, mấy chục thủy phi cường tráng có mặt tại đây lập tức nhìn sang bên đó. Thẩm Lãnh đang khom lưng đành phải đứng thẳng người, vai tựa vào vách tường, nhấc tay lên vẫy vẫy: "Chào mọi người."

"Con mẹ nó nguoi làm gì đó!" Có người xách đao bước nhanh đến chỗ Thẩm Lãnh, bước đi cũng mang theo một luồng khí hung hãn.

Thẩm Lãnh thở dài, thầm nói bây giờ không thể ám sát nữa rồi, kinh nghiệm của bản thân vẫn còn thiếu khuyết một chút, sao lại không nghi ngờ lời của tên thủy phi kia chút nào vậy chứ?

"Ta là... vô đao đại hiệp."

Thẩm Lãnh trả lời một câu, sau đó đột nhiên lao đi, lúc lao về phía trước, bàn chân giẫm trên mặt đất có lực bạo phát, làm cuốn lên một trận bụi đất.

Phụt một tiếng, vô đao đâm lên cổ họng của người kia. Vô đao tất nhiên là không sắc bén nhưng sức lực quá lớn, trực tiếp đâm vỡ cổ họng người kia. Người kia rên một tiếng liền ngã xuống.

"Giết hắn!" Người ở phía sau hét một tiếng, mười mấy người đồng thời xông lên.

Thẩm Lãnh nghiêm đầu tránh một đao, vô đao đập chuẩn xác lên cổ họng của tên thủy phi đó, hoàn toàn tương đồng với thủ pháp đánh ngã kẻ lúc nãy nhưng đối phương lại không né tránh được, bởi vì Thẩm Lãnh quá nhanh, sức lực quá mạnh.

Một đòn một tên, chân Thẩm Lãnh linh hoạt, né tránh, ra tay, nằm dưới đất. Chỉ chốc lát bốn tên thủy phi xông lên đã bị hắn đánh ngã hết, người nằm dưới đất đều có phản ứng gần giống nhau, hai tay ôm cổ mình, miệng trào ra máu.

"Chuyện gì vậy?" Có người đẩy cửa phòng đi ra, dáng người rất cao, trên mặt có một vết sẹo, nhìn có vẻ tàn ác.

Thẩm Lãnh nhìn thấy người này liền nhận ra, chính là nhị đương gia của đám thủy phi đã bắt trói Thẩm tiên sinh năm đó, lúc đó hắn đã gặp một lần, vẫn chưa quên dáng vẻ của y.

"Trừ ác vụ tận, Thẩm tiên sinh dạy tốt nhưng làm không được tốt." Thẩm Lãnh lẩm bẩm nói một câu, sau đó lại xông lên lần nữa.

Năm đó hắn giống một con bê không biết thế gian hiểm ác, lao vào dòng sông vì muốn cứu Thẩm tiên sinh, đó là vì cứu người, bây giờ hắn giống một con báo săn đã học được kỹ năng săn giết, chỉ đến để giết người.

(1) Nguyên văn: duy nữ tử dữ tiểu nhân nan dưỡng dã, cận chi tắc bất tổn, viễn chi tắc oán, có nghĩa những người nội tâm âm hiểm hẹp hòi, bi ối vô liêm sỉ là khó chung đụng nhất, khi thân cận với hắn thì hắn không hiểu khiếm tốn, lịch sự với người khác, người khác xa lánh hắn thì hắn lại có oán hận.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Có mang khăn tay không

Năm đó khi Bách Lý Đồ vẫn còn, nhị đương gia Tống Thái Sinh vẫn luôn sống hết sức cẩn thận, bởi vì y biết Bách Lý Đồ tàn ác cỡ nào, y cũng biết làm đại đương gia của một đám thủy phi mà không tàn ác thì kết cục là như thế nào.

Cho nên sau khi y trở thành đại đương gia vẫn luôn làm theo Bách Lý Đồ, hơn nữa còn làm tốt hơn Bách Lý Đồ, tâm tư y cận kề hơn, lòng dạ ác độc

hon.

Khoảnh khắc nhìn thấy Thảm Lãnh giết vào, phản ứng đầu tiên của y là bỏ chạy. Năm đó Bách Lý Đồ chết ra sao, y cũng không dám quên, sau này y phát hiện người thanh niên giết vào này còn kém xa Thảm lão bản năm đó.

"Giết hần." Tống Thái Sinh lạnh lùng căn dặn một câu.

Hon mười thủy phù dưới tay vung đao xông về phía Thảm Lãnh. Trong đầu Thảm Lãnh xẹt qua hình ảnh đội năm người, đội mười người chiến binh Đại Ninh phối hợp xông lên phía trước, sau khi so sánh với hình những tên thủy phi này xông lên, hần phát hiện những kẻ này căn bản là không có phối hợp, trận hình có rất nhiều sơ hở.

Chiến binh của Đại Ninh có một bộ trận pháp được tổng kết từ kinh nghiệm trên chiến trường, công, lui, thủ đều có phương pháp.

Trong mắt toàn là kẻ hở, vì thế giết người rất dễ dàng.

Thảm Lãnh không tiến lên nghênh đón, cho dù thực lực của hần mạnh đến mức nào, bị hơn mười tên thủy phi bao vây mà đánh loạn cũng sẽ không có kết quả tốt, bởi vì thủ hạ bọn họ không có chiêu thức gì đáng tin, không thể dự đoán được.

Nhưng đối phó với người như vậy, Thảm Lãnh đã học cả trăm ngàn lần trong ba năm nay rồi.

Hần lao ra một bên, gỡ liên nô đao bên hông xuống, liên nô là liên nô là liên nô chế thức của Đại Ninh, có thể lắp đặt, bắn ra tám mũi tên. Thảm Lãnh vừa chạy vừa bấm động cơ, mũi tên dài khoảng một thốn bắn ra liên tiếp, bốn, năm tên thủy phi đuổi theo Thảm Lãnh gần nhất lập tức ngã xuống, trên cổ, trên ngực, toàn là những chỗ chí mạng.

Bốn, năm người ngã xuống, người ở phía sau liền không dám truy đuổi quá nhanh, sau khi bắn liên nô giết chết bốn, năm người, Thảm Lãnh đeo liên nô về bên hông, tay phải rút roi dài ra... Vút một tiếng, roi dài quăng ra một tiếng đánh giòn, ở đầu roi buộc đồng tiền được mài sắc cạnh, tên thủy phi ở khoảng cách ngoài ba mét bị rách một đường máu trên cổ, ngay sau đó máu tuôn ra như thác.

Thảm Lãnh xoay cổ tay, roi dài rời khỏi cổ của xác chết, kéo về sau một cái rồi lại quăng ra phía trước, một tiếng vút vang lên, rách ra một vết máu trên ngực của một tên thủy phi khác, trông rất đáng sợ.

Một tên thủy phi khác lao qua dùng hai tay túm được roi dài của Thảm Lãnh, Thảm Lãnh giật tay kéo roi dài về, đồng tiền xuyên qua hai tay của tên thủy phi, hoàn toàn cắt đứt rời sáu, bảy ngón tay.

Roi vung lên quét trên cổ tên thủy phi đó, Thảm Lãnh kéo về sau một cái, đồng tiền xoay một vòng quanh cổ tên thủy phi, máu phun ra theo vòng tròn.

Tống Thái Sinh cảm thấy sự tình không ổn, người đó tuổi tác có vẻ không lớn, nhưng tại sao hạ thủ lại tàn ác như vậy?

Giống như hần và thủ hạ của mình có thù giết cha vậy, không có đòn nào là hư chiêu, chiêu nào cũng chí mạng.

Y làm sao mà biết được, Thảm Lãnh vẫn luôn nghĩ rằng cha mẹ của mình là bị thủy phi giết chết, cho nên mới bỏ roi hần, đây đương nhiên chính là thù giết cha mẹ.

"Huynh đệ!" Tống Thái Sinh đột nhiên hô lên một tiếng: "Người đến cầu tài hay là thứ khác? Nếu như là cầu tài, tài vật ở đây ta chia cho người một phần, đủ để nửa đời sau của người hưởng thụ không hết, nếu như là cầu thứ khác, chỗ này chúng ta có mấy trăm người, chưa chắc người đã có thể thành công."

Thảm Lãnh hơi lỏng tay, thủy phi bị hần quất chết mềm nhũn ngã dưới đất.

"Muốn mua mạng?" Thảm Lãnh cười hỏi: "Vậy người nói xem, người định dùng bao nhiêu bạc để mua mạng của mình?"

Tống Thái Sinh lạnh mặt nói: "Hai trăm lượng bạc, có đủ không?"

Thảm Lãnh hừ một tiếng: "Năm đó khi người đi theo Bách Lý Đồ đã hại không ít người, một con cá béo bị người bắt được đã có thể đòi về tiền chuộc cả vạn lượng bạc, mà nạn nhân thì các người vẫn vùi xác trong sông, bây giờ mạng của mình lại chỉ định tiêu có hai trăm lượng?"

"Rốt cuộc người là ai?!" Tống Thái Sinh quát một tiếng.

"Ta?" Thảm Lãnh tháo khăn đen trên mặt xuống: "Còn nhận ra khuôn mặt này không?"

"Lãnh Tử ngọc!" Sắc mặt Tống Thái Sinh lập tức biến đổi, trắng đến đáng sợ.

Dáng vẻ của Thảm Lãnh thực ra không có thay đổi quá lớn, so với lúc mười hai tuổi thì có cường tráng hơn một chút, khuôn mặt trưởng thành hơn một chút, nhưng mới ba năm có thể có thay đổi lớn đến đâu chứ, Tống Thái Sinh không nhận ra mới lạ. Lãnh Tử ngọc con trai nuôi của Mạnh lão bản, nhưng lại bị Mạnh lão bản coi là kẻ hy sinh thay thế, hiện nay sao lại thành như thế này?

"Từ xưng hô này nói ra từ miệng người chẳng thân thiết một chút nào cả." Thảm Lãnh lắc đầu: "Bây giờ còn muốn mua mạng không?"

"Người đến một mình?" Tổng Thái Sinh giọng nói run run: "Người đưa người đi năm đó thì sao?"

"Ở nhà ngủ nướng đó."

Thẩm Lãnh hoạt động cổ tay một chút, nắm chặt vỏ dao: "Ông ấy lười lắm, nói sau nay việc giết thủy phi đều giao hết cho ta, nếu ta giết không đủ nhiều thì không cho ta ăn cơm, cho nên trong tình huống so sánh giữa cơm và mạng của người, đương nhiên là cơm quan trọng hơn."

Tổng Thái Sinh đột nhiên túm lấy một tên thủy phi bên cạnh ném về phía Thẩm Lãnh, sau đó quay người bỏ chạy, y không tin là Thẩm Lãnh đến một mình.

Thẩm Lãnh ra tay ngay khoảnh khắc tên thủy phi kia bay qua, vỏ dao đâm vào cổ họng người kia, trong cổ họng người kia kêu xoẹt một tiếng, lúc rơi xuống đất là người đã không xong rồi.

Thẩm Lãnh chạy theo truy kích, ba, bốn tên thủy phi còn lại đều ôm đầu bỏ chạy, đại đương gia còn chạy rồi, bọn họ không chạy còn đợi cái gì chứ? Những kẻ làm ác như thủy phi, thổ phi thực ra đều có một kiểu thần giao cách cảm, lúc ai ai cũng tàn ác thì giống như một đàn dã thú, một khi đã bắt đầu sợ thì lập tức biến thành một cái bàn cát.

Tốc độ của Thẩm Lãnh nhanh hơn, đuổi kịp liền giết ba người, nhưng Tổng Thái Sinh đã chui ra ngoài từ cửa sau của căn nhà mà chạy. Thẩm Lãnh luôn ra ngoài truy kích, sau đó thì nhìn thấy Tổng Thái Sinh đứng ở đó đột nhiên không dám động đậy.

Thẩm Lãnh nghiêng đầu nhìn về phía trước thì nhìn thấy Thẩm Trà Nhan đang đứng đằng trước Tổng Thái Sinh, tay trái tay phải mỗi bên xách một tên thủy phi đã bị đánh ngất.

"Sao tỳ đến đây?" Thẩm Lãnh nhìn thấy Thẩm Trà Nhan liền không nhịn được mà nhếch khóe miệng lên: "Còn xách hai tên về nữa, có một không?"

Thẩm Trà Nhan hừ một tiếng: "Chỉ muốn xem thử tại sao người lại chậm như vậy."

Nhưng Thẩm Lãnh vẫn nhìn hai tên kia: "Không dám giết à?"

Thẩm Trà Nhan hất cằm lên: "Ta không dám giết? Ta đi theo tiên sinh trước người đến mấy năm, ta sớm đã học những thứ người học, hơn nữa nhất định còn thành thực hơn người."

"Vậy cho nên?"

"Cho nên... quả thực không dám giết." Thẩm Trà Nhan ném hai kẻ trong tay xuống đất: "Máu be bét, nghĩ thôi đã buồn nôn."

Tổng Thái Sinh kẹp ở giữa hai người, không những không sợ mà còn có chút lúng túng.

"Hai người các người đã nói xong chưa?!" Y sợ hãi cất giọng rất lớn để nói: "Tránh ra cho ta!"

Thẩm Trà Nhan nghiêng đầu nhìn Thẩm Lãnh: "Đây là ai, ngông cuồng như vậy?"

Thẩm Lãnh: "Vị này chính là đại đương gia ở đây."

Thẩm Trà Nhan: "Đại đương gia à... con cá lọt lưới năm đó?"

Thẩm Lãnh gật đầu: "Đúng đúng đúng."

Tổng Thái Sinh cảm thấy mình sắp điên lên rồi, hai tên này thật sự hoàn toàn không coi y ra gì mà... Y điên cuồng lao về phía trước nhưng lại bị nữ hài tử trông rất đẹp rất đẹp trực tiếp đánh ngã. Phương thức ra tay của nàng không giống người khác, cũng không biết làm sao lại bị nàng túm được cổ tay, xoay một cái vặn một cái, người đã bị không chế rồi.

Thẩm Lãnh đi qua túm cổ Tổng Thái Sinh áp giải y đi về phía trước, mới vòng sang dãy nhà ở phía trước đã không thể không dừng lại. Đằng trước căn nhà, có ít nhất hai trăm, ba trăm người đứng đây ở đó, nam nữ già trẻ, cầm gậy gỗ, xiên sắt, dao nấu bếp, tất cả những thứ có thể giết người.

Đây không phải là những thủy phi mà là người nhà của những thủy phi đó, trong đó tuyệt đại bộ phận là nữ nhân và lão nhân, trẻ con nhỏ thì mới hai, ba tuổi, lớn thì mười bốn, mười lăm tuổi, nhưng trên mặt mỗi người đều có một kiểu sát khí khiến người ta không lạnh mà run.

"Thả người ra!" Một nữ nhân cầm dao thái rau quát: "Các người đừng hòng sống ra khỏi đây."

Thẩm Lãnh nhìn khuôn mặt từng quen biết của những người kia. Đó chẳng phải chính là những đại gia, đại thẩm mặt mũi hiền từ có thể gặp được ở mọi nơi trong trấn Ngự Lân trước đây sao? Nhưng mà một khi người nhà thành thủy phi, nhân tính của bọn họ cũng thay đổi.

"Làm sao đây?"

Thẩm Trà Nhan hơi căng thẳng, lúc này nàng mới hiểu nỗi lo của Thẩm Lãnh trước khi động thủ. Đây là những lão nhân nữ nhân hài tử, thật sự phải giết người trước mặt bọn họ sao? Hay là... giết bọn họ?

"Nhìn dáng vẻ của bọn họ xem, đã không phải là người rồi."

Nhưng Thảm Lãnh lại không hề sợ hãi hay căng thẳng chút nào, giống như năm đó khi hắn đuổi theo chiếm hạm của thủy phi vậy, càng là tình huống kiểu này hắn càng bình tĩnh. Hắn nhấc tay lên chỉ vào mặt những người kia: "Nhìn xem đi, chính là xấu xí như thế này."

Thảm Trà Nhan: "Khụ khụ... ta hỏi ngươi làm thế nào?"

Thảm Lãnh nói: "Để ta làm."

Sau đó hắn tiến lên một bước, đẩy Tổng Thái Sinh đang bị tóm cổ trong tay mình một cái, Tổng Thái Sinh đứng không vững bổ nhào về phía trước, lập tức lồm cồm đứng dậy định chạy, kết quả là bị Thảm Lãnh ở phía sau cho một cước ngã nhào.

Thảm Lãnh đạp một cước vào lưng Tổng Thái Sinh, tay phải thò ra sau lưng rút thanh đao thẳng vẫn chưa từng động đến ra: "Để người lại? Được!"

Đao ra khỏi vỏ, âm thanh như rỗng ngậm, ánh sáng như thác đổ.

Đao rơi, đầu người rơi.

Thảm Lãnh một đao chặt đứt đầu của Tổng Thái Sinh, sau đó dùng đao khều đầu nhấc lên: "Ta không muốn nói những lời kiểu như suy bụng ta ra bụng người với các ngươi, bởi vì bắt đầu từ người đầu tiên các ngươi giết, những lời này đối với các ngươi mà nói đã không có bất cứ ý nghĩa gì rồi, ta chỉ muốn nói với các ngươi, Thảm Lãnh ta còn sống ngày nào, thủy phi trên sông Nam Bình đừng hòng sống yên ổn ngày đó, có một tên, ta giết một tên."

Hắn ném đầu người xuống chân những người ở phía đối diện: "Trả lại người cho các ngươi rồi, lấy đi!"

Tất cả mọi người đều sợ hãi lùi lại mấy bước, không ai dám đi nhặt đầu người.

Nhưng chính vào lúc này một chiếc chiến thuyền đi vào phía cầu tàu, một đám thủy phi vừa mới ra ngoài cướp bóc đã trở về, bọn chúng nhảy từ trên thuyền xuống, khí thế mạnh mẽ.

Thảm Trà Nhan đi qua đứng bên cạnh Thảm Lãnh, rút đao: "Dường như phiền phức rồi."

Thảm Lãnh nghiêng đầu cười cười với nàng, hàm răng trắng bóc: "Tỷ vào trong căn nhà bên kia đội ta là được rồi, lúc này tỷ nói không thích máu me be bét, sắp tới có thể sẽ có rất nhiều máu đó."

Hắn cúi người xé một sợi vải trên người xác chết ra buộc đao trong tay mình, hít sâu một hơi: "Tiên sinh nói, chuyện giết người, nữ hài tử đừng dính vào vẫn tốt hơn."

Thảm Trà Nhan bất ngờ ngẩng ngốc hỏi một câu: "Tiên sinh nói? Vậy ngươi nghĩ sao?"

Thảm Lãnh bước nhanh về phía trước: "Ta cảm thấy... ta cảm thấy tiên sinh nói đúng."

Hắn quay đầu lại mỉm cười với nàng: "Có mang theo khăn tay không?"

"Có mang, sao vậy?"

"Lát nữa có thể ta sẽ ra mồ hôi đầy đầu, lau giúp ta."

Thảm Lãnh quay đầu đi, nụ cười biến mất, thay vào đó là sát ý trên khóe miệng nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Vẫn sớm

Thảm Lãnh rút đao lên, thế là càng giết người nhanh hơn.

Thủy phi ban đầu còn giống như đàn sói, sau khi lại chết thêm năm, sáu người nữa cuối cùng khí thế cũng sụp đổ, đầu còn có hung hãn gì nữa, chỉ còn lại nỗi sợ hãi.

"Các ngươi đi đi." Một lão già nức nở nói một câu.

Thảm Lãnh chém giết đỏ mắt dùng đao giữa không trung, tên thủy phi vừa thoát một kiếp nạn ôm đầu bỏ chạy. Thảm Lãnh nhìn sang lão già kia, lão già chậm rãi quỳ xuống: "Ai mà không phải vì kiếm sống?"

Khóe miệng Thẩm Lãnh giết một cái: "Những tiểu thương vô tội bị các người giết thì sao?"

Lão già run rẩy một chút, không nói gì nữa.

Thủy phi bắt đầu tan tác, không có dũng khí tiếp tục chiến đấu. Mặc dù bọn chúng biết rõ đối thủ thực sự chỉ có một thiếu niên nhưng ai còn dám đi trêu chọc nữa.

Nam nữ già trẻ cùng nhau chạy về phía cầu tàu, ở đó có neo một con thuyền, đối với thủy phi mà nói, thuyền vẫn còn là có thể tiếp tục sống.

Thẩm Lãnh không thể nào đuổi theo, hắn có thể giết thêm mấy người nhưng không có năng lực một mình ngăn cản mấy trăm người chạy trốn, càng huống hồ hắn đã mệt rồi.

Trên trán hắn toàn là mồ hôi, y phục đã bị máu và mồ hôi thấm ướt, đứng đó thờ hồn hèn nhìn đám người bỏ chạy.

Nhưng chính vào lúc này, con thuyền kia đột nhiên bắt đầu chậm chậm chìm xuống, nghiêng sang một bên, thủy phi trở nên càng hoảng loạn hơn nữa.

Chiến thuyền của thủy phi cũng không quá lớn, dài khoảng chừng mười mấy mét, cải tạo từ thuyền cá mà thành, bị nghiêng không bao lâu liền hoàn toàn nằm trên mặt nước, những người đã lên thuyền bắt đầu nhảy xuống nước.

Tu...

Trong bãi lau sậy đột nhiên truyền ra một hồi tiếng tù và, âm thanh đó giống như tiếng múa lưỡi liềm tước đoạt sinh mạng của thần chết vậy, đối với những thủy phi này mà nói không có âm thanh nào đáng sợ hơn âm thanh này.

Chiến binh thủy sư Đại Ninh mặc chiến giáp màu lam từ trong bãi lau sậy đi ra, nhìn thì có vẻ như đi rất tán loạn, nhưng nếu là người tinh mắt sẽ có thể nhìn ra, từ đầu đến cuối bọn họ đều duy trì trận hình tác chiến năm người một đội.

"Nô!" Giáo úy lãnh đội hô to một tiếng, thân binh bên cạnh cầm đao trực đao gõ lên tám khiên kêu bạch bạch bạch.

Một hàng chiến binh ở trước mặt nâng liên nô lên, công người tiến lên đồng thời bắn nỏ, mũi tên lao vút ra như mưa bắn ngã một lớp thủy phi đang hoảng loạn và người nhà của bọn chúng.

Trong phạm vi bắn có uy lực của liên nô, không thứ gì có lực sát thương lớn hơn nó, mũi tên bắn ra dày đặc, đổi lại chính là một lớp xác chết trên mặt đất và tiếng kêu bi thương của người bị thương.

Sau một hàng liên nô, khoảng cách giữa chiến binh Đại Ninh và thủy phi kéo gần lại còn trong khoảng hai mươi mét.

"Lao!" Giáo úy lại hạ lệnh lần nữa.

Trực đao của thân binh gõ lên tám khiên kêu bạch bạch... bạch bạch bạch, bạch!

Chiến binh đồng loạt tiến lên, gần như đồng thời đeo liên nô lên hông, rút cây lao buộc ở sau lưng ra, khoảng cách hai mươi mét, uy lực của lao lớn hơn liên nô.

Một hàng lao ném ra, lao dài nửa mét, chế tạo từ sắt nguyên chất, phân lượng nặng đến mười mấy cân, một mảng giáo màu đen để lại đường cong hoàn mỹ trên không, sau đó thứ đổi lại là càng nhiều thi thể hơn nữa.

Một cây giáo cắm vào lưng một tên thủy phi, xuyên qua ngực đâm ra ngoài, hắn ta bỏ nhào về phía trước, còn chưa kịp đứng dậy, cây giáo thứ hai vừa hay rơi lên đầu hắn ta, cảnh tượng đó giống như thanh sắt đâm vào dưa hấu vậy, đầu nứt toác, đâm ra một cái lỗ, máu phun trào, cây lao từ hốc mắt đâm ra ngoài, ghim chặt người trên mặt đất.

Trong đầu Thẩm Lãnh hiện lên phương thức phối hợp của chiến binh Đại Ninh đã từng nhìn thấy, và sự trùng hợp hoàn mỹ của những binh sĩ chân chính kia, cảnh này còn có ích hơn cả việc đọc bao nhiêu sách.

Hắn chấn động kịch liệt, chấn động vô cùng.

Thủ đoạn giết người bạo lực của chiến binh Đại Ninh đã đến trình độ cao nhất, đây là kinh nghiệm được tổng kết từ vô số lần chinh chiến trong mấy trăm năm, trực tiếp có hiệu quả. Đừng nói những đám ô hợp này, cho dù là quân đội tinh nhuệ của các nước xung quanh cũng không có bao nhiêu người có thể chống đỡ được thể công như vậy của chiến binh Đại Ninh.

Liên nô đã bắn ngã một lớp, lao phóng ngã một lớp, số thủy phi còn lại và người nhà của bọn chúng đã không đến trăm người.

Chiến binh giết người, chỉ cần là trên chiến trường, nào đâu có quan tâm đối phương là nam hay nữ hay già hay trẻ?

Dưới quân lệnh nghiêm khắc, mỗi một chiến binh Đại Ninh đều được huấn luyện thành cỗ máy giết người tàn khốc nhất, lúc bọn họ tiến lên, bất kể phía trước là vật cản gì cũng sẽ bị hủy diệt.

Thẩm Lãnh quay người lui vào căn nhà, liếc mắt nhìn Thẩm Trà Nhan mặt không còn giọt máu: "Sợ rồi à? Chúng ta đi thôi."

Thẩm Lãnh không ngờ thủy sư của Đại Ninh sẽ xuất hiện vào lúc này, cũng không biết tại sao hắn không muốn bị những người này nhìn thấy mình, hắn kéo Thẩm Trà Nhan nhảy ra ngoài từ cửa sổ.

Tay của Thẩm Trà Nhan lạnh băng, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Lúc Thẩm Lãnh giết người, nàng có chút sợ nhưng lại căng thẳng nhiều hơn, mà lúc nhìn thấy chiến binh của Đại Ninh càn quét qua thì chỉ còn lại sợ hãi. Phurong thức giết người và tốc độ đó khiến người ta không lạnh mà run.

"Ta công tử."

Thẩm Lãnh mặc kệ Thẩm Trà Nhan có đồng ý hay không, cõng Thẩm Trà Nhan lên liền đi ngay.

Thẩm Trà Nhan cũng không phản kháng, kỳ lạ là cũng không có mắng Thẩm Lãnh. Sau khi nằm trên lưng Thẩm Lãnh một lúc, nàng run rẩy giờ tay ra, dùng khăn tay lau lau trán Thẩm Lãnh, động tác hơi máy móc, cũng rất vụng về.

Vậy là Thẩm Lãnh bật người, cười hết sức sáng lạn.

Bên phía doanh địa của thủy phi, việc thu hoạch của thủy sư Đại Ninh đã đến hồi kết.

Đám thủy phi vốn đã bị Thẩm Lãnh dọa cho vỡ mặt hoàn toàn không dám phản kháng, chỉ muốn chạy trốn, vậy nhưng điều chiến binh Đại Ninh thích nhất chính là kẻ địch để lộ lưng ra cho bọn họ.

"Đạo!" Giáo úy thủy sư của Đại Ninh hét một tiếng, thân binh lại gõ lên tấm khiên.

Bịch, bịch bịch bịch.

Tất cả chiến binh rút trực đao chuyên dụng ra, bọn họ rất thích lúc đuổi theo kẻ địch, từ phía sau đánh ngã từng người, từng người một, chém rơi đầu từng người, từng người một, lấy đầu người để tính quân công, cho nên trên chiến trường nhìn thấy đáng về binh sĩ Đại Ninh treo hai, ba cái đầu người trên hông lao về phía trước, kẻ địch ngoài sợ hãi ra thì còn có thể làm gì?

Đại Ninh có một kiểu chiến pháp gọi là cuốn rèm châu, đơn giản mà nói thì chính là bắm dính phía sau bại binh kẻ địch mà giết, khiến cho bại binh của quân thù đội sau xung kích đội trước, tạo thành sự hỗn loạn càng lớn hơn nữa.

Chiến cục hôm nay quá nhỏ, không được tính là cuốn rèm châu thực sự.

Giáo úy mặt lạnh lùng bước lên cầu tàu, nhìn bốn phía xung quanh, đám thù hạ đang thu hoạch đầu người của những thủy phi bị thương, cắt từng cái, từng cái một.

"Chậm quá!" Giáo úy rất không hài lòng.

Tiếng tù và lại vang lên lần nữa, các binh sĩ nhanh chóng xếp hàng. Giáo úy phân phái hai đội mười người ra phía sau doanh địa kiểm tra, hai đội mười người vào bãi lau sấy lục soát, những người còn lại bắt đầu vận chuyển đồ do thủy phi cướp bóc về. Thực ra hôm nay thủy sư Đại Ninh chỉ có tổng cộng tám mươi người đến, bây giờ có vẻ đã nhiều rồi.

Ở một phía bên ngoài bãi lau sấy có một cây hòe già nghiêng ngả, lá cây rất rậm, Thẩm tiên sinh đứng trên cây hòe nhòm thiên lý nhãn, thử phảo một hơi thật dài.

Ông nhảy từ trên cây xuống, chỉnh lý lại y phục của mình một chút rồi bắt đầu đi về.

"Giao hắn cho ta đi." Tiếng nói xuất hiện sau lưng Thẩm tiên sinh.

Thẩm tiên sinh quay đầu lại: "Vẫn sớm."

Một nam nhân trung niên mặc Nho bào phong độ ngời ngời từ trong bãi lau sấy đi ra, nhìn có vẻ khí chất siêu phàm thoát tục, ông ta giống như một học giả đọc nhiều thi thư, trên người có phong cách thư sinh rõ rệt, vậy nhưng thanh kiếm bên hông lại khiến ông ta có thêm một chút anh tuấn.

"Vậy tại sao ngươi bảo ta đến xem?" Nam nhân trung niên lắc đầu: "Không nữa?"

Thẩm tiên sinh vẫn là câu nói kia: "Vẫn sớm."

Nam nhân trung niên gật gật đầu: "Vậy được, khi nào ngươi cho rằng thời gian đã đến thì đưa hắn đến cho ta. Bộ hạ cực xem trọng thủy sư, nổi bật trong thủy sư dễ hơn là ở tư cương."

"Trang Ung." Thẩm tiên sinh cười: "Nhớ đến đạo quán của ta, chơi nốt ván cờ chúng ta vẫn chưa chơi xong."

Nam nhân trung niên được gọi là Trang Ung chính là đề đốc thủy sư phủ chức tào Giang Nam, tướng quân chính tứ phẩm, cũng là Nho tướng nổi tiếng

của Đại Ninh. Với năng lực của ông ta mà hiện giờ vẫn là quan giai chính tứ phẩm hiển nhiên là thấp, ai bảo ông ta là gia thần của đương kim bệ hạ chứ? Bệ hạ càng nghiêm khắc hơn đối với những người trước nay vẫn đi theo mình, đổi lại là người khác và quân công, năng lực giống như ông ta, e rằng sớm đã là tướng quân chính tam phẩm rồi.

Năm đó trong đạo quán bên ngoài thành Vân Tiêu, Trang Ung và Thẩm tiên sinh đang chơi một ván cờ, cờ còn chưa chơi xong thì có một phụ nhân ôm một đứa bé vào đạo quán, Trang Ung đành phải đi trước từ cửa sau.

Thật ra đến giờ ông ta cũng không biết phụ nhân đó đến làm gì, cũng không biết đã nói gì với Thẩm tiên sinh. Sau này có từng hỏi, Thẩm tiên sinh không nói, ông nói nếu như nói cho người biết, mạng của người cũng sắp mất rồi.

Sau này Thẩm tiên sinh coi Đạo bào về nhà, liên hệ giữa hai người liền cắt đứt từ đây.

Trang Ung nghiêm túc nói: "Ván cờ đó là ta đã thắng."

Thẩm tiên sinh nói: "Rõ ràng vẫn chưa xong."

Trang Ung: "Tại sao vẫn không biết xấu hổ như vậy?"

Thẩm tiên sinh nhún nhún vai: "Lúc ta ở thành Vân Tiêu danh tiếng có lớn không?"

Trang Ung không hiểu tại sao ông lại hỏi câu này, gật gật đầu: "Rất lớn."

"Lúc đó ta là một đạo nhân, nếu không phải bởi vì rất không biết xấu hổ, làm sao lừa được danh tiếng lớn như vậy... cho nên tuyệt đối đừng nói ta không biết xấu hổ nữa, đó là sở trường của ta." Thẩm tiên sinh nói xong liền đi ngay.

Trang Ung ngẩn ra một lúc, sau đó bật cười: "Thật sự không biết xấu hổ."

Ông ta đến đây đương nhiên là Thẩm tiên sinh thông báo, mục đích tất nhiên không phải là nhóm thủy phi nhỏ nhoi đó, mà là để xem thử Thẩm Lãnh. Thẩm tiên sinh nói đứa trẻ này tương lai có thể khí thôn sơn hà (1), sau khi xem xong, Trang Ung cảm thấy Thẩm tiên sinh đã khoa trương rồi, khí thôn sơn hà thì không đến, nhiều nhất chỉ là thôn một vạn dặm thôi.

Khí thôn vạn dặm như hổ.

Ông ta lãnh binh nhiều năm, chưa từng thấy một thiếu niên mười lăm tuổi mà bình tĩnh như vậy, quả quyết như vậy, đặc biệt là nhát dao chặt đứt đầu Tổng Thái Sinh trước gia quyến của thủy phi, thật là không tồi, hết sức không tồi. Bên cạnh không có rượu, nếu có thì ông ta sẽ hô một tiếng "hay", uống một ngụm rượu vào bụng.

Bên phía thủy sư bắt đầu thu quân, Thẩm Lãnh công Thẩm Trà Nhan cũng đã rời khỏi bãi lau sậy, còn Thẩm tiên sinh một mình độc hành không biết tại sao vẫn luôn toét miệng cười. Ông cảm thấy đáng về của mình hiện tại nhất định là cực kỳ ngốc nghếch, nhưng mà ông lại đắc ý.

Nghĩ đến thiếu niên tên Mạnh Trường An kia, có người nói tương lai gã thế bất khả kháng, có tư thái của đại tướng.

"Có là gì chứ?" Thẩm tiên sinh vừa đi vừa lẩm bẩm: "Hắn thế bất khả kháng, thế đó còn không phải là của Lãnh Tử nhà ta."

Một phương hướng khác, Thẩm Lãnh phát hiện Thẩm Trà Nhan cuối cùng đã không run rẩy nữa, khoe miệng cong lên: "Lau mồ hôi."

Thẩm Trà Nhan đã lấy lại tinh thần hơi ngẩn người, lúc này mới nhớ đến suốt dọc đường mình đã vô thức lau mồ hôi cho Thẩm Lãnh đến mấy lần, lập tức thấy quần bách, cựa quật từ trên lưng Thẩm Lãnh xuống, đá một cước vào mông Thẩm Lãnh: "Lau cái mông!"

Thẩm Lãnh lao về phía trước, che miệng: "Cũng không phải là không được, nhưng mà ta sẽ hơi ngại."

Thẩm Trà Nhan mất ngủ sát khí, bề một cành cây đuối theo, Thẩm Lãnh co giò bỏ chạy, vừa chạy vừa cười quay đầu lại làm mặt quỷ.

"Người đợi đã!" Thẩm Trà Nhan gọi một tiếng.

"Kẻ ngốc mới đợi tỳ." Thẩm Lãnh quay đầu hét một câu, sau đó quay đầu lại thì bịch một tiếng... đâm vào cây.

Thẩm Trà Nhan mặt không biểu cảm đi qua, lập tức xách cổ áo của Thẩm Lãnh đi về phía trước: "Đã bảo người đợi chút rồi, cái tật đâm vào cây này của người khi nào mới sửa được đây? Ta cũng không thể nhìn thấy cây nào cũng buộc một cái gối được."

Thẩm Lãnh thầm nói có lần nào không phải là tỳ xách ta đập cây vào đâu?

(1) Khí thôn sơn hà: Khí thế có thể nuốt cả sơn hà, hình dung khí thế rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Trí lực có vấn đề

Ánh mặt trời chói lọi rải trên bãi cỏ bên sông khiến cho màu xanh nhìn trở nên tươi tắn hơn, Thẩm Trà Nhan nằm trên bãi cỏ không thèm quan tâm ánh mắt của người khác, nằm ngửa dằng dặc tứ chi ra để mình thoải mái là được.

Bởi vì đã tiêu diệt một nhóm thủy phi nên Thẩm tiên sinh cho hai người bọn họ nghỉ nửa ngày, thời gian của cả buổi trưa liền trở nên cực kỳ quý giá.

Thẩm Trà Nhan nằm trên bãi cỏ hơi dốc bên sông nhìn Thẩm Lãnh ngồi ở bên kia cầu cá như lão tăng ngồi thiền, mắt không chớp lấy một lần, thậm chí bóng lưng của tên đó dường như cũng hơi đẹp.

Câu cá thật sự thú vị như vậy sao?

Thẩm Trà Nhan không nhận được cứ nghĩ rồi lại nghĩ.

Tên đó đã ngồi nửa canh giờ rồi, không nói với mình một câu, vậy nên nàng cảm thấy bóng lưng của hắn hơi đẹp, sau khi nhìn nửa canh giờ thì bắt đầu cảm thấy hắn đáng ghét.

"Người định dùng thời gian nửa ngày để câu cá?" Cuối cùng nàng không nhận được mà hỏi.

"Hả?"

Thẩm Lãnh quay đầu lại nhìn nàng một cái, trả lời: "Không phải, ta cũng quên là mình đang câu cá, vẫn đang nhớ lại lúc thủy sư Đại Ninh vào sào huyết thủy phi, chiến thuật phối hợp của chiến binh, và cả phương thức ra tay của bọn họ... dù sao trên sách cũng là thứ chết, sau khi nhìn thấy mới hiểu là rất có hiệu quả tức thì."

Thẩm Trà Nhan đứng dậy đi qua: "Những chiến binh đó giết người có đẹp mắt không?"

"Giết người đâu có đẹp mắt chứ."

Bộp!

Thẩm Trà Nhan vỗ một cái vào ót Thẩm Lãnh: "Vậy ta đẹp như vậy, tại sao người không nhìn ta?"

Thẩm Lãnh: "..."

Hắn quay đầu lại nhìn Thẩm Trà Nhan: "Vậy bây giờ ta bắt đầu nhìn tỷ."

Thẩm Trà Nhan: "Khà khà, người muốn nhìn thì nhìn ư?"

Thẩm Lãnh cười ngốc: "Cũng đừng nói nữa, thật sự đẹp."

Thẩm Trà Nhan: "..."

Nàng hỏi Thẩm Lãnh: "Trong những bản lĩnh tiên sinh dạy người, có cách dỗ nử hài tử vui không?"

Thẩm Lãnh thờ dãi: "Tỷ nghĩ tiên sinh biết chọc nử hài tử vui sao?"

Thẩm Trà Nhan ngẫm nghĩ: "Ừ, không biết, bề ngoài rất đẹp đó, trước giờ đều không có một nử nhân nào chịu theo ông ta, thất bại kỳ lạ..."

Thẩm Lãnh: "Chắc là sợ mình phân tâm đó, dù sao ông ấy cũng nuôi tỷ từ khi tỷ còn nhỏ như vậy."

Thẩm Trà Nhan: "Cũng đúng... Đợi đã, người nói ta là đồ dư thừa?"

Thẩm Lãnh: "Đâu có đồ dư thừa nào đẹp như tỷ!"

Thẩm Trà Nhan: "Hừ, nói chính xác."

Sau đó liền cảm thấy câu này của Thẩm Lãnh có chút không thích hợp, nhưng không thích hợp chỗ nào thì trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra được.

Đúng lúc này có một nhóm binh sĩ thủy sư đến bờ sông, khoảng chừng mười bảy, mười tám người, cầm đầu là người mặc y phục giáo úy. Thẩm Lãnh chú ý đến y chính là người dẫn thủy sư đến giết sạch sẽ hang ổ thủy phi.

Thân hình cao lớn, thể hình thon dài, dáng vẻ rất tuấn lãng, chỉ là giữa hai đầu lông mày có thêm một chút âm khí.

Bây giờ Thẩm Lãnh vẫn còn nhớ đáng về lúc y giận dữ quở trách thủ hạ quá chậm, trông rất dữ tợn.

Giáo úy kia đi cười ngửa, mười mấy tên binh sĩ đi hầu, nhưng trên mặt những binh sĩ đó lại không nhìn ra có bao nhiêu tôn kính thực sự, mà có vẻ sợ hãi nhiều hơn.

Lúc quay về Thẩm Lãnh đã hỏi Thẩm tiên sinh người đó là ai, Thẩm tiên sinh nói y tên là Mộc Tiêu Phong, lai lịch rất lớn, phụ thân y chính là vị đại học sĩ Mộc Chiêu Đồng năm đó suýt chút nữa đã quyền khuynh triều dã. Năm đó tiên hoàng đột nhiên băng hà, triều dã chấn động, đại học sĩ Mộc Chiêu Đồng khuyên hoàng hậu chọn một đứa trẻ trong số các phủ thân vương làm người kế thừa hoàng vị, hoàng hậu cũng không có cách nào khác đành phải đồng ý.

Ai biết tướng quân Bùi Đình Sơn bị Mộc Chiêu Đồng gọi là tên dã tử đông cương lại dẫn theo chín ngàn đao binh chặn trước cổng thành, vị thế từ điện hạ kia ngay cả công thành cũng không dám vào đã cụp đuôi chạy mất, vì vậy mới có đương kim bệ hạ.

Bùi Đình Sơn được phong là Đệ nhất quốc công, đứng đầu ngũ đại tướng quân, so với đại tướng quân Đạm Đài Viên Thuật dẫn dắt tám vạn cấm quân trong kinh thành, địa vị còn cao hơn một bậc.

Nếu nói đến công lao, tất nhiên Bùi Đình Sơn là lớn nhất, nhưng Đạm Đài đại tướng quân thống lĩnh tám vạn dũng sĩ cứng rắn không chế tám vạn cấm quân đó không ra khỏi thành, công lao cũng không nhỏ hơn Bùi Đình Sơn bao nhiêu.

Đương kim bệ hạ là một người lòng dạ bao la, sau khi đăng cơ không những không trách tội đại học sĩ Mộc Chiêu Đồng, ngược lại còn tiếp tục ủy thác trọng nhiệm, chuyện trong triều đình, chuyện nhỏ thì Mộc Chiêu Đồng có thể trực tiếp làm chủ, có quyền tùy cơ chuyển đoán.

Mộc Tiêu Phong tuổi tác không lớn, cũng chỉ mười tám, mười chín tuổi, là con sinh ra khi Mộc Chiêu Đồng đã già, vừa ra đời trên người đã có một tước vị bá tam đẳng. Sở dĩ y đến thủy sư lấy tiếng tăm chứ không phải đi từ cương, đương nhiên là vì thủy sư an toàn hơn nhiều. Ở thủy sư làm mấy năm là có thể điều về kinh thành, đến lúc đó hoặc là nhậm chức ở Bình bộ, hoặc là một trong các tư tọa của tứ khổ vô phủ, hoặc chính là đến từ cương làm trợ thủ của một đại tướng quân, tiền đồ vô lượng.

Giáo úy là chức võ chính lục phẩm, không coi là cao lắm, dưới tay có hơn ba trăm chiến binh, nhưng Mộc Tiêu Phong có hậu thuẫn thực sự là quá sức vững chắc, vậy nên cho dù là đề đốc thủy sư Trang Ung cũng rất khách khí với y, dù sao người ta đến lấy danh tiếng ba, năm năm là sẽ đi, hà tất phải đắc tội?

Thẩm Lãnh nhìn Mộc Tiêu Phong, Mộc Tiêu Phong cũng nhìn Thẩm Lãnh, chỉ là ánh mắt của hai người không giống nhau.

Mộc Tiêu Phong nhận ra Thẩm Lãnh. Lúc y dẫn binh giết vào doanh địa thủy phi, Thẩm Lãnh vẫn chưa đi, lúc đó vốn định bắt luôn cả Thẩm Lãnh đưa về thẩm vấn lai lịch là gì, ai ngờ Thẩm Lãnh lại chạy nhanh như vậy.

"Một người qua đó, gọi tên dã tiểu tử kia qua đây cho ta nói chuyện."

Mộc Tiêu Phong nhắc tay chỉ vào Thẩm Lãnh từ xa, ngay lập tức có hai tên thân binh chạy về phía Thẩm Lãnh.

"Này! Gọi người đó." Một tên thân binh hét lên với Thẩm Lãnh: "Giáo úy nhà ta gọi người qua đó nói chuyện."

Thẩm Lãnh còn chưa nói gì, Thẩm Trà Nhan bỗng ngồi thẳng người lên: "Giáo úy nhà người là ai? Ta mặc kệ giáo úy nhà người là ai, hấn bảo người ta qua nói chuyện thì người ta phải qua à?"

Thân binh của Mộc Tiêu Phong lập tức ngăn người, cũng thật sự chưa từng gặp người như vậy... Giáo úy đại nhân gọi một bách tính tầm thường qua nói chuyện, đôi lại là người khác thì sớm đã gật đầu khom lưng chạy qua rồi.

"Nói lại lần nữa, bây giờ hãy đi theo chúng ta qua đó nói chuyện."

Tên thân binh kia muốn dùng chân đá Thẩm Lãnh một cái, Thẩm Trà Nhan chống một tay xuống đất, người nhảy bật dậy, một chân đạp thật mạnh vào cằm tên binh sĩ kia, trực tiếp đá bay tên kia ra ngoài.

Binh sĩ kia rơi xuống ở chỗ cách ba mét, cằm gần như hỏng rồi, nằm ở đó một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn lại.

"Còn dám động thủ?"

Thẩm Trà Nhan chống nạnh đứng chắn trước người Thẩm Lãnh, giống như một con gà mái đang bảo vệ gà con vậy, cho dù là những đương binh kia hay là chim ưng bay trên trời, nàng cũng dám vật lông một trận.

Mộc Tiêu Phong cũng ngăn người, bảo binh sĩ nhận lấy dây cương của chiến mã, chậm rãi đi qua, ác ý giữa hai đầu lông mày dần rõ rệt.

"Chiếu theo quy định triều đình Đại Ninh lập, nếu trên người các người đã không có công danh, nhìn thấy ta nên quỳ xuống."

Mộc Tiêu Phong giơ tay ra đỡ thân binh của mình dậy. Tên thân binh kia vội vàng nói cảm ơn, còn chưa nói xong, một cái tát của Mộc Tiêu Phong đã đánh bay tên thân binh kia ra ngoài lần nữa.

"Phế vật."

Y quay đầu lại nhìn sang Thẩm Trà Nhan và Thẩm Lãnh: "Có quỳ không?"

"Quý cái đầu nguoi!" Thẩm Trà Nhan trợn mắt lườm Mộc Tiêu Phong: "Quân nhân của Đại Ninh, chỉ biết giễu võ dương oai trước mặt bách tính Đại Ninh? Chẳng trách người ta nói người của thủy sư đều là phế vật bị đào thải từ tứ cương tứ khổ, cũng chỉ biết nhe răng há mồm trước mặt các bách tính."

Câu nói này đã chọc vào tim Mộc Tiêu Phong, sắc mặt y lập tức thay đổi.

"Ta đã nhìn thấy các nguoi lúc ở sào huyết thủy phi, nghi ngờ các nguoi là dư nghiệt thủy phi, bây giờ phải dẫn các nguoi về thẩm tra nghiêm khắc, nếu thật sự là cá lọt lưới của thủy phi thì sẽ nhân xác hai nguoi xuống sông."

Thẩm Trà Nhan cười lạnh: "Nhân xác xuống sông? Thủy phi cũng thích làm như vậy."

Mộc Tiêu Phong mặt tái đi, giờ tay ra tóm lấy cổ áo của Thẩm Trà Nhan: "Theo ta về!"

Thẩm Lãnh vốn còn đứng trên mặt đất, khi tay của Mộc Tiêu Phong giờ ra, hắn không biết làm thế nào liền đến trước người Thẩm Trà Nhan, tay va đập vào tay của Mộc Tiêu Phong. Năm ngón tay của Mộc Tiêu Phong cong lại định tóm lấy Thẩm Lãnh, Thẩm Lãnh xoay cổ tay một cái, người Mộc Tiêu Phong liền không tự chủ được mà xoay nửa vòng.

Vừa ra tay đã bị thiệt một chút, Mộc Tiêu Phong càng tức giận, quay người đá vào bụng dưới của Thẩm Lãnh, khuỷu tay phải của Thẩm Lãnh đập mạnh vào cẳng chân của y, sau đó chân trái bước lên nửa bước, khuỷu tay phải huyếch lên cầm Mộc Tiêu Phong.

Mộc Tiêu Phong lùi lại liền hai bước: "Công phu của biên quân Đại Ninh? Lẽ nào nguoi là một tên đào binh?!"

Thẩm Lãnh nhún nhún vai chẳng thèm nói chuyện với y, quay người kéo Thẩm Trà Nhan: "Chúng ta về thôi."

Thẩm Trà Nhan hừ một tiếng, đi về cùng Thẩm Lãnh.

Xoẹt một tiếng, Mộc Tiêu Phong rút đao ra.

"Muốn đi? Bây giờ không những nghi ngờ các nguoi là dư nghiệt thủy phi, còn có khả năng là đào binh biên quân Đại Ninh, các nguoi biết quân pháp Đại Ninh xử lý đào binh ra sao, bây giờ muốn chạy không phải muộn rồi hả?"

Mộc Tiêu Phong rút đao, những binh sĩ thủy sư kia cũng rút đao. Thật ra lúc Thẩm Trà Nhan nói ra hai chữ "phế vật", bọn họ đã hận không thể chém nữ nhân nhìn xinh đẹp nhưng miệng lưỡi ác độc kia thành tám mảnh rồi.

Mộc Tiêu Phong dùng đao chỉ vào Thẩm Trà Nhan: "Bây giờ quỳ xuống xin lỗi, nếu không sẽ xẻo miệng nguoi trước."

Thẩm Lãnh bảo vệ Thẩm Trà Nhan ở phía sau, nói từng câu từng chữ: "Con người tỷ ấy tính tình thẳng thắn nói chuyện không suy nghĩ, có nhiều lúc sẽ nói sai."

Mộc Tiêu Phong: "Không đến lượt nguoi xin lỗi cho ả ta."

Thẩm Lãnh lắc đầu: "Nguoi hiểu sai rồi, không phải ta xin lỗi cho tỷ ấy, ý của ta là, tỷ ấy nói gì mặc dù không suy nghĩ, nhưng ta đều chịu trách nhiệm với những gì tỷ ấy nói. Muốn tỷ ấy xin lỗi ư? Nói thật là... không có cửa đâu, tỷ ấy nói đúng cũng vậy, nói sai cũng vậy, nguoi nhìn đi."

Thẩm Trà Nhan vốn rất tức giận, nghe thấy lời Thẩm Lãnh nói cũng không bốt tức giận bao nhiêu, bởi vì hắn nói mình nói chuyện không suy nghĩ, nhưng mà cũng không biết tại sao nàng lại đột nhiên thấy vui.

"Xem ra các nguoi thật sự không sợ chết, ta thân là giáo úy chính lục phẩm thủy sư Đại Ninh, có quyền xử lý các nguoi!" Y chỉ đao về phía trước: "Bắt hết cho ta! Nếu phản kháng giết chết bất luận tội!"

Cạch một tiếng, một tấm bài sắt bay qua đánh vào đao của Mộc Tiêu Phong, trực tiếp khiến trực đao chấn động kêu coong coong. Biên độ dao động của đao rõ ràng cũng không lớn, nhưng hồ khẩu của Mộc Tiêu Phong lại chảy máu ngay lập tức.

Nhưng y cắn răng không chịu rút đao, quân nhân rút đao là nỗi nhục lớn.

"Giáo úy chính lục phẩm sao? Còn không đủ để khoa trương trước mặt hai đứa nó." Thẩm tiên sinh từ chỗ xa đi đến, chỉ chỉ vào tấm bài treo trên đao của Mộc Tiêu Phong: "Nhìn cho rõ rồi hãy nói, xem không hiểu thì về hỏi đề đốc nhà nguoi, sau đó đưa thẻ bài về cho ta."

Mộc Tiêu Phong gia học tất nhiên không nông cạn, liếc mắt đã nhìn ra phân lượng của tấm thiết bài kia.

Bên trên chỉ có một chữ.

Lưu.

Chính bởi vì chỉ có một chữ này, sắc mặt Mộc Tiêu Phong lập tức thay đổi, y tháo tấm thiết bài trên trực đao của mình xuống, cầm sợi dây xích nhỏ trên

thiết bài, hai tay cung kính đưa trả về: "Ti chức có mất không trông, ti chức xin cáo lui ngay."

Các binh sĩ không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết tám thiết bài đó.

Thẩm tiên sinh nhận lấy thiết bài, phát tay: "Đi đi, đừng quá huênh hoang. Trong Đại Ninh, người không nên huênh hoang nhất chính là người làm lính, huênh hoang ở ngoài Đại Ninh mới là bản lĩnh."

Tiêu Mộc Phong lại không dám nói một câu nào, cúi đầu đi ngay. Mặc dù hận đến nghiến răng ken két nhưng y cũng chỉ có thể hận trong lòng, bởi vì thiết bài kia phân lượng quá nặng.

Lưu...

Khi đương kim bệ hạ vẫn chưa phải là bệ hạ, phong tước Lưu Vương, hiện nay người có tám thê này trong tay đều là gia thần năm đó của bệ hạ. Mặc dù y là con trai của đại học sĩ, y cũng không muốn chọc giận những thân tín này của bệ hạ.

Đương nhiên Thẩm tiên sinh không phải gia thần của bệ hạ, tám thê này là năm đó thê tử của Lưu Vương đưa cho ông. Một tám thê, một đứa trẻ, hiện giờ thê và đứa trẻ đều còn, ông cảm thấy rất tốt.

"Đây là cái gì vậy, lợi hại như vậy." Thẩm Trà Nhan cầm tám thê kia qua lật tới lật lui nhìn nhìn: "Quan trọng lắm nhì."

"Không quan trọng, trước đây lúc nhặt được người kinh tế có chút gay go, vốn muốn lấy đi đổi tiền nhưng không ai dám nhận... Haiz, cũng chỉ có thể miễn cưỡng giữ lại thôi."

Thẩm tiên sinh cất thiết bài đi: "Đi thôi đi thôi, ta đổi rồi."

Thẩm Lãnh cười lục trong ngực lấy ra một gói giấy dầu cỡ hơn một thốn: "Tôi nay ăn thịt bò."

"Thịt bò ở đâu vậy?"

Thẩm Trà Nhan và Thẩm tiên sinh đều ngẩn người, bò là thứ đắt đỏ, pháp luật Đại Ninh viết rõ ràng, kẻ giết trâu bò cày lưu đầy ba ngàn dặm...

"Thì là thuận tay lấy lúc ở trong doanh địa thủy phi ra ngoài, vẫn để trong ngực, lúc này dọa chết ta rồi, ta tưởng những người kia đến tìm thịt bò cứu, đáng sợ quá."

Thẩm Lãnh nhìn có vẻ vẫn còn sợ hãi.

Thẩm tiên sinh: "Khụ khụ... Tiểu Trà à, trước đó người nói nó có vấn đề về cái gì nhỉ?"

Tiểu Trà hơi ngửa mặt lên, cũng coi như là nhận được sự công nhận: "Trí lực! Trí lực có vấn đề!"

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Ta sợ tỷ đối

Thẩm Lãnh phát hiện Trà gia rất thích ăn thịt bò, thế là tám thê trong lòng rằng sau này nhất định cho nàng ăn thêm mấy lần nữa. Nhưng mà trâu bò cày ruộng không thể giết được, đó là mạng – gốc – con của người trồng trọt, nhưng nếu như thủy phi đã giết rồi mình cướp về thì chắc là không vấn đề gì.

Hai hàm răng của Trà gia nhai chóp chép, nhìn thật đẹp mà.

Sau khi ăn cơm Thẩm Lãnh vốn muốn nghỉ ngơi sớm một chút, nằm trên giường cứ cảm thấy có chuyện gì đó không làm giống như mắc nợ ai đó vậy. Lăm lăm lại, cuối cùng hắn vẫn ngồi dậy, đứng tấn dưới ánh trăng.

Trà gia dụi mắt đi từ trong phòng mình ra, lưng búng nói một câu biết ngay người không ngủ được, mặt không biểu cảm treo hai túi cát lên hai cánh tay cho Thẩm Lãnh, sau đó ném mình lên cái ghế nằm bên cạnh cây tùng, giống như sắp ngủ rồi vậy.

Thẩm Lãnh cười, cảm thấy rất hài lòng.

Đêm đã khuya, đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Thẩm Lãnh dùng tư thế đứng chiến dịch chuyển qua, trên hai cánh tay vẫn còn đang treo túi cát, kéo cửa ra cực khó khăn. Người ngoài cửa bị hắn dọa giật mình, còn tưởng đạo nhân đó đã đi Tương Tây học được thủ nghệ khác quay về.

Thẩm Lãnh duy trì tư thế nửa ngồi xồm xuôi thẳng cánh tay, vẻ mặt hiếu kỳ hỏi: "Xin hỏi ông tìm ai?"

Vị khách ở ngoài cửa là đề đốc thủy sư phủ chức tào Giang Nam - Trang Ung, sau khi nhận ra Thẩm Lãnh thì cười: "Tiên sinh nhà ngươi có ở nhà không?"

"Vào trong đi." Thẩm tiên sinh đã từ trong phòng đi ra, đứng ở cửa gọi một câu.

Trang Ung mỉm cười gật đầu với Thẩm Lãnh tỏ ý cảm ơn, lúc đi qua bên cạnh Thẩm Trà Nhan còn liếc nhìn thêm mấy cái. Thẩm Lãnh đi theo phía sau ông ta, tư thế bước đi đó thật sự đẹp không tả nổi.

Thẩm tiên sinh mời Trang Ung vào phòng, sau đó bày bộ dụng cụ pha trà, Thẩm Lãnh từ bên cạnh lách lư lướt qua, dấu mũi đi về giường. Thẩm tiên sinh đứng dậy ôm cái chăn sạch sẽ treo lên cánh tay hẳn, Thẩm Lãnh lại lách lư đi ra ngoài.

Trang Ung cảm thấy ba người này thật thú vị, quả là thú vị.

Thẩm Lãnh ra bên ngoài bỏ chăn lên người Thẩm Trà Nhan, lại lách lư trở về vị trí đứng tấn lúc đầu của mình.

Trang Ung nhìn hai đứa trẻ ở ngoài cửa sổ cười hỏi: "Ta nghe nói hôm nay Tiểu Trà cô nương suýt nữa đã đánh nhau với giáo úy Mộc Tiêu Phong thủ hạ của ta vì đứa bé đó."

Thẩm tiên sinh: "Đến để hưng sư vấn tội?"

Trang Ung lách đầu: "Ngươi biết ta không phải dạng người đó, chẳng qua là nhớ đến ngươi không chịu nhận thua ván cờ đó, nếu không khiến ngươi tâm phục khẩu phục thì ta cũng không ngu yên, nên quyết định qua đây một chuyến."

Thẩm tiên sinh bày bàn cờ xong, nói: "Giết ngươi té cút té đài."

Trang Ung: "Văn thô lỗ như vậy, trước đây lúc ở thành Vân Tiêu không biết bao nhiêu thiếu nữ bị ngươi mê hoặc đến thần hồn điên đảo, chính bởi vì cái miệng này của ngươi nói toàn lời thô tục của thổ phỉ?"

Thẩm tiên sinh: "Vậy dùng phương thức của người văn nhã các ngươi, té cút té đài nói thế nào cho dễ nghe một chút?"

Trang Ung: "Ta không phải người văn nhã, ta là một võ phu, thích dùng mấy chữ giết ngươi không còn manh giáp hơn."

Thẩm tiên sinh ngẫm nghĩ: "Thế nào cũng nghe không sáng khoái bằng té cút té đài."

Trang Ung lại liếc nhìn ra ngoài: "Ta nghe thủ hạ nói, tiểu cô nương này lúc bảo vệ hấn thì dữ lắm, không bao lâu lại là hấn bảo vệ tiểu cô nương, bọn chúng ai chăm sóc à?"

Thẩm tiên sinh trầm tư giây lát: "Là gà mẹ của nhau."

Trang Ung ngẫm nghĩ năm chữ "là gà mẹ của nhau", sau đó không nhịn được mà bật cười.

Thẩm tiên sinh vẻ mặt chán ghét: "Mấy người giả văn nhã các ngươi thật ít thú vui mà..."

Hai người đấu khẩu xong liền gần như không nói chuyện, chỉ nghe thấy tiếng đặt cờ. Lúc ván cờ này chơi được một nửa, Thẩm tiên sinh bỗng nhiên mở miệng: "Lúc đầu ván cờ đó có đặt cược không?"

Trang Ung lách đầu: "Không có."

Thẩm tiên sinh nói: "Ta muốn thêm đặt cược."

Trang Ung thấy ông trịnh trọng hơn, biết có chuyện quan trọng, cũng ngồi thẳng người: "Ngươi nói."

Thẩm tiên sinh nhìn ra bên ngoài: "Nếu ta thắng, sau này lỡ như xảy ra chuyện gì, ngươi giúp ta chăm sóc tốt cho hai đứa bọn chúng. Nếu ta thua, coi như ta không nói."

"Được." Trang Ung chỉ đáp lại một từ.

Ván cờ này chơi cực chậm và lâu, chơi đủ một canh giờ rồi, cuối cùng Trang Ung nhận thua: "Một ván cờ, hà tất phải chơi liều mạng như vậy?"

Thẩm tiên sinh sắc mặt hơi trắng nhợt: "Nói bừa, ta chỉ dùng ba phần công lực thôi."

Trang Ung cười khò lách đầu, đứng dậy: "Ta về trước đây. Các lão nhân thường nói người không biết xấu hổ mệnh thường dài hơn một chút, cho nên ngươi cũng không cần nghĩ lung tung, nếu thật sự... có ngày như vậy, ta ngăn chặn giúp ngươi?"

Thẩm tiên sinh thu từng quân cờ lại: "Cảm ơn, bốn chữ ngăn chặn giúp ta này phân lượng quá nặng, ta không nhận đâu, cất đi, để bọn chúng dùng."

Trang Ung: "Ngươi biết ý muốn của ta mà."

Thẩm tiên sinh: "Chuyện đêm hôm đó, ta sẽ nói cho người nghe, nhưng mà vẫn sớm."

"Lại là vẫn sớm."

Trang Ung quay người rời đi, lúc đến viện tử thì nhìn thấy Thẩm Lãnh đang luyện chém đao, chỉ một động tác, làm đi làm lại cực đơn điệu nhưng hẳn lại không thấy phiền chán, từng đao hạ xuống, vị trí chuẩn xác, hai tay ổn định hữu lực.

Thiếu nữ nằm trên giường có thể là ngủ bị lạnh, kéo chăn lên trên, Thẩm Lãnh nhìn sang, thế đao thoắt dừng lại.

"Làm gì vậy?" Thiếu nữ trằm chằm nhìn nửa khuôn mặt hỏi một câu.

Thẩm Lãnh cười, lập tức lại chém đao xuống.

Trước khi Trang Ung ra ngoài đã thầm nghĩ trong lòng, thiếu niên mạnh, tương lai làm sao Đại Ninh có thể không mạnh chứ?

Đến gần sáng Thẩm Lãnh mới bù xong bài tập của một ngày, muốn đi đánh thức Thẩm Trà Nhan nhưng lại không nỡ, thế là hắn chuyển cái ghế nằm vào trong phòng, bản thân hắn quay lại viện tử múc nước giếng tắm rửa, chỉ còn lại không đến hai canh giờ nữa là trời sáng rồi.

Vẫn như thường lệ, khi trời vừa tảng sáng thiếu niên đã thức dậy, gấp chăn xong, rửa mặt, đeo cái giỏ trúc đi ra ngoài mua đến chợ sáng mua thức ăn. Thẩm Trà Nhan nghe thấy có tiếng mở cửa viện vang lên, mở mắt ra nhìn nhìn rồi tiếp tục nằm cuộn tròn trong chăn ngủ, đột nhiên nghĩ đến việc đi mua thức ăn với tên đó liệu có vui lắm hay không?

Nàng ngồi bật dậy, đứng phắt lên, hơi chóng mặt.

Trên con đường nhỏ, Thẩm Lãnh vừa đi vừa lắc lư trái phải rất kỳ quái. Đó là hắn tưởng tượng trong đầu có người tấn công mình, dù sao thì ngoại trừ bọn họ ra cũng không có ai lên núi ở, không sợ bị nhìn thấy.

Rời khỏi đạo quán đến chợ sớm phải đi ba dặm đường núi, xuống núi đi thêm hai dặm nữa mới đến chợ sớm trên trấn. Núi rừng rất rậm rạp, lúc sáng sớm tiếng chim hót trong trẻo vang lên khắp nơi.

Một hán tử bị mặt từ trên cây nhảy xuống, cầm gậy gỗ đập mạnh xuống lưng Thẩm Lãnh, Thẩm Lãnh dường như đang tập trung khua chân múa tay, gậy gỗ đã đến sau đầu hắn rồi.

Thẩm Lãnh thình lình cong lưng về phía trước, gậy gỗ đập mạnh lên cái gối trên lưng, cái gối bị đập tan tành, Thẩm Lãnh rên rỉ một tiếng cúi đầu lao lên trước mấy bước. Hai hán tử bị mặt từ trong bụi cỏ hai bên đi ra, sau khi dây thừng quấn vào hai chân Thẩm Lãnh thì dùng sức kéo một cái, Thẩm Lãnh lập tức ngã sấp mặt xuống.

Người vừa mới chạm đất, một cây gậy gỗ đập xuống đầu, Thẩm Lãnh lật người né tránh, gậy gỗ đập xuống nền đất, bụi đất bay lên.

Thẩm Lãnh vừa đứng dậy, từ trên cây lại có hai người nhảy xuống, một tấm lưới cá trùm lên người Thẩm Lãnh. Hai người quay quanh Thẩm Lãnh một vòng siết chặt lưới cá, đồng thời kéo về sau một cái, Thẩm Lãnh không tự chủ được ngã sõng soài dưới đất.

Người cầm gậy gỗ đập xuống, Thẩm Lãnh cưỡng hành lật người theo bản năng, một gậy này đập lên vai, đau đến mức hắn phát ra một tiếng rên rỉ.

Một hán tử ở bên cạnh đập một cước lên bụng dưới của Thẩm Lãnh, cơ thể Thẩm Lãnh lập tức cong lên, cú đập này quá nặng nề, Thẩm Lãnh có chút không thờ nổi.

"Đánh chết?" Có người hỏi hai tử.

Kẻ cầm gậy gỗ lắc đầu: "Đánh gãy tứ chi, rút gân tay gân chân phế hắn."

Thẩm Lãnh nghe ra giọng nói đó là ai... giáo úy thủy sư Mộc Tiêu Phong.

Không ngờ bọn chúng cả đêm không ngủ, chắc hẳn là đã nghe ngóng rõ sáng sớm mỗi ngày Thẩm Lãnh đều sẽ đi chợ sớm, cho nên đã mai phục ở đây. Quân doanh có kiểm tra đêm, hậu thuẫn của Mộc Tiêu Phong cường ngạnh như vậy đương nhiên có cách khiến người kiểm tra đêm giả vờ không thấy bọn chúng vắng mặt.

Có người cười lạnh lục tìm chủy thủ, hai người khác đi sang muốn giữ chân tay Thẩm Lãnh.

Bị rút gân tay gân chân rồi, cho dù còn sống thì cũng có ý nghĩa gì?

Trên người Thẩm Lãnh bùng lên một luồng lực bạo phát, quần lưới cá cứng rắn bật dậy, sau đó lao người vào hán tử đang cầm chủy thủ xông ra. Mộc Tiêu Phong khẽ chửi một câu, ở phía sau đá một cước làm Thẩm Lãnh lại ngã nhào.

"Làm nhanh chút, không thể để đồng bọn của hắn nhìn thấy, trong tay kẻ đó có thiết bài Lưu Vương."

"Lỡ như hắn nói ra thì sao?"

"Vậy thì cắt thêm lưỡi của hán đi!"

Mấy người vội vã trao đổi mấy câu, sau đó lại có người nhào lên muốn đè Thẩm Lãnh xuống.

Hai hán tử cường tráng đè Thẩm Lãnh xuống, một người cường hành kéo cánh tay của Thẩm Lãnh ra, người cầm chủy thủ liền nhắm vào cổ tay Thẩm Lãnh mà cắt.

Bịch!

Hán tử cầm dao bị người khác đập một cước vào đầu, cổ cũng phát ra tiếng rắc, đổ người sang một bên.

"Ta – đệch – con mẹ - các ngươi!"

Đó là tiếng chửi cực phần nộ của thiếu nữ, đầu còn quan tâm đến nho nhã hay không nho nhã, cứ tự nhiên mà chửi ra. Lúc trước Thẩm Lãnh nói một câu "vãi" đã bị nàng quở trách, bây giờ nàng chửi còn thô tục hơn nhiều.

Lúc Thẩm Lãnh giết thủy phi, nàng không dám giết người thực sự, cho dù nàng cường đại đến mức nào, cửa ải giết người này cũng không dễ dàng vượt qua.

Nhưng hiện tại, nàng muốn giết người.

Lập tức nhất thanh chủy thủ dưới đất lên, tốc độ trên tay nhanh như rắn điểm đầu, phập phập phập ba tiếng, trên người hán tử kia đã trúng ba nhát.

Thẩm Trà Nhan bị đánh một gậy vào lưng, quay đầu lại nhìn, cặp mắt đỏ máu kia dọa Mộc Tiêu Phong phải lùi về sau mấy bước... Y không hiểu tại sao mình lại bị ánh mắt của nữ hán tử kia dọa sợ.

Thẩm Trà Nhan lia chủy thủ ép hán tử đang đến gần phải tránh ra, sau đó đi qua túm lấy lưới cá điên cuồng kéo ra, sau khi kéo gần khoảng cách thì rạch một đao, cắt ra một cái lỗ trên lưới cá.

Thẩm Lãnh đau đến mức choáng váng đầu óc, đứng dậy bảo vệ Thẩm Trà Nhan ở phía sau, giờ tay ra cầm lấy chủy thủ trong tay nàng: "Ồ phía sau ta."

Thẩm Trà Nhan đâu có nghe, mấy lần lao lên phía trước đều bị Thẩm Lãnh ngăn cản.

Mộc Tiêu Phong biết hai kẻ này võ nghệ rất mạnh, một thủ hạ bị thương trở về đã không thể ăn nói rồi, hô lên một tiếng đưa người đi rồi bắt đầu rút lui.

Thẩm Lãnh nhón chân một cái xông qua, cánh tay phải nhấc lên, khuỷu tay đập vào mặt một hán tử, đập cho đầu kẻ này lập tức ngã ra sau, người bay ra sau hai, ba mét đập vào thân cây.

Một giây sau Thẩm Lãnh đã áp sát Mộc Tiêu Phong đâm liền ba đao, Mộc Tiêu Phong liền tiếp lùi lại, sau đó đập một gậy về phía đầu Thẩm Lãnh. Thẩm Lãnh không lui, nghiêng đầu tránh gậy gỗ, gậy gỗ đập mạnh lên vai hán nhưng chủy thủ đã lướt qua mặt Mộc Tiêu Phong, khăn đen bị cắt rách, để lại một vết thương kéo dài từ cằm đến huyệt thái dương trên mặt.

Mộc Tiêu Phong đau đến mức hét lên một tiếng nhưng không dám tái chiến, xoay người liền chạy, mấy gã hán tử kia khiêng người bị thương cũng chạy theo. Thẩm Trà Nhan muốn đuổi theo, Thẩm Lãnh giờ tay ngăn cản nàng.

Thẩm Trà Nhan phần nộ nói: "Cứ thả đi như vậy à?"

Thẩm Lãnh chỉ chỉ lên vai mình: "Đau."

Thẩm Trà Nhan vội vàng kéo áo của Thẩm Lãnh ra xem thử, trên vai đã sưng lên rất to rồi.

"Không quan trọng." Thẩm Lãnh thu chủy thủ lại, nhặt cái giũ đã hỏng lên: "Chủ yếu là sắp đến giờ tỷ ăn cơm rồi, ta sợ tỷ đói..."

Thẩm Trà Nhan đứng ngây như phỗng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, sau đó òa lên khóc: "Có phải ngươi thật sự ghét không?"

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 16: Đây chính là nam nhân

Thủy sư phủ chức tạo Giang Nam mặc dù có năm chữ phủ chức tạo Giang Nam điểm tô phía sau, nhưng trên thực tế những quan văn của phủ chức tạo Giang Nam chẳng có cách gì với thủy sư cả, đừng nói là bọn họ, đạo phủ đại nhân của Giang Nam đạo cũng không có cách gì.

Mấy năm trước khi mới thành lập thủy sư, hoàng đế đã nói một câu có vẻ rất tùy ý, những việc của thủy sư trực tiếp báo cáo với trẫm là được rồi.

Câu nói này không phải nói đùa, nói thẳng ra thì Bình bộ và Nội các đều không có quyền can thiệp vào chuyện của thủy sư. Đại học sĩ Nội các Mộc Chiếu Đồng có thể nhét con trai bảo bối của mình vào thủy sư lấy danh tiếng, nhưng tuyệt đối không dám khua tay múa chân đối với chuyện của thủy sư.

Cho nên tướng quân Bạch Thượng Niên của Át Tử doanh trú quân tại Giang Nam tuy luận chức quan mà nói thì cao hơn Trang Ung hai bậc, là tướng quân chính tam phẩm, ở giữa còn có cách một chức tòng tam phẩm, nhưng ông ta cũng vẫn không thể khua tay múa chân với thủy sư.

Thiên hạ Đại Ninh mười chín đạo, ngoài Kinh Kỳ đạo ra, đạo phủ đại nhân của mỗi đạo là quan lớn chính nhị phẩm, đạo phủ Kinh Kỳ đạo là tòng nhất phẩm. Mỗi đạo có một doanh đóng quân, ngoài Giáp Tử doanh của Kinh Kỳ đạo, luận phối hợp và tổ chức quân đội mà nói, người còn có thể đề đầu Át Tử doanh cũng chỉ là chiến binh tứ cương và tám vạn dũng sĩ kinh thành.

Nghe nói tướng quân Át Tử doanh – Bạch Thượng Niên và đại học sĩ Mộc Chiếu Dương tư giao rất tốt, cho nên Mộc Chiếu Đồng mới yên tâm thả con trai ở bên Giang Nam đạo này.

Nhưng bây giờ con trai lão ta đã phá tướng, một đạo kia rạch từ cằm lên đến tận mang tai, khuôn mặt vốn dĩ anh tuấn coi như đã bị hủy rồi. Nếu tin này truyền đến tai đại học sĩ, sợ là sẽ nổi giận xung thiên, dù là Bạch Thượng Niên sợ cũng sẽ làm như chẳng biết gì cả.

Nhưng khi tin tức còn chưa truyền đi, người nổi giận xung thiên là Trang Ung.

Trang Ung cũng không ngờ người dưới trướng của mình lại to gan như vậy, thừa dịp mình không có ở trong đại doanh thủy sư, lại lén lút chạy ra ngoài định giết người.

Mới sáng sớm Thẩm tiên sinh đã đến quân doanh giờ thiết bài Lưu Vương đi thẳng vào quân của ông ta, mắng Trang Ung một trận té tát, người vẫn còn chưa đi, lúc này đang ngồi ngay sau bức bình phong trong quan đội tin tức của ông ta.

Sáu người đang quỳ trước mặt Trang Ung. Sáu người này đều là thân binh theo Mộc Tiêu Phong ra ngoài, trong đó có hai người là hộ vệ mà Mộc Tiêu Phong mang từ nhà đến, một người trúng ba đao trên người đang quần băng, một người thì cổ gần như đã gãy, nửa bên mặt sưng như đầu heo.

"Tướng quân." Mộc Tiêu Phong không quỳ, y cúi đầu chấp tay: "Chuyện này vẫn là bởi vì hai kẻ ngông cuồng kia mà ra, bọn chúng nhục mạ tướng sĩ thủy sư ta đều là phế vật bị chiến binh các nơi đào thải ra, điều này sao có thể nhịn được?"

Trang Ung liếc y một cái: "Lẽ nào không phải?"

Ai cũng biết, lúc đầu hoàng đế bệ hạ chỉ sai quân doanh các nơi lựa chọn chiến binh bổ sung vào thủy sư, ai lại chịu đưa tình nhục qua chứ? Chọn đi chọn lại, đều là chọn những người kém nhất trong các doanh đưa đến thủy sư. Bởi vì chuyện này mà Trang Ung hiếm khi nổi nóng đã trực tiếp báo lên bệ hạ, bệ hạ mắng hết thủy tướng quân các doanh, sau đó cho Trang Ung quyền trực tiếp chiêu binh tại địa phương. Thế nhưng chuyện này trước nay vẫn là bút thất trong lòng Trang Ung.

Hơn bốn năm nay, thủy sư huấn luyện bước đầu có kết quả, nhưng thái độ của những chiến binh đại gia kia còn xa mới đoạn chính bằng dũng dân được chiêu mộ trong các ngư dân bản địa. Năm nay bắt đầu chuyển những dũng dân này thành chiến binh, khiến cho những chiến binh đến từ các nơi hết sức không phục.

Trang Ung nói một câu đã chặn họng Mộc Tiêu Phong, y muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra được.

"Mộc giáo úy, người hãy nhớ, hôm nay ta không phạt người, không phải vì người không sai, mà là vì phụ thân người là đại học sĩ."

Trang Ung đưa một bản tấu trên bàn cho Mộc Tiêu Phong: "Ta không phạt người, chính là đã phá vỡ quân kỷ, ta đã viết tấu chương xin bệ hạ giáng chức ta, về phần bệ hạ còn có xử phạt gì khác, ta cũng không có oán thán."

"Tướng quân!"

Mộc Tiêu Phong lập tức biến đổi sắc mặt, không ngờ Trang Ung lại làm như vậy, không phạt Mộc Tiêu Phong y nhưng lại xin chỉ tự phạt.

"Tự giải quyết ổn thỏa." Trang Ung xua xua tay với Mộc Tiêu Phong: "Người ra ngoài đi, trong vòng ba mươi ngày không được phép rời khỏi đại doanh, đoán chừng ba mươi ngày là tin tức đến kinh thành cũng đã có hồi âm, đại học sĩ thương xót người ra sao, ta không tiện hỏi."

Mộc Tiêu Phong còn muốn nói gì đó, ánh mắt Trang Ung liền lạnh đi, Mộc Tiêu Phong chỉ có thể ngậm miệng, khom người chấp tay lùi ra khỏi đại trướng.

"Đội đốc quân đâu?"

Trang Ung rút một lệnh tiễn trên bàn, đội chính đội đốc quân Dương Thất Bảo bước lên: "Có tại hạ."

Trang Ung ném lệnh tiễn cho Dương Thất Bảo: "Giải sáu người này xuống xử lý quân trượng."

"Vâng!"

Dương Thất Bảo chấp tay nhận lệnh, xoay người dẫn dò người của đốc quân đội giải sáu người kia ra ngoài. Lúc sắp ra khỏi đại trường, Dương Thất Bảo mới nhớ ra là chưa hỏi đánh bao nhiêu, quay người lại hỏi: "Tướng quân, quân trượng bao nhiêu?"

Trang Ung đứng dậy đi về phía sau: "Đánh đến chết."

Sắc mặt Dương Thất Bảo hơi trắng bệch. Gã đã đi theo Trang tướng quân hơn bốn năm, lần đầu tiên nghe được ba từ sát khí đằng đằng này từ miệng tướng quân. Tướng quân có danh xưng Nho tướng, trước nay ôn nhã, xem ra hôm nay thực sự nổi giận rồi. Gã chấp tay quay người đi, sau lưng có một lớp mồ hôi.

Vòng qua bình phong, Trang Ung ngồi xuống liếc nhìn Thảm tiên sinh: "Thế nào?"

Thảm tiên sinh cảm khái nói: "Người nói ta không biết xấu hổ, hôm nay mới biết người còn không biết xấu hổ hơn."

Trang Ung cười hỏi: "Tại sao?"

Thảm tiên sinh nói: "Người không phạt Mộc Tiêu Phong, là bởi vì người biết không thể tùy tiện đắc tội với đại học sĩ Mộc Chiêu Đồng, người lại viết tấu xin bệ hạ phạt người, vợ tội vào người mình, Mộc Chiêu Đồng cho dù vô liêm sỉ đến mức nào cũng không thể làm gì được người, dù sao người cũng giống như đã bảo vệ con trai y. Nhìn thì có vẻ như người nhận lấy trách nhiệm, thực chất là đùn đẩy trách nhiệm một cách sạch sẽ."

Trang Ung nói: "Nếu không thì sao? Ta đánh chết Mộc Tiêu Phong trút giận cho hai bảo bối nhà người?"

Thảm tiên sinh đứng dậy: "Vẫn cảm ơn người, nhưng cho dù người đánh chết Mộc Tiêu Phong, thực ra cũng không đủ để trút giận cho hai bảo bối nhà ta, người không hiểu đâu..."

Trang Ung ngăn người: "Vẫn không đủ?"

Trước khi đi, Thảm tiên sinh còn nhét hai hũ lá trà của Trang Ung vào ngực: "Tính cả cái này cũng không đủ."

Trang Ung: "Nói không biết xấu hổ, ta vẫn không bằng người."

Thảm tiên sinh cười lớn rồi đi, chỉ là đằng sau nụ cười lại cất giấu một chút lo lắng.

Một chiếc thuyền nhỏ neo đậu bên bờ sông Nam Bình, Thảm Trà Nhan và Thảm Lãnh ngồi trong thuyền đợi tiên sinh về. Thảm Trà Nhan hơi đỏ mặt bôi thuốc cho Thảm Lãnh, trong lòng nghĩ nếu không phải sáng sớm mình đột nhiên có ý định kỳ lạ muốn đuổi theo Thảm Lãnh đi mua ra, sợ là Thảm Lãnh đã có chuyện rồi. Vừa nghĩ đến nếu trong cuộc sống sau này không có tên ngọc Thảm Lãnh này, tay chân này đều run lên từng chấp.

Thảm Lãnh hoạt động hai cánh tay một chút, đau quá, nhưng may mà không bị thương đến gân cốt. Hắn nhón cái bánh bao thịt nhét vào miệng: "Còn không ăn nữa là nguội thật đấy."

Thảm Trà Nhan: "Không tìm không phổi như người à?"

Thảm Lãnh: "Sống nhẹ nhàng một chút."

Thảm Trà Nhan: "Vậy chẳng phải là heo nhẹ nhàng nhất sao?"

Thảm Lãnh nói với vẻ nghiêm túc: "Có lẽ dê không phục."

Vốn dĩ đây không được coi là câu nói đùa cao cấp gì, Thảm Trà Nhan nghĩ đến những năm trước Đại Ninh vì chuyện mấy con dê mà diệt Nam Việt, không nhịn được liền bật cười. Thảm Lãnh nhìn nàng, thầm nghĩ cười trông vẫn đẹp hơn, sau này nhất định khiến tỷ ấy cười ha ha mỗi ngày.

Thảm tiên sinh xách một con ngỗng quay, một chút thịt chín và một vò rượu lên thuyền, sau khi ngồi xuống thì mời thuyền phu rời bến.

"Thế nào?" Thảm Trà Nhan lập tức hỏi một câu.

Thảm tiên sinh nói: "Về nhà rồi hãy nói."

Ba người đều trầm mặc, bầu không khí dường như hơi ngưng trệ, Thảm Trà Nhan biết chắc chắn tiên sinh có những lời không tiện nói rõ khi có mặt thuyền phu nên quyết định nhẫn nhịn. Chỉ là trong bầu không khí yên tĩnh kỳ lạ này, nàng hé mắt nhìn thấy có một cánh tay thò sang xé một cái đùi ngỗng trong gói giấy dầu, sau đó bắt đầu nhai nhóp nhép.

Thảm Trà Nhan gần như tức giận muốn ném hấn xuống thuyền, nhưng kẻ kia lại chẳng giác ngộ một chút nào, má phồng lên, nói: "Ngon, ngon thật..."

Thảm tiên sinh phì cười một tiếng: "Ngon thì ăn nhiều một chút."

Thảm Trà Nhan vừa nghĩ một con ngỗng có hai chân, nàng giằng lấy gói giấy dầu qua, xé chân ngỗng: "Ta cũng ăn!"

Thảm Lãnh hết sức cẩn thận gọt tay qua, Thảm Trà Nhan tưởng hắn muốn cướp ngỗng quay liền kéo gói giấy dầu sang bên cạnh không đưa cho hắn, sau đó bàn tay kia liền nhét vào miệng nàng, gặm xuống một chút vụn cho nàng.

Thẩm Trà Nhan sừng sốt: "Ngươi làm gì?"

Thẩm Lãnh cúi đầu ăn thịt, cười ngốc he he.

Lúc về đến đạo quán đã gần trưa, Thẩm tiên sinh phá lệ cho phép hai người bọn họ uống rượu, nhưng mỗi người chỉ được một chén, còn là loại chén nhỏ bằng lỗ mũi nữa.

Thẩm Trà Nhan lườm Thẩm tiên sinh một cái: "Keo kiệt."

Sau đó bung chén rượu kia lên uống một hơi cạn sạch, Thẩm Lãnh cảm thán nói: "Chỉ uống như vậy thôi chẳng có chút cảm giác nghỉ thức nào cả, rất không trang trọng?"

Hắn dùng khăn tay lau tay, sau đó ngồi thẳng người: "Tạ rượu tiên sinh."

Liếc nhìn xuống, chén rượu kia đã bị Thẩm Trà Nhan bung qua uống một hơi: "Lải nhải..."

Thẩm Lãnh ngẩn ra: "Ta... của ta."

Thẩm Trà Nhan: "Gì mà của ta của ngươi?"

Thẩm tiên sinh bật cười, nỗi lo trong lòng cũng bị vẻ đáng yêu của hai người bọn họ làm giảm đi một chút.

Thẩm Lãnh ăn hai miếng xong thì đặt đĩa xuống, dường như muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng vẫn không nhin được: "Tiên sinh, ta muốn vào thủy sư sớm"

Thẩm tiên sinh hơi thay đổi sắc mặt: "Tại sao?"

Thẩm Lãnh nói: "Xem ra Mộc Tiêu Phong đã hận ta rồi, ta đã rạch một đao trên mặt hắn, thù này hắn sẽ không dễ yên, nhưng lúc nào hắn đến báo thù thì chúng ta hoàn toàn không thể biết trước. Cho dù Trang tướng quân và ông quen thân cũng không thể khống chế, so với hắn trong tối ta ngoài sáng không thể phòng bị được, chi bằng để cả hai chúng ta đều ở chỗ sáng, cùng ở trong quân doanh, hắn có thể làm sao được?"

Hắn áy náy liếc nhìn Thẩm Trà Nhan, phát hiện thấy mắt Thẩm Trà Nhan đã đỏ lên rồi.

"Ta không đồng ý!" Thẩm Trà Nhan đứng bật dậy: "Mặc kệ nói gì ta cũng không đồng ý!"

Thẩm tiên sinh hỏi: "Lý do là gì?"

Thẩm Trà Nhan hét lên: "Ta là nữ nhân, nữ nhân có thể không nói lý, ta cứ không đồng ý."

Nàng hét xong liền chạy về phòng mình, đóng cửa kêu rầm một tiếng.

Thẩm tiên sinh thở dài nói: "Nó đã quen có ngươi ở bên cạnh, sau khi ngươi đến thủy sư, sau này sợ là một tháng cũng chưa chắc gặp nhau được hai lần..."

Thẩm Lãnh cúi đầu, sắc mặt cũng áy náy: "Ta biết, nhưng ta nhất định phải làm như vậy."

Thẩm tiên sinh "ừ" một tiếng: "Định khi nào thì đi?"

"Ngày mai!" Thẩm Lãnh ngẩng đầu lên: "Không thể trì hoãn, trì hoãn là ta sẽ mềm lòng."

Thẩm tiên sinh đứng dậy: "Ngươi đi thu dọn đồ đi, ta đi tìm nó nói chuyện."

Thẩm Lãnh ngồi yên bất động, ánh mắt hơi ngây đại.

Thẩm tiên sinh lại thở dài một tiếng, đi đến trước cửa phòng Thẩm Trà Nhan gõ cửa. Thẩm Trà Nhan không lên tiếng, Thẩm tiên sinh đẩy cửa đi vào, nhìn thấy nàng đang đỏ mặt ngồi bên giường, tức giận dùng sức lau vệt nước mắt trên mặt mình, lau rất mạnh tay.

Thẩm tiên sinh lấy một cái khăn tay đưa qua: "Nó là vì ngươi... Mộc Tiêu Phong sẽ đến trả thù bất cứ lúc nào, đại học sĩ Mộc Chiêu Đồng cũng sẽ không để con trai chịu thiệt lớn như vậy mà không phản ứng chút nào. Hắn đến quân doanh là ở ngay trước mắt Mộc Tiêu Phong, Mộc Tiêu Phong sẽ không đến đạo quán gây chuyện nữa. Nếu nó không đi, Mộc Tiêu Phong cũng vậy, Mộc Chiêu Đồng cũng vậy, người trả thù đến rồi, khó tránh được sẽ làm tổn thương đến ngươi..."

Thẩm Trà Nhan ngẩng đầu lên, trong mắt toàn là tơ máu: "Lẽ nào ta không biết hắn nghĩ thế nào? Nhưng dựa vào cái gì mà để hắn gánh vác một mình? Chỉ vì hắn là nam nhân?"

Thẩm tiên sinh đứng dậy, trầm mặc một lúc lâu mới gật đầu: "Không sai, đây chính là nam nhân."

Quyển 1 - Chương 17: Nhập doanh

Lúc chiều Thẩm Lãnh vẫn luyện công như thường lệ, đọc sách như thường lệ, gần như không nhìn ra một chút xú thay đổi nào về cảm xúc, nhưng Thẩm tiên sinh rất rõ, Thẩm Lãnh còn buồn hơn cả Thẩm Trà Nhan.

Lúc tranh luận Thẩm Trà Nhan nói chuyện này cũng không phải là không có cách giải quyết khác, ba người lập tức đi ngay, lẽ nào người của Mộc Tiêu Phong có thể tìm đến ở khắp trời nam biển bắc?

Thẩm Lãnh đã nói một câu dù sao cũng phải vào quân đội, Thẩm Trà Nhan liền không biết phản bác thế nào nữa.

Thật ra Thẩm Lãnh không muốn nói, gặp phải chút chuyện là bỏ trốn, như vậy không rèn luyện ra được tính cách mà nam nhân nên có.

Lúc trời sắp tối, Thẩm Lãnh bắt đầu chuẩn bị cơm tối. Thẩm Trà Nhan cứ ở trong phòng của mình không ra ngoài suốt buổi chiều, Thẩm tiên sinh ngồi trong viện từ thi thoảng lại liếc nhìn về phía phòng nàng, nhưng từ đầu đến cuối đều không nói gì.

Buổi chiều Thẩm tiên sinh lại đi ra ngoài một chuyến, Thẩm Lãnh biết ông lại đi tìm Trang tướng quân, dường như là đã chuẩn bị hết những gì cần chuẩn bị rồi.

Đúng lúc này Thẩm Trà Nhan đột nhiên từ trong phòng lao ra ngoài, trên mặt lại mang nét cười: "Mau nhìn xem, như thế này có được không?"

Cũng không biết thiếu nữ xinh đẹp đó đã lấy bao nhiêu tro bụi dưới đất bôi lên mặt, nhìn đen sì sì. Nàng phấn khởi chống nạnh đứng đó mong nhận được sự tán thành: "Có giống một nam nhân không?"

Thẩm tiên sinh lắc đầu: "Ngươi không thể đi được."

Thẩm Trà Nhan lập tức giống như con gà chọi bị chọc giận, tóc gần như dựng đứng lên: "Tại sao?"

"Ngươi là nữ nhân." Thẩm tiên sinh nghiêm túc nói: "Cho dù ngươi hóa trang xấu hơn nữa, cho dù ngươi rạch nát mặt của mình, ngươi cũng là nữ nhân, nữ nhân ở trong quân doanh rất không tiện, sẽ có rất nhiều phiền toái mà ngươi không ngờ đến. Chẳng lẽ cả ngày Thẩm Lãnh phải suy nghĩ nên bảo vệ ngươi như thế nào?"

"Tự ta có thể bảo vệ bản thân mình." Thẩm Trà Nhan một bước cũng không nhường.

"Như vậy cũng không được đi." Giọng nói của Thẩm tiên sinh bắt đầu lạnh đi: "Nếu ngươi cố chấp, ngay đêm hôm nay ta đưa ngươi về thành Hoài Viễn, nếu ngươi không đi, còn có thể ở đạo quán này chờ. Mỗi tháng thủy sư đều có thể xin phép về nhà mấy ngày, hồi chiều ta đã hỏi, khác với chiến binh các nơi, bởi vì trong thủy sư đa số là người chiêu mộ từ ngư dân bản địa, cho nên có đãi ngộ đặc biệt này."

Thẩm Trà Nhan vẫn đứng chống nạnh ở đó, ngực phập phồng dữ dội, nước mắt chảy xuôi xuống khuôn mặt, rửa trôi tro bụi, nhìn lại càng không xinh đẹp hơn nữa.

Thẩm tiên sinh nói: "Ngươi hãy mong Lãnh Nhi leo nhanh một chút, đến hàm tướng quân chính ngũ phẩm là có thể dẫn theo gia quyến..."

Ông không nói câu phía sau, thực sự là hơi ngại, dù sao cũng tự nhận là trưởng giả đức giả vọng trọng, phẩm hạnh đoan chính...

Thẩm Trà Nhan ngẩng ra một lúc, nhỏ nước miếng, quay đầu chạy về phòng mình.

Thẩm Lãnh đi đến bên cạnh Thẩm tiên sinh thấp giọng nói: "Đêm nay ta sẽ đi."

Thẩm tiên sinh dường như đã liệu được như vậy, gật đầu: "Ta tiễn ngươi."

Thẩm Trà Nhan không ăn cơm tối, hai người gọi mấy lần thì từ bỏ. Đêm khuya Thẩm tiên sinh đi xem thấy Thẩm Trà Nhan nằm sấp trên giường đang ngủ, hai người lập tức rời khỏi đạo quán.

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, Thẩm Trà Nhan ngồi bật dậy, nước mắt đột nhiên chảy xuống.

Hóa ra, mình không kiên cường như vậy. Trước nay nàng đều không chịu thừa nhận mình không bằng nam nhân, nhưng giờ khắc này nàng lại phát hiện Thẩm Lãnh nhẫn tâm hơn mình nhiều.

Trên đường, Thẩm Lãnh đeo tay nải vừa đi vừa nói: "Thật ra tỷ ấy không ngu được đâu nhì."

Thẩm tiên sinh gật gật đầu: "Ta biết, vẫn không ngủ."

"Tỷ ấy không ngăn cản." Trong giọng nói của Thẩm Lãnh dường như có chút thất vọng, lại thấy có một chút may mắn, rất mâu thuẫn.

"Nó hiểu chuyện." Câu trả lời của Thẩm tiên sinh rất đơn giản nhưng lại đậm tình Thẩm Lãnh đau nói.

"Nữ nhân được quan tâm, có thể không hiểu chuyện, có đúng không tiên sinh?"

"Phải." Thẩm tiên sinh dừng một chút, vỗ vỗ vào vai Thẩm Lãnh: "Điều kiện tiền đề là, người phải có năng lực khiến nàng ta không kiêng nể gì mà không hiểu chuyện."

Thẩm Lãnh gật đầu: "Ta nhớ rồi."

Trước nay Thẩm tiên sinh đều không ngăn cản gì, cũng không can thiệp gì. Hai kẻ này từ trước đến nay cũng chưa từng có lời ngon tiếng ngọt gì, một người bắt nạt người khác, một người vui vì bị bắt nạt, nhưng điều nên xảy ra đều sẽ xảy ra, cứ để tự nhiên.

Thẩm tiên sinh không ngăn cản, thậm chí còn mặc nhận, là bởi vì ông cảm thấy trong thiên hạ này ngoài Lãnh Nhi thì ai xứng với Tiểu Trà? Trong thiên hạ này ngoại trừ Tiểu Trà thì còn ai xứng với Lãnh Nhi?

"Tiên sinh về đi, ta sợ tỷ ấy có chuyện." Thẩm Lãnh đứng ở bờ sông: "Trời sáng mới có thuyền."

Thẩm tiên sinh "ừ" một tiếng rồi quay người đi, đi được mấy bước lại quay đầu lại: "Nếu không thể chịu đựng được nữa, giết một trận máu chảy thành sông cũng chẳng sao, ta sẽ đưa người ra ngoài, chúng ta cao chạy xa bay."

Thẩm Lãnh cười: "Làm sao có thể, ta cũng hiểu chuyện."

Trong lòng Thẩm tiên sinh hơi nhói đau, không dám ở lại lâu, bước đi nhanh hơn rời khỏi nơi này.

Lúc trở lại đạo quán thì phát hiện đèn trong phòng bếp đang sáng, Thẩm tiên sinh bước nhanh vào, thấy Thẩm Trà Nhan đã sắp uống hết chỗ rượu ông cất giấu. Thiếu nữ đang ngồi dưới đất, tựa nghiêng vào vách tường, sau khi nhìn thấy Thẩm tiên sinh thì cười ngốc: "Tiên sinh, không... cha, trong lòng con rất khó chịu, hi hi, hi hi..."

Trời vừa sáng, Thẩm Lãnh liền ngồi thuyền đến bờ bên kia sông Nam Bình. Bọn họ sống ở bờ nam sông Nam Bình, đại doanh thủy sư ở bờ bắc, đến bờ bên kia còn phải đi ít nhất một canh giờ nữa. Thẩm Lãnh ăn một ít đồ giữa đường, nghĩ không thể có sự cố bất ngờ, hắn vẫn tìm một bụi cây mà ngồi một lúc...

Lúc đến bên ngoài cửa đại doanh thủy sư, Thẩm Lãnh chỉnh đốn trang phục của mình một chút, định đi tìm binh sĩ canh gác ngoài cửa doanh hỏi thăm một chút. Hắn hơi căng thẳng, dù sao thì quân doanh cũng là nơi trang nghiêm túc mục, nhưng căng thẳng chứ không phải sợ.

"Thẩm Lãnh?"

Lúc hắn đang suy nghĩ, bên trong cửa doanh có một người trẻ tuổi mặc giáp màu đen bước nhanh ra ngoài. Người này trông có vẻ 23-24 tuổi, mặt vuông chữ điền, mắt to mày rậm, vẻ tướng mạo thì chắc là một người kiên nghị và khoan hậu, bởi vì quá cường tráng nên nhìn có vẻ hơi béo, nhưng không phù nề một chút nào, là kiểu tráng hán khiến người ta nhìn là biết cội y phục ra là cơ bắp cuộn cuộn.

Gã đi đến trước mặt Thẩm Lãnh: "Ta là đội chính Dương Thất Bảo của đội đốc quân thủy sư, phụng mệnh lệnh tướng quân đến đón người vào."

Thẩm Lãnh chấp tay: "Đa tạ."

Dương Thất Bảo cười cười, thấp giọng nói: "Trong quân cũng chấp tay hành lễ, nhưng hơi khác với tư thế của người. Kiểu chấp tay của người là cách dùng của người trong giang hồ, lần sau chú ý một chút."

Một câu nói này đã kéo gần khoảng cách giữa hai người, Thẩm Lãnh thầm nói vận khí của mình thật tốt.

Dương Thất Bảo quả thực là một người rất khoan hậu ôn trọng. Gã được chiêu mộ vào lúc thủy sư mới thành lập, gia cảnh bần hàn, cho nên vẫn luôn có chút tự ti. Nếu như không phải là thủy sư có quyền đặc chiêu, có thể gã cũng không thể nào thay đổi được vận mệnh của mình.

Vốn dĩ gã không ở đội đốc quân, lúc đầu người của đội đốc quân đều là thân binh của Trang Ung, được đưa đến lúc điều nhiệm đề đốc thủy sư. Sau này để áp chế đám binh đại gia được điều đến từ số chiến binh các nơi mất cao quá trán, Trang Ung đặc biệt lựa chọn sáu mươi người trong số những con cháu hàn môn này để xây dựng lại đội đốc quân.

Còn có một nguyên nhân là... Dương Thất Bảo tác chiến dũng cảm không nề hà gì lúc đầu được phân phối làm thủ hạ của Mộc Tiêu Phong. Mấy lần đều bị Mộc Tiêu Phong độc chiếm quân công, Dương Thất Bảo tức giận cũng không dám tranh giành gì. Mộc Tiêu Phong là con trai đại học sĩ, còn gã chỉ là con trai ngư phủ bình thường, sao tranh giành được?

Sau khi Trang Ung biết, sợ dũng sĩ như Dương Thất Bảo nhìn quá thành bệnh, liền trực tiếp cho gã một chức vụ đội chính đội đốc quân, không nhập phẩm nhưng cũng không cần phải nhìn sắc mặt Mộc Tiêu Phong.

Quân chế Đại Ninh, đoàn soái quân một trăm hai mươi người là võ chức thất phẩm, trên nữa là giáo úy, võ chức lục phẩm, quản lý ba đoàn soái sở thuộc, trên giáo úy thì phân chia chi tiết hơn một chút.

Dưới đoàn soái phân thành đội mười người, đội năm người, đầu lĩnh đều được gọi là đội chính.

"Tướng quân là một người rất khoan dung, cũng rất nhã nhặn, người không cần sợ. Trước đây lúc ta mới vào quân doanh đã chết khiếp, cái gì cũng sợ, sau đó phát hiện ra tướng quân công chính đội ngũ, cũng kỷ luật nghiêm minh, cho nên không sợ nữa."

Dương Thất Bảo cười, càng có vẻ hàm hậu hơn.

Thẩm Lãnh cảm thấy già và hảo bằng hữu Trần Nhiễm ở trấn Ngự Lâm của mình có chút tương tự, đều là người tốt, kiểu người tốt vừa nhìn đã có thể nhìn ra. Điểm không giống là Trần Nhiễm tính tình tùy tiện xuề xòa, mà Dương Thất Bảo có vẻ như có kiểu cảm giác hèn mọn trong xương tủy.

Sau khi đến đại tướng trong quân, Dương Thất Bảo bảo Thẩm Lãnh ở bên ngoài chờ, một mình già vào bẩm báo, sau một lúc đã đi ra vỗ vỗ vai Thẩm Lãnh, nhỏ giọng nói: "Tướng quân bảo người vào trong, đừng sợ, không có gì đáng sợ cả."

Thẩm Lãnh cảm kích cười cười, hít sâu, bước nhanh vào quân trường.

Trang Ung ngồi sau bàn đang cúi đầu viết gì đó trên sách, cũng không ngẩng đầu lên, dùng bút lông chỉ chỉ vào cái ghế trong đại tướng: "Ngồi xuống nói chuyện."

Thẩm Lãnh đứng thẳng tắp: "Hay là đứng trả lời tướng quân."

Trang Ung mỉm cười một cái, đặt bút lông xuống, thản nhiên nói đùa trẻ này hiểu quy củ, mặc dù biết rõ mình và tiền sinh không đáng tin cậy của hắn có giao tình, nhưng không hề không cung kính chút nào.

"Trong quân doanh, có thể còn khổ hơn so với người đi theo Thẩm Tiểu Tùng." Trang Ung nói: "Chỉ là ta không ngờ, người lại đến nhanh như vậy, là vì Mộc Tiêu Phong?"

Thẩm Lãnh trả lời: "Vâng."

Trang Ung ừ một tiếng: "Nếu không thì sắp xếp người vào đội đốc quân, sẽ đi theo Dương Thất Bảo vừa đưa người vào."

"Đội đốc quân sẽ trực tiếp tác chiến?"

"Không đâu, trừ khi binh sĩ phía trước đã chết tuyệt."

"Vậy thì ta không đi." Thẩm Lãnh nói: "Ta muốn đến chỗ có thể trực tiếp giao chiến với thủy phi, lần nào cũng là đội ngũ xông lên trước nhất."

Trang Ung nheo mắt: "Chính là đội Mộc Tiêu Phong đang quản lý."

Thẩm Lãnh ngẩng ra một lúc, trả lời: "Đi cũng không sao."

"Ha ha ha ha, tốt!" Trang Ung cười ha ha: "Có chút khí thế, đây mới là dáng vẻ mà một người làm lính nên có, rất tốt... Nhưng mà tất cả đều vẫn phải theo quy củ, trước hết người huấn luyện trong doanh tân binh dự bị, sau bảy ngày sẽ là ngày người của doanh bị dự thi võ khảo hạch. Mỗi tháng khảo hạch một lần, không thông qua khảo hạch ba lần liên tiếp sẽ bị đuổi khỏi quân doanh, sau khi khảo hạch hợp cách mới có thể trở thành chiến binh thủy sư chân chính, người có đồng ý không?"

"Đồng ý." Câu trả lời của Thẩm Lãnh cực kỳ đơn giản, không hề dồng dãi chút nào.

Trang Ung vẫy tay: "Đi đi, bảo Thất Ngọc đưa người đi báo danh, thuận tiện lãnh đồ quân dụng."

"Vâng." Thẩm Lãnh xoay người đi ra ngoài, người vẫn thẳng tắp.

"Đúng rồi, tấm thiết bài đó có phải là Thẩm Tiểu Tùng cho người không?"

"Đúng, tiền sinh lên bỏ vào tay nải của ta, nhưng ta đã lên trả về rồi." Thẩm Lãnh đứng ở cửa trả lời.

Trang Ung khẽ lắc đầu, cũng không biết suy nghĩ những gì: "Người đi đi."

Thẩm Lãnh thản nhiên thiết bài đó có thể bảo mệnh, thứ lợi hại như vậy, đương nhiên phải để lại cho Trà gia dùng chứ.

Sau khi ra khỏi đại tướng, hắn đi theo Dương Thất Bảo đến chỗ doanh tân binh, vừa hay một binh sĩ đi theo Mộc Tiêu Phong tắm ngựa ở bờ sông hôm đó nhìn thấy Thẩm Lãnh, hắn ta ngẩn ra một chút, sau đó quay người chạy, lao về phía doanh địa của Mộc Tiêu Phong.

Thẩm Lãnh nghiêng đầu nhìn hắn ta một cái, nhận ra rồi, sau đó khước miệng hơi nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 18: Cuối cùng lại nhớ Trà gia

Con người Dương Thất Bảo càng tiếp xúc càng cảm thấy gã là một người có thể kết bằng hữu. Mặc dù tính cách và một thân cơ bắp cuộn cuộn của gã không tương xứng cho lắm, thiếu một chút bá khí "mặc kệ người là ai" mà một đại tướng chinh chiến nên có, nhưng ở một mặt khác thì có thể làm bằng hữu hay không cũng không có vấn đề gì.

Thẩm Lãnh rất thích gã tán gẫu, cảm giác rất thoải mái, không cần có lòng đề phòng.

Lúc đi Thẩm Lãnh còn đang nghĩ đến một chuyện khác, tên chiến binh từng gặp ở bờ sông mà hắn gặp lúc này chính là tên xui xẻo bị Trà gia đá một cước vào cằm bay đi xa ba mét, đoán chừng hắn là đã đi tìm Mộc Tiêu Phong.

Doanh tân binh sao?

Thẩm Lãnh biết Mộc Tiêu Phong vẫn đang cảm tức, nhưng với bối cảnh của y thì việc gầy vò một kẻ mới đến trong doanh tân binh chắc không tính là chuyện khó khăn gì, vậy nhưng Thẩm Lãnh cũng không có gì sợ hãi cả.

Khi Dương Thất Bảo dẫn Thẩm Lãnh đến doanh tân binh, người đoàn suất quân sự tên là Bảng Trương ban đầu vẫn rất khách khí, dù sao cũng là người do đội chính của đội đốc quân đích thân dẫn đến, hiển nhiên tân binh này không giống binh thường. Nhưng hắn ta bị người khác gọi ra ngoài một chuyến rồi trở lại, ánh mắt nhìn Thẩm Lãnh liền có chút không ổn.

Theo lý mà nói đoàn suất là võ chức thất phẩm, còn cao hơn đội chính đội đốc quân, người lĩnh bổng lộc hàng hoàng, nhưng đội đốc quân quá đặc biệt, không ai tiện trêu chọc vào.

"Thẩm Lãnh!"

Bảng Trương vừa ra ngoài trở lại đứng ở ngoài cửa doanh gọi một tiếng, Thẩm Lãnh đang trải giường cho mình lập tức đứng thẳng người: "Có!"

"Tân binh nhập doanh phải khảo hạch sức chịu đựng của thể lực, bây giờ ngươi chạy mười vòng quanh doanh phòng cho ta."

Thẩm Lãnh: "Doanh tân binh sao?"

Bảng Trương: "Nghĩ hay lắm, doanh phòng của cả thủy sư, không chạy xong thì không được về ăn cơm."

"Vâng!"

Đương nhiên Thẩm Lãnh biết đây nhất định là Mộc Tiêu Phong căn dặn hắn ta nhưng cũng không vạch trần, hắn mặc xong trang phục tân binh của mình, buộc một túi nước lên hông rồi ra ngoài.

"Bỏ túi nước xuống!" Bảng Trương hừ một tiếng: "Ai cho ngươi mang nước?"

Cả đại doanh thủy sư lớn cỡ nào, chạy mười vòng đến ngựa cũng có thể mệt chết đi được, còn không cho mang theo nước.

Thẩm Lãnh bỏ nước xuống, không nói lời nào ra khỏi doanh phòng, hít sâu một hơi, làm mấy động tác khởi động nóng người. Bảng Trương ở phía sau bước nhanh đến định cho một cước vào mông Thẩm Lãnh, mới nhắc chân lên, Thẩm Lãnh đã quay phắt đầu lại. Lúc Bảng Trương nhìn thấy cặp mắt của Thẩm Lãnh, tim liền co rụt lại, một cước kia liền không dám đạp ra nữa.

"Nhanh... đi nhanh, lẹ mề cái gì!" Bảng Trương lớn tiếng hô một câu, giống như là tiếp thêm can đảm cho bản thân hơn.

Thẩm Lãnh làm nóng người xong thì bắt đầu chạy chậm, sau đó dần dần tăng tốc.

Lúc hắn chạy được được một vòng, Trang Ung đã nhận được tin, gọi Dương Thất Bảo vào đại tướng của mình dặn dò mấy câu gì đó. Dương Thất Bảo lập tức chạy về đội đốc quân, chọn hai mươi binh sĩ đốc quân có thể đánh đấm, bảo bọn họ cầm theo vũ khí rồi lập tức chuẩn bị làm nhiệm vụ.

Lúc Thẩm Lãnh chạy được hai vòng thì người xem nào nhiệt càng lúc càng nhiều. Chạy một vòng quanh đại doanh tính ra cũng trên mười dặm, đây còn là bởi vì quy mô của đại doanh thủy sư trên bờ nhỏ hơn quy mô dưới sông, mười vòng ít nhất là hơn một trăm dặm đường, người bình thường đi một ngày cũng không hết, không nói thời gian không đủ mà là căn bản không thể chống đỡ nổi.

"Tên đó là tân binh à, vừa mới vào đại doanh sao đã chịu phạt nặng như vậy rồi?"

"Đúng vậy, không có đạo lý nào, có phải đã đắc tội với Bảng Trương rồi hay không?"

"Tên tiểu nhân Bàng Trương đó, được quân doanh tân binh nên hết sức ngang ngược, hiếp yếu sợ mạnh."

"Thương cho tiểu tử này, nhưng mà tiểu tử này cũng được lắm, đây đã là vòng thứ tư rồi nhì, đổi lại là ta thì sớm đã nằm gục rồi."

Đám người đứng xem đều bàn tán xôn xao, không ai biết đã xảy ra chuyện gì nhưng đều rất đồng tình với Thẩm Lãnh. Chỉ có người xuất thân ngư dân địa phương được chiêu mộ đặc biệt mới vào doanh tân binh, cho nên những binh sĩ cũng được chiêu mộ đặc biệt chỉ có đồng tình với Thẩm Lãnh thôi.

Lúc chạy đến vòng thứ năm thì ngay cả Bàng Trương cũng cảm thấy không thể tin nổi, ít nhất năm mươi dặm mà tên kia vẫn đang chạy chậm, nhìn có vẻ duy trì tốc độ hết sức hoàn mỹ, từ đầu đến cuối như một.

Chạy một mạch năm mươi dặm?

"Mẹ nó, xem người còn có thể kiên trì bao lâu, cho dù người có thể chạy hết cũng sắp mệt chết đó."

Bàng Trương vung tay lên trở lại quân trưởng của mình, lấy mười lượng vàng lấp lánh trong ngực ra lật đi lật lại mà xem. Đây chính là vàng thật, trong lòng nghĩ Mộc giáo úy đúng là hào phóng, không hổ là con trai của đại học sĩ, cái tên Thẩm Lãnh kia cũng là xui xẻo, ai biết sao lại đắc tội với giáo úy đại nhân, đáng đời hần.

Không phải Bàng Trương ngu xuẩn, mà là bởi vì hần ta biết quá ít, hần ta làm sao lại biết giữa Mộc Tiêu Phong và Thẩm Lãnh đã xảy ra mâu thuẫn gì, càng không biết sáu binh sĩ bị đánh chết sáng hôm qua là bởi vì tên tân binh này, đương nhiên cũng không biết vết thương trên mặt Mộc Tiêu Phong là do Thẩm Lãnh rạch. Nếu như biết hết thì hần ta có thể càng hy vọng mình chịu chút khổ cũng không chịu chen chân vào.

Mười vòng!

Thẩm Lãnh thật sự chạy đủ mười vòng!

Cả buổi chiều trong quân doanh đều bàn luận về chuyện này, bao nhiêu người bội phục Thẩm Lãnh sát đất. Cường độ huấn luyện của các binh sĩ thủy sư rất lớn, nhưng gánh nặng mười dặm đã khiến người ta cảm thấy rất khó khăn rồi, vượt quá một trăm dặm quả thực chính là trực tiếp chạy vào địa ngục rồi.

"Là hần tử!"

Dương Thất Bảo đứng trên dốc cao nhìn Thẩm Lãnh mà trong lòng hết sức bội phục. Gã nghĩ Thẩm Lãnh cũng là xuất thân nghèo khổ giống như mình, cho nên khó tránh khỏi trong lòng nảy sinh cảm giác cùng chung mối thù.

"Mẹ nó, tên khốn khiếp Bàng Trương này!" Dương Thất Bảo cúi đầu mắng một câu.

Điều khiến Bàng Trương bất ngờ là Thẩm Lãnh lại không để lỡ thời gian ăn cơm... Giống như là tên đó đã tính chuẩn xác thời gian vậy, trước giờ cơm tối khoảng chừng mười mấy phút đã chạy xong rồi, còn đi rửa tay đường hoàng, bưng bát cơm của mình ngồi ở đó đợi ăn cơm.

Bàng Trương có nhiều người cũng không dám quá đáng, nghĩ buổi tối sẽ có người biết tay, thế là hùng hổ bỏ đi.

Đãi ngộ của thủy sư cực tốt, tân binh mặc dù đãi ngộ không bằng chiến binh chân chính nhưng về thức ăn cũng không kém gì. Thẩm Lãnh yên lặng ăn ba cái mìn thầu một bát cơm đậu phụ Ma Bà, sau đó đứng dậy lấy thêm ba cái mìn thầu, múc một bát thịt nấu măng.

Thanh niên ăn cơm mới là hồ lang chi tướng.

Hần ăn no rồi quay về doanh phòng, vừa mới ngồi xuống, Bàng Trương bước vào neho mắt nhìn Thẩm Lãnh một cái: "Thê lực không tệ đó, bên phòng bếp thiếu nước, người đi lấy mấy gánh nước."

"Được thôi." Thẩm Lãnh vui vẻ đứng dậy, gần như chẳng có một lời oán thán nào cả.

Sau khi ăn cơm xong, buổi chiều tối ở trong đại doanh có không ít binh sĩ đều đang đi dạo nói chuyện phiếm, sau đó liền nhìn thấy người mới đến đó mang đòn gánh đi múc nước, đi đi về về, tổng cộng 6-7 chuyến mới lấy đầy ba chum nước của phòng bếp. Lúc này trong doanh phòng đã đèn đuốc sáng trưng, mọi người nhìn tên đó ngồi trước cửa phòng bếp thờ dốt thì đều thấy âm ỉc thay hần.

Bàng Trương nấp trong chỗ tối thấy Thẩm Lãnh giống như đã đến cực hạn, lập tức bật cười, nghĩ bụng mình cũng không thể có lỗi với mười lượng vàng đó được. Quay vào quân trưởng của mình, hần ta gọi mấy thủ hạ nghe lời nhất vào.

"Đêm hôm nay để tên mới đến kia canh gác ở hậu doanh, mấy người các người chú ý một chút, kênh mương mới đào ở phía hậu doanh vẫn chưa tu sửa xong, lỡ như có người không cẩn thận rơi xuống mà ngã gần chết thì không hay."

Tất nhiên là mấy tên thân tín kia nghe hiểu, lúc ban ngày thấy đoàn suất giày vò tên mới đến kia là đoán được đại khái tên kia đã đắc tội với đoàn suất. Mấy người lập tức gật đầu: "Yên tâm đi đoàn suất, chăm sóc tân binh là chúng ta giỏi nhất."

"Chỉ sợ bản thân hần quá ngốc thôi, lỡ như bản thân không cẩn thận rơi xuống đó, chẳng phải các người cũng không chủ định sao?"

"Đúng đó, thấy bộ dạng chân tay lóng ngóng của hần thì không chắc được."

Bàng Trương hài lòng cười cười: "Đi đi đi đi, không thể thiếu chỗ tốt cho mấy người các ngươi, sáng sớm mai ta đi nói với phòng bếp, cho mấy người các ngươi đi mua thức ăn là được."

Mấy người lập tức luôn miệng cảm ơn.

Theo lý mà nói thì Bàng Trương không thể nhúng tay vào chuyện mua bán của phòng bếp, nhưng khổ nỗi đầu bếp của doanh tân binh cũng đều là người địa phương tuyển đến, đối với Bàng Trương dám giận mà không dám nói.

Thẩm Lãnh vào doanh phòng mới năm xuống chưa bao lâu, Bàng Trương đã chấp tay sau hông lên vào, nheo mắt nhìn Thẩm Lãnh nói: "Vì để cho ngươi nhanh chóng dung nhập thủy sư, ta cũng đặc biệt chăm sóc ngươi một chút, đêm nay ngươi hãy đến hậu doanh gác đêm để làm quen một chút."

Thẩm Lãnh liệu được Mộc Tiêu Phong không đợi được đến ngày mai, đứng dậy hỏi: "Xin hỏi đoàn suất đại nhân, mấy người trực đêm?"

"Một mình ngươi." Bàng Trương đi qua vỗ vỗ vai Thẩm Lãnh: "Đêm gió lạnh, mặc thêm y phục vào."

Thẩm Lãnh như cười như không: "Tạ ơn đoàn suất quan tâm."

Bàng Trương cười nói: "Quan tâm đến tân binh là việc thuộc bốn phận của ta, cũng không cần cảm ơn ta."

"Xin hỏi lãnh binh khí ở đâu?"

"Trực trong doanh, lãnh binh khí gì chứ? Bàng Trương nói xong liền đi ngay: "Thu xếp một chút rồi đi đi, đừng chậm trễ."

Thẩm Lãnh vỗ vỗ quần áo, có vỏ dao của con dao săn nhò ở đây, các loại binh khí mà Thẩm tiên sinh chuẩn bị trong đạo quán như trực đao, liên nỏ thì không mang vào được.

Mộc Tiêu Phong còn đang bị cảm tức nên hiển nhiên không dám tùy ý đi lại, đương nhiên thân binh của y cũng không dám dễ dàng tham gia vào nữa, cho nên đêm nay kẻ sẽ ra tay cũng chính là người trong doanh tân binh.

Thẩm Lãnh tính toán một chút, thật ra cũng không cần thiết dùng đến vỏ dao, chuẩn bị một bình nước cho mình, ăn mặc chỉnh tề, hẩn liền thông doanh đi về phía hậu doanh.

Bàng Trương đứng trong bóng tối của quân trưởng thấy bộ dạng không hề đề phòng của Thẩm Lãnh, trong lòng thầm cười lạnh, tự lẩm bầm nói mấy câu: "Đừng trách ta, là tự ngươi không có mắt lại đắc tội với con trai của đại học sĩ, đại học sĩ chính là đại nhân vật dưới một người trên vạn người đó..."

Vỗ vỗ kim nguyên bảo giấu trong y phục, Bàng Trương hài lòng vừa ý.

Gió đêm quả thật không nhỏ, Thẩm Lãnh tìm được vị trí canh gác ở hậu doanh, đổi ca cho bốn người đứng canh trước đó, một mình ngăn người đứng dựa ở đó. Hơn ba năm trước lúc mình ngồi ở bờ sông đợi Mạnh Trường An, nhìn chiến thuyền tuần sông của thủy sư đi qua trước mặt, hẩn âm thầm thì có một ngày sẽ tông quân giết sạch thủy phi, bây giờ giấc mộng này đã đang trên con đường thực hiện rồi.

Nghĩ đến Mạnh Trường An, Thẩm Lãnh nhắm tính thời gian, năm nay là năm cuối cùng ở thư viện Nhạn Tháp của Mạnh Trường An, tròn mười năm là có thể tông quân. Người từ thư viện Nhạn Tháp ra, nghe nói đứng ba hạng đầu có thể trực tiếp lựa chọn nơi mình muốn đi. Với tính cách hiếu thắng như Mạnh Trường An, không đứng ba hạng đầu mới lạ.

Thẩm Lãnh nghĩ thì đương nhiên như vậy, hẩn không biết được trong thư viện Nhạn Tháp có bao nhiêu thiên tài biến thái, bởi vì hẩn cảm thấy Mạnh Trường An biến thái nhất...

Nghĩ đến Mạnh Trường An một lát, hẩn lại giả vờ nghĩ đến Thẩm tiên sinh một chút, sau đó nói bản thân rằng mình đã nghĩ đến Mạnh Trường An trước rồi nghĩ đến Thẩm tiên sinh, bây giờ lại nghĩ đến Trà gia chắc là không quá đáng chứ. Đương nhiên là không quá đáng rồi... cho nên, khoảng thời gian còn lại đều dùng để nghĩ đến Trà gia là được.

Trà gia thật là đẹp.

Đúng vào lúc này, Thẩm Lãnh nhìn thấy ở chỗ xa có mấy bóng đen đang nhanh chóng di chuyển về phía mình. Mấy người đó chọn chỗ bóng tối mà đi, nếu không phải là mấy năm nay Thẩm Lãnh đã bị huấn luyện nghiêm khắc tạo thành lòng cảnh giác và lực quan sát rất lớn mạnh, muốn phát hiện ra bọn họ cũng thật không dễ dàng.

Thẩm Lãnh sờ sờ vỏ dao, lẩm bầm: "Có tin, ta dùng vỏ dao chà xát mặt ngươi không?"

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Cũng được, cũng được

Thẩm Lãnh nhìn thấy mấy cái bóng đen kia áp sát bên phía mình, trong lòng không nhịn được mà cười lạnh một trận, có những người đó mà, cứ phải trả giá rồi mới biết nhớ lâu.

"Thẩm Lãnh?"

Thế mà có người lại còn khề gọi một tiếng, coi như to gan đó.

Thẩm Lãnh từ trong bóng tối đi ra: "Gọi ta?"

Một người trong số đó thấy Thẩm Lãnh đi ra liền ra dấu tay, hai người ở phía sau đột nhiên ném thứ gì đó trùm lên đầu Thẩm Lãnh. Mặc dù trời rất tối nhưng ngay lập tức Thẩm Lãnh đã phán đoán ra đó là một cái chăn bông.

Thật là ấu trĩ.

Thẩm Lãnh trầm nghĩ trong lòng, sau đó thành linh hét một tiếng: "Có người ban đêm xông vào quân doanh!"

Sau đó hắn cũng không né tránh, lại còn để mặc cho cái chăn bông kia trùm kín người mình.

Nói thật là cái cổ họng này của Thẩm Lãnh quả thực đã dọa mấy tên kia một trận, phản ứng đầu tiên của hai kẻ cuối cùng chính là muốn chạy, nhưng mà nhìn thấy bên kia đã động thủ rồi thì lại không nỡ bỏ qua.

Thẩm Lãnh giờ hai cánh tay lên bảo vệ đầu của mình, cơ thể cố hết sức hạ thấp để lưng hướng lên trên, chỉ là mấy cái gậy gài ngựa mà thôi, chịu đựng được.

Hắn dự tính nhóm người khác động thủ sẽ dần dần chậm một chút, dù sao cũng phải cho người ta một thời gian để phản ứng chứ.

Ai ngờ được lại còn nhanh hơn dự đoán của hắn nhiều, Thẩm Lãnh ngồi dưới chăn bông một cái là không bị đánh, chỉ nghe thấy tiếng bịch bịch ở bên ngoài, sau đó là từng tiếng kêu rên.

Thẩm Lãnh vén góc chăn lên xem thử, xung quanh đã đốt đuốc sáng trưng, một đám binh sĩ của đội đốc quân đang đè mấy tên kia đánh toi bời.

Dương Thất Bảo đi tới giờ tay ra đỡ Thẩm Lãnh: "Không sao chứ huynh đệ."

Thẩm Lãnh lắc đầu: "Không sao, người nào vậy, dọa chết ta rồi, ngày đầu tiên gác đã gặp phải có người xông vào quân doanh."

Dương Thất Bảo hừ một tiếng: "Người không cần sợ, không phải là người bên ngoài tới, chẳng qua là mấy tên cặn bã thôi."

Thẩm Lãnh giả ngu ồ một tiếng, dáng vẻ vẫn còn sợ hãi.

Hắn cũng đã sớm tính đến rồi... Lẽ nào Trang Ung lại không biết chuyện mình bị Bàng Trương giày vò chứ? Nếu như không biết thì cũng là giả vờ, sở dĩ Thẩm Lãnh nghĩ phải cố chịu đựng trận đòn này chính là muốn xem thử Trang Ung có phản ứng gì.

Nếu Trang Ung giả vờ không biết gì cả, vậy thì sau này mình phải dùng phương thức sinh tồn khác trong quân doanh. Cũng may, rốt cuộc thì bằng hữu của tiền sinh vẫn đáng tin.

"Chúng ta là người nhà, người nhà mà."

Binh sĩ bị đánh nằm dưới đất kêu la: "Đừng đánh nữa."

Đương nhiên Dương Thất Bảo biết bọn họ đều là người của doanh tân binh, nhưng gã không hạ lệnh dừng tay, tất nhiên binh sĩ của đội đốc quân dưới trướng gã sẽ không dừng lại. Thẩm Lãnh cũng hừ, nhìn mấy người kia, tỏ vẻ ngay thơ nói: "Có phải là người xấu đã trộm y phục của doanh tân binh không, ta nghĩ binh sĩ thủ hạ của Trang tướng quân sao có thể làm ra chuyện xấu được, nhất định là người bên ngoài trà trộn vào."

Dương Thất Bảo cũng không ngốc, lập tức liền hiểu ý của Thẩm Lãnh: "Cũng đúng, đánh mạnh một chút cho ta, cho những tên khôn khiếp này biết hậu quả của việc xông vào quân doanh là gì."

Binh sĩ của đội đốc quân đánh càng mạnh hơn nữa, cho đến khi có người đánh đến đỏ mắt muốn rút đao ra mới bị Dương Thất Bảo ngăn cản.

Người của đội đốc quân đều là xuất thân hàn môn, trước đây từng bị chiến binh ức hiếp, lại đều là loại người khỏe mạnh nên mới được Trang Ung chiêu mộ đưa vào đội đốc quân. Bản thân họ đã hận người của Bàng Trương đến tận xương tủy, nắm được cơ hội rồi thì sao có thể không hạ thủ mạnh một chút chứ.

Mà còn Thẩm Lãnh, đó gọi là một con thỏ trắng nhỏ.

"Đừng đánh nữa, người xem tên bên kia còn đỡ một chút, những người còn lại đều bị đánh chảy máu rồi."

Tên bị đánh nhẹ nhất vừa nghe liền biết hồng việc rồi, còn chưa kịp cầu xin đã bị mấy binh sĩ như lang như hổ của đội đốc quân nhào đến đè xuống đánh một trận, vốn dĩ là mọi người cùng bị đòn, bây giờ thì hấn ăn đủ rồi...

Dương Thất Bảo thấy đánh cũng khá rồi, phát tay một cái: "Trời người lại hết, đưa đến đại trưởng trung quân giao cho tướng quân xử lý. Cũng không biết những người ngoài này làm sao lấy trộm được y phục ra ngoài, không chừng trong doanh tân binh có người đã vi phạm quân kỷ của tướng quân."

Binh sĩ của đội đốc quân đi trời hết toàn bộ những người này lại, định áp giải trở về, lúc này Thẩm Lãnh đột nhiên ngã xuống: "Trong chăn bông có thuốc mê!"

Hấn ngã rầm một cái đã dọa Dương Thất Bảo giật mình. Dương Thất Bảo vội vàng đi qua ôm hấn dậy ra sức lắc lắc: "Huynh đệ ngươi không sao chứ."

Thẩm Lãnh mơ mơ màng màng nói: "Không sao... chỉ là bị choáng váng, về nằm một lúc là không sao rồi. Huynh còn có chính sự, không cần lo cho ta, để hai huynh đệ đưa ta về ngủ một lúc là được rồi."

Dương Thất Bảo lập tức phái hai người đưa Thẩm Lãnh về, trong đám người bị trời có người kêu lên: "Không có thuốc mê mà, đó chỉ là một cái chăn bình thường thôi."

Thẩm Lãnh hơi thờ yếu ớt nói: "Tiểu nhân! Dương đại ca, đêm nay có thể sắp xếp cho ta một nơi không có người khác được không, ta sợ còn có người muốn đánh ta."

Dương Thất Bảo đi qua đá một cước, miệng của kẻ kia cũng méo xẹo, vỗ vai Thẩm Lãnh: "Ngươi yên tâm, sẽ không có ai làm gì ngươi đâu."

Gã bảo người đưa Thẩm Lãnh về trong doanh phòng của đội đốc quân, tìm một căn phòng trống cho Thẩm Lãnh nằm.

Đương nhiên là trong chăn không có thuốc mê, đó là thủ đoạn đám giang hồ lạm dụng, trong quân doanh sao có thể có thuốc mê được?

Hai binh sĩ của đội đốc quân khiêng Thẩm Lãnh về. Để bảo vệ sự an toàn của Thẩm Lãnh, Dương Thất Bảo đặc biệt căn dặn hai binh sĩ của đội đốc quân đều ở bên ngoài doanh phòng, không cho phép ai đến gần Thẩm Lãnh.

Thẩm Lãnh nằm trên giường gỗ nghe động tĩnh bên ngoài, cửa đóng lại kêu két một tiếng, hai người huynh đệ của đội đốc quân đưa hấn về liền đứng ngoài cửa.

Thẩm Lãnh nghiêng người dậy, lấy gối nhét vào trong chăn nguy trang một chút, sau đó nhẹ nhàng cạy cửa sổ sau ra ngoài. Trong đêm tối, Thẩm Lãnh nhanh chóng chạy bay đi như một con báo săn.

Thẩm Lãnh về tới doanh tân binh, với năng lực của hấn, tránh được trạm gác của doanh tân binh cũng không phải việc gì khó. Hấn đeo cái khăn đen chuẩn bị trước cho mình lên mặt, sau đó đến trước cửa phòng của Bàng Trương gõ cửa, nói giọng khàn khàn: "Đoàn suất, đánh xong rồi, người xử trí thế nào?"

Thời gian có hạn, Thẩm Lãnh tính toán một chút, áp giải người từ hậu doanh đến đại trưởng trung quân đại khái đi khoảng mười phút, rất nhanh chóng là sẽ có người đi qua gọi Bàng Trương cũng đến bên trung quân. Hấn chạy từ hậu doanh đến đây đã mất khoảng năm phút, thời gian còn lại cho hấn nhiều nhất cũng chỉ là năm phút, bởi vì hấn còn phải chạy về giả vờ ngủ.

Quả nhiên Bàng Trương không ngủ, cũng không có đề phòng, lập tức kéo cửa ra: "Vào trong nói! Không muốn sống nữa hả, ở ngoài cửa nói năng lung tung cái gì!"

Khoảnh khắc cửa vừa mở, Thẩm Lãnh trực tiếp đập vào bụng Bàng Trương một cước. Bàng Trương võ nghệ không tệ, nếu không thì cũng sẽ không được đề bạt làm đoàn suất, nhưng mà hấn ta không có phòng bị... Một cước này của Thẩm Lãnh thế lớn lực nặng, trực tiếp đập Bàng Trương bật ngựa ra phía sau.

Thẩm Lãnh đi vào rồi đóng cửa lại, sau đó đi qua, nhấc chân giẫm lên mặt Bàng Trương, xé một miếng vải trên y phục của hấn ta, nhét vào miệng hấn ta.

"Ngươi là..."

Bàng Trương lúng búng hỏi, nhưng miệng không phát ra được âm thanh gì rõ ràng.

Thẩm Lãnh trào dâng ác ý, đè thấp giọng: "Suyt, nhi tạp, ta là bố của con."

Sau đó một cú đấm đánh vào hốc mắt Bàng Trương. Một quyền này đánh khiến cho đầu Bàng Trương ong lên, mắt nổ đom đóm, suyt chút nữa là ngất đi. Đương nhiên Thẩm Lãnh sẽ không dừng tay ở đây, hấn phải khiến Bàng Trương sợ, sợ rồi thì sau này mới bớt một chút phiền phức.

Hấn đi qua túm lấy cái túi chăn của Bàng Trương, trèo lên đầu Bàng Trương, tay giữ chặt mặt ghế, tay tách chân ghế ra, rắc một tiếng, bẻ gãy một cái chân ghế, sau đó ngồi đó mà bắt đầu đánh, trận đánh này, đánh đến tối tăm trời đất.

Đánh đúng ba phút, Thẩm Lãnh rút vỏ dao từ trong ngực ra, vén chăn lên nói: "Cho ngươi thể hội cái gì gọi là mài nhẵn."

Sau đó hắn cầm vỏ dao cạo lên mặt Bàn Trương một cái...

Người Bàn Trương lập tức thẳng đứng, con đầu đó quả thực giống như bị ném vào dạ ngọc cho quỷ đói cắn một miếng vậy.

Thẩm Lãnh thật sự không muốn giết hắn ta, cho nên không dùng sức lực lớn, chỉ cạo đi một lớp da thịt, nếu như dùng lực thì có thể gọt thịt trên mặt xuống được. Hắn lau lau vỏ dao rồi cất đi, đập một cước thật mạnh vào đầu Bàn Trương, Bàn Trương rên một tiếng rồi chết ngất.

Thẩm Lãnh thở ra một hơi dài, đương nhiên Bàn Trương sẽ nghĩ đến hắn, nhưng Thẩm Lãnh chính là muốn hắn ta biết, mà không có chứng cứ.

Sau khi đánh xong, Thẩm Lãnh ra khỏi phòng còn đóng cửa lại, men theo đường cũ mà chạy về. Lúc mới từ cửa sổ phía sau đi vào trong phòng nằm xuống, thân binh của Trang Ung phái đến đã đến ngoài cửa phòng của Bàn Trương.

Thẩm Lãnh nằm đắp chăn trên giường, thoải mái rên một tiếng.

Trong lòng thầm nghĩ có lỗi với Thất Bảo đại ca rồi, lần này là ta đã lợi dụng huynh.

Hắn rên một tiếng cũng là cố ý, bởi vì hắn muốn biết có phải người ở bên ngoài đã phát hiện mình từng bỏ đi hay không. Quả nhiên người ở bên ngoài đẩy cửa đi vào liếc nhìn một cái, sau khi xác định không có chuyện gì lại đóng cửa vào. Thẩm Lãnh liền xác định bọn họ không phát hiện ra mình từng bỏ đi.

Thích quá.

Đại trưởng trung quân, Trang Ung cũng chưa ngủ, trong lòng ông ta đang nghĩ nếu như cái tên Thẩm Lãnh kia thật sự bị đánh bị thương, mình nên ăn nói thế nào với Thẩm Tiểu Tùng... Ông ta phán đoán theo tuổi tác, cảm thấy Thẩm Lãnh chắc hẳn là con trai của Thẩm Tiểu Tùng.

Sau khi mấy tên thân binh khiêng Bàn Trương vào, Trang Ung phì cười một tiếng, sau đó cảm thấy mình thân là tướng quân, như thế này thì có chút không trang trọng, lại cố ý ho khan mấy tiếng để che đậy đi... Khá là vất vả để che đậy, cơ thịt trên mặt có vẻ không tự nhiên.

Ăn nói?

Ăn nói cái rắm ấy.

Tên tiểu tử thối kia đã đánh người ta thành như thế này từ khi nào chứ?

"Thất Bảo, người đi xem thử Thẩm Lãnh thế nào."

Trang Ung ngại nói thẳng ra là người đi xem thử Thẩm Lãnh còn ở đó hay không.

Dương Thất Bảo vội vàng lên tiếng, chạy một mạch về, đến trước cửa nhẹ nhàng đẩy cửa nhìn thử, thấy Thẩm Lãnh đã ngáy khò khò rồi, gã ta thở phào nhẹ nhõm, hỏi huynh đệ canh cửa: "Không có chuyện gì chứ?"

"Không có gì, vẫn ngủ suốt."

"Vậy thì tốt."

Dương Thất Bảo quay người trở về, sau khi thấy Trang Ung, gã ta thành thật trả lời: " Binh sĩ của đội độc quân vẫn luôn canh giữ ngoài cửa, Thẩm Lãnh sau khi trúng thuốc mê thì ngủ say không tỉnh, thuộc hạ sợ xảy ra sự cố gì đó nên không đưa hắn về doanh tân binh, mà sắp xếp ở một gian phòng trống của đội độc quân."

Trang Ung là ai cơ chứ, sao có thể không đoán ra được?

Ông ta gật gật đầu, trong lòng thầm mắng một câu "tiểu tử thối", sau đó nghiêm trang căn dặn: "Đội hấn tinh thì đưa qua đây gặp ta!"

Dương Thất Bảo vội vàng lên tiếng, sau đó hỏi: "Mấy người ban đêm xông vào quân doanh này phải xử trí thế nào đây."

Trang Ung sai người đánh thức Bàn Trương dậy, sau đó chỉ vào mấy tên bị đánh đến không thành hình người kia mà nói: "Những người này chính là người của doanh tân binh người?"

Bàn Trương đau đến mức mặt nhăn nhúm lại, quỳ ở đó cũng không dám không nhận, chỉ đành gật đầu: "Phải..."

"Nhốt hết lại đã, sau khi bốn tướng quân tra rõ rồi xử trí." Trang Ung khoát tay: "Xuống hết đi."

Dương Thất Bảo áp giải toàn bộ mấy kẻ kia đi xuống, Trang Ung đuổi lưng một mồi, thầm nói người do Thẩm Tiểu Tùng dạy dỗ ra quả nhiên cũng không biết xấu hổ mà... Nhưng mà thủ đoạn này, cũng được, cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Nhờ người một chuyện

Thẩm Lãnh ngủ một giấc này cực kỳ thoải mái, để diễn kịch cho tốt, sau khi tỉnh dậy đúng giờ vào sáng sớm, hắn lại ép mình mơ màng một lúc, đứng dậy gấp chăn lại, nhìn thấy hai huynh đệ của đội đốc quân vẫn còn ở ngoài cửa, Thẩm Lãnh lập tức thấy áy náy.

"Hai vị đại ca, thật sự xin lỗi." Hắn chấp tay nói xin lỗi.

Hai người kia đầu thế hiểu được tại sao hắn lại xin lỗi, còn tưởng rằng Thẩm Lãnh nghĩ đã làm liên lụy đến hai người bọn họ phải thức trắng một đêm trường nên trong lòng không thoải mái. Một người trong số họ khoát tay nói: "Không sao là tốt, sau này tên tôn tử Bàng Trương đó ức hiếp người thì đến tìm chúng ta, chúng ta ở đội đốc quân cũng có thể nắm được một số điểm yếu của hắn, chúng ta trừng trị hắn giúp người."

Một người khác nói: "Đúng thế, đừng sợ, khổ huynh đệ chúng ta giúp đỡ lẫn nhau mới đúng!"

Thẩm Lãnh lại nói tạ ơn, cánh cửa phòng bên cạnh mở ra, Dương Thất Bảo từ trong phòng đi ra: "Tỉnh rồi à huynh đệ? Đừng vội về, tướng quân nói đội người tỉnh thì đưa người qua đó gặp ông ấy."

Thẩm Lãnh thầm nói giấu được ai thì cũng không giấu được Trang tướng quân. Thẩm tiên sinh nói Trang tướng quân là một người rất không biết xấu hổ, cũng không biết là thật hay giả.

Hắn và Dương Thất Bảo đi thẳng qua đó, dọc đường cứ nói xin lỗi suốt, bởi vì quả thực hắn cảm thấy có lỗi với Dương Thất Bảo. Lẽ ra một người có thể làm bằng hữu, cảm giác này cũng không dễ chịu. Chính bởi vì cảm giác này quá giày vò con người ta, Thẩm Lãnh thề sau này tuyệt đối không thể tính kế như thế nữa.

Dương Thất Bảo chỉ cảm thấy cái tên Thẩm Lãnh này quá khách khí, cũng là một người phúc hậu nữa.

Lúc đến bên ngoài đại trường trung quân, Thẩm Lãnh lại không đi vào, bởi vì sáng sớm Trang tướng quân đã có khách đến, thân binh canh giữ ở bên ngoài đại trường bảo Thẩm Lãnh ở ngoài đội. Thẩm Lãnh nói cảm ơn rồi đứng thẳng tắp ở đó, dù sao cũng đã là quân nhân rồi.

Trong đại trường, Thẩm tiên sinh cười ha ha đặt lễ vật xuống: "Nhanh như vậy lại đến thăm người rồi."

Trang Ung thì lại thấy hơi ngại: "Còn mang lễ vật gì nữa."

Thẩm tiên sinh nói: "Đây không phải là nhờ vả người sao, dù thế nào cũng ngại đến tay không."

Ban đầu Trang Ung ngại xem lễ vật là gì, sau khi Thẩm tiên sinh nói xong, ông ta bất giác liếc mắt một cái, sau đó liền ho khan: "Hai hũ trà lần trước lấy đi của ta?"

Thẩm tiên sinh gật đầu: "Đúng thế đúng thế, đồ tốt đó, ta đã uống hai lần, mùi vị thật ngon."

Trang Ung: "Người còn có thể không biết xấu hổ hơn nữa không?"

Thẩm Trà Nhan một thân nam trang ngồi bên cạnh vốn có chút gò bó, nghe thấy câu này thì nghiêm túc gật gật đầu: "Ông ấy có thể, ông ấy đã đổi lá trà rồi, ông ấy để lại trà của tướng quân ở đạo quán, lá trà trong này là tùy tiện mua ở bên ngoài."

Trang Ung nhìn về phía Thẩm tiên sinh, Thẩm tiên sinh vẫn mặt không đỏ tim không đập nhanh: "Thứ ta mua cũng không tệ, ừm, chỉ kém một chút xú mà thôi, nếu như người cảm thấy không xứng với thân phận tướng quân của người, lát nữa ta có thể mang về."

Trang Ung: "Người có thể không ngại?"

Thẩm tiên sinh lấy hai hũ trà về: "Có thể."

Trang Ung cảm thấy mình và cái tên này làm bằng hữu nhất định là kiếp trước mình là một tên phụ tâm hán, tên này là người vợ Tào Khang bị mình vứt bỏ. Ý nghĩ này vừa xuất hiện, ông ta liền gạt mình, thậm chí nói mình đây là bị tức đến ngu ngốc rồi.

"Nói thẳng đi, nhờ ta chuyện gì."

Thẩm tiên sinh háng giọng rồi làm bộ nghiêm chỉnh nói: "Khuê nữ ta cũng không còn nhỏ..."

Trang Ung ngây ra một lúc: "Nhưng ta không có con trai, ta cũng có một khuê nữ, người đã từng gặp Nhượng Dung, tuổi tác cũng không chênh lệch với Tiểu Trà nhiều."

Thẩm tiên sinh: "Không phải, không phải ta bảo người làm mối, ý của ta là con gái lớn không phụ thuộc cha, không phải Lãnh Từ đang ở chỗ người sao, giữa nó và Lãnh Từ, khụ khụ... Cho dù ta mặt dày cũng ngại nói thẳng ra, người hiểu rồi chứ."

Trang Ung thật không ngờ tới, ông ta tưởng Thẩm Lãnh là con trai của Thẩm Tiểu Tùng chứ.

"Người nói xong."

"Ý của ta là, khuê nữ muốn sau này gặp Thẩm Lãnh nhiều hơn, ta cũng không có năng lực đó, đành phải nhờ người thôi."

Trang Ung nói: "Thủy sư mỗi tháng có bốn ngày có thể xin nghỉ, đây là đãi ngộ đặc biệt chỉ có thủy sư mới có, sao nào, bốn ngày còn không đủ?"

Thẩm tiên sinh còn chưa nói, Trà gia cúi đầu nhỏ giọng nói: "Rất không đủ..."

Trang Ung thở dài: "Thôi đi thôi đi, ta cho một mình hấn nghỉ thêm một ngày, nhưng không được nói ra ngoài, nếu không ta không thể dẫn binh được."

Thẩm tiên sinh vội vàng nói cảm ơn: "Cảm ơn cảm ơn, nhưng không phải ta có ý này, người cũng là người làm cha, đương nhiên cũng có thể hiểu được nữ nhi nếu đã có người trong lòng thì có suy nghĩ gì, hấn không thể ngày ngày dính chặt lấy nhau mới được. Đương nhiên ta biết điều này là không thể nào, nam tử hấn đại trượng phu phải lấy tiền đồ làm trọng, sao có thể bị nữ tử tình làm lỡ chứ?"

Trang Ung: "Người đột nhiên nói đến đạo lý, ta cảm thấy phía sau có bẫy."

Thẩm tiên sinh ho khan hai tiếng rồi nói: "Khuê nữ đây chẳng phải là lo lắng nếu lâu ngày không gặp nhau, lỡ như hấn thay lòng đổi dạ thì làm sao."

Trang Ung: "Ta cũng là lần đầu thấy người làm cha như người... Người cũng không nghĩ xem, trong cả một quân doanh không có một nữ nhân nào, hấn thay lòng đổi dạ với ai?"

Thẩm tiên sinh cười ngượng: "Người chớ nghĩ là ta không biết, trong quân doanh không có lưỡng tình tương duyệt? Vốn dĩ có thể là không có, sau này thiếu khuyết nhiều quá thì cũng không sao cả..."

Trang Ung: "Khụ khụ... Trước mặt Trà Nhi, người không thể trang trọng một chút sao? Đang nói hươu nói vượn cái gì thế!"

Thẩm tiên sinh: "Ồ ồ, Lãnh Từ nhà ta ưu tú như vậy, lỡ như..."

Trang Ung vội vàng ngăn cản ông nói tiếp: "Người muốn nói gì thì cứ nói thẳng, đừng vòng vo nữa."

Thẩm tiên sinh nói: "Ta muốn nhờ người một chuyện... Không phải bây giờ Lãnh Từ ở doanh tân binh sao? Nếu không thì như vậy đi, sau này rau của nhà bếp doanh tân binh đều là chúng ta đưa đến? Người cho Lãnh Từ mỗi ngày đều đến dỡ hàng, như vậy thì hai đứa có thể gặp nhau mỗi ngày. Người yên tâm, ta sẽ yêu cầu hai đứa giữ khắc chế..."

Trang Ung: "Ta nghỉ ngơi người cha người đây là già."

Trà gia ngẩng đầu lên: "Làm sao ông biết?"

Thẩm tiên sinh: "..."

Trang Ung thở dài: "Xem như ta sợ người rồi, nhưng cho dù ta làm theo lời người cũng chẳng có ích gì. Qua năm ngày nữa doanh tân binh sẽ khảo hạch, với võ nghệ của Thẩm Lãnh, việc được chọn vào chiến binh tất nhiên không thành vấn đề, sau này người đưa rau cho doanh tân binh cũng không gặp được hấn."

Trà gia: "Vậy thì sau năm ngày lại đổi đến nhà bếp chiến binh?"

Trang Ung trầm nghĩ quả nhiên là người do Thẩm Tiểu Tùng dạy dỗ...

Thẩm tiên sinh cũng chưa đến mức như vậy, vội vàng nói: "Vậy thì năm ngày sau hãy nói, nếu như Lãnh Từ được chọn vào chiến binh, chúng ta sẽ đưa rau cho nhà bếp chiến binh có được không?"

Trà gia nhìn về phía Thẩm tiên sinh: "Năm ngày đó!"

Thẩm tiên sinh: "Nhịn chút, nhịn chút..."

Trang Ung xem như đã phục rồi, chẳng thể làm gì được cặp cha con này, đành phải chuyển chủ đề: "Lần trước người nói với ta Lãnh Từ là con người, Trà Nhi cũng là con của người, rốt cuộc chuyện là thế nào?"

Thẩm tiên sinh: "Đều đúng cả."

Trà gia: "Là già."

Trang Ung: "Người muốn gả khuê nữ của mình cho con trai của mình?"

Thẩm tiên sinh: "Nước phù sa không chảy..."

Thẩm Trà Nhan trừng mắt với ông một cái, Thẩm tiên sinh nghĩ đến mình dù sao cũng là một người làm cha, câu nói thế này quả thực không thể dùng để hình dung khuê nữ, thế là sửa lại: "Ấn ngay nói thật vậy, hai đứa nó đều là cô nhi ta nhận nuôi."

Trang Ung mặt biến sắc, lập tức nảy sinh kính ý đối với Thẩm Tiểu Tùng: "Chẳng trách nhiều năm như vậy mà ngươi vẫn đơn thân một mình, hóa ra là vì chuyện này, cũng vất vả cho ngươi rồi."

Thẩm tiên sinh nói: "Vất vả thì cũng không vất vả, chỉ là dễ bị tức giận, hai đứa này đều không dễ nuôi..."

Trang Ung cười lắc đầu: "Thôi vậy thôi vậy, năm ngày sau nếu Thẩm Lân được chọn vào chiến binh, vậy thì sau này sáng sớm mỗi ngày các ngươi hãy đưa rau đến nhà bếp một lần, nhưng cần chú ý, chỉ là gấp một chút, không được có trao đổi quá nhiều, nếu bị người khác biết được thì tướng quân ta đây cũng không nể mặt đâu."

Thẩm tiên sinh vội vàng nói cảm ơn, sau đó nói: "Nếu đã như thế, vậy thì năm ngày sau ta lại đến."

Trà gia tuy cảm thấy năm ngày hơi khó khăn nhưng cũng không tiện nói thêm gì nữa, dù sao trước đó đã cắt hồng hết hai bộ y phục của Thẩm tiên sinh rồi, cắt nữa thì ông ta sẽ không có gì để mặc, không thể khinh người quá đáng được.

Hai người lại ngồi một lúc rồi cáo từ ngay, Trang Ung đích thân tiễn họ ra ngoài đại trường. Trà gia ra ngoài liền nhìn thấy Thẩm Lân đang đứng ở cửa, mặt sáng lên, tiến lên tóm lấy cánh tay Thẩm Lân, không đợi nàng nói chuyện, Trang Ung và Thẩm tiên sinh đồng thời ho khan, người này ho mạnh hơn người kia.

Thẩm Lân cũng rất bất ngờ, rất ngạc nhiên vui mừng, há miệng nhìn nàng, trong lòng có một sự kích động không nói rõ được, giống như muốn cắn thứ gì đó vậy.

"Tiểu huynh đệ này... lòng ngực rất rắn chắc nhỉ."

Trà gia lúng túng cười cười, vỗ vỗ lên ngực Thẩm Lân rồi buông tay ra, lúc đi còn một bước quay đầu bà lần. Thẩm Lân trước giờ đều chưa từng thấy ánh mắt của Trà gia như vậy, nếu như không phải hấn rời khỏi đạo quán vào quân doanh, có thể kiểu ánh mắt này cũng sẽ không xuất hiện sớm như vậy.

Thẩm Lân chăm chú nhìn Thẩm tiên sinh và Trà gia càng đi càng xa, tim vẫn đang đập thình thịch.

"Nghĩ gì thế?" Trang Ung nhìn hấn hỏi một câu.

"Trà gia thật đẹp quá."

"Hử?"

"Ặc... Bái kiến tướng quân!"

Thẩm Lân sắc tỉnh, vội vàng chấp tay hành lễ. Trang Ung cười lắc đầu: "Cút vào đây nói chuyện."

Thẩm Lân đi theo ông ta vào đại trường, đứng đó hết sức quy củ.

Trang Ung trở lại vị trí của mình ngồi xong, phát hiện hai hũ trà đó lại thật sự bị Thẩm Tiểu Tùng lấy về rồi.

"Có thù tất báo, như vậy không tốt lắm"

Trang Ung lấy lại tinh thần, nhìn về phía Thẩm Lân nói: "Mặc dù Bảng Trương làm việc quá đáng một chút, nhưng ngươi đánh hấn thành như vậy lẽ nào lại không quá đáng sao? Chuyện này may mà không có chứng cứ là ngươi làm, ta có thể tạm thời không nhắc đến, nhưng tính cách này của ngươi nếu không thu bớt lại, sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện."

Thẩm Lân đứng nghiêm: "Hồi tướng quân, không thể thu."

"Tại sao?" Trang Ung nhướn mày.

Thái độ của Thẩm Lân khiến ông ta có chút bất mãn trong lòng.

Thẩm Lân trả lời: "Khi tiên sinh thu nhận ta đã nói, trong tính cách của ta có những thứ khá mềm yếu, không tốt, cho nên ông ấy đã tặng ta một con dao săn nhỏ, không có đưa vỏ dao cho ta, ta hỏi tiên sinh tại sao không cho ta vỏ dao, tiên sinh nói... Người trẻ tuổi, bất tàng phong!"

"Bất tàng phong?"

Trang Ung lặp lại một lượt, trong lòng hơi chấn động... Thẩm Tiểu Tùng à Thẩm Tiểu Tùng, ngươi đây là muốn bồi dưỡng ra một quái vật như thế nào chứ? Bất tàng phong... ngươi dạy Thẩm Lân như vậy, con đường tương lai của hấn phải khó đi cỡ nào?

"Ngươi về đi." Trang Ung khoát tay, đột nhiên có chút thương đứa trẻ này.

"Vâng!" Thẩm Lãnh xoay người rời đi.

"Năm ngày sau là doanh tân binh khảo hạch rồi, ta đã nhận lời Thẩm Tiểu Tùng, nếu như ngươi vào chiến binh, sau này sáng sớm mỗi ngày hấn và Trà Nhi đều sẽ đến đưa rau cho nhà bếp chiến binh một chuyến, ngươi đi dỡ hàng."

Hai vai Thẩm Lãnh hơi run lên rõ ràng, quay người, đứng nghiêm, cánh tay phải nhấc lên đặt ngang ngực thành một nghi thức quân đội Đại Ninh tiêu chuẩn.

"Tạ ơn tướng quân!"

"Đi đi, đi đi."

Trang Ung mở công văn trước mặt ra, nhưng trong đầu toàn là ba chữ "bất tài phong", xua mãi không tan.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Sát tâm nổi lên, gió thổi hiu hiu

Lúc đêm khuya, trong đầu Trang Ung vẫn đang nghĩ đến mấy câu nói của Thẩm Lãnh, thiếu niên đó rốt cuộc sẽ là một người như thế nào? Ông ta lãnh binh nhiều năm, từng gặp bao nhiêu người trẻ tuổi nhuệ ý như đao, nhưng đại bộ phận đều là tâm chí cao mà lực không đủ, nói bốc nói phét thôi.

Thẩm Lãnh thì khác, trong xương tủy tên nhóc đó có một sự liều lĩnh khiến người ta chấn kinh.

Trong lòng có thêm chuyện để suy nghĩ, cho nên không dễ ngủ được, cũng không phải đều là vì Thẩm Lãnh, mà bởi vì hôm nay triều đình đã hạ thông văn xuống, bệ hạ lại nổi giận, nổi giận rất lớn.

Về võ công đại lục thì Đại Ninh đã gần như cực hạn, nói tứ phương thần phục cũng không quá chút nào. Nhưng khổ nỗi là những nơi ở bên ngoài hải vực này lại khiến người ta đau đầu, chỉ là một tiểu quốc bé như viên đạn dựa vào thủy quân tinh nhuệ cũng dám gây chuyện ở hải cương Đại Ninh.

Nguyên nhân bệ hạ nổi giận vẫn là bởi vì Cầu Lập quốc ở phía nam, chẳng qua là một quốc đảo mấy trăm vạn nhân khẩu mà thôi, nhưng chính vì bốn mặt là biển, Đại Ninh không với tay tới được.

Tại sao lúc đầu bệ hạ một lòng muốn tạo ra một đoàn hạm đội của Đại Ninh, còn không phải bởi vì bên phía nam cương gây nhiều loạn sao.

Nam cương Đại Ninh vốn có một phần ba giáp biển, sau khi đánh hạ Nam Việt quốc thì hải cương dài hơn, thủy quân của Cầu Lập quốc cũng càng ngày càng hùng cường càn rỡ hơn nữa.

Chiến thuyền của bọn chúng tốc độ cực nhanh, những tên đó đến như gió, lên bờ cướp bóc giết người giết đồ đi. Nếu bọn chúng chịu ở lại trên bờ lâu hơn cho dù chỉ là một chốc lát, với tốc độ phản ứng của chiến binh Đại Ninh cũng có thể lập tức nhào lên dạy chúng làm người, nhưng những tên đó quá giao hoạt, biết chiến binh Đại Ninh vô địch nên căn bản sẽ không giao phong chính diện với quân đội Đại Ninh ở trên đất liền.

Các đời hoàng đế Đại Ninh vẫn luôn không coi đây là chuyện lớn, nghĩ rằng tiểu quốc như vậy có thể làm được gì, chẳng qua chỉ là con muỗi thì thoáng bay sang chích một cái thôi.

Hải vực nam cương không có thủy sư thực sự, ngư dân bị ức hiếp đến mức ngay cả gần biển cũng không dám ra ngoài.

Sau khi diệt Nam Việt quốc thì cũng thu nạp thủy sư của Nam Việt, đây cũng chính là nguyên nhân lần này bệ hạ nổi trận lôi đình... Trước đó không lâu, thủy quân của Cầu Lập quốc lại đến cướp bóc, thủy sư Nam Việt sau khi được sắp xếp lại đã phụng mệnh đi bao vây, kết quả là bị người ta đánh cho không còn mặt mũi trong tình huống có số lượng chiến thuyền nhiều gấp đôi đối phương, hơn hai trăm chiếc chiến thuyền mà chỉ còn chưa đến ba mươi chiếc trở về đến hải cảng, mà hơn chín mươi chiếc chiến thuyền của Cầu Lập quốc chỉ tổn thất mười chiếc, có thể nói đại hoạch toàn thắng.

Còn người của Cầu Lập quốc trước lúc đi còn kêu gào... Đại Ninh là con hổ giấy, dính nước là nát.

Câu này, bệ hạ làm sao có thể nhịn được?

Thủy sư sông Nam Bình trước giờ không dám buông thả việc huấn luyện, nhưng vẫn là tiến độ chậm một chút. Tốc độ đóng thuyền bên phía bến thuyền An Dương cũng không theo kịp, tất cả đều là bắt đầu từ con số 0, đâu có dễ dàng như vậy.

Càng nghĩ càng phiền lòng, Trang Ung khoác một chiếc áo ra ngoài đi dạo, bất giác đã đi đến bên cạnh doanh tân binh, từ xa xa đã nhìn thấy có một bóng đen ở bên ngoài doanh phòng. Thân binh đi theo Trang Ung lập tức định đi qua đó, Trang Ung khoát tay, ra hiệu cho họ ở lại, một mình đi vào doanh tân binh.

Bóng đèn kia tất nhiên là Thảm Lãnh, cường độ huấn luyện mỗi ngày của doanh tân binh đã rất lớn rồi, nhưng theo Thảm Lãnh thấy căn bản không đủ, cho nên đến khi đêm khuya yên tĩnh, hắn đều sẽ một mình ra ngoài cẩn thận tỉ mỉ làm bài tập của mình hồi ở đạo quán một lượt.

Thấy Trang Ung đến, Thảm Lãnh vội vàng buông gậy gỗ trong tay xuống, đứng nghiêm hành lễ: "Bái kiến tướng quân."

"Mỗi ngày đều như vậy?" Trang Ung hỏi một câu.

"Vâng."

Câu trả lời của Thảm Lãnh vĩnh viễn đều đơn giản dứt khoát như vậy, tuyệt đối không dài dòng.

"Qua đây nói chuyện với ta mấy câu."

Trang Ung nói xong liền quay người đi ra ngoài, Thảm Lãnh chỉnh lại y phục một chút rồi đi theo. Trang Ung bước đi cũng không nhanh, mấy lần Thảm Lãnh đều suýt thì vượt qua, người trẻ tuổi sẽ luôn có tính cách hơi nóng vội một chút.

"Sao ngươi không muốn đến tứ cương?" Trang Ung đột nhiên hỏi một câu.

Nam nhi nhiệt huyết của Đại Ninh, có ai mà không muốn đến tứ cương tông quân? Trọng giáp tây cương ở đó, hàng trăm tiểu quốc Tây Vực đánh rầm cũng không dám quay về phía Đại Ninh.

Đạo binh đông cương tung hoành, bộ tộc lớn lớn nhỏ nhỏ không có một ai dám xù lông, nghe đồn tiếng mài đao của đạo binh vừa xuất hiện là thủ lĩnh của những bộ tộc đó liền sợ đến mức đêm ngủ không yên giấc.

Thiết kỵ bắc cương đi lại một vòng, biên quân Hắc Vũ để quốc nổi tiếng với kỵ binh cũng phải chỉnh tề lùi lại mấy trăm mét, nếu vết bùn do vó ngựa đạp lên mà dính trên người bọn họ, thiết kỵ Đại Ninh liền dám qua đó bắt đền...

Về phần dũng sĩ nam cương, nghĩ thử xem chuyện của Nam Việt quốc và dáng vẻ cụp đuôi làm người hiện nay của Chiêu Lý quốc – láng giềng của Nam Việt quốc mà xem, người của Chiêu Lý quốc đã mấy năm rồi chưa từng ăn thịt dê thịt bò.

Thảm Lãnh rất nghiêm túc suy nghĩ rồi trả lời: "Xuất đầu chậm."

Ba chữ đó trả lời rất cẩn thận, không che giấu, rất thành thực, Thảm Lãnh hoàn toàn có thể nói ra lời nói đẹp đẽ hay ho hơn, ví dụ kiểu như thích thủy sư, nhưng hắn không muốn nói dối Trang Ung.

Câu trả lời này lại khiến Trang Ung có chút bất ngờ, ông dừng bước chân lại, quay đầu nhìn Thảm Lãnh: "Ngươi muốn nhanh cỡ nào?"

Thảm Lãnh trầm nghĩ cũng không thể thua Mạnh Trường An quá nhiều được, nhưng đây không phải câu trả lời hắn nên đưa ra, thế là trả lời: "Tiên sinh nói thẳng đến chính ngũ phẩm thì có thể đưa gia quyến vào quân doanh ở..."

Mới đầu Trang Ung không hiểu ý nghĩa của câu nói này, qua một lúc sau mới phản ứng lại, tiểu tử này người lưu luyện không quên đều là cô nương tên Trà Nhi đó.

Trang Ung không nhịn được mà bật cười, trong lòng thầm nói tâm tư của thanh niên quả nhiên thú vị.

"Tướng quân có chuyện phiền lòng?" Thảm Lãnh hỏi.

Trang Ung gật gật đầu: "Sao ngươi có thể nhìn ra được?"

"Đoán bừa thôi."

Trang Ung không nhịn được hỏi một câu: "Ngươi thấy việc Cầu Lập quốc quấy nhiễu biên cương thế nào?"

Sau khi hỏi xong ông lại hối hận ngay, tên tiểu tử miệng còn hôi sữa vừa mới tham quân tông ngũ này làm sao lại biết nhiều như vậy được, có thể ngay cả Cầu Lập quốc hắn cũng không biết nữa, có thể bản thân mình thật sự thiếu một người để nói chuyện, cho nên mới không nghĩ ngợi gì mà hỏi hắn như vậy.

"Vẫn phải hai năm."

Câu trả lời của Thảm Lãnh vẫn ngắn gọn như vậy, gần như có chút nói một đằng trả lời một nẻo, nhưng mắt Trang Ung lại lóe sáng.

"Ồ? Nói thử xem."

"Ta nghe nói Cầu Lập quốc mặc dù không lớn nhưng thủy quân lập quốc, các nước xung quanh đều bị họ ức hiếp hết cả, không ít nước nhỏ cũng từng cầu viện Đại Ninh, nhưng từ đầu đến cuối Đại Ninh đều cảm thấy đó chẳng là chuyện gì to tát, với lại giữa các nước nhỏ đó không thái bình, Đại Ninh mới vui về... Nhưng mà, bắt đầu từ lúc ăn con cừ đầu tiên, sức ăn của bầy sói sẽ càng lúc càng lớn, đây cũng là lý do tại sao bệ hạ bắt đầu muốn xây dựng thủy quân."

"Vậy nhưng thủy quân bắt đầu từ con số 0, đội thuyền thành quy mô ít nhất vẫn có một năm, thao luyện phối hợp thêm một năm nữa có thể lôi đi tham

chiến thật sự, nhưng lấy thủy phi để luyện thủy quân thì hiệu quả cũng chỉ là như vậy thôi, không bằng thực chiến hải cương."

Trang Ung hỏi: "Nếu hai năm sau thủy quân thành hình xuôi nam xuống hải cương chiến một trận với thủy quân Cầu Lập quốc, người cho rằng thắng bại mấy phần?"

Ông nghĩ nếu câu trả lời của Thẩm Lãnh khéo léo một chút thì sẽ nói là 5-5, hoặc là 4-6, đương nhiên là Đại Ninh 6 phần, nếu 3-7 thì hơi quá rồi.

"Tất thua không nghi ngờ."

Câu trả lời của Thẩm Lãnh lại khiến trong lòng Trang Ung hơi giận, bản thân mình đã luyện binh bốn năm, vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người đánh giá thủy sư mà ông vất vả cực khổ huấn luyện ra như vậy.

"Tại sao?"

"Sông chi là sông, không phải biển lớn, ta chưa từng thấy biển lớn nhưng nghe người ta nói, mệnh mông vô bờ, thủy sư trên sông Nam Bình hiện tại tạo chiến thuyền đã lớn lắm rồi, hơn nữa tuyệt đối là chiến thuyền được thiết kế chế tạo với đặc điểm thích hợp với hải chiến là cơ sở, nhưng dù là như vậy thì vẫn sẽ thua."

"Nói chi tiết một chút."

"Thứ nhất, các binh sĩ của thủy sư ngay cả biển lớn cũng chưa từng thấy, ta lấy một ví dụ, trong tình huống cùng số lượng chiến thuyền, cùng quy mô chiến thuyền, cùng số binh sĩ, thủy sư hiện tại đánh thắng được thủy phi trên sông Nam Bình không?"

Không đợi Trang Ung trả lời, Thẩm Lãnh tiếp tục nói: "Thứ hai, sĩ khí... Thủy quân của Cầu Lập quốc đã thành hình nhiều năm, có kinh nghiệm phong phú, mà thủy sư sông Nam Bình đến bây giờ vẫn chưa từng đánh một trận chiến tranh nào thực sự về mặt ý nghĩa, đội ngũ nhìn có vẻ sĩ khí đáng cao một khi hơi có thất lợi một chút, sợ là khủng hoảng sẽ lan tràn ra toàn quân."

Trang Ung vốn đang hơi tức giận, nghe xong lời Thẩm Lãnh nói thì rơi vào trầm tư.

Dưới điều kiện ngang nhau có đánh thắng thủy phi không?

Binh sĩ của thủy sư trước nay đều xem thường thủy phi, nếu hỏi một binh sĩ bình thường những lời này, nhất định sẽ bị chê cười, nói Thẩm Lãnh là kẻ ngu ngốc.

Nhưng Trang Ung biết Thẩm Lãnh không nói càn nói bậy. Giống như lần trước, trên đất liền, 80 chiến binh thủy quân đã có thể san bằng một doanh địa thủy phi mấy trăm người thành bình địa, nhưng mà trên nước thì sao?

"Vậy người nói phải làm thế nào?" Trang Ung hỏi.

Thẩm Lãnh trả lời: "Chiến thuyền của chúng ta chỉ chú trọng chế tạo thật lớn, đương nhiên đây không có gì là không đúng, nhưng sóng sông có lớn hơn sóng biển không? Chiến thuyền ở trên sông thì vững chắc bình ổn, đến biển lớn thì không dễ nói. Ta cảm thấy đóng thuyền không thể nghĩ đương nhiên như vậy được, ít nhất cũng phải đi học, cho dù là học người của Cầu Lập quốc, học người của Nam Việt quốc."

Lời này nếu xuất hiện trên triều đình Đại Ninh tất nhiên sẽ bị chửi xối xả, học Cầu Lập quốc, Nam Việt quốc ư? Diên rồi hả!

Nhưng Trang Ung lại rơi vào trầm tư.

"Tướng quân?" Thẩm Lãnh thấy Trang Ung đang ngây người, khẽ gọi một tiếng.

Trang Ung phục hồi tinh thần, hỏi: "Nếu là người, người sẽ làm thế nào?"

"Lấy mấy thuyền về." Thẩm Lãnh vung nắm đấm một cái: "Bất kể giá nào, cũng phải lấy mấy cái thuyền biển tốt nhất của Cầu Lập quốc về, kéo đến bến thuyền An Dương tháo thành tám khối, xem xét cẩn thận."

Trang Ung gật gù đầu, lập tức lại thờ dài một tiếng: "Sợ là bộ hạ không chờ được..."

Thẩm Lãnh nhún vai, thầm nghĩ vậy thì ta có thể làm thế nào? Ngay cả bộ hạ trông như thế nào ta còn không biết, cũng không biết có cơ hội cất mấy bộ y phục của bộ hạ có dùng được hay không, sau đó hẳn liền nghĩ đến Trà gia... Trà gia thật đẹp mà.

Về mặt mê gái.

"Thẩm Lãnh?" Đến lượt Trang Ung gọi Thẩm Lãnh tỉnh lại.

"Người về trước đi, đêm nay ta sẽ viết tấu chương gửi gấp đến kinh thành."

Thẩm Lãnh ồ một tiếng, hành lễ, cáo từ.

Trang Ung trở lại thư phòng ngồi xuống, trước đó cảm thấy đầu óc trống rỗng, bây giờ lại có thứ viết không xong, ông cầm bút viết vèo vèo một bản tấu

chương mấy ngàn chữ, sau đó dán kín lại, gọi thân binh gửi đến trạm dịch, gửi gấp trong đêm

Sau khi dặn dò xong cũng coi như là đã buông xuống được mối tâm sự, ông bắt đầu nghĩ đến tên nhóc Thẩm Lãnh này, có liều lĩnh, có kiên quyết, điều hiếm có nữa là còn có tư tưởng, đứa trẻ như vậy mà bồi dưỡng tốt thì nhất định là tiền đồ vô lượng.

Trang Ung nghĩ nếu Thẩm Lãnh vào chiến binh, cho hắn mấy người để hắn huấn luyện thử xem liệu có chút hiệu quả không giống bình thường hay không?

Còn Thẩm Lãnh quay về trường phòng nằm trên giường lại bắt đầu nghĩ lại, có phải hôm nay mình đã nói hơi nhiều lời rồi không?

Lúc này, hắn không ngủ, Trang Ung không ngủ, trong đại doanh thủy sư còn có một người không ngủ... Mộc Tiêu Phong không ngủ được, thứ nhất là vì mất đầu, thứ hai là vì trong lòng có mối hận.

Y còn đang không ngừng suy nghĩ, làm sao mới có thể loại trừ được Thẩm Lãnh?

Nếu mình viết một phong thư gửi về, phụ thân nhất định sẽ nghĩ hết cách giải quyết chuyện này, nhưng vậy chẳng phải là thể hiện mình quá bất tài sao? Mộc Tiêu Phong tuổi trẻ khí thịnh, cũng không muốn cả ngày cũng không thoát khỏi sự chăm sóc của phụ thân.

Đêm trên bến thuyền yên tĩnh, sát tâm nổi lên, gió thổi hiu hiu.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Đáng sợ

Bởi vì thủy sư cần khuếch trương gấp nên từ lúc sáng lập đến nay mỗi tháng doanh tân binh đều phải tiến hành khảo hạch, tận lực lựa chọn nhân tài vào trong thủy sư để làm quen với chiến thuyền và thao luyện chiến thuật. Con cháu hàn môn địa phương được chiêu mộ đặc biệt đều rất cố gắng, bởi vì bọn họ đều biết rất rõ thực ra thời cơ thay đổi vận mệnh của mình thực sự không nhiều.

Từ sau khi bệ hạ tuyên bố tân binh thông qua cuộc lựa chọn cũng có thể có thân phận chiến binh, các tân binh lại càng cố gắng hơn nữa. Không nói cái khác, quân hộ được miễn nộp tiền lương thuế má, điểm này đã đủ khiến bọn họ ra sức phấn đấu rồi.

Nhưng số lượng tân binh được lựa chọn vào đội ngũ chiến binh mỗi tháng cũng không nhiều, bởi vì Trang Ung rất nghiêm khắc, ông không cần loại người thật giả lẫn lộn, người ông cần là chiến sĩ thực sự.

Trong lúc huấn luyện Thẩm Lãnh đã nghe được một tin tức, quân sự doanh tân binh Bàng Trương bị giáng xuống làm đội chính vì vi phạm quân kỷ, bây giờ còn đang dưỡng thương, sau khi dưỡng thương thì sẽ cắt về đội ngũ chiến binh.

Về phần mấy người đêm đó đánh lên Thẩm Lãnh thì trực tiếp bị đuổi khỏi quân doanh, đối với bọn họ mà nói cú đả kích này thực sự không nhỏ. Bị đuổi ra khỏi quân doanh, bọn họ sẽ không thể nâng đầu lên trong thời gian rất dài, không những sẽ bị người trong nhà quở trách, còn bị các hương thân chỉ chi trò trò, nhưng chuyện này có thể trách ai được đây?

Vẫn không biết ai sẽ thay thế Bàng Trương đến doanh tân binh, nhưng Thẩm Lãnh đã không quan tâm đến những chuyện này nữa, ngày mai đã là ngày doanh tân binh khảo hạch, ngày rời khỏi doanh tân đã gần ngay trước mắt rồi.

Lần này có hai tân binh được công nhận là mạnh nhất trong doanh tân binh, một người tên là Đỗ Uy Danh, là người quận An Dương, học võ từ nhỏ, phụ thân là một tiêu sư, cuộc sống trong nhà khá hơn bách tính bình thường một chút, nhưng cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Một người khác, tất nhiên là Thẩm Lãnh.

Tuy rằng Thẩm Lãnh chỉ mới đến vài ngày mà thôi, nhưng ngày đầu tiên đến đã làm ra chuyện biến thái chạy mười vòng quanh đại doanh thủy sư, đã trở thành thần thoại trong doanh tân binh rồi.

Sau khi kết thúc huấn luyện buổi sáng, Thẩm Lãnh chú ý đến người tên là Đỗ Uy Danh kia không đến ăn cơm. Đó là người duy nhất trong doanh tân binh từ đầu đến cuối vẫn giữ ý thù hận với Thẩm Lãnh, cũng không phải vì Thẩm Lãnh đắc tội với gã ta, mà là vì Thẩm Lãnh đã chạm vào vị trí của gã ta trong doanh tân binh.

Lúc ăn cơm nghe Dương Thất Bảo nói hôm nay Trang Ung tướng quân đi bến thuyền An Dương, Thẩm Lãnh đoán là vì sau khi nói chuyện với mình vào đêm hai ngày trước, Trang Ung tướng quân đã có suy nghĩ mới.

Trang tướng quân không ở đây, cho nên có vài người tất nhiên sẽ không nhịn được mà gây sóng gió, ngày mai chính là khảo hạch tân binh, đợi xem sóng gió này lớn cỡ nào.

Thẩm Lãnh cũng không sợ, cho dù đối thủ của hắn quả thực hơi mạnh một chút, con trai duy nhất của đại học sĩ à...

Trong phòng của Mộc Tiêu Phong đốt đèn hương rất quý giá, đây là đồ mà phụ thân y phải người đưa đến định kỳ. Đại học sĩ biết con trai từ nhỏ đã thích loại mùi này, nếu trong phòng không đốt thì y sẽ thấy không yên.

Đỗ Uy Danh thì lại không thích ứng với loại mùi này lắm, cứ cảm thấy mũi ngứa ngứa muốn hắt hơi, nhưng vẫn phải cố nhẫn nhịn. Ở trước mặt tân binh khác, trước giờ gã ta đều là đáng vẻ mạnh mẽ nghênh ngang, nhưng trước mặt Mộc Tiêu Phong chỉ có thể rụt rè khúm núm, ngay cả hít thở cũng không dám quá lớn tiếng.

"Người quang minh chính đại không nói vòng vo."

Mộc Tiêu Phong ngồi xuống kéo ngắn kéo ra, lấy mấy đỉnh vàng từ bên trong ra: "Chỗ này là cho ngươi, ta muốn ngươi làm một việc giúp ta."

Đỗ Uy Danh giật mình: "Giáo úy có chuyện gì cứ trực tiếp căn dặn là được rồi, không cần những cái này."

"Cần." Mộc Tiêu Phong ngữ khí bình thản nói: "Nếu là chuyện tầm thường, quả thực ta chỉ tùy tiện căn dặn ngươi một tiếng là được, nhưng thứ ta cần là tiền đồ của ngươi ở trong thủy sư, cho nên cái giá này cũng chưa đủ đâu."

Đỗ Uy Danh lập tức sắc mặt biến đổi: "Tiểu nhân... tiểu nhân không hiểu ý của giáo úy lắm."

"Nhìn thấy khuôn mặt này của ta rồi chứ?"

Mộc Tiêu Phong chỉ chỉ vào chỗ băng vải trên mặt mình, mở ra, lập tức khiến Đỗ Uy Danh sợ tới mức mặt trắng bệch.

"Là bị người khác rạch một đao, mà người rạch một đao này ở ngay trong doanh tân binh."

Mộc Tiêu Phong quán băng vải lại: "Ngày mai chính là ngày doanh tân binh khảo hạch, ta muốn ngươi giúp ta giết Thẩm Lãnh... Ta biết võ nghệ của ngươi rất tốt, từ nhỏ ngươi đã phụ thân ngươi huấn luyện nghiêm khắc, luyện được một thân bản lĩnh, nếu như không có bất ngờ gì, ở trong thủy sư chắc hẳn ngươi có thể nổi bật rất nhanh, nói không chừng năm năm sau đã là một đoàn suất, làm mười năm sẽ là một giáo úy. Nhưng cửa ải giáo úy này, ngươi nghĩ có thể dễ dàng bước qua như vậy không?"

"Ngươi xuất thân binh thường, làm đến giáo úy chính lục phẩm trong mười năm gần như đã là cực hạn, trên ngũ phẩm thì có thể gọi là tướng quân. Mặc dù chỉ là thiên tướng không nhập lưu mà thôi, nhưng không có cơ hội tốt, người như ngươi không thể nào leo lên được."

Sắc mặt Đỗ Uy Danh biến ảo không ngừng, sự sợ hãi đã chiếm cứ cả thể xác và tinh thần gã ta.

Giết người trong quân?

Nếu bản thân mình đáp ứng, như vậy thì đừng nói là tiền đồ, mạng cũng có thể mất nữa.

Nếu như mình không đáp ứng thì sao? Đối phương là con trai của đại học sĩ, có một vạn phương pháp khiến mình nhà tan người chết.

"Ta biết ngươi sợ." Mộc Tiêu Phong tiếp tục nói: "Chỗ vàng này đủ mua một mạng người, nhưng mạng của ngươi hiển nhiên không chỉ có như thế... Ta đã sắp xếp xong rồi, ngày mai lúc tuyển chọn, ngươi sẽ được xếp cùng một đội với Thẩm Lãnh, cuối cùng hai người các ngươi sẽ đụng mặt ở lôi đài. Trước khi lên đài sẽ có người đưa cho ngươi một thanh chủy thủ, đương nhiên không ai có thể tra ra được là ta sắp xếp."

Đỗ Uy Danh quỳ xuống bụp một tiếng, ra sức dập đầu: "Xin giáo úy tha cho ta, hôm nay ta sẽ về nhà, tuyệt đối sẽ không tiết lộ nửa lời về chuyện giáo úy nói với ta, cầu xin giáo úy, tha cho ta đi."

"Ta đã chọn ngươi, ngươi còn có lựa chọn khác sao?"

Mộc Tiêu Phong đứng lên đi đến bên cạnh Đỗ Uy Danh, ngồi xổm xuống vỗ vỗ vai gã ta: "Ta không thích uy hiếp người khác, bởi vì đó là chuyện rất mất nhân phẩm, ta chỉ trần thuật một chút về hậu quả tất nhiên... Ngươi không nhận lời ta, lúc phụ thân ngươi ra ngoài hộ tiêu có thể sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu phụ thân ngươi xảy ra chuyện, nhà ngươi coi như xong rồi."

"Để cho ngươi học võ, trong nhà ngươi gần như đã chẳng còn lại gì đáng giá, sau khi phụ thân ngươi chết rồi, mẫu thân ngươi làm sao chống đỡ được cái nhà này? Nhà cửa sợ là không giữ nổi, trong nhà ngươi cũng không có ruộng, cuối cùng mẫu thân ngươi có thể sẽ lưu lạc đầu đường bị chó hoang cắn chết."

Y nói một câu, Đỗ Uy Danh liền run lên, sắc mặt trắng như tờ giấy.

"Nếu ngươi làm một đao binh, cũng là tất chết không nghi ngờ."

Mộc Tiêu Phong đỡ Đỗ Uy Danh đứng lên, kéo gã ta đi đến bên cạnh bàn, chỉ chỉ vào chỗ vàng kia: "Ngươi đừng sợ vội, nghe ta nói hết đã. Chỗ vàng này không phải là cho ngươi, là cho cha mẹ ngươi. Ngươi cầm vàng về nhà nói chuyện rõ ràng với bọn họ, bảo bọn họ cầm chỗ vàng này đi ngay lập tức, đến thành Hoài Viễn mua một căn nhà, phần còn lại chỉ cần không tiêu xài phung phí, cuộc sống bình thường sống hai mươi năm chắc không có vấn đề."

"Bạch Thượng Niên tướng quân của Át Tử doanh đạo Giang Nam và gia phụ có quan hệ không nông cạn, trước khi ta đến, gia phụ đã nhờ Bạch

Thượng Niên tướng quân chăm sóc ta... Ngày mai sau khi người giết Thẩm Lãnh trên trường ti võ, sẽ lập tức bị nhốt lại, trong đêm đó người của ta sẽ cứu người ra ngoài, sau đó đưa đến chỗ Bạch Thượng Niên tướng quân ngay trong đêm."

Mộc Tiêu Phong cười nói: "Chắc hẳn người không cần nghỉ ngơi, với năng lực của ta thì cho người một thân phận mới căn bản không tính là chuyện khó gì cả... Trong nhà người đã có thân phận quân hộ mới, ta đảm bảo trong vòng ba năm người sẽ có thể nổi bật trong Át Tử doanh, năm năm thăng lên giáo úy, tích lũy một chút công lao, gia phụ nói một câu là có thể khiến người leo lên quan khải mà dựa vào bản thân người thì cả đời cũng không qua nổi, không đến mười năm, khiến người làm một tướng quân chân chính, rạng danh gia môn."

Mộc Tiêu Phong đi trở lại ngồi xuống, đã nói quá nhiều nên vết thương trên mặt rất đau, mà Đỗ Uy Danh vẫn còn đang run rẩy, điều này khiến sự khó chịu của y càng tăng thêm một chút.

"Ta không có quá nhiều thời gian cho người suy nghĩ, nếu người đã nghe những lời này rồi, đương nhiên ta sẽ không cho người cơ hội nói ra ngoài, người chỉ có một lựa chọn là nhận lời ta, bây giờ vẫn không hiểu hả?"

"Hi... hiểu." Đỗ Uy Danh lại quỳ xuống ra sức dập đầu: "Giáo úy, ta... ta không dám đâu."

"Lúc việc rơi xuống đầu, tự nhiên sẽ dám thôi, nghĩ đến phụ thân người mẫu thân người xem, nghĩ đến tương lai của bản thân người xem."

Mộc Tiêu Phong đẩy chỗ vàng kia ra phía trước: "Cầm hay là không cầm?"

Nếu như có thể không cầm, Đỗ Uy Danh tuyệt đối sẽ không cầm, nhưng mà có thể không cầm sao?

Phụ thân, mẫu thân, nhà...

Đỗ Uy Danh trầm nghĩ trong lòng, nếu Mộc Tiêu Phong không lừa gạt ta, với khả năng gia thế của Mộc Tiêu Phong, khiến mình làm đến tướng quân trong mười năm quả thực không tính là chuyện khó, đổi tên mà thôi...

"Cầm!" Đỗ Uy Danh đứng lên, hai tay bưng chỗ vàng kia: "Ta nhận lời."

"Ha ha ha ha, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, người là người có tiền đồ."

Mộc Tiêu Phong cười vô cùng vui vẻ, cho dù vết mặt đau đớn hơn: "Lát nữa người ra ngoài từ hậu doanh, có người đã chuẩn bị ngựa rồi, người chạy về nhà sắp xếp một chút, quay lại trước khi trời tối không thành vấn đề. Ta sẽ sắp xếp người đưa phụ mẫu người đến thành Hoài Viễn ngay trong đêm, không có sự cố gì thì 5-6 ngày sau là nhà mới của người đã được dọn xếp xong rồi."

"Phân lượng của Át Tử doanh ở đạo Giang Nam quan trọng hơn thủy sư nhiều, nghĩ mà xem, tương lai người chính là một trong những tướng quân của Át Tử doanh."

Đỗ Uy Danh khàn khàn giọng nói: "Ta chỉ cầu giáo úy nói lời giữ lời."

Ánh mắt Mộc Tiêu Phong hơi run lên: "Ta có thân phận gì, ta cần phải lừa người?"

Đỗ Uy Danh nghĩ lại thấy cũng đúng, cúi người lấy một cái, sau đó xoay người đi.

Mộc Tiêu Phong tựa vào ghế thờ phào một hơi thật dài, trong lòng nghĩ thầm cho dù không dựa vào phụ thân thì ta cũng có thể làm được chuyện mà ta muốn làm, không phải chỉ là loại trừ một tên tiểu tử lỗ mãng thôi sao. Đây cũng chính là ở thủy sư, nếu là ở Át Tử doanh thì thi thể của Thẩm Lãnh đã bắt đầu bốc mùi rồi.

Mà cùng lúc đó, trong tòa cung điện rộng lớn trong thành Trường An, hoàng đế bệ hạ của Đại Ninh buông bản tấu chương trong tay xuống, cười với đại học sĩ Mộc Chiêu Đồng mái tóc đã bạc trắng, nói: "Đây chắc hẳn là đề đốc thủy sư sông Nam Bình Trang Ung viết nửa tháng trước, các lão, khanh đã nuôi một đứa con trai tốt đó, mỗi một tháng đều có quân công báo lên, trẫm phải nghĩ xem ban thưởng cho hắn thế nào."

Đại học sĩ Mộc Chiêu Đồng cười đến nỗi mắt híp lại thành một đường kẻ, liên tục nói tạ ơn.

Hoàng đế cầm bút lên, sau khi viết mấy chữ "chính ngũ phẩm Dũng Nghị tướng quân", vừa định đưa cho Mộc Chiêu Đồng xem thử thì thấy nội thị ở bên ngoài bưng một cái hộp đóng kín chạy nhanh vào trong.

Nội thị đặt cái hộp lên bàn xong liền khom người lui ra ngoài. Hoàng đế mở hộp ra, mở tấu chương ra xem, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Đó là văn kiện mà Trang Ung phái người gửi đi gấp, chỉ dùng bảy ngày bảy đêm đã từ thủy sư sông Nam Bình đến thành Trường An.

Mộc Tiêu Phong đã phạm lỗi, nhưng Trang Ung nhận hết tội trách về bản thân mình.

Hoàng đế trầm ngâm một lát, đưa bản tấu chương kia cho Mộc Chiêu Đồng. Mộc Chiêu Đồng thụ sủng nhược kinh, loại quân báo cấp tốc này mà hoàng đế có thể đưa cho lão ta xem, đó là sự tín nhiệm to lớn đó, nhưng sau khi xem xong, sắc mặt của Mộc Chiêu Đồng cũng thay đổi, vô cùng khó coi.

"Cái tên... cái tên nghịch tử này!"

Mộc Chiêu Đồng quỳ xuống búp một tiếng: "Xin bệ hạ giảng chỉ xử phạt, thần tuyệt không oán thán."

Hoàng đế đi xuống khỏi ngai vàng, cũng đưa cả ý chỉ vừa mới viết xong cho Mộc Chiêu Đồng. Mộc Chiêu Đồng liếc nhìn một cái rồi cúi đầu càng thấp hơn nữa: "Xin bệ hạ thu hồi ý chỉ, trách phạt thật nặng tên nghịch tử đó của thần!"

Hoàng đế ừ một tiếng: "Phải thu hồi lại rồi."

Bà vai Mộc Chiêu Đồng run lên một chút, không dám nói gì.

Hoàng đế lại lấy một bản thánh chỉ mới, trầm ngâm một lúc, sửa chính "ngũ phẩm Dũng Nghị tướng quân" thành "tòng tứ phẩm Ứng Dương tướng quân", lại tăng lên nửa cấp...

Y chuyển thánh chỉ cho Mộc Chiêu Đồng: "Người trẻ tuổi có ai mà không phạm lỗi, các lão mau đứng dậy đi, trẫm vẫn chưa hồ đồ đâu."

Mộc Chiêu Đồng xem thánh chỉ xong, cả người càng run rẩy mạnh hơn nữa, đương nhiên trong này có một phần là diễn kịch, là tam triều nguyên lão, diễn kịch đã lành nghề rồi.

"Bệ hạ, chuyện này làm sao có thể, xin bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

"Không nói chuyện này nữa, các lão à, khanh giúp trẫm nghĩ xem, Trang Ung trị quân không nghiêm nên xử trí thế nào?"

Trong lòng Mộc Chiêu Đồng lập tức hiểu được, vội vàng nói: Trang tướng quân cũng là vì bảo vệ tên nghịch tử của thần, đâu có lỗi gì, kính xin bệ hạ minh xét."

Hoàng đế làm như có chút khó xử, nói: "Vậy... thì tạm thời ghi lại, sau này nếu có phạm lỗi thì xử phạt một lượt?"

"Bệ hạ thánh minh."

Hoàng đế cười cười, đóng ti ắc trên thánh chỉ, dặn người đưa đến thủy sư sông Nam Bình, y đứng dậy hoạt động cơ thể một chút: "Các lão, nếu thủy phi trên sông Nam Bình bị tiêu diệt toàn bộ rồi, khanh nói đội quân thủy sư như vậy nên đặt ở đâu?"

Mộc Chiêu Đồng cười khổ trong lòng, thầm nói bệ hạ người thật sự quá lợi hại, thần phục rồi.

Bệ hạ muốn dụng binh đối với hải cương phía nam đã là chuyện mà mọi người đều biết rõ trong lòng, nhưng tiếng phản đối trên triều đình lại rất lớn, thủy sư xuất chinh hao phí tiền lương quá lớn, lao sư động chúng, hơn nữa cũng chỉ là đánh một nơi bé như viên đạn là Cầu Lập quốc, đánh thắng cũng chẳng tính là gì, đánh thua thì thật mất mặt...

Bệ hạ dùng một phần thưởng tòng tứ phẩm Ứng Dương tướng quân để khiến mình không thể không đứng về phía bệ hạ mà nói chuyện, cả triều văn võ có một phần ba số người đều xem đại học sĩ là kim chi nam, lão ta không phản đối, e là chuyện này sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Hoàng đế, đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Ta dựa vào bản lĩnh thắng được

Ngày tân binh khảo hạch cũng không phải ngày đặc biệt gì, lật đi lật lại trên hoàng lịch cũng không ra điều gì để dự báo. Trời còn chưa sáng đã có người thức dậy hướng về phía trường ti vũ vải ba cái, theo những chiến binh kia thấy thì người làm như vậy rất giống trẻ con, bọn họ không thể hiểu nổi tâm trạng khao khát thay đổi hiện trạng gia đình của những người đó.

Khẩu đầu vải ba cái, đương nhiên cũng chẳng ích gì.

Mỗi lần tới ngày này, com sáng của doanh tân binh đều rất thịnh soạn, đại bộ phận đều ăn ngấu nghiến, nghĩ ăn nhiều một chút thì sức lực sẽ lớn hơn một chút.

Thẩm Lãnh ăn bảy phần com xong thì buông bát đĩa xuống, bảy phần no, đủ rồi.

Dương Thất Bảo vừa sáng sớm đã đặc biệt đến cổ vũ hân, ngược lại còn có vẻ như căng thẳng hơn cả Thẩm Lãnh. Còn về Thẩm Lãnh, trong đầu chỉ toàn nghĩ sáng sớm ngày mai là có thể gặp Trà gia rồi, Trà gia thật đẹp.

Bắt đầu từ lúc leo lên thuyền của thủy phi vào mấy năm trước, hắn đã phát hiện mình càng gặp chuyện lại càng bình tĩnh, sau này đã không cảm thấy ra

sao nữa, nhưng có mấy người có thể đạt được kiểu tổ chất tâm lý này?

Doanh tân binh trường kỳ chưng binh, hơn nữa cho dù là tân binh mới đến hôm qua cũng có tư cách tham gia khảo hạch, chỉ cần thông qua là có thể nhận được tư cách chiến binh, đây là lời hứa do đích thân Trang Ung đưa ra.

Khảo hạch tân binh tổng cộng phân thành ba phần, phần thứ nhất là khảo hạch thể năng, bao gồm vác nặng mười dặm, tốc độ leo thang dây năm mét, khả năng bật cao, vân vân. Phần thứ hai chia thành kiểm tra các kỹ năng cơ bản, bao gồm cung tên, đao thuật, quyền thuật, vân vân. Phần thứ ba thì là tỉ võ, hạng mục này tàn khốc nhất.

Người nào thông qua cả hai phần khảo hạch trước là có thể trở thành chiến binh, số người không hạn chế, người nào không thông qua khảo hạch ba tháng liên tiếp sẽ bị mời ra khỏi quân doanh. Đối với mỗi một tân binh mà nói khảo hạch chính là long môn, cũng có thể là quý môn quan đầu tiên của đời người, còn về người vào hạng mục tỉ võ quyết định thì tương lai sẽ có địa vị trong hàng ngũ chiến binh.

Các doanh đội nhập trường theo thứ tự của doanh tân binh đưa ra, Thẩm Lãnh bọn họ được phân đến tiến hành khảo hạch thể năng trước. Bởi vì số người quá nhiều nên tân binh được chia thành hai nhóm, một nhóm đi tiến hành khảo hạch thể năng trước, một nhóm đi tiến hành khảo hạch kỹ năng cơ bản, sau đó đổi lại, cuối cùng hai nhóm rút thăm để tiến hành tỉ võ.

Mỗi lần khảo hạch liên tiếp ba ngày, trên cơ bản thì hai mục khảo hạch đầu chỉ trong một ngày là có thể hoàn thành, mục tỉ võ thì ít nhất phải chiếm thời gian hai ngày, bởi vì không chỉ là thi đấu võ nghệ cá nhân, sẽ còn có thi đấu đội năm người và đội mười người, nhưng kiểu thi đấu đoàn đội này cần phải tự báo danh, thường thì số người tham gia đều không nhiều.

Thẩm Lãnh đi theo đội ngũ đến trường thao luyện, các loại khí giới cần thiết cho khảo hạch đều đã sắp đặt chỉnh tề.

Mục đầu tiên là khóa đá, nhẹ nhất là 25 cân, tăng dần thêm 12 cân rưỡi mỗi cái, cái khóa đá lớn nhất nghe nói là 150 cân, từ khi thủy sư thành lập đến nay cũng chưa từng có ai nhắc nổi. Chiều theo quy định do Trang tướng quân chế định, người nào có thể nhắc nổi 75 cân là hợp lệ.

Mặc kệ có chịu thừa nhận hay không, thật ra có một số chuyện có thể làm được hay không cũng không liên quan quá lớn đến nỗ lực sau này. Ví dụ như khóa đá trên 100 cân, có người trời sinh đã có thể nhắc nổi, có người khổ luyện năm năm, mười năm cũng chưa chắc đã làm được.

Kiểm tra tiến hành theo thứ tự do đội chính của các doanh trong doanh tân binh tự chế định, ngày hôm qua đã định xong thứ tự sắp xếp rồi, Thẩm Lãnh xuất trận thứ 16 tại bản doanh.

Những đội chính này đều là lão binh trong các chiến binh, các loại năng lực đều cực mạnh, hơn nữa quyền lợi của đội chính doanh tân binh lớn hơn quyền lợi của đội chính doanh chiến binh nhiều, phụ trách huấn luyện và trật tự cho 120 tân binh trong doanh tân binh.

15 người xuất trận trước đó trên cơ bản cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, đúng quy tắc, đều trực tiếp lựa chọn khóa đá 75 cân, trong đó có 13 người thành công trong một lần, hai người khác cũng đã nhắc lên được trong lần thứ hai. Không ai dám vận hết sức trong mục đầu tiên nên chỉ cần có thể đạt tiêu chuẩn là được.

Khi mới đến lượt Thẩm Lãnh, Đỗ Uy Danh đứng phía sau hắn đột nhiên cười lạnh một tiếng: "Nghe đồn ngươi rất tự phụ, ta muốn thi với ngươi thử xem."

Thẩm Lãnh quay đầu liếc gã ta một cái, không để ý, cất bước đi chuẩn bị vào trường, nhưng Đỗ Uy Danh lại dường như không định cứ bỏ qua cho hắn như vậy, ở sau lưng hắn châm chọc: "Ta còn nghe nói ngươi đi cửa sau của đội chính đội đốc sát Dương Thất Bảo vào doanh tân binh, khảo hạch này bất kể ngươi có qua hay không qua, ngươi đều sẽ vào chiến binh. Ta chỉ cảm thấy bất phần thay cho các huynh đệ, bọn họ cực khổ vất vả dựa vào bản lĩnh mà vào, còn ngươi lại móc nối quan hệ để vào, ngươi không cảm thấy đổ mắt ư?"

Thẩm Lãnh nhếch khóe miệng, quay người nhìn về phía Đỗ Uy Danh: "Mặc dù ta biết ngươi đây là kích tướng, nhưng ta vẫn không định thi gì với ngươi, theo ta thấy thi đấu mà không có tiền đặt cược thì chẳng có ý nghĩa gì cả, hơn nữa ngươi cũng rất nghèo."

Hai từ "rất nghèo" giống như con dao đâm vào lòng tự tôn của Đỗ Uy Danh, trong lòng gã ta vốn dĩ hơi thấp thỏm bất an nhưng đã bị câu nói này chọc cho lửa giận phun ra ngoài.

"Vậy ngươi nói cược cái gì?"

Thẩm Lãnh: "Con người ta đặc biệt hiền hòa, chỉ cần thứ ngươi có thể lấy ra cược, ta cảm thấy phân lượng không tệ thì đều có thể."

Đỗ Uy Danh nghĩ một lúc lâu mới rặn ra một câu: "Nếu như ngươi thắng, sau này ở trong doanh ngươi xuất hiện chỗ nào thì ta sẽ tránh đi."

Thẩm Lãnh thở dài: "Thật ấu trĩ quá..."

Hắn đi về phía cái khóa đá 75 cân, Đỗ Uy Danh cuống lên: "Ai thua người đó quý xuống gọi cha!"

Thẩm Lãnh chẳng thèm để ý đến gã ta.

Ở trong doanh tân binh, Đỗ Uy Danh trước nay nói một không nói hai, bởi vì bản thân gã ta võ nghệ cao cường, cơ thể cường tráng, phần lớn tân binh đều sợ gã ta, đây vẫn là lần đầu tiên bị người khác coi thường như vậy, cũng bị bức đến sốt ruột rồi. Gã ta bước qua ngăn cản Thẩm Lãnh: "Vậy ngươi nói cược cái gì?"

Thẩm Lãnh thần nhiên nói: "Con người ta tương đối thực dụng, thích tiền."

Đỗ Uy Danh nói: "Quân bỗng một năm tới, cuộc hay không?"

Thẩm Lãnh lắc đầu: "Ta chưa từng bỏ ra cái gì cho lợi ích không nhìn thấy, ta vừa mới nói rồi, ta tương đối thực dụng."

Đỗ Uy Danh bị bức đến cuống quýt, bất ngờ lấy từ trong ngực ra một miếng vàng nguyên chất: "Cái này có được không!"

Hôm qua gã ta chạy về nhà một chuyến, để lại cho cha mẹ phần lớn tiền tài mà Mộc Tiêu Phong đưa cho gã ta, còn bản thân thì tham lam để lại một đỉnh vàng, để lúc ra ngoài bất ngờ sẽ không có tiền ăn cơm, lúc này một sự kích động xông lên đầu, gã ta đâu còn quản được nhiều như vậy.

Thẩm Lãnh nhìn thấy đỉnh vàng kia, trong lòng đã hiểu được, người như Đỗ Uy Danh làm sao có thể có đỉnh vàng chứ? Thứ quý trọng như vàng này, nói bách tính bình thường cả đời cũng chưa chắc có thể nhìn thấy cũng không quá, thứ này tất nhiên chỉ có thể là Mộc Tiêu Phong cho gã ta.

Thẩm Lãnh neho mắt nhìn đỉnh vàng kia: "Cái này thì phân lượng cũng đủ rồi, nhưng cũng chỉ có thể cược một hạng mục khóa đá thôi."

Đỗ Uy Danh trầm nghĩ ngày mai trên đài tỉ võ sẽ phế ngươi rồi, hôm nay ép khí thế của ngươi xuống trước rồi nói sau: "Ngươi tưởng ngươi có thể thắng được?"

Thẩm Lãnh: "Nếu ngươi đã tự tin như vậy, chi bằng ngươi thi trước?"

Người phụ trách ghi chép và giám khảo bên này sắc mặt lạnh đi: "Hai người các ngươi lăm nhăm lăm gì há? Không muốn khảo hạch thì rút ra, để người sau lên."

Đỗ Uy Danh nói: "Ngươi mau đi, ta chỉ cần nhắc nổi phân lượng nặng hơn ngươi là đủ rồi."

Thẩm Lãnh: "Ta cứ không đi."

Đỗ Uy Danh chau mày: "Số của ngươi ở trước, tại sao ngươi không đi."

Thẩm Lãnh: "Bởi vì ta không biết xấu hổ."

Quan giám khảo hơi tức giận: "Có phải đều không muốn thi nữa không?!"

Thẩm Lãnh giơ tay lên lớn tiếng nói: "Báo cáo, giấy của ta có vấn đề, cần chỉnh lý, xin số 17 thi trước."

Quan giám khảo khoát tay về không kiên nhẫn: "Số 17, Đỗ Uy Danh, lên trường!"

Đỗ Uy Danh thầm nói người này sao có thể không biết xấu hổ như vậy? Nhưng suy nghĩ lại một chút, mình chỉ cần nhắc được một trọng lượng mà Thẩm Lãnh tuyệt đối không thể nhắc được, bất luận Thẩm Lãnh có không biết xấu hổ đến mức nào cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa. Gã ta rất tự tin về thực lực của mình, doanh tân binh có hơn ngàn người, nếu gã ta nói mình là thứ hai thì ai dám nói là thứ nhất?

Đỗ Uy Danh bước nhanh đến, quét mắt nhìn dây khóa đá kia một cái, đi thẳng đến đứng bên cạnh cái khóa đá 100 cân kia, hành động này khiến ánh mắt của quan giám khảo lóe sáng. Quan giám khảo sớm đã nghe nói Đỗ Uy Danh là người lợi hại nhất doanh tân binh, 15 người trước đó biểu hiện chỉ vừa đủ quy cách, ông ta cũng cảm thấy hơi nhàm chán, lúc này Đỗ Uy Danh trực tiếp muốn nhắc khóa đá 100 cân, hôm nay cũng coi như có chút chuyện thú vị rồi.

Ông ta không nghe rõ cuộc nói chuyện giữa Thẩm Lãnh và Đỗ Uy Danh, nhưng hiển nhiên hai người muốn thi đấu, một ngày nhàm chán như hôm nay cuối cùng cũng sắp có chút cải thiện rồi.

Quan giám khảo cười cười với Đỗ Uy Danh, ánh mắt vui mừng. Sau khi Đỗ Uy Danh nhìn thấy, trong lòng tăng thêm vài phần dũng khí, cúi đầu liếc nhìn cái khóa đá 100 cân kia, trong lòng đột nhiên nhớ đến Thẩm Lãnh chính là người có thể chạy mười vòng quanh quân doanh, mặc dù sức bền và sức mạnh chưa chắc có liên quan trực tiếp, nhưng vẫn không thể sơ xuất được.

Thế là gã ta lại bước một bước lớn sang bên cạnh, bên cạnh là khóa đá 112 cân rồi, sau khi đứng vững, gã ta quay đầu lại nhìn về phía Thẩm Lãnh cười cười, trong ánh mắt toàn là sự khiêu khích.

Sau đó gã ta phát hiện thấy Thẩm Lãnh lại không nhìn gã ta, mà đứng ở đó bấm đầu ngón tay tính toán gì đó. Gã ta ho khan mấy tiếng, Thẩm Lãnh mới nhìn qua, sau đó gật gật đầu với gã ta, ý nghĩa giống như là "tiểu băng hữu ngươi cô lên nhé".

Thẩm Lãnh đang tính đỉnh vàng kia của Đỗ Uy Danh rất lớn, hình như có hai mươi lượng, hai mươi lượng vàng đổi ra thành bao nhiêu bạc? Gần như có thể đi mua hai bộ trang sức đẹp cho Trà gia, mua một cái trầm đi, nhiều năm như vậy mà Trà gia chỉ có một cái trầm đó... Mua thêm hai bánh trà cho tiên sinh nữa. Gần đây tiên sinh sống càng ngày càng tiết kiệm, Trang tướng quân nói ông ấy không biết xấu hổ, nhưng Thẩm Lãnh biết chỉ là vì mấy năm nay đều chỉ tiêu tiền mà không có kiếm được tiền, cho nên làm sao tiên sinh có thể không tiết kiệm được?

Lại nghĩ đến một năm mới đi theo tiên sinh, vì số bạc mà Trà gia thưởng người khác, tiên sinh có thể chặt đứt một ngón tay của mình, Thẩm Lãnh không kiếm được mà thấy đau đớn trong lòng.

Nghe nói nhà tiên sinh là đại hộ nhân gia, Thẩm gia thành Hoài Viễn cũng là danh môn vọng tộc, thời gian trước tất nhiên sống rất hưởng thụ, từ kiểu phong độ của tiên sinh là có thể nhìn ra tầng lớp ông ấy từng sinh sống, nhưng bây giờ ngay cả tiền mua một chút lá trà cũng phải tính toán.

Đương nhiên Đỗ Uy Danh không biết Thẩm Lãnh đang nghĩ những điều này, nếu biết thì có thể sẽ tức thở huyết mắt.

Gã ta chỉ thấy đáng về không hề quan tâm của Thẩm Lãnh, trong lòng liền cảm thấy không ổn lắm, thế là lại bước sang một bước, đến bên cạnh cái khóa đá 125 cân. Vừa định nhắc, phát hiện thấy ánh mắt của Thẩm Lãnh chăm chú nhìn cái khóa đá 150 cân ở bên cạnh, gã ta không hề do dự bước hai bước đến bên cái khóa đá 150 cân, cắn răng nói mình phải liều thôi.

Quan giám khảo cười, tay đang cầm bút cũng hơi run run, kỷ lục đó, đây là sắp phá kỷ lục rồi đó.

Đỗ Uy Danh kéo căng lưng, cầm lấy khóa đá đột nhiên phát lực, hét lên một tiếng khiến sức chú ý của tất cả mọi gần đó đều bị thu hút qua, nhìn thấy Đỗ Uy Danh thế mà lại thực sự nhắc được khóa đá 150 cân, một tràng tiếng hoan hô lập tức bạo phát. Đỗ Uy Danh đang nâng khóa đá nhưng không vội đặt xuống, mà quay đầu lại nhìn Thẩm Lãnh một cái vẻ khiêu khích, sau đó giật mình... không ngờ Thẩm Lãnh đã đến bên cạnh gã ta rồi.

Chỉ thấy tên kia đi đến với vẻ mặt chẳng để tâm, hai tay túm lấy đai lưng của Đỗ Uy Danh nhắc lên trên, nâng Đỗ Uy Danh lên hạ xuống, nâng lên hạ xuống, nâng lên hạ xuống, ba lần như vậy...

Sau đó tên kia hết sức ti tiện trực tiếp thò tay vào trong ngực Đỗ Uy Danh lấy đỉnh vàng ra, nhét vào ngực mình với tốc độ cực nhanh.

Quan giám khảo về mặt đồ dẫn, thậm chí nói thế này tính là bao nhiêu?

Đỗ Uy Danh muốn đuổi theo Thẩm Lãnh, nhưng bị quan giám khảo bám lấy: "Người nặng bao nhiêu? Mau nói người nặng bao nhiêu?"

Thẩm Lãnh cầm đỉnh vàng đi, sững sờ lên.

Kết quả còn chưa đi được bao xa đã bị hai binh sĩ của đội đốc sát ngăn lại đưa hắn đến bên đài quan lễ, đề đốc thủy sư khoát tay bảo người bên cạnh lùi ra, giờ tay về phía Thẩm Lãnh: "Giao đồ ra."

Thẩm Lãnh: "Hả?"

"Người cũng biết trong quân doanh có quy định của quân doanh, thứ đó không thể là của bản thân Đỗ Uy Danh, bốn tướng quân phải phải người điều tra, người đưa đồ cho ta trước đã."

Thẩm Lãnh lập tức ôm ngực, vẻ mặt kiên định, ánh mắt cũng kiên định: "Ta dựa vào bản lĩnh thắng được, tại sao phải đưa cho ông?"

Câu nói này khiến Trang Ung ngẩn người, hết sức ngẩn người, ông không khỏi nghi ngờ... trong mắt tên này, mình thật sự là một tướng quân sao?

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Cũng không tệ

Trang Ung cũng không biết tại sao mình lại bị tên đó thuyết phục, chỉ bởi vì một câu mua trà ngon cho tiên sinh?

Ngẫm lại năm đó cuộc sống của Thẩm Tiểu Tùng như thế nào, bây giờ vì hai đứa trẻ này mà cuộc sống túng thiếu hẳn, thậm chí còn phải đi đưa rau cho nhà bếp... Mặc dù bề ngoài là vì Trà Nhi muốn gặp Thẩm Lãnh, nhưng ẩn giấu bên trong còn chẳng phải là vì họ thực sự không có nhiều tiền hay sao.

Trang Ung khoát tay: "Người tiếp tục đi khảo hạch đi, chuyện này để lát nữa hãy nói."

Bàn tay đang nắm chặt của Thẩm Lãnh cuối cùng cũng buông lỏng một chút, khom người hành lễ: "Tạ tướng quân."

Trang Ung thậm chí nói trong mắt người, ta còn là một tướng quân ư?

Ông lắc đầu không nói, Thẩm Lãnh cũng không nói gì nhiều, trực tiếp rời khỏi đài quan sát.

Trang Ung trở lại ngay trong đêm hôm qua, từ bến thuyền An Dương đến đại doanh thủy sư cả đi và về hơn 100 dặm, ông chỉ lo lắng Mộc Tiêu Phong sẽ nhân lúc ông vắng mặt mà làm ra chuyện gì bỉ ổi. Trong nhà Đỗ Uy Danh điều kiện bình thường, tất nhiên không thể có vàng thoi, những người có con mắt tinh tường bên phía đội đốc sát sau khi nhìn thấy đã lập tức báo cho Dương Thất Bảo, Dương Thất Bảo lập tức báo lên cho ông biết, ông liền biết rốt cuộc vẫn là sắp có chuyện xảy ra.

Nhưng mà chuyện này, thật sự không dễ xử trí. Mộc Tiêu Phong là con trai độc nhất của Mộc Chiêu Đồng, hiện nay bệ hạ đang là lúc cần Mộc Chiêu

Đồng bày tỏ thái độ, vị trí này của mình lại đặc thù như vậy, tương lai động hướng của thủy sư cực có khả năng vì mâu thuẫn giữa Thẩm Lãnh và Mộc Tiêu Phong mà xuất hiện biến cố.

Nếu Mộc Chiêu Đồng kiên quyết phản đối thủy sư xuôi nam, những quan văn trong triều đình lấy lão ta làm đầu sẽ không tiếc sức lực mà ngăn cản, cho dù bệ hạ là bệ hạ, cũng không thể làm gì được đối với thái độ của tất cả các quan văn.

Sở dĩ Trang Ung nhất định phải cực cần thận xử lý chuyện này, cho dù ông vô cùng không muốn, nhưng trong lòng cũng sẽ không kiềm được mà xảy ra một suy nghĩ, vì thủy sư, vì bệ hạ, nếu như... nếu như thật sự chỉ có thể khiến Thẩm Lãnh chịu chút áp lực, vậy thì chịu thôi.

Đỗ Uy Danh ở bên kia bị quan giám khảo bám riết một lúc lâu, cuối cùng không thể không bị kéo đi cân thể trọng mới có thể thoát thân, sau đó tính toán thành tích của Thẩm Lãnh, không hề nghi ngờ gì khi thành tích của Thẩm Lãnh ở hạng mục khóa đá này là không ai bì kịp.

Lúc Đỗ Uy Danh tìm được Thẩm Lãnh, tên kia đang chuẩn bị tham gia khảo hạch leo thang dây nhanh 5 mét. Đây là hạng mục mà mỗi một binh sĩ đều nhất định phải huấn luyện, độ dài đương nhiên sẽ nhiều hơn thang dây thật sự treo trên chiến thuyền nhiều, treo ở một bước tường cao được cố tình xây dựng ra.

Đỗ Uy Danh nhìn thấy Thẩm Lãnh liền lao lên, Thẩm Lãnh nhìn thấy Đỗ Uy Danh thì lập tức chạy, hai người một đuổi một chạy, kết quả Thẩm Lãnh lại giành vị trí thứ nhất mục thang dây 5 mét, Đỗ Uy Danh thứ hai...

Quan giám khảo nhìn thời gian kích động đến mức suýt rơi nước mắt: "Phá kỷ lục rồi, phá kỷ lục rồi!"

Quan giám khảo bên khóa đá mỉm cười một cái: "Ngươi như vậy tính là cái rắm..."

Chính trong quá trình ngươi đuổi ta chạy này, Thẩm Lãnh đã thuận tiện thông qua hết tất cả các mục của khảo hạch thể năng, đến buổi trưa Thẩm Lãnh vẫn bị Đỗ Uy Danh đòi cược, giờ tay ra đòi gã ta đỉnh vàng.

Thẩm Lãnh vẻ mặt khinh bỉ: "Không cược nổi?"

Đỗ Uy Danh đỏ mặt gân cổ lên nói: "Vậy thì... vậy thì ta bán mạng đổi lại!"

Có lẽ là thật sự sốt ruột rồi, câu này nói ra khỏi miệng là Đỗ Uy Danh liền hối hận, trong lòng thầm nói một câu không hay, bàn tay giờ ra giữa không trung hơi run rẩy.

Điều không ngờ là Thẩm Lãnh đi qua vỗ vỗ vào vai gã ta: "Ngươi dùng mạng để đổi, ta cho ngươi thêm một cái mạng là được rồi."

Đỗ Uy Danh ngẩn ra, không hiểu Thẩm Lãnh có ý gì, mà tên kia đã lao vào nhà ăn đi lấy cơm rồi.

Đồng thời lúc này, ở bên ngoài quân doanh, Trà gia nhìn Thẩm tiên sinh với vẻ mặt xem thường: "Có gốc không?"

Thẩm tiên sinh lắc đầu thở dài, nhìn một xe rau của mình: "Hắn chỉ nói năm ngày, ai ngờ được còn phải khảo hạch 3 ngày? Cho nên ta cứ cảm thấy những người lãnh binh nói chuyện không đáng tin, chuyện sáu mươi vạn người gọi là đại quân một trăm vạn chính là bọn họ làm, chỉ là Trang Ung gọi tám ngày thành năm ngày quả thực là nhầm chán."

Hai người đã đứng ở bên ngoài quân doanh nửa ngày, Thẩm tiên sinh thực sự ngại đi tìm Trang Ung, dù sao thì chuyện gốc như vậy cũng sẽ bị cười nhạo, ông cần mặt mũi.

Thế là hai người bàn bạc một chút, bày một sạp bán rau ở chỗ bên ngoài quân doanh không xa, chỉ bán hơn giá nhập vào không đến một thành, người mua cũng không ít. Buổi trưa Trang Ung thay thường phục ra ngoài quân doanh dự định tìm Thẩm tiên sinh bàn bạc một chút về chuyện của Thẩm Lãnh và Mộc Tiêu Phong, nhìn thấy hai người kia đang cúi húi bán rau, trong lòng không khỏi đau, quay người sai người mua hết rau, đi thẳng về quân doanh, cảm thấy hết sức áy náy vì ý nghĩ chỉ có thể khiến Thẩm Lãnh áp lực của mình lúc này.

Đòi người mà phân ra sang hèn cũng không đáng sợ lắm, điều đáng sợ là cúi đầu trước cái sang hèn này.

Buổi chiều doanh của Thẩm Lãnh đã chuyển đến địa điểm khảo hạch kỹ năng cơ bản, có thể vì cảm thấy quả thực hơi mất mặt, cho nên Đỗ Uy Danh cũng không lập tức bám theo hắn ngay, cũng có thể Đỗ Uy Danh nghĩ là vàng đã đưa cho ngươi rồi thì cho ngươi vậy, cứ coi như ta đã mua mạng của ngươi.

Trước khi vào trường thi thứ hai, Thẩm Lãnh nhận được tin mình phá kỷ lục toàn bộ các hạng mục khảo hạch thể năng, gần như cũng không có gì đáng vui vẻ, theo Thẩm Lãnh thấy, những kỷ lục trước đó thực sự là thấp quá.

Dương Thất Bảo còn vui hơn cả Thẩm Lãnh, sau khi nhận được tin thì chạy đến tìm Thẩm Lãnh ngay lập tức, đáng vẻ kích động như một đứa trẻ con. Thẩm Lãnh nghĩ buổi tối có cần mình mời gã ăn bữa cơm không? Ở nhà ăn...

Khảo hạch kỹ năng cơ bản quan trọng hơn khảo hạch thể năng, theo lời Thẩm Lãnh nói thì chính là khảo hạch thể năng chỉ có thể chứng minh ngươi có phải là nam nhân đạt tiêu chuẩn hay không, còn so với các kiểu khảo hạch như cung tên, đao thuật thì chứng minh ngươi có phải là một binh sĩ đạt tiêu chuẩn hay không.

Hạng mục đầu tiên là cung tên, thành tích tiêu chuẩn là 40 mét, 10 tên trúng 6. Đối với binh sĩ mỗi ngày đều duy trì khối lượng huấn luyện lớn mà nói đây

căn bản chẳng tính là gì, nhưng đối với tân binh mà nói thì hơi khó khăn. Dù sao trước khi gia nhập doanh tân binh, bọn họ căn bản là không tiếp xúc được với thứ như cung tên này, ở Đại Ninh, cung tên thuộc về vũ khí được quản chế nghiêm khắc.

Thẩm Lãnh vào trường thi theo thứ tự, có ba loại cung để lựa chọn bày trước mặt, một thạch rưỡi, hai thạch, hai thạch rưỡi... cung cứng ba thạch trở lên không phải là thứ mà ai cũng có thể tùy tiện kéo được.

Đỗ Uy Danh lại đến tìm Thẩm Lãnh lần nữa: "Còn cược hay không cược?"

Thẩm Lãnh hỏi: "Ngươi còn đủ tiền không?"

Đỗ Uy Danh hừ một tiếng: "Không thể không cược tiền sao?"

Thẩm Lãnh: "Vậy là không tôn trọng cá cược."

Đỗ Uy Danh không thể nói được gì, cũng chẳng có cách nào, quả thực gã ta không còn bao nhiêu tiền nữa, quân bổng của doanh tân binh không nhiều, mặc dù trong quân doanh không tiêu gì đến tiền, nhưng trong mấy ngày nghỉ phép ai mà không hên hai ba người bằng hữu tốt ra ngoài uống chén rượu chứ?

Đỗ Uy Danh cũng xem như đã hiểu con người Thẩm Lãnh rồi, hắn hoàn toàn không có hứng thú với thứ hư vô, cho nên kiểu đặt cược như một năm quân bổng sắp tới, hắn hoàn toàn không để tâm, ngẫm lại thì thi thực sự cũng không có gì đáng để cược nữa, gã ta nghiêng rằng nói một câu cược một cánh tay thì thế nào?

Thẩm Lãnh nheo mắt nhìn Đỗ Uy Danh: "Trước khi đưa ra quyết định, trước tiên đừng nghĩ xem có lỗi với bản thân hay không, mà nghĩ xem có lỗi với cha mẹ hay không."

Đỗ Uy Danh sắc mặt hơi biến đổi, nghĩ đến chuyện mình đã nhận lời Mộc Tiêu Phong, nếu lỡ mà không thành công, mình sẽ có kết cục gì, cha mẹ sẽ có kết cục gì?

Nhưng bị Thẩm Lãnh khinh thường như vậy thì gã ta làm sao có thể nhịn được: "Vậy như thế này, sau này nếu có cơ hội lên chiến trường giết địch, ta đỡ một đao thay ngươi!"

Thẩm Lãnh trầm mặc một chút: "Được."

Đỗ Uy Danh thầm nói ngươi không có cơ hội đó đâu, sau khi giết ngươi rồi ta sẽ đến Át Từ doanh, mười năm sau ta sẽ là tướng quân danh xưng với thực, còn thi thể của ngươi đã mục rỗng chỉ còn lại xương cốt thôi.

Đỗ Uy Danh không nhịn được mà hỏi một câu: "Trước khi ngươi đồng ý, không nghĩ xem mình có lỗi với cha mẹ hay không à? Nếu đỡ một đao thay ta, sợ là cũng tắt chết không nghĩ ngờ."

Thẩm Lãnh nhún nhún vai: "Ta không có cha mẹ."

Đỗ Uy Danh sắc mặt khẽ biến, mấp máy miệng không biết là nói những gì.

Thẩm Lãnh cười cười: "Nhưng ta có người còn thân cận hơn cả cha mẹ, cho nên ta sẽ không thua."

Đỗ Uy Danh hừ một tiếng, chỉ chỉ phía trước: "Ngươi đi là được rồi."

Lần này Thẩm Lãnh không nói "ngươi trước", hắn đi đến chỗ khảo hạch đứng vững, chọn một cái cung hai thạch kéo thử, mặc dù hơi nhẹ nhưng cự ly 40 mét mà thôi, vậy là đủ rồi.

Đỗ Uy Danh ở phía sau hắn khinh thường nói: "Trước đó thi khóa đá là vì ngươi không biết xấu hổ mà ra tay sau ta, cho nên bị ngươi chiếm lợi, lần này ta xem ngươi còn làm sao thắng được ta. Ta ở phía sau, bất kể ngươi bắn được thành tích gì, ta đều sẽ mạnh hơn ngươi một chút."

Thẩm Lãnh: "Ồ."

Hắn không vội bắn tên, mà là kiểm tra kỹ lưỡng cái cung trong tay một chút, nghiêm túc chỉnh dây cung, tay trái cầm cung, tay phải đưa xuống cầm lên bốn mũi tên lông vũ đồng thời lắp lên dây cung, trông có vẻ như là muốn bốn mũi tên cùng lúc... Đây là phương thức cực kỳ kỹ thuật, Đỗ Uy Danh nhìn thấy vậy ngược lại còn cười.

Bốn mũi tên bắn ra cùng lúc, không thể nào cả bốn mũi tên đều trúng hồng tâm.

Kỹ pháp này nhìn có vẻ đẹp đẽ nhưng trong thực chiến lại có tác dụng không lớn lắm.

Gã ta mới nghĩ đến đây, Thẩm Lãnh đã ra tay rồi. Nằm ngoài dự liệu của Đỗ Uy Danh là Thẩm Lãnh lại không bắn bốn mũi tên cùng lúc, năm ngón tay bàn tay phải kẹp bốn mũi tên, sau khi mũi tên đầu tiên bắn đi là cung liền hơi điều chỉnh góc độ, mũi tên thứ hai, mũi tên thứ ba, mũi tên thứ tư cũng như vậy... Đỗ Uy Danh tưởng rằng Thẩm Lãnh muốn huyền kỹ, đâu biết được Thẩm Lãnh chỉ là lười phải lấy từng mũi tên một mà thôi.

Bốn tên bắn liên tiếp, bốn lần kéo căng dây cung, tốc độ nhanh đến mức khiến quan giám khảo há hốc miệng, mắt tròn xoe.

Bốn mũi tên liên tiếp trúng hồng tâm, mũi tên thứ nhất đã xuyên qua một lỗ ở chính giữa bia, mũi tên thứ hai, mũi tên thứ ba, mũi tên thứ tư bay xuyên qua lỗ hồng một cách chính xác.

Thế nhưng Thẩm Lãnh lại không có bất cứ vẻ gì là vui, đối với hắn mà nói trình độ như vậy thật lòng không coi là khó lắm. Ở trong đạo quán, lúc tiên sinh xách gậy gỗ giám sát hắn bắn tên, cái bia treo ở phía đối diện là vòng tròn lác lư theo gió, không lớn hơn mũi tên bao nhiêu, một mũi tên không thể xuyên qua vòng tròn, lưng sẽ bị Thẩm tiên sinh đập một gậy.

Mỗi lần vào lúc này, Trà gia đều giả vờ đi ngủ trưa không xem.

Bốn mũi tên bắn trúng, quan giám khảo hét toáng lên, hoàn toàn quên thân phận của mình. Tiếng hét này đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, bao gồm cả Trang Ung đặc biệt đến nơi khảo hạch này.

Bốn mũi tên gần như là mũi tên trước đuổi theo mũi tên sau tạo thành một đường thẳng bay qua, lưu lại trong không trung một đường cong đẹp mắt.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Trang Ung không tự chủ được hơi động đập ngón cái, giống như kéo căng dây cung.

Phó tướng Vạn Sơn Định đứng một bên chấp tay: "Chúc mừng tướng quân, có một lương tài!"

Trang Ung cười mà không nói, nhưng trong lòng lại không nhận được mà khen Thẩm Tiểu Tùng hai tiếng.

Sau khi bắn xong bốn mũi tên, Thẩm Lãnh lại nhặt bốn mũi tên lên, liên châu mà ra, xuyên qua hồng tâm không hề kém bốn mũi tên trước đó, sau mũi tên sau thì có vẻ bình thường một chút. 10 mũi tên đều trúng hồng tâm, thời gian bắn cũng chỉ bằng 1 phần 5 thời gian của người khác.

Quan giám khảo đã đứng không vững rồi, lao đến bấm báo với Trang Ung ở bên phía đài quan sát. Trang Ung đã nhìn thấy rõ ràng, cố ra vẻ trấn định khoát khoát tay ra hiệu mình đã biết rồi, nhưng con chân động trong lòng ông cũng không hề nhẹ hơn quan giám khảo kia chút nào.

Đỗ Uy Danh mặt đã cắt không còn giọt máu, đứng ở đó giống như một pho tượng.

Thẩm Lãnh quay lại, lúc đi ngang qua bên cạnh Đỗ Uy Danh liền rất tùy ý nói một câu: "Sau này lên chiến trường người mà ta có thể đỡ một đao thay hắn thật sự không nhiều đâu, bây giờ ta xác định chỉ có một người, chút khoảng cách người vẫn còn kém hơn, đại khái là xa như từ quận An Dương đến thành Trường An."

Trước kia trong cái nhà kho bỏ hoang ở trấn Ngự Lâm đó, từng có một kẻ nói mình chạy trước để gã ta chống đỡ một trận.

Điều bất ngờ là Thẩm Lãnh lại bị Trang Ung gọi qua, trên đài quan sát, trước đám người phó tướng thủ hạ, Trang Ung cố ý dùng ngữ khí rất bình tĩnh để hỏi Thẩm Lãnh: "Không làm được ngũ tiễn liên châu?"

Thẩm Lãnh gật đầu: "Làm được."

"Tại sao không làm?"

"Không có tiền cược, tùy tiện ứng phó một chút là được rồi, huống hồ cầm năm mũi tên hơi phiền phức, cũng hà tất phải phiền phức làm gì?"

Thẩm Lãnh trả lời rất nghiêm túc, sau đó liền phát hiện thấy sắc mặt của các đại nhân vật này, bao gồm cả Trang Ung đều không ổn. Thẩm Lãnh thầm nói tố chất tâm lý của mấy người các người thật là kém xa tiên sinh, nếu như tiên sinh nhìn thấy, đại khái sẽ chỉ nói ba từ... cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Đánh cược chứ

Sau khi khảo hạch tiễn thuật, có thân binh đi đến nói với Trang Ung rằng có khách đến thăm. Bởi vì Thẩm tiên sinh từng đến hai lần nên thân binh đó đã quen rồi, biết là hảo hữu của tướng quân, cho nên vội vàng đến bẩm báo.

Trang Ung về đến thư phòng của mình thì phát hiện Thẩm tiên sinh đã tự pha trà, không khách khí một chút nào cả.

"Người đến cảm ơn ta đã phái người mua rau của người?"

Trang Ung ngồi xuống rồi ra hiệu cho Thẩm tiên sinh cũng rót cho mình một chén, Thẩm tiên sinh bất ngờ lại biểu hiện ra dáng vẻ không nề, khiến Trang Ung nghi ngờ rốt cuộc trà đó có phải của mình hay không.

"Ta đã đoán được là người."

Thẩm tiên sinh nhấp một ngụm trà, thoải mái dựa vào ghế: "Mặc dù người mua đã thay thường phục, nhưng lúc hấn nói muốn mua hết chỗ rau, ta đã biết người sắp xếp rồi."

Trang Ung nói: "Cho dù là miễn cưỡng một chút, người cũng nên nói cảm ơn."

Thẩm tiên sinh: "Cảm ơn, đây đều là việc người nên làm, hy vọng tiếp tục cố gắng."

Trang Ung: "..."

Thẩm tiên sinh hỏi: "Lãnh Từ khảo hạch thế nào?"

Trang Ung cảm thán nói: "Ta biết ngay nếu chỉ là để nói một tiếng cảm ơn, người sẽ không đặc biệt đến tìm ta. Thẩm Lãnh đã thông qua toàn bộ phần khảo hạch buổi sáng, hơn nữa tất cả đều phá kỷ lục của thủy sư ta, hạng mục tiền thuật đầu tiên của buổi chiều đã dùng tư tiền liên châu, mười mũi tên xuyên qua tâm bia, người đã dạy dỗ ra một đứa trẻ tốt."

Thẩm tiên sinh: "Ồ... vậy cũng không tồi."

Trang Ung vẻ mặt khó hiểu: "Cũng không tồi?"

Thẩm tiên sinh gật gật đầu: "Không thì sao?"

Trang Ung: "Đứa trẻ ưu tú như vậy, đánh giá của người lại là cũng không tồi."

Thẩm tiên sinh nói: "Nói nhiều rồi, ta sợ người kiêu ngạo."

"Con của người, ta kiêu ngạo cái gì?"

"Lính của người."

Ba chữ này khiến trong lòng Trang Ung hơi chấn động.

Thẩm tiên sinh đi qua rót thêm trà cho Trang Ung: "Đột nhiên ta hơi hối hận, bây giờ có thể đưa Lãnh Từ về không?"

"Dựa vào cái gì!" Trang Ung lập tức thấp giọng kêu một tiếng.

"Không dựa vào cái gì, chỉ là không muốn để nó ở thủy sư nữa, ta đưa nó về đi bắt cá bán rau cũng tốt. Hôm nay bán rau đã kiếm được gần hai lượng bạc, vốn dĩ không được nhiều như vậy, lúc người của người mua, ta đã tăng thêm giá một chút..."

"Thủy sư ta là chỗ người muốn bảo hấn đến thì đến, muốn để hấn đi thì đi?"

"Cũng tốt hơn là nộp mạng."

Thẩm tiên sinh đột nhiên ngừng đầu lên, mắt nhìn thẳng vào Trang Ung: "Hôm nay lúc người của người đến mua rau, ta bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện... Tại sao người lại sai người mua rau của ta? Bởi vì chúng ta coi như là bằng hữu, nói trắng ra thì chính là nhân tình... Nghĩ đến hai chữ nhân tình, ta liền nghĩ đến Mộc Chiêu Đồng, nghĩ đến bệ hạ, nếu Mộc Chiêu Đồng ủng hộ bệ hạ, bệ hạ sẽ phải nợ lão ta một nhân tình."

Sắc mặt Trang Ung bắt đầu tái nhợt: "Người nói rồi, Lãnh Từ là lính của ta, ta là tướng quân biết làm thế nào để bảo vệ lính của mình."

Thẩm tiên sinh trầm mặc.

Trang Ung cảm thấy cổ họng hơi khô. Mặc dù Thẩm tiên sinh không nhìn thẳng vào mắt ông nữa, nhưng ông lại cảm thấy tất cả những điều gì mình từng nghĩ đều bị đối phương nhìn thấu.

"Không sai, ta từng nghĩ đến chuyện này, cũng biết cách giải quyết chính xác nhất là gì, nhưng ta không định làm như vậy."

Trang Ung nghiêm túc nói: "Nếu người tin ta, hãy để Thẩm Lãnh ở lại thủy sư."

Thẩm tiên sinh đứng dậy, tóm lấy hũ trà rồi đi ra ngoài: "Tin người."

Chỉ hai từ.

Trong lòng Trang Ung rất cảm động, mắt hơi phấp phồng, sau đó sực tỉnh lại, cái tên này lại thuận tay lấy một hũ trà của mình rồi, tại sao mình còn có sự cảm kích đối với hấn chứ?

Đây là đạo lý gì!

Sau khi Thẩm tiên sinh rời đi, Trang Ung ngồi một lúc lâu, trong đầu toàn nghĩ đến những lời Thẩm tiên sinh nói trước đó. Nếu Mộc Chiêu Đồng ủng hộ

bệ hạ, bệ hạ sẽ phải một món nợ nhân tình... Nếu như món nợ nhân tình này là cho Mộc Tiêu Phong, vậy thì Thẩm Lãnh phải làm sao?

Mặc dù mình là đệ đốc thủy sư, nhưng tương lai thực sự có thể bảo vệ được Thẩm Lãnh không?

Đúng vào lúc này, Dương Thất Bảo từ bên ngoài chạy nhanh đến, đứng nghiêm ở bên ngoài thư phòng gọi một tiếng. Trang Ung bị làm đứt mạch suy tư, lắc lắc đầu bảo bản thân mình tạm thời đừng nghĩ đến những chuyện này, sau đó gọi Dương Thất Bảo vào.

"Chuyện gì?"

"Tướng quân... Thẩm Lãnh xảy ra chuyện rồi."

"Hả?!" Trang Ung đứng bật dậy: "Mộc Tiêu Phong thế nào rồi?"

Dương Thất Bảo ngăn ra: "Tướng quân, không phải Mộc Tiêu Phong, là Thẩm Lãnh."

"Ồ..."

Trang Ung thầm cười khổ trong lòng, mình đây là làm sao vậy... Đương nhiên ông nghe thấy người Dương Thất Bảo nói là Thẩm Lãnh, nhưng sáu từ "Thẩm Lãnh xảy ra chuyện rồi" khiến ông lập tức nghĩ có phải Mộc Tiêu Phong đã không nhận nhin được nữa không.

"Thi đấu đao thuật, Thẩm Lãnh hoàn thành khảo hạch trong thời gian ngắn nhất, thành tích xếp thứ nhất." Dương Thất Bảo thở hắt nói.

Trang Ung thở phào: "Ồ... như vậy à."

Dương Thất Bảo nói: "Nhưng mà vẫn chưa hết. Chiều theo quy định khảo hạch tân binh của chúng ta, sau khi khảo hạch đao thuật thì coi như khảo hạch hai mục lớn trước đó đều đã kết thúc, tân binh thông qua toàn bộ sẽ có thể chuyển làm chiến binh, sau khi khảo hạch đao thuật, tân binh sẽ có thể đến kho đao ở bên cạnh chọn một thanh hoành đao làm chiến đao cho mình, sau khi Thẩm Lãnh đi vào đã bẻ gãy 6-7 thanh hoành đao bằng thép, bị người của kho đao bao vây."

"Hắn muốn làm gì?"

Trang Ung sắc mặt hơi biến đổi, bước nhanh ra khỏi thư phòng.

Nơi khảo hạch đao thuật ở ngay chỗ không xa kho binh khí, hoành đao là bội đao chế thức của chiến binh Đại Ninh, thân đao bằng thép, đều là chế tạo từ thép, cực kỳ sắc bén.

Bất kể là kỵ binh, trọng giáp, hay là dũng sĩ, bọn họ có sở trường dùng binh khí gì đều được, nhưng hoành đao là trang bị tiêu chuẩn, mỗi một chiến binh đều phải có, đây là tượng trưng cho thân phận chiến binh. Thẩm Lãnh bẻ gãy liên tiếp 5-6 thanh hoành đao, việc này là vi phạm quân kỷ.

Nhưng mà nói đi nói lại, có mấy người có thể tùy tiện bẻ gãy hoành đao chứ?

Lúc Trang Ung đến kho đao, trong lòng vẫn không kiềm được mà nghĩ từ sau khi cái tên Thẩm Lãnh này vào thủy sư, mình dường như càng lo lắng hơn, sau đó trong đầu không khỏi xuất hiện hai chữ "gà mái", lập tức đau đầu.

"Thẩm Lãnh, ngươi muốn làm gì?" Trang Ung trầm giọng hỏi một câu, hết sức uy nghiêm.

Thẩm Lãnh lại là vẻ mặt vô tội, rất thành thật mà giải thích: "Quan giám khảo nói ta có thể đến kho đao chọn một thanh bội đao cho mình, ta tưởng là thật sự có thể chọn, chứ không phải là tùy tiện lấy một thanh liền đi ngay, nếu biết sớm thì ta đã không chọn rồi..."

Lúc này Trang Ung mới hiểu, tên này thật sự không phải cố ý gây chuyện, mà là thật sự rất nghiêm túc lựa chọn bội đao của mình.

"Vậy thì ngươi cũng không thể bẻ gãy hoành đao được!" Ngờ kị vẫn uy nghiêm, nhưng sự phẫn nộ trong đó hiển nhiên đã tan.

"Thứ mà sau này sẽ liên quan đến sống chết của ta trên chiến trường, không dám tùy tiện."

Câu trả lời của Thẩm Lãnh luôn có thể khiến Trang Ung nảy sinh cảm khái trong lòng, tiểu tử thối này dường như thành thực hơn người cùng trang lứa quá nhiều, quá nhiều, mà kiểu thành thực này đều sẽ thường khiến người khác hơi đau lòng.

"Trừ quân bổng nửa năm của ngươi, coi như khấu trừ bồi thường ngươi đã phá hủy hoành đao."

"Ồ..."

"Ngươi không phục?"

"Phục, phục."

Thẩm Lãnh gật gật liên tục, thầm nói dọa chết ta rồi, ta tưởng ông còn nhớ đến khối vàng đó của ta chứ.

Trang Ung nhìn bộ dạng của hắc liên không giận nổi, khoát tay căn dặn một tiếng: "Đi lấy một thanh bách luyện đao đến."

Trong trang bị chế thức được kho vũ khí Đại Ninh phân phát xuống, tất cả hoành đao đều được gọi là bách luyện đao, nhưng trên thực tế, bách luyện đao thực sự thì ngay cả một phần trăm cũng không có.

Công nghệ, giá thành chế tạo, thời gian hao phí, đều là những ràng buộc lớn trong chế tạo bách luyện đao, cho nên bách luyện đao chân chính thường đều chỉ phân phối cho quan quân từ đoàn suất trở lên.

Ngoài điều này ra, bách luyện đao phân phát đến các quân đều sẽ được các tướng quân phân chia, làm một kiểu phần thưởng cho thủ hạ lập được công lao.

Người của kho đao đều ngây ra, thậm chí tên khốn khiếp này đã hủy 6-7 thanh đao mà tướng quân chỉ khẩu trừ nửa năm quân bổng? Nhưng mà cũng không dám nói gì, chỉ đành phải âm ức đi vào vị trí trong cùng của kho đao, bung một thanh bách luyện đao ra ngoài.

Bách luyện đao và hoành đao bình thường cũng không có gì khác biệt về bề ngoài, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không phân biệt được, nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện màu sắc sợi dây nhỏ quấn ở chuôi đao hơi khác nhau. Sợi dây nhỏ quấn ở hoành đao bình thường là màu đỏ, còn trong sợi dây đỏ trên chuôi đao bách luyện đao có lẫn một sợi chỉ đen.

Cho nên người trong quân lại gọi bách luyện đao là hắc tuyến đao.

"Người cầm thanh đao này mà dùng đi."

Trang Ung phát hiện trước mặt Thẩm Lãnh, mình giống như một người phụ thân hồ đồ nuông chiều con trai nhỏ của mình, biết rõ là không thể chiều nó nhưng vẫn không kiềm chế được. Phụ thân hồ đồ nuông chiều con trai nhỏ, hiển nhiên là hay hơn cách gọi kiểu như gà mái...

"Hắc tuyến đao à."

Thẩm Lãnh vui vẻ. Đương nhiên Thẩm tiên sinh đã giảng về sự khác biệt giữa hồng tuyến đao và hắc tuyến đao cho hắc, cho nên hắc mới bỏ hết những thanh đao kia để thử một chút, xem thử có phải mình may mắn có thể lấy được một thanh hắc tuyến đao, bây giờ cũng coi như là được như ý muốn... Hắc rút hắc tuyến đao ra kêu xoẹt một tiếng, sau đó bỏ một cái...

"Người còn bỏ!"

Trang Ung hồ xong mới phát hiện giọng nói của mình cũng hơi rung, thật là hơi thất thố...

Thẩm Lãnh cười tươi rói, cầm hắc tuyến đao vào vỏ: "Không bỏ thì không bỏ thôi... Tạ tướng quân ban thưởng, ta rất thích đao này."

Trang Ung thầm nói người thích mà người còn bỏ?

"Khụ khụ... Về doanh đi thôi, nghỉ ngơi cho tốt, giữ thể lực ứng phó với cuộc thi võ nghệ ngày mai."

Thẩm Lãnh đứng nghiêm hành một quân lễ, sau đó cáo từ. Lúc đi đến cửa kho đao đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Trang Ung cười cười rất giáo hoạt. Nụ cười này của hắc khiến Trang Ung biết ngay chuyện không tốt rồi.

"Người lại muốn làm gì?"

"Tướng quân, đánh cược chứ?"

Trang Ung cảm thấy thế giới quan của mình có thể đã sắp bị sụp đổ rồi, cổ họng càng lúc càng khô khốc: "Người đang nói gì với bản tướng quân? Đánh... đánh cược?"

Thẩm Lãnh "ò" một tiếng, rất nghiêm túc nói: "Nếu ta giành được hạng nhất toàn doanh tân binh trong thi võ, vậy thì sau khi gia nhập chiến binh, ta muốn một đội mười người."

Trang Ung âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đội mười người sao... cho dù người không nói, vốn dĩ ta cũng có suy nghĩ như thế này đó.

"Ta còn tưởng người sẽ đòi một đoàn suất."

Thẩm Lãnh trung ra vẻ mặt "ta đã chịu thiệt rồi sao", nói: "Bây giờ còn có thể mặc cả giá không?"

Trang Ung: "Cút..."

Thẩm Lãnh "ò" một tiếng, ôm hắc tuyến đao của mình đi, vừa đi vừa nghĩ, nếu lúc này mình thật sự đòi một đoàn suất, Trang tướng quân sẽ cho không? Sau đó xác định, chắc chắn ông ta không cho...

Đội mười người à, xem ra là lúc lựa chọn trước thủ hạ tốt cho mình rồi.

Trong đầu Thẩm Lãnh suy nghĩ đến từng tân binh mà mình đã từng đặc biệt quan sát, phát hiện ra với con mắt nhìn của mình mà nói, thực sự không có

một người nào đạt tiêu chuẩn, hoàn toàn không lọt mắt xanh.

"Lẽ nào ta đây là khóa kém nhất?" Hắc Lãm bả nói.

Trang Ung nhìn bóng lưng của Thẩm Lãnh cười lắc đầu, có nhiều lúc, người mà tướng quân lãnh binh thích nhất chưa chắc đã là binh sĩ tiêu chuẩn. Thẩm Lãnh là một kẻ rất có tính cách, Trang Ung cảm thấy người do Thẩm Tiểu Tùng dạy dỗ quả thực rất không tồi, một kẻ xuất thân đạo nhân có thể mài giữa miếng ngọc thô trở nên sáng bóng như vậy cũng không dễ dàng.

Nhưng miếng ngọc này thật sự không có tí vết sao?

Trang Ung suy nghĩ cẩn thận một chút, cảm thấy tí vết thì vẫn có, nếu như không có không biết xấu hổ giống như Thẩm Tiểu Tùng thì tốt rồi...

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Vẫn làm!

Khi Thẩm Lãnh trở lại doanh trường thì sắc trời đã dần tối, đối với chuyện phá vỡ kỷ lục của tất cả mười mấy môn thi của hai hạng mục lớn ngày hôm nay, Thẩm Lãnh chẳng hưng phấn một tí xú nào cả. Theo hắc thấy đó cũng không phải là mình mạnh cỡ nào, mà là... kỷ lục quá yếu.

Thứ khiến hắc hưng phấn là hắc tuyền đao trong tay, đương nhiên cái vô dao vẫn luôn ở trong ngực là bảo bối của hắc, mà hắc tuyền đao này là món vũ khí thực sự đầu tiên về mặt ý nghĩa của hắc, có lẽ sau này sẽ bầu bạn với mình rất lâu trên chiến trường.

Dương Thất Bảo chạy đến chúc mừng hắc, dáng vẻ hưng phấn giống như bản thân gã phá hết tất cả mọi kỷ lục vậy. Thẩm Lãnh thật sự rất muốn mời Dương Thất Bảo ra ngoài uống rượu, khổ nỗi quân kỷ nghiêm ngặt, không có nguyên nhân đặc biệt thì không ai có thể tùy tiện rời khỏi quân doanh.

Bởi vì hôm nay khảo hạch, biểu hiện của Thẩm Lãnh quá tuyệt, tất cả mọi người đều đang bàn tán, lúc Thẩm Lãnh và Dương Thất Bảo sóng vai ra khỏi doanh tân binh, đi dạo ra hướng bờ sông, rất nhiều người đều nhìn Thẩm Lãnh với ánh mắt khác thường.

Còn về một chuyện khác thì hoàn toàn phớt lờ... Buổi sáng hôm nay lại có một nhóm tân binh nhập doanh, trước đây đều sẽ thu hút chú ý của một số người, hôm nay những tân binh này nhập doanh thì ngay cả một người quan tâm cũng không có.

"Huynh đệ."

Dương Thất Bảo mấy lần có như muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng cũng không nhen được mà nhắc nhở Thẩm Lãnh vài câu: "Ta nghe nói tướng quân vốn dự định cho đệ đến đội đốc quân, đệ không đồng ý... Ta biết chí hướng của đệ là gì, trước đây ta cũng từng có, nhưng rất nhiều lúc, những người xuất thân như chúng ta đều sẽ gặp phải đủ các kiểu khó khăn."

Thẩm Lãnh biết chuyện Dương Thất Bảo nói là gì, hắc đã nghe chuyện của Dương Thất Bảo. Trước đây khi Dương Thất Bảo là thủ hạ của Mộc Tiêu Phong, chiến đấu dũng cảm không sợ chết, nhưng mấy lần quân công đều bị Mộc Tiêu Phong trực tiếp bá chiếm, đoán chừng rất nhanh là ý chỉ tấn thăng Mộc Tiêu Phong sẽ đến đại doanh thủy sư.

"Ta biết mà Bào ca." Thẩm Lãnh cười vỗ vỗ vai Dương Thất Bảo: "Nhưng tiên sinh dạy dỗ ta nói, người trời sinh có phân chia sang hèn, nhưng không thể cúi đầu trước cái sang hèn này. Ta đang nghĩ nếu tên đó gặp phải đãi ngộ bất công, hắc nhất định sẽ không thụt lùi."

Lúc nghĩ đến đây, trong lòng Thẩm Lãnh đột nhiên hơi căng thẳng, tên đó đã sắp tòng quân ở thành Trường An rồi, với tính cách của gã thì chỉ sợ là sẽ có chuyện.

"Ai?" Dương Thất Bảo hỏi một câu.

Thẩm Lãnh hốt hoảng trả lời: "Một tên rất cổ chấp, tên Mạnh Trường An."

Đúng vào lúc này, đột nhiên có người ở chỗ xa thừ gọi một tiếng: "Lãnh Tử?"

Không có nhiều người có thể gọi ra hai từ này, cho nên Thẩm Lãnh lập tức quay đầu lại, thế là nhìn thấy tên mập đã không có là tiểu bàn tử nữa... Trần Nhiễm.

Trần Nhiễm mặc một bộ quân phục tân binh nghe thấy ba từ "Mạnh Trường An" mới nhìn sang phía bên này, nhìn thấy bóng lưng của cái tên thân hình cao ráo kia trông hơi giống Thẩm Lãnh, lập tức gọi một tiếng. Thẩm Lãnh vừa quay đầu lại, gã ta liền nhận ra ngay, không kiềm được mà hoan hô một tiếng: "Thật sự là người à!"

Thẩm Lãnh cũng không ngờ, hắc và Trần Nhiễm sẽ trùng phùng trong đại doanh thủy sư này.

"Trần Nhiễm, ha ha ha ha!"

Thẩm Lãnh lao qua ôm chầm một cái, làm cho Trần Nhiễm có chút ngại ngùng.

"Người cũng vào thủy sư rồi à."

Thẩm Lãnh lùi lại hai bước, đánh giá Trần Nhiễm từ trên xuống dưới, tên này đã cao hơn không ít so với lúc chia tay, mặc dù nhìn vẫn hơi mập nhưng cũng không nặng nề, vậy nhưng khuôn mặt đó vẫn trắng trắng mềm mềm khiến người ta nhìn là muốn nhéo.

"Đúng vậy, cha ta nói nam nhi tốt phải tòng quân, ta chỉ muốn thử một chút, kết quả là đã qua sơ tuyển."

Trần Nhiễm hiển nhiên là cũng rất hưng phấn, trong ánh mắt nhìn Thẩm Lãnh đều tràn ngập vẻ vui sướng: "Ta mới vào quân doanh đã nghe nói chuyện của người, nói người đã phá vỡ hết kỷ lục của mọi mục khảo hạch tân binh, lúc đó ta còn nghĩ liệu Thẩm Lãnh có phải chính là Lãnh Tử mà ta quen hay không, hóa ra thật sự là người."

Thẩm Lãnh hỏi: "Đại bá thể nào, vẫn khỏe chứ."

"Không... không khỏe lắm."

Sắc mặt Trần Nhiễm hơi ảm đạm, vẻ vui sướng trong ánh mắt đã tiêu tán không ít trong nháy mắt: "Đây cũng là nguyên nhân tại sao ta muốn vào thủy sư, nếu ta may mắn thì có thể trở thành chiến binh, trong nhà sẽ không cần nộp thuế nữa. Hai năm trước lúc xếp hàng cha ta bị trật lưng mãi vẫn có khối, ông ấy lại không chịu nghỉ ngơi thật sự, lặp đi lặp lại, năm nay sức khỏe bắt đầu càng lúc càng kém."

Trong lòng Thẩm Lãnh chùng xuống, phụ thân của Trần Nhiễm quanh năm kéo xe xếp hàng, lao động thể lực cường độ lớn như vậy, lưng bị thương còn không chịu nghỉ ngơi, chỉ sợ sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

"Để ta nghĩ cách." Thẩm Lãnh an ủi: "Chúng ta đều không phải là trẻ con nữa, sau này trách nhiệm trên vai phụ bối nên để chúng ta gánh vác rồi."

Trần Nhiễm xoa xoa mũi: "Đúng vậy, nên là chúng ta gánh vác rồi."

Ở chỗ xa có một thân binh của Trang tướng quân vừa chạy về phía bên này vừa gọi: "Người ở bên đó là Thẩm Lãnh phải không? Tướng quân tìm người qua nói chuyện."

Thẩm Lãnh vỗ vỗ vai Trần Nhiễm: "Tháng sau nhất định phải thông qua khảo hạch đó, ta ở trong doanh chiến binh đội người, tướng quân đã hứa cho ta một đội mười người, ta giữ lại một vị trí cho người."

Trần Nhiễm lập tức hưng phấn hẳn lên: "Thật vậy sao? Vậy người nhất định phải đội ta!"

Thẩm Lãnh đáp lại một tiếng, vội vàng đi đến chỗ thân binh kia.

Trần Nhiễm nhìn bóng lưng của Thẩm Lãnh, vung nắm đấm một cái, thầm nói vận khí của mình thực sự là cực tốt, sau này có thể ở cùng Lãnh Tử thì không cô đơn rồi.

Thân binh kia cũng không dẫn Thẩm Lãnh đến quân trường hay là thư phòng của Trang Ung, mà là trực tiếp dẫn ra khỏi đại doanh thủy sư, men theo đường lớn đi khoảng chừng mười phút đến bên ngoài một túp lều, thân binh chỉ chỉ lên lều nói: "Tướng quân đội người ở trên lều."

Trong lòng Thẩm Lãnh có một dự cảm không tốt lắm, thế là hỏi một câu: "Ngoài tướng quân ra còn có ai nữa?"

Thân binh kia trả lời: "Người tự đi lên nhìn sẽ biết."

Trong một phòng bao ở lầu hai túp lều, Mộc Tiêu Phong nhẹ nhàng mờ móa cái khăn lụa băng bó trên mặt, ngồi đó như cười như không, đối với ý mà nói, Trang Ung ngồi ở phía đối diện gần như cũng không có áp lực gì.

"Mấy ngày trước ta đã báo quân công lên trên cho người, chắc hẳn đã đến Trường An, nếu như không có sự cố, mười ngày sau ý chỉ ban thưởng người của bệ hạ sẽ đến nơi."

Trang Ung nhấp một ngụm trà, lơ đãng liếc mắt sang bên cạnh. Bên cạnh là một vách tường ngăn, tất nhiên không có gì để xem.

Nhưng hai người đang ngồi trong căn phòng bên cạnh lại tập trung tinh thần lắng nghe, tường ngăn cách của túp lều cũng không quá dày, cho nên trên căn là có thể nghe rõ ràng cuộc trao đổi ở gian phòng kế bên.

Thẩm tiên sinh áp tay xuống ra hiệu cho Thẩm Trà Nhan đừng nóng vội, nếu đã giao cho Trang Ung xử lý thì đừng làm hỏng chuyện. Dựa vào tính cách của Thẩm Trà Nhan, nếu Thẩm tiên sinh không áp chế thì nàng sớm đã xông qua tay đánh chân đạp một trận rồi.

Trang Ung liếc nhìn phản ứng của Mộc Tiêu Phong một cái, lãnh đạm không ngoài dự liệu.

"Người là con trai duy nhất của đại học sĩ." Ông nói.

Mộc Tiêu Phong phản cảm nhất chính là câu nói này, lập tức ngược mắt lên: "Vậy thì sao?"

"Vậy nên ta cảm thấy, ngươi phải suy nghĩ đến nhiều chuyện hơn, hiểu biết nhiều hơn, cũng phải ưu tú hơn người cùng tuổi bình thường nhiều. Nếu như ngươi còn có những chuyện không suy nghĩ đến, vậy thì hai chúng ta nói chuyện một chút trước khi Thẩm Lãnh đến."

Trang Ung đứng dậy đích thân rót một chén trà cho Mộc Tiêu Phong: "Có rất nhiều chuyện đều là liên quan đến nhau, ví dụ như mâu thuẫn giữa ngươi và Thẩm Lãnh, nhìn có vẻ đơn giản là không liên quan đến người thứ ba, nhưng thật sự là như vậy sao?"

"Bởi vì ngươi là con trai độc nhất của đại học sĩ, cho nên lần trước ngươi vi phạm quân quy, ta tự nhận hết trách nhiệm về mình, nhưng nếu không có gì sai sót, bệ hạ cũng sẽ không trách phạt gì ngươi, có lẽ sẽ còn ban thưởng cho ngươi lớn hơn nữa."

"Há? Tướng quân cũng rất hiểu bệ hạ nhỉ." Mộc Tiêu Phong cười lạnh nói một câu.

"Đại học sĩ, thật sự rất lớn mà." Trang Ung đột nhiên cảm khái một câu, sau đó ngữ khí bỗng chuyển đổi: "Ta không như vậy, ta chỉ là một nô tài trong phủ trước đây của bệ hạ mà thôi."

Mộc Tiêu Phong lập tức hơi thay đổi sắc mặt, đột nhiên hiểu ra ý nghĩa trong lời nói của Trang Ung.

Đại học sĩ quả thực rất lớn đó, nhưng mà lớn thì lớn, quan hệ với bệ hạ lại không thân cận bằng gia thần, Trang Ung chính là gia thần của bệ hạ.

"Tướng quân nói là..."

Mộc Tiêu Phong đã hiểu được điều này, thái độ lập tức có chuyển biến, chỉ là phần lớn thời gian y lười suy nghĩ, nhưng khởi điểm của y cao hơn người khác nhiều như vậy, từ khi y còn nhỏ là Mộc Chiêu Đồng đã gần như dạy dỗ cẩn thận những thuật quyền mưu, làm sao y lại thật sự ngốc được chứ?

Trang Ung thấy thái độ của Mộc Tiêu Phong chuyển biến, tâm trạng tốt hơn một chút: "Bởi vì ta cảm thấy ngươi thân cận, cho nên mới nói thêm mấy câu... Tại sao đại học sĩ lại đưa ngươi đến thủy sư chứ không phải Át Từ doanh? Ta nghe nói, quan hệ giữa tướng quân Bạch Thượng Niên của Át Từ doanh và đại học sĩ tốt hơn, ngươi từng nghĩ đến vấn đề này chưa?"

Đương nhiên Mộc Tiêu Phong từng nghĩ đến, bởi vì bệ hạ quan tâm đến thủy sư, bệ hạ quan tâm đến hải cương!

Chính bởi vì phụ thân hiểu rõ điểm này, cho nên mới đưa y vào thủy sư.

Trang Ung cười nói: "Đại học sĩ đứng cao nhìn xa, suy nghĩ cũng sâu xa hơn ta nhiều, ta đoán... chắc chắn là đại học sĩ cũng không ngờ được chuyện thủy sư xuôi nam bị gác lại, bởi vì như vậy thì bệ hạ sẽ vô cùng không vui. Đưa ngươi vào thủy sư, thật ra trong lòng đại học sĩ sớm đã có lựa chọn rồi, không phải sao?"

Mộc Tiêu Phong phát hiện bản thân mình thực sự là quá ngu ngốc, tại sao mình lại không động não nhiều một chút đến những chuyện rõ ràng này? Bắt đầu từ ngày đầu tiên phụ thân đưa mình vào thủy sư, ông ấy đã không dự định ngăn cản thủy sư xuôi nam nữa rồi.

"Đương nhiên bệ hạ cũng biết thái độ của đại học sĩ, cho nên sẽ không thiếu được phần thưởng cho ngươi, sau này ta còn phải ngươi nhiều hơn nữa."

Trang Ung cười nhìn có vẻ thật sự rất hiền hòa, nhưng Mộc Tiêu Phong lại lúng túng.

"Tướng quân nói gì vậy, trong lòng ta từ trước đến nay đều vô cùng cảm kích tướng quân."

"Giữa chúng ta không nói những lời xa lạ này, dứt khoát nói thẳng thắn một chút... Thẩm Lãnh là con cháu của cố nhân ta, ngươi biết điều này, nhưng vì thủy sư, vì bệ hạ, ta biết phải chọn lựa ra sao. Vậy nhưng người bị ảnh hưởng thì tuyệt đối không chỉ có một mình Thẩm Lãnh, quan trọng hơn là tiền đồ của ngươi đó. Ta không có chỉ lớn, bệ hạ phần mộ, lột bỏ lớp áo tướng quân trên người ta đây, ta chỉ có thể quay về tiếp tục làm một gia thần thôi... Còn ngươi thì khác, ngươi không thể có vết nhơ được, tiền đồ như gấm."

Trang Ung có phương thức uyển chuyển hơn để nói ra những lời này, nhưng ông không vòng vo như vậy, ông nhìn ra được thái độ của Mộc Tiêu Phong đã lay động rồi.

"Thuộc hạ đa tạ tướng quân nhắc nhở, ta biết làm thế nào rồi." Mộc Tiêu Phong đứng dậy: "Nếu không có chuyện gì khác, thuộc hạ xin cáo lui trước, hôm nay vẫn chưa thay thuốc."

"Đi đi, đi đi." Trang Ung cười đứng dậy: "Nghỉ ngơi cho tốt."

Ông liên tục nói đến mấy chữ "gia thần của bệ hạ" đến hai lần, Mộc Tiêu Phong không thể nào không hiểu phân lượng trong đó.

Sau khi Mộc Tiêu Phong rời đi không lâu, Thẩm Lãnh bước vào phòng bao này, đứng nghiêm hành lễ, sau đó tiến gần đến phía trước: "Người đâu?"

Trang Ung ho khan mấy tiếng: "Ngươi đứng là nhanh nhậy... ngồi xuống ăn cơm!"

Thẩm Lãnh cười: "Hóa ra chỉ là ăn cơm à, vậy thì thật là tốt quá rồi, xác định chỉ là ăn cơm?"

"Xác định."

"Vậy ta có thể gọi một người đến không? Ta muốn mời Dương Thất Bảo ăn cơm, nhưng mà tướng quân cũng biết quân bồng của ta ít ỏi không đủ dùng, ta thấy bàn thức ăn này cũng chưa động đến, chỉ bằng cho ta mượn để mời khách?"

Trang Ung: "..."

Ở một bên khác, Mộc Tiêu Phong về đến gian phòng của mình, vừa vào cửa đã đá bàn: "Mẹ nó, dùng năm chữ gia thần của bệ hạ để áp ta? Áp ta? Áp ta?"

Y đá một cước hô một tiếng, mắt đỏ ngầu.

Thân tín Mộc Cửu sợ đến mức mặt trắng bệch: "Thiếu gia, thế này là sao, mau bớt giận chút."

Hắn ta từ nhà theo đến, cho nên trước nay vẫn gọi Mộc Tiêu Phong là thiếu gia.

"Sớm muộn gì ta cũng sẽ giẫm chết Trang Ung, giẫm cho chết!"

"Vẫn là vì chuyện Thẩm Lãnh?"

"Ừ!"

"Đường như Trang Ung đã vạch mặt rồi? Vậy kế hoạch còn tiến hành hay không?"

"Vẫn làm!" Mộc Tiêu Phong hừ một tiếng: "Đỗ Uy Danh là tên ngu ngốc, khiêu khích Thẩm Lãnh trước, bây giờ ngược lại xem ra còn có lợi cho chúng ta, mâu thuẫn của bọn chúng có liên quan gì đến ta, ngày mai nên sắp xếp thế nào thì vẫn sắp xếp như thế, sau khi Thẩm Lãnh chết, lập tức giết Đỗ Uy Danh, là lập tức!"

Mộc Cửu liếc nhìn cây cung tam thạch đang treo trên tường, gật đầu: "Thiếu gia yên tâm, ta chưa từng thất thủ, mà ở đây cũng không có ai biết ta có bản lĩnh này."

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Ta còn phải dẫn một người đi

Sau khi thức dậy, Thẩm Lãnh chạy ba vòng quanh doanh tân binh rồi rửa mặt, thay bộ quân phục chiến binh mới nhận ngày hôm qua, nhìn trông có vẻ thực sự có bá khí nhiều hơn. Quân phục tân binh bất kể là cách làm hay là chất liệu đều bình thường, màu sắc trông cũng không có tinh thần bằng bộ y phục thuần một màu đen như chiến binh.

Chiến binh tổng cộng có ba kiểu quân phục, một bộ thuần đen, một bộ màu lam đậm, còn có một bộ giáp đen áo choàng đỏ chỉ mặc khi tham gia các hoạt động lớn như lễ chúc mừng, đương nhiên chỉ là giáp giảm mỏng nhẹ chứ không phải giáp da, nhìn thì đẹp nhưng cũng không thực dụng.

Để phân biệt với các chiến binh khác, quân phục của thủy sư có thêm một hình cái neo màu đỏ ở vị trí ngực trái.

Cơm sáng bày phần no, Thẩm Lãnh ăn xong rồi nghỉ ngơi một lúc, theo đội ngũ đi về phía trường thi võ. Lúc đội ngũ tiến vào, ngoại trừ tiếng bước chân thì không có bất cứ một tạp âm nào, chỉ là đi như vậy lại có một vẻ trang nghiêm không nói nên lời.

Đỗ Uy Danh ở ngay phía sau Thẩm Lãnh, ánh mắt phức tạp, cho dù đã hạ quyết tâm nhưng làm sao lại không thấp thỏm, không lo sợ được? Giết người trên trường thi võ trong quân, đây là chuyện từ khi Đại Ninh lập quốc đến nay chưa từng có ai làm.

Dọc đường đi gã ta đều dùng những câu kiểu như mười năm sau mình sẽ là tướng quân để tự an ủi mình, không ngừng hít thở sâu, nhưng tay vẫn không kiềm chế được mà hơi run rẩy.

Đỗ Uy Danh nghĩ thật ra mình và Thẩm Lãnh cũng không có thù hận cá nhân gì, hay là lát nữa hãy nói trước một tiếng xin lỗi trước khi giết hắn?

Cứ như vậy đi.

Hai ngày tiếp theo đều là thi đấu võ nghệ, một nửa số người đã được chọn vào chiến binh không định tham gia, không phải bọn họ không có chí lớn mà là có sự nhận thức rõ ràng về bản thân. Bọn họ hiết mình cho dù đi lên chẳng qua cũng chỉ là hòn đá đệm chân cho người khác nổi bật mà thôi.

Mà hôm nay người được cổ vũ nhiều nhất vẫn là Đỗ Uy Danh, cho dù hôm qua Thẩm Lãnh có biểu hiện kinh thế hãi tục như vậy, nhưng thực chiến và khảo hạch hoàn toàn khác nhau, Đỗ Uy Danh tập võ từ nhỏ, người của doanh tân binh đều biết rõ ràng gã ta có thực lực gì.

Đương nhiên, chính bởi vì hôm nay Thẩm Lãnh có biểu hiện như vậy, cho nên rất nhiều người đều bắt đầu cảm thấy hai người này thực sự đánh nhau, chắc hẳn tỷ lệ là 5-5.

Đỗ Uy Danh vừa đi vừa nhỏ giọng lầm bầm, quanh đi quẩn lại đều là ba từ "ta xin lỗi", giọng cực nhỏ, nhưng luyện tập cũng thật sự không phải là áy náy nhiều, là an ủi bản thân mình nhiều hơn.

Ngày thi đầu tiên là thi đấu đơn binh, ngày thứ hai là đội năm người và đội mười người đối kháng, đại bộ phận tân binh đều không báo danh, cho nên đoán chừng ngày mai cũng sẽ không quá náo nhiệt, đặc sắc.

Trang Ung vẫn ngồi ở chính giữa đài quan sát, bất giác tìm kiếm Thẩm Lãnh trong đám người.

"Tướng quân, ta thấy Thẩm Lãnh quả nhiên là lương tài đó." Phó tướng Vạn Sơn Dịch của ông cảm khái một câu.

"Người lại nhìn ra điều gì nữa?"

"Tướng quân người nhìn xem, lúc tất cả mọi người đi qua đều không có gì đặc biệt, duy chỉ có Thẩm Lãnh lúc đi về phía trước là tay phải luôn đặt ở chỗ tim, đó chắc hẳn là sự tôn trọng lớn nhất của hắn đối với bộ quân phục chiến binh trên người, vào lúc như thế này, quân lễ là một chuyện rất trang trọng."

"Ồ... vậy à."

Trang Ung liếc nhìn Thẩm Lãnh, thầm nói người có thật sự cần phải ôm đĩnh vàng kia từng giờ từng phút không?

Tất cả những người mới được lên chiến binh tự nguyện tham gia thi đấu võ nghệ đều sắp hàng sang một bên đăng ký, đại khái có khoảng hơn một trăm người, tốc độ đăng ký rất nhanh, danh sách đăng ký có một nửa làm thành cuộn giấy bỏ vào trong hòm, một nửa còn lại thì mỗi người rút trong hòm ra đối thủ của mình.

Người rút thăm gọi ra tên đối thủ của mình xong là có thể trực tiếp đi thi đấu, trên trường thi võ có tổng cộng 12 lới đài, dài 8 mét rộng 6 mét.

Tất nhiên là Thẩm Lãnh được phân đến nhóm đối người đặc biệt gọi ra tên của mình, còn Đỗ Uy Danh thì ở bên khác. Thẩm Lãnh biết Mộc Tiêu Phong có cách khiến Đỗ Uy Danh tìm trùng tên mình... Đêm hôm qua lúc từ từ về, quả thực hắn tưởng rằng Mộc Tiêu Phong đã tạm thời từ bỏ việc trả thù mình, nhưng hôm nay sau khi hắn chú ý đến phản ứng của Đỗ Uy Danh thì biết sự tình không có đơn giản như vậy.

Đỗ Uy Danh thực sự không phải một diễn viên giỏi, người bình thường sao lại không căng thẳng? Đặc biệt là miệng gã ta cứ lặp đi lặp lại ba từ đó, khiến Thẩm Lãnh càng xác định phán đoán của mình hơn.

Bên kia vừa mới xếp hàng xong, Đỗ Uy Danh đã được người ta nhét vào trong tay một cuộn giấy, tất nhiên là trên cuộn giấy viết tên của Thẩm Lãnh.

Trang Ung ngồi trên đài dường như không phát hiện điều gì, vẫn nói cười như thường.

Chiều theo thông lệ, võ nghệ chỉ thi quyền cước, không được hại tính mạng người khác, cho dù chỉ là đao thuật kiếm thuật cũng không thể dùng, hơn nữa cuộc thi này tuy quan trọng nhưng ý nghĩa lớn hơn là ở chỗ để lại một ấn tượng cho tướng quân, dù sao khi đến bên chiến binh thì bọn họ vẫn là tân binh, không thể trực tiếp phân phái chức vị quá cao.

Đỗ Uy Danh căn bản không có xem phần thi trước mặt, hai bàn tay nắm chặt, mảnh giấy kia đã sắp bị gã ta bóp nát rồi.

Miệng gã ta vẫn dằng lẩm bầm ba từ "ta xin lỗi", thật ra thật sự không phải gã ta cảm thấy quá có lỗi với Thẩm Lãnh, mà là gã ta đang cố vũ cho mình, hoặc chỉ là thất thần, ngay cả mình đang lẩm bầm gì cũng không biết.

Trên đài quan sát, Dương Thất Bảo bước nhanh đến bên cạnh Trang Ung cúi thấp người nói mấy câu gì đó, Trang Ung gật gật đầu, bàn tay mở ra lại nắm lại, cũng không biết là có ý gì.

Dương Thất Bảo lập tức rời khỏi đài quan sát ngay, phía sau đài quan sát, 16 tân binh sĩ của đội đốc quân đã sẵn sàng chờ đợi.

"Người tiếp theo!"

Quan giám khảo trên lới đài hô to một câu nhưng bên dưới lại không ai đi lên. Quan giám khảo hơi ngáy người, nhìn về phía Đỗ Uy Danh sắc mặt trắng nhợt: "Người tiếp theo!"

Vẫn là người phía sau Đỗ Uy Danh đẩy gã ta một cái, gã ta mới sực tỉnh, vội vàng chạy lên, cũng không xem cuộn giấy trong tay đã trực tiếp gọi một tiếng: "Thẩm Lãnh!"

Thẩm Lãnh hơi nhếch khóe miệng, nghiêm túc duỗi chân và cánh tay, làm động tác khởi động rồi lên lới đài.

"Đã biết quy tắc rồi chứ?" Quan giám khảo lớn tiếng hỏi.

"Biết." Thẩm Lãnh trả lời.

"B... biết." Đỗ Uy Danh trả lời.

Nắm tay phải của Đỗ Uy Danh vẫn luôn đút trong tay áo, đó là bởi vì gã ta đang nắm một thanh chủy thủ trong tay áo. Gã ta cũng không biết là ai đưa cho gã ta, lúc xếp hàng ở dưới đài thì bị người khác nhét đồ vào tay, lúc ngẩng đầu lên thì những người bên cạnh không có ai nhìn gã ta, gã ta hoàn toàn không biết là người nào nhét vào tay mình.

Miệng đã lẩm nhẩm xin lỗi vô số lần, nhưng khi quan giám khảo lớn tiếng hô một câu "bắt đầu", gã ta giống như máu xông lên não, sắc mặt lập tức hung dữ, ba từ thoát ra khỏi miệng là "đi chết đi"...

Vậy nhưng ba từ đó chỉ thốt ra được một từ, chủy thủ đang nắm trong bàn tay phải còn chưa kịp đâm ra đã nghe thấy Thẩm Lãnh nói một tiếng "ta xin lỗi".

Ta xin lỗi?

Đỗ Uy Danh hơi ngẩn người, ngay cả một giây cũng không có, đương nhiên cho dù gã ta không có sự kinh ngạc này, chưa đến một giây cũng sẽ không ảnh hưởng đến kết cục... Thẩm Lãnh đột nhiên xông lên với tốc độ nhanh đến mức Đỗ Uy Danh căn bản không kịp phản ứng. Thẩm Lãnh bước nhanh đi về phía trước, cánh tay phải nhấc lên, khuỷu tay đưa ra trước, đập vào cằm Đỗ Uy Danh kêu bịch một tiếng.

Người Đỗ Uy Danh ngã ra sau, Thẩm Lãnh giơ tay ra tóm được y phục của gã ta kéo về, hai bàn tay nắm chặt cánh tay của Đỗ Uy Danh bắt chéo với nhau, sau đó kéo xuống một khiến cánh tay trật khớp, sau đó động tác cực nhanh tóm chặt ống tay áo của Đỗ Uy Danh, thanh chủy thủ kia bị kẹt trong ống áo tay không ra không.

Thẩm Lãnh bẻ cánh tay Đỗ Uy Danh, chân trái đưa lên, vừa duỗi vai vừa phát lực đung cho Đỗ Uy Danh ngã xuống đất, sau đó cúi người đập một quyền lên trán gã ta. Đỗ Uy Danh đập gáy xuống lôi đài kêu bịch một tiếng, mắt cũng trợn lên.

Thẩm Lãnh ngồi xuống áp sát vào tai Đỗ Uy Danh, thấp giọng nói: "Ta đã nói rồi, lấy một đỉnh vàng của ngươi trả ngươi một cái mạng, tuyệt đối đừng để lộ dao ra ngoài, nếu không thì uống phí ý tốt của ta."

Lúc nói chuyện thì đã bỏ tay áo của gã ta ra, cũng không biết Đỗ Uy Danh có thể tỉnh táo lại không.

Lúc này quan giám khảo kia mới sực tỉnh lại, chuyện đầu tiên nghĩ đến trong đầu là... vậy là xong rồi?

Đỗ Uy Danh được công nhận là người đánh giỏi nhất doanh tân binh, nhưng ngay cả ba giây cũng chưa có mà sao đã ngã xuống rồi? Ông ta tưởng Thẩm Lãnh ngồi xuống là còn phải đánh tiếp, sau khi phản ứng lại sẽ đi kéo Thẩm Lãnh, nhưng Thẩm Lãnh đứng thẳng người, đứng nghiêm hành lễ, sau đó đi thẳng xuống lôi đài.

Hai quan quân y chạy lên kiểm tra một chút, khiêng Đỗ Uy Danh đi xuống. Lúc Đỗ Uy Danh nhìn sang phía Thẩm Lãnh, ánh mắt phức tạp, giữa đường bị người ta khiêng xuống, gã ta nhìn xung quanh cũng không có người khác, thế là nghiến răng buông cánh tay xuống, thanh chủy thủ kia trượt rơi xuống đất.

Mà chính lúc Thẩm Lãnh đi xuống lôi đài chuẩn bị về hàng của mình, một mũi tên từ trên trời lao đến, nhắm chuẩn xác vào cổ hần mà bay đến.

Mũi tên này hiển nhiên là đã dự tính tốt tốc độ di động của Thẩm Lãnh, nếu Thẩm Lãnh đi thêm một bước là tên sẽ bắn xuyên qua cổ họng hần.

Trang Ung đứng bật dậy, sắc mặt tức thì hơi tái đi.

Nhưng dường như ông lại nhìn thấy khóe miệng Thẩm Lãnh nhếch lên một cái, đó là đang cười?

Sau đó Thẩm Lãnh kêu lên a một tiếng, nhìn có vẻ còn kiễng chân một cái nâng vai lên cao, mũi tên kia liền bắn vào hõm ai của hần, trực tiếp bắn xuyên qua, mũi tên bay ra ngoài từ phía sau vai.

Hiện trường lập tức hỗn loạn, Nho tướng như Trang Ung cũng tức đến đỏ mắt: "Bắt người cho ta!"

Đội đốc quân sớm đã chờ đợi lập tức lao ra ngoài, mà trước lúc này Dương Thất Bảo đã dẫn người lao đến phía sau đài quan sát. Phía sau đài quan sát ngoài 50 mét có một cái cây lớn, lá rậm um tùm, hiển nhiên thích khách đã ẩn thân trên cái cây này từ rất sớm, có lẽ là đã đến từ hôm qua rồi.

Một người áo đen lưng đeo cung cứng từ trên cây nhảy xuống, hai chân chạy giống như đã rời khỏi mặt đất vậy, tốc độ nhanh như đang bay. Hiển nhiên hần ta đã dự tính tuyến đường thoát ly, chạy khoảng 100 mét thì trực tiếp vượt qua tường vây của trường thi võ, sau đó cắm đầu chui vào nhánh sông bên ngoài sông Nam Bình, không bao lâu đã không thấy tung tích.

Không lâu sau, Trang Ung sắc mặt tái xanh vén rèm cửa quân trường lên đi vào. Thẩm Lãnh đã được băng bó xong, mũi tên này chỉ đâm xuyên qua vai, mà lại không tổn thương đến gân cốt, vị trí thật sự may mắn đến mức khiến người ta cảm khái.

"Các ngươi ra ngoài hết đi."

Trang Ung đi đến bên cạnh Thẩm Lãnh: "Tại sao?"

Thẩm Lãnh về mặt vô tội: "Tướng quân hỏi tại sao cái gì?"

"Người có thể tránh được mũi tên đó."

"Ồ... ta muốn nghỉ phép, không tìm được lý do..."

"Nghỉ phép?" Trang Ung nhú mày: "Thủy sư có bốn ngày nghỉ đặc biệt, người muốn nghỉ phép thì có thể nói thẳng với ta."

"Bốn ngày làm sao đủ, đường hơi xa mà."

Thẩm Lãnh cúi đầu nhìn nhìn vết thương, băng bó trông cũng rất đẹp, quan quân y đúng là quan quân y, nếu như là Trà gia băng bó cho mình, có thể sẽ là một nút thắt bướm to đùng.

"Rốt cuộc người muốn làm gì?!"

Trang Ung càng ngày càng không hiểu được suy nghĩ của người thanh niên này.

"Tướng quân, ta muốn đi Trường An một chuyến, ta lo lắng có người sẽ xảy ra chuyện... Lúc cha hấn nhặt ta về nhà là muốn để ta chấn sát cho hấn, ta phải tận chức tận trách, nếu không thì chẳng phải là đã ăn không màn thầu của nhà hấn 12 năm rồi sao?"

Trang Ung hừ một tiếng: "Cút về nhà dưỡng thương, ta mặc kệ người muốn đi làm gì, cũng không muốn biết."

"Đợi đã đợi đã, tướng quân đừng đi vội, ta vẫn chưa nói xong."

Trang Ung thậm chí nói sao người có thể không biết xấu hổ như vậy chứ: "Người còn muốn thế nào nữa?"

"Ta phải dẫn một người đi, một mình ta sợ là không ứng phó được."

"Ai?"

"Đỗ Uy Danh." Thẩm Lãnh bật cười: "Thuận tiện cứu hấn một mạng."

Trang Ung nhìn khuôn mặt nhìn thế nào cũng đều nhân súc vô hại kia của Thẩm Lãnh, trong lòng lại không thể chán động hơn được nữa, tên này đã dự tính rất nhiều đó... Hấn đây là đang mua chuộc lòng người sao? Sau này chẳng phải Đỗ Uy Danh sẽ quyết một lòng với hấn sao?

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Sau này người theo ta lẫn lộn

"Người cho rằng người đã cứu Đỗ Uy Danh?"

Trang Ung chậm rãi bước đi trong quân trướng: "Người biết Đỗ Uy Danh bị người khác mua chuộc, vậy thì khẳng định biết Đỗ Uy Danh tất chết không nghi ngờ, người mua chuộc hấn sẽ không để hấn trở thành chứng cứ. Bắt đầu từ ngày Đỗ Uy Danh nhận lời, không chỉ hấn mà cả phụ mẫu hấn đều sẽ xảy ra chuyện."

Thẩm Lãnh cười giảo hoạt: "Nếu tướng quân đã nhìn thấu triệt như vậy, vậy thì chắc chắn phụ mẫu của Đỗ Uy Danh không chết được."

Trang Ung hừ một tiếng, quả thực ông không thích cách làm của Mộc Tiêu Phong, liên lụy đến người vô tội, người tâm địa độc ác như vậy, sau này cũng chưa chắc sẽ có tiền đồ lớn, điều quan trọng hơn là con người Mộc Tiêu Phong đã lãng phí điều kiện trời cho của mình, lẽ lỗi quá nhỏ.

"Ta đã phái người đi theo đến thành Hoài Viễn, sắp xếp cho phụ mẫu hấn đến chỗ khác, cũng coi như là nhân trí nghĩa tận."

Trang Ung ngồi xuống: "Nhưng người có từng nghĩ chưa, nếu sau này Đỗ Uy Danh đi theo người, đây chính là một con dao, có thể bị người khác mua chuộc một lần thì sẽ có lần thứ hai."

"Hiện tại trong tay thiếu dao."

Thẩm Lãnh hoạt động vai một chút, cảm thấy vết thương ảnh hưởng không lớn: "Tướng quân còn chuyện gì khác không?"

"Người muốn làm gì?"

"Đến lời đài, ta vừa mới thắng, có thể lọt vào vòng sau rồi."

"Bây giờ người như vậy mà vẫn muốn đến lời đài?"

Thẩm Lãnh khẽ nhướn mày: "Ta nhớ còn đánh cược, phải thắng quang minh chính đại."

Trang Ung nhìn tên này trong lúc nhất thời không biết nói gì mới được, vai bị một mũi tên xuyên qua, thế mà hắn còn muốn đi hoàn thành cuộc thi!

"Nhưng thi đấu tiêu đội ngày mai ta sẽ không tham gia nữa, một đánh năm thắng cũng chẳng ý nghĩa gì, vốn không thể hiện ra được tác dụng của đoàn đội."

Trang Ung: "..."

Thẩm Lãnh mặc y phục xong, hành quân lẻ rồi chuẩn bị tiếp tục đi thi đấu, lúc đi đến cửa còn quay đầu lại hỏi một câu: "Thật ra tướng quân cũng biết, Mộc Tiêu Phong sẽ không từ bỏ phải không?"

Trang Ung trầm mặc giây lát, gật đầu: "Phải."

Thẩm Lãnh bật cười: "Mộc Tiêu Phong thật sự kém tướng quân quá xa."

Trang Ung cũng cười cười, không nói thêm gì nữa.

Hôm qua lúc Thẩm Lãnh đến từ lâu nọ, mặc dù không nhìn thấy Mộc Tiêu Phong nhưng đã đoán được ý đồ của Trang Ung. Bề ngoài Trang Ung nhất định là khuyên Mộc Tiêu Phong lấy đại cuộc làm trọng, nhưng chắc chắn sẽ dùng lời gì đó khiêu khích Mộc Tiêu Phong, ép Mộc Tiêu Phong ra tay. Thẩm Lãnh không phải là thần, không đoán được Trang Ung sẽ nói gì, dù sao sự hiểu biết về Mộc Tiêu Phong và Trang Ung đều không nhiều. Đối với Mộc Tiêu Phong mà nói, năm chữ "gia thân của bệ hạ" này giống như là đánh vào mặt vậy, y làm sao có thể thật sự nuốt được cục tức?

Thẩm Lãnh vừa đi vừa nghĩ, tính toán của Mộc Tiêu Phong thấp hơn Trang Ung không chỉ là một tầng lớp?

Trang Ung dùng phương thức khuyên nhủ ép Mộc Tiêu Phong ra tay, sau đó sẽ có thể dần dần nhổ bỏ đường dây ngầm của Mộc Tiêu Phong ở trong thủy sư. Ai đã đưa dao cho Đỗ Uy Danh, ai sắp xếp thứ tự, mấy người này đã tiếp xúc với người nào khác, toàn bộ đã bại lộ.

Mà tại sao trước đó Trang Ung không động thủ mà chọn thời gian lúc này? Chỉ là vì mượn thời cơ tốt đẹp từ Thẩm Lãnh?

Đương nhiên không phải, chuyện trên quan trường đâu có đơn giản như vậy, tiên sinh nói phức tạp nhất không có gì qua được lòng người... Trang Ung biết ý chỉ đề thăng Mộc Tiêu Phong sẽ đến nơi rất nhanh, không có gì sơ suất thì Mộc Tiêu Phong sẽ lấy đi một phần quyền lợi từ thủy sư. Đây là thủy sư do Trang Ung dốc hết tâm huyết để tạo ra, ông làm sao có thể cứ như vậy mà cam tâm tình nguyện phân chia một phần chứ?

Trước khi Mộc Tiêu Phong được đề bạt, nhổ bỏ toàn bộ đường dây ngầm của y ở trong thủy sư, cho dù không lâu sau Mộc Tiêu Phong đã thăng quan, y có người có thể dùng sao?

Nghĩ đến những điều này, Thẩm Lãnh liền cảm thấy sau lưng hơi lạnh, nhưng nghĩ khác một chút, tại sao mình có thể nhìn thấy và hiểu rõ những điều này?

Lúc Thẩm Lãnh trở lại trường thi võ lần nữa đã dẫn đến một trận kinh hô. Hắn bước nhanh lên lôi đài, phát hiện thấy quan giám khảo đã đổi người. Hiển nhiên là Trang Ung đã động thủ toàn diện trong thủy sư, những người bị Mộc Tiêu Phong âm thầm mua chuộc này chỉ sợ là sắp bị nhổ tận gốc rồi.

Tên thích khách kia sẽ là người trong quân sao?

Đúng vào lúc hắn chuẩn bị tiếp tục đấu võ, Trang Ung đã đến doanh trường của quan quân y, vừa vào đã nhìn thấy Đỗ Uy Danh sắc mặt trắng nhợt nằm trên giường, dường như ba hồn bảy phách đã mất đi hơn nửa.

Trang Ung phát tay ra hiệu cho quan quân y ra ngoài, hai tên thân binh canh giữ ở cửa.

"Người rất ngốc." Câu đầu tiên Trang Ung nói là ba từ này.

Đỗ Uy Danh đang băng bó xuống khỏi giường, quỳ xuống đất búp một tiếng: "Tướng quân tha mạng."

"Tha mạng?"

Trang Ung đi đến cửa nhìn ra bên ngoài, quay lưng về phía Đỗ Uy Danh: "Cả đời người khó tránh khỏi phạm sai lầm, có những sai lầm có thể được tha thứ, có những sai lầm lại không thể, cho nên ta cũng không hiểu tại sao Thẩm Lãnh muốn cứu người. Nếu hắn đã thà để mình trúng một mũi tên cũng cho người một con đường sống, vậy thì ta sẽ thuận nước giong thuyền... Người hãy nhớ, người nợ hắn một mạng, cũng nợ ta một mạng, hắn không giết người, ta cũng không giết người, người hiểu ý của ta không? Sau này người đi theo Thẩm Lãnh đi, nhưng... có chuyện gì thì lập tức báo cáo với ta."

Sau khi nói xong câu này, Trang Ung ra khỏi doanh trường, để lại một mình Đỗ Uy Danh quỳ ở đó không ngừng run rẩy.

Tại sao Thẩm Lãnh cứu mình?

Sau khi Trang Ung ra khỏi doanh trường, thật ra căn bản không nghĩ nhiều đến con người Đỗ Uy Danh này, mắng phụ như vậy không đáng nhắc đến. Chuyện ông nghĩ đi nghĩ lại đều là tại sao Thẩm Lãnh muốn trúng mũi tên đó, thật sự chỉ là vì muốn đến thành Trường An một chuyến? Nếu là như vậy, hắn hoàn toàn có thể không tiếp tục đến lôi đài, lấy lý do thương nặng để nghỉ dưỡng, thời gian một tháng đi về cũng đủ.

Nhưng hần lại quay lại thi đấu, tại sao?

Trang Ung vừa đi vừa nghĩ, Thẩm Tiểu Tùng nói Thẩm Lãnh tương lai không thể hạn lượng, nếu chỉ là võ nghệ tốt, thể chất tốt thì tiền đồ là có hạn, chỉ là một mảnh tướng trong quân mà thôi... Không thể hạn lượng, ý là không chỉ là võ, còn có trí.

Mũi tên đó là đang giúp mình?

Trong đầu Trang Ung đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ, Thẩm Lãnh có ý để trúng mũi tên đó, là để cho tất cả mọi người trong quân đều nhìn thấy, mũi tên đó bắn trúng hần và không bắn trúng hần, hậu quả tuyệt đối không giống nhau...

Nghĩ đến đây, Trang Ung không nhịn được mà bật cười, tiểu tử thời này... Đây là đang trả nợ nhân tình cho mình sao?

Còn về phần vẫn muốn đến lời đài... Trang Ung lẩm bẩm nói một mình: "Như vậy người sẽ cảm thấy, đội mười người đó là mình tranh thủ được, chứ không phải là ta tặng cho người? Vẫn có chút tính khí trẻ con mà..."

Nhưng Trang Ung suy nghĩ cẩn thận như vậy mà cuối cùng vẫn bỏ sót một chuyện, Thẩm Lãnh muốn đánh xong cuộc đấu võ không chỉ là ba phần tính khí trẻ con đó, quan trọng hơn là Thẩm Lãnh muốn chọn người trong những tân binh này. Đội mười người đều để hần chọn người thì hiển nhiên không thể, nhưng lấy một hai hảo thủ chắc không khó.

Trên lời đài, một tráng hán cao gần 2 mét nhìn Thẩm Lãnh với ánh mắt ngại ngùng, y cất giọng nói oang oang: "Người bị thương rồi."

Thẩm Lãnh gạt đầu: "Không sao."

"Ta có sao, người đã bị thương, ta đánh thắng cũng chẳng có thể diện, mọi người sẽ nói ra ức hiếp người khác."

Tráng hán thực ra tuổi tác cũng không lớn, vừa tròn 18 tuổi, tên là Vương Khoát Hải, người trấn Như Ý, quận An Dương, tổ tiên đều là ngư hộ, tính cách thật thà chất phác. Lúc 7 tuổi thích ném dê, lúc 10 tuổi bắt đầu ném bò, đến 15 tuổi không còn gì để ném thì đi đựng vào cây, sau năm 18 tuổi thì cái cây lớn gần 100 tuổi ở phía sau thôn bị y đục gãy, trưởng trấn đại nhân tức giận vác gậy muốn đánh y, y đứng đó cười ngốc, trưởng trấn liếc nhìn cái cây rồi liếc nhìn cây gậy của mình, sau đó ném gậy bỏ đi ngay.

Một tháng trước vốn dĩ nha môn trấn Như Ý tìm y đi trấn áp hiện trường, dù sao một người to lớn như vậy đứng ở đó đã có thể khiến người khác khiếp sợ rồi. Chức trách của y chính là mỗi ngày đứng ở cổng chợ giữ gìn trị an, làm một tháng, nha môn đã trả cho y tiền công của ba tháng rồi mời y về nhà. Cũng không phải vì y không tận chức tận trách, mà là vì trong nha môn trấn có tổng cộng mười mấy người, cộng lại cũng không bằng sức ăn của một mình y...

Trong nhà cũng sầu lo, có thể tìm được nơi nuôi sống Vương Khoát Hải ở đâu đây, sau này nhai phùng khuyên để y đến thủy sư báo danh. Nha môn trấn không nuôi nổi, thủy sư còn có thể nuôi nổi?

Vương Khoát Hải cảm thấy mình đánh với Thẩm Lãnh đã bị thương là ức hiếp người khác, mình cũng mất mặt, cho nên không muốn đánh, lại không muốn nhận thua, trong lúc nhất thời có chút lưỡng lự.

Thẩm Lãnh: "Người sẽ nhận thua chứ?"

"Sẽ không."

"Vậy thì đánh."

Thẩm Lãnh hơi nhướn mày: "Người có thể đổi suy nghĩ khác, không phải ta bị thương, mà là nhường người một tay."

Thẩm Lãnh bị thương ở vai trái, tất nhiên không thể dùng vai trái được.

Vương Khoát Hải ngần ngại không đánh cũng không được, mình hạ thủ nhẹ một chút là được rồi. Thế là chấp tay, sau đó lập tức giơ tay túm lấy y phục của Thẩm Lãnh, bàn tay đó to như cái quạt hương bồ, túm được chỉ sợ là không thoát thân nổi. Y cũng chưa từng luyện võ nghệ gì, đương nhiên cũng không có ai dám đụng đến y, cho nên y nghĩ cực đơn giản, túm lấy Thẩm Lãnh rồi ném hần xuống là được.

Thẩm Lãnh nghiêng người né tránh bàn tay to kia, có ý muốn thử xem bản lĩnh của tên to xác này nên không lập tức trả đòn. Vương Khoát Hải không túm trúng, bàn tay kia lại túm qua, Thẩm Lãnh lùi lại bước lớn, Vương Khoát Hải tiến lên bước lớn, hai tay thay nhau túm phía trước...

Thẩm Lãnh phát hiện Vương Khoát Hải chỉ là điều kiện thể chất quá tốt, nếu sau này dự định giữ lại người này, mình có thể khá nhọc lòng, nhưng một đội mười người cần có một người như vậy chống đỡ, nghĩ thôi đã rất khoái rồi.

Thẩm Lãnh né người tránh được tay của Vương Khoát Hải: "Đánh như thế này không thú vị, hay là chúng ta đánh cược?"

Nếu như Trang Ung nghe được câu này nhất định sẽ thổ một ngụm huyết, đánh cược?

"Cược... cược cái gì?"

"Nếu ta nhường ngươi thêm một tay mà thắng ngươi, sau này ngươi theo ta lẫn lộn."

"Ngươi bị thương nặng quá rồi hả, ngốc rồi?"

Vương Khoát Hải nói giọng oang oang: "Ngươi nhường ta hai tay thì làm sao thắng ta? Dừng rằng cần ta à, ta nói cho ngươi biết, ngươi không cần nổi đầu."

"Ngươi cứ nói có cược hay không?"

"Ta không biết..."

Thẩm Lãnh thở dài: "Nam tử hán đại trượng phu, sáng khoái chút!"

"Cược thì cược!"

Vương Khoát Hải lại muốn động thủ, Thẩm Lãnh vội vàng ngăn lại: "Ngươi còn chưa hỏi ta thua thì làm thế nào nữa?"

Vương Khoát Hải gãi gãi đầu: "He he, quên rồi, ngươi thua thì làm sao?"

Thẩm Lãnh hơi hất cằm lên: "Ta sẽ không thua."

Vương Khoát Hải nhìn Thẩm Lãnh: "Vậy ngươi còn hỏi ta..."

Thẩm Lãnh: "Như vậy nhìn có vẻ ta khá lợi hại."

Vương Khoát Hải: "Vậy ngươi cẩn thận, ta sắp ra tay rồi."

Sau khi nói xong lại gợn tay ra túm, quả nhiên Thẩm Lãnh đều để hai tay sau lưng, sau khi né được công kích, đập một cước vào khớp gối của Vương Khoát Hải. Lúc người Vương Khoát Hải vừa nghiêng về phía trước, Thẩm Lãnh lại đập một cước, lần này Vương Khoát Hải phản ứng cực nhanh túm được mắt cá chân của Thẩm Lãnh, quăng hẳn đi. Lúc bị quăng đi nửa vòng, Thẩm Lãnh nghĩ hóa ra tốc độ nhanh đến mức độ nhất định thì miệng cũng có thể ăn nói trơn tru được...

Chính vào lúc Thẩm Lãnh sắp bị ném ra ngoài, hai chân hần kẹp lấy cánh tay của Vương Khoát Hải, cơ thể cường hành xoay một vòng trong không trung, Vương Khoát Hải kiên trì không được, đành phải thuận theo lực đạo đó giật ngược ra sau, nếu không cánh tay sẽ bị gãy mất. Cùng lúc y giật ngược ra sau, Thẩm Lãnh buông cánh tay y ra, sau khi đáp đất thì dùng vai đụng vào người Vương Khoát Hải. Vương Khoát Hải liên tiếp lùi lại phía sau bịch bịch bịch, Thẩm Lãnh mượn quán tính lùi lại của chính y, đuổi lên hai chân đập lên người y một cái, Vương Khoát Hải không giữ vững được, rơi từ trên đài thi võ xuống.

Thẩm Lãnh ngồi xổm bên cạnh đài thi võ nhìn xuống: "Huynh đệ, Vương Khoát Hải phải không, sau này theo ta lẫn lộn."

Vương Khoát Hải ngớ ngàng, nhưng tính tình chân chất: "Được thôi, ngươi thật lợi hại."

Thẩm Lãnh nói: "Ngươi cũng không kém, nếu như có thể phân đẳng cấp võ nghệ của một người, từ 1 đến 10, ít nhất ngươi cũng có thể đến 6."

Vương Khoát Hải tò mò: "Vậy ngươi thì sao?"

Thẩm Lãnh hơi khó xử: "Ta? Miễn cưỡng là 10 đi, dù sao lúc này mới nói là từ 1 đến 10, sau đó không nói..."

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Đi đi, đi đi

Thẩm tiên sinh nói một nam nhân có phong độ phần lớn thời gian đều khiêm tốn, Thẩm Lãnh nghĩ mình thật là hoàn mỹ, lời khiêm tốn như vậy cũng có thể nói ra được...

Những phần thi đấu tiếp theo có chút kém đặc sắc, sự thực là những tân binh coi như đã đạt tiêu chuẩn trong hai mục khảo hạch lớn trước đó, về kỹ xảo chiến đấu cũng không có chỗ nào đáng để tán thưởng, so với Thẩm Lãnh thì dùng từ "không cùng tầng lớp" để hình dung cũng không chuẩn xác, nói "không cùng một thế giới" càng đúng hơn.

Lúc trời sắp tối, Thẩm Lãnh đi vào quân trường của Trang Ung, sau đó dùng nụ cười hết sức ngại ngùng để đối diện với tướng quân đại nhân.

Trang Ung khẽ lắc đầu: "Nghỉ đi, thu dọn."

Thế là Thảm Lãnh bật cười đắc ý.

Trang Ung gật gù đầu: "Người trẻ tuổi, đắc ý tuấn hoàn (1)."

Thảm Lãnh nói: "Đắc ý vong hình thì không tốt, dù sao ta cũng đánh cược thắng, phải thu liễm một chút."

Trang Ung đột nhiên cảm thấy mình hơi buồn cười. Thảm Lãnh vẫn chỉ là một đứa trẻ chưa đầy 16 tuổi thôi, thế mà mình lại phải phí tâm cơ sắp xếp một Đồ Uy Danh bên cạnh hắn.

"Nếu ngươi chỉ đến khoe khoang với ta là ngươi đã giành được vị trí đầu cuộc thi thì có thể đi rồi, ấu trĩ quá."

"Không phải, ta... thật sự có chút khó mở miệng được."

Lúc Thảm Lãnh nói ra bốn từ "khó mở miệng được", phản ứng đầu tiên của Trang Ung là bảo hắn ngậm miệng lại đừng nói tiếp nữa, vậy nhưng Thảm Lãnh không cho ông cơ hội này.

"Mặc dù khó mở miệng được nhưng vẫn phải nói, ta đây không phải là muốn đi Trường An sao, nhưng quả thực là khó khăn đến mức ngay cả lộ phí cho một người cũng không có, huống hồ còn phải dẫn theo Đồ Uy Danh, cho nên ta muốn hỏi xem tướng quân có thể..."

"Không thể."

Hắn còn chưa nói xong đã bị Trang Ung chặn lại: "Vẫn chưa đến ngày phát quân lương, cho dù là phát quân lương cũng không đủ cho hai người dùng để đi lại một tháng, ngươi từ bỏ đi... Với lại trong ngực ngươi còn có một thỏi vàng, thế mà ngươi không biết xấu hổ chạy đến tìm ta ứng trước quân lương?"

"Tướng quân người hiểu lầm ta rồi." Thảm Lãnh nói với vẻ nghiêm túc: "Là một quân nhân đứng tiêu chuẩn, đương nhiên ta biết không thể tùy ý phá hỏng quân luật, ứng trước quân lương là không có tiền lệ, sao ta không biết xấu hổ mà mượn tiền quốc gia chứ? Ý của ta là, tướng quân có thể cho ta mượn riêng một chút không?"

Trang Ung cảm thấy ngực mình như muốn nổ tung.

"Vàng phải để lại cho tiên sinh và Trà gia."

Thảm Lãnh vẽ mặt chân thành: "Sau này trừ vào quân lương của ta?"

Trang Ung: "Ta không đồng ý với ngươi."

Thảm Lãnh: "Ta từng là một người bốc vác đưa hàng lên thuyền ở bờ sông, mỗi ngày có thể kiếm một chút, mặc dù vất vả nhưng có thành quả lao động, nếu tướng quân không muốn cho ta mượn, trước hết ta có thể đưa Đồ Uy Danh đến bờ sông làm bốc vác mấy ngày không?"

Trang Ung kéo ngăn kéo ra, lấy một túi tiền ở bên trong ném ra: "Cút..."

Thảm Lãnh giờ tay tiếp được túi tiền, phát hiện túi tiền này thù cực kỳ đẹp. Lúc nhỏ thứ hắn tiếp xúc nhiều nhất chính là vải vóc tơ lụa, tất nhiên là quen thuộc với mũi khâu vô cùng, nhưng kỹ thuật khâu trên cái túi tiền nho nhỏ trước mắt này vẫn khiến hắn kinh ngạc một chút, một con chim ưng sai cánh trông sống động như thật.

"Đường khâu đẹp, tướng quân, túi tiền này là ai khâu vậy? Có thể giới thiệu cho ta làm quen một chút không, sau này ta có thể đến chỗ người đó nhập hàng, sau đó bán cho hành thương ngoại địa, như vậy thì có thể sớm trả lại tiền cho người rồi..."

Trang Ung muốn ôm mặt.

"Đây là con gái Nhục Dung của ta khâu cho ta."

"Xin lỗi..."

Thảm Lãnh vội vàng xin lỗi, muốn cứu vãn không khí lúng túng một chút, thuận miệng nói một câu: "Quả nhiên hồ phụ vô khuyển nữ mà."

Trang Ung: "Ngươi nói bốn tướng quân thù thừa giỏi hơn cầm binh?"

Thảm Lãnh run tay: "Ta vẫn chưa đếm tiền nhĩ..."

Hắn đổ hết bạc trong túi tiền ra, tính toán một chút có ít nhất hơn 50 lượng, hắn ngồi xổm xuống đếm cẩn thận, lấy 20 lượng bạc trong số đó, phần còn lại để vào trong túi tiền.

"Không dùng đến nhiều như vậy."

Đại Ninh quốc phú dân cường, bổng lộc của Trang Ung rất cao, chút bạc này căn bản chỉ là muốn tặng cho Thảm Lãnh cho xong, thế mà hắn vẫn

nghiêm túc ngồi đếm, hiển nhiên là định trả lại tiền, điểm này dường như có chút đối lập với tính cách không biết xấu hổ của hắn. . .

"Thật sự muốn trả?"

"Thật sự phải trả, mượn là mượn."

Thẩm Lãnh hai tay nâng số bạc còn lại đặt về chỗ cũ, sau đó hành quân lễ, quay người định đi.

Trang Ung: "Ta vốn tưởng ngươi không biết xấu hổ đến mức nào thì cũng tốt hơn Thẩm Tiêu Tùng, không ngờ ngươi còn hơn cả ông ta. . . Để túi tiền của ta lại cho ta, nếu không ta thưởng cho ngươi 20 quân côn."

Thẩm Lãnh vẻ mặt lúng túng để cái túi tiền cực đẹp kia lại: "Ủa, sao lại quên rồi."

Trang Ung cũng không biết mình nghĩ như thế nào, tại sao lại bao dung người thanh niên này như vậy. Ông phát hiện mình lại nói ra một câu thiếu suy nghĩ. . .

"Đây là con gái ta thuê cho ta, tất nhiên không thể tặng cho ngươi, nếu nó rảnh rồi, ta hỏi thử xem có thể thuê cho ngươi một cái không."

Trang Ung nói xong câu này liền hối hận, tự trách mình sao giống như đã biến thành một con gà mái trước mặt tên này rồi? Mà con gà con kia còn không phải là mình sinh ra nữa chứ. . .

Thẩm Lãnh vội vàng lắc đầu làm giảm sự lúng túng của Trang Ung: "Không cần không cần, một người thô kệch như ta đâu xứng dùng túi tiền do chính tay tiểu thư thuê, đó là bảo bối vạn kim bất hoán đó. . ."

Còn chưa đợi Trang Ung cảm động, Thẩm Lãnh đã nói tiếp một câu rất đương nhiên: "Mặc dù ta không cần, nhưng cũng không thể phớt lờ ý tốt của tướng quân, kỹ thuật thuê của tiểu thư thiên hạ vô song, túi tiền này vạn kim bất hoán, nếu ta không nhận, có thể lấy 20 lượng bạc này gán nợ không?"

Trang Ung: "Cút, lập tức, cút ngay."

Thẩm Lãnh ôm bạc chạy ngay.

Sau khi về đến doanh trường, Thẩm Lãnh thu dọn đồ của mình rồi chạy đi tìm Đỗ Uy Danh, nói đơn giản với gã ta một chút rồi bảo gã ta sáng sớm ngày mai đợi ở bến thuyền bên sông, sau đó lao ra ngoài như một con chó con vừa chạy vừa nhảy vì hưng phấn.

Lúc trở về đạo quán, Thẩm Lãnh phát hiện không có mình ở đây, hai người này sống thực sự là không ổn. Thẩm tiên sinh tất nhiên không biết nấu ăn, nếu Thẩm tiên sinh không biết thì sao Thẩm Trà Nhan có thể biết?

Những ngày này cơm của hai người đều là có gì ăn nấy. Lúc Thẩm Lãnh đi vào, hai người một lớn một nhỏ đang ngồi ngắm người nhìn màn thầu và đồ muối ở trên bàn đá.

Nếu người khác nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ cảm động, để cho mình vào quán doanh mà người nhà bớt ăn bớt mặc, thật cảm động. Nhưng Thẩm Lãnh biết chỉ là hai người họ lười, vô cùng lười.

Cho nên Thẩm Lãnh ném hành lý của mình xuống, đi thẳng vào phòng bếp trước ánh mắt kinh ngạc của hai người kia, sau đó phát hiện trên hai con dao thái rau trong nhà lại dán giấy niêm phong.

Trên một tờ giấy niêm phong viết "xem ai không nhẫn nại được dùng trước", trên tờ giấy niêm phong còn lại viết "được thôi, ngươi tưởng ta sợ?"

Thẩm Lãnh nghĩ đây đúng là một cặp cha con tốt tình sâu nghĩa nặng.

Thẩm tiên sinh hơi ngại ngần đi vào theo: "Đồ ngươi thường xuyên dùng đều niêm phong rồi, sợ dùng hỏng, đến khi ngươi về dùng không thuận tay thì làm sao."

Thẩm Lãnh: "Trang Ung tướng quân thường hay khen ông, nói trong thiên hạ luận không biết xấu hổ thì tiên sinh đứng thứ nhất."

Thẩm Trà Nhan ngồi ở cửa cười, cười đến nỗi vành mắt cũng hơi đỏ: "Lãnh Từ ngọc."

"Gì vậy?"

"Không sao, gọi chơi thôi."

"Ồ."

"Lãnh Từ ngọc."

"Ồ."

"Lãnh Từ ngọc."

"Ồ."

Hắn chân tay nhanh nhẹn xử lý chỗ thịt và rau mà mình mua trên đường về nhưng miệng lại không dừng, vẫn trả lời đầy đủ, Thảm Trà Nhan gọi hắn một tiếng hắn liền đáp lại một tiếng, một người kiên nhẫn gọi, một người kiên nhẫn trả lời... Kiên nhẫn gọi, câu này dường như hơi có nghĩa khác...

Khoảng chừng nửa tiếng sau, trên bàn đá đã bày đầy thức ăn, mùi thơm nức mũi, Thảm tiên sinh xách một hũ rượu ra: "Chúc mừng kỳ nghỉ thăm nhà đầu tiên của ngươi, uống một chút."

Thảm Trà Nhan: "Còn không phải vì đã có đồ nhắm rượu?"

Thảm tiên sinh: "Cho phụ thân của ngươi thêm một chút tôn trọng, đừng quên là ngươi không gả ra ngoài được."

Thảm Trà Nhan vừa muốn phân bác người khác gả ra ngoài được thì sao ta không gả ra ngoài được, sau đó chợt phản ứng lại, đỏ mặt, cúi đầu bắt đầu ăn cơm, ăn được một miếng cơm thì lại khóc: "Thật ngon quá..."

Thảm Lãnh: "Những năm trước khi đưa ta về, cha con hai người sống thế nào?"

Thảm tiên sinh vừa định nói lại nghĩ đến hai chữ cha con, thế là hung hăng lườm Thảm Lãnh một cái: "Lúc đó à... sức ăn của nó còn nhỏ..."

Thảm Lãnh phì cười một tiếng, Thảm Trà Nhan thì lại đỏ mặt. Trước đây Trà gia rất ít khi đỏ mặt, đừng nói đến mức có thể xách cả Thảm Lãnh lên đập vào cây, đỏ mặt không hợp tính cách.

Thảm Lãnh cười đủ rồi thì vừa ăn vừa nói: "Ngày mai ta phải đi ra một chuyến."

"Đi đâu?"

"Không được!"

Người hỏi đi đâu là Thảm tiên sinh, người nói không được là Thảm Trà Nhan.

Thảm Lãnh đặt bát đĩa xuống, nghiêm túc nói: "Mấy ngày gần đây ngày đêm không yên, mí mắt cứ bị giật, ban đêm ta xem thiên tượng phát hiện mình căn bản không hiểu... Sau đó đoán đại khái là Mạnh Trường An sắp xảy ra chuyện, cho nên nhất định phải đi một chuyến."

Thảm Trà Nhan: "Tên đó có thể xảy ra chuyện gì? Hắn từ nhỏ ức hiếp ngươi, ngươi còn nhớ đến hắn làm gì."

Thảm Lãnh lắc đầu: "Hắn đâu có thực sự ức hiếp ta? Mỗi lần hắn nhìn thấy cha hắn muốn đánh ta là đều sẽ hung hăng lao vào đánh, cha hắn cười ha ha đứng đó nhìn, cảm thấy con trai mình thật sự giỏi. Người trong trấn nhìn thấy cũng sẽ nói một câu cha nào con này, nhưng ta biết tâm tư của Mạnh Trường An, hắn đánh ta, dù sao cũng nhẹ hơn cha hắn động thủ nhiều..."

Thảm Lãnh ngửa đầu lên trời, không cho giọt nước bên khóe mắt rơi xuống: "Tên đó, miệng nói rất độc, lòng dạ thì tốt."

Thảm tiên sinh nói: "Có lẽ chỉ là ngươi suy nghĩ lung tung, hắn ở thư viện Nhạn Tháp sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Thảm Lãnh nói: "Đi xem thử, không sao là tốt nhất, coi như đi một chuyến để biết Trường An trông ra sao, nếu có chuyện... người vẫn còn thì giúp một chút, người không còn, cũng phải dọn xác."

Thảm tiên sinh trầm mặc một lúc lâu, đứng dậy đi về phòng, không bao lâu đã xách một cái bọc ra: "Ngươi không thể mang theo hoành đao ở trong quân doanh, có thể dễ dàng bị tra ra, bên trên có dập cương ấn. Trong này có một cái dù, xoay về bên trái có thể bắn ra lưỡng đao, là một thanh kiếm lưỡi mỏng."

"Bên trong ta đã chuẩn bị một ít bạc, ngươi dùng khi đi đường."

Thảm tiên sinh đặt cái bọc bên chân Thảm Lãnh: "Có việc phải làm có việc không cần làm, ngươi cảm thấy là việc nên làm thì cứ đi làm."

"Cảm ơn tiên sinh."

Thảm Lãnh cũng không ngờ tiên sinh sẽ dễ dàng đồng ý với mình như vậy, dù sao tiên sinh có thể không hiểu được Mạnh Trường An rất quan trọng với hắn.

Sau đó hắn phát hiện thấy Thảm Trà Nhan lại không có phản đối nữa, mà ngồi đó cầm đầu ăn cơm. Thế này hơi không ổn, gả con sắp ra ngoài đi xa, sao gả mẹ lại có thái độ bình thường?

"Ta ăn no rồi." Thảm Trà Nhan thoải mái vỗ vỗ bụng mình: "Thật ngon quá..."

Nàng nói xong liền đứng dậy đi về phòng mình, Thảm tiên sinh liếc nhìn Thảm Lãnh một cái: "Không bình thường."

Thảm Lãnh gật đầu: "Vô cùng không bình thường."

Một lúc sau, Thảm Trà từ trong phòng đi ra, cười nói với Thảm Lãnh: "Người sắp đi xa, tiên sinh đã cho người một cái túi, ta cũng cho người một cái."

Thảm Lãnh giờ tay ra: "Lấy ra."

Thảm Trà Nhan giống như làm ảo thuật, lấy từ sau lưng ra một cái khăn trải giường quấn lên người mình: "Lớn hơn cái của ông ấy, nhưng mang theo sẽ rất tiện lợi đó, có lấy không?"

Thảm Lãnh bật cười, nhìn sang Thảm tiên sinh. Thảm tiên sinh bắt đầu đi lắc đầu: "Đi đi, đi đi, đi cùng nhau đi, ta vốn muốn thả cho người đơn phi một lần, xem ra chỉ có thể song phi rồi..."

Thảm Lãnh nghe đến hai chữ "song phi", trong đầu liền xuất hiện bốn chữ "bị dục song phi", sau đó nghĩ bị dục song phi nói ra có vẻ rất đẹp, tại sao lấy ra hai chữ song phi nghe lại có chút kỳ quái vậy?

(1) Nguyên văn: "nhân sinh đắc ý tu tần hoan", có nghĩa là đời người lúc đắc ý thì nên mặc sức vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Thành trường an

Trên đời có hàng trăm nước, kẻ mạnh nhất tất nhiên là Đại Ninh, hàng trăm nước có hàng trăm đô thành, nơi lớn nhất đương nhiên là Trường An.

Đầu tiên ngồi thuyền rồi cưỡi ngựa, mỗi ngày chỉ ngủ hai canh giờ rồi lập tức khởi hành lên đường, đồ ăn trên cơ bản đều là lương khô, ngay cả thời gian dừng lại ăn miếng cơm cũng không muốn lãng phí, Trà gia mới biết Thảm Lãnh gấp gáp cỡ nào.

Đỗ Uy Danh cảm thấy mình có thể gục ngã bất cứ lúc nào nhưng cũng không nói một lời, đối với Thảm Lãnh thì tất nhiên gã ta không nói đến trung thành gì, có phần kính sợ nhiều hơn, mà nỗi kính sợ lớn hơn lại là đến từ Trang Ung.

Lý do đầu tiên gã ta cản trở chống đỡ là bởi vì hiện tại thân bất do kỷ, lý do thứ hai là bởi vì gã ta không muốn thua nữ hài tử kia, suốt dọc đường đi năng nề không cảm thấy cực khổ, mình có tư cách gì mà thấy cực khổ?

Mà sự tự ràng buộc của Thảm Lãnh đã cho Đỗ Uy Danh đòn tấn công cực lớn, hai canh giờ nghỉ ngơi mỗi ngày đối với gã ta mà nói là vô cùng quý giá, ngã xuống giường là không muốn dậy, nhưng chỉ cần đến hai canh giờ là Thảm Lãnh tất nhiên sẽ tinh thần sung mãn mà gọi gã ta xuất phát.

Thảm tiên sinh nói sẽ không đi theo bọn họ, đây là lần kiểm nghiệm thật sự đầu tiên đối với năng lực của hai người bọn họ, nhưng sau khi Thảm Lãnh và Thảm Trà Nhan xuất phát, Thảm tiên sinh liền đi tìm Trang Ung, mượn một chiếc khoải thuyền một con khoải mã, tốc độ cũng nhanh hơn Thảm Lãnh bọn họ một chút. Lúc Thảm Lãnh bọn họ đến bên ngoài thành Trường An ngược nhìn tường cao, Thảm tiên sinh đã ở trong thành rồi.

Lúc xuất phát Trang Ung hỏi Thảm tiên sinh tại sao không nói cho Thảm Lãnh bọn họ biết, Thảm tiên sinh nói, dưới tình huống không có chi viện, bọn chúng mới làm việc đến mức tốt nhất.

Trang Ung nghe xong câu này như hiểu được gì đó.

"Cao quá đi."

Trà gia giờ tay lên cản ánh nắng mặt trời hơi chói mắt, ngựa đầu nhìn, phát hiện như thế này không thể nhìn hết toàn bộ tường thành, buông tay xuống. Hóa ra thứ làm chói mắt không chỉ là ánh nắng mặt trời, còn có lá cờ lớn chữ Ninh màu vàng đang tung bay theo gió ở trên tường thành.

Ba người đều là lần đầu tiên đến Trường An, còn chưa vào thành đã bị bức tường cao này làm kinh ngạc. Thảm Lãnh vốn cảm thấy quận thành An Dương đã rất lớn rồi, lúc này mới hiểu được kiến thức của mình ít cỡ nào.

Đứng trên tường thành quận An Dương nhìn ra bốn phía là một vùng, đứng trên tường thành Trường An nhìn ra bốn phía, chính là thiên hạ.

Thảm Lãnh đưa lộ dẫn cho binh sĩ ở cổng thành, người kia xem cẩn thận rồi giao trả lại cho hắn: "Đến thành Trường An làm gì?"

Thảm Lãnh trả lời: "Thăm một bằng hữu, ở trong thư viện Nhạn Tháp đã 10 năm, ta cũng là lần đầu tiên đến."

Binh sĩ kia nghe nói bằng hữu của hắn ở trong thư viện Nhạn Tháp đã 10 năm, ngầm nghĩ người đến nơi đó học không phải cũng quý, thái độ đối với Thảm Lãnh cũng có thêm một chút khách khí: "Sau khi vào thành men theo đường lớn đi thẳng, đi năm dặm rồi quẹo phải vào Học Phủ nhai, nhìn thấy nơi có tòa tháp đá chính là thư viện Nhạn Tháp."

Thảm Lãnh cảm ơn, binh sĩ kia lại nói thêm hai câu: "Thời gian các người đến vừa khéo, ngày kia là đại lễ kết nghiệp của học sinh 10 năm thư viện Nhạn

Tháp, cũng là một đại sự trong thành Trường An."

Thẩm Lãnh cười gât đầu, dẫn Trà gia và Đỗ Uy Danh vào thành, đi theo đường lớn về phía trước theo chỉ điểm của binh sĩ kia rồi quẹo phải ở Học Phủ nhai, chỗ góc rẽ là một lầu quy mô rất lớn, tên là Đăng Đệ Lâu, cực kỳ nổi tiếng trong thành Trường An.

Vị trí của Đăng Đệ Lâu cách thư viện Nhạn Tháp đã không còn bao xa, đứng ở lầu ba Đăng Đệ Lâu là có thể nhìn thấy gần nửa thư viện.

Trong thành Trường An không thể đi ngựa, ba người dắt ngựa định đến gần thư viện tìm khách sạn để ở.

Vị trí sát cửa sổ lầu ba Đăng Đệ Lâu, Mạnh Trường An mặc viện phục màu xanh lam hai tay chống cửa sổ, sắc mặt đăm chiêu, dường như có chút không vui. Gã đột nhiên nhìn thấy bên dưới có ba người dắt ngựa đi qua, một người trong số đó nhìn hơi quen mắt, nhưng lại không để ý.

"Mạnh huynh."

Một người cũng mặc viện phục ngồi bên cạnh bàn nhìn có vẻ lớn hơn Mạnh Trường An một chút, có vẻ trưởng thành, giữa hai đầu lông mày có chút u ám, mặc dù miệng nói khách khí nhưng trong ánh mắt đã đầy vẻ chán ghét.

"Ta chỉ là một người làm thuyết khách, nếu không phải đều có quan hệ tốt với huynh và hần, ta cũng sẽ không đến lắm lời... Mạnh huynh cũng biết ý nghĩa của tam giáp lớn cỡ nào, người trúng tam giáp theo văn có thể làm viên ngoại lang, theo võ có thể làm giáo úy, trực tiếp đã là chính lục phẩm, bao nhiêu người đỏ mắt trông theo."

"Phụ thân của Trần Tử Thiện chính là phó ti tọa của Bắc Khố võ phủ, nói vị cao quyền trọng cũng không quá, huynh nên suy nghĩ cho mình một chút... Trần Tử Thiện bị huynh chèn ép đã nhiều năm như vậy chỉ trông mong có thể trúng tam giáp, huynh cứ nhường một chút thì có sao? Hần đồng ý rồi, chỉ cần huynh nhường một chút, hần sẽ xin phụ thân hần giúp huynh một chức nào đó ở trong võ phủ."

Mạnh Trường An quay đầu lại: "Người đã nói xong rồi?"

Người nói tên là Trương Bách Hạc, phụ thân y chính là một quan viên trong Bắc Khố võ phủ, phụ thân của Trần Tử Thiện là quan viên cấp trên của phụ thân y, tất nhiên y phải nịnh bợ hơn rồi.

Trương Bách Hạc nén cơn giận, nói: "Ta tận tình khuyên nhủ huynh nhiều như vậy, huynh nên biết ta là vì tốt cho huynh, ngày kia thi đấu lớn, hai người Vu Diễm, Bạch Tiểu Ca thực lực cũng không thua kém huynh, ba người các huynh ai thắng ai thua đều chưa biết chắc, Trần Tử Thiện đã tìm hai người đó, hần không cầu trạng nguyên không cầu bảng nhãn, chỉ cầu một thám hoa, huynh nhường, huynh cũng không tính là mất mát cái gì, chỉ sợ lợi ích có được còn nhiều hơn nữa."

"Tốt cho ta?" Mạnh Trường An cười lạnh một tiếng: "Ta cần sao?"

Cuối cùng Trương Bách Hạc cũng không nhịn được nữa, vỗ bàn "bốp" một tiếng: "Mạnh Trường An! Người đừng có không biết tốt xấu, người là thân phận gì lẽ nào còn không tự biết rõ? Nghe đồn phụ thân người chính là một thủy phi, mặc dù không có bằng chứng chứng thực, nhưng người cũng biết triều đình tuyệt không thể nào trọng dụng loại người như người, người chưa rời khỏi thư viện đã đắc tội với đại nhân vật, người không sợ mình xảy ra chuyện? Xảy ra chuyện rồi, trong nhà người có người có thể chống đỡ cho người?"

Tay Mạnh Trường An rời khỏi cửa sổ, quay người lại: "Về nói với Trần Tử Thiện, cách duy nhất khiến ta thỏa hiệp chính là đánh bại ta."

Nhưng đây còn coi là thỏa hiệp sao?

Trương Bách Hạc chửi một câu rồi quay người đi ngay, lúc đến đầu cầu thang còn nghe thấy Mạnh Trường An lạnh nhạt nói: "Nhớ trả tiền, là người muốn mời ta ăn cơm."

Trương Bách Hạc lầu bầu một tiếng hòn đá trong nhà xí vừa thối vừa cứng, đi xuống lầu bịch bịch bịch.

Mạnh Trường An ngồi xuống bắt đầu ăn, ăn ngấu ngiến, từ sau khi rời khỏi trấn Ngự Lâm gã chưa từng lấy một đồng tiền nào trong nhà nữa, cuộc sống quả thực bần hàn, một bàn thức ăn thịnh soạn này gã không mua nổi.

Trương Bách Hạc rời khỏi Đăng Đệ Lâu liền trực tiếp lên một cỗ xe ngựa, Trần Tử Thiện đang ngồi trong xe ngựa gấp gáp hỏi một câu: "Sao rồi?"

"Thứ cứng đầu!" Trương Bách Hạc nhìn sang Trần Tử Thiện: "Không nói được."

Sắc mặt Trần Tử Thiện trầm xuống: "Vậy phải làm sao? Vu Diễm là con trai của phó tướng cầm quân Vu Quan Ân, Bạch Tiểu Ca là người của Bạch gia Tương Ninh, hai người này ta đều không chọc vào nổi, chỉ có thể tìm cơ hội bên phía Mạnh Trường An."

Trong mắt Trương Bách Hạc lóe lên hung quang: "Thực sự không được... thì khiến hần có chút tai nạn?"

Trần Tử Thiện sợ đến mức sắc mặt trắng bệch: "Người đang nói bậy cái gì, đây là Trường An đấy!"

Trương Bách Hạc nói: "Đương nhiên ta biết đây là Trường An, nhưng chính bởi vì như vậy mới không có ai tin chúng ta sẽ động thủ với hần, để ta nghĩ cách là được rồi... Thành Trường An cũng không phải đều là chính đại quang minh, thế giới ngầm có rất nhiều không thể nhìn thấy ánh sáng, những người này chỉ nhận bạc không nhận người, chuyện gì cũng chịu làm, huynh yên tâm, ta sẽ không để người khác tra đến đầu huynh đâu."

Trần Từ Thiện do dự một lúc rồi lập tức gật đầu: "Vậy thì tay chân sạch sẽ một chút."

"Lao Bá còn đây không?" Trương Bách Hạc hỏi một câu.

Lao Bá là gia nô của Trần Từ Thiện, mười năm nay đều là ông ta âm thầm bảo vệ Trần Từ Thiện ở thành Trường An. Người này vốn là một khách giang hồ, vì phạm tội sắp bị xử tử, là người của Trần gia âm thầm bảo vệ, từ đó về sau vẫn luôn là bảo tiêu của Trần Từ Thiện, võ nghệ rất mạnh.

"Lao Bá không thể đích thân động thủ."

"Người Lao Bá cần giết không phải Mạnh Trường An, buổi chiều ta sẽ đi tìm người trong ám đạo, sau khi loại bỏ Mạnh Trường An, hẹn đến một nơi trả tiền cho những người này, để Lao Bá ra tay giết hết những người này, sạch sẽ, ai còn có thể biết đây là do chúng ta sắp xếp?"

Trần Từ Thiện nghe xong, tâm trạng cũng tốt lên không ít: "Nếu đã như vậy thì cứ làm theo lời người nó, nhưng ám đạo trong thành Trường An không dễ tìm đâu."

"Công tử, ta và huynh không giống nhau." Trương Bách Hạc khẽ thở dài: "Vừa mới bắt đầu là huynh đã phải làm người ở trên người khác, còn ta từ đầu đã biết mình là người giúp huynh trở thành người ở trên người khác, cho nên phương diện mà huynh không tiếp xúc được, mấy năm nay ta đều không ngừng đi thăm dò, ta học vẫn không tốt, võ nghệ yếu kém, dựa vào bản thân ta thì cả đời cũng chỉ là một kẻ tầm thường, cho nên ta chỉ có thể dựa vào công tử huynh thôi."

Trần Từ Thiện cầm tay Trương Bách Hạc: "Người yên tâm, chỉ cần ta có thành tích, bên cạnh ta sẽ có vị trí của người."

Trương Bách Hạc nhìn có vẻ rất cảm động, cảm ơn rồi rít, sau đó ra khỏi xe ngựa đi về một hướng khác trên đường lớn.

Trần Từ Thiện ngồi trong xe ngựa suy nghĩ, nếu sự việc thành công, có giết Trương Bách Hạc không?

Tam giáp kỳ thi lớn 10 năm của thư viện Nhạn Tháp à, theo văn viên ngoại lang, theo võ giáo úy, khởi điểm đã rất cao, có bao nhiêu người tranh giành nửa đời cũng không đến đến quan lục phẩm.

Nói đến phú ti tọa của tứ khổ võ phủ là tông tứ phẩm, nhưng quyền lợi chỉ ở trong võ phủ, ra ngoài võ phủ thì ai biết phụ thân hắn ta? Bản thân tuổi tác còn trẻ, nếu đã có thể khởi đầu từ lục phẩm, tương lai vượt qua phụ thân đương nhiên không được tính là chuyện khó gì.

Hắn ta nắm chặt nắm đấm tự nói với mình: "Mạnh Trường An người đừng trách ta, là người tự muốn tìm chết thôi."

Trong Đãng Đệ Lâu, Mạnh Trường An ăn no rồi vỗ vỗ bụng, gọi tiểu nhị của tiệm đến. Tiểu nhị còn tưởng là khách hàng muốn thưởng, cười ha ha đi qua, kết quả là Mạnh Trường An chỉ vào số thức ăn còn thừa nói một tiếng "gói lại", tiểu nhị kia sắc mặt nhìn cũng không tốt.

"Thức ăn chỉ còn một chút như vậy, cũng gói lại?"

"Đương nhiên, bản thân ta không thể thường xuyên được ăn đồ ăn của Đãng Đệ Lâu các người, cho dù chỉ còn lại một cọng ta cũng phải mang đi."

Tiểu nhị thầm nghĩ sao Đãng Đệ Lâu chúng ta lại có khách hàng keo kiệt như vậy, nhìn trên người gã là viện phục của thư viện Nhạn Tháp, chẳng lẽ là lấy trộm?

Nhưng mà Đãng Đệ Lâu lớn hơn nữa cũng sẽ không ức hiếp khách hàng, yêu cầu của lão bản Đãng Đệ Lâu đối với bọn họ chính là thỏa mãn tất cả yêu cầu hợp lý của khách, còn về yêu cầu không hợp lý thì không cần để ý, bởi vì ở thành Trường An không có ai dám đến Đãng Đệ Lâu gây chuyện.

Đã từng có người gây chuyện, sau này thì không bao giờ xuất hiện nữa.

Mạnh Trường An xách đồ ăn thừa xuống lầu, trong đầu lại chỉ nghĩ cũng không biết tiểu tử thối đó đã từng ăn đồ ngon như thế này chưa, sau này nếu còn có thể gặp nhau, sẽ mời hắn đến Đãng Đệ Lâu ăn một bữa.

Vỗ vỗ cái túi tiền, lép xẹp.

"Phải kiếm tiền thôi..."

Mà lúc này, Thẩm Lãnh bọn họ đã đến bên ngoài thư viện Nhạn Tháp, phía đối diện vừa hay có một khách sạn quy mô rất lớn, lúc ba người bọn Thẩm Lãnh dắt ngựa vào khách sạn, Mạnh Trường An xách đồ ăn thừa thông thả đi về.

Thẩm Lãnh bất giác quay đầu lại nhìn một cái nhưng không nhìn thấy gì.

Tiểu nhị khách sạn vội vàng ra dắt ngựa đi, có người đến tiếp đãi, Thẩm Lãnh nói: "Một gian thượng phòng một gian hạ phòng, ngựa ăn đồ tốt nhất."

Hắn nhìn sang Đỗ Uy Danh: "Người ở cùng với ta."

Trà gia hơi thất vọng một chút.

Quyển 1 - Chương 31: Không biết xấu hổ

Gọi com canh ở trong khách sạn, cũng coi như là ăn một bữa nóng sốt, nhưng Trà gia lại chê com canh mùi vị còn xa mới ngon bằng Thảm Lãnh nấu. Thảm Lãnh nói nể tình phải trả tiền hãy miễn cưỡng ăn đi, lúc này Trà gia mới nể mặt một chút.

Đỗ Uy Danh nhìn mà ngẩn người, thậm chí keo kiệt như vậy cũng có thể tán được con gái? Cô gái này còn là quốc sắc thiên hương nữa chứ...

Cuối cùng cũng không nhận được mà khê hỏi Thảm Lãnh, làm sao theo đuổi được một thiếu nữ xinh đẹp như vậy, Thảm Lãnh suy nghĩ một lúc lâu rồi nghiêm túc trả lời ba từ, khiến Đỗ Uy Danh cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới đều không ổn.

"Trời tác hợp."

Thảm Lãnh tính toán một chút rồi nói với Trà gia: "Trà gia tỷ đi nghỉ ngơi trước, ta và Đỗ Uy Danh ra ngoài xem thử địa hình."

"Ta đi với các người."

"Không được, tỷ xem tỷ không nghỉ ngơi tốt đã có chút quảng thâm mất rồi, ngủ một giấc, buổi tối chúng ta đi ăn hết đồ ăn ngon của thành Trường An một lượt."

Trà gia bĩu môi: "Vậy cũng không bằng người làm đồ ăn cho ta ăn."

Đỗ Uy Danh muốn lẳng lặng rời đi.

Sau khi ra ngoài khách sạn, Thảm Lãnh hỏi Đỗ Uy Danh: "Biết ta muốn xem gì không?"

Đỗ Uy Danh trầm tư một lúc: "Địa hình của thư viện Nhận Tháp?"

Thảm Lãnh lắc đầu: "Nơi thích hợp để giết người nhất xung quanh thư viện Nhận Tháp."

Đỗ Uy Danh có chút khó hiểu: "Người muốn giết người ở đây? Đây là thành Trường An đấy!"

Thảm Lãnh: "Không phải ta muốn giết người, ta cũng không xác định có phải là có người muốn giết hấn không, nhưng nếu như động thủ thì tất nhiên không dám làm trong thư viện, hơn nữa ta cũng không xác định mình có thể tìm được hấn trước khi hấn gặp chuyện hay không, cho nên cứ tìm đến nơi thích hợp để giết người."

Đỗ Uy Danh cảm thấy Thảm Lãnh hơi nhạy cảm quá, vội vã từ quận An Dương đến thành Trường An còn chưa kịp thở đã muốn tìm nơi thích hợp để giết người, nghĩ sao cũng có chút tào lao, nhưng lời nói của Trang Ung đến giờ vẫn còn vang vọng trong đầu gã ta... Sau này người hãy đi theo Thảm Lãnh đi, hấn bảo người làm gì thì người cứ làm cái đó, nhưng có chuyện gì cũng phải báo cáo với ta.

"Được!" Đỗ Uy Danh gật đầu: "Ta đi vòng quanh xem."

Sau khi Đỗ Uy Danh đi, Thảm Lãnh cắn răng đi đến một quán rượu ở chỗ không xa mua một bình rượu cũ, một con gà nướng, chậm rãi đi đến cổng thư viện Nhận Tháp. Trước đó hấn đã để ý, người canh cửa là một ông già, lúc nói chuyện với người khác luôn có dáng vẻ không kiên nhẫn, dường như không dễ giao lưu.

"Đại bá, đang bận à." Thảm Lãnh cười ha ha đi đến: "Hỏi thăm ông một chuyện."

Lão già ngồi dưới bóng cây nheo mắt, cũng không đứng dậy: "Ở đây không phải nơi thăm dò chuyện, tìm người khác hỏi thăm đi."

Thảm Lãnh đặt bình rượu cũ kia gần nướng bên cạnh lão già. Lão già này nhìn có vẻ ít nhất 60 tuổi, râu trắng và hơi thưa thớt, mái tóc cũng đã rụng gần một nửa, mặt mũi ửng hồng cho thấy bình thường cũng thích uống vài ngụm, lúc nói chuyện để lộ hàm răng rất vàng, chứng tỏ hút thuốc cũng không ít.

"Lão nhân gia nhận cái này đi."

Thảm Lãnh ngồi xổm cạnh lão nhân cười nói: "Ta là người quận An Dương đến, ngày kia chính là ngày biểu huynh ta cực khổ đọc sách 10 năm dự thi, ta muốn hỏi thăm lão nhân gia ta có thể vào thăm một chút không? Ta không cưỡng cầu đâu, nếu như người ngoài không tiện vào, làm phiền lão nhân gia nếu nhìn thấy biểu huynh ta thì chuyển lời cho huynh ấy, cứ nói ta ở trong khách sạn đối diện chờ huynh ấy."

Lão già hiển nhiên là mũi rất thính, ngửi thấy mùi rượu liền ngồi thẳng người lên, mí mắt hơi sưng cũng mở ra: "Biểu huynh người? Ở quận An Dương đến chỉ có một người tên Mạnh Trường An, sẽ không phải hấn chứ."

"Ồ, lão nhân gia trí nhớ thật tốt!"

Thẩm Lãnh giờ ngón tay cái: "Bình thường ta cứ gọi biểu huynh, biểu huynh nhiều, ngay cả ta cũng sắp quên huynh ấy tên là Mạnh Trường An rồi."

Lão già trợn mắt nhìn hấn: "Người trẻ tuổi, nịnh bợ hơi quá rồi đấy."

Thẩm Lãnh ngại ngừng cười cười: "Đây không phải là có chút căng thẳng sao, sợ lão nhân gia không thích ta."

Lão già xách bình rượu lên nở nụ ra uống một ngụm: "Đệch con mẹ nó, mua ở Hồ Ký đối diện phải không? Rượu hôm nay lại cho thêm một phần nước, cái lão khôn khiếp đó buồn bán càng ngày càng không có lương tâm, buồn bán phải một phần tiền một phần hàng mới có thể lâu dài được... Bất kể là buồn bán cái gì."

Lão chép miệng: "Nhất định là nghe người khẩu âm vùng khác, lát nữa ta đi tìm lão ta tính sổ."

Thẩm Lãnh vội vàng khuyên: "Đừng tức giận đừng tức giận, chúng ta không giống hấn."

"Biểu huynh Mạnh Trường An của người là một nhân vật, năm nay tam giáp nói không chừng có hấn, nhưng chính bởi vì như vậy... sợ là sắp có chút phiền phức. Hấn mới về thư viện không lâu, nếu người đến sớm một chút thì không chừng đã có thể gặp ở cửa rồi. Nhưng mà ta không tiện để cho người đi vào, đây là quy định của thư viện... Thế này, sau khi thấy hấn, ta bảo hấn đến khách sạn tìm người."

Thẩm Lãnh hỏi: "Lão nhân gia, biểu huynh ta sẽ gặp phải phiền phức gì?"

"Cái đó thì không dễ nói rồi... Người ta nói kẻ thức thời là trang tuần kiệt, Mạnh Trường An đương nhiên được coi là tuần kiệt, nhưng là một người không thức thời, nghĩ lại thì tính cách như vậy còn sống cực khổ hơn tuần kiệt bình thường nữa... Đi đi, đi đi, đừng ngồi ở đây, bị người khác nhìn thấy là ta lại bị mắng, lão già ta ở thư viện nhiều năm như vậy, có năm nào trước ngày thi lớn mà không đen đuôi chứ?"

Lão lắc đầu thở dài, dường như không muốn nói thêm gì nữa.

Thẩm Lãnh nói cảm ơn rồi quay người đi về, trong lòng nghĩ mỗi lo lắng của mình quả nhiên vẫn đúng.

Phần lớn học sinh trong thư viện đều là gia thế hiển hách, chắc chắn không dám gây chuyện lộn xộn ở trong thư viện, bên ngoài thư viện... Thẩm Lãnh quay đầu lại, lục ra một miếng bạc vụn đặt vào tay lão già: "Đại bá, có phải trong thành Trường An này cũng có người trên ám đạo không?"

Lão già thỉnh linh mở trừng mắt, nhìn Thẩm Lãnh một cái với vẻ không tin được: "Người trẻ tuổi, chớ nhiều chuyện."

Thẩm Lãnh "ừm" một tiếng, chuyện hấn muốn biết, coi như biểu cảm của lão già đã cho ra đáp án rồi.

"Ta chỉ tùy tiện hỏi thôi, cảm ơn đại bá."

Thẩm Lãnh vừa định đi thì nghe thấy lão già ở đó khề nói giống như tự lẩm bẩm: "Cầu Lam Từ, Quán Đường Khẩu, Lưu Vân Hội, Hồng Tô Thủ... ám đạo trong thành Trường An à, còn đen tối hơn bất cứ nơi nào."

Thẩm Lãnh hơi dừng bước chân, sau đó tiếp tục đi về.

Khoảng chừng mười phút sau, Thẩm Lãnh tìm đến gần một sông bạc, lại ngồi ở cửa khoảng nửa tiếng thì nhìn thấy một hán tử trung niên sắc mặt vàng vọt tinh thần uể oải, nhìn giống như đã rất lâu rồi chưa ngủ vậy. Hấn vội đứng dậy đi qua, cười ha ha nói: "Đây không phải là Vương đại ca sao?"

Hán tử kia hơi ngần ra: "Người nhận nhầm người rồi, ta họ Trương."

Thẩm Lãnh nhét mấy đồng tiền đã chuẩn bị sẵn từ trước đó vào tay hán tử: "Trương đại ca phải không, ta một mình từ nơi khác đến, cũng muốn chơi vài ván ở sông bạc, nhưng mà không dám tùy tiện vào, nếu như đại ca chịu giảng giải cho ta chuyện trong sông bạc thành Trường An này, ta mời đại ca uống bữa rượu?"

Lực quan sát của Thẩm Lãnh rất mạnh, kẻ lẩn lộn sông bạc kiểu này giỏi nhất là móc nối quan hệ, từ dáng vẻ của người kia là có thể nhìn ra đã thua không còn một đồng xu, chưa biết chừng còn rất lâu chưa ăn cơm nữa.

"Oa, như vậy à, vậy được, ta sẽ chăm sóc người, giảng giải cho người?"

"Cảm ơn Trương đại ca."

Thẩm Lãnh kéo y đi tìm một quán cơm nhỏ ở gần đó, gọi ba món ăn và hai bình rượu. Đề tài ban đầu là ở sông bạc, Thẩm Lãnh nghe có vẻ rất hứng thú, không bao lâu sau Thẩm Lãnh liền chuyển đề tài sang ám đạo.

"Trương đại ca, ta nghe nói sông bạc đều là người trên ám đạo khổng chế, sông bạc mà huynh vừa đi lúc nãy là chỗ nào quản thế?"

Đồ quý (1) nhìn nhìn xung quanh, hạ thấp giọng nói: "Người hỏi người khác là không hỏi được gì đâu, hỏi ta là đúng rồi. Từ mười mấy tuổi ta đã lẩn lộn trên con đường này, chuyện gì mà ta không biết? Sông bạc lúc nãy là chỗ của Quán Đường Khẩu, bình thường ít nhất cũng có mười mấy người canh giữ

ở đây, không có ai dám gây chuyện bừa bãi."

Thẩm Lãnh về mặt ngưỡng mộ: "Đại ca quả nhiên hiểu biết rộng rãi mà, vậy có phải là những người trên ám đạo này đều không chế sòng bạc không, bọn họ có làm buôn bán gì khác không?"

"Sao lại chỉ có sòng bạc?"

Đồ quý nhai một miếng thức ăn, uống một ngụm rượu: "Ta nói cho ngươi nghe, trong thành Trường An này có hai bang hội ám đạo lợi hại nhất, một là Lưu Vân Hội, bất kể là lục thương hay là thủy thương, chỉ cần giao phí thông lộ cho bọn họ, bảo đảm không ai dám trêu chọc. Còn một bên nữa là Hồng Tô Thủ, thanh lâu trong khắp thành Trường An đều là của Hồng Tô Thủ. . . bên dưới nữa chính là Quán Đường Khẩu này, nắm giữ sòng bạc."

"Xếp dưới cùng chính là Cầu Lam Tử, chỉ cần cho tiền là chuyện gì bọn họ cũng làm, ngươi biết tại sao gọi là Cầu Lam Tử không? Chính là một đám chó điên ngậm cái giỏ, ngươi ném khúc xương vào giỏ, bọn chúng sẽ cắn người thay ngươi, ngươi ném miếng thịt mỡ to, bọn chúng có thể cắn chết người thay ngươi."

Thẩm Lãnh sáp lại gần hỏi: "Làm sao có thể tìm được Cầu Lam Tử?"

Đồ quý vừa định nói gì thì bỗng phản ứng lại: "Rất cuộc ngươi muốn làm gì?"

Thẩm Lãnh cười nói: "Chỉ là tò mò thôi."

"Vậy thì ai biết, ta cũng không phải người của Cầu Lam Tử."

Đồ quý cũng đã ăn no, định đứng lên: "Ta còn có việc phải về nhà trước."

Thẩm Lãnh vội nói cảm ơn, đứng dậy tiễn đến tận bên ngoài quán cơm nhỏ. Vốn muốn đi theo tên kia tìm một nơi không có người rồi hỏi tiếp, ai ngờ tên kia thật sự là kẻ lười đời, rõ ràng đã nghĩ thấy nguy hiểm, cảm mấy chục đồng Thẩm Lãnh cho y rồi lại chui vào trong sòng bạc, chỉ cần có tiền là vào sòng bạc, ở trong đó không ai có thể động đến y.

Thẩm Lãnh trầm nghĩ giang hồ quả nhiên không giống quân ngũ.

Lúc Thẩm Lãnh về đến bên ngoài thư viện Nhạn Tháp thì Đỗ Uy Danh đã về được một lúc, đề thấp giọng nói với Thẩm Lãnh: "Chính diện thư viện là con đường lớn đông người qua lại này, cho dù buổi tối cũng không tiện hạ thủ, bên trái là kho vũ khí của Binh bộ, bên phải là một vùng dân cư, duy chỉ có phía sau là một con sông. Hai bên bờ sông đều là rừng cây, sông dài rừng rộng, cho nên không dễ xác định chỗ nào thích hợp nhất."

Thẩm Lãnh ừm một tiếng rồi đưa cho Đỗ Uy Danh hai lượng bạc: "Mua chút lương khô, mang theo nước, ngươi đi xem thử con sông đó chỗ nào có thể nhanh đến bờ đối diện nhất, nơi có cầu hoặc là có thuyền, sau khi tìm được thì tìm một chỗ kín đáo ẩn nấp đợi ta."

"Nếu như cầu thuyền cũng có thì sao?"

"Chọn chỗ ở gần thư viện."

Sau khi nói xong, Thẩm Lãnh liền bảo Đỗ Uy Danh đi, một mình trở lại khách sạn nói rõ sự tình cho Trà gia nghe một lượt, không hề giấu giếm chút nào.

"Nếu như Mạnh Trường An sắp xảy ra chuyện, chính là vào hai đêm là đêm nay hoặc đêm mai, tỷ hãy ở lại khách sạn, nếu Mạnh Trường An nhận được tin sẽ đến khách sạn tìm ta, cho nên phải có một người ở lại, ta còn phải ra ngoài một chuyến."

Trà gia lập tức túm lấy tay Thẩm Lãnh: "Ngươi muốn đi đâu?"

"Tìm chó." Thẩm Lãnh bật cười: "Yên tâm, ta sẽ không có chuyện đâu."

Trà gia cũng không biết làm sao, đột nhiên xung động, kiễng chân hôn một cái lên mặt Thẩm Lãnh, sau đó làm chính nàng giật mình rụt lại giống như một con mèo: "Đi sớm. . . khụ khụ, đi sớm về sớm."

Thẩm Lãnh cũng giật mình lùi lại tránh đi, sau đó ti tiện đi qua vào một cái: "Tại sao lúc này đánh lên ta?"

Trà gia: "Ta..."

Thẩm Lãnh nghiêm túc nói: "Tiên sinh nói làm người làm việc phải quang minh chính đại, nàng đánh lên không tính là bản lĩnh, có bản lĩnh thì quang minh chính đại làm lại lần nữa?"

Trà gia: "Cút..."

Thẩm Lãnh cười he he, quay người đi ra ngoài.

Trà gia ở phía sau hít sâu một hơi: "Đừng xảy ra chuyện."

Thẩm Lãnh gật đầu: "Yên tâm đi, sao ta có thể xảy ra chuyện được? Lúc này sau khi nàng đánh lên ra, ngay cả tên của con là gì ta cũng nghĩ xong rồi..."

Trà gia: "Không biết xấu hổ..."

(1) Kẻ nghiện cờ bạc

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Lưu Lăng Dao

Bất luận thế nào, cái tên Cầu Lam Tử này cũng không dễ nghe, ở phương bắc còn có một ý nghĩa khác khiến người ta chán ghét hơn nữa, cho nên Cầu Lam Tử chỉ là một xưng hô mà người ngoài đặt cho tổ chức này, người của bọn họ có một cách gọi khác... Lưu Lăng Dao.

Hai cái tên Cầu Lam Tử và Lưu Lăng Dao này cách biệt một trời một vực, nhưng bất luận gọi là gì, việc mà những người này làm cũng khiến người ta cực kỳ khinh bỉ.

Lúc Đỗ Uy Danh đến bờ sông lần thứ hai còn thăm mắng Thẩm Lãnh quá nhạy cảm, nhưng khi gã ta dự định tìm một chỗ lên lều biếng thì lại phát hiện thật sự có một chiếc thuyền đậu ở bên bờ, sáu hán tử ôm đao từ trên thuyền bước xuống. Chỉ có hai loại người dám ôm đao ở trong thành Trường An, một là quan gia, một là loại người nhìn thấy quan gia là sẽ chạy.

Sáu người này buộc thuyền bên bờ, sau đó tụ lại bàn bạc một hồi rồi tách ra, chia nhau tìm một nơi kín đáo ẩn nấp, lúc này trời chỉ mới vừa nhá nhem tối.

Đỗ Uy Danh không dám động, lúc nằm sấp ở đó cảm thấy răng của mình cũng khẽ run cầm cập.

Có lẽ là vì ý trời, lão già canh cửa vừa mới thay ca rồi đi không lâu, Mạnh Trường An liền cùng một đệ tử khác của thư viện sóng vai đi ra ngoài.

Người đi bên cạnh gã tên là Chu An Sinh, nhân duyên ở trong thư viện cực tốt, y là kiểu người khiêm tốn lễ mạo cực kỳ, tuổi trẻ nhưng không khí thịnh. Có người nói y gia thế không tốt nên mới đối với ai cũng khách khí như vậy, nhưng bất kể người khác nói gì y cũng không so đo.

Có lẽ là vì gia thế của hai người đều không tốt, cho nên Mạnh Trường An thường chăm sóc Chu An Sinh. Theo gã thấy thì Chu An Sinh chỗ nào cũng tốt, chỉ là hơi eo là quá, ngay cả tư thế bước đi cũng nhẹ nhàng uyển chuyển, giống như mèo vậy.

"Rốt cuộc ngươi muốn dẫn ta đi đâu?" Mạnh Trường An vừa đi vừa hỏi.

Chu An Sinh nói: "Bờ sông, đệ cũng không biết Vu Điền tìm huynh có chuyện gì, lại cứ muốn nói ở bờ sông, lẽ nào ở trong viện không được?"

Mạnh Trường An lập tức nghĩ đến trước đó không lâu vừa mới gặp Trương Bách Hạc, nhưng Vu Điền không phải phe Trương Bách Hạc và Trần Tử Thiện, đó là một người kiêu căng, tuyệt đối sẽ không vì kỳ thi lớn mà tìm gặp riêng Mạnh Trường An bảo hân nhượng nhịn, huống hồ hai người căn bản là thực lực ngang nhau, ai thắng ai thua còn chưa biết.

Chu An Sinh vẻ mặt ngại ngùng: "Hắn nhờ đệ giúp, ta cũng không tiện không giúp."

"Ngươi đó, chính là tính khí quá tốt, ta đi gặp hắn không phải vì hắn mặt mũi lớn, mà là vì ngươi mặt mũi lớn."

Chu An Sinh nghe Mạnh Trường An nói như vậy lập tức cười, ngay cả nụ cười cũng có vẻ thẹn thùng.

"Cảm ơn Mạnh đại ca."

Thế mà mặt y lại còn hơi ửng đỏ, giống như một nữ hài tử.

Mạnh Trường An thờ dãi một hồi, bất giác nói một câu: "Không được cười!"

Trong đầu không tự chủ được lại nhớ đến cái nhà kho bỏ hoang ở sau nhà mình trong trấn Ngư Lâm, gã đã nói với tên đó tận mấy lần là không được cười.

Chu An Sinh: "Ồ, Mạnh đại ca không cho đệ cười, đệ sẽ không cười nữa."

Y thật sự không cười nữa.

Cho nên Mạnh Trường An thăm thờ dãi, cái tên đó không chịu nghe gã, càng không cho hắn cười thì hắn lại càng cười... Cũng không biết mấy năm nay đi theo hai kẻ lai lịch bất minh đó sống như thế nào.

"Mạnh đại ca huynh đang nghĩ gì thế?" Chu An Sinh thấy sắc mặt gã không ổn nên hỏi một câu.

Mạnh Trường An lúng túng: "Không có gì không có gì, đột nhiên nhớ đến vài chuyện lúc nhỏ."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía con sông ở phía sau thư viện. Trong một trà lâu ở cạnh đường, Trần Tử Thiện và Trương Bách Hạc ngồi bên bàn nhìn hai người đi qua. Trương Bách Hạc cười lạnh: "Thường nói Mạnh Trường An là một con mãnh hổ, nhưng hổ có mạnh hơn nữa mà đầu óc ngu ngốc thì có gì đáng sợ chứ."

Trần Tử Thiện cũng cười: "Đúng đó, người đầu óc ngu ngốc lại thêm tự phụ thì sẽ chết nhanh hơn một chút."

Câu này vốn là nói Mạnh Trường An, nhưng Trương Bách Hạc đột nhiên hiểu ra gì đó, liếc nhìn Trần Tử Thiện một cái như có thâm ý. Ánh mắt người kia vẫn luôn hướng ra ngoài cửa sổ nhìn chòng chọc vào Mạnh Trường An, nhưng Trương Bách Hạc cứ cảm thấy ánh mắt Trần Tử Thiện có chút lấp lờ.

Sau khi vào rừng cây, Mạnh Trường An liếc nhìn xung quanh theo bản năng, so với nói đây là một kiểu thói quen, không bằng nói là một kiểu cảnh giác trời sinh. Ở trong rừng cây ban ngày thì thoáng sẽ có người, sau khi trời tối là có vẻ hơi âm u, ánh sáng không tốt, theo lý mà nói cũng sẽ không dễ phát hiện được gì.

Nhưng Mạnh Trường An đột nhiên dừng lại, cúi đầu nhìn xuống chân. Trong rừng cây vẫn chưa tối hẳn, gã phát hiện thềm cỏ dưới chân có dấu vết đã bị người giẫm lên, dưới ánh sáng tối tăm như thế này mà không nhìn kỹ thì căn bản là không nhìn ra được. Đương nhiên cái cũng chẳng nói rõ được gì, dù sao thì ban ngày cũng không phải là không có người đi vào rừng cây.

Nhưng Mạnh Trường An lại hơi nhú mào, thò tay ra kéo Chu An Sinh ra phía sau mình.

"Sao vậy?" Chu An Sinh vẻ mặt hơi biến đổi.

"Không có gì, người ở phía sau ta là được."

Gã nói xong liền nhìn lên chỗ cao, lại nhìn ra phía bờ sông, nhìn thấy con thuyền ở bên bờ sông qua khe hở giữa mấy cái cây.

"Nếu muốn giết ta, còn muốn trốn đến lúc nào?"

Thế là một thanh đao từ trên cây rơi xuống, đao quang như nước chảy.

Chu An Sinh kêu một tiếng Mạnh đại ca cẩn thận, nhưng sau lưng y cũng có một thanh đao đâm tới.

Mạnh Trường An hơi nghiêng người góc độ rất nhỏ nhưng vừa hay tránh được một đao kia, đao gần như đi suốt xuống vai gã. Trong một khoảnh khắc đó Mạnh Trường An giờ tay phải ra vừa hay bóp trúng cổ của đao khách kia, ngón tay tăng lực, năm ngón bấm vào cô, kéo ra ngoài một cái, nửa đoạn cổ đã bị gã móc ra.

Trong cổ đao khách phun máu ra ngoài ọc ọc, lùi lại liên tiếp mấy bước, ngã xuống đất phịch một tiếng.

Mạnh Trường An ném thịt và một đoạn cổ họng trong tay đi, mùi máu tanh trên bàn tay khiến gã có chút hưng phấn.

Chu An Sinh ở phía sau gã giằng co với một tên đao khách, một tấm lưới từ trên không trung rơi xuống, ba tên đao khách cầm lưới cá trùm lên đầu Mạnh Trường An nhưng gã lại đứng yên ở đó không động đậy. Lúc lưới cá rơi xuống, Mạnh Trường An giờ tay lên tóm lấy mắt lưới rồi xoay người một vòng, ba tên đao khách còn chưa chạm đất đã bị ném bay ra ngoài.

Mạnh Trường An sải bước ra ngoài, chân phải đá xoay một cú, một đao khách ngã ngửa trên mặt đất còn chưa kịp đứng dậy, chân của Mạnh Trường An đã đến... Bịch! Bịch! Liên tiếp hai tiếng, tiếng đầu tiên là chân của Mạnh Trường An đập lên má đối phương, tiếng thứ hai là đầu của đối phương đụng vào cành cây, sau đó vỡ đầu.

Thi thể mềm nhũn đổ xuống, chất trắng đỏ trong hộp sọ vỡ nát chảy xuống đất.

Hai tên đao khách khác đã đứng dậy, hai đao đồng thời rơi xuống, Mạnh Trường An chỉ nghiêng người đối với sự biến động của hai người kia mà thôi, hai đao rơi xuống sát ngực và lưng gã, khe hở chỉ lớn như vậy, không lệch chút nào.

Hai tay của Mạnh Trường An đồng thời giờ ra, ngón trỏ của tay phải và ngón trỏ của tay trái cắm vào hốc mắt của hai tên đao khách, hai tay gã tăng lực kéo người sang ngang, hai cái đầu đập vào nhau, máu phun ra bắn khắp mặt Mạnh Trường An.

Nhưng mà chỉ trong chốc lát, gã giết liền bốn người.

Có tổng cộng sáu tên đao khách, trừ đi một tên đang quần đấu với Chu An Sinh ra, vẫn còn một tên đã quay người bỏ chạy.

Đỗ Uy Danh nằm sấp trong bụi cỏ nhìn cái tên thủ đoạn hung ác kia giết bốn người, lòng thầm nói nếu người này chính là Mạnh Trường An, Thẩm Lãnh hà tất phải đến?

Lúc Mạnh Trường An buông tay ra, tên đao khách còn lại kia đã chạy xa hơn mười mấy mét, hướng về chỗ con thuyền ở bờ sông, Mạnh Trường An khẽ hừ một tiếng, nhấc chân đuổi theo ra ngoài. Chân gã làm bắn lên một đám đất dưới mặt đất, đất bay lên, người đã ở xa mấy mét.

Đó không phải là khinh công gì, chỉ là sức mạnh giống như nổ tung.

Mạnh Trường An đuổi theo tên đao khách kia chỉ dùng có bảy bước, không cần nghĩ cũng biết một sai chân của gã đáng sợ cỡ nào, đại khai đại hợp, động tác cương mãnh.

Gã đuổi đến sau lưng tên đao khách, đao khách cảm nhận được uy hiếp từ phía sau lưng, thình lình quay người bỏ một đao xuống, Mạnh Trường An vẫn không né không tránh, một quyền trực tiếp vung ra... Đao ra trước, nhưng đao mới rơi xuống một nửa thì nắm đấm của Mạnh Trường An đã chạm vào mặt tên đao khách kia, nắm đấm này trực tiếp đâm nát da thịt, đó là lực độ cỡ nào chứ?

Nắm đấm đập vào xương gò má, nửa bên mặt lập tức nứt ra, đao kia liền văng vểnh cũng không rơi xuống, đao khách bay ngược về phía sau, nắm tay trái của Mạnh Trường An lại đuổi theo, một quyền này móc lên huyết thái dương của đao khách, bịch một tiếng, huyết thái dương lôm vào một lỗ, huyết thái dương ở bên kia phồng lên...

Mạnh Trường An xoay người đi trở lại, cũng không liếc nhìn đao khách kia thêm một cái.

Tay không tắc sát, giết liền năm tên đao khách, mùi máu tanh trên người Mạnh Trường An đã bắt đầu trở nên nồng hơn, lúc gã đi trở lại nhìn thấy Chu An Sinh đã cướp được đao của đao khách, một đao chém lên cổ tên đao khách, đao khách rên rỉ một tiếng ngã vật xuống.

Chu An Sinh xách đao xông qua, sắc mặt trắng bệch đáng sợ: "Mạnh đại ca huynh không sao chứ, đệ xin lỗi... Đệ xin lỗi, đệ không ngờ Vu Điền lại không có lòng tốt."

"Không thể nào là Vu Điền."

Mạnh Trường An nhếch khóe miệng: "Hán tử lỗi lạc như Vu Điền, không làm ra chuyện đáng khinh này, chắc chắn ngươi cũng bị người khác lừa rồi."

Chu An Sinh chau mày: "Không thể nào được, rõ ràng đệ..."

Y còn chưa nói xong đột nhiên người mềm nhũn ngã xuống, Mạnh Trường An phát hiện trên bụng Chu An Sinh có vết thương, ruột đã sắp rớt ra rồi.

Gã vội vàng ngồi xuống một tay bịt vết thương của Chu An Sinh, một tay kia xé một mảnh y phục trên người Chu An Sinh xuống định buộc lại cho y.

Chu An Sinh vẻ mặt áy náy: "Xin lỗi Mạnh đại ca, có phải đệ ngốc lắm không... Đệ võ nghệ không bằng huynh, cũng không thể quyết đoán hung ác giết người giống như huynh..."

Có lẽ là vì cảm thấy hai chữ "hung ác" không hay lắm, cho nên vẻ áy náy trên mặt y càng rõ hơn nữa.

Mạnh Trường An buộc vết thương trên bụng y: "Bọn chúng là đến giết ta, lẽ nào ta còn phải dịu dàng một chút? Giết người, vốn chính là chuyện lãnh khốc nhất trên đời này... Ừm?"

Gã đột nhiên "ừm" một tiếng, sau đó nhanh chóng đứng dậy lùi lại, cúi đầu nhìn, trên bụng đang cầm một thanh chủy thủ... Chủy thủ của Chu An Sinh giấu trong tay áo. Nếu không phải gã lập tức lùi lại khi nhìn thấy Chu An Sinh hơi động vai, đao này đã cắm ở tim rồi.

Chu An Sinh lóc ngóc ngồi dậy: "Ngươi nói đúng đấy, giết người vốn chính là chuyện lãnh khốc nhất trên đời này."

Y siết mảnh vải mà Mạnh Trường An buộc cho y chặt hơn nữa, máu chảy ra từng dòng, nhưng trên mặt y đâu còn vẻ đau khổ áy náy gì nữa, chỉ có sự hung tàn.

"Không ngờ ta lại nhìn lầm người."

Mạnh Trường An khẽ thở dài, để mặc thanh chủy thủ kia vẫn còn đang cắm trên bụng nhưng không có rút ra.

Gã nhìn về phía Chu An Sinh: "Quán Đường Khẩu hay là Lư Lãng Đao? Lư Văn Hội và Hồng Tô Thủ không phải thuộc loại làm ăn đê tiện này."

"Lư Lãng Đao." Chu An Sinh thành thực trả lời.

Mạnh Trường An trông có vẻ hơi đau lòng: "Một đệ tử của thư viện Nhạn Tháp như ngươi, cho dù thành tích không được tính là ưu tú, nhưng tương lai tiền đồ cũng coi như sáng sủa, thế mà lại vào Lư Lãng Đao hèn kém."

"Ngươi sai rồi... Ta không phải là sau khi vào thư viện mới gia nhập Lư Lãng Đao, mà là Lư Lãng Đao đưa ta vào thư viện, mọi người đều nói Lư Lãng Đao thấp kém, bản thân chúng ta cũng biết quả thực không vinh quang lắm, nhưng ai muốn vinh viễn không vinh quang? Cho nên cũng phải có một chút thay đổi, có người ở triều đình mới từ từ không còn thấp kém nữa."

Y cúi đầu nhìn vết thương của mình: "Diễn hơi thật quá rồi, con mẹ nó đau thật đấy."

Mạnh Trường An nói: "Tính kế rất tốt, ta chết rồi, ngươi trọng thương, ai sẽ nghi ngờ ngươi?"

Chu An Sinh lắc đầu: "Cũng bị bức ép thôi, chớ nói sáu tên đao khách, dù là mười sáu tên, hai mươi sáu tên cũng không giết nổi ngươi... Nếu không phải món thù lao này quả thực hấp dẫn thì ta cũng sẽ không bạo lộ bản thân, Mạnh đại ca, xin lỗi nhé."

Y giờ tay lên búng ngón tay một cái, thế là có ít nhất 20-30 tên đao khách ở trong bụi cây xung quanh đứng dậy.

Đỗ Uy Danh nằm sấp trong bụi cỏ sắc mặt đại biến, những người này đến lúc nào thế?

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Phiền người đóng cửa muộn một chút

Đỗ Uy Danh đã nhìn thấy toàn bộ quá trình sáu tên đao khách kia đỗ thuyền mai phục, nhưng lúc xung quanh lại xuất hiện 20-30 tên đao khách, trong lòng gã ta rét lạnh, những người này đến lúc nào?

Ý nghĩ này vừa dâng lên, gã ta lập tức có phản ứng, thuận theo triền dốc lăn sang một bên, sau đó một thanh đao liền chém xuống chỗ gã ta nằm lúc này, chính là vị trí cổ, nếu đao này mà chém trúng thì đã đứt đầu rồi.

Một đao khách áo đen bật mặt ánh mắt âm trầm nhìn gã ta lăn đi, nhắc chân đuổi theo.

Xung quanh Mạnh Trường An toàn là người, đao khách từng bước từng bước đến gần gã.

"Mạnh đại ca, thật sự xin lỗi, vốn dĩ ta còn nghĩ sớm muộn gì cũng có một ngày người như ngươi sẽ vô cùng nổi bật trong quân, cho nên ta luôn cố ý thân cận với ngươi, nhưng ngươi mạnh hơn nữa, có mạnh hơn gia thế của Trần Tử Thiện?"

Chu An Sinh lùi lại phía sau một bước: "Giết hấn, mau chóng."

20-30 tên đao khách đồng thời tiến lên, không một ai nói chuyện, sát ý vô thanh này càng lạnh lẽo hơn.

Lúc Mạnh Trường An né tránh một đao đã mơ hồ nghe thấy có âm thanh không ổn xuất hiện, giống như tiếng bước chân nhanh nhẹn của báo săn lúc truy kích con mồi, rất nhẹ. Trong lúc nhiều người vây công như vậy, gã còn có thể phân biệt được âm thanh xa hơn một chút, chỉ sợ đây cũng là một kiểu thiên phú.

Trước mặt Mạnh Trường An đều là đao quang, sau lưng toàn là đao quang, gã còn bị thương nữa.

Gã đã tránh được một đao, hai đao, ba đao, rất nhiều, rất nhiều đao, vết thương vẫn đang chảy máu, sức lực nhanh chóng suy giảm, tốc độ di chuyển cũng bắt đầu chậm dần, thậm chí gã còn nghĩ hóa ra đây chính là sự ảnh hưởng của vết thương đối với một người.

Chu An Sinh ở phía sau đám người hét: "Nhẹ tay chút, để lại thì thể có thể cống về được, nát quá ta không thể mang về diễn kịch được."

Ánh mắt Mạnh Trường An lập tức hung ác, đoạt một đao, bắt đầu xông ngược sang phía Chu An Sinh, đao đao giết người.

Phụt một tiếng, trên lưng gã đã trúng một đao, từ sau gáy đến bên sườn, đủ sâu đủ dài, Mạnh Trường An loạng choạng suýt ngã, phía trước đã có 3-4 đao khách đồng thời đến.

Sau đó gã liền nhìn thấy một cái dù bay tới, lúc này có dù bay tới hiển nhiên không phải là hiện tượng tự nhiên.

Cái dù cắm vào cổ họng của một tên đao khách, sau đó có người đập vào vai Mạnh Trường An một cái lên phía trước người gã, giờ tay túm lấy cán dù, dù mở ra phụt một tiếng, đao kiếm bay sang hai bên liền cắt đứt cổ. Sau đó cái tán kiếm đó quét ngang một cái, nhẹ nhàng chuẩn xác rạch qua cổ của hai người khác, trước tiên là một đường máu, sau đó máu phụt ra, hai người ôm cổ lùi lại phía sau.

Mặc dù chỉ nhìn thấy một bóng lưng, hơi xa lạ một chút, nhưng khỏe miệng Mạnh Trường An lại cong lên: "Sao người đến đây?"

Thẩm Lãnh: "Ồ, cười ngựa đến."

Mạnh Trường An: "..."

Thẩm Lãnh ném tán kiếm cho Mạnh Trường An: "Nhẹ quá, dùng không quen."

Hắn nhặt từ dưới đất lên một thanh cương đao hơi nặng một chút, sau đó dùng mũi đao chĩa vào những tên đao khách kia quét một vòng, miệng mím lại, quay đầu hỏi Mạnh Trường An: "Bình thường vào lúc thế này nên nói gì cho ngầu?"

Mạnh Trường An: "Nói cái rắm."

Thẩm Lãnh: "Ồ, mấy cái rắm chúng ta."

Sau đó liền xông lên.

Mạnh Trường An rất tự tin về thân thủ của mình, nếu không phải đã trúng một đao trước đó, cho dù là 20-30 tên đao khách cũng không ngăn chặn được gã, nhưng sau khi nhìn thấy Thảm Lãnh ra tay, đột nhiên gã nảy sinh nghi ngờ đối với bản thân...

Cái tên này, trong mấy năm đã trải qua những gì?

So với sự hung bạo của Mạnh Trường An, đao pháp của Thảm Lãnh có vẻ rất bình tĩnh, rất chắc chắn, mỗi một đao đều tuyệt đối không lãng phí một phần sức lực, vừa đủ giết chết một người là được. Mạnh Trường An bỗng nhiên nhớ đến ở trong quân, cách đánh như vậy sẽ duy trì thể lực được lâu hơn.

Thảm Lãnh một đao cắt đứt cổ họng của tên đao khách trước mặt, khom lưng né tránh một đao rồi đao từ dưới lên trên cắt thủng bụng một tên đao khách, sau khi một đao đắc thủ, xoay người nửa vòng né tránh đòn tấn công phía sau, đao đâm thẳng ra, cắm vào tim một tên đao khách, sau đó cổ tay khẽ xoay, thân đao quay đến mấy vòng trong lòng ngực, sau lưng khoét ra một lỗ, máu tuôn ra ào ào.

Thảm Lãnh rút đao ra, tay trái cũng cầm đao của đao khách kia qua, hai thanh đao giống như đất bằng nổi cuồng phong, mọi nơi nó quét qua đều không còn một mạng sống.

Thảm Lãnh chém giết một cách bình tĩnh lạnh lùng, mà Mạnh Trường An bị thương vẫn chém giết một cách cương ngạnh bá khí, một đao của gã có thể chém vỡ hộp sọ người ta tuyệt đối không lưu lực, đây chính là Mạnh Trường An.

Chu An Sinh nhìn thấy mà sắc mặt trắng bệch, mấy lần muốn xông lên nhưng đều nhịn xuống, đợi đến lúc muốn đi thì đã muộn rồi. Trong 20 tên đao khách thì Thảm Lãnh đã giết 12 tên, không tính 6 tên trước đó thì Mạnh Trường An đã giết 13 tên, Đỗ Uy Danh ở một bên khác đã giết 3 tên.

Đây là lần đầu tiên Thảm Lãnh đại khai sát giới, cũng là lần đầu tiên Mạnh Trường An đại khai sát giới, đây là lần đầu tiên Đỗ Uy Danh khai sát giới.

Chuyện đến một cách tự nhiên như vậy, nếu đổi lại là người khác có thể sẽ sợ đến nổi chân tay run rẩy, nhưng hai tên này thì mặt không đổi sắc. Mạnh Trường An đâu chỉ là mặt không đổi sắc, ngược lại còn có một cảm giác hưng phấn khí chém giết nữa.

Ngoài Chu An Sinh ra, tên đao khách cuối cùng muốn bỏ chạy đã bị Thảm Lãnh một đao ghim chết trên thân cây, đao không rút ra, người kia bị ghim ở đó còn đang giãy giụa dần dần mất đi sức lực.

Thảm Lãnh liếc nhìn thanh chủy thủ trên bụng Mạnh Trường An khẽ lắc đầu: "Liệu có chết không?"

Mạnh Trường An: "Người phải nhanh chóng báo cho ta một chút, sau đó đưa ta đi tìm một lang trung đáng tin, có thể không chết được."

Thảm Lãnh đi sang chỗ Chu An Sinh, vừa đi vừa nói: "Ta không quen Trường An lắm, người biết lang trung ở đâu tốt nhất không? Nhưng đột nhiên ta nhớ lúc đến nếu lúc này thu phí của người, người có đưa hay không, khỏi nghĩ, khỏi nghĩ."

Sau đó túm lấy hai cánh tay của Chu An Sinh bẻ một cái, chân đá vào chỗ khớp gối của Chu An Sinh, y không tự chủ được mà quỵ xuống.

Đương nhiên là Chu An Sinh phản kháng, nhưng gần như không có ý nghĩa mà thôi.

Mạnh Trường An nói: "Tất nhiên là lang trung trong thư viện tốt nhất, nếu người thật sự muốn thu phí, có thể đảm bảo cho ta đẹp một chút không, nhưng mà, bây giờ ta muốn đến một nơi khác hơn."

Lúc đang nói gã đã nhận lấy thanh đao của Đỗ Uy Danh chuyển cho. Đương nhiên gã không quen Đỗ Uy Danh, Đỗ Uy Danh cũng không biết tại sao lại cảm thấy mình nên chuyển một thanh đao qua, dù sao thì tất cả đều là chuyện đương nhiên như vậy.

Sau đó Thảm Lãnh túm tóc của Chu An Sinh nhấc đầu y lên: "Ta biết người muốn làm gì, ta đi là được rồi."

Mạnh Trường An một đao chém rơi đầu của Chu An Sinh: "Người biết đi đâu?"

Thảm Lãnh ừ một tiếng: "Về thôi, tối ăn ở đâu?"

Mạnh Trường An vỗ vỗ vào túi tiền của mình, hơi đỏ mặt, lục lọi túi tiền trên tất cả thì thẻ trên mặt đất, phát hiện cũng có thu hoạch phong phú, lập tức tự tin hẳn lên: "Đặng Đệ Lâu."

Thảm Lãnh: "Đợi ta nửa canh giờ."

Mạnh Trường An: "Nếu không thì, đi ăn trước?"

Thảm Lãnh lắc đầu: "Ta là đến chấn sát đây, phải làm việc tốt, làm thật đẹp."

Mạnh Trường An bật cười, Thảm Lãnh tròn mắt với gã: "Không được cười."

Mạnh Trường An: "Ồ... ha ha, he he he he..."

Dường như có chút không đúng, nên là mình quát hấn không được cười mới đúng, nhưng cũng không biết tại sao, chỉ là muốn cười thôi...

Lúc hai người nói chuyện, trong một bụi cỏ cách chỗ bọn họ khoảng chừng mấy chục mét, một nam nhân bịt mặt nằm sấp ở đó cũng đã rất lâu đang dần dần lui lại, mặc dù đã che mặt nhưng cũng không che nổi hai bên tóc mai điểm bạc, hiển nhiên là tuổi tác không còn nhỏ.

Vốn dĩ là y muốn giải quyết khâu cuối, nhưng bây giờ ngay cả hít thở cũng không dám lớn tiếng một chút. Lúc hành tẩu giang hồ cũng chưa có mấy lần sợ hãi, nhưng lần này là sợ thật sự, hậu sinh bây giờ đều đáng sợ như vậy sao?

Thẩm Lãnh hướng sang bên kia đầu môi, Mạnh Trường An gật đầu: "Ta về đắp thuốc trước, Đãng Đệ Lâu ăn cơm, người đừng trễ đấy."

Thẩm Lãnh: "Không trễ được."

Hắn nhìn về phía Đỗ Uy Danh: "Giúp ta đưa hắn về thư viện."

Đỗ Uy Danh hỏi: "Người đi đâu?"

Thẩm Lãnh nhặt từng thanh, từng thanh đao dưới đất lên, trước sau nhặt được 7 thanh đao, buộc 3 thanh lên lưng, hai bên hông trái phải mỗi bên hai thanh.

"Đánh chó."

Thẩm Lãnh nói hai từ, người đã biến mất bên ngoài rừng cây.

Lao Bá nghĩ đây là cơ hội tốt nhất để mình ra tay, vết thương của Mạnh Trường An rất nặng, người đang diu gĩa kia thì thực lực không tính là quá mạnh, cho nên vốn muốn đi nay lại nhẫn nhịn, tay nắm chặt chuôi đao, trên mu bàn tay nổi rõ gân xanh.

"Này."

Sau lưng đột nhiên truyền đến âm thanh, Lao Bá quay phắt lại thì nhìn thấy cái tên mang theo 7 thanh đao kia, không biết hắn đã vòng đến sau lưng mình từ khi nào.

"Lớn tuổi rồi, đừng lẫn lộn giang hồ nữa."

Thẩm Lãnh rút đao, Lao Bá rút đao, đao đứt đầu người rơi.

Thẩm Lãnh cảm thấy một đao này của mình dùng sức hơi quá một chút, sau này phải chú ý, lại nghĩ nếu đẳng cấp võ lực phân chia thành 10 cấp, tốc độ rút đao và lực độ ra đao của lão già này đều rất mạnh, ít nhất có thể đến 7.

Đây là phán đoán ban đầu của người thiếu niên đối với võ giả trong thiên hạ này, có chút tự phụ, có chút vô tri, dù sao thì hắn hiểu đời chưa sâu. Nếu như thực lực của võ giả trong thiên hạ thật sự có thể phân chia đẳng cấp, người tên là Lao Bá này nhiều nhất cũng chỉ là 5, mà Vương Khoát Hải đã bị Thẩm Lãnh đánh bại lúc thi võ thủy sư trước đó, nhiều nhất cũng chỉ là 4, có lẽ là 3.

Đương nhiên cho dù có người uốn nắn Thẩm Lãnh, Thẩm Lãnh cũng khiêm tốn tiếp nhận, hắn vẫn cảm thấy bản thân mình là 10.

Mạnh Trường An đi qua nhặt đầu lâu của Lao Bá buộc bên hông mình, dáng vẻ đó nhìn giống như tân binh cắt đầu ghi công trên chiến trường, Đỗ Uy Danh đã mấy lần suýt nôn nhưng vẫn cắn răng nhịn, gĩa ta không muốn thua kém quá nhiều.

Thẩm Lãnh đi đến bên bờ nhảy lên chiếc thuyền kia, tháo dây thường chèo xuống hạ lưu, sau đó hai cánh tay của hắn hoạt động càng lúc càng nhanh, chiếc thuyền lao đi giống như mũi tên rời khỏi cung.

Đãng Đệ Lâu, Mạnh Trường An cả người đầy máu còn treo đầu người bên hông bước vào, thân nhiên cười cười với những tiểu nhị của quán đang bị sợ hãi tránh né như gà bay chó nhảy, đi thẳng đến chỗ chương quầy hỏi: "Xin hỏi muộn nhất là khi nào đóng cửa?"

Chương quầy ngược lại nhìn không có vẻ dao động lớn lắm, tay còn đặt trên bàn tính, nhưng ngón tay lại đang hơi run rẩy.

"Người muốn làm gì?" Chương quầy hỏi.

Mạnh Trường An đặt toàn bộ những túi tiền nhặt được lên trên quầy: "Ta có một huynh đệ từ nơi rất xa đến thăm ta, ta muốn mời hắn ăn bữa cơm ở đây, dù sao thì Đãng Đệ Lâu cũng là nơi tốt nhất, nhưng mà ta phải về đắp thuốc trước, nếu như được, có thể đóng cửa muộn hơn một chút không, còn hơn một canh giờ nữa hắn mới quay lại."

Thế mà chương quầy lại thật sự tính toán thời gian, vừa định nói không được, bởi vì từ trước đến nay Đãng Đệ Lâu đều sẽ không đóng cửa muộn vì ai cả, nhưng lúc này một tiểu cô nương trông khoảng 15-16 tuổi đứng ở lầu hai, nói với ngữ khí rất thanh lãnh: "Vậy thì nửa canh giờ, nhiều hơn không đợi."

Chương quầy ngẩng đầu lên nhìn về phía tiểu cô nương kia, tiểu cô nương khẽ gật đầu, chương quầy lập tức hiểu...

"Được." Mạnh Trường An chấp tay cảm ơn, sau đó rời khỏi Đãng Đệ Lâu.

Chường quảy thu hết những túi tiền dính máu lại, liếc nhìn máu dính trên tay, tâm thần hơi hoảng loạn.

Lầu hai, một nam nhân trung niên mặc một bộ nho sam, động tác ưu nhã pha trà, sau khi nhìn thấy tiểu cô nương quay lại, có chút ngại ngùng nói: "Về nói với phu nhân, cứ nói hôm nay ta về nhà muộn một chút, lâu lắm rồi chưa gặp hậu sinh thú vị như vậy."

"Vâng." Tiểu cô nương khẽ gật đầu, nhưng trên mặt lại có chút không vui: "Chỉ sợ tiền bữa cơm này lại muốn miễn."

Nam nhân trung niên bật cười: "Đương nhiên phải miễn, hần nói Đãng Đệ Lâu là nơi tốt nhất."

Ông ta nhắc tay lên phát phát: "Về đi, muộn quá phu nhân sẽ lo lắng."

Trên ống tay áo trắng nõn đỏ có hình ba đám mây màu đỏ, nhìn rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Dao thủ

Thành Trường An phần lớn thời gian đều có vẻ rất phồn hoa, nhưng sự thật tuyệt đại bộ phận phồn hoa đều tập trung ở một vài nơi nào đó, ở nơi mà đèn đuốc không chiếu tới cũng có những đại nhân vật bị ới đến mức không muốn nhắc đến.

Bến thuyền ở ngay thành nam, đại vận hà từ thành Trường An nối đến Giang Nam, chỉ có đến lúc buổi tối thì nơi này mới yên tĩnh. Khoảnh khắc mặt trời lặn xuống chính là lúc công thành đóng lại, trừ khi có thánh mệnh, nếu không thì ai cũng không có quyền khiến công thành mở ra vào buổi tối.

Thương nhân từ bên ngoài đến nếu sau khi trời tối mới đến nơi thì cũng chỉ có thể chờ đợi, nhưng cũng không cần lo lắng mất đồ đạc gì trên thuyền hàng, chỉ cần lúc vào bến thuyền bọn họ lĩnh được Lưu Vân kỳ màu đỏ cắm trên thuyền, ai cũng không dám quấy nhiễu.

Bất luận là tào vận hay là lục vận, vào thành Trường An cắm Lưu Vân kỳ thì sẽ không tổn thất gì cả, đây chính là năng lực của Lưu Vân Hội.

Xung quanh bến thuyền đều là kho hàng, rất nhiều đại thương hộ đều có sản nghiệp ở đây, đương nhiên những thương hộ này cũng đều nhất định phải nộp tiền thông lộ cho Lưu Vân Hội. Từ mười năm trước Lưu Vân Hội nổi lên, các thế lực ám đạo trong thành Trường An đã không thể không đứng sang một bên, bởi vì thật sự đánh không lại được.

Lúc này đèn đuốc trong kho hàng rất lớn vẫn còn sáng, cửa ở bên ngoài đã khóa lại, người trên bến thuyền đều biết nơi này là chỗ ngủ ban đêm của một đám khuôn vác, cũng không có ai chú ý quá mức.

Kho hàng này rất lớn nhưng cũ nát, sau khi nhà thương hành đã từng xây dựng kho hàng này gặp chuyện thì thành mảnh đất vô chủ, buổi tối nơi này còn thường xuất hiện những chuyện quỷ dị, vì thế mà càng ngày càng ít có người dám tùy ý đến gần, duy chỉ có những người khuôn vác hàng hóa này không sợ quỷ quái.

Một nam nhân đeo mặt nạ bạch quỷ ngồi trên ghế, xung quanh tụ tập khoảng chừng 70-80 người, trông có vẻ hết sức nghiêm túc.

Người đeo mặt nạ nhìn thân hình không cao, giọng nói chuyện hơi khàn, chắc hẳn tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa.

Hiển nhiên ở đây y cực kỳ uy nghiêm, lúc y nói, những tráng hán kia ngay cả thở mạnh cũng không dám.

"Hy vọng qua mười năm nữa, trong thành Trường An sẽ không có ai nhắc đến ba từ Cầu Lam Từ nữa."

Trong giọng nói của người đó chút bi thương, sau khi dừng lại một chút lại tiếp tục nói: "Khổ mệnh huynh đệ đến từ ngũ hồ tứ hải ở đây nương tựa lẫn nhau, chỉ có Lưu Lăng Dao chúng ta, là... có những chuyện không phủ nhận, chúng ta vì sinh tồn mà việc gì cũng nhận, cho nên bị người khác xem thường, nói chúng ta dễ tiền, ta nhận."

"Nhưng con người không thể cứ an phận với hiện trạng, bị người khác mắng là Cầu Lam Từ đã nhiều năm như vậy rồi mà vẫn chưa bị mắng đủ? Ta không quan tâm các ngươi có đủ hay không, ta thì đủ rồi, cho nên bắt đầu từ ngày Lưu Vân Hội đột nhiên nổi lên vào mười năm trước, ta đã muốn thay đổi, các ngươi ai có thể nói cho ta biết, tại sao Lưu Vân Hội lại có thể bá đạo cản trở như vậy?"

70-80 người im lặng không nói, không có ai nói không có nghĩa là mọi người không biết gì.

"Có thể lấy được việc làm ăn tào vận lục vận kiếm tiền nhất này, nếu nói Lưu Vân Hội không có người trong triều đình thì ai tin? Cho nên chúng ta nhất thời bất biến, thì vĩnh viễn không phải là đối thủ của Lưu Vân Hội, cũng chỉ có thể nguy trang để khuôn vác ở bến thuyền tào vận của Lưu Vân Hội, nhưng chúng ta là đạo khách, phải xứng đáng với thanh đao trong tay."

Người đeo mặt nạ trầm mặc một lúc rồi nói tiếp: "Ngày kia chính là kỳ thi lớn của thư viện, mười năm trước ta đã gửi một người vào thư viện, nhưng hẳn dù sao cũng tư chất có hạn, không thể đứng vào tam giáp, vậy nhưng ông trời thương xót đám người lang thang chúng ta, đã có một cơ hội..."

"Trần Tử Thiện trong thư viện muốn giết Mạnh Trường An, lúc này đoán chừng người ta sắp xếp đã đắc thủ, Mạnh Trường An chết rồi, đây chuyện này cho Vu Điền và Bạch Tiểu Ca, sau đó lại lấy thân phận phụ thân của Mạnh Trường An mà giết hai người này, đến lúc kỳ thi lớn, người của ta sẽ có cơ hội lọt vào tam giáp. Vào tam giáp, tông văn tông võ đều là chính lục phẩm, đó chính là lúc Lưu Lăng Đào chúng ta bắt đầu quật khởi."

"Đao thủ uy vũ!"

Có người thấp giọng hô một tiếng, tất cả mọi người đều gơ nắm đấm lên: "Đao thủ uy vũ!"

"Cho ta thêm mười năm nữa, ta dẫn dắt các người trở thành một đám người có lực lượng lớn nhất trên ám đạo thành Trường An, nói một không nói hai."

Người đeo mặt nạ đứng dậy, hiển nhiên tâm tình cũng hơi kích động: "Cha mẹ không cho chúng ta một thân thể tốt, ta sẽ cho hậu đại con cháu của mình một thân thể tốt!"

Y vừa nói dứt lời thì có người vỗ tay bôm bốp, nhưng tiếng vỗ tay lại không phải là đến từ trong đám người này.

Người đeo mặt nạ ngẩng đầu nhìn lên trên, lập tức nhìn thấy một gã đang ngồi trên xà nhà vỗ tay. Nơi đó vốn không lớn, hắn còn mang theo rất nhiều đao, cho nên tư thế có chút không được nho nhã.

Thảm Lãnh vỗ tay, vừa vỗ tay vừa muốn rút đao cản trở.

"Nói hay thật, ta đã bị người làm cảm động rồi." Thảm Lãnh ngồi đó cảm khái: "Xin hỏi, các người còn nhận người không? Ta đã nhìn thấy tương lai sáng sủa ở chỗ các người rồi."

"Giết hắn!" Nam nhân đeo mặt nạ khàn giọng ra lệnh một câu.

Mấy tên đao khách lấy cung được giấu sẵn từ trong góc ra, lấp tên vào cung... Vị trí ngồi của Thảm Lãnh quả thực hơi khó xử, giống như một cái bia đỡ tên vậy.

Phập, phập phập phập...

Bốn tên đao khách vừa mới nhấc cung lên đã ngã xuống hết cả, trên cổ cắm mũi tên, chuẩn xác giống như bị bắn vào ở ngay trong gang tấc vậy, thế nhưng bọn chúng lại không biết người bắn ra cung tên ở đâu.

Người đeo mặt nạ nhìn xung quanh cũng không có phát giác được.

Trà gia ở ngoài cửa sổ, cửa sổ của nhà kho rất cao, nàng đang treo ngược ở đó.

Lúc Thảm Lãnh rời khỏi rừng cây vốn định đến một mình, sau đó ngã lại dường như không ổn thỏa, thế là lại quay về khách sạn gọi Trà gia cùng đi. Lúc đi Thảm tiên sinh đã cho Thảm Lãnh một cái túi kiếm, cho Trà gia một cái hộp trang sức, đương nhiên một nữ hài tử ra ngoài mang theo một hộp trang sức cũng không tính là chuyện bất bình thường gì.

Hộp trang sức này có thể có hình thái khác, mở ra hai bên, phần ở giữa có thể rút ra, chính là một cái liên nỏ, mũi tên rất ngắn, đều chỉ dài có một tấc nhưng chế tạo từ thép tinh, phân lượng không nhẹ, cự ly bắn cũng không ngắn hơn liên nỏ bình thường.

Trà gia treo ngược bắn liên bốn mũi tên, bắn chết bốn tên đao khách, những người còn lại lập tức hoảng hốt, tìm người nhưng căn bản không tìm được.

"Ta đã mang một nhóm lớn nhân mã đến, các người phải cẩn thận đấy."

Thảm Lãnh nghiêng người nhảy thẳng từ trên xà nhà xuống, sau khi nói xong câu này thì đột nhiên cảm thấy có chút không ổn.

Trà gia cũng cảm thấy có chút không ổn, một nhóm lớn?

Thế là nàng quyết định sau khi trở về phải đánh cho hắn một trận thật đau.

Thảm Lãnh rút thanh đao thứ nhất bên hông ra: "Ta chỉ giết kẻ cầm đầu, là đao thủ phải không?"

Một tên đao khách bỏ đao đến, Thảm Lãnh nghiêng người né tránh, đao quẹt ra phía trước liền cắt đứt cổ của tên đao khách kia: "Cũng chỉ là ba."

Chẳng ai hiểu lời hắn nói là ý gì.

Có người nấp ở chỗ tối giương cung tên chuẩn bị đánh lên, mới nhấc cung tên lên đã bị bắn xuyên qua cổ, mũi tên đó chuẩn bị đến mức khiến người ta ớn lạnh, hơn nữa đến bây giờ cũng không có ai chú ý đến mũi tên từ đâu đến.

Thảm Lãnh tiến lên, lần này không đợi đối thủ ra tay trước, đao khách trước mặt hai tay nhấc đao chặn đao của Thảm Lãnh, Thảm Lãnh liền tiếp hạ đao, keng keng keng keng keng... năm đao chém vào cùng một chỗ, đao của đối thủ đã gãy, đao của Thảm Lãnh cắm vào cổ tên kia,

Thẩm Lãnh liếc nhìn thanh đao đã bị nứt ra năm chỗ hồng, hơi đau lòng, sau đó tiếp tục tiến lên.

"Tên này cũng chỉ là ba."

Lại giết ba người, chỗ hồng trên đao đã biến thành mười mấy chỗ, thế là Thẩm Lãnh rút thanh đao thứ hai bên hông ra.

Tiến lên, 6-7 người vây công lại, đao quang dày đặc như mưa lớn, đao của Thẩm Lãnh có vẻ hơi cô đơn trong cuồng phong bạo vũ, nhưng kín kẽ dày đặc, không có một đao nào sót lọt. Quá trình này duy trì cũng chỉ khoảng chừng hai mươi giây mà thôi, nhưng chấn được bao nhiêu đao thì không có ai đếm được...

Thẩm Lãnh một đao chém chết tên đao khách gần nhất, lại đổi đao lần nữa.

Ở một bên khác, phạm là người lại gần phía sau Thẩm Lãnh đều bị liên nỏ bắn trúng tất cả, không chệch một mũi tên.

Sau chín mũi tên Trà gia giờ tay lên, xung quanh chiếc giày cao cổ đẹp đẽ có một vòng túi ẩn nho nhỏ, nhìn giống như là trang sức, nhưng trong cái vòng túi ẩn này toàn là mũi tên, giống như đinh sắt.

Nàng nhanh chóng lấp đầy liên nỏ, lại ngắm bắn lần nữa, Thẩm Lãnh chẳng kiêng kị gì mà tiến lên, bởi vì phía sau không có ai có thể đến gần.

Trong mấy giây ngắn ngủi, dưới đất đã có gần hai mươi tên đao khách ngã xuống.

Thẩm Lãnh ném thanh đao thứ ba đi, rút thanh đao cuối cùng cắm bên hông ra, lắc lắc chỉ về phía đao thủ.

Trà gia treo người ngoài cửa sổ, trong lòng thầm nghĩ Lãnh Tử gốc thật soái, nếu như lúc này nói thêm đôi câu bá khí nữa thì càng soái hơn.

Thẩm Lãnh một tay cầm đao chỉ vào đao thủ, tay còn lại thì đang xách quần: "Đội một chút đã."

Lúc này cầm bốn thanh đao, bây giờ đều rút hết ra rồi, túi quần hơi lỏng, bộ dạng một tay xách quần của hắn lập tức không soái nữa rồi, duy chỉ có Trà gia cảm thấy tư thế này nhìn cũng rất đẹp.

Thẩm Lãnh ngâm hoành đao trong miệng mà thắt dây lưng, một tên đao khách lập tức bỏ nhào đến, Thẩm Lãnh không lùi mà còn tiến, vai đụng vào ngực tên đao khách kia một cái, xoay người nửa vòng, lưỡi đao ngâm trong miệng quét qua cổ đao khách, máu bắn ra.

Thẩm Lãnh thắt dây lưng xong, lấy đao xuống: "Thật ra lúc này ta nói dối đấy, ta nói chỉ giết đao thủ phải không, nhưng ta không nghĩ như thế, các người đều phải chết... Mấy người các người có gì khác thủy phi trên sông Nam Bình?"

Đao thủ nhìn tên này thầm nghĩ người hà tất phải nói?

"Đi!"

Đao thủ không lên nghênh chiến mà hô lên một tiếng "đi", y không xác định rốt cuộc có bao nhiêu người đang ẩn nấp bên ngoài, nếu lỡ như đây là có người muốn nhân cơ hội tiêu diệt Lưu Lăng Đao của y, thời gian chần chừ ở đây càng lâu càng đáng sợ.

Người bắt đầu lùi lại, nhưng mà không đi được.

Mũi tên lại xuất hiện rồi, mấy người chạy về phía cửa lớn đều bị bắn ngã ngửa dưới đất, mũi tên đó chuẩn xác đến mức thiên oán nhân oán.

Thẩm Lãnh xách đao tiến lên phía trước: "Vốn dĩ cách ngàn vạn dặm, ta và các người sẽ không có gì mà dây dưa như vậy, ai dạy các người muốn động đến Mạnh Trường An?"

Đao thủ hiển nhiên trầm mặc một lúc, sau đó vẫy tay, hai người nâng một thanh đại đao đi đến, chuôi đao của thanh đao đó khoảng chừng nửa mét, thân đao cũng dài gần một mét, rộng một tấc rưỡi, đừng nói là một con người, dù là một con ngựa cũng có thể chém đứt đôi. Những đao khách lưu lăng Tây Vực này, cho dù là tinh nhuệ chư quốc nhìn thấy thanh đao này cũng sẽ sợ chết khiếp, đao này có cái tên uy chấn tứ phương... Mạch đao.

Thẩm Lãnh hơi nheo mắt lại: "Hóa ra người là người của trọng giáp Tây Vực."

"Ta không phải." Đao thủ đeo mặt nạ chậm rãi lắc đầu: "Không phải từ lâu rồi."

Đao rơi, Thẩm Lãnh giờ đao lên đón, đao của Thẩm Lãnh gãy, không thể không lùi lại.

Đao lại rơi, Thẩm Lãnh rút đao lên đón, đao lại gãy, không thể không lùi lại.

Đao thủ hạ ba đao, Thẩm Lãnh gãy ba đao, trong tay chỉ còn lại một thanh đao cuối cùng. Đao nhật được trong rừng cây đều là phạm phạm, không phải bội đao chế thức của võ công phương Đại Ninh tinh chế, cho nên Thẩm Lãnh hơi nhớ hắc tuyến của mình.

Người kia thể hình không cao, thấp hơn Thẩm Lãnh gần một cái đầu, xuất đao ba lần đã hơi thở gấp, tuổi tác quả thực không nhỏ nữa.

Đao này nặng 28 cân, với tuổi tác của y thì thể lực căn bản không thể duy trì lâu.

"Già rồi, ba đao không thể giết người." Ngữ khí của đao thủ có vẻ rất tang thương.

Thẩm Lãnh thỉnh linh xuất đao, mạch đao của đao thủ đã chậm hơn nửa phần so với ba đao trước đó, nhưng nửa phần đã đủ rồi. Đao của Thẩm Lãnh lướt qua, để lại một vết máu trên mặt đao thủ, mặt nạ bị cắt làm hai rơi xuống đất, thế là Thẩm Lãnh nhìn thấy cái mũi đỏ ở bên cạnh vết máu kia, khuôn mặt bị nhuộm máu càng đỏ hơn một chút.

Đao thủ đao đến mức mở miệng rên, để lộ ra hàm răng vàng khiến người ta hơi buồn nôn.

Đao của Thẩm Lãnh dừng giữa không trung, khẽ thở dài: "Hôm nay ông không nên uống hết bình rượu đó."

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Chấn lại là được rồi

Cổ ngữ nói quyền phạ thiếu tráng, sức lực đâu có giống nhau.

Quá khứ không ai biết đao thủ của Luru Lăng Đao lại chính là lão già canh cửa mũi đỏ của thư viện Nhạn Tháp, sau này sợ rằng cũng chẳng có mấy người biết được.

Thẩm Lãnh biết rõ những người này đều là người xấu, người ác, vì tiền mà có thể làm bất cứ việc gì, cho nên lúc Thẩm Lãnh hạ thủ cũng không lưu tình chút nào, nhưng khoảnh khắc lão già đó ngã xuống dưới đao của hắn, dường như thứ hắn nhìn thấy không chỉ là sinh mạng của một người biến mất, còn có một sự bất cam đối với số phận an bài.

Thủy phi trên sông Giang Nam luôn nói nếu như không lo cơm áo thì ai muốn đi làm giặc?

Đây chính là câu nói rầm rồ, muốn nhặt nhèo bao nhiêu có nhặt nhèo bấy nhiêu.

Cho nên lúc Thẩm Lãnh nhìn lão già kia ngã xuống, trong ánh mắt có sự bất cam, cũng không có vẻ đau lòng gì.

Người xấu mà đóng một con dấu không cam số phận an bài lên việc xấu do mình làm thì không phải là người xấu?

Luru Lăng Đao còn lại không nhiều, ít nhất 40-50 người, bọn chúng thấy đao thủ ngã xuống, đao trong tay càng nắm chặt hơn.

Thẩm Lãnh tưởng rằng bọn chúng sẽ liều mạng nhưng lại không có, mấy chục tên đao khách quỳ xuống, những kẻ vì tiền mà việc gì cũng chịu làm này gần như đồng thời kê đao thép trong tay lên cổ, sau đó có gần một số người cắt cổ, hơn một nửa số người khác thì run rẩy, không biết là ai đã hét lên một tiếng "a" rồi đứng lên bỏ chạy, những người còn lại cũng chạy theo.

Thẩm Lãnh thấy vậy nhưng không ngăn cản, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

"Đao thủ không còn, Luru Lăng Đao vong."

Một người ngã trong vũng máu gian nan nhấc tay lên dường như muốn kéo đồng bọn bỏ chạy quay lại, miệng lẩm bẩm mấy từ: "Lúc đầu chúng ta đã cùng nhau thề..."

Nếu như không tuân thủ lời thề thì đương nhiên cũng sẽ không bị trời giáng sấm sét, những người không việc ác gì không làm này cũng có phần tịnh thổ mình giữ trong lòng, có người giữ được và có người đã từ bỏ, mảnh tịnh thổ này gọi là nghĩa khí.

Thẩm Lãnh nhìn những xác chết nằm dưới đất kia có chút ngậm ngùi. Tiên sinh nói thật sự rất đúng, nhân tâm quả nhiên là thứ phức tạp nhất trên thế giới này.

Nhưng hắn biết sự tình đến bước này vẫn chưa xong, hắn phải làm chút việc để sau khi mình rời đi, người khác còn muốn động đến Mạnh Trường An cũng sẽ run sợ trong lòng, thế là hắn tìm được một chổi lau nhà trong nhà kho, nhúng máu dưới đất, viết mấy chữ lên sàn nhà kho.

Muốn giết Mạnh Trường An, giết Thẩm Lãnh trước.

Trà gia từ cửa sổ đi vào, đứng bên cạnh hắn nhìn nhìn mấy chữ kia, hơi nhíu mày: "Không cát lợi."

Thẩm Lãnh "ồ" một tiếng, xóa mấy chữ phía sau đi.

Muốn giết Mạnh Trường An, tắt chết trước Mạnh Trường An.

Trà gia nhìn ra tâm tình phức tạp của Thẩm Lãnh, thật ra nàng làm sao lại không giống chứ. Lúc những đao khách kia tự sát không may do dự, chuyện xảy ra là điều tự nhiên, đây chính là điểm khác giữa đoàn thể và cá thể. Nếu ở đây chỉ có một đao khách của Lư Lăng Dao thì chưa chắc sẽ tự sát, khi có một người làm như vậy, những người khác làm theo sẽ trở nên dễ dàng, khi có một người đứng dậy bỏ chạy, những người khác chạy theo cũng trở nên dễ dàng.

"Đi thôi."

Thẩm Lãnh giờ tay ra, Trà gia đặt tay vào lòng bàn tay hắc, Thẩm Lãnh phát hiện tay của Trà gia rất lạnh.

Hôm nay, Trà gia đã phá sát giới.

Đăng Đệ Lâu.

Đến lúc này các vị khách khác trong Đăng Đệ Lâu đều đã đi rồi, trong sảnh lớn vắng tanh, mấy tên giúp việc đứng ở một bên ngáp dài nhưng không dám bỏ đi, bởi vì lão bản uống trà ở ngay trên lầu hai. Mỗi ngày lão bản đều sẽ ngồi trên lầu hai nửa canh giờ, sau đó về nhà đứng giờ, tất cả mọi người đều biết lão bản rất tôn kính phụ nhân, cũng có người nói đó là sợ vợ.

Hôm nay ngoại lệ, lão bản đang đợi người.

Mạnh Trường An thay bộ y phục khác đã trở lại, nhìn sắc mặt đã tốt hơn một chút, tư thế bước đi hiển nhiên có chút không ổn lắm, dù sao thì một đao kia của rất hung ác. Lang trung trong thư viện đã bôi thuốc, khâu vết thương và cũng băng bó rất tốt cho gã, nhưng con đau thì không dứt được.

Gã cười cười về xin lỗi, sau đó bắt đầu gọi món.

Có người chạy bịch bịch xuyên qua đại sảnh lên lầu hai, Mạnh Trường An quay đầu lại liếc nhìn, xác định người chạy lên công phu rất không tệ, cho dù cô ý đồ nặng bước chân thì cũng không giấu được con mắt của Mạnh Trường An.

Lầu hai, nam nhân trung niên mặc bộ trường sam trắng ngà ngẩng đầu lên nhìn người trẻ tuổi vừa mới bước vào, khẽ lắc đầu: "Lúc nào mới có thể trầm ổn một chút?"

Người đi lên hơn hai mươi tuổi, là một gã rất có tinh thần.

"Gia, thành rồi."

Hắn ta nói ra ba từ, khóe miệng đã không khép lại nổi.

"Không đáng để ngươi vui đến thế."

Nam nhân trung niên đặt chén trà xuống: "Không phải chúng ta không thể động đến người của Lư Lăng Dao, mà là chúng ta không thể tùy tiện động đến. Lư Lăng Dao không có giới hạn thấp nhất không có quy củ, chúng ta có. Nếu đông chủ hỏi đến thì ta không tiện giải thích, dù sao cũng có hai chữ khẩu áp trên người chúng ta."

Có một chữ, có hai khẩu.

Người trẻ tuổi ừm một tiếng: "May mà có người đã mở đầu."

Nam nhân trung niên nói: "Trước tiên về đi, đêm hôm nay chắc chắn sẽ không an ổn, ta ngồi ở đây thêm một lúc, mấy tên đó sẽ an ổn thêm một lúc, dù sao cũng coi như đã giúp chúng ta một việc."

Người trẻ tuổi cảm thán: "Ba người bọn họ vận may thật tốt."

Nam nhân trung niên lắc đầu không nói.

Thẩm Lãnh và Trà gia rời khỏi bến thuyền chạy về hướng Đăng Đệ Lâu, nhưng cuộc giết chóc trên bến thuyền lại không dừng lại vì sự bỏ đi của bọn họ... Một tên đao khách áp sát chân tường mà đi, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này, sau đó đột nhiên hốt hoảng, còn chưa kịp phản ứng lại, trước sau đều có một người mặc áo trắng xuất hiện, phía trước một đao, phía sau một đao.

Bên cầu, ba tên đao khách nhảy vào một chiếc thuyền nhỏ chuẩn bị rời đi, lúc cỡi dây thừng thì nghe thấy một tràng tiếng bước chân, ngẩng đầu lên nhìn, trên cầu xuất hiện một hàng người mặc áo trắng, giống như là áo tang, mang theo sát khí âm lãnh. Bọn chúng sợ đến nỗi mặt không còn giọt máu, sau đó thì một loạt mũi tên bắn tới, ba người ngã trên thuyền nhỏ.

Một tên đao khách đã lấy vợ ở địa phương, nhà ở ngay chỗ cách bến thuyền không xa, lúc chạy đến cửa, đang dự tính làm sao giải thích với thê tử để nhanh chóng rời khỏi Trường An, tay vừa đặt lên cửa nhà còn chưa kịp đẩy cửa thì nó đã tự mở ra... Lúc đao khách thất thần, một thanh đao từ trong cửa đâm ra, đâm xuyên qua ngực y.

Lúc Thẩm Lãnh đến ngoài cửa Đăng Đệ Lâu, người trẻ tuổi ở bên trong Đăng Đệ Lâu đó đã quay lại bên chỗ nhà kho bến thuyền, người áo trắng mặc nhiên mang hết tất cả thi thể của đao khách về ném xuống sân nhà kho. Người trẻ tuổi cảm thấy ngón ngang bát nháo như vậy nhìn rất xấu, trong lòng

khó chịu, thế là sắp xếp từng cỗ, từng cỗ thì thế chỉnh tề ngay ngắn, lúc này nhìn thoải mái hơn nhiều rồi.

"Giết Mạnh Trường An, tất chết trước Mạnh Trường An?"

Người trẻ tuổi đọc mấy chữ Thẩm Lãnh để lại, phát hiện có một dòng đã bị xóa đi, nghĩ chẳng lẽ mấy chữ này mà còn viết sai ư?

Nhưng mà hẳn ta rất thích phong cách làm việc của người trẻ tuổi đã để lại chữ, người trẻ tuổi, suy nghĩ đại khái cũng không khác nhau nhiều.

"Bạch gia, đã giết xong rồi."

Một đạo khách áo trắng đi đến nói một câu, thái độ cung kính.

Ai cũng biết Lưu Vân Hội ngoài vị tổng đã chủ thần long thấy đầu không thấy đuôi kia ra, hai người đáng sợ nhất có một người tên Hắc Nhân, một người tên Bạch Nha. Người trẻ tuổi này lúc cười hàm răng quả thực là rất trắng, rất chỉnh tề, thứ có thể phóng máu có lẽ chỉ là chiếc răng hổ có vẻ hơi đẹp để đó.

"Lấy ghế đến." Bạch Nha căn dặn một tiếng: "Ta đợi ở đây một lúc, các người giải tán đi."

Đại đội người áo trắng giải tán theo thứ tự chỉnh tề, yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng bước chân. Lúc đội ngũ rời đi, bước chân giống như có thể đập lên ngực người khác, một bước một đau.

Không lâu sau trên bến thuyền lại xuất hiện một đám người, kẻ cầm đầu là tam đương gia của Quán Đường Khẩu, từ xa đã nhìn thấy một luồng máu tanh. Cửa nhà kho mở ra, dưới ánh đuốc người trẻ tuổi áo trắng kia ngồi trên ghế giống như đang ngủ, tam đương gia của Quán Đường Khẩu nhìn thấy hẳn ta liền khẽ cắn răng, quay người đi ngay.

Trong ám đạo của thành Trường An, không nhiều người có thể khiến người khác nhìn thấy liền trốn đi, vừa hay Bạch Nha Lưu Vân Hội là một trong số đó.

Cho dù tam đương gia của Quán Đường Khẩu có can vờ rằng của mình cũng không dám động đến cái răng kia, gã ta đang đi đột nhiên mở miệng chửi một câu: "Đạch - mẹ - nó... Mấy năm nay đám chó điên Lưu Lăng Đạo đó nhất định đã tích trữ không ít bạc, người của Lưu Vân Hội một đồng tiền cũng không muốn nôn ra ngoài, bảo người khác làm sao mà chơi?"

Thư viện Nhạn Tháp.

Lão viện trưởng đã rất nhiều năm chưa có xuất đầu lộ diện tiếp khách đêm khuya, mặc dù nói về phân lượng thì vị khách cũng không đáng để lão đích thân tiếp đãi, nhưng dù sao cũng dính líu đến không chỉ là một người, hai người của thư viện.

Người đến là tổng bộ của Trường An phủ, một hán tử mặt vuông tính cách trung trực, đã đến tuổi trung niên, lúc nhỏ hẳn hẳn ông ta là một người phong lợi, hiện nay ngồi trước mặt lão viện trưởng có vẻ hơi gò bó bất an.

"Người muốn đưa hắn đi?" Lão viện trưởng hỏi.

Tổng bộ Tiết Thiêm vội vàng gật đầu: "Đeo đầu người đi vào Đãng Đệ Lâu, con mắt của bao nhiêu người nhìn thấy chứ, chuyện này làm sao cũng phải hỏi cho rõ ràng... Ti chức biết đêm khuya quấy rầy viện trưởng đại nhân thực là không nên, nhưng Mạnh Trường An là người của thư viện... cho nên chỉ có thể mạo muội đến nơi, vẫn mong viện trưởng đại nhân chớ trách."

Lão viện trưởng nói với ngữ khí hơi ngạc nhiên: "Thế à, hẳn là người của thư viện, dù sao thì thư viện cũng không phải là nơi vô pháp."

Tiết Thiêm thoáng nhẹ nhõm trong lòng: "Đúng thế đúng thế, ti chức đa tạ viện trưởng đại nhân thấu hiểu, ti chức vô cùng cảm kích..."

Lão viện trưởng trầm mặc một lúc rồi nói: "Xem ra người vẫn chưa hiểu ý của ta... thư viện không phải nơi vô pháp, bất cứ một người nào cũng không thể khiêu khích luật pháp uy nghiêm của Đại Ninh, nhưng người của thư viện chính là người của thư viện, làm đúng thì thư viện thưởng, làm sai thì thư viện phạt, thực sự tội không thể tha thứ, thư viện giết..."

Tiết Thiêm nghe được những lời này lập tức đứng dậy khom người vái một cái: "Là ti chức đã đường đột, ti chức sẽ về ngay."

Lão viện trưởng ồ một tiếng: "Về đi, nếu tri phủ đại nhân hỏi đến, người cứ thuật lại lời của ta một lượt."

Tiết Thiêm cúi người lùi lại phía sau, ra khỏi cửa mới dám quay người đi, thầm nghĩ lão viện trưởng của thư viện quả nhiên giống như trong truyền thuyết, mẹ nó chứ thật không biết đạo lý mà...

May mà mình chức quan thấp, chuyện này để tri phủ đại nhân nghĩ cách giải quyết đi.

Trong Đãng Đệ Lâu, Thẩm Lãnh ngồi xuống có chút ngại ngùng: "Một bàn thức ăn lớn như thế này, nếu không uống chút rượu thì thật là hơi đáng tiếc."

Mạnh Trường An nói: "Tại sao không thể uống rượu?"

Thẩm Lãnh: "Người ta nói là người."

Hắn vui vẻ lấy cả bình rượu trước mặt Mạnh Trường An đến trước mặt mình: "Tiên sinh keo kiệt muốn chết, mỗi lần cho uống rượu chỉ cho một chén, lần này đột nhiên muốn uống thế nào thì uống như thế, cũng có chút không phản ứng được."

Mạnh Trường An giật giật khoe miệng, gã đã bị thương, quả thực không tiện uống rượu.

Nhưng gã là Mạnh Trường An, người ngồi đối diện là Thẩm Lãnh, người khác muốn bảo Mạnh Trường An gã bồi tửu, nếu gã không muốn uống thì chính là không uống, nhưng Thẩm Lãnh đến thì đâu có thể nào không uống rượu?

Qua ba tuần rượu, hai thiếu niên non nớt đều đã đỏ mặt, Thẩm Lãnh cười hỏi sao người không nói một tiếng cảm ơn?

Mạnh Trường An ngửa đầu uống cạn chén rượu, đặt chén xuống kêu bộp một tiếng: "Người là Lãnh Tử ngọc, cha ta nhặt người về chính là để người chần sát cho ta, tại sao phải nói cảm ơn với người?"

Trà gia sắc mặt lạnh đi.

Mạnh Trường An cúi đầu lầm bầm: "Lần sau ta chần lại cho người là được..."

Trà gia đột nhiên hiểu ra điều gì đó, Lãnh Tử ngọc hỏi gã tại sao không nói cảm ơn, bởi vì đối với Thẩm Lãnh mà nói việc nói một câu cảm ơn là đủ rồi, nhưng đối với Mạnh Trường An mà nói, hai từ cảm ơn không xứng với tình nghĩa này.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 36: Ánh sáng thật tốt

Từ Đăng Độ Lâu đến thư viện rất gần, đi đường cũng chỉ 10 phút, Mạnh Trường An và Thẩm Lãnh đã uống say khoác vai bá cổ đi ra khỏi tửu lâu. Trà gia không hiểu tình cảm giữa hai người bọn họ lắm, nhưng Lãnh Tử có một người có thể khoác vai bá cổ như vậy, năng rất vui, cho dù người này là Mạnh Trường An mà năng chẳng thích gì.

Lão bản của Đăng Độ Lâu cũng rời khỏi tửu lâu sau khi bọn họ ra ngoài, xe ngựa của ông ta dừng ở ngay cửa tửu lâu, xa phu chuẩn bị quất roi theo thói quen, nhưng lão bản lại cản dẫn một tiếng rằng đi theo ba người kia, đi chậm một chút.

Xa phu nhìn về phía ba người kia, thầm nghĩ các người có mặt mũi lắm, khiến đông chủ nhà ta tiến một đoạn.

Thẩm Lãnh dìu Mạnh Trường An bước chân lảo đảo đi về phía trước, nếu người khác nhìn thấy sẽ chỉ cười hai tên sâu rượu này một tiếng.

Rèm che phía trước xe ngựa mở ra, lão bản của Đăng Độ Lâu nhìn hai người lảo đảo lắc lư kia không nhận được mà mỉm cười, thầm nghĩ nghĩa khí của người thiếu niên thật tốt, nhìn thôi đã khiến người ta tâm tình vui vẻ.

"Trong tình huống này mà hai người bọn chúng còn dám uống say, ngu ngốc." Xa phu lầu bầu một câu.

"Say cho người khác xem đây."

Đông chủ nói với giọng rất nhẹ: "Bước chân của người không bị thương đi theo người bị thương, nhìn có vẻ là cùng lảo đảo, thật ra là đi rất vững chắc."

Chính bởi vì ông ta nhìn thấy rõ cho nên mới nói một tiếng nghĩa khí của người thiếu niên thật tốt.

"Say cho người khác xem?"

Xa phu cảm thấy có thể đông chủ đã đánh giá cao hai tên kia rồi, hai kẻ kia ngay cả râu còn chưa mọc được mấy cọng mà có thể có tâm cơ như thế?

Trà gia đi phía sau hai người nhìn có vẻ rất bình thường, tay trái xách một túi thức ăn thừa, trong tay phải ôm một cái hộp trang sức.

Quảng đường đi 10 phút này, trong bóng tối có bao nhiêu người xách đao, áo trắng áo đen đều có.

Bên đường còn có một chiếc xe ngựa, rèm xe buông xuống nhưng để lộ ra một khe hở. Trần Tử Thiện ở trong xe ngựa sắc mặt âm trầm nhìn ra ngoài, mà Trương Bách Hạc ngồi bên cạnh hắn ta dường như lại bình tĩnh khác thường, không biết đang nghĩ gì.

"Có động thủ không?" Trần Tử Thiện không nhận được hỏi một câu.

Trương Bách Hạc lắc đầu: "Không động được, về thôi."

Đương nhiên Trần Tử Thiện cũng biết không động được, đông chủ của Đãng Đệ Lâu nhìn giống như thuận đường về nhà, nhưng xe ngựa không nhanh không chậm đi theo phía sau ba người kia, dụng ý rất rõ ràng.

Trong bóng tối trên tán cây ở hai bên con đường lớn này, ai biết đâu là người của bên nào?

Trần Tử Thiện hưng hăng chửi một câu, dặn xa phu trở về.

Vào ngày thường hắn ta ở thư viện, nhưng hắn ta đã mua một căn nhà trong ngõ Bình An thành Trường An, không lớn nhưng yên tĩnh, có một cô nương xinh đẹp được hắn ta nuôi trong căn nhà đó, giống như một con chim hoàng yến vậy.

Trương Bách Hạc xuống xe giữa đường, sau đó đưa ra một quyết định quan trọng nhất trong cuộc đời, y không trở về nhà mà đi trốn, ngoài ngân phiếu và một thanh chủy thủ mang theo trên người ra thì không còn thứ gì khác, ngay cả công danh của thư viện cũng không cần nữa.

Hết sức thuận lợi, Thẩm Lãnh đưa Mạnh Trường An vào thư viện, chỉ cần bước vào cánh cửa kia, ai dám can rờ trong thư viện?

Thẩm Lãnh và Trà gia trở lại khách sạn phía đối diện thư viện, sau khi vào trong thì lại nhảy ra ngoài từ cửa sổ phía sau trước ánh mắt khác thường của chuông quây, rất nhanh chóng đã lẫn vào bóng đêm, mà trước lúc này, Đỗ Uy Danh đã dắt ba con ngựa rời đi.

Trên nóc nhà khách sạn, Thẩm tiên sinh ôm một thanh kiếm mặt mang nụ cười mỉm, thầm nghĩ đứa trẻ mình bồi dưỡng ra quả nhiên lợi hại hết sức.

Sau khi vào thư viện, Mạnh Trường An không còn lao đảo nữa, quay đầu lại liếc nhìn chiếc xe ngựa nhanh chóng rời đi một cái, đứng trong đêm tối chấp tay nói một tiếng cảm ơn.

Cuối cùng cũng có chút thất vọng, người muốn động thủ thì không động thủ, đêm nay chìm vào giấc ngủ không có mùi máu tanh đồng hành, hoặc là sẽ ngủ không được ngon.

Đẩy cửa phòng của mình ra, tay của Mạnh Trường An liền nắm chặt con dao săn nhỏ của Thẩm Lãnh tặng gã, đã mài sắc rồi, dưới ánh trăng lóe lên một tia âm lãnh. Gã vẫn luôn mang theo con dao săn nhỏ, chỉ là không nỡ giết người dính máu mà thôi.

Một người đang ngồi trong phòng, ngón tay nhẹ nhàng gõ theo tiết tấu lên tay vịn của cái ghế, Mạnh Trường An cất chủy thủ đi, không thể không khom người vái lạy.

Bởi vì phân lượng của người này thật sự quá nặng, cho dù mười năm này Mạnh Trường An chưa gặp lão mấy lần thì cũng không dám có bất cứ xem thường gì.

Lão viện trưởng chỉ chỉ vào cái ghế đối diện ra hiệu cho gã ngồi xuống: "Đã uống bao nhiêu?"

"Nửa say."

"Quá tự tin cũng không phải chuyện tốt."

Ánh sáng trong phòng hết sức tối, hai người ngồi mặt đối mặt cũng không nhìn thấy mặt của đối phương, nhưng Mạnh Trường An lại cảm thấy hai mắt của lão viện trưởng sáng như vậy, giống như hai chùm sáng chiếu thẳng vào trong nội tâm gã vậy, không thể giấu được điều gì.

"Học sinh ghi nhớ."

"Phi." Lão viện trưởng dùng một từ để đáp lại bốn từ "Học sinh ghi nhớ" này.

"Ta đã dùng 10 năm để tìm hiểu một người, nếu còn không nhìn rõ thì ta không xứng làm viện trưởng của thư viện này... Nếu ngươi không tự phụ, còn là Mạnh Trường An? Ngươi có biết tại sao ta phải ở đây đợi ngươi không?"

"Biết." Mạnh Trường An hít sâu một hơi: "Nhưng học sinh vẫn muốn tranh thủ một chút."

"Ngươi muốn bảo ta ngồi cả đêm trong phòng ngươi?"

"Học sinh không dám."

"Vậy thì tốt, ngươi ngủ cho tốt, ngươi không thể động đến Trần Tử Thiện, động vào thì liên lụy quá lớn, ngươi không phải một người không biết đại thể... Vết thương của ngươi có ảnh hưởng lớn không?"

Lão đặt lên bàn một cái bình ngọc, bên trong là thuốc trị thương trước đây được ngự tứ.

"Ảnh hưởng cũng khá lớn."

Mạnh Trường An trả lời: "Vốn dĩ có mười phần nắm chắc lấy được trạng nguyên, bị thương rồi thì không có mười phần nắm chắc nữa."

"Còn lại mấy phần?"

"Chín phần chín."

Lão viện trưởng đứng dậy, chấp tay sau lưng mà đi, cũng không nói thêm một từ nào. Mạnh Trường An nhớ đến lời bình của lão viện trưởng lúc này... Ta đã dùng 10 năm để tìm hiểu một người, nếu còn không nhìn rõ thì ta không xứng làm viện trưởng của thư viện này... Nếu người không tự phụ thì còn là Mạnh Trường An?

Mạnh Trường An nằm trên giường, nhắm mắt lại, mím môi thầm nói: "Lãnh Từ ngọc, sau này sẽ gặp lại."

Trên nóc nhà ở bên cạnh phố lớn, Thẩm Lãnh và Trà gia hai người ngồi kề vai ở đó, đầu của Trà gia tựa vào vai Thẩm Lãnh, nàng trầm mặc một lúc rồi mỉm cười khẽ nói: "Thích buổi tối như thế này, an tĩnh."

Thẩm Lãnh lắc đầu: "Không thích buổi tối."

"Tại sao?"

"Tối quá, không nhìn rõ mặt nàng."

Trà gia đột nhiên động lòng.

Xe ngựa đi qua phía dưới bọn họ, tiếng bánh xe vang lên trong đêm yên tĩnh có vẻ rất chói tai. Thẩm Lãnh đứng dậy, đột nhiên nhớ đến Mạnh Trường An còn chưa trả lại cho mình cái tán kiếm đó, có phải tên này lần nào cũng muốn lấy đi một món đồ của mình không?

"Đợi ta."

Thẩm Lãnh khom lưng rút một mũi tên giống như cây đinh thép từ trong túi ẩn bên ngoài giày cao cổ của Trà gia, sau đó men theo vách tường trượt xuống, yên lặng không tiếng động.

Xe ngựa dừng lại ở bên ngoài một căn nhà rất bình thường trong ngõ Bình An, Trần Từ Thiện đẩy cửa đi vào, lúc quay người đóng cửa thì cảm thấy có gì đó không ổn, hắn ta lắc lắc đầu thầm nói mình thật là tâm thái không trầm ổn lắm, chuyện này đã làm bại lộ khuyết điểm của mình rồi, thậm chí còn không bình tĩnh bằng Trương Bách Hạc nữa.

Lúc hắn ta vừa nghĩ đến đây thì bị người khác bịt miệng, hắn ta cũng học võ nhiều năm nên lập tức có phản ứng, túm lấy cổ tay của đối phương mà vận mạnh một cái. Công phu này hắn ta đã luyện qua mấy trăm lần rồi, nhưng mà vẫn vô dụng, bàn tay kia giống như bọc sắt vậy, căn bản là không bẻ nổi.

Thẩm Lãnh cảm mũi tên ngăn cấm pháp một tiếng vào huyệt thái dương của Trần Từ Thiện, tay thu về một tấc, sau đó vỗ trở lại... mũi tên ngăn hoàn toàn nằm trong huyệt thái dương của Trần Từ Thiện, Trần Từ Thiện rên rự một tiếng, mặt trợn ngược lên.

Thẩm Lãnh duy trì tư thế này khoảng hai phút, sau khi Trần Từ Thiện đã hoàn toàn tắt thở thì hắn mới bỏ đi, thật tiếc là trong xe ngựa đã thiếu một người, cuối cùng vẫn không giết sạch những kẻ muốn động đến Mạnh Trường An.

Thẩm Lãnh ra khỏi cửa viện nhanh chóng rồi đi, không chú ý đến một nam nhân nho nhã một thân áo trắng bước ra từ chỗ đầu ngõ. Người kia ngăn người xuất thần nhìn bóng lưng biến mất hút của Thẩm Lãnh, đã rất lâu rồi mình chưa gặp người trẻ tuổi nào ác liệt như thế, có cần phải người đi theo hắn rồi đưa về cho mình dùng không?

Sau đó hắn ta đã từ bỏ ý nghĩ này, phải ai đi theo cũng sẽ bị hắn xử hết thôi, thật là đáng tiếc.

Thẩm Lãnh không nhìn thấy người này, Đỗ Uy Danh nhìn thấy, gã ta vốn chính là phụ trách chi viện cho Thẩm Lãnh. Đợi sau khi người áo trắng đó rời đi rồi Đỗ Uy Danh mới dám từ trong bóng tối bước ra, nhanh chóng chạy đến chỗ đã hẹn trước.

Lúc trời sáng, ba người Thẩm Lãnh bọn họ xếp hàng ra ngoài thành, vừa hay là binh lính canh cổng chính là người gặp lúc đến, nhìn thấy Thẩm Lãnh thì hơi ngạc nhiên: "Không đợi kỳ thi lớn ngày mai đã đi rồi? Chỉ còn một ngày nữa."

Thẩm Lãnh lắc đầu: "Đúng thế, thật sự rất đáng tiếc, nhưng ta nghĩ đại khái ta đã biết kết quả là gì rồi, chỉ là không thể tận mắt thấy thì quả thực rất đáng tiếc."

Binh lính cũng thờ dài theo: "Vậy thì thật đáng tiếc, hoan nghênh lại đến Trường An."

Thẩm Lãnh "ò" một tiếng: "Sẽ đến."

Sau khi ra khỏi thành, ba người men theo quan đạo phi ngựa như điên, sau khi đi hơn trăm dặm lại ngồi thuyền xuống phía nam, qua một cửa sông sẽ đổi thuyền, có truy binh hay không thì không biết, dù sao cũng đã cắt đuôi cả Thẩm tiên sinh.

Thẩm Lãnh ngồi ở mũi thuyền ngăn người nhìn nước sông bị rẽ ra, Trà gia ngồi xuống bên cạnh hắn: "Đang nghĩ gì thế?"

"Đặng Đệ Lâu."

"Ta cũng cảm thấy đồng chủ của Đặng Đệ Lâu lai lịch không nhỏ, trên con đường đó người muốn động thủ sợ rằng không phải chúng ta, là chiếc xe ngựa đó... Trong thành Trường An thật là ngoa hồ tàng long."

"Không phải, lúc ăn cơm ở Đặng Đề Lâu, khẩu vị của nàng rất kém, chỉ có đĩa thức ăn vị chua ngọt đó là nàng ăn hai ba miếng, ta đang nghĩ trong đĩa thức ăn đó có nguyên liệu gì, làm sao xào ra được mùi vị đó, sau khi về nhà sẽ làm cho nàng ăn."

Trà gia cảm thấy mình thật sự không ổn rồi, số lần bị tên này làm cảm động càng ngày càng nhiều, sau này phải làm sao đây?

"Nhưng sau khi về huynh về không phải còn phải về thủy sư báo danh..."

"Xem ra nhất định phải nhanh chóng làm quan ngũ phẩm rồi."

"Đáng ghét!"

Trà gia nói xong hai từ thì ngay cả bản thân nàng cũng ngẩn ra, đây còn là mình sao? Thế mà lại nói ra cả hai từ "đáng ghét" này. Trước đây mỗi lần nhìn thấy nữ hài tử nũng nịu nói đáng ghét, mình chán ghét cỡ nào chứ... Lúc này mình nói ra hai từ này, giọng điệu đó, thật... thật đáng ghét quá.

Nhanh chóng làm quan ngũ phẩm.

Trong lòng nàng thấy ngọt ngào, bởi vì quan ngũ phẩm là có thể dẫn theo gia quyến, trên lý luận...

Đỗ Uy Danh đứng tựa vào lan can thuyền ở chỗ hơi xa một chút, gã ta nghiêm túc suy ngẫm đến tương lai của mình. Sau khi đến thành Trường An một chuyến, bất kể thế nào thì gã ta cũng dây dưa không dứt với Thẩm Lãnh, sau này mình phải làm thế nào?

Trong đầu xuất hiện hình ảnh Thẩm Lãnh giết người, không tự chủ được mà run rẩy một chút.

Thành Trường An, thư viện Nhạn Tháp.

Trong thư phòng của lão viện trưởng, lão đang neho mắt liếc nhìn Mạnh Trường An: "Tối hôm qua ta đã thả rắm trong phòng người, thật xin lỗi."

Ý của câu nói đó là, người coi lời ta nói là thả rắm?

Mạnh Trường An vội vàng xua tay: "Không sao đâu, học sinh cũng không người thấy."

Lão viện trưởng ngược mí mắt: "Hả?"

Mạnh Trường An lập tức cúi đầu: "Thật sự không phải học sinh đã giết Trần Tử Thiện, học sinh vẫn luôn ngủ ở trong phòng mình, còn có một giấc mơ đẹp, kiểu đặc biệt đẹp."

"Đẹp cỡ nào?"

"Mơ thấy quốc thái dân an, thiện ác hữu báo."

"Quốc thái dân an, thiện ác hữu báo?"

Lão viện trưởng lặp lại một lượt, sau đó khoát tay: "Cút."

Mạnh Trường An như được đại xá, đi đến cửa còn quay đầu lại: "Nếu học sinh lấy được trạng nguyên, cút đến bắc cương thì thế nào?"

"Nếu người lấy được trạng nguyên, muốn cút bao xa thì cút bấy xa."

"Tạ viện trưởng."

Mạnh Trường An đi ra khỏi thư phòng có vẻ hơi tối tăm đó, ngẩng đầu lên nhìn mặt trời chói mắt trên trời, thầm nói ánh sáng thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Mua chuộc ông

Trong thư viện Nhạn Tháp đã chết một học sinh thân thể không tầm thường, ở nơi mà bách tính bình thường trong thành Trường An không nhìn thấy đã sụp đổ một thế lực âm đạo, nếu như nói triều đình và giang hồ trong thành Trường An tạo thành một vùng nước mênh mông, vậy thì bọt nước hai chuyện này gọi lên thật sự không tính là quá lớn.

Tổng bộ của Trường An phủ sau khi đến thư viện Nhạn Tháp một lần thì hoàn toàn buông tay đối với chuyện này, theo như ông ta nói thì dù sao mình

cũng là quan nhỏ, áp lực đều nằm trên người tri phủ đại nhân.

Nội bộ thư viện có đủ mọi lời bàn tán, sự tình muốn điều tra rõ ràng cũng không quá khó, nhưng dù sao cũng liên lụy đến một vị phó ti tọa của võ phủ. Võ chức tông tử phẩm nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, tốt xấu gì Binh bộ cũng phải đứng ra nói vài câu cho mình, đương nhiên, người của Binh bộ chỉ giống như làm lấy lệ mà thôi.

Có người yêu cầu trùng phạt Mạnh Trường An, liên danh thỉnh cầu lão viện trưởng đưa ra phán quyết, kết quả là một đám người đứng ở bên ngoài cửa lão viện trưởng từ sáng sớm đến tối cũng không thấy người đâu, thế là mọi người liền hiểu được tâm tư của lão viện trưởng, lời bàn tán trong nội bộ thư viện có lớn hơn nữa, cũng không lớn hơn sự im lặng của lão viện trưởng.

Im lặng, chính là một kiểu thái độ.

Buổi tối ngày hôm đó lão viện trưởng bị gọi vào cung, mọi người đều đoán bệ hạ sẽ nói những gì với lão viện trưởng. Đại Ninh thượng võ, tứ khố võ phủ lại là nơi quan trọng của quan trọng, sợ là bệ hạ cũng không thể giả vờ như không thấy được.

Có người âm thầm cười lạnh, thầm nói thái độ của bệ hạ vẫn quan trọng hơn thái độ của lão viện trưởng nhiều lắm.

Nhưng phần lớn những người nghĩ như vậy đều không biết, trong phần lớn thời gian thái độ của bệ hạ và thái độ của lão viện trưởng đều giống nhau. Vị đại học sĩ tam triều nguyên lão có môn sinh trải khắp thiên hạ kia đã từng nói, so với môn sinh, lão ta vĩnh viễn cũng không so sánh được với lão già của thư viện Nhạn Tháp kia.

Tứ Mao Trai ở chỗ sâu trong ngự hoa viên, tên là do bệ hạ đích thân đề, vậy nhưng không có ai hiểu cái tên này có ý nghĩa gì.

Hoàng đế phát tay ra hiệu cho người hầu lui ra ngoài hết, sau đó đích thân rót một chén trà cho lão viện trưởng: "Trẫm phải biết, bỏ ra và thu về có thành tỉ lệ thuận hay không."

Lão viện trưởng nói: "Đương nhiên không thành."

Hoàng đế tay hơi khựng lại: "Nghiêng về bên nào nhiều hơn?"

Lão viện trưởng cười nói: "Bệ hạ là người lão to rồi, Mạnh Trường An có tư chất hồ báo, nếu bệ hạ cảm thấy lão thần nhìn người vẫn còn chuẩn, sau này có thể lưu tâm đến tên nhóc này nhiều một chút, nói không chừng tương lai còn phải ủy khuất hần chọn một trong tứ cương, bệ hạ xoa dịu một phó ti tọa chỉ cần mấy câu nói mà thôi, giữ một đại tướng quân cho tương lai, thật sự rất lãi rất lãi."

"Lão viện trưởng trước nay đều không thích bình phẩm tương lai của người khác, sao hôm nay lại thế?"

"Bởi vì quá rõ ràng, chỉ cần hần không chết, thành công chỉ là sớm hay muộn mà thôi."

Hoàng đế lấy một cuốn sổ ghi lại, ngày nào tháng nào năm nào lão già nào nói Mạnh Trường An tương lai sẽ là đại tướng quân. Lão viện trưởng nhìn mà ngẩn người, cảm thán bệ hạ đây là đã tìm tội danh trước cho lão thần rồi sao?

Hoàng đế cười lớn ha ha, đặt sổ xuống: "Trợ thủ của Mạnh Trường An là ai? Trẫm đã phái người đi hỏi, hần gia thế bình thường."

"Không biết." Lão viện trưởng nói: "Chỉ nghe nói Mạnh Trường An có một biểu đệ đồng hương từng đến thăm hần."

Hoàng đế ghi lại mấy chữ "biểu đệ đồng hương của Mạnh Trường An" vào sổ: "Biểu đệ đồng hương có thể một mình mang đao diệt Lưu Lăng Dao, nếu thật sự là biểu huynh đệ, Mạnh Trường An nhất định giống mẫu thân hần nhiều hơn một chút."

Lão viện trưởng ngẫm nghĩ ý nghĩa trong lời nói này của bệ hạ một lúc lâu, sau đó mới tỉnh ngộ thì ra bệ hạ nói đùa cũng lạnh như vậy...

"Người quận An Dương phải không, Trang Ung luyện binh ở quận An Dương, hãy bảo hần lưu ý một chút là được, một hạt giống tốt như vậy mà không tông quân thì lãng phí."

Hoàng đế ngồi ngay ngắn: "Mạnh Trường An đã bị thương, còn có thể giữ được tam giáp?"

"Không có mười phần nắm chắc."

"Có mấy phần?"

"Chín phần chín."

Lão viện trưởng cảm thấy thật sáng khoái, câu nói mà Mạnh Trường An khiến mình khó chịu đã chuyển sang cho hoàng đế bệ hạ... Quả nhiên hoàng đế nghiêng đầu lườm lão một cái, lão viện trưởng bị lườm mà cũng vui đến như thế.

"Hần có nói là muốn đi đâu không?"

"Thiết kỵ bắc cương."

"Cha của Trần Tử Thiện ở Bắc Khố vô phù, hẳn cứ phải đi bắc cương? Cách thành Trường An xa như vậy, nếu thật sự muốn trả thù cho con trai, Trần Cáo có vô số cách khiến Mạnh Trường An chết bất ngờ."

"Đến nơi khác thì Trần Cáo hạ thủ mới càng không cần kiêng dè gì chứ? Nếu Mạnh Trường An xảy ra chuyện ở bắc cương, khó tránh được ai cũng sẽ nghĩ đến hắn ta."

"Trả thù cho con trai còn lo nhiều vậy à? Nếu không có chứng cứ, trăm cũng không thể làm gì được hắn ta."

"Cho nên lão thần cảm thấy, bệ hạ nên tìm một cơ hội nhắc nhở Trần Cáo một chút."

"Khanh bảo trăm trực tiếp bảo vệ Mạnh Trường An? Hắn vẫn chưa có phân lượng ấy."

"Không không không, ý của lão thần là nhắc nhở Trần Cáo cẩn thận một chút, Mạnh Trường An đến bắc cương, Trần Cáo rất nguy hiểm."

Hoàng đế hơi nheo mắt, trầm nghĩ câu nói đùa này của lão viện trưởng lạnh quá.

"Tất cả đều đợi khi hắn thật sự có thể lấy được hạng nhất kỳ thi tuyển võ rồi hãy nói, sắc trời cũng không sớm nữa, lão viện trưởng về nghỉ ngơi trước đi?"

"Tối nay bệ hạ nghỉ ở Tứ Mao Trai này sao?"

"Không, trăm phải về hậu cung."

"Vậy... lão thần có thể mượn cái ghế ở đây nghỉ một đêm?"

"Hả?"

"Không muốn về, lúc này bên ngoài cửa lão thần chắc hẳn đứng đầy người, lão thần sợ ngủ không ngon, lớn tuổi rồi, giấc ngủ trở nên quan trọng lạ thường."

Hoàng đế cười lớn: "Người đâu, đặt một cái giường trong phòng khách cho lão viện trưởng."

Chẳng ai ngờ được lão viện trưởng lại ở lý trong Tứ Mao Trai đến tận buổi tối ngày hôm sau, ngay cả kỳ thi lớn cũng không tham gia. Lúc chiều tối, tin tức đứng đầu cuộc thi võ của thư viện Nhạn Tháp là Mạnh Trường An truyền vào cung, lão viện trưởng mới cười cười đi ra khỏi cửa phòng, nhưn mây thờ phào.

Tên đó còn bị thương nặng trên người, nhưng chín phần chín chính là chín phần chín.

Lão viện trưởng còn chưa ra khỏi cung đã lại bị hoàng đế phái người đến gọi trở lại. Đương nhiên chuyện này cũng không nằm ngoài dự liệu của lão viện trưởng, tư thế đi bộ của lão trông cũng nhanh hơn một chút. Làm viện trưởng nhiều năm như vậy đã bồi dưỡng ra bao nhiêu lương tài? Bắc cương đại tướng quân Bùi Đình Sơn chính là người từ thư viện ra, bây giờ thấy lão cũng phải cung kính gọi một tiếng tiên sinh, nhưng lão cũng không có vui vẻ như hôm nay.

Ngự thư phòng.

Hoàng đế đặt thứ đang cầm trong tay xuống, nhìn lão viện trưởng nghiêm túc hỏi: "Tại sao khanh không về chủ trì kỳ thi lớn?"

"Nếu lão thần ở đó, sẽ có người nói lão thần không công chính can dự kỳ thi lớn, lão thần không ở trong thư viện, Mạnh Trường An đứng đầu cuộc thi võ sẽ có vẻ thuần túy hơn."

"Câu lão gian cự hoạt chính là nói loại người như khanh."

Hoàng đế đưa thứ vừa xem lúc nãy cho lão viện trưởng: "Mạnh Trường An mà khanh nói đã đứng đầu cuộc thi võ, còn bớt thời gian chạy đến bên cuộc thi vẫn muốn làm một đề thi, khanh xem thử đi."

Lão viện trưởng nhận lấy xem qua, xem rồi có chút khó xử: "Đại Ninh mấy trăm năm, thư viện trăm năm, cũng chưa từng có một người nào văn võ đều đứng đầu."

"Đây là chuyện tốt, nhìn khanh tại sao lại có chút khó xử vậy?"

"Lão thần đang khó xử thay cho bệ hạ, lưỡng khoa đệ nhất, lục phẩm có phải là thấp không?"

Hoàng đế sớm đã liệu được lão sẽ nói như vậy, y vẫn còn để bụng mấy câu đối thoại chín phần chín hôm qua, cuối cùng cũng tìm được một cơ hội phản kích rồi: "Quả thực trăm rất khó xử đây, cái này thường thì dù trực tiếp cho tòng ngũ phẩm cũng không quá, nhưng ai bảo hắn trước đó đã dính líu đến chuyện khác, so công với tội, vẫn là một chính lục phẩm đi."

Lão viện trưởng mở miệng, không nói được gì, cảm giác hơi khó sở.

Tâm tình hoàng đế trở nên tốt hơn.

"Người trẻ tuổi mà mang danh tiếng song bằng đệ nhất sẽ khiến bao nhiêu người nhìn vào? Nếu trầm phong cao hơn nữa, đối với hần mà nói không phải chuyện tốt gì, lão bách tính nhìn vào cười nói vài ba ngày là sẽ quên, trong triều đình nhìn vào cười nói vài ba năm cũng vẫn chưa dứt, trầm là vì tốt cho hần."

Hoàng đế đứng lên: "Trầm nhớ phó ti tọa Bắc Khố võ phủ Trần Cáo có hai con trai, trên Trần Từ Thiện còn có một ca ca, nghe nói lúc nhỏ bị bệnh sốt cao hòng não, bây giờ còn ngờ nghệch, trầm phân chia phúc lộc của Mạnh Trường An cho hần ta một chút, thưởng cho một tam đẳng nam đi, đối với hai nhà đều tốt, Trần Cáo cũng không thể nuôi con trai hần cả đời được..."

Lão viện trưởng khom người vãi: "Thần tạ bệ hạ."

Bệ hạ nói là phân chia một chút phúc lộc của Mạnh Trường An, nhưng trên thực tế là đang tích đức bỏ oán cho Mạnh Trường An... Nếu Trần Cáo là người thông minh thì sẽ hiểu khổ tâm của bệ hạ, phu thê bọn họ cũng có lúc đi trước một bước, bổng lộc của tam đẳng nam đủ cho đứa con trai bệnh tật kia của ông ta không lo cơm áo nửa đời sau.

Chiều theo thông lệ, ngày hôm sau là trạng nguyên hai khoa thi văn thi võ của kỳ thi lớn thư viện sẽ mặc áo gấm đỏ điều phớ, nhận lời chúc và tán thưởng của các bách tính, nhưng ngày hôm sau đội ngũ tập hợp lại mới phát hiện Mạnh Trường An đã biến mất rồi.

Sau đó có người nghe ngóng một chút, mới sáng sớm Mạnh Trường An đã đến Binh bộ, lĩnh văn thư và một thanh hắc tuyến đao, đeo một cái túi rất nhỏ, một mình rời khỏi thành Trường An đi về phía bắc.

Cũng giống như trước đây lúc gã một mình đeo một cái túi nhỏ, cầm mấy đồng tiền của Thảm Lãnh cho gã rời khỏi trấn Ngư Lân, cái tên đó tận trong xương tủy là người cô độc, không, là cô ngao.

Thông lệ không phải luật pháp, cho nên Mạnh Trường An không xuất hiện trong đội ngũ chúc mừng cũng chẳng ai có thể làm gì được gã. Có người thầm chửi gã không biết tốt xấu, có người cảm thấy đằng sau chuyện này có vấn đề, cũng có người nghĩ có phải Mạnh Trường An đã bị người khác tiêu diệt không, mỗi người một ý.

Lúc Thảm Lãnh biết Mạnh Trường An đã đứng đầu hai khoa, miệng cười không khép lại được. Lúc này hần đã về đến thủy sư quận An Dương nhiều ngày rồi, trước đó nghe được tin tức khiến người ta không vui lắm nay cũng bị tin tốt này áp đi không ít.

Sau khi trở về thủy sư, Thảm Lãnh liền nghe nói Mộc Tiêu Phong được bệ hạ thăng làm Ứng Dương tướng quân tòng tứ phẩm, địa vị ở trong thủy sư chỉ đứng sau Trang Ung, còn có thêm chức phó đề đốc thủy sư nữa.

Sau khi kết thúc huấn luyện một ngày, Thảm Lãnh trở về doanh trường chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, vừa nằm lên giường thì bị người của Trang Ung phái đến gọi đi. Từ sau khi hần trở về, Trang Ung cũng chưa từng hỏi hần rốt cuộc đến thành Trường An đã làm những gì, bây giờ xem ra sợ là không nhận được nữa.

Sau khi Thảm Lãnh bước vào hành quân lễ đứng nghiêm, Trang Ung nhắc tay ném cho hần một món đồ. Thảm Lãnh nhận lấy, sau khi xem thử thì bật cười, đó là một thiết bài đội chính đội mười người.

"Tạ tướng quân!"

"Có yêu cầu gì?"

"Ta chọn mười người có được không?"

"Không được."

"Năm người?"

"Không được."

"Hai người? Không thể ít hơn nữa."

"Được, nhiều nhất hai người."

Thảm Lãnh nói: "Ta đã chọn Vương Khoát Hải cùng nhóm khảo hạch với ta, còn có một tân binh vừa mới tham gia khảo hạch và đã vượt qua tên Trần Nhiễm, chỉ hai người này."

Trang Ung hơi nhíu mày: "Vương Khoát Hải là một hạt giống không tồi, Trần Nhiễm các phương diện đều bình thường, tại sao ngươi chọn hần?"

Thảm Lãnh trầm nghĩ hóa ra tướng quân đều đã tìm hiểu mỗi một binh sĩ thông qua khảo hạch, tướng quân như vậy thì làm sao có thể không dẫn dắt ra một quân đội cường đại?

"Lúc nhỏ đã ăn không ít mần thầu nhà hần, lúc rời khỏi trấn cũng tiêu tiền nhà hần, nhưng những chuyện này đều không quan trọng, điều quan trọng là hần là bằng hữu của ta, đi theo ta sẽ không bị ức hiếp."

Câu trả lời của Thảm Lãnh luôn kỳ quái như thế, "đã ăn mìn thầu nhà hấn, đã tiêu tiền nhà hấn", những lời như thế mà hấn cũng có thể thần nhiên nói ra được.

Trang Ung đặt món đồ trong tay xuống, trầm mặc một lúc rồi đột nhiên hỏi: "Biểu đệ?"

Thảm Lãnh quay đầu đi ngay.

"Đứng lại!" Trang Ung hừ một tiếng: "Ngươi có thể chạy đi đâu?"

Thảm Lãnh quay đầu cười cười ngược ngạo: "Tướng quân, chuyện này ta có thể mua chuộc ông không? Ta cảm thấy giết người diệt khẩu hơi khó."

Trang Ung: "..."

Thảm Lãnh: "Hai mươi lượng bạc mượn lần trước còn chưa trả nữa, nếu không thì tướng quân cho ta mượn thêm một trăm lượng?"

"Làm gì?"

"Mua chuộc ông!"

Trang Ung: "..."

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Ăn ngủ không yên

Đội mười người Trang Ung nói chỉ phê cho Thảm Lãnh hai người, trên thực tế là ba người, Đỗ Uy Danh ngoài đội của Thảm Lãnh ra thì cũng không có sự lựa chọn nào khác.

Tiêu chuẩn đội mười người của quân đội Đại Ninh thực ra không phải là mười người, mà là mười hai người, mười đội mười người tổ thành một tiêu doanh, đội mười người do hai đội năm người tạo thành, ngoài Thảm Lãnh ra còn có thêm một thông cần binh.

Vương Khoát Hải và Đỗ Uy Danh được Thảm Lãnh phân là đội chính của hai đội năm người, Trần Nhiễm là thông cần binh. Nhiệm vụ của thông cần binh hơi phức tạp, lúc chiến tranh gã phụ trách quan sát kỳ hiệu, nghe trống trận, tù và, còn phải phụ trách liên lạc nữa.

Mười đội mười người là một tiêu doanh, ba tiêu doanh là một lữ doanh, thủ lĩnh của tiêu doanh gọi là đoàn suất, thủ lĩnh lữ doanh gọi là giáo úy, chiến binh hành động quy mô lớn trên cơ bản là lấy tiêu doanh làm đơn vị.

Đoàn suất Vương Căn Đồng dường như chẳng coi Thảm Lãnh ra gì, trong đội ngũ chiến binh thủy sư hiện này, người của Mộc Tiêu Phong đã không còn nhiều, cho nên Thảm Lãnh cũng không chắc Vương Căn Đồng có phải người của Mộc Tiêu Phong hay không.

Lúc phân phát trang bị chiến binh, người của Thảm Lãnh được ít hơn đội mười người khác, Thảm Lãnh bảo Trần Nhiễm đi hỏi thử chuyện là thế nào, kết quả lúc Trần Nhiễm quay lại thì trên mặt còn có hằn năm ngón tay có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Tại sao lại đánh người?"

"Đoàn suất nói thiếu đồ thì bản thân chúng ta là phế vật, lại còn có mặt mũi đi hỏi."

Thảm Lãnh không nói thêm gì, vỗ vỗ vai Trần Nhiễm: "Huấn luyện trước đã."

Thảm tiên sinh từng dạy Thảm Lãnh rất nhiều về phối hợp trận pháp của chiến binh Đại Ninh, trước khi vào thủy sư Thảm Lãnh đã rất quen thuộc đối với những trận pháp này. Phối hợp đội năm người là cơ bản nhất, cũng là thứ nhất định phải đảm bảo nắm chắc, thuần thục, mấy ngày nay Thảm Lãnh đều huấn luyện những tân binh này với cường độ cực kỳ cao.

Mỗi ngày ngoài kết hợp huấn luyện cùng đội mười người ra, còn phải bớt thời gian nhất định để tăng cường huấn luyện, trong đội mười người cũng có hơn phân nửa là kêu ca oán thán, mấy người còn lại không nói gì cũng chỉ nhắm nhin mà thôi.

"Ta biết trong lòng các ngươi có những oán thán, cảm thấy cực khổ."

Sau khi tăng cường huấn luyện, Thảm Lãnh tập hợp đội ngũ lại.

"Ta không biết các ngươi có từng quan sát quy luật thủy sư tiến vào sào huyết thủy phi hay không, nếu các ngươi chưa từng chú ý thì để ta nói cho các

ngươi biết... Sau khảo hạch tân binh mỗi tháng không lâu thì nhất định sẽ có một lần hành động, bất luận quy mô lớn nhỏ đều sẽ có, tân binh thông qua khảo hạch tháng trước sẽ bị đưa ra ngoài chém giết một trận trong tháng này, cho dù là ta đã nghỉ ngơi một tháng vì bị thương. Tháng này phải ra ngoài làm nhiệm vụ nhất định sẽ có chúng ta, ta phải phụ trách các ngươi, đưa mười một người các ngươi ra ngoài, đưa mười một người các ngươi quay lại."

"Không phải chỉ là mấy tên thủy phi sao."

Tân binh Lý Thổ Mệnh có chút không hài lòng: "Thủy sư chúng ta vào sào huyết thủy phi nhiều lần như vậy, chưa có lần nào chết người."

Thẩm Lãnh hỏi: "Vậy ngươi cho ta biết, một người có thể chết mấy lần?"

"Chắc chắn chỉ có một lần thôi..."

"Thủy sư vào sào huyết nhiều lần như vậy chưa từng chết người, không phải chúng ta lợi hại cỡ nào, mà là thành thực chiến pháp của thủy sư, và phần lớn thời gian đều chiến cử ưu thế tuyệt đối, nếu như trong tình huống đội năm người của ngươi và đại đội nhân mã mất liên lạc bị mấy chục tên thủy phi bao vây, với thực lực của ngươi hiện tại có thể đảm bảo mình không chết không?"

Lý Thổ Mệnh nói: "Ta sẽ theo sát đại đội nhân mã, không thể nào rút đội được."

Thẩm Lãnh nói: "Có nhiều lúc, không có cơ hội hối hận, ta biết các ngươi không phục, đều là tân binh nhưng ta là đội chính của đội mười người, các ngươi có thể còn cảm thấy vì ta mà ngay cả đoàn suất cũng nhằm vào các ngươi, cho nên trong lòng ngoài không phục ra còn có oán hận, nhẫn nhịn cho ta!"

Nói đến bốn từ cuối cùng Thẩm Lãnh đột nhiên phát lực, giọng như tiếng sấm nổ.

"Không phục thì nín, có oán khí thì nhịn, ta bảo các ngươi làm gì thì làm cái đó cho ta. Từ hôm nay ta lập một quy tắc, ai có thể đánh thắng ta, người đó có thể không coi ta ra gì, người không đánh thắng ta, ta nói đồng kẻ đó cũng không được nói tây. Còn nữa, ta nói gì các ngươi không có quyền lựa chọn không nghe, lần sau lúc ta sắp xếp bất cứ chuyện gì, các ngươi chỉ có thể trả lời một từ, vâng!"

"Đã nhớ chưa!"

Có mấy người im lặng không nói, Vương Khoát Hải, Đỗ Uy Danh, Trần Nhiễm ba người dẫn đầu lớn tiếng hô một tiếng "vâng".

Thẩm Lãnh liếc nhìn Lý Thổ Mệnh: "Chạy theo ta, ta không dừng thì ngươi không được phép dừng, ta cũng muốn xem xem ngươi có rút đội hay không."

Lý Thổ Mệnh cắn răng: "Chạy thì chạy!"

Trên giáo trường, Lý Thổ Mệnh ban đầu còn có thể theo kịp Thẩm Lãnh, sau hai vòng thì bắt đầu thở hổn hển, bị Thẩm Lãnh bỏ rơi lại khoảng cách càng lúc càng xa, lúc đến vòng thứ tư Thẩm Lãnh đã dẫn trước cả một vòng, đến vòng thứ năm thì dẫn trước hơn hai vòng.

"Chạy!"

Thẩm Lãnh thấy Lý Thổ Mệnh dừng lại há miệng thở dốc, lập tức túm lấy cổ áo của y bắt đầu chạy về phía trước, Lý Thổ Mệnh chỉ theo được mấy bước đã không theo nổi, ngã nhào xuống đất. Thẩm Lãnh liền túm áo của y kéo theo chạy một vòng, bộ chiến phục bền chắc của Lý Thổ Mệnh đã bị xé rách không ít.

"Đội chính tha cho ta đi, ta... khụ khụ, thật sự không chịu nổi nữa."

Thẩm Lãnh ném Lý Thổ Mệnh xuống đất: "Ta kéo ngươi chạy một vòng này coi như là tặng cho ngươi, ta còn dẫn trước ngươi hai vòng rưỡi, hôm nay không chạy xong thì không cần về doanh trường nữa."

"Con mẹ nó ta không muốn theo ngươi nữa!"

Lý Thổ Mệnh vùng vằng đứng dậy: "Con mẹ nó ngươi chính là một tên điên! Ta phải đi tìm tướng quân!"

Đúng lúc này người của đội đốc quân nghe tiếng đi đến, nhìn thấy Lý Thổ Mệnh la hét liền không nói lời nào đã đi lên khóa chặt cánh tay y: "Theo quân luật gào thét với cấp trên, 15 trọng!"

Khóe miệng Thẩm Lãnh hơi nhếch lên, muốn ngăn cản, nhìn lại.

Người của đội đốc quân áp giải Lý Thổ Mệnh đi xuống, không bao lâu, ở chỗ xa đã truyền đến tiếng rên thảm thiết. Thẩm Lãnh tìm đến Dương Thất Bảo cười cười có chút ngại ngùng: "Đánh nhẹ chút, nặng quá sẽ rút đội."

Dương Thất Bảo vỗ vỗ vai Thẩm Lãnh: "Huynh đệ, ngay từ đầu đệ đã không nên khách khí như vậy, tân binh lão binh đều giống nhau, đệ không cứng rắn với bọn họ thì không lãnh đạo nổi bọn họ. Lần này ta lập uy giúp đệ, cho nên ta đã can đảm đánh nhẹ một chút rồi, nếu lần sau ta còn nhìn thấy người của đệ bắt nạt với đệ như vậy, đánh nữa thì phải mất nửa cái mạng."

Thẩm Lãnh gật đầu: "Cảm ơn Dương đại ca."

"Đúng rồi, ta nghe nói đoàn suất Vương Căn Đồng của các đệ nhằm vào đệ? Phân phát trang bị xuống cũng không đầy đủ?"

"Là ta đã sơ xuất, ta nên chú ý bản thân, lần sau sẽ không vậy nữa."

"Đệ phải lập uy với tân binh, đối với Vương Căn Đồng mà nói đệ cũng là tân binh... cẩn thận một chút."

Dương Thất Bảo dẫn dò đôi câu liền rời đi, không bao lâu thì người của đội đốc quân ném Lý Thổ Mệnh đã bị đánh đến mức không dám cử động trên giáo trường, Lý Thổ Mệnh nằm sấp ở đó khóc lóc thảm thiết.

Thẩm Lãnh đi đến đứng bên cạnh y, cúi đầu nhìn y: "Cho ngươi hai phút để khóc, khóc xong rồi đứng dậy tiếp tục chạy cho ta."

Lý Thổ Mệnh ngẩng phát đầu lên, trong mắt đã không còn là oán nữa, mà là hận.

Thẩm Lãnh thà để y hận mình, cũng không muốn y mất mạng trên chiến trường.

Ở một bên khác trong quân doanh, sau khi đổi sang căn phòng lớn hơn, Mộc Tiêu Phong lại không có mấy phần vui vẻ, tuổi còn trẻ đã là tòng tứ phẩm, đây là quang vinh lớn cỡ nào, Đại Ninh từ khi lập quốc đến nay cũng ít có, nhưng mỗi khi y nhìn thấy khuôn mặt của mình trong gương là đều muốn giết người.

Trung lang tốt đến mức nào đi chăng nữa, có thể khiến vết sẹo trên mặt y mờ đi một chút, nhưng không chữa khỏi vết sẹo trong lòng y.

Bên ngoài có người gõ cửa, Mộc Tiêu Phong nói một tiếng "vào đi", ngay lập tức ngồi xuống phía sau bàn sách.

Người đi vào là đoàn suất Vương Căn Đồng, sau khi bước vào thì đứng nghiêm hành lễ: "Tướng quân, gọi ti chức đến có gì căn dặn?"

"Ta nghe nói ngươi đã bớt một phân trang bị cho đội mười người của Thẩm Lãnh, có chuyện này?"

"Có."

"Tại sao? Ngươi và Thẩm Lãnh cũng có ân oán?"

Sau khi dùng từ "cũng" này Mộc Tiêu Phong liền hối hận, thậm chí vết sẹo này đã phá hỏng tâm cảnh của mình, muốn sửa tốt thật không dễ dàng.

"Không có ân oán."

Câu trả lời Vương Căn Đồng dứt khoát nhanh nhẹn. Đây là một hán tử thành thực tòng quân nhiều năm, trên mặt không có vết sẹo do đao kiếm để lại, chỉ có vết khắc do năm tháng để lại.

"Vậy tại sao ngươi bớt trang bị của hán?"

"Bởi vì hán làm chưa đủ tốt, chiếu theo quy định, lúc lĩnh trang bị đội chính của đội mười người nhất định phải đến nơi đếm rõ, hán không đến, đây chính là sự trừng phạt nên có."

"Lực độ trừng phạt của ngươi không đủ."

Mộc Tiêu Phong cười nói: "Ta thấy được ngươi cũng ghét Thẩm Lãnh, chi bằng thế này, bắt đầu từ tháng sau ngươi bớt một nửa trang bị của hán, những phần bớt lại này đều thuộc về riêng ngươi hết, thế nào?"

"Không được."

Vương Căn Đồng lớn tiếng nói: "Chuyện vi phạm quân luật, ti chức khó mà tòng mệnh."

Mộc Tiêu Phong sắc mặt hơi biến: "Có phải ngươi vẫn chưa rõ ngươi đang nói chuyện với ai không?"

"Phó đề đốc thủy sư tòng tứ phẩm Ứng Dương tướng quân."

Câu trả lời của Vương Căn Đồng vẫn dứt khoát như vậy, giống như đao chém rìu bổ, mỗi một từ đều rất rõ ràng, rất chắc chắn.

"Nếu ngươi đã biết, vậy ta sẽ nhắc nhở ngươi một câu, ngươi khiến Thẩm Lãnh không thoải mái thì ta cho ngươi sống rất thoải mái, chút bổng lộc ít ỏi đó của đoàn suất đủ làm gì chứ? Ngươi không khiến ta thoải mái, ngươi sẽ không thoải mái."

Y ném mấy thỏi vàng lên bàn: "Bắt đầu từ hôm nay nếu ngươi chịu đi theo ta, ta đảm bảo ngươi vinh hoa phú quý."

"Vinh hoa phú quý của ti chức tích lũy trong quân công, tướng quân thưởng, ti chức không dám nhận."

Vương Căn Đồng lớn tiếng nói: "Ti chức đều không có ân oán cá nhân với bất cứ người nào trong quân, tất cả chiếu theo quân luật hành sự, tướng quân yêu cầu ti chức làm gì nằm trong quân luật, ti chức đều không dám trái, chuyện ngoài quân luật, ti chức khó mà tòng mệnh."

Ông ta hành một quân lẻ lần nữa: "Nếu tướng quân không còn chuyện khác, ti chức cáo lui."

"Cút!"

Mộc Tiêu Phong tức giận mắng một tiếng, rõ ràng là y đang mắng người, nhưng lại cảm thấy trên mặt mình nóng bừng.

Sau khi Vương Căn Đồng đi, Mộc Tiêu Phong một cước đạp đổ cái bàn, lửa giận trong mắt bùng lên không hề kiêng dè: "Lão hồ ly Trang Ung này, mượn cớ loại trừ người của ta trong thủy sư, còn ra vẻ đạo mạo ngan nhiên, nhìn đã thấy ghét!"

Một người từ phía sau bình phong đi ra, dựng cái bàn lên: "Thiếu gia, là người quá nóng vội rồi, chuyện lần trước mới qua được một tháng, thi thể của mấy người bị chém đầu đó còn chưa mục hết nữa, ai dám làm chuyện gây sóng gió?"

"Lẽ nào ta phải nhịn như vậy à?"

"Thiếu gia, có những lúc làm việc không thể thẳng thừng như vậy, phải quanh co một chút... Chiếu theo thông lệ của thủy sư, tân binh thông qua khảo hạch tháng trước sắp phải ra ngoài rèn luyện rồi, đao của tướng quân không thể trực tiếp chỉ vào lính của mình, vậy thì có thể chuyển đao cho người khác... Chỉ cần điều đội mười người của Thảm Lãnh đơn độc ra ngoài, sau đó lại thông báo hành tung của bọn chúng cho thủy phi biết..."

Mộc Cửu cười nói: "Tướng quân còn sợ thủy phi hạ thủ không đủ ác sao?"

Mộc Tiêu Phong ngẩn ra một lúc, sau đó cười lớn: "Phụ thân cho người đi theo ta coi như là đã chọn đúng người. Mộc Cửu à, không có người thì ta phải làm sao? Chuyện này người đi sắp xếp, ta sẽ nghĩ cách điều đội mười người đó của Thảm Lãnh đơn độc ra ngoài."

Mộc Cửu vâng một tiếng, sắp xếp lại đồ đạc bị rơi rớt chỉnh tề: "Thiếu gia, thật ra có những lúc nhân giới của người nên phóng lên cao một chút, Thảm Lãnh chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi, tương lai của thiếu gia người ở triều đình đó, triều đình là đầu mối then chốt, chính lý thiên hạ, giống như đại học sĩ vậy."

Mộc Tiêu Phong hừ một tiếng: "Làm sao ta lại không biết? Nhưng Thảm Lãnh không chết, lòng ta không yên được."

Tay y nắm chặt bậu cửa sổ nhìn ra ngoài: "Ăn ngủ không yên!"

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Sư ân

Ngọn núi mà Thảm tiên sinh bọn họ ở tên là núi Hiểu Phong, là một ngọn núi tương đối không bắt mắt nằm trong dãy núi trải dài bên bờ sông, cách chân núi không xa chính là một trấn, ngoài Thảm tiên sinh và Trà gia sống trong đạo quán ra, trong núi cũng chỉ thi thoảng có thợ săn đến xem thử trong bầy của mình có thu hoạch hay không.

Lúc cơm trưa Trà gia ngồi ở đó một tay chống cằm một tay cầm đũa nhàm chán gõ lên bàn đá, Thảm tiên sinh mặt mũi đầu tóc lấm lem từ phòng bếp đi ra, bụng một đĩa gì đó đen sì sì: "Mau nếm thử."

Trà gia liếc nhìn một cái, nôn luôn.

Thảm tiên sinh có chút hựt hắng: "Xem ra có những thứ thật sự là dựa vào thiên phú."

Trà gia chỉ vào đĩa thức ăn hỏi: "Không phải ông nói sẽ làm thịt bò cho ta ăn một lần sao? Tiên sinh đây là tốn hết tâm tư mua một miếng phân bò ở chợ đen về?"

Thảm tiên sinh: "Khụ khụ... thời khắc ghi nhớ phải tôn trọng ta."

Trà gia cố nhịn thứ mùi gay mũi đó, đẩy cái đĩa ra: "Nhưng mà cũng rất tốt, người thôi là ta đã no rồi."

Thảm tiên sinh liếc nhìn sắc trời: "Có chuyện muốn bàn bạc với người một chút, chúng ta ở cách đại doanh thủy sư hơi quá xa, mỗi ngày đưa rau lặt phí không ít thời gian, ta nghĩ nếu không thì chúng ta đến gần thủy sư thuê một căn nhà?"

"Được đó được đó."

Trà gia mắt sáng quắc lên: "Hôm nay đi ngay đi."

Thảm tiên sinh cười lắc đầu: "Cũng không có gì để thu dọn, mang theo y phục là có thể đi rồi."

Trà gia lập tức áy náy: "Vậy thì tiên sinh quả thực không có gì để mang theo."

Thẩm tiên sinh: "Haiz..."

Dù gì hai người cũng đã dọn dẹp một chút, mỗi người đeo một cái tay nải liền rời khỏi đạo quán, tay nải của Thẩm tiên sinh quả thực rất xẹp lép, dù sao cũng chẳng có mấy bộ y phục...

Trước đó Thẩm tiên sinh đã xem xong một tiểu viện ở gần đại doanh thủy sư, không lớn nhưng sạch sẽ. Hóa ra chủ nhân của căn nhà là một tiểu lại địa phương, vận may tốt đến mức khiến người ta ngưỡng mộ, được Hộ bộ một giấy điều đến thành Trường An, sau khi biết được tin tức Trang Ung đã nói cho Thẩm tiên sinh biết, thế là Thẩm tiên sinh mượn ông ấy một ít bạc để mua lại tiểu viện.

Trang Ung ra về rất hối hận.

Buổi chiều hôm đó Thẩm tiên sinh và Trà gia đã đến nơi, Thẩm tiên sinh bảo nàng dọn dẹp gian nhà một chút rồi một mình ra ngoài. Trà gia nhìn tiểu viện này tâm tình tốt đến mức muốn hát ca, nhưng mở miệng mấy lần thì phát hiện ra ngoài trừ bài hát tên là Tiểu Yến Tử từng học hồi nhỏ ra, nàng cũng chẳng biết bài nào.

Tiểu Yến Tử mặc áo hoa, mùa xuân hàng năm đều đến đây, ta hỏi Yến Tử tại sao đến, Yến Tử nói, lo bản thân ta đi...

Đến lúc đêm khuya Thẩm tiên sinh mới trở về, còn mang theo một người về, là một lão nhân bước đi hơi kỳ lạ, tóc mai điểm bạc về mặt tang thương. Nhìn kỹ lại Trà gia mới nhận ra, lão nhân này lại là Trần lão bá đã từng cường tráng như trâu trong trấn Ngư Lân, phụ thân của Trần Nhiễm.

Mới có mấy năm mà đã thành như thế này rồi.

Thẩm tiên sinh sắp xếp cho Trần đại bá xong, dẫn Trà gia ra ngoài mua ra để sáng sớm mai còn đem đi. Thẩm tiên sinh vừa đi vừa thở dài nói: "Lúc Lãnh Tử trở về đã nói với ta chuyện này, sau đó ta vẫn luôn tìm nhà ở xung quanh đây, không có một nơi ở cũng không tiện đón Trần đại bá qua, sau này để ông ta nhận rau cùng chúng ta, đợi sau này chúng ta định rời đi, ông ấy đã quen buôn bán với thủy sư rồi. Việc làm ăn này có Trang Ung giúp đỡ chăm sóc cũng sẽ không lọt vào tay người khác."

"Đúng thế, chỗ ở trước của chúng ta quá xa, sức khỏe của Trần đại bá hiện nay không thể đi đường xa như vậy."

"Lãnh Tử không lãnh chút nào, rất ấm áp."

Trà gia hơi cong khóe miệng, thâm nghĩ đó là đương nhiên, cũng không xem xem là người do ai điều giáo ra.

Điều họ không biết là trong đêm hôm đó đã có mấy người áo đen đến bên ngoài đạo quán tưới không ít dầu, sau đó một mồi lửa đốt cháy, trước đó còn phun vào trong phòng một ít mê hương, người cầm đầu kia đeo một cây cung sau lưng.

Thẩm Lãnh nhìn thấy Trần Nhiễm trong quân doanh là biết cuộc sống của Trần gia có khả năng khó khăn, lúc hấn rời khỏi trấn Ngư Lân, Trần đại bá đã cầm tay hấn nói lúc nào cũng có thể quay về, trong nhà đại bá không có vợ, nhưng bếp lò luôn nóng.

Thẩm tiên sinh vẫn luôn tìm nhà, nếu không phải Trang Ung giúp đỡ, tiểu viện có vị trí không tồi này cũng không rơi vào tay bọn họ.

"Đúng rồi, lúc Trần đại bá đến luôn không chịu rời món đồ trong tay, đó là gì vậy, quần vải dày cộp, nhìn có vẻ rất nặng, chân ông ấy như vậy mà còn không chịu đưa đồ cho ông cầm."

"Không biết, ông ấy nói là bảo bối ông ấy bất ngờ phát hiện trong một lần xuống sông bắt cá."

"Là để lại cho con trai mình phải không?"

"Chuyện thường tình con người."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đến nơi đã đặt với nông gia số rau cần cho ngày mai xong, trên đường về mua một ít thức ăn về nhà, dù sao ở đây cũng không phải là trong núi, mua đồ đã thuận tiện hơn nhiều.

Lúc vào cửa đã nhìn thấy Trần đại bá đang lau nước mắt, nhìn thấy hai người vào liền vội vàng nặn ra nụ cười, giống như sợ bị cười chê vậy. Ông ngồi trên ghế đá trong sân, trên bàn đá trước mặt có để món đồ quần vải dày cộp đó.

"Nào, đại bá chúng ta ăn cơm."

Trà gia cười đi đến, muốn dọn cái bàn một chút, giờ tay nhắc cái bọc kia, thế mà lại nặng ngoài sức tưởng tượng.

"Mở ra đi, đây là lễ vật ta chuẩn bị cho Lãnh Tử. Lần trước lúc Nhiễm Nhi về nhà nghỉ phép đã nói với ta, Lãnh Tử cũng ở trong đại doanh thủy sư, còn chăm sóc nó nữa. Ta nghĩ, ân tình lớn như vậy không thể không báo đáp được, cho nên ta đã xuống sông... Không có bao nhiêu người biết vị trí đó trên sông Nam Bình có một con thuyền chìm, là ta ngẫu nhiên phát hiện được, hồi còn trẻ ta bơi lội giỏi nên đã xuống ba lần, bên trong quả thực không có thứ gì đáng tiền, chỉ có cái này."

Ông chỉ chỉ vào cái bọc kia.

Trà gia mở cái bọc ra, từng lớp lại từng lớp, sau đó liền ngáy người. Bên trong cái bọc lại là một hòn đá... Đen tuyền nhẵn bóng, cũng không biết tại sao Trần đại bá nghĩ thứ này quý giá.

"Hắc thiết?"

Thẩm tiên sinh nhìn thấy thứ kia xong mắt lại sáng rực lên, không nhìn được thò tay ra sờ: "Nếu thật sự là hắc thiết, một tảng lớn như thế này thật sự được coi là bảo bối rồi."

"Ta cũng không biết thứ này là gì, có một lần xuống dưới thực sự không nhìn được, nghĩ chẳng mang được gì về thì phí công quá, thứ này đựng trong một cái hộp gỗ, hộp gỗ đã mục nát, ta dùng dao cạo thử muốn nhìn rõ có phải là vàng gì đó hay không, kết quả cạo hai cái lưỡi dao đã cùn rồi."

Trần đại bá cười cười có chút ngại ngùng: "Ta là một người lao động không có kiến thức gì, phát hiện ra thuyền chìm cũng không muốn nói cho người khác biết, nghĩ có thứ gì tốt thì lấy đi bán kiếm tiền, để con ta sống thoải mái, cho nên đã qua nhiều năm như vậy rồi, cục sắt này vẫn còn."

Trong lòng Trà gia cảm thấy hơi đau, muốn khóc.

"Thứ này thật sự rất đáng tiền?"

"Rất đáng tiền." Thẩm tiên sinh trả lời: "Quá quý trọng, ta thay Lãnh Tử cảm ơn đại bá, nhưng không thể nhận, thứ này ông để lại cho Trần Nhiễm đi, ta giúp ông liên lạc một chút đem bán thứ này, đủ cho cha con hai người không lo cơm áo nửa đời sau."

Trần đại bá đột nhiên quỳ xuống: "Ông muốn ta quỳ chết ở đây sao? Thứ này ông không nói thì ta không biết quý giá đến vậy, bây giờ biết rồi ta cũng không hối hận, đồ cho Lãnh Tử chính là cho Lãnh Tử, Lãnh Tử sống tốt, còn có thể bạc đãi con ta sao?"

Đây là tâm tư của một lão phụ thân, có một chút giáo hoạt, sự giáo hoạt chân thành.

Đúng thế, ông ấy biết Lãnh Tử là người như thế nào, cũng biết con trai mình là người như thế nào, nếu tương lai Thẩm Lãnh có tiền đồ, lẽ nào còn có thể bạc đãi con trai mình?

"Vội lại, ở cùng các người là ta yên ổn rồi."

Thẩm tiên sinh vội vàng đỡ ông ấy dậy: "Vậy được, ta sẽ thay Lãnh Tử nhận trước, sáng sớm ngày mai ta phải đi mấy ngày, Trà Nhi, người và đại bá đi đưa rau, nếu Trang Ung hỏi ta đi đâu, người cứ nói không biết."

Trà gia: "Vốn dĩ ta cũng không biết..."

"Thôi vậy, ta đi ngay đêm nay vậy."

Thẩm tiên sinh gói lại khối hắc thiết kia rồi đeo lên lưng: "Trở về người sẽ biết."

Thẩm tiên sinh vội vã ra ngoài, để lại một già một trẻ có chút mờ mịt.

Một ngày hai đêm sau đó Thẩm tiên sinh không nghỉ ngơi từ tế gì, bỏ số tiền lớn thuê một chiếc thuyền đánh cá đi suốt đêm xuống hạ du, sau khi trời sáng lên bờ lại thuê một chiếc xe ngựa đi cả ngày trời, hứa cho xa phu thêm nhiều tiền, xe phu thức đêm lại đi hơn nửa đêm mới đến nơi.

Thẩm tiên sinh không đèn đuốc đeo cái bọc nặng nề vào núi, gõ cửa một đạo quán. Tiểu đạo đồng dụi mắt hỏi ông tìm ai, Thẩm tiên sinh hỏi hai mươi năm trước có ai mang một phong thư đến đạo quán này ở, làm phiền người hỏi thử người đó còn ở đây hay không, nếu còn thì nói với ông ấy có cô nhân tên Thẩm Tiểu Tùng cầu kiến.

Mấy phút sau quán chủ râu bạc trắng lê giày chạy loẹt xoẹt ra, nhìn thấy Thẩm Tiểu Tùng liền cúi đầu lạy: "Ân nhân!"

Thẩm tiên sinh đỡ lão đạo nhân dậy: "Đừng gọi như vậy, chúng ta là bằng hữu, lần này ta đến có việc cần nhờ."

Lão đạo nhân mời Thẩm tiên sinh vào, hai người chong đèn nói chuyện suốt đêm, sáng sớm ngày hôm sau lão đạo nhân liền hạ lệnh đóng cửa đạo quán, sau đó đi vào hậu viện suốt ba ngày trời.

Nhiều năm trước võ công phùng Đại Ninh đã xảy ra chuyện lạ, liên tiếp hai lò binh khí chế tạo ra đều có vấn đề, Binh bộ trực tiếp phái người đến điều tra, đã tra được ra thợ rèn tốt nhất trong võ công phùng. Bởi vì con hãn ta bệnh nặng nên đã lấy trộm một ít vật liệu đáng tiền nhất đi bán, chuyện này là phải chém đầu.

Lúc đó Thẩm tiên sinh vẫn là đạo nhân vừa hay cùng một vị đại nhân vật tham quan võ công phùng, sau khi biết được sự việc đã xin vị đại nhân vật kia pháp ngoại khai ân. Vị đại nhân vật kia hiện nay đã quý vì cửu ngũ, có thể sớm đã quên chuyện nhỏ năm xưa.

Lúc đó Lưu Vương điện hạ đã bán cho Thẩm tiên sinh một ân tình, dù sao ở trong thành Vân Tiêu cũng không có nhiều người có thể cùng y chơi cò. Đêm đó đã thả người thợ rèn kia, sau đó tuyên bố với bên ngoài rằng ông ta sợ tội mà nhảy xuống giếng.

Hiện nay đã 20 năm trôi qua, nếu không phải Trần đại bá mang hắc thiết đến, Thẩm tiên sinh cũng đã quên mình từng cứu một người như vậy.

Sau này người thợ rèn mai danh ẩn tính, mang theo bức thư và tư trụ của Thảm tiên sinh đưa cho ông ta đến ở trong đạo quán này, 20 năm sau, ông ta đã thành quán chủ của đạo quán này.

Ba ngày ba đêm, lúc quán chủ từ hậu viện ra ngoài thì người đã gần như thoát hình, tiếng đinh đinh đang đang suốt ba ngày ba đêm cũng coi như đã dừng lại, may mà đây là ở trong núi, không thì chắc chắn bị người khác nghi ngờ.

Nhưng Thảm tiên sinh lại không muốn nghỉ ngơi, mắt đỏ ngầu cáo biệt quán chủ, trên lưng đeo một thanh đao bắt đầu khởi hành quay về.

Sau khi ông đi, quán chủ của đạo quán liền ngồi bệt dưới đất, sau đó không biết sao lại khóc lớn thảm thiết, tiểu đạo đồng khuyên rất lâu cũng không có tác dụng. Quán chủ khóc mãi khóc mãi rồi ngủ thiếp đi, sau một ngày một đêm mới tỉnh dậy, nhìn vẫn có vẻ mệt mỏi nhưng hai mắt lại phát sáng.

"Thanh đao đó, có thể là niềm tự hào cả đời này của ta."

Tiểu đạo đồng thầm nghĩ trong lòng quán chủ chính là người lợi hại không gì không làm được, nhất định là nhiều năm trước đã tính được sẽ có cố nhân đến nhờ vả, cho nên nhiều năm trước đã bố trí lò và dụng cụ rèn ở hậu viện.

Thảm tiên sinh dùng một ngày một đêm chạy về nhà, trên đường đi lúc ngủ cũng ôm chặt cứng cái bọc, sau khi tỉnh lại thì lập tức mở cái bọc ra nhìn một cái. Trên thân đao ở chỗ gần chuôi đao có một chữ sắc bén như dao.

Lãnh.

Hình trạng của đao giống y hệt hoành đao chế thức của Đại Ninh, kích cỡ dài ngắn không chênh lệch một tí nào, trên chuôi đao cũng quấn hai dây đen đỏ, nhưng phân lượng nặng hơn hoành đao của Đại Ninh gần mười lần.

Thanh đao này nặng hơn 22 cân, rèn đến chín lần mới thành.

Thảm tiên sinh cực kỳ mệt mỏi, nhưng khoe miệng luôn mang theo nụ cười.

"Lãnh Tử à, tiên sinh đổi cho ngươi một thanh hắc tuyến đao."

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Tìm cơ hội giải quyết

6-7 ngày liên tiếp Thảm Lãnh đều tiến hành huấn luyện cường độ lớn đối với những tân binh này, mười một người thủ hạ này thể chất không giống nhau, sức bền không giống nhau, ngay cả Đỗ Uy Danh, Vương Khoát Hải cũng cảm thấy bản thân mình sắp đến cực hạn rồi.

Có tin tức nói qua ba ngày nữa là sẽ bắt đầu đợt rèn luyện sa trường mới, có những người căng thẳng, có những người không coi là gì.

Thảm Lãnh vẫn theo thường lệ tăng cường huấn luyện cho thủ hạ đến nửa đêm mới để bọn họ về nghỉ ngơi, lại một thân một mình trở lại giáo trường, làm lại một lượt không sót bài tập của mình lúc ở đạo quán, lúc kết thúc thì đã qua giờ tý rồi.

Vừa định trở về thì nhìn thấy Trang Ung vẫn còn đứng đợi hẩn dưới ánh đuốc, Thảm Lãnh sai bước đi qua, đứng nghiêm hành lễ.

"Đi với ta một lúc."

Trang Ung cất bước đi trước, Thảm Lãnh đi chậm một bước theo ở phía sau.

"Lần trước lúc nói chuyện với ngươi, ngươi nói đóng thuyền không thể đóng một cách mù quáng, sau khi về ta đã suy nghĩ rất lâu, sau đó đã viết một bản tấu chương, có thể ngươi không biết, nếu như bệ hạ phê chuẩn bản tấu chương này, hành động lớn đã được định trước của thủy sư sẽ phải lùi lại ít nhất một năm, cho nên ta cũng không có nắm chắc gì, bởi vì bệ hạ có thể không đợi lâu như vậy được."

Thảm Lãnh: "Kết quả tướng quân đã nghĩ sai?"

"Sao ngươi biết?"

"Đoán mò."

"Ta tưởng rằng ta sẽ tin là ngươi đoán mò? Mấy ngày trước Thảm Tiểu Tùng đã mượn của ta một ít bạc, cộng thêm 20 lượng lần trước ngươi mượn ta, ta tính thử xem nên khấu trừ quân bổng của ngươi bao lâu."

Thẩm Lãnh: "Sau này ít tiếp xúc với Thẩm tiên sinh!"

"Hà?"

"Vốn dĩ là một tướng quân tốt biết bao, sau mấy lần tiếp xúc với Thẩm tiên sinh đã trở nên không..."

"Không biết xấu hổ?" Trang Ung dừng bước chân.

Thẩm Lãnh vội vàng dừng lại: "Được rồi, không phải ta đoán mò... Tướng quân biết chỗ bản thân ông nghĩ sai lầm ở đâu không? Chính là quá mức phán đoán ý tứ của bệ hạ, mà không dám khẳng định phương hướng phán đoán của bản thân, có đúng không..."

Thẩm Lãnh liếc nhìn sắc mặt của Trang Ung, đèn đuốc không sáng lắm, nhìn không rõ.

Hắn dứt khoát nói thẳng cho xong: "Tướng quân cảm thấy bệ hạ nóng vội, mà tướng quân đi theo bệ hạ nhiều năm như vậy, tướng quân cảm thấy bệ hạ nóng vội, vậy khẳng định bệ hạ thật sự nóng vội, cho nên tướng quân liền nóng vội hơn."

"Đừng nói vòng vo tam quốc, nói trọng điểm."

"Bệ hạ quả thực nóng vội, nhưng tướng quân nghĩ xem, bệ hạ đây là đầu tư một lần, mặc dù bệ hạ tài đại khí thô, điều đầu tiên nghĩ đến cũng không phải là trực tiếp đi kiếm bao nhiêu tiền, một thương nhân đúng chuẩn thì điều nghĩ đến trước tiên nhất khi đầu tư là không lỗ, sau đó mới nghĩ kiếm được bao nhiêu..."

Trang Ung đã hiểu, thâm nghĩ đạo lý rõ ràng như vậy mà sao mình lại không nghĩ đến?

Thật ra cũng không phải ông không nghĩ đến, mà là ông căn bản chưa từng suy nghĩ đến phương hướng này. Ông biết bệ hạ hùng tâm tráng chí muốn thu thập mấy nước lâu la tiểu tốt ở hải cương phía nam, trọng trách này trên vai ông, ông e sợ mình làm không đủ tốt sẽ phụ lòng trông đợi.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, bệ hạ là ai? Chủ của Đại Ninh, chủ của Đại Ninh trên cơ bản là tương đương với chủ của thiên hạ rồi... Nếu như thủy sư Đại Ninh mà không cẩn thận đánh thua ở hải vực nam cương? Mặt mũi của bệ hạ để ở đâu?

Thẩm Lãnh nói: "Tại sao bệ hạ quan tâm đến thái độ của những quan văn đó như vậy? Một khi thủy sư ở bên đó đánh thua, những quan văn kia lập tức sẽ nổi tung, đầu tư vào thủy sư lớn như vậy, mấy năm nay quốc khố phát tiền phát lương, có thể nói thủy sư cần gì là bệ hạ cho cái đó, nếu như thật sự có sự cố gì, chỉ sợ bản thân bệ hạ cũng không có mặt mũi nhắc đến chuyện của thủy sư."

"Cho nên bệ hạ yêu cầu cấp bách, là cấp bách trên cơ sở không có một sơ xuất."

Sau khi nói xong những lời này, Thẩm Lãnh tiếp tục nói với vẻ nghiêm túc: "Ta cảm thấy những lời này đáng giá 20 lượng bạc."

Trang Ung: "Ha ha..."

Thẩm Lãnh: "10 lượng?"

Trang Ung: "Lúc này người đã lấy một ví dụ."

"Ví dụ gì?"

"Người nói bệ hạ là một thương nhân."

Thẩm Lãnh liền ôm mặt: "Đã nói ông không thể tiếp xúc nhiều với Thẩm tiên sinh mà... Không đúng, không đúng không đúng, là ta đã đánh giá thấp tướng quân, dù sao tướng quân cũng ở quan trường nhiều năm như vậy."

Trang Ung: "Người nói thêm một câu thử xem?"

Thẩm Lãnh nhún nhún vai: "Tướng quân là người nho nhã trung chính, tốt hơn Thẩm tiên sinh không biết bao nhiêu lần."

Trang Ung cười cười: "Lần trước người nói bất kể thế nào cũng phải nghĩ cách kéo mấy chiếc chiến thuyền của Cầu Lập quốc về tháo dỡ ra nghiên cứu tỉ mỉ, bệ hạ phê chuẩn rồi, sau khi qua mấy ngày rèn luyện, ta định sắp xếp người đi nam cương, người có muốn đi không?"

"Không muốn." Thẩm Lãnh trả lời như chém đinh chặt sắt: "Có thể sẽ chết."

Trang Ung hơi ngần ra: "Người cho rằng ta đang thương lượng với người sao?"

Thẩm Lãnh thờ dài, thâm nghĩ tướng quân đây chẳng phải là cho Mộc Tiêu Phong cơ hội tiêu diệt ta sao? Nhưng lời này không thể nói ra, bởi vì đương nhiên Trang Ung sẽ nghĩ đến những chuyện này, nhưng phía sau nguy hiểm chính là cơ ngộ, Thẩm Lãnh muốn nhanh chóng thể hiện tài năng trong thủy sư, vậy thì xuôi nam chính lựa chọn tốt nhất, còn so phân lượng hơn nhiều so với ở lại thủy sư đi truy sát thủy phi.

Cơ ngộ và hung hiểm song hành, đây là điều Thẩm tiên sinh đã dạy Thẩm Lãnh từ rất sớm.

"Ta đi." Thẩm Lãnh gật đầu: "Nhưng mà chuyện 20 lượng bạc kia có thể thương lượng lại một chút không?"

Trang Ung hơi lảo đảo bước chân, cảm thấy mình bị đau tim.

"Hai ngày nữa dẫn đội mười người của ngươi ra ngoài làm nhiệm vụ, làm ra chút thành tích, chứng minh ngươi có năng lực xuôi nam, chuyện đi công tác này nhìn có vẻ hung hiểm nhưng có bao nhiêu người mong muốn cầu tiền trong hung hiểm đó ngươi biết không."

"Ồ, ta biết, ta dẫn đội xuôi nam?"

"Ngươi chẳng qua chỉ là một đội chính mà thôi."

"Ồ... Nhưng nếu tướng quân đã đơn độc tìm ta bàn chuyện này, khẳng định đã có chút sắp xếp khác?"

"Phải, quả thực ngươi rất thông minh, Thẩm Tiểu Tùng không có nhìn nhầm ngươi. Ta đơn độc tìm ngươi là vì rời khỏi thủy sư đi làm việc, nhất là đến nơi xa xôi như hải vực nam cương, cộng thêm Nam Việt mặc dù bị diệt quốc nhưng vẫn còn đối kháng lê tề, chẳng ai biết được sẽ xảy ra chuyện bất trắc gì. Trong triều đình có người hy vọng thủy sư tốt, cũng có người hy vọng thủy sư xảy ra sai lầm gì đó để loại bỏ đề đốc thủy sư ta đây, lần này ngươi đi là phải đảm bảo không thể có bất trắc."

Hàm ý chính là, ta còn là đề đốc thủy sư, ngươi sẽ không thiếu chỗ lợi.

"Ta hiểu rồi." Thẩm Lãnh cười nói: "Đây chính là quyền lâm ky chuyên đoạn (1) trong truyền thuyết à? Để ta tương cơ hành sự, lúc quan trọng nếu ngươi dẫn đội xuôi nam lần này xảy ra vấn đề gì, ta sẽ tiếp quản."

Đương nhiên Trang Ung sẽ không trực tiếp gật đầu nói chính là ý này, Thẩm Lãnh hiểu là đủ rồi.

Trong triều đình có nhiều người không ưa người ở vị trí đề đốc thủy sư này, bệ hạ đối với thủy sư có cầu tất ứng, số ngạch phát khoản của quốc khố lớn đến mức có thể khiến người ta run tay, ai ngồi ở vị trí đề đốc thủy sư này người đó đều sẽ vui đến không nổi cười không ngậm được miệng. Tất nhiên đây là suy nghĩ của những người đó.

Trong quân đội Trang Ung có rất nhiều người có tín nhiệm, tùy tùng bản thân ông mang theo lúc đầu còn tốt hơn cả Thẩm Lãnh, nhưng ông không thể dùng, bởi vì những người này đều quen mặt, người khác đều đề phòng.

Thẩm Lãnh chỉ là một tiểu tử ít tuổi, là một người đơn thuần chưa dính chàm vừa mới gia nhập quân đội, cộng thêm mối quan hệ của Trang Ung và Thẩm Tiểu Tùng, ông mới chọn Thẩm Lãnh.

Thẩm Lãnh hỏi: "Tướng quân, ta có thể xin thêm một quyền lực không?"

"Cái gì?"

"Lúc này là quyền lâm ky chuyên đoạn, ta muốn xin quyền lợi lâm nguy khả bào (2)."

"Cút..."

Trang Ung lườm Thẩm Lãnh một cái, phát tay áo bỏ đi.

Thẩm Lãnh nhún nhún vai, đi sang một bên đứng dựa vào cột gỗ ngửa đầu nhìn trăng sáng trên trời. Nghĩ đến việc đi nam cương không xa vạn dặm, đi về cũng phải gần nửa năm rồi ấy chứ, cũng chưa xuất phát nữa, nhớ Trà gia...

Sáng sớm ngày hôm sau lúc mặt trời còn chưa lên Thẩm Lãnh đã dậy, sau khi chạy mấy vòng theo thói quen, rửa mặt, ăn mặc chỉnh tề xong liền chạy đến bên phía nhà bếp chờ. Hắn cười khi nhìn thấy từ chỗ xa số người đưa rau từ hai người biến thành ba người, cũng coi như có thể khiến Trần Nhiễm yên tâm rồi.

Lúc Thẩm Lãnh chuyển rau củ, Thẩm tiên sinh đưa cho hắn thanh đao chế tạo từ hắc thiết, sau đó bảo Thẩm Lãnh trở về một chuyến, đổi thanh hắc tuyến đao bình thường kia ra ngoài. Hai thanh đao nhìn bề ngoài gần như không có khác biệt, sẽ không ai phát hiện ra được gì.

Thanh đao này vừa vào tay, ánh mắt Thẩm Lãnh liền sáng lên, phân lượng thật nặng, nhưng cái này mới coi như là món đồ xứng với hắn.

"Cái này là Trần đại bá ngươi tặng cho ngươi, nhớ, đây là đại ân."

Thẩm tiên sinh nói xong, Trần đại bá vội vàng xua tay: "Không phải đâu, không phải đâu, Lãnh Tử mới là có đại ân với hai cha con chúng ta."

Thẩm Lãnh đeo đao xong mới trịnh trọng vái một cái, Trần đại bá vội vàng đỡ hắn: "Giữa chúng ta không cần như vậy, lúc ở trấn Ngư Lân con và Nhiễm Nhi đã là bằng hữu tốt nhất, ta cũng chưa bao giờ xem con là người ngoài, giống như con trai ta vậy."

Thẩm Lãnh ra sức gật đầu: "Đại bá cứ yên tâm, chỉ cần con còn ở thủy sư thì sẽ không để Trần Nhiễm có chuyện gì."

Trần đại bá mong muốn, không phải chính là lời hứa này sao?

"Lãnh Từ ngọc."

"Ây!"

"Lãnh Từ ngọc."

"Ây!"

Trà gia gọi hét tiếng này đến tiếng khác, Thẩm Lãnh đáp lại hét tiếng này đến tiếng khác. Thẩm tiên sinh lắc đầu thờ dài, thâm nghĩ tính cách của Trà gia thẳng thắn quá, đổi lại là nữ hài tử khác thì sẽ không coi ai ra gì như vậy sao?

Nhưng đây chính là Trà gia, thích và ghét đều sẽ không nhập nhằng.

Thẩm tiên sinh nhìn mà rất vui, cảm thấy mình cũng trẻ hẳn ra.

"Cái đó, có thể sắp tới ta sẽ ra ngoài đi xa một chuyến."

Nghe được câu nói này, Trà gia không có không vui giống như lần trước, mắt cũng phát sáng: "Lúc nào đi?"

Thẩm Lãnh nhìn ánh mắt đầy mong đợi của Trà gia, trong lòng cũng không nhẫn tâm: "Lần này không thể đưa nàng đi được, là theo quân xuống phía nam, đoán chừng phải khoảng chừng nửa năm, cũng không tính là quá dài..."

Trà gia vẻ mặt thoáng cứng đờ: "Là Trang tướng quân an bài huynh đi?"

Thẩm Lãnh ừ một tiếng: "Chỉ có lập nhiều công mới có thể nhanh tấn thăng."

Đương nhiên Trà gia hiểu ý của Thẩm Lãnh, nhưng muốn leo lên đến chính tứ phẩm võ chức có dễ dàng như vậy? Trong quân tuyệt đại đa số người cả đời cũng sẽ không có cơ ngộ này, đối với người xuất thân hàn môn mà nói, đây lại càng là chuyện không thể.

"Được." Trà gia gật gật đầu: "Nửa năm, bắt đầu tính từ ngày mai, về muộn một ngày là ta sẽ tìm một người sinh con, nếu như qua một năm rưỡi mà huynh còn không về, có thể mừng sinh nhật con ta."

Thẩm Lãnh lập tức tròn tròn mắt: "Đừng đùa có được không?"

Trà gia cười ha ha: "Ta đã từng nói đùa chưa?"

Thẩm Lãnh: "Vì không để nàng cùng người khác sinh con..."

Trà gia: "Huynh nhất định phải về sớm một chút."

Thẩm Lãnh: "Không phải, đột nhiên ta có một suy nghĩ to gan..."

Thẩm tiên sinh: "Khụ khụ, không được!"

Trần đại bá: "Chuyện này thật ra cũng không có gì cả, ta và mẹ Nhiễm Nhi ngày trước chính là lúc còn chưa thành thân..."

Thẩm tiên sinh: "Ông cũng cảm miệng!"

Trần đại bá: "Ồ..."

Thẩm Lãnh cười lớn ha ha, đột nhiên hắn phát hiện từ sau chuyến đi đến thành Trường An Trà gia trở nên càng thành thực hơn, nàng biết Thẩm Lãnh đang phấn đấu vì cái gì, nàng là mục tiêu phấn đấu của Thẩm Lãnh, chứ không phải trở ngại.

Thẩm tiên sinh kéo Thẩm Lãnh sang một bên, hạ thấp giọng nói: "Ngươi phải cẩn thận một chút, Mộc Tiêu Phong không tìm được cơ hội hạ thủ ở trong quân, một khi ngươi xuống phía nam là hắn sẽ không lãng phí thời cơ đại hảo này đâu. Có chuyện vốn dĩ không muốn nói với ngươi vì sợ ngươi lo lắng, nhưng bây giờ nhất định phải nhắc nhở ngươi, đạo quán đã bị người ta đốt, chính vào đêm hôm chúng ta dọn ra ngoài, đây là may mắn của ta và Trà Nhi..."

Ánh mắt Thẩm Lãnh lạnh đi: "Tiếp như thế này cũng không phải cách, hắn không tìm cơ hội giải quyết, ta cũng sẽ tìm cơ hội giải quyết."

(1) Lâm ky chuyên đoạn: căn cứ tình hình mà tự quyết định biện pháp giải quyết thích hợp.

(2) Lâm nguy khả bào: gặp nguy hiểm có thể chạy.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Không thể nào

Thời gian mấy ngày từ lúc nhận được tin tức rèn luyện tân binh đến lúc xuất phát trôi qua rất nhanh, Thẩm Lãnh biết những gì mình nhồi nhét cho người bên dưới vẫn chưa đủ, hẳn hy vọng người của mình có thể có đủ năng lực tự bảo vệ mình trong tình huống nguy hiểm, ít nhất là tự bảo vệ mình.

Tân binh thông qua khảo hạch tháng trước có tổng cộng không đến 300 người, đoàn suất Vương Căn Đồng phụ trách dẫn đội, đây là một nhiệm vụ rất không đơn giản. Sào huyết thủy phi cần tiêu diệt là Thủy Hồ Triệu Đăng Khoa ở thượng du, tin tức trinh sát mang về nói rằng nhóm thủy phi này có hơn trăm người, chiếm cứ một nhánh đường thủy trên sông Nam Bình, thường xuyên nhân lúc đêm tối ra ngoài cướp bóc thương thuyền đi qua.

Ba chiếc chiến thuyền Hùng Ngu ra khỏi thủy doanh hướng về phía thượng du. Chiến thuyền Hùng Ngu là chiến thuyền chủ lực loại trung của thủy sư Đại Ninh. Chiều theo sự khác biệt kích cỡ của chiến thuyền, hạm đội thủy sư do bốn loại chiến thuyền tổ thành, loại nhỏ nhất gọi là Phi Ngư, nói là nhỏ nhất nhưng cũng có đến ba mươi mấy mét. Chiến thuyền loại trung chia thành hai loại, một loại gọi là Hùng Ngu, dài 58 mét, một loại khác gọi là Thiết Tê, dài 50 mét.

Điểm khác biệt giữa Hùng Ngu và Thiết Tê là ở chỗ, Hùng Ngu có thể chở được nhiều binh sĩ hơn, thân thuyền khá nhẹ, tốc độ nhanh hơn Thiết Tê. Thiết Tê ngắn hơn một chút nhưng nặng gần như gấp đôi Hùng Ngu, nhìn giống như một cục sắt vậy, dùng cho việc tấn công hạm đội quân địch, chỉ chở được một phần năm số lượng binh sĩ mà Hùng Ngu có thể chở được.

Chiến thuyền loại lớn trong thủy sư gọi là Vạn Quân, độ dài đạt đến 80 mét.

Ngoài cái này ra còn có kì hạm của thủy sư, đạt đến trăm mét kinh người, là cực hạn chế tạo thuyền của bến thuyền An Dương Đại Ninh, sợ cũng là cực hạn của chiến thuyền chế tạo từ gỗ.

Kì hạm gọi là Thần Uy.

Hùng Ngu là chiến thuyền có số lượng nhiều nhất thủy sư, gần như là mỗi một binh sĩ ngày đầu tiên gia nhập thủy sư đã bắt đầu quen với loại chiến thuyền này rồi. Lúc đứng trên thuyền nhìn xung quanh, vẻ mặt của các binh sĩ khác nhau, mặc dù đây không phải lần đầu ngồi thuyền ra ngoài, nhưng tâm trạng lại không giống nhau.

Chiến thuyền của Thẩm Lãnh là chiếc dẫn đầu, đoàn suất Vương Căn Đồng cũng ở trên chiếc thuyền này.

Sau khi sắp xếp xong Vương Căn Đồng trở lại trong khoang thuyền, vừa vào cửa sắc mặt đã biến đổi... không ngờ trong gian phòng vốn nên thuộc về ông ta lại có người.

Phó đề đốc thủy sư Mộc Tiêu Phong cười liếc nhìn Vương Căn Đồng một cái: "Dường như ngươi đã quên việc gì đó."

Wương Căn Đồng đứng nghiêm hành lễ: "Bái kiến tướng quân."

"May mà ngươi còn nhớ ta là một tướng quân."

Mộc Tiêu Phong đặt chân lên bàn: "Quyền chỉ huy rèn luyện lần này, bây giờ do ta tiếp quản."

Wương Căn Đồng nhìn thẳng vào mắt Mộc Tiêu Phong nói: "Mệnh lệnh của đề đốc đại nhân là do ta dẫn đầu nhóm tân binh rèn luyện này, ti chức không nhận được mệnh của đề đốc đại nhân nói đề tướng quân ngài tiếp quản, xin hỏi là đề đốc đại nhân đích thân an bài sao?"

"Vậy thì thế nào?" Mộc Tiêu Phong nói: "Ta là phó đề đốc thủy sư, có quyền điều độ chỉ phối việc huấn luyện của thủy sư, đây là quyền lợi mà chức vị phó đề đốc thủy sư do hạ phó thác này nên có, ngươi nói ta nhất định phải có sự cho phép của Trang tướng quân mới có thể hạ mệnh lệnh cho các ngươi? Chỉ sợ Trang tướng quân cũng sẽ không cho là như vậy đâu."

Wương Căn Đồng không thể phản bác lời nào, bởi vì lời Mộc Tiêu Phong nói không sai.

Quyền lợi của phó đề đốc thủy sư đương nhiên rất lớn, đương nhiên y có thể sắp xếp điều độ việc huấn luyện ngày thường, nếu như ngay cả chút quyền hạn này cũng không có thì phó đề đốc này cũng hơi uất nghẹn quá rồi, thậm chí có thể nói là cái thùng rỗng.

"Ti chức... ti chức tuân mệnh."

Trong lòng Vương Căn Đồng nảy sinh một cảm giác cực kỳ bất an.

"Coi như ngươi thức thời, nếu ngươi nói thêm một câu nữa, ta sẽ xử lý ngươi theo quân luật của Đại Ninh... Bây giờ ngươi thay ta đi truyền đạt mệnh lệnh thứ nhất, chiến thuyền đi thêm 30 dặm rồi dừng lại, bảo Thẩm Lãnh dẫn đội mười người của hắn lên bờ thăm dò tin tức cho đại đội nhân mã."

Vẫn là vì Thẩm Lãnh!

Sắc mặt Vương Căn Đồng biến đổi không ngừng, môi gần như đã bị cắn nát rồi.

"Tướng quân, nếu đi đường bộ thì tốc độ sẽ chậm rất nhiều, như vậy thì mất đi ý nghĩa đột kích bất ngờ doanh địa thủy phi, trình sát đi trước không nên sắp xếp như vậy, huống hồ đề đốc đại nhân đã sắp xếp đội trình sát, ngày hôm qua đã xuất phát cung cấp tình báo dọc đường cho đại đội, không cần phải..."

"Người có tin, bây giờ ta sẽ lột quân phục đoàn suất của người, sau đó cho người ném người xuống sông Nam Bình không?"

Mộc Tiêu Phong lạnh lùng nói: "Ta nói lại với người một lần cuối cùng, ta có quyền này... Bây giờ lập tức đi sắp xếp theo mệnh lệnh của ta, kẻo trái lệnh chém!"

"Vâng!"

Vương Căn Đống xoay người ra khỏi gian phòng, con phần nộ trong lòng gần như đã bùng lên thành ngọn lửa. Lúc trước quả thật ông ta có chút ý kiến đối với Thẩm Lãnh, cảm thấy Thẩm Lãnh cậy mình đứng đầu kỳ tuyên võ thắng mà có chút ngông cuồng, ngay cả quy định bắt buộc đội chính đích thân đến lĩnh trang bị mà hắn cũng chỉ sắp xếp người bên dưới đi vận chuyển, cho nên ông ta mới có ý trừng phạt.

Nhưng mà, đó là Thẩm Lãnh đã làm sai, cũng chính bởi vì Thẩm Lãnh biết lỗi là ở mình, hắn mới không đi tìm Vương Căn Đống lý luận gì.

Bây giờ Mộc Tiêu Phong sắp xếp như vậy, hiển nhiên không có ý tốt.

Đi đường bộ chậm hơn đường thủy rất nhiều, dọc đường phải đi qua không ít thôn làng, chẳng ai biết được trong đó có bao nhiêu người có dây dưa với thủy phi, một khi bại lộ thì đội mười người đó còn có thể sống trở về?

Nếu đội mười người của Thẩm Lãnh tử chiến toàn bộ, đây chính là lần thất bại thảm liệt nhất từ khi thủy sư thành lập đến nay, một đoàn suất như mình sợ cũng bị hỏi tội.

Mộc Tiêu Phong thì sao?

Y căn bản không cần phải lo lắng gì cả, thậm chí y hoàn toàn có thể nói đây đều là sắp xếp của Vương Căn Đống, y không biết sự tình, lần này đến chỉ là muốn theo đội xem thử mà thôi, cùng lắm thì Trang tướng quân chỉ mắng y đôi câu là xong.

Nhưng mà, quân lệnh của Đại Ninh chính là quân lệnh, Mộc Tiêu Phong là phó đề đốc thủy sư, là tướng quân tòng tứ phẩm, Vương Căn Đống chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh.

Sau khi nghe xong mệnh lệnh của Vương Căn Đống, Thẩm Lãnh cũng hơi chán kinh, đây là chuyện không hợp quy củ, cũng không có đạo lý. Đội trình sát của thủy sư đã xuất phát từ sáng sớm, lúc này đã ở bên ngoài doanh địa thủy phi rồi, bây giờ còn muốn phái trình sát làm gì?

"Là suy nghĩ của đoàn suất đại nhân ông?" Thẩm Lãnh hỏi.

Vương Căn Đống sắc mặt hơi biến đổi, lắc đầu: "Là phó đề đốc đại nhân, bây giờ hắn ở trong khoang thuyền."

Thẩm Lãnh gật đầu: "Hiểu rồi, ta muốn thỉnh cầu một mình ta đi, người của ta ở lại."

"Người..."

Vương Căn Đống mặt biến sắc, ông ta không ngờ Thẩm Lãnh sẽ làm như vậy, xem ra Thẩm Lãnh rất rõ ý đồ của Mộc Tiêu Phong, hắn muốn để người thủ hạ của mình lại, là không muốn khiến mười một binh sĩ đi nộp mạng cùng hắn.

"Ta đi xin chỉ thị."

Vương Căn Đống quay người đi về, không bao lâu sau đã trở lại với sắc mặt trắng bệch: "Tướng quân không cho phép."

Thẩm Lãnh hít sâu một hơi: "Nếu như bây giờ ta kháng mệnh, có phải là phó đề đốc đại nhân có quyền sai cung tiễn thủ trên thuyền khai cung phóng tiễn về phía chúng ta không? Cho dù là đề đốc đại nhân biết cũng không có ý nghĩa, người đã chết rồi."

Vương Căn Đống cắn môi trả lời: "Phải, phó đề đốc đại nhân có quyền này."

Thẩm Lãnh gật đầu: "Ta đi."

Hắn quay đầu lại gọi đội mười người của mình rồi truyền đạt mệnh lệnh một lần, ngoại trừ Đỗ Uy Danh ra, những người khác cũng không có phản ứng lớn lắm, bọn họ không biết mâu thuẫn giữa Thẩm Lãnh và Mộc Tiêu Phong, cũng sẽ không nghĩ đến lần này xuất phát có thể sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

"Thỉnh cầu lĩnh trang bị."

"Được! Cho người hai phần trang bị!"

Lần này Vương Căn Đống không đi xin chỉ thị gì nữa, đây là việc nằm trong phạm vi chức quyền của ông ta.

"Tạ đoàn suất."

Thẩm Lãnh liếc nhìn Vương Căn Đống một cái như có thâm ý, hần nhìn thấy sự bất an và áy náy trong mắt Vương Căn Đống.

Thẩm Lãnh dẫn đội mười người của hần ra phía sau lĩnh trang bị, Vương Căn Đống nói cho bọn hai phần, nhưng Thẩm Lãnh căn bản không để ý đến vấn đề số lượng, câu đầu tiên chính là nói với người bên dưới... có thể lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu.

Trang bị liên nỏ mỗi người mang theo năm hộp mũi tên, trường đoản đao mỗi loại một thanh, một cây giáo, vải, thuốc trị thương, những vật phẩm cần thiết này đều cố gắng mang thật nhiều, lương khô thì không cần mang theo quá nhiều. Ngoài những cái này ra, Thẩm Lãnh còn yêu cầu mỗi người bọn họ mang theo một cuộn dây thừng.

12 người trang bị đầy đủ, phân lượng đồ đạc trên người đã đủ nặng rồi, các binh sĩ đều có chút bất mãn, thẩm nói trình sát trang bị nhẹ lên trận mới đúng, đâu có đạo lý mang nhiều đồ như thế này.

Đến nơi dừng thuyền, Thẩm Lãnh dẫn đội mười người xuống thuyền lên bờ, Mộc Tiêu Phong đứng ở cửa sổ nhìn 12 người kia dần dần đi xa, trong lòng càng lúc càng vui vẻ. Thân tín Mộc Cửu đã nghĩ cách gửi tin tức cho đám người Thủy Hồ Triệu Đăng Khoa, lần này Thẩm Lãnh chết chắc không nghi ngờ.

Cho dù là Trang Ung quở trách thì có thể làm sao được?

Trên boong thuyền, Vương Căn Đống nhìn đồng bào đi xa, bộp một tiếng, hành một quân lễ trịnh trọng.

Thẩm Lãnh đưa người đi vào trong rừng cây bên bờ, sau khi xác định người trên chiến thuyền không nhìn thấy, Thẩm Lãnh hạ mệnh lệnh: "Nhìn thấy cái cây kia rồi chứ, hạ xuống cho ta."

Các binh sĩ không hiểu gì, nhưng quân lệnh chính là quân lệnh, ai cũng không dám làm trái, 10 người hạ một cái cây căn bản không tính là chuyện khó gì, không bao lâu cái cây đã bị đốn đổ.

"Chọn cành cây to một chút mà chặt ra, ít nhất cũng đảm bảo ván gỗ dày hai ngón tay buộc bên ngoài giáp da của các người, trước ngực sau lưng đều phải buộc."

Các binh sĩ hành động, không bao lâu trên người mỗi người đã có thêm một lớp hộ giáp gỗ tươi, thứ này phân lượng không lớn, nhưng đối với việc phòng hộ cung tên mà nói lại có tác dụng hơn giáp da nhiều.

"Có một chuyện ta vẫn chưa kịp nói với các người, lần này đội mười người chúng ta là để đốc đại nhân đích thân điểm danh. Đệ đốc đại nhân nói, chỉ cần lần này chúng ta làm ra chút thành tích, làm thật đẹp, vậy thì không lâu sau sẽ an bài chúng ta đến hải cương phía nam làm việc, sau khi trở lại mỗi một người đều có trọng thưởng, còn có cơ hội thăng tiến."

Thẩm Lãnh do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn không nói ra chuyện của Mộc Tiêu Phong. Những tân binh này tâm cảnh bất ổn, nếu trước khi khai chiến mà tâm cảnh đã hỏng thì chỉ có thể thất bại càng thảm, càng nhanh hơn.

"Đây là ý tốt của đệ đốc đại nhân, ta hy vọng mọi người đều có thể quý trọng cơ hội."

"Vâng!"

Tất cả mọi người lập tức hưng phấn lên.

"Đỗ Uy Danh, dẫn hai người đi phía trước, Vương Khoát Hải, dẫn hai người đi phía sau."

Thẩm Lãnh nhìn mọi người đã trang bị thỏa đáng, chỉ chỉ phía trước: "Đi về phía trước khoảng chừng 20 dặm là một cái trấn, vòng qua trấn đó đừng để người khác phát hiện, trong mỗi một trấn ở quanh đây đều có tai mắt của thủy phi, sau khi qua cái trấn đó thì đi tiếp về phía tây 20 dặm còn có một cái trấn, lúc đến đó trên cơ bản là trời sắp tối rồi, mọi người hãy qua đêm ở bên ngoài trấn."

"Vâng!"

Đỗ Uy Danh và Vương Khoát Hải chia nhau dẫn người đi trước và sau đội ngũ. Đỗ Uy Danh quay đầu lại nhìn Thẩm Lãnh một cái, thầm nghĩ làm sao hần biết địa hình xung quanh được? Lẽ nào hần đã nhớ bản đồ trong đầu rồi?

Trần Nhiễm sắc lại gần hạ thấp giọng hỏi Thẩm Lãnh: "Có phải là có phiền phức không?"

"Phải, đoán chừng là Mộc Tiêu Phong muốn hạ thù với ta."

"Lãnh Từ, người phải cẩn thận đấy."

Thẩm Lãnh ừ một tiếng, ghé vào bên tai Trần Nhiễm nói: "Nếu như có nguy hiểm, lúc ta bảo người chạy thì người chạy, đừng quay đầu lại."

Trần Nhiễm ừ một tiếng, tay bắt giác nắm chặt hoành đao.

Chạy?

Gã liếc nhìn Thẩm Lãnh một cái, toét miệng cười cười.

Chạy là chuyện không thể nào, cả đời này cũng không thể nào.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Chính là muốn như vậy

Thẩm Lãnh tranh thủ thời gian đến mức đáng sợ, phần lớn binh sĩ không có nhận thấy điểm này, nhưng Đỗ Uy Danh và Vương Khoát Hải lại cảm giác được. Trước khi trời tối bọn họ đã đến bên ngoài một trấn tên là Phù Trù Bảo, có thể nhìn thấy khói bếp bay lên bên trong trấn.

Thẩm Lãnh cho người bố trí cảnh giới, sau đó mọi người tháo bỏ trang bị nghỉ ngơi, tất cả binh sĩ đều trút ra một hơi dài, vác nặng vượt hơn 30 dặm đường, người nào cũng có chút ăn không tiêu.

"Đội chính." Đỗ Uy Danh sắc lại gần hạ thấp giọng nói: "Nếu đi như thế này, phải đến ngày kia mới có thể đến doanh địa thủy phi, quá chậm. . . Nếu như Vương đoàn suất muốn lấy chuyện này để trị tội, chúng ta cũng không có gì để có thể phản bác, đồ đạc mang theo nhiều quá, có cần giảm bớt không?"

"Không." Thẩm Lãnh trả lời như đinh đóng cột: "Ta cảm thấy đồ mang theo còn chưa đủ, nếu không phải thực sự không thể lấy nữa, ta đã bảo mỗi người lấy thêm một cái khiên nữa."

Hiện tại chỉ có Vương Khoát Hải mang theo một cái khiên, khoảng chừng nửa mét, hết sức nặng nề.

Đỗ Uy Danh không biết Thẩm Lãnh có suy nghĩ gì, nhưng từ ngữ khí của Thẩm Lãnh cũng dự cảm được ý vị không bình thường, dường như đây không chỉ là một lần hành động trinh sát điều tra.

Cấp bậc của Thẩm Lãnh quá thấp, không đến địa vị có thể đặc biệt có bản đồ. Ở Đại Ninh bản đồ được coi là thứ rất quý giá, quân đội cao cấp cơ mật, chỉ có trong tay tướng quân mới có.

Nhưng trước khi đi Thẩm Lãnh đã đặc biệt đến thăm quân trưởng của Trang Ung, nhắm mắt lại, trong đầu đã có thể hiển thị địa hình một cách hoàn mỹ.

"Chỗ này." Thẩm Lãnh đột nhiên lẩm bẩm nói một câu.

Đỗ Uy Danh thoáng ngạc nhiên: "Cái gì?"

Thẩm Lãnh bẻ một que gỗ, gọi mọi người đến bên cạnh mình, vẽ ra bản đồ trên nền cát, các binh sĩ căn bản là xem không hiểu, cho dù là Đỗ Uy Danh xem cũng mơ mơ hồ hồ.

"Ở đây."

Thẩm Lãnh dùng que gỗ đánh dấu một vị trí trên bản đồ: "Giả dụ thủy phi đã có được tin tức thủy sư sắp đến tấn công, cũng có được tin tức đội mười người chúng ta đây phụng mệnh trinh sát, nếu mai phục thì nơi này là thích hợp nhất, đã cách doanh địa của thủy phi không đến 10 dặm, chúng ta sẽ dần dần thả lỏng, bởi vì theo lý mà nói thì trinh thám của chúng ta đã dọn sạch khu vực này trước một bước rồi, tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm."

"Nơi này một bên là phân nhánh sông Cốt Đầu của sông Nam Bình, muốn đến doanh địa thủy phi thì phải xuyên qua một vùng lau sậy, nơi gần bờ sông cũng là đầm lầy mà người sa vào thì không ra ngoài nổi. Nếu như chúng ta gặp phải tập kích ở đây thì chỉ có thể rút vào rừng cây ở bên kia, một đám thủy phi đã mai phục trong rừng cây, không cần phải cận chiến, một lượt cung tên là đã có thể bắn ngã tất cả chúng ta rồi."

Cuối cùng Đỗ Uy Danh cũng hiểu chuyện là thế nào, là Mộc Tiêu Phong muốn diệt trừ Thẩm Lãnh, mình bây giờ là quỷ chết chung.

Gã ta lập tức liếc nhìn mọi người xung quanh, ai ai cũng vẫn đang ảo tưởng có thể lập quân công được khen thưởng, như vậy thì có thể xuống hải cương phía nam đi nhìn thế giới, còn có thể có được công lao lớn hơn nữa, bọn họ hoàn toàn không biết mình sắp chết rồi, lập tức tức chết rồi!

"Thủy phi có khoảng chừng hơn trăm người, đây là tin tức trinh thám thăm dò được, nhưng ta nghĩ chắc hẳn không chỉ có vậy, trong thôn trấn xung quanh đều có tai mắt của thủy phi, nếu không thì bọn chúng cũng sẽ không nhiều lần tránh thoát được sự tấn công của thủy sư, cho nên cũng có khả năng hơn hai trăm người, chúng ta chỉ mười hai người. . ."

Đỗ Uy Danh nhìn về phía Thẩm Lãnh: "Nếu đội chính xác định sẽ có phục kích, chúng ta, chỉ bằng chúng ta quay lại?"

"Quay lại?" Thẩm Lãnh đứng lên chậm rãi thở ra một hơi: "Ta không biết câu tiếp theo có thích hợp lắm không, các người cố gắng mà nghe... Tại sao các người tòng quân? Tuyệt đại bộ phận mọi người đều không chỉ là vì lý do quân hộ này phải không, thật ra mọi người đều đang đánh cược, cược bản thân

mình có thể thay đổi vận mệnh, mà đánh cược thì phần lớn mọi người đều sẽ đặt cái gì thì thắng nhiều nhất, nếu như chúng ta có thể hạ được Thủy Hổ Triệu Đăng Khoa, chúng ta sẽ có thể dương danh lập vạn trong thủy sư."

Đỗ Uy Danh: "Chuyện này thế nào! Mười hai đối hai trăm, không có bất kỳ phản thắng nào cả."

"Phải xem đánh thế nào." Thảm Lãnh nhìn nhìn mọi người: "Ta đã nói xong tin xấu nhất rồi... Nếu như chúng ta thật sự sẽ bị phục kích, vậy thì không có bất cứ chi viện nào, cho dù là trinh sát quanh đây có thể cũng không đến kịp, cho nên muốn đánh thắng trận này thì nhất định phải làm được một điều."

"Cái gì?" Trần Nhiễm tò mò hỏi.

"Khiến người khác không biết chúng ta ở đâu, ngay cả trinh sát của thủy sư cũng không biết chúng ta ở đâu."

Thảm Lãnh ném cây gậy gỗ trong tay xuống đất: "Giống như hồn ma."

Cùng lúc đó, ở nơi mà Thảm Lãnh phán đoán, trong rừng cây, Triệu Đăng Khoa có biệt hiệu Thủy Hổ đã dẫn người đội ở đó. Đây là một hán tử trông khoảng hơn 30 tuổi, đã từng đọc sách mấy năm, cang giáo hoạt hơn, có đầu óc hơn so với các thủy phi khác, thậm chí y còn bỏ nhiều tiền mua mấy cuốn binh thư, ngày ngày nghiên cứu.

"Đại đương gia, người kia có thể tin sao?" Nhị đương gia Vương Cầu Từ hỏi với vẻ không chắc chắn lắm.

"Không thể tin, mục đích của thủy sư cuối cùng cũng là tiêu diệt chúng ta, mục đích bảo chúng ta phục kích ở đây chẳng qua cũng là lợi dụng chúng ta loại trừ một người nào đó mà thôi."

"Vậy tại sao chúng ta còn đến? Rút lui sớm không phải được rồi sao?"

"Lần này không dễ đi, nếu như không có gì bất ngờ, nhất cử nhất động của chúng ta đều nằm dưới sự giám sát của trinh thám thủy sư, ngoài nhóm thủy quân sắp đến kia ra, sợ rằng còn có một nhóm thủy quân khác đang canh chừng ở ngay gần đây, chỉ cần chúng ta để lộ ra đáng về bỏ chạy, lập tức sẽ bị bọn họ cắn ngay."

Tam đương gia Hàn Xá sắc mặt trắng bệch: "Hắn phải chết không thể nghi ngờ sao?"

"Thế thì chưa chắc."

Triệu Đăng Khoa liếc nhìn xung quanh, bên cạnh chỉ có mấy tên đương gia, y thấp giọng nói nhỏ: "Chúng ta đến theo yêu cầu của người đó, bảo chúng ta làm gì thì làm nấy, sau khi đánh nhau rồi sẽ khó tránh khỏi có hỗn loạn, có hỗn loạn là sẽ có cơ hội thoát thân, các huynh đệ là không giữ được rồi... Mấy người các ngươi hãy nhớ, lúc đánh thì bảo các huynh đệ đồng loạt xông lên, dù sao thì chỉ là một đội mười người mà thôi, mọi người sẽ không có nhất gan, các huynh đệ lên là chúng ta đi ngay."

Triệu Đăng Khoa nói: "Thái độ của thủy sư đối với chúng ta suốt mấy năm nay, các ngươi còn chưa nhìn rõ sao? Nếu bọn họ thật sự muốn đuổi cùng giết tận, chúng ta không chống đỡ nổi đến bây giờ, cách đánh của thủy sư là nuôi để đánh, là để luyện binh đấy... Chính bởi vì ta đã nhìn thấu điểm này, cho nên hai năm trước ta đã bắt đầu chuẩn bị rồi, bạc của chúng ta, ta đều để ở một tiền trang trong thành Hoài Viễn, sau khi chúng ta thoát thân sẽ lấy bạc cao chạy xa bay."

"Đều nghe theo đại đương gia."

"Cuộc sống giống như ma quỷ này chúng ta cũng sống đủ rồi."

"Đúng, tất cả nghe theo huynh."

"Bảo các huynh đệ chuẩn bị đi."

Triệu Đăng Khoa phân phó: "Một phần ba số người vào trong lùm cây mai phục, ép đội mười người đó rút về phía rừng cây bên này, số người còn lại đều đợi ở trong rừng cây, dùng tên quét một trận trước, sau đó để các huynh đệ giáp công hai mặt. Lão tam, ngươi giấu một chiếc thuyền trong bãi lau sậy để chúng ta dùng lúc rút đi. Lão nhị ngươi đi thu thập tiền tài trong trại ra ngoài rồi bỏ lên thuyền, chúng ta dùng trên đường đi, đến thành Hoài Viễn rồi số bạc phân chia cho mỗi người ít nhất có một ngàn lượng, đủ cho chúng ta Đông Sơn tái khởi."

"Vâng!" Mấy người đáp lời, tách nhau ra rồi đi.

Trên sông.

Mộc Tiêu Phong ngồi dựa trên ghế thường thức mỹ tửu do cha y phái người đưa từ thành Trường An đến, sản xuất từ Tây Vực, màu rượu giống như hổ phách, mùi vị thơm nồng.

"Bọn chúng sắp đến rồi nhỉ." Mộc Tiêu Phong hỏi.

Mộc Cửu cúi đầu trả lời: "Tính thời gian thì chắc cũng sắp rồi, lần này thiếu gia không nên đích thân ra mặt, bên phía Trang Ung giải thích dù sao cũng có chút phiền toái."

"Thẩm Lãnh chết rồi, ta còn sợ phiền toái gì?"

Mộc Tiêu Phong đặt chén rượu xuống: "Trình thám vẫn chưa có tin tức gửi về?"

Vừa hỏi xong, một tên thân tín đã từ bên ngoài chạy vào, sắc mặt hơi lo lắng: "Tướng quân, đội mười người Thẩm Lãnh bọn họ đã mất tích... Người của chúng ta và trinh sát đều không theo dõi được, trước tối hôm qua bọn họ đã đến Phù Trù Bảo nghỉ ngơi chỉnh đốn, sau đó thì mất tích, người của chúng ta muốn tìm theo dấu chân cũng không có, bọn họ đã cố ý xóa hết dấu chân."

"Phế vật!" Mộc Tiêu Phong đứng bật dậy: "Mộc Cửu, ngươi dẫn người đi."

Mộc Cửu ừm một tiếng: "Thiếu gia đừng nóng vội, bọn chúng không chạy được đâu, người của Triệu Đăng Khoa đã mai phục xong rồi, bọn chúng mà lộ đầu là sẽ bị chụp ngay, bây giờ ta sẽ dẫn người chạy qua đó xem thử tình hình."

"Đi mau đi mau."

Mộc Tiêu Phong nổi giận, hận không thể một cước đạp đổ cái bàn.

Mộc Cửu quay người rời đi, gọi 6-7 tên thân tín đi.

"Lái thuyền!" Mộc Tiêu Phong hô một tiếng với bên ngoài: "Tăng tốc nhanh nhất!"

Lúc này Thẩm Lãnh bọn họ đã sắp đến địa điểm mai phục mà hắn dựa đoán, nằm sắp trên dốc cao, Thẩm Lãnh lấy thiên lý nhân ra xin về chỗ xa. Thứ thiên lý nhân này thông thường mà nói cũng chỉ trang bị cho tướng lĩnh, cấp bậc này của hắn không thể lĩnh được, nhưng cái này của hắn vốn không phải là lĩnh được, mà là Thẩm tiên sinh cho.

"Chính là bên đó." Thẩm Lãnh chỉ chỉ vào lùm cây ở bên kia: "Chúng ta đi vòng qua đó."

"Sau đó thì sao?"

"Đến doanh địa thủy phi."

Thẩm Lãnh đứng lên can dặn: "Dùng tốc độ nhanh nhất đi qua chỗ hẹp nhất lên bên kia sông, nếu như tốc độ của chúng ta chậm thì thủy phi sẽ đuổi kịp, bắn chết chúng ta trong đường sông, nhanh hơn bọn chúng mới được, qua sông rồi thì xông về phía doanh địa thủy phi."

"Doanh địa đó sợ là đã trống không rồi, chúng ta còn đi làm gì?"

"Ta đã nói rồi, làm việc theo mệnh lệnh của ta, không cần phải hỏi tại sao nhiều như vậy."

Thẩm Lãnh liếc mắt nhìn Đỗ Uy Danh một cái: "Ta biết ngươi nghĩ gì, nếu như ngươi không dám đánh cược, vậy thì đi làm một tên đào binh đi."

Đỗ Uy Danh cắn răng, gã ta không dám đánh cược lại càng không dám làm đào binh, cha mẹ gã ta ở đâu gã ta cũng không biết, chỉ có Trang Ung tướng quân biết, đây chính là sự uy hiếp của ông ta.

"Thuộc hạ dám!" Gã ta cắn răng vẫy tay một cái: "Người của ta, theo ta xông lên phía trước!"

Thẩm Lãnh dẫn bọn họ từ trên dốc cao lao xuống, trực tiếp lao xuống sông. Mặc dù mang theo trang bị nặng nề nhưng ván gỗ đeo trên người cũng đã phát huy tác dụng. Một trong các bài huấn luyện mỗi ngày của bọn họ chính là bơi lội, huống hồ đều là lớn lên cạnh sông, tài bơi lội của ai kém?

Bọn họ mới vừa xuống sông không lâu đã bị người của thủy phi nhìn thấy, Triệu Đăng Khoa liếc nhìn sang phía bên kia liền tức đến nổi mặt trắng bệch: "Đám khốn kiếp này, đuổi theo cho ta, bọn chúng chỉ có mười người, giết một tên thưởng mười lượng bạc, một tên cũng không được tha!"

Thủy phi mai phục trong bụi cây và trong rừng đều xông ra ngoài, một đám đông ào ào đuổi theo Thẩm Lãnh bọn họ. Thẩm Lãnh vừa lùi vừa kéo Vương Khoát Hải bơi về phía trước, dù sao thì gã ta to xác lại còn mang theo một cái khiên lớn. Cuối cùng cũng đến bờ bên kia, mười hai người bắt đầu tản ra chạy về phía trước, không quay đầu lại một cái.

Triệu Đăng Khoa tức giận muốn nổ râu, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y, nếu lúc này mình mà chạy thì người của thủy sư nhất định sẽ không tha cho y, cho nên chỉ có thể cắn răng dẫn người đuổi theo.

Thẩm Lãnh quay đầu nhìn một cái, cười: "Bọn họ không chạy được 10 dặm, nhưng chúng ta được!"

Bây giờ mọi người mới phát hiện, hóa ra khổ luyện như thế không phải là không có chút ý nghĩa gì, ít nhất thì những tên thủy phi kia cũng không chạy nhanh bằng bọn họ, cũng không bền bỉ bằng bọn họ.

Đây có thể nói là một màn quỷ dị nhất từ khi thủy sư thành lập đến nay, hơn một trăm tên thủy phi nhìn có vẻ như đang đuổi theo mười mấy chiến binh, trên thực tế lại giống như bị bỏ rơi lại, kẻ nào cũng mệt đến mức thở hồng hộc.

Điều Thẩm Lãnh muốn chính là như vậy.

Quyển 1 - Chương 43: Phản sát

Đối với các binh sĩ đã được Thẩm Lãnh huấn luyện nghiêm khắc một khoảng thời gian mà nói, vác nặng chạy 10 dặm cũng không phải chuyện nhẹ nhàng, may mà bọn họ chỉ cần nhanh hơn thủy phi ở phía sau một chút là đủ rồi.

Những thủy phi kia cho dù là mỗi người chỉ mang một thanh đao còn Thẩm Lãnh bọn họ ở bên này ít nhất vác nặng mười mấy cân thì vẫn không chạy qua được, thế nên đội mười người của Thẩm Lãnh ai nấy chạy cũng có chút đặc ý...

"Đỗ Uy Danh, dẫn hai người đến xem thử trong doanh địa thủy phi có người ở lại canh giữ không."

Thẩm Lãnh hô một tiếng, quay đầu lại kéo Vương Khoát Hải: "Những người khác đi theo, to xác ở lại cùng ta!"

Vương Khoát Hải xoay người đi theo Thẩm Lãnh trở lại, sau khi đi được mấy bước liền nghe thấy Thẩm Lãnh hô một tiếng: "Khiên!"

Vương Khoát Hải dừng tấm khiên nặng kia trên mặt đất bịch một tiếng, cúi thấp người nấp phía sau khiên nặng, Thẩm Lãnh ở đằng sau Vương Khoát Hải tháo liên nỏ xuống, bắn một loạt tên về phía thủy phi truy kích phía sau, 9 mũi tên bắn thẳng ra, mấy tên thủy phi đuổi đến gần nhất gục ngã. Thẩm Lãnh treo liên nỏ đã bắn hết tên lên hông Vương Khoát Hải, tháo liên nỏ của Vương Khoát Hải xuống lại bắn liên một loạt, mấy tên thủy phi vốn đã thờ phi phò sợ đến mức tất cả nằm sấp xuống, sau khi lại có mấy cỗ thi thể ngã xuống, không ai dám đến gần nữa.

Thẩm Lãnh treo lại liên nỏ trên hông Vương Khoát Hải xong, cũng lấp đầy tên vào liên nỏ của mình rồi bắn tên, những tên thủy phi kia sợ hãi kêu la thảm thiết, ngay cả đầu cũng không dám ngóc lên.

"Đi!"

Thẩm Lãnh kéo Vương Khoát Hải một cái, Vương Khoát Hải đeo khiên nặng lên lưng mình rồi chạy, chặn cho Thẩm Lãnh những mũi tên bay lạc trả đòn ở phía sau một cách hoàn mỹ. Loại cung thủy phi dùng rất thô sơ, phần lớn đều là cung làm bằng trúc có lực độ hữu hạn, tầm bắn chỉ mấy chục mét mà thôi, thi thoảng một mũi tên bay qua bắn lên khiên nặng cũng chỉ như gãy ngửa thôi.

Ở một bên khác, Đỗ Uy Danh dẫn theo hai binh sĩ xông ra bên ngoài doanh địa thủy phi, người ở trên tháp cao quan sát đã phát hiện bọn họ lập tức hô lên, Đỗ Uy Danh nhấc tay bắn liên nỏ, trên người tên thủy phi đó trúng liền ba mũi tên, rơi từ trên cao xuống.

Hai binh sĩ khác đá văng cổng gỗ của doanh địa, phát hiện bên trong có một tên thủy phi đang chạy trốn, hai người giơ liên nỏ lên bắn, người kia chạy được 4-5 bước thì bị bắn ngã xuống đất.

"Thanh lý một chút!" Thẩm Lãnh ở chỗ xa xa hô một tiếng.

"Người của ta lại đây!"

Đỗ Uy Danh khàn giọng hô một tiếng, cảm thấy máu của mình cũng sắp bùng cháy rồi. Tên Thẩm Lãnh này đánh trận hoàn toàn không theo lẽ thường, nhưng mà thật kích con mẹ nó thích quá... Gã ta dẫn đội năm người của mình xông vào trong doanh địa, dùng tốc độ nhanh nhất kiểm tra trong doanh địa xem có con cá nào lọt hay không.

Trong doanh địa tổng cộng chỉ có vài ba người ở lại, chưa đến một lúc đã bị đội năm người của Đỗ Uy Danh giải quyết như chém dưa thái rau.

Lúc này Thẩm Lãnh dẫn theo Vương Khoát Hải cũng lao vào doanh địa, quay lại đóng cửa doanh lại.

"Lên tường gỗ hết, cho bọn chúng chút sắc mặt xem thử!"

Thẩm Lãnh liếc nhìn sang tường gỗ bên cạnh. Tường gỗ cao chừng hơn 2 mét, hần nhảy lên bám vào một cái, sau đó nghiêng người trực tiếp đi lên.

"Trần Nhiễm, đến tháp quan sát!"

"Vâng!"

Tiểu bàn tử Trần Nhiễm đáp một tiếng, leo lên tháp quan sát với tốc độ cực nhanh, lúc leo lên đến một nửa thì một chân giẫm hụt lại trượt xuống, cảm thấy bộ phận nào đó ở giữa phần hông xuống đến đùi đập bộp bộp bộp bộp trên thang...

Trần Nhiễm miệng cũng rách toác cả ra, khó khăn lắm mới ổn định được, nhấc chân leo lên trên, lên đến tháp quan sát thì tháo cái cung hai thạch của mình xuống, hộp tên đặt cạnh chân. Về thể lực thì gã không có vấn đề gì, chỉ là động tác có vẻ hơi vụng về. Ở độ cao này có thể nhìn thấy rõ động hướng của đám thủy phi kia.

Kẻ cầm đầu thủy phi Triệu Đăng Khoa ở chỗ xa không ngờ rằng Thảm Lãnh bọn họ lại cướp trại của mình như vậy, đáng ra là thủy sư đánh vào, bây giờ lại trở thành bọn chúng đánh vào, tư thế hoán đổi... Hoán đổi vị trí vô cùng khó chịu.

"Giết vào, băm thây vạn đoạn mấy tên khốn khiếp kia cho ta!"

Triệu Đăng Khoa gào lên, thủy phi thủ hạ chạy đi nhưng hai chân lại như rút chì, đầu còn có thể chạy nổi. Triệu Đăng Khoa tức giận một đao chém ngã thủy phi bên cạnh: "Lấy lại tinh thần hết cho ta, nếu không ta giết chết từng tên các nguoi!"

Đám thủy phi cũng muốn lấy tinh thần lắm chứ, nhưng chân đau, ai nấy cũng mệt đến mức sắp đi không nổi nữa rồi, tốc độ thế này mà tấn công doanh địa thì quả thực chính là tìm cái chết. Người của Thảm Lãnh ở trên tường gỗ đợi khi những kẻ kia đã vào trong phạm vi 30 mét, liền nổ bắt đầu phát uy.

Lý Thổ Mệnh vừa bắn tên vừa hưng phấn la hét, cuối cùng bây giờ cũng hiểu tại sao đội chính muốn mỗi người bọn họ mang theo ít nhất 5 hộp mũi tên rồi. Cảm giác này thật con mẹ nó khoái quá.

Thủy phi ở phía trước nhất trực tiếp bị bắn ngã một lượt, ngã xuống giống như lưỡi liềm cắt lúa mạch vậy, người ở phía sau đầu còn dám xông lên trước, kẻ nào kẻ nấy sợ mặt cắt không còn giọt máu.

Trong doanh địa rõ ràng chỉ có mười mấy binh sĩ thủy sư Đại Ninh, nhân số của bọn chúng nhiều hơn thủy quân gần gấp 20 lần, vậy nhưng lại bị người ta đùa bỡn như một đám khi, còn đáng thương hơn cả khi nữa.

"Con mẹ nó đều là đám ngu ngốc hử, đừng có chạy thẳng về phía trước, đừng có chạy thẳng về phía trước!"

Triệu Đăng Khoa tức giận đến quên cả chuyện mình muốn chạy trốn, y luôn cho rằng mình không phải hữu dũng vô mưu như những thủy phi khác, kết quả là hôm nay bị mấy tên tân binh thủy sư chơi cho quay mòng mòng, tức đến mức sắp nổ phổi luôn rồi.

"Lão nhị lão tam, dẫn người đánh bọc hai bên!"

Các thủy phi bắt đầu thay đổi phương thức tấn công, một đường tiếp tục tiến công chính diện, hai đường vòng sang hai bên doanh địa. Lúc này số thủy phi còn lại khoảng chừng 130-140 người, sau khi phân tách thì lực lượng hiển nhiên trở nên yếu mỏng hơn.

"Mấy tên ngu xuẩn này." Đỗ Uy Danh hừ lạnh một tiếng: "Căn bản là không biết đánh trận như thế nào."

Đến lúc này ngay cả gã ta cũng đã nhìn ra, cho nên lại càng bội phục sát đất đối với Thảm Lãnh. Lúc ban đầu vốn không có lòng giao chiến, lúc này xem ra dùng một đội mười người đánh bại gần hai trăm thủy phi cũng không phải là điều không thể, mẹ nó thậm chí còn có thể là hành hạ đến chết nữa!

"Trần Nhiễm, bên nào sắp đến gần thì nói cho ta biết!"

Thảm Lãnh hướng về phía tháp quan sát hô to một tiếng, sau đó đột nhiên nhảy từ trên tường gỗ xuống: Đỗ Uy Danh Vương Khoát Hải đi theo ta!"

Đỗ Uy Danh đều sửng sốt, ba người, đây là muốn phản xung phong?

"Làm đi!"

Vương Khoát Hải trực tiếp nhảy từ trên tường gỗ xuống, ngay sau đó là Đỗ Uy Danh cũng nhảy xuống.

"Vương Khoát hải, mở đường!"

"Được thôi!"

Vương Khoát Hải nâng cái khiên nặng cao bằng một người giống như một con bò tót xông đến, cơ thể cao gần 2 mét lại trắng kiện, chạy trên mặt đất giống như có chân động vậy. Tên thủy phi ở phía trước nhất trực tiếp bị Vương Khoát Hải nâng tấm khiên đụng bay ra ngoài, lúc rơi xuống đất xương cốt như vỡ rời.

Thảm Lãnh cùng Đỗ Uy Danh một trái một phải ở phía sau Vương Khoát Hải, hai người không ngừng hoán đổi vị trí, vừa xuất đao vừa quan sát, lại mượn trợ giúp từ trọng khiên phòng ngự của Vương Khoát Hải. Một người ở phía trước mở đường đâm người khác ngã đồng ngã tây, hai người khác đao nào cũng chỉ mạng tuyệt không lưu tình, chỉ 2-3 phút ngắn ngủi mà thôi, Thảm Lãnh đã chém ngã 5-6 tên, Đỗ Uy Danh cũng đã chém ngã 3 tên.

"Khoái!" Đỗ Uy Danh gào to một tiếng: "Thảm Lãnh, đi theo nguoi thực sáng con mẹ nó khoái!"

Thật ra ba người phối hợp cũng không được tính là quá ăn ý, nhưng so với đám thủy phi kia thì vẫn mạnh hơn nhiều. Bọn thủy phi vốn đã chạy mệt bỏ hơi tai, binh khí trong tay cũng không tốt bằng đồ Thảm Lãnh bọn họ dùng, cộng thêm ba người này đều là cấp độ biến thái, cho nên căn bản là không chống đỡ nổi.

50-60 tên thủy phi ở trung lộ muốn tấn công công chính doanh địa bị ba người Thảm Lãnh bọn họ phản sát một trận, sợ đến mức cầm đầu bỏ chạy, lúc này đột nhiên phát hiện hai chân lại có sức lực rồi.

"Quay lại."

Thẩm Lãnh bọn họ phân sát một trận đã giải quyết mười mấy tên thủy phi, sau đó rút về phía doanh địa. Vừa mới quay lại đã nghe thấy Trần Nhiễm ở trên tháp ca hét: "Bên trái, đến gần tường gỗ rồi."

Thẩm Lãnh giống như có sức lực dùng không hết lao sang bên trái, leo lên tường gỗ, sau đó nhấc lên nỏ lên bắn một trận. Đám thủy phi vốn dĩ đã đến gần, hơn nữa trên tường gỗ bên này không có người, còn chưa kịp vui mừng thì trước mắt đã thành linh xuất hiện một sát thần, liên nỏ của tên đó bắn giống như đã khóa chặt bọn chúng, gần như một tên một người.

Những người còn lại tuy rằng biết rõ trên tường gỗ chỉ có một người nhưng không dám tiếp tục tiến lên. Lúc này Trần Nhiễm ở trên tháp cao cầm hai cái cung cũng đã bắn mấy mũi tên, bắn chết một tên thủy phi, ở bên khác đám thủy phi vòng trở lại bị Đỗ Uy Danh chạy đến dẫn người chặn lại.

Mười hai người canh giữ một doanh địa, thủy phi chiếm cứ ưu thế tuyệt đối về số lượng lại không thể đến gần.

Đúng vào lúc này, ở chỗ xa trên sông dần dần có thể nhìn thấy bóng dáng chiến thuyền, các binh sĩ đội mười người canh giữ doanh địa vui sướng, bọn họ đã kiên trì được đến lúc viện binh đến, chỉ cần thủy quân lên bờ, đám thủy phi này căn bản không phải đối thủ.

Nhưng mà, sau khi ba chiếc thuyền kia dừng lại bên bờ thì không có người xuống.

Đoàn suất Vương Căn Đống đi đến trước mặt Mộc Tiêu Phong: "Tướng quân, ti chức xin chiến!"

"Đội đã." Mộc Tiêu Phong tùy ý đích khoát tay: "Nhìn hắn là sẽ có mai phục, đợi đến khi đám thủy phi kia cạn kiệt sức lực hãy giết qua."

"Nhưng tướng quân, Thẩm Lãnh bọn họ còn đang chém giết, lúc này nên lập tức tiếp viện."

"Ta cần người dạy ta đánh giặc như thế nào?" Mộc Tiêu Phong nhìn về phía Vương Căn Đống: "Xem ra người thật sự nghĩ người mạnh hơn ta nhiều, ta không cần người, nếu người muốn đi cứu viện thì đi đi, nhưng... không được mang một binh một binh tốt."

Wương Căn Đống đỏ mặt: "Tướng quân, đều là thủy sư đồng bào cả."

"Ta chỉ thấy thủy phi, không thấy người của thủy sư." Mộc Tiêu Phong lại ngồi xuống: "Vẫn là câu nói đó, người muốn đi, ta không cần."

Wương Căn Đống nghiêng răng quay người, rút hắc tuyến đao của mình ra, cầm một cái khiên tròn đi xuống chiến thuyền, một mình lao về phía doanh địa, bóng lưng đó cô đơn đến vậy.

Thủy phi cũng đã nhìn thấy chiến thuyền của thủy sư đến, lập tức lòng hoảng loạn, trước đó còn cật thế đồng người mà hùng hổ xông lên, khoảnh khắc chiến thuyền xuất hiện ở bờ sông, một tia dũng khí cuối cùng của bọn chúng cũng đã bị dọa cho mất luôn rồi.

"Đi."

Không biết là ai hô một câu, cầm đầu bỏ chạy trước.

"Giết ra ngoài!"

Thẩm Lãnh nhìn thấy phía xa có một người của thủy sư đang lao về phía bên này, lúc này mấy tên ở bên ngoài đang bỏ chạy như điên, người kia chạy đến từ chính diện tất nhiên là không địch nổi.

Đỗ Uy Danh chợt ngáy ra: "Lúc này ra ngoài? Thủy phi đã sợ hãi tán loạn, bọn chúng bỏ chạy, chúng ta chỉ cần không ra ngoài là có thể không tổn thất một người..."

"Hả?" Thẩm Lãnh chau mày.

Đỗ Uy Danh biến sắc: "Vâng! Thuộc hạ tuân mệnh!"

Thẩm Lãnh cầm hắc tuyến đao huyền thiết nhảy từ trên tường gỗ xuống, gọi người đi tiếp ứng Vương Căn Đống.

Đúng lúc này trong góc chéo đột nhiên lại có một nhóm người giết qua, những người này hiển nhiên cực kỳ cường hãn, trên đường gặp phải thủy phi chạy trốn từ phía trước mặt đều là một đao chém ngã, mặc dù nhân số không nhiều nhưng ai nấy đều dũng mãnh hung hãn.

Thẩm Lãnh lập tức hạ lệnh hai đội năm người kết trận, Lý Thổ Mệnh còn tưởng đó là một đám thủy phi tầm thường, thét lên một tiếng liền xông qua, kết quả là bị người dẫn đầu kia một cước đạp ngã, đao chém xuống cổ hắn ta.

Keng một tiếng.

Một đao của Thẩm Lãnh chém gãy trường đao chém về phía Lý Thổ Mệnh, người kia lùi lại hai bước liền, trong ánh mắt nhìn Thẩm Lãnh tràn ngập vẻ không thể tin nổi. Mấy người này đều đeo khăn đen không nhìn ra tướng mạo, nhưng Thẩm Lãnh nhìn thấy cây xung trên lưng hắn liền biết là ai.

"Lại là người."

Thẩm Lãnh đi nhanh về phía trước, người kia bị gãy đao, lập tức thò tay ra cướp đao của đồng bọn bên cạnh, đao chém về phía Thẩm Lãnh như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Đề là chuyện ông nên khen

Mộc Cửu gạt trường đao của đồng bọn bên cạnh bỏ về phía Thẩm Lãnh, lúc đao của Thẩm Lãnh nghênh đón, đao pháp của Mộc Cửu liền biến đổi, một đao này lại là hư chiêu, đao chém thẳng xuống cổ Lý Thổ Mệnh. Tay phải của Thẩm Lãnh cầm đao lại biến chiêu thì đã không kịp, tay trái giờ ra lập tức tóm tóc của Mộc Cửu kéo hẳn ta ra sau, kết quả đao của Mộc Cửu để lại một vết thương trên cánh tay trái của Thẩm Lãnh.

Lý Thổ Mệnh sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, nhìn thấy cánh tay Thẩm Lãnh máu chảy ròng ròng, lập tức tóm lấy cánh tay của hắn: "Đội chính người chảy máu rồi!"

Cánh tay của Thẩm Lãnh bị tóm chặt không thể di chuyển, Mộc Cửu xuất đao lần thứ hai.

Thẩm Lãnh một cước một Lý Thổ Mệnh ra: "Cút."

Mượn chấn động lực lượng đập lên người Lý Thổ Mệnh một cước, Thẩm Lãnh né tránh một đao của Mộc Cửu, sau đó bắt đầu giành thế công, đao này nhanh hơn đao kia, Mộc Cửu bị ép lùi về phía sau liên tiếp. Thân tín ở phía sau hắn ta giờ liền nổ bắn một loạt tên về phía Thẩm Lãnh, Thẩm Lãnh múa đao gạt được phần lớn mũi tên ra, nhưng trên ngực vẫn bị ba mũi tên bắn trúng, may mà trên ngực đã buộc ván gỗ, mũi tên không thể vào sâu.

Mộc Cửu nhân cơ hội tiến lên, đao pháp triển khai như cuồng phong lạc diệp, đao nào cũng trí mạng.

Thẩm Lãnh lùi liền ba bước mới đứng vững, tranh thủ trả đòn một đao ép Mộc Cửu thối lui. Lúc này đầu sở thủy phi Triệu Đăng Khoa nhận ra kẻ dẫn người vây đánh Thẩm Lãnh chính là người đã liên lạc với mình, hắn ta liền dẫn theo mấy chục người xông đến, Thẩm Lãnh lập tức rơi vào trùng vây.

"Đội chính!"

Vương Khoát Hải hét lên một tiếng, tay phải nhắc trọng thuẫn xông qua đám ngã 4-5 tên. Một tên áo đen nhắc tay dùng liên nổ bắn hai phát, Vương Khoát Hải nhắc cánh tay trái lên che phía trước mặt, phập một tiếng, một mũi tên đã bắn trúng cánh tay gả ta.

Vương Khoát Hải đau đớn rên rỉ một tiếng, quăng trọng thuẫn trong tay ra, trọng thuẫn quay trong đám ngã toàn bộ mấy kẻ ở phía trước, gả ta bước nhanh đến giải vây cho Thẩm Lãnh.

Một tên thủy phi một đao chém về phía Vương Khoát Hải, Vương Khoát Hải thò tay phải đến trước người đối phương nhanh hơn thanh đao kia một bước, bàn tay to như cái quạt hương bồ tóm được cổ họng của tên kia nhắc cả người lên, ngón tay phát lực, rắc một tiếng, cổ đã bị bẻ gãy.

Thi thể bị gả ta ném đi, tên thủy phi thứ hai nghênh diện một đao chém tới, Vương Khoát Hải né được mũi đao, tay phải tóm mũi tên trên cánh tay trái rút ra, sau đó cắm mạnh vào huyệt thái dương của tên thủy phi kia, phập một tiếng, máu bắn phọt ra ngoài như mũi tên.

Lúc này Đỗ Uy Danh cũng đã dẫn người xông đến, đội năm người phối hợp tiến lên, giống như máy xay thịt chém ngã 5-5 tên thủy phi.

Mộc Cửu xoay người về phía Triệu Đăng Khoa gào lên: "Hôm nay giết hẳn thì ta thả cho các người đi, hẳn không chết, các người đều phải chết."

Triệu Đăng Khoa bị ánh mắt của Mộc Cửu dọa sợ, hô một tiếng, dẫn người tấn công Thẩm Lãnh.

Hai đội năm người của Vương Khoát Hải cùng Đỗ Uy Danh cũng đã giết đến, trận hình nhỏ do mười người tổ thành thay phiên che chắn phía trước, hai đội năm người cản trở mấy chục con người không thể tiến thêm được nữa.

Thẩm Lãnh liếc nhìn Mộc Cửu một cái, xé một miếng vải trên y phục quấn vết thương ở cánh tay trái: "Trên chiến thuyền Hùng Ngưu, chủ tử nhà người còn đang nhìn người đấy, không giết ta, người cũng không dễ quay về báo cáo."

Mộc Cửu hừ một tiếng: "Trách bản thân người."

Thẩm Lãnh chỉ chỉ cánh tay trái của mình, rồi lại chỉ chỉ vào vai trái của mình: "Người đã làm ta bị thương hai lần."

"Thế thì sao?"

"Người phải trả lại."

Mộc Cửu chửi một tiếng, đao pháp càng lúc càng nhanh. Đao pháp của người này là kiểu của khách giang hồ, không đại khai đại hợp giống như đao pháp trong quân, nhẹ, nhanh, linh hoạt hơn và cũng âm tàn hơn. Tốc độ xuất đao của Thẩm Lãnh dường như chậm hơn hắn ta một chút, sau khi giao thủ

dần dần trở nên bị động.

"Người không đánh thắng được ta."

Mộc Cửu một đao chém về phía cổ họng Thẩm Lãnh, nhưng lại phát hiện tên kia lại đẩy vai phải lên chắn phía trước cổ họng, và đồng thời lúc này Thẩm Lãnh lùi lại nửa bước, đao kiếm trượt qua y phục trên vai phải của hắn kêu xoẹt một tiếng, ống tay áo bị cắt rách, từ bên trong rơi ra một vài thứ.

Mộc Cửu bắt giặc nhìn nhìn, phát hiện đó lại là những túi cát nhỏ.

Tên này, trên cánh tay lại còn buộc cả túi cát!

Trên cánh tay Thẩm Lãnh buộc ít nhất mấy chục túi cát nhỏ, nhìn có vẻ khá nặng nề, hắn lợi dụng một đao của Mộc Cửu cắt đứt túi cát, cánh tay lập tức nhẹ nhàng hơn không ít... Mộc Cửu chỉ nhìn thấy khoe miệng Thẩm Lãnh nhếch lên một nụ cười lạnh, sau đó thanh hắc tuyến đao kia liền rơi xuống, Mộc Cửu nhắc đao lên đỡ theo bản năng, một đao này lại chặn vô ích rồi...

Đã không còn túi cát đệm trên cánh tay, tốc độ xuất đao của Thẩm Lãnh càng nhanh hơn, còn nhanh hơn cả Mộc Cửu, một đao này đã đâm xuyên ngực Mộc Cửu trước khi hắn ta chống đỡ. Thẩm Lãnh chân phát lực lao mạnh về phía trước, đao chọc thủng ngực Mộc Cửu, Thẩm Lãnh ép người xuống, hắc tuyến đao từ khoang ngực cắt xuống tận bụng Mộc Cửu.

Thẩm Lãnh rút đao ra, một cước đạp Mộc Cửu bật ngửa: "Một đao này là trả lại mũi tên người đánh lên ta ở trường thi võ."

Mộc Cửu ngã xuống đất, Thẩm Lãnh một đao chém lên cổ hắn ta: "Một đao này là trả lại người hôm nay, ngoài ra thì người cũng chỉ là 6."

Tay trái của hắn túm lấy đầu lâu của Mộc Cửu giơ lên cao, hướng về chỗ chiến thuyền Hùng Ngưu đang neo đậu mà lắc lắc.

Mộc Tiêu Phong đứng bật dậy, sắc mặt trắng bệch.

Thẩm Lãnh ném người đầu qua một bên, xông vào trong đám thủy phi.

Đúng lúc này một tốp thủy phi khác chạy đến muốn chi viện cho Triệu Đăng Khoa nhưng bị một người ở chỗ xa chặn lại. Người đó múa hoành đao như vậy mực, đao như bút, máu của kẻ địch là mực, một đao một tên, những tên thủy phi kia sợ hãi quay người bỏ chạy.

Đoàn suất Vương Căn Đồng!

Tiếng tù và đột ngột vang lên, một tốp thủy sư từ chỗ xa giết đến, không phải người trên ba chiếc chiến thuyền Hùng Ngưu kia xuống, mà là một đội ngũ khác do Mộc Tiêu Phong sắp xếp. Mộc Cửu đã chết, lúc này thủy phi đã bị giết tan tác, Thẩm Lãnh cũng vẫn còn sống, toan tính của Mộc Tiêu Phong thất bại nhưng y làm sao có thể giương mắt nhìn Thẩm Lãnh lại lấy được chiến công lớn như thế?

Một đội thủy quân hơn 300 người tốc độ cực nhanh, giết chết toàn bộ thủy phi bỏ chạy như gió lốc càn quét, sau đó giáo úy dẫn đầu đội lính người xông đến bên phía Thẩm Lãnh, vẫn còn cách xa, giáo úy kia đã kêu to: "Qua cắt hết đầu thủy phi xuống cho ta!"

Thẩm Lãnh bọn họ giết không dưới trăm người, lúc này giáo úy kia hiển nhiên là muốn tới cướp công lao.

Đỗ Uy Danh đi lên ngăn lại: "Người là chúng ta giết!"

Giáo úy kia đi lên liền một cước đạp ngã Đỗ Uy Danh: "Lại dám ngăn cản bốn giáo úy, người muốn chết hả?!"

Thân binh của hắn ta đi qua nâng Đỗ Uy Danh dậy ném qua một bên, sau đó liền định cắt cái đầu của xác chết thủy phi đang sau Đỗ Uy Danh, xoẹt một tiếng... Một đường đao quang như thác đổ tới, trên ngực tên thân binh kia cắt ra một vết máu. Tên thân binh kia sợ hãi lùi lại liền tiếp, lúc cúi xuống nhìn, giáp da của mình đã tách sang hai bên, từ ngực đến bụng là một đường máu dài ngoằng, sâu thêm một chút nữa là có thể mổ bụng y rồi.

Thẩm Lãnh cất bước đi đến, chĩa đao vào mũi tên giáo úy kia: "Lại đây, chết."

Giáo úy kia sợ đến mức sắc mặt trắng nhợt, tòng quân nhiều năm cũng chưa từng thấy tân binh ngông cuồng như thế: "Có phải người không biết thân phận của mình không? Đội chính!"

"Ta biết mình là một đội chính, nhưng xin người đừng quên người là giáo úy của thủy sư Đại Ninh."

Hai cấp bậc này chênh lệch rất lớn, nhưng về khí chất thì tên giáo úy kia đã thua. Trước mặt nhiều thù hạ như vậy lại bị đao của Thẩm Lãnh chĩa vào mình, trong lòng lập tức bốc hỏa, hắn ta tiến lên một bước: "Hôm nay ta lấy hết đầu của những tên thủy phi này, ta cũng muốn xem người có dám xuất đao với ta không."

Thẩm Lãnh nói: "Những tên thủy phi này là người của ta liều mạng tiêu diệt, ai động đến quân công của bọn họ, ta sẽ diệt cả nhà kẻ đó. Giáo úy đại nhân người nên tin ta, ta coi bộ quân phục này xong sẽ đến thăm nhà người, xem thử bọn họ có đãi khách chu đáo hay không."

Giáo úy tức giận gần như nổ tung, nhưng bước chân đã bước ra lại phải thu về.

"Người sẽ phải trả giá cho chuyện ngày hôm nay, đội chính."

"Tiếp đón bất cứ lúc nào."

Thẩm Lãnh dùng hắc tuyến đao vạch ra một vết dài trên mặt đất: "Ta mặc kệ là người của ai, chỉ cần không phải người của ta, bước qua đường kẻ này, giết!"

Các binh sĩ ở đằng sau Thẩm Lãnh giờ liền nổ lên, âm thanh cạch cạch tựa như thần chết vung lưỡi hái của mình ra, người do tên giáo úy kia dẫn đến lại không dám cử động, mười mấy tân binh kia nhìn đâu còn là lính gì nữa, con mẹ nó đều giống như dã thú vậy.

"Đầu người để lại cho các người, ta cũng muốn xem xem mấy thứ khôn khiếp các người có tư cách đi lĩnh phần quân công đó hay không."

Giáo úy giờ tay lên chỉ vào Thẩm Lãnh: "Người rút đao với cấp trên, còn làm bị thương đồng bào, ta xem người trở về làm sao giải thích chuyện này, loại người cho mình là đúng như người ta đã gặp nhiều rồi, người tưởng là người cứng lắm, vậy là người vẫn chưa thấy rõ quy tắc trên thế giới này."

Thẩm Lãnh cười cười: "Loại ngu xuẩn, người cho là người đã thấy rõ rồi?"

Giáo úy giận dữ, vừa định hạ lệnh bắt Thẩm Lãnh, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, thế là quay đầu lại nhìn một cái.

Đúng lúc này đột nhiên lại có tiếng tù và truyền đến, đường chân trời phía xa có một đội kỵ binh hơn trăm người phi ngựa đến. Đội kỵ binh này tốc độ nhanh như gió lướt trên mặt đất mà đến. Giữ đoàn kỵ binh, chiến kỵ Đại Ninh tung bay trong gió khiến người ta lòng sinh kính sợ.

Nhìn thấy kỵ binh đến, giáo úy dẫn đầu đội sắc mặt lập tức trắng bệch.

Hơn trăm người tinh giáp kỵ binh bảo vệ tướng quân thủy sư Trang Ung đến, kỵ binh xông đến ngăn cách hơn 300 người của giáo úy kia cầm đầu và người của Thẩm Lãnh, tiếp đó là một tiếng hiệu lệnh, tất cả kỵ binh giờ liền nổ lên nhưng không có ai hướng về bên phía Thẩm Lãnh, những bộ binh kia lập tức hoảng loạn.

Trang Ung ngồi ở trên chiến mã nhìn thoáng qua Thẩm Lãnh, quay đầu nhìn về phía tên giáo úy kia: "Lê Dũng, là ai cho người mang binh ra khỏi doanh?"

Giáo úy Lê Dũng quỳ xuống kêu bực một tiếng: "Tướng quân, là..."

"Tước binh khí của hần cho ta, tháo quân trụ của hần xuống." Không đợi Lê Dũng tiếp tục nói, Trang Ung ra lệnh một tiếng.

Thân binh của ông từ trên lưng ngựa nhảy xuống, trực tiếp tháo mũ sắt của Lê Dũng xuống, tước bỏ binh khí, hai người giữ chặt cánh tay của Lê Dũng, ấn hần ta xuống.

Lê Dũng ngẩng phát đầu lên: "Người không muốn cho ta nói, là bởi vì người không thể đắc tội với đại học sĩ đúng sĩ, người cũng không dám làm gì Mộc Tiêu Phong, chỉ dám hạ thủ với ta!"

Trang Ung cũng không tức giận, mắt hơi nheo lại: "Trách thì trách, bản thân người muốn đầu cơ trục lợi, đã quên thủy sư này là ai làm chủ."

Một tên thân binh đi lên tát cho Lê Dũng hai phát, sau đó trực tiếp đâm vào cằm hần ta, Lê Dũng chảy máu từ trong miệng ra ngoài, phát ra âm thanh ú ớ nhưng một từ cũng không nói ra được.

Trang Ung nhìn về phía hơn 300 binh sĩ thủy quân kia: "Xếp hàng về doanh, đứng yên trên giáo trường đợi ta về."

Hơn 300 người ai dám phản kháng?

Những người này xoay người rời đi, một đám mặt không có chút máu.

Trang Ung từ trên chiến mã nhảy xuống đi đến trước mặt Thẩm Lãnh nhìn nhìn, phát hiện trên cánh tay Thẩm Lãnh còn đang chảy máu, ông vẫy tay cho thân binh đưa thuốc trị thương đến: "Đánh không tệ."

Khóe miệng Thẩm Lãnh hơi cong lên: "Đừng khách khí."

"Chỉ như vậy thôi?" Trang Ung trừng mắt lườm Thẩm Lãnh một cái.

Thẩm Lãnh: "Ồ... cảm ơn tướng quân, đây đều là chuyện ông nên khen."

Trang Ung: "..."

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Hay là nói chuyện tiền đi

Lúc trời tối đột nhiên đổ mưa, mưa lác rác chưa đến một lúc đã thành mưa như trút nước, đội mười người từ chiến trường trở về do Trần Nhiễm cầm đầu lao ra khỏi doanh trường để mặc cho mưa lớn gột rửa. Ngoài Thảm Lãnh ra thì những người khác đều đã lao ra ngoài, có lẽ vì trên người còn có mùi máu tanh, nếu bởi vì nhiệt huyết bùng cháy thì cần một trận mưa để giúp họ tỉnh táo lại.

Bọn họ hoan hô trong mưa, hò hét đến khản cả cổ, sau đó quay về trong doanh trường, mấy người ôm nhau ngửa đầu cười như kẻ ngốc vậy.

Trần Nhiễm lắc lắc tóc: "Một trận mưa to quá... mưa to quá..."

Thảm Lãnh ngồi ở cửa sổ trả lời một câu: "Sao không đập chết người!"

Trần Nhiễm: "Lãnh Tử, không phải, đội chính... người nhìn thấy mấy tôn từ ở bên ngoài kia rồi chứ?"

Đương nhiên Thảm Lãnh nhìn thấy, bên ngoài giáo trường, hơn 300 binh sĩ đứng trong mưa lớn, bắt đầu từ lúc trở về bọn họ đã đứng ở đó đợi tướng quân lên tiếng, nhưng từ trưa đến doanh địa cho đến bây giờ đã là đêm rồi, từ lúc mặt trời chói chang đến lúc mưa như trút nước, không có ai để ý đến bọn họ.

Bọn họ đứng ở đó cũng không dám nhúc nhích, thời tiết chuyển lạnh, nhưng trong lòng càng lạnh hơn.

Trần Nhiễm rất sung sướng, cho nên mới hò hét không kiêng dè gì, đó là tiếng cười nhạo và phát tiết từ tận đáy lòng đối với những binh sĩ bị phạt đứng kia. Trận chiến bên ngoài doanh địa thủy phi đó, bọn họ thắng một cách oanh liệt, bất luận là phản kích thủy phi hay là Thảm Lãnh rút đao khiêu chiến giáo úy Lê Dũng đều khiến Trần Nhiễm bọn họ nhiệt huyết sục sôi, vậy nhưng không thể phủ nhận là... bọn họ đã cách cái chết gần đến như vậy.

Nếu không phải Thảm Lãnh đã xác định tuyến đường, vòng qua ổ mai phục, bọn họ không có hội đánh cho thủy phi toi bời, cũng không sáng tạo ra được thần thoại một đội mười người gần như toàn diệt gần 200 tên thủy phi.

"Lỗi không phải ở bọn họ." Thảm Lãnh rót một chén nước: "Bọn họ không có lựa chọn khác."

Trần Nhiễm sùng sốt: "Không có lựa chọn khác?"

"Đúng... Tiêu doanh này ban đầu chính là do Mộc Tiêu Phong quản, lúc Mộc Tiêu Phong làm giáo úy, lúc đó Lê Dũng chỉ là đoàn suất của Mộc Tiêu Phong, Lê Dũng có lựa chọn chứ các binh sĩ không có lựa chọn, bọn họ chỉ là vật hy sinh, cho nên Trang tướng quân chỉ phạt bọn họ đứng mà thôi. Nếu thật sự truy cứu thì bốn chữ "tự ý xuất doanh" này đã có thể lột bỏ chiến bào trên người bọn họ rồi."

Trần Nhiễm không cười nữa.

"Nếu Trang tướng quân là một người lòng dạ độc ác, ông ta sẽ nhân cơ hội này mà thanh lý cả một tiêu doanh ra khỏi thủy sư, nếu như vậy thì Mộc Tiêu Phong sẽ thật sự không có người để dùng nữa, nhưng Trang tướng quân không phải người độc ác..."

Thảm Lãnh tiếp tục rót nước, mỗi người một chén nước ấm xếp thành chữ "nhất" trên bàn: "Ta đã bỏ ít thuốc tiêu hàn trong nước, lát nữa các người đều uống đi, đang lúc nhiệt huyết lại chạy đi tắm mưa, thủy phi không đón ngã hết các người mà để một trận mưa to quật ngã các người, mất mặt."

Mọi người cười lớn ha hả.

Trần Nhiễm bưng nước ấm lên uống ừng ực, đột nhiên nhớ ra điều gì đó: "Đội chính, thể lực của người sao lại tốt như vậy, có cách gì không? Dạy chúng ta chút."

Thảm Lãnh: "Ồ... rảnh rồi thì đến sông Nam Bình bắt cá là được rồi."

Đỗ Uy Danh: "Chỉ đơn giản như vậy?"

Thảm Lãnh gật đầu rất nghiêm túc nói: "Đúng thế, chỉ đơn giản như vậy, lần sau ta đưa các người đi mấy lần."

Đỗ Uy Danh nói: "Được, coi như thư giãn."

Thảm Lãnh ngẩng đầu nhìn trời: "Sợ là người sẽ hối hận đấy."

Đúng lúc này một tên thân binh che dù đi đến, đứng bên ngoài doanh trường lớn tiếng nói: "Đội chính Thảm Lãnh, tướng quân mời người qua nói chuyện."

Thảm Lãnh đã sớm liệu được sau khi trở về Trang Ung sẽ tìm hắn, bởi vì bên ngoài còn có hơn 300 người đang đứng ở đó, mưa như trút nước, cho dù thể lực của những binh sĩ này tốt thì ngày mai cũng chẳng tốt được đến đâu. Nhưng những người này chịu phạt xét đến cùng vẫn là vì Thảm Lãnh, cho nên Trang Ung để Thảm Lãnh đi, là vì thể diện của Thảm Lãnh.

Thảm Lãnh đi theo thân binh tới bên ngoài đại trường của Trang Ung, lúc này tướng quân không ở thư phòng mà ở quân trường, chứng tỏ vẫn có chính sự khác.

Thân binh dẫn Thảm Lãnh đến bảo Thảm Lãnh đợi ở bên ngoài một lúc, vì trong quân trưởng còn có người.

Trong đại trưởng, Trang Ung bung một chén trà nóng ngồi trên ghế nhìn có vẻ tâm bình khí hòa, ngược lại là Mộc Tiêu Phong đứng trong đại trưởng lại hỗn hên phì phò, y đã gào thét gần nửa canh giờ, còn Trang Ung thì một lời cũng không nói.

Đợi khi cuối cùng y cũng không kêu không la nữa, Trang Ung đặt chén trà xuống neho mắt nhìn Mộc Tiêu Phong một cái: "Nói đủ rồi?"

Mộc Tiêu Phong ngây ra: "Tướng quân có lời gì cứ việc nói thẳng."

Trang Ung thân nhiên nói: "Có mấy lời ta cũng không muốn vòng vo nữa, ngươi muốn giết Thảm Lãnh, tìm cơ hội cũng không tồi, nhân lúc ra ngoài diệt giặc khiến Thảm Lãnh tử chiến, chuyện này có vẻ không có nghi điểm, nhưng ngươi làm hơi thô thiển, ta nghĩ nếu như đổi lại là ta làm, có lẽ sẽ làm tốt hơn ngươi một chút."

Mộc Tiêu Phong biến sắc: "Tướng quân có ý gì?"

Trang Ung nói với tốc độ rất chậm: "Ngươi có thể lợi dụng việc rèn luyện binh thường để diệt trừ Thảm Lãnh, ta cũng có thể lợi dụng việc rèn luyện binh thường để diệt trừ ngươi, nói rõ ràng như vậy rồi mà ngươi còn muốn hỏi lại nữa thì đúng là ngu ngốc. Đại học sĩ già rồi mới có con trai, có thể người đã già nên con trai sinh ra cũng chẳng thừa hưởng một chút ưu tú nào cả. Nể ngươi ngu xuẩn, ta không ngại nói rõ hơn một chút... vị trí phó đề đốc thủy sư này là bệ hạ thường cho đại học sĩ, không phải thưởng cho ngươi, bản thân ngươi nhìn không hiểu?"

"Nếu ngươi đã nhìn hiểu rồi, ngoan ngoãn làm người, có công lao hay không cũng không sao, có phụ thân ngươi ở đó, sớm muộn ngươi cũng sẽ có một tiền đồ tốt, vừa sinh ra đã cầm một tấm thẻ tốt, ngươi lại cứ muốn tự đập nát tấm thẻ đó?"

Mộc Tiêu Phong hừ lạnh: "Trang tướng quân đây là đang uy hiếp ta? Không biết bệ hạ nghe xong những lời này sẽ nghĩ như thế nào."

Trang Ung nói có vẻ như rất tùy ý: "Ngươi yên tâm là được, bệ hạ không nghe được những lời này, bệ hạ sẽ chỉ nghe được lời ta muốn nói, bởi vì trong thủy sư này chỉ cần ta còn là đề đốc, lời của ngươi sẽ không đến được chỗ bệ hạ, cho dù có đến được, bệ hạ cũng sẽ làm như không nghe thấy. Lần trước ta đã nói với ngươi hai lần rằng ta là gia thân của bệ hạ, xem ra ngươi không hiểu phân lượng của năm chữ này."

"Nói cho dễ hiểu một chút, không phải ngươi thích dẫn nhân mã trong tiêu doanh của ngươi ra ngoài sao? Ngày mai ta sẽ tùy tiện chỉ định một nhiệm vụ bên ngoài cho ngươi, có lẽ chiến thuyền đột nhiên chìm, có lẽ đột nhiên gặp phải thủy phi cường hãn, tóm lại ngươi sẽ tử chiến một cách rất đáng tiếc, tầu chuong của ta sẽ gửi đến thành Trường An bằng phương thức thiên lý gia cấp, bệ hạ tất giận tím mặt, sau đó hung hăng quở trách ta một trận, ít nhất là sẽ giáng ta xuống mấy cấp, cho ta cút về thành Trường An tiếp tục làm một gia thân, rồi sau đó an ủi phụ thân ngươi cho tốt."

"Đợi qua một thời gian thủy sư đột nhiên chuẩn bị xuôi nam, lúc này sẽ có người trong triều đình thuận lý thành chuong mà đề xuất, nói ngoài Trang Ung ra sợ rằng không ai có thể dẫn thủy sư xuôi nam, bệ hạ thuận thể làm một ân tình liền cho ta trở lại lần nữa, đây... chính là kết quả cuối cùng."

Trang Ung tháo bội đao đeo bên hông xuống ném ra bên cạnh chân Mộc Tiêu Phong: "Còn có một cách, ngươi giết ta."

Mộc Tiêu Phong sắc mặt lúc trắng lúc xanh, tức giận đến mức môi tím tái, vai run rẩy kịch liệt, nhưng mà y biết Trang Ung nói không sai.

"Vẫn còn lại một lớp da mặt cuối cùng." Trang Ung chỉ chỉ vào thanh đao kia: "Trên da mặt của ngươi có dán ba chữ đại học sĩ, chỉ thế mà thôi, đừng tự xé đi, không tốt cho ngươi."

Mộc Tiêu Phong tức giận giậm chân một cái xoay người đi ra ngoài: "Như tướng quân mong muốn, ta sẽ làm một người giữ khuôn phép, một phó đề đốc đúng nghĩa."

Trang Ung mỉm cười gật đầu: "Lần sau ta tầu thỉnh bệ hạ, tặng bổng lộc cho ngươi một chút."

Mộc Tiêu Phong tức giận đến mức bước chân gần như lão đảo, quay đầu lại hung hăng trừng mắt với Trang Ung một cái, vén rèm quân trưởng lên lao ra ngoài. Vừa ra ngoài đã thấy Thảm Lãnh đứng ở bên ngoài, y dừng lại hung hãn đầu mắt với Thảm Lãnh, Thảm Lãnh đứng ở đó bất động như núi.

Mộc Tiêu Phong lạnh lùng nói: "Ngươi đừng đắc ý."

Thảm Lãnh nhún vai: "Ngươi có thể quay lại lấy đao của tướng quân, đao của ta không thể cho ngươi được."

Mộc Tiêu Phong mắng một câu, bước nhanh rồi đi.

Thân binh kia giờ ngón tay cái lên với Thảm Lãnh, Thảm Lãnh làm ra vẻ mặt "không cần khách khí" rồi đi vào quân trưởng.

Sau khi vào trong, Thảm Lãnh cong lưng nhặt thanh bội đao kia lên, đi đến bên cạnh cái giá treo lại ngay ngắn: "Tướng quân thẳng thừng nói rõ như vậy, rất không tốt."

Trang Ung cười cười: "Không tốt chỗ nào?"

Thảm Lãnh: "Không tốt với ta, câu này tướng quân nói với Mộc Tiêu Phong, cũng nói với ta, sau này ta còn phải xông pha khói lửa vì ông, ngấm lại thì cảm thấy vô cùng không tốt..."

Trang Ung: "Ân tình quá lớn, người sợ không trả nổi?"

Thẩm Lãnh thầm nghĩ nếu ông thật sự đều vì ta thì quả thực là ân tình quá lớn, nhưng đương nhiên không thể nói câu này được, thế là hần cười cười ti tiện: "Con người ta đây nhẹ như lông hồng cho nên có những tiểu ân tiểu huệ thì có thể xử lý được, không cần tướng quân ban thưởng lớn như vậy, ví dụ như kiểu 20 lượng bạc, ta sẽ rất thích."

Trang Ung: "Thật ra người không nên nói ra, nhìn thôi chứ không cần phải nói ra sẽ tốt hơn đối với người."

Thẩm Lãnh: "Giả ngốc à, giả ngốc khó hơn giả thông minh nhiều."

Trang Ung bật cười: "Câu nói này rất hay, giả ngốc quả thật rất khó, giả thông minh thì không khó, ví dụ kẻ vừa đi ra ngoài lúc này muốn giả vờ thông minh, nhưng lại hoàn toàn thất bại."

Thẩm Lãnh thật sự sợ hần nói ra bảy từ "thiên sang bách không vạn nhân thông", vậy thì Trang tướng quân có vẻ quá không trang trọng rồi...

Trang Ung rót một chén trà nóng: "Ngồi xuống nói chuyện đi."

Thẩm Lãnh lắc đầu: "Hay là đứng đi."

Trang Ung cũng không để ý, nhấp một ngụm trà rồi hỏi: "Vết thương trên cánh tay thế nào?"

Thẩm Lãnh lắc đầu: "Bị thương ngoài da, may là có buộc túi cát, một đao đó chỉ cắt rách da mà thôi."

Trang Ung gật đầu: "Không sao là tốt rồi, bên ngoài kia?"

Thẩm Lãnh cảm thán về hơi kiêu căng: "Tướng quân hạ lệnh là được."

Trang Ung ừ một tiếng rồi gọi thân binh vào: "Bảo những người đó rút về doanh trường đi, nói với bọn họ, là đội chính Thẩm Lãnh cầu tình cho bọn họ, nếu không ta sẽ không không dễ tha bọn họ."

Thẩm Lãnh chờ sau khi thân binh kia đi ra ngoài lại thở dài một tiếng: "Ta cảm thấy tướng quân đây là tặng thêm một phần lãi cho 20 lượng bạc kia..."

Trang Ung tròn mắt nhìn hần: "Mua chuộc một chút nhân tâm giùm người mà người lại không linh tình... Thế này đi, ta điều bát từ trong tiêu doanh đó qua cho người 9 đội mười người, bắt đầu từ bây giờ người chính là đoàn suất rồi."

Thẩm Lãnh: "Hả?"

Trang Ung: "Hả cái gì?"

Thẩm Lãnh: "Tướng quân đề bạt ta nhanh như vậy, là vì quân bồng của đoàn suất cao hơn một chút, có thể nhanh chóng trả tiền cho ông sao?"

Trang Ung: "Nếu người còn nhắc lại 20 lượng bạc đó nữa, ta sẽ cho người rút luôn."

Thẩm Lãnh: "Đa tạ tướng quân đã miễn món nợ 20 lượng bạc, đa tạ tướng quân lần thứ hai! Đa tạ tướng quân lần thứ ba!"

"Ta nói miễn khi nào?"

"Tướng quân nói ta nhắc lại sẽ cho ta rút đi, thuộc hạ không dám nhắc lại."

Trang Ung: "..."

Ông nhìn Thẩm Lãnh vẻ mặt bất đắc dĩ: "Thẩm Tiểu Tùng ngôn truyền thân giáo (1), người học không tệ."

Thẩm Lãnh: "Dù sao thì ta nền tảng tốt..."

Trang Ung khoát tay chặn lại: "Về đi, bắt đầu từ mai huấn luyện đoàn nhân mã này thật tốt cho ta, qua một thời gian nữa an bài các người đi nam cương. Người có thể dẫn một đội mười người đánh thủy phi trở về mà không thiếu một người, thì phải đưa đoàn đội hơn trăm người này từ nam cương trở về không thiếu một người cho ta."

Thẩm Lãnh ôm mặt: "Hay là nói chuyện trả tiền đi."

Trang Ung chỉ ra bên ngoài: "Lập tức rút."

(1) ngôn truyền thân giáo: dạy người thế nào, mình làm như vậy.

Quyển 1 - Chương 46: Cạn chén

Sau khi Thẩm Lãnh trở lại doanh trường liền ngồi đó suy nghĩ, thái độ của Trang Ung hiển nhiên có chút không đúng. Thẩm tiên sinh và Trang Ung quan hệ quả thực rất tốt, nhưng vẫn chưa đến mức khiến Trang Ung vì hấn mà vạch mặt với Mộc Tiêu Phong.

Không tiếc sức lực nâng đỡ hấn như thế, hiển nhiên không chỉ là vì quan hệ tư nhân.

Thẩm Lãnh lắc đầu cười khổ, thật phiền phức quá...

Đâu là cuộc tranh đấu giữa nội bộ thủy quân, bề ngoài là Trang Ung chèn ép Mộc Tiêu Phong, nhưng nói rộng hơn nữa... đó là đấu tranh giữa bệ hạ và đám văn thần do đại học sĩ cầm đầu, cũng chính là mỗi một đời hoàng đế bệ hạ Đại Ninh đều đủ cường đại, nếu không thì mỗi lần động võ với bên ngoài, tiếng phản đối của đám văn thần kia đã có thể khiến người ta điếc tai rồi.

Chuyện tốt.

Thẩm Lãnh an ủi bản thân một câu, đây không phải đã là chính thất phẩm rồi sao.

Nói ra thì chỉ là võ quan nhỏ nhoi quản lý hơn trăm người mà thôi, nhưng đó cũng là quan viên được Lại bộ ghi chép chính thức, sau này chính sẽ ăn bổng lộc của Đại Ninh, đãi ngộ sẽ tăng lên đến mấy lần.

Nhưng mà, vùng nước to này không dễ lợi qua... Trang Ung không nở thanh lý hết nhân mã trong tiêu doanh do Mộc Tiêu Phong từng quản lý, muốn lưu lại thì lại lo lắng Mộc Tiêu Phong tiếp tục gây chuyện thị phi, đó chính là hơn 300 chiến binh sức chiến đấu hung hãn, đưa ra chiến trường đó chính là một đám đồ tể, để trong tay Mộc Tiêu Phong cũng là phiền phức lớn.

Cho nên Trang Ung đã nghĩ một cách, phân tách nhân mã của tiêu doanh này ra, một phần chia cho Thẩm Lãnh, bởi vì ông biết Thẩm Lãnh là người không thể đi cùng Mộc Tiêu Phong nhất, có thể yên tâm lớn mật giao những binh sĩ này cho Thẩm Lãnh điều giáo, mà Thẩm Lãnh lại sẽ lo lắng những người này bị Mộc Tiêu Phong tiếp tục lợi dụng, việc điều giáo tất nhiên sẽ không tiếc công sức, đây đều là tính kẻ cả...

"Cáo già."

Thẩm Lãnh lăm băm một câu, nằm xuống giường, trừng mắt nhìn nóc nhà... đâu có thời gian mà ngủ người, nhớ Trà gia.

Sau khi Thẩm Lãnh rời đi không lâu, giáo úy Lê Dũng liền bị hai tên thân binh áp giải vào quân trường của Trang Ung. Trang Ung liếc nhìn Lê Dũng bị trói chặt khế thở dài, khoát tay bảo người lui ra ngoài.

Trang Ung đi đến tự tay cởi dây thừng trên người Lê Dũng ném sang một bên, vỗ vỗ vào vai Lê Dũng: "Người là binh sĩ ta đích thân chọn năm đó, lúc ấy người là một đoàn suất trong cấm quân kinh thành nhĩ. Lúc trước từng đi theo ta đánh trận hai lần, ta vẫn luôn nhớ dáng vẻ người cởi chiến giáp xông pha chém giết trong quân địch, sau đó ta từng nói với bệ hạ, Lê Dũng là một viên dũng tướng."

Sắc mặt Lê Dũng lập tức biến đổi.

Trang Ung vừa cất bước vừa nói: "Biết tại sao ta muốn đưa người đến thủy sư không? Chính là bởi vì ta cảm thấy lúc đó mắc nợ người. Lúc đó chúng ta phụ trách giữ chân chủ lực quân địch cho đại quân, cho đại quân có đủ thời gian vòng ra sau lưng quân địch cắt đứt đường lui, chúng ta lấy ít đánh nhiều, quân địch 12 lần xung kích trận hình bốn quân, trong đó 5 lần là người dẫn cầm tử đội phản sát đánh lui bằng được, những điều đó ta đều ghi nhớ."

Mắt Lê Dũng đỏ lên, mũi cay cay.

Trang Ung đi trở lại bên phía bàn sách ngồi xuống: "Nhưng mà, chính bởi vì trong quân có một người là thân thích của đại tướng quân Bùi Đình Sơn, cho nên đã cường chế lấy đi hơn nửa quân công của người. Lúc đầu Bùi Đình Sơn có công lớn, bệ hạ quả thực cũng thiên vị ông ta một chút, cho nên ta không thể bảo vệ được công lao của người, nếu giữ lại hết, ít nhất người đã là một chính ngũ phẩm rồi."

"Tướng quân!" Lê Dũng đã không cảm được nước mắt: "Ti chức trước nay đều không oán hận tướng quân, ti chức biết trước sau tướng quân đều hết lòng chiếu cố ti chức."

Trang Ung thở dài: "Bây giờ cũng hết lòng đối với người... Sau này bệ hạ sai ta xây dựng thủy sư, người đầu tiên ta muốn dẫn theo chính là người, trả lại hết món nợ ta đã nợ người. Sau khi đến thủy sư ta nghĩ chỉ cần người có quân công là lập tức đề bạt người, vậy nhưng Mộc Tiêu Phong đã đến, chỉ đích danh muốn người làm thủ hạ, bởi vì hấn biết người biết lãnh binh, biết đánh trận, hấn biết cái rắc rối?"

"Có lần nào hấn vào sào huyệt thủy phi mà không chỉ đích danh người? Công lao thuộc về hấn, bây giờ hấn là tông tử phẩm... Ta cho rằng người hận nhất là loại người này, không ngờ bây giờ người cũng biến thành loại người này."

Lê Dũng ngừng phát đầu lên: "Tướng quân, đó là bởi vì ti chức đã nhìn thấu rồi! Trước đây khi làm chiến binh, công lao của ta đã bị người khác cướp, chỉ bởi vì đối phương có đại tướng quân Bùi Đình Sơn làm chỗ dựa. Điều này công bằng sao? Ta có thể như thế nào? Sau này ta đã nhìn rõ, muốn thành

công chỉ dựa vào liều mạng là không được, cũng phải có một chỗ dựa."

"Tướng quân công chính, ta biết đi theo tướng quân sớm muộn gì cũng có thể xuất đầu, nhưng ta đã hơn 40 tuổi rồi, ta còn có thể chém giết được mấy năm? Cha của Mộc Tiêu Phong là đại học sĩ, dưới một người trên vạn người. Tướng quân, lựa chọn này là ta tự đưa ra, bất luận người muốn xử trí thế nào ta cũng không hề oán thán, chỉ trách bản thân ta không có số mệnh đó."

"Đáng tiếc." Trang Ung lắc đầu: "Nếu không phải xảy ra chuyện, sau này Mộc Tiêu Phong rời đi, người chính là phó đề đốc ta tuyển định."

Ánh mắt Lê Dũng thay đổi, giọng nói cũng khàn khàn: "Tướng quân..."

Câu nói phía sau, không nói ra được.

Trang Ung trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Nhưng ta biết, chúng ta đều không quay lại được nữa, cho dù bây giờ ta giả vờ như không xảy ra chuyện gì cả, để người quay về tiếp tục làm giáo úy, tâm tư của người cũng không ở bên cạnh ta, con người một khi đã đưa ra lựa chọn thì không thể nào thay đổi."

Lê Dũng cắn răng không nói lời nào, bởi vì hắn ta biết sẽ có kết quả gì rồi.

"Tướng quân định xuống tay như thế nào?"

Lê Dũng hơi hít cảm lên, trên mặt có một chút kiên cường khiến người khác khó hiểu: "Chỉ dựa vào tội của ta hôm nay, cũng không đến mức xử tử ta."

Trang Ung im lặng không nói.

Lê Dũng bất chợt cười lớn, ngửa cổ lên mà cười, nước mắt cũng lập tức chảy xuống: "Ta biết tướng quân trước nay vẫn đối tốt với ta, tướng quân cũng luôn nói rằng người mắc nợ ta, nhưng thực ra trong lòng ta cũng cảm thấy mắc nợ tướng quân. Bắt đầu từ lúc ta dự định đi theo Mộc Tiêu Phong, ta vẫn luôn rất đau khổ, ta có lỗi với người, cho nên hôm nay nếu đã như vậy, ta còn làm sao có thể khiến tướng quân khó xử? Ta tặng cho tướng quân một lý do vậy..."

Hắn ta thình lình lao nhanh đi, trực tiếp tháo thanh bội đao của Trang Ung đang treo trên giá xuống, xoẹt một tiếng, trường đao ra khỏi vỏ, hắn ta chỉ đao vào Trang Ung: "Đại ân của tướng quân, kiếp sau báo đáp!"

Lê Dũng chạy đến cửa quân trường hét to lên: "Trang Ung, chịu chết!"

Một tiếng này quả thực là làm nổ tung cả quân doanh, thân binh canh giữ bên ngoài đại trường lập tức xông đến. Lê Dũng lao ra khỏi đại trường một cước đạp ngã thân binh chạy đến, sau đó ngửa mặt lên trời giận dữ hét: "Thề đao bất công! Ta muốn giết một cách thanh bạch!"

Nào đâu là giết một cách thanh bạch, rõ ràng là muốn chết một cách thanh bạch, nhưng mà, có thể thanh bạch sao?

Đội thân binh bắt đầu dùng liên nỏ bắn tên, lúc Trang Ung lao ra ngoài đại trường thì Lê Dũng đã ngã xuống, ngã thẳng về phía trước, trên lưng cắm đến mấy mũi tên.

Binh sĩ từ bốn phía chạy đến càng lúc càng nhiều, tất cả đều ngậy người nhìn, thầm nghĩ giáo úy Lê Dũng đây là làm sao thế?

Một tên thân binh chạy lại lạnh giọng nói: "Lại dám ám sát tướng quân, đáng chết!"

Hắn ta vẫy tay một cái, lại có thêm mấy người đến, khiêng thi thể của Lê Dũng đi sang phía đại trường mời Trang Ung kiểm tra sống chết. Trang Ung cũng chẳng nhìn, khoát tay: "Đem ra phía sau chôn đi."

Trang Ung nói xong liền đi vào quân trường, bóng lưng tiêu điều.

Trong đại doanh lập tức như nổ tung, tin tức lập tức liền truyền ra ngoài, giáo úy Lê Dũng lại dám rút đao hành thích trong đại trường tướng quân, bị thân binh của tướng quân Trang Ung giết chết tại chỗ!

"Một người thật đáng tiếc, đãi binh không tệ mà."

"Đúng đó, ai ngờ được sẽ là kết cục như vậy, có trách thì trách hẳn lại tự ý dẫn binh ra ngoài, đây là đại tội đấy, sợ là tướng quân muốn đuổi hẳn khỏi thủy sư, hẳn tức giận mới muốn hạ sát thủ."

"Các người ấy, tầm nhìn quá nông cạn, lẽ nào các người không nhìn ra Lê Dũng đã theo phe Mộc Tiêu Phong? Tướng quân Trang Ung sao có thể chứa chấp được hắn, cũng trách bản thân hắn không biết thức thời."

"Thì ra là thế, vậy thì thật là đáng chết rồi."

"Vật hi sinh mà thôi, đáng thương."

Thẩm Lãnh đứng trong đám người, nghe những người kia bàn luận rì rầm mà trong lòng rất khó chịu... Hắn cảm thấy miệng đắng ngắt, nhưng nghĩ ra thì người khổ nhất vẫn là người kia, đã mang tiếng xấu, đã bị mắng chửi, lựa chọn như vậy sợ là sẽ khiến ông ấy rất nhiều năm sau này vẫn bị người khác chỉ chi trò trò.

Thẩm Lãnh xoay người, vừa đi vừa nghĩ, bỏ chút sức lực vì người như Trang Ung, không oan uổng.

Mà ở một bên khác, Mộc Tiêu Phong nghiêng răng nghiêng lợi nhìn mấy người kia khiêng thi thể của Lê Dũng dần đi xa, y nắm chặt nắm đấm...

"Trang Ung, xem như ngươi lợi hại, ta khó khăn lắm mới lôi kéo được một Lê Dũng ở trong thủy sư này, ngươi lại nhẫn tâm đến thế, dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy giết chết hắn ta, sau này sợ là ngươi cũng khó mà phục chúng."

Y giậm chân quay người về chỗ ở của mình, trong ánh mắt toàn là oán độc.

Mấy tên thân binh khiêng thi thể của Lê Dũng đi thẳng ra phía sau, trực tiếp đi từ cửa sau ra khỏi đại doanh thủy sư, sau đó ném thi thể Lê Dũng lên một chiếc xe ngựa, mấy người đánh xe ngựa đi một mạch đến khu đất hoang vắng.

Đám người đứng xem trong quân doanh dần dần giải tán, vẫn đều thốn thức cảm khái.

Xe ngựa rời khỏi đại doanh thủy sư rồi đi thẳng, sau khi đi được khoảng chừng ba dặm thì dừng lại, ven đường còn có một chiếc xe ngựa đang đợi ở đó, mấy tên thân binh chuyển Lê Dũng từ trên xe ngựa sang xe khác.

Đội chính thân binh cầm đầu căn dặn xa phu: "Thuốc mê trên người hắn có lẽ phải duy trì đến sáng ngày mai, sau khi hắn tỉnh lại, nói với hắn rằng tướng quân đã an bài ở thành Trường An, hắn trở về hội hợp với người nhà rồi đi ngay, số bạc trên xe đủ cho cả nhà hắn sinh sống, sau này tướng quân cũng sẽ không ngừng tiếp tế, nói thêm với hắn... có cơ hội thì tướng quân sẽ cho hắn nhậm chức."

Xa phu đáp lời, quất roi ngựa kêu bộp một tiếng, xe ngựa chậm rãi lăn bánh.

Đại doanh thủy sư, trong đại trướng tướng quân, Trang Ung chậm rãi trở lại bên bàn, đứng chống tay lên bàn, sắc mặt vẫn rất trắng... Ông đã để Lê Dũng đi, nhưng mà cũng không vui vẻ một chút nào cả.

Lê Dũng vốn là một người nên có tiền đồ vô cùng sáng lạn, hắn ta võ nghệ tốt, tác chiến hung mãnh không sợ chết, là một quân nhân đúng chuẩn, người như vậy lại không thể không lựa chọn đi theo phe Mộc Tiêu Phong, Trang Ung đau thương.

Ông đau thương thay cho Lê Dũng, cũng đau thương cho chính mình.

Bởi vì trong một khoảng thời gian rất dài rất dài, ông sẽ phải gánh tiếng xấu... sẽ không có mấy người biết Lê Dũng thật ra không chết, trong cả đại doanh thủy sư gần như tất cả mọi người đều sẽ nói ra nói vào sau lưng ông.

Tấm rèm bị người khác từ bên ngoài vén lên, Thẩm Lãnh xách một bầu rượu, một ít thức ăn đi vào: "Không ngủ được, tướng quân có thể uống chút rượu cùng ta không?"

Trang Ung quay đầu lại: "Đây là trong quân, sao có thể tùy tiện uống rượu... Ít nhất ngươi phải che rèm cửa cho kỹ."

Thẩm Lãnh ừm một tiếng rồi che rèm cửa lại, đi đến chỗ cái bàn đặt một hũ rượu và một con gà nướng, một túi đậu phộng xuống: "Thật tốt, có tướng quân cùng vi phạm quân quy, không cần kiêng dè gì cả."

Trang Ung trừng mắt liếc hắn một cái: "Ngươi đã nhìn ra rồi?"

Thẩm Lãnh nhún vai: "Ngay cả binh sĩ của tiêu doanh đó mà ông còn không nhớ xử phạt nhiều, làm sao lại nhớ giết Lê Dũng?"

Trang Ung rót một chén rượu uống một hơi cạn sạch, cảm thấy trong lòng có chút ấm áp, đúng là vẫn còn có người hiểu mình.

"Hửm?" Ông bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện: "Rượu của ngươi là lấy ở đâu? Trong doanh trướng của ngươi không thể giấu rượu được, bây giờ đã là hơn nửa đêm, ngươi cũng không thể chạy ra ngoài mua được rượu."

"Ồ..." Thẩm Lãnh cười cười có chút ngượng ngịu: "Rượu là lấy từ thư phòng của tướng quân, lấy, là lấy, mặc dù không có ai nhìn thấy, nhưng tuyệt đối không thể tính là trộm... dù sao thì lấy rượu của ông uống cùng ông..."

Trang Ung ôm ngực: "Ngươi còn có thể không biết xấu hổ hơn nữa không?"

Thẩm Lãnh: "Ít nhất thì đồ ăn không phải lấy từ thư phòng của tướng quân, là lấy ở phòng bếp."

Trang Ung: "Ta có thể sẽ hủy anh danh một đời."

Thẩm Lãnh: "Tướng quân yên tâm đi, rèm cửa ta đã đóng kỹ rồi, cạn chén?"

Hắn lắc lắc chén rượu.

Trang Ung: "Khụ khụ... nào, cạn chén."

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 47: Phải xem rõ là ai

Trang Ung uống chén choáng say, Thẩm Lãnh ba phần.

Uống rượu xong, hai người ngồi trong quán trường trầm mặc một hồi lâu, sau đó Trang Ung chỉ thờ dài một tiếng, trong tiếng thờ dài đó chất chứa toàn là đau lòng, cũng không biết là đau lòng cho Lê Dũng nhiều hơn hay là đau lòng cho chính bản thân ông nhiều hơn.

"Tướng quân là một tướng quân phi điển hình."

Thẩm Lãnh thu dọn hết những thứ đã ăn, bình rượu rỗng cũng xách lên chuẩn bị rời đi. Rượu đã uống rồi, lời cũng nói không ít, vậy là đã đủ rồi... Thẩm Lãnh ở trước mặt Trang Ung sẽ luôn có vẻ hơi trẻ con, đó là bởi vì hắn biết làm sao để điều chỉnh, nhưng dù sao Trang Ung cũng là tướng quân, là đề đốc thủy sư, giữa hai người tuyệt không thể quá thân cận.

"Ngươi là binh lính phi điển hình."

Thẩm Lãnh vừa đi ra ngoài vừa nhún nhún vai: "Cho nên ta là binh lính tốt, tướng quân là tướng quân tốt, những cái điển hình kia cũng chẳng ra sao."

Trang Ung cảm thấy nói này có thể kính một bát rượu, sau đó chú ý đến bình rượu bị Thẩm Lãnh mang đi.

"Khụ khụ, bình rượu để lại, đó là của ta."

Thẩm Lãnh hơi xấu hổ, hắn đặt bầu rượu trở lại, có chút thất vọng nói: "Xem ra bình rượu này rất tốt, bán đi có thể đổi được 2 lượng bạc nhi, như vậy thì ta chỉ nợ ông 18 lượng nữa."

Trang Ung: "Cái này là quan điều đại sự tự tay làm, đồ trước đây bệ hạ thưởng cho ta, ngươi tưởng chỉ đáng 2 lượng bạc? Với lại, bán 2 lượng bạc, lẽ nào không phải ngươi nợ ta 22 lượng bạc?"

Thẩm Lãnh hơi sững sờ: "Quý giá như vậy à, ta đột nhiên có một ý nghĩ to gan."

Hắn quay người hướng về phía Trang Ung làm một động tác cắt cổ, Trang Ung phi một tiếng suýt nữa là phun ra.

Trang Ung: "Đi đi đi... mau đi."

Thẩm Lãnh: "Tiếc quá đi, cùng một món tiền lớn đi lướt qua nhau."

Hắn xách chỗ rác thừa đi ra ngoài, Trang Ung nhìn bóng lưng của thiếu niên này, càng nhìn càng thích.

Lúc từ trong quán trường của Trang Ung đi ra thì trời đã hơi tạnh sáng, một đêm cứ trôi qua như vậy, Thẩm Lãnh ném rác xong liền đi thẳng đến bên giáo trường, quyết định không ngủ nữa. Trước hết chạy vài vòng rồi về rửa mặt, không bao lâu nữa là tiền sinh và Trà gia đã đến rồi.

Nửa canh giờ sau, Thẩm Lãnh ăn mặc chỉnh tề đã đợi ở cửa phòng bếp, xa xa nhìn thấy ba người đi hai cái xe lớn đi qua, khoe miệng hắn không tự chủ được mà cong lên.

Nhưng mà sau khi ba người kia đến gần hơn một chút, Thẩm Lãnh liền phát hiện thấy không đúng, một người trong số họ tuyệt không phải là Trần đại bá.

Xe ngựa dừng lại ở cửa phòng bếp, tên thiếu niên an tuấn cao ngạo ngồi trên xe ngựa kia cười cười với hắn: "Xe này rất xóc nảy, không ổn định bằng xe người kéo ngày trước."

Hơi quá lớn.

Sau đó người này liền bị Trà gia một cước đạp từ trên xe ngựa xuống: "Chuyển rau!"

Người nợ cũng không tức giận, sửa sang lại y phục của mình một chút: "Ta là song bảng đệ nhất của thư viện Nhạn Tháp, người đầu tiên từ khi Đại Ninh lập quốc đến giờ, giáo úy võ chức chính lục phẩm, ngươi bảo ta chuyển rau?"

Sau đó gã chuyển một sọt rau: "Lẽ nào không thể có thái độ tốt một chút?"

Thẩm Lãnh sững sờ: "Sao ngươi đến đây?"

Người có thể phóng túng bắt kham và cao ngạo như vậy chỉ có thể Mạnh Trường An, gã chuyển sọt rau đang ôm cho Thẩm Lãnh: "Tay của ta quá quý"

giả, không phải dùng để chuyển rau..."

Sau đó còn chúi chúi tay lên y phục của Thẩm Lãnh: "Xem ra lẫn lộn không tồi, bộ y phục này là quân phục của đoàn suất, đoàn suất chuyển rau cho phòng bếp thủy sư sông Nam Bình Đại Ninh?"

Trà gia đứng ở một bên tường mắt liếc nhìn Mạnh Trường An một cái, nhưng khóe miệng hơi giương lên, bởi vì nàng nhìn ra được Lãnh Tử vui vẻ cỡ nào, Lãnh Tử thật sự không ngờ được Mạnh Trường An sẽ đến thăm hấn.

Lúc nàng, Thẩm tiên sinh và Trần đại bá ba người nhìn thấy Mạnh Trường An ở cổng quân doanh cũng giật mình. Từ thành Trường An đến quận An Dương vạn dặm xa xôi, sao gã đã quay về rồi? Quay về mà không có lý do gì.

Mạnh Trường An nói chiều hôm qua gã đã đến bên ngoài quân doanh rồi nhưng không vào được, ngồi ở bên ngoài cả một đêm, đang nghĩ có phải là đi tìm nơi nào mua mảnh khăn bịt mặt xông vào hay không, vừa hay lại gặp được Trà gia bọn họ.

Thẩm Lãnh chuyển sọt rau đứng ở đó cười ngốc, cười đến nổi hốc mắt hơi đỏ lên.

"Không được cười."

"Ồ."

Mạnh Trường An cẩn thận đánh giá Thẩm Lãnh từ trên xuống dưới một lượt, chú ý thấy trên cánh tay Thẩm Lãnh đang quấn băng, ánh mắt lập tức lạnh đi: "Ai?!"

Gã không hỏi tại sao, không hỏi có chuyện gì, chỉ hỏi một chữ.

Ai?!

Thẩm Lãnh đặt sọt rau xuống, đột nhiên sai bước đi qua ôm Mạnh Trường An, vỗ vỗ lưng gã bật cười, cười không kiêng dè gì cả. Trợn cười này khiến Mạnh Trường An hơi ngẩn người đang, hai tay đứng đó có vẻ hơi lúng túng.

Trà gia lập tức đi qua kéo ra: "Dựa vào gì?"

Ba chữ kia hàm nghĩa rất nhiều, dựa vào gì mà ôm gã? Dựa vào gì mà ôm gã không ôm ta?

Thẩm Lãnh gơ tay lên xoa xoa đầu: "Cứu biệt trùng phùng, vui vẻ mà thôi."

Trà gia: "Ta thì lại nhìn ra có chút ý nghĩa nặng hặn lâu ngày gặp mưa, tiểu biệt thắng tân hôn."

Thẩm tiên sinh: "Khụ khụ..."

Đương nhiên Trà gia có thể hiểu được niềm vui sướng của Thẩm Lãnh lúc này, mặc dù mới chia tay Mạnh Trường An chưa đến hai tháng mà thôi, nhưng cuộc gặp gỡ trong thành Trường An đó quả thực là vội vã, vốn tưởng rằng lần đó chia tay rồi muốn gặp nhau sẽ khó, dù sao thì khoảng cách quá xa và Mạnh Trường An sắp phải rời khỏi Trường An.

Ai ngờ được Mạnh Trường An đeo một túi hành lý ra khỏi thành Trường An vốn một đường lên hướng bắc, sao lại vòng về quận An Dương?

Trà gia và Thẩm tiên sinh dở hàng, không muốn làm phiền Thẩm Lãnh và Mạnh Trường An nói chuyện nhiều. Lúc vào quân doanh Trà gia hơi ngượng ngừng hỏi Mạnh Trường An lần này về bao lâu, câu trả lời của Mạnh Trường An là thăm Lãnh Tử một lúc rồi sẽ đi ngay, còn phải đến bắc cương báo danh.

Từ Trường An sang đông nam về quận An Dương, rồi từ quận An Dương đến bắc cương, gã đã đi quãng đường dài hơn gấp đôi, chỉ vì quay về thăm Lãnh Tử một lúc?

Trà gia vốn không hiểu giữa Lãnh Tử và Mạnh Trường An sẽ có tình cảm sâu đậm cỡ nào, dù sao thì người ở trấn Ngự Lâm đều biết lúc nhỏ Mạnh Trường An thường hay ức hiếp Thẩm Lãnh. Từ lần trước trên đường đến thành Trường An, Thẩm Lãnh nói với nàng mỗi lần Mạnh Trường An ức hiếp hấn đều là lúc Mạnh lão bản muốn ra tay đánh hấn, Trà gia mới biết Mạnh Trường An là một người như thế nào.

Một tên kiêu căng, ngay cả phương thức biểu đạt sự quan tâm bảo vệ của mình cũng khác biệt như vậy.

Thẩm Lãnh đi vào phòng bếp tìm đầu bếp, nhờ gã ta làm một chút cơm sáng trước, hai người liền ngồi mặt đối mặt trong đại sảnh nhà ăn, Mạnh Trường An ăn ngấu ăn nghiền, giống như đã mấy ngày rồi chưa ăn uống vậy.

" Bao lâu rồi chưa ăn cơm? Thẩm Lãnh nhủ mày.

Mạnh Trường An ăn rất thỏa mãn, hai bát cháo trắng, ba cái màn thầu cùng mấy miếng chao, một đĩa xào cay, một quả trứng vịt muối. Sau khi ăn như gió cuốn mây trôi mới lau miệng: "Đi gấp quá quên đến thư viện lãnh lộ phí, trên người mang theo không nhiều bạc, phải đi đường dài gấp đôi cho nên phải bớt ăn bớt tiêu."

Thẩm Lãnh chạy ra giờ tay với Thẩm tiên sinh: "Có mang bạc không?"

Trà gia nhét túi tiền vào tay Thẩm Lãnh hừ một tiếng: "Hừ, bạc ta cực khổ vất vả kiếm được thì huynh lấy đi làm người tốt... Nhớ bảo hần cảm ơn! Nói hai lần, có một lần là cho ta!"

Thẩm Lãnh lập tức ôm Trà gia một cái, sau đó chạy như bay vào đại sảnh.

Trà gia hơi đỏ mặt, nhắc tay lên chỉnh lại mấy sợi tóc rũ xuống trán, lẩm bẩm nói một câu: "Đám phá gia..."

Thẩm Lãnh đặt túi tiền xuống trước mặt Mạnh Trường An, Mạnh Trường An nhìn nhìn rồi lấy khoảng chừng 12 lượng bạc cất đi: "Đủ rồi."

Đương nhiên Thẩm Lãnh sẽ không kiên trì cưỡng ép, bởi vì hần quá hiểu tính cách của Mạnh Trường An. Mạnh Trường An nói đủ rồi thì không thể lấy thêm dù chỉ là một đồng tiền, đương nhiên gã cũng sẽ không làm ra vẻ khách khí gì với Thẩm Lãnh.

"Người còn chưa nói là ai." Mạnh Trường An chỉ chỉ vào vết thương trên cánh tay Thẩm Lãnh.

"Chết rồi."

Thẩm Lãnh hơi nhếch khóe miệng lên, giống như một tiểu đệ đang hy vọng nhận được sự biểu dương của đại ca ca mình vậy: "Người từng nói, lúc bị ức hiếp thì đừng nhịn."

Mạnh Trường An hải lòng gật gật đầu, cũng cười, giờ tay lên gõ một cái lên đầu Thẩm Lãnh: "Còn cười?!"

Thẩm Lãnh: "Ồ..."

Mạnh Trường An ăn no rồi, ngồi đó nhìn Thẩm Lãnh trầm mặc khoảng mấy phút, sau đó đứng dậy chuẩn bị rời đi: "Nơi ta phải đi là dưới trướng bắc cương đại tướng quân Thiết Lưu Lê, cách xa vạn dặm, nơi giáp ranh bắc cương và Hắc Vũ quốc trước giờ đều không an bình, đó là nơi có thể rèn luyện con người nhất, năm nay ta 16 tuổi, nếu 18 tuổi không chết, thời gian 2 năm tất nhiên làm đến tướng quân ngũ phẩm, đến lúc đó..."

Thẩm Lãnh: "Hai năm không gặp sao? Cũng không có gì, không phải là trước đây đã 3-4 năm không gặp rồi sao."

Đương nhiên hần biết ý tứ trong lời nói của Mạnh Trường An. Hắc Vũ quốc ở phía bắc là đối thủ mạnh nhất của Đại Ninh, người Ninh quen gọi đối phương là Hồng Mao Tử, người cao to trắng kiện, tính cách lỗ mãng, hơn nữa quốc vực rất lớn. Biên quân của Hắc Vũ quốc rất cường hãn, tác phong rất cứng rắn, biên quân hai nước gần như mỗi ngày đều có va chạm, mỗi tháng đều sẽ đánh nhau mấy lần, chết người ở bắc cương là chuyện rất bình thường.

Mạnh Trường An chính là muốn đến nơi hung hiểm nhất, bởi vì nơi hung hiểm nhất mới tấn thăng nhanh hơn.

Đương nhiên Thẩm Lãnh cũng biết Mạnh Trường An muốn biểu đạt điều gì, tướng quân ngũ phẩm, có năng lực bảo vệ người mình muốn bảo vệ.

Nhưng Thẩm Lãnh chỉ cười cười: "Có lẽ hai năm sau, ta cũng là tướng quân ngũ phẩm rồi, dù sao tướng quân ngũ phẩm mới có thể đem theo gia quyến."

Mạnh Trường An hơi sững sờ, theo bản năng nhìn thoáng ra bên ngoài, sau đó bật cười: Tiểu nha đầu kia tính cách quá nóng nảy, ta sợ người không áp chết nổi nàng ta, người khác ức hiếp người thì ta có thể quản, nàng ta ức hiếp người, ta chỉ có thể cười thôi."

Thẩm Lãnh bĩu môi: "Thử xem ai là ngũ phẩm trước?"

Mạnh Trường An xoay người: "Được, xem ai nhanh hơn."

Thẩm Lãnh đứng lên nói với theo bóng lưng của gã một tiếng: "Dao của ta đâu?"

Mạnh Trường An cũng không quay đầu lại: "Vứt lâu rồi."

Thẩm Lãnh lại nói: "Ngựa kéo xe mặc dù là ngựa tầm thường chạy không nhanh, nhưng là của nhà mình."

Mạnh Trường An: "Biết rồi."

Gã khoát khoát tay, không quay đầu lại, dáng vẻ có chút không kiên nhẫn: "Sao người lái nhái giống như một con gà mái vậy."

Thẩm Lãnh nhún vai: "Người không phải?"

Sau khi ra khỏi đại sảnh nhà ăn, Mạnh Trường liếc nhìn con ngựa kéo xe tầm thường kia, hơi già và hơi gầy, cho nên hơi chán ghét. Trà gia vừa thấy liền nổi giận: "Người muốn làm gì?"

Mạnh Trường An nhìn nàng nghiêm túc nói: "Có thể tặng con ngựa này cho ta không? Đệ muội."

Trà gia lập tức lắc đầu: "Đương nhiên không được... Hà? Đệ muội? A... một con ngựa thôi mà, dắt đi dắt đi, một con có đủ không?"

Mạnh Trường An gật đầu: "Đủ rồi, lần sau trả lại muội một con ngựa quý cộng thêm một ngàn túi vàng, đợi đến lúc các người thành thân."

Trà gia mặt đỏ: "Không cần không cần, hà tất phải khách khí như vậy."

Mạnh Trường An dắt ngựa đi rồi, Thẩm tiên sinh ngồi trên xe ngựa thở dài một tiếng: "Ta dốc hết tâm huyết bồi dưỡng ra hai kẻ ngốc, thật là... Một lời khó nói hết."

Trà gia: "Khụ khụ, lúc trở về ta giúp ông kéo xe là được."

Thẩm tiên sinh: "Thật lo lắng người dễ dàng bị mua chuộc như vậy."

Trà gia cười: "Phải xem rõ là ai, bởi vì hần là Mạnh Trường An, huynh đệ của Lãnh Tử."

Trong lòng Thẩm tiên sinh hơi chấn động, sau đó cười thoải mái: "Đúng thế, huynh đệ của Lãnh Tử."

Con người như Lãnh Tử cả đời này sẽ không thiếu huynh đệ, nhưng Mạnh Trường An là độc nhất vô nhị.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Diếu võ dương oai

Lúc chuyển rau xong Trà gia nhìn thấy Thẩm Lãnh ngồi ở cửa phòng bếp vẫn còn đang nhìn về phía cổng doanh, nàng chấp tay sau lưng đi đến đứng bên cạnh Thẩm Lãnh, tựa vai vào tường, mũi chân chọc chọc vào hông Thẩm Lãnh.

"Nhắc lên!"

Thẩm Lãnh nhắc hông lên.

"Cánh tay!"

Thẩm Lãnh: "Ồ..."

Hắn đứng lên cười cười ngại ngùng, nhắc cánh tay bị thương lên, Trà gia hết sức cẩn thận cời băng vải trên cánh tay ra, sau đó thay thuốc, lại lấy một băng mới trong hòm thuốc ra băng bó lại: "Chính thất phẩm rồi!"

Thẩm Lãnh gật đầu: "Ừ! Chính thất phẩm, giỏi không?"

Trà gia bĩu môi: "Nhưng huynh bị thương rồi."

Thẩm Lãnh: "Lần sau ta chú ý một chút, không bị thương vẫn có thể thắng quan."

Trà gia hai tay nâng cánh tay bị thương của Thẩm Lãnh, đột nhiên cúi đầu xuống dùng môi nhẹ nhàng chạm vào vị trí bị thương, sau đó thổi phù phù mấy hơi: "Không đau nữa chứ?"

Thẩm Lãnh cảm giác như mình hít thuốc phiện vậy, bay bổng như tiên.

"Ta thấy người ta hai người... hai người sau khi tốt rồi, thường là sẽ nói rất nhiều lời hay, nhưng ngán chết, sao huynh chưa từng gì với ta cả?" Nàng nhìn Thẩm Lãnh hỏi.

Thẩm Lãnh trả lời: "Lời hay là lời gì?"

Trà gia hừ một tiếng: "Ta phải đi về rồi, Trần đại bá còn đang đợi ở bên ngoài doanh trường."

Thẩm Lãnh cười nói: "Nàng đứng trước mặt ta để ta nhìn thêm một chút."

Trà gia quay đầu lại: "Làm gì?"

Thẩm Lãnh nói: "Mỗi buổi tối lúc huấn luyện về doanh, ta đều sẽ nhìn sông Nam Bình một lúc, trong nước sông có trăng sáng, vô cùng đẹp... Nhưng trăng trong sông là trăng trên trời, đẹp đến mấy thì cũng là hư ảo, đâu có chân thực như người trước mắt, người trước mắt là người trong tim."

Trà gia ây dô một tiếng quay đầu bước đi, cả người đều nổi da gà: "Đừng nói nữa, nghe rồi lòng bàn tay cũng ngứa ngáy, ta sợ không nhịn được sẽ cắt thêm mấy bộ y phục của tiên sinh, ai bảo ông ta để huynh vào thủy sư..."

Thẩm tiên sinh đang sửa soạn cái xe trống không, lắc đầu thở dài: "Trắng trong sông là trắng trên trời, tiên sinh luôn đắc tội với người."

Thẩm Lãnh cười ha ha, vẫy tay tiễn Trà gia và Thẩm tiên sinh đi.

Sau khi ra khỏi cổng doanh, Trà gia bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, rất nghiêm túc hỏi Thẩm tiên sinh: "Có phải thủy sư này có chút kỳ lạ không?"

Thẩm tiên sinh: "Tại sao?"

Trà gia: "Sao ngay cả lời bày tỏ mà hần cũng học được nữa."

Thẩm tiên sinh: "Thật đáng sợ quá..."

Thẩm Lãnh trở lại doanh trường liền kéo đội mười người của mình ra ngoài chuẩn bị huấn luyện thì nhìn thấy 9 đội mười người khác xếp hàng đang đi về phía bên này, đội ngũ im lặng dừng lại ở bên ngoài doanh trường của Thẩm Lãnh, đứng nghiêm chỉnh tề.

9 đội chính đội mười người tiến lên trước, đứng nghiêm, hành lễ.

Quy củ đều có, nhưng trong ánh mắt họ nhìn Thẩm Lãnh hiển nhiên tràn ngập địch ý... Tất cả mọi người trong tiêu doanh bọn họ, tình cảm đối với Lê Dững tất nhiên không cần nói nhiều làm gì, Thẩm Lãnh biết nhất định Trang Ung sẽ không giết Lê Dững, nhưng những binh sĩ này không biết, mà Lê Dững gặp chuyện, lý đương nhiên là vì Thẩm Lãnh.

"Các ngươi nhìn ta như vậy, có phải cảm thấy ta sẽ căm tức không?"

Thẩm Lãnh nhún vai: "Đứng đó đi."

Sau đó hần dẫn đội mười người của mình đến phía giáo trường tham gia huấn luyện chung, 9 đội mười người bị hần ném lại bên ngoài doanh trường cũng chẳng thèm nhìn lấy một cái. Cả buổi sáng trôi qua, Thẩm Lãnh dẫn đội mười người cười cười nói nói quay về, sau đó cùng nhau đến nhà ăn lấy com ăn com, quay về doanh trường nghỉ ngơi, coi những người kia là tượng gỗ.

Buổi chiều Thẩm Lãnh dẫn đội mười người đến giáo trường tham gia huấn luyện chung lần nữa, lúc trời sắp tối trở về có nói có cười lấy com ăn com, sau khi nghỉ ngơi nửa canh giờ Thẩm Lãnh lại dẫn bọn họ đi tăng cường huấn luyện. Mà cả ngày trời, 9 đội mười người cứ đứng ở đó, Thẩm Lãnh không thèm để ý, thậm chí còn coi như không thấy.

Một canh giờ sau Thẩm Lãnh dẫn người của mình trở lại, lúc đi qua bên cạnh những người kia, Thẩm Lãnh buột miệng nói một câu giải tán đi, sau đó liền đi ngay, không nói thêm một từ nào nữa.

9 đội mười người giải tán, trong lòng tất nhiên có oán khí.

Sáng sớm hôm sau Thẩm Lãnh vẫn đến phòng bếp chuyển rau như ngày thường, gặp tiên sinh gặp Trà gia, sau đó dẫn đội mười người đi tham gia huấn luyện chung, 9 đội mười người kia tập hợp hàng ngũ, Thẩm Lãnh vẫn là câu nói đó... đứng đó đi.

Liên tiếp ba ngày.

Đến ngày thứ tư, 9 đội mười người này đã không có mấy người còn có thể chống đỡ được nữa, đừng nói là đứng, đã sắp không dậy nổi rồi. Thẩm Lãnh cho người của mình đến giáo trường huấn luyện, hần đứng ở cửa doanh trường đợi người đến, kết quả là đợi đến trưa cũng không có một người nào đến. Thẩm Lãnh không những không tức giận, ngược lại còn bật cười.

Buổi chiều đã có tin tức truyền đến, bởi vì vi phạm quân quy, đội chính của 9 đội mười người kia đều bị tướng quân Trang Ung đích thân hạ lệnh miễn, phái đến doanh tân binh trợ giúp huấn luyện tân binh.

Lúc ăn com tối, gần trăm người kia cũng xuất hiện bên ngoài nhà ăn xếp hàng, nhìn ai nấy cũng đã sắp không chống đỡ nổi nữa. Lúc Thẩm Lãnh dẫn đội mười người của mình đến, những người kia đâu còn kiên cường gì nữa.

"Vương Khoát Hải và Trần Nhiễm ở lại, những người còn lại tự đi chọn một đội mười người dẫn đi ăn com, bắt đầu từ hôm nay các ngươi đều là đội chính của đội mười người."

Thẩm Lãnh khoát tay một cái, đám thù hạ hoan hô, làm các binh sĩ khác đang xếp hàng ăn com giật mình.

Thời gian Thẩm Lãnh đã nhận lời Trang Ung là 10 ngày, trong vòng 10 ngày điều chỉnh những người này sau đó chuẩn bị xuôi nam. Bây giờ đã qua 4 ngày rồi, dường như Thẩm Lãnh chẳng gấp chút nào.

Ăn com tối xong, tinh thần những người đó mới đỡ hơn một chút, lếch thếch trở về chuẩn bị đi nghỉ ngơi, kết quả là Thẩm Lãnh ở bên ngoài nhà ăn hạ lệnh một tiếng, hơn một trăm người tập hợp lại liền bị hần kéo đến giao trường tăng cường huấn luyện, huấn luyện một mạch nửa canh giờ, có hơn nửa số người đã bị nôn mửa.

Ngày thứ năm bắt đầu, Thẩm Lãnh không nói nhiều với những binh sĩ mới đến kia một câu, chỉ dẫn bọn họ đi tham gia huấn luyện thường này của thủy sư rất bình thường, ăn com nghỉ ngơi, sau đó đến tối tăng cường huấn luyện, trình tự rạch ròi.

Tối này thứ tám bắt đầu có người chửi mẹ, nói gì chẳng làm gì nữa, Thẩm Lãnh chọn chọn lựa lựa mười mấy người phản kháng tương đối mãnh liệt rồi gọi hết ra ngoài, bảo mấy người này xếp thành một hàng ngay trên giáo trường.

Những người còn lại xếp thành hàng ở một bên xem, rất nhanh đã có không ít người đứng từ xa vây xem.

Thẩm Lãnh đi đến phía trước mười mấy người kia, thấy sự oán hận trong ánh mắt mấy kẻ đó lại không nhìn được mà bật cười: "Thật là ấu trĩ... Ánh mắt không thể giết chết ta, nếu các ngươi chỉ có chút bản lĩnh này thì ta cũng thật sự xem thường. Thế này đi, ta cho các ngươi một cơ hội, bây giờ các ngươi cùng lên, mười mấy người liên thủ có thể đánh ngã ta, ta đi nói với tướng quân cho các ngươi tự do, để các ngươi đến đội khác."

Một hán tử cường tráng trong số đó tên là Cao Thành Nguyệt hừ lạnh một tiếng: "Ai không biết ngươi âm hiểm, ngươi bảo chúng ta đánh với ngươi, sau đó ngươi lại lấy cớ vi phạm quân luật để đuổi hết chúng ta ra khỏi thủy sư!"

Binh sĩ ở bên cạnh y tên Trịnh Đa Thu phụ họa theo: "Đội chính cũ của chúng ta bị đuổi đến doanh tân binh ra sao, lẽ nào tướng chúng ta quên rồi?"

Thẩm Lãnh nói: "Tin ta, để bọn họ đến doanh tân binh là ta nhân từ."

Hắn đi một vòng quanh những người này, vừa đi vừa nói: "Nếu các ngươi đã nhận định chắc chắn rằng ta muốn tìm cơ hội đuổi các ngươi khỏi thủy sư, vậy thì tại sao không liều một phen? Trước khi đi còn có thể đánh ta một trận, cũng không tính là thiệt."

Cao Thành Nguyệt hơi ngây người, sau đó lập tức lao lên: "Con mẹ nó ngươi nói đúng!"

Y vung nắm đấm đập vào mặt Thẩm Lãnh, cú đấm này cực kỳ hung ác.

Thẩm Lãnh nghiêng người tránh né: "Xuất quyền quá chậm"

Trịnh Đa Thu thấy Cao Thành Nguyệt đã động thủ, con tức trong lòng cũng không nhìn được nữa, hét lên một tiếng rồi xông lên. Hắn ta vừa động thủ là mười người còn lại cũng động thủ, thầm nghĩ dù sao cũng sắp bị đuổi khỏi thủy sư rồi, dứt khoát buông lỏng một lần đi.

Những người này không phải là tân binh, bọn họ là nhân mã một tiêu doanh do Mộc Tiêu Phong lựa chọn ra trước đây, là chiến binh từ các đạo gửi đến, cho dù không phải tinh nhuệ của chiến binh các đạo, nhưng so với tân binh thì sức chiến đấu vẫn cường hãn hơn không chỉ một cấp bậc. Mười mấy người vây đánh một mình Thẩm Lãnh, hơn nữa còn toàn là ra đòn hiểm.

Không bao lâu tin tức đã truyền đến đại tướng trung quân, Trang Ung đang suy nghĩ làm sao sắp xếp ôn hòa chuyển đi hải vực nam cương một chút, sắc mặt hơi biến đổi, vốn muốn đi ra ngoài, đi được mấy bước lại đột nhiên đứng lại, khoe miệng cong lên: "Để bọn họ đánh đi, lát nữa đánh xong hãy nói kết quả cho ta biết."

Thế nhưng đội chính đội đốc quân Dương Thất Bảo lại không nhìn được, chạy một mạch đến bên giáo trường, vừa chạy vừa gọi thủ hạ của mình, khi đến giáo trường mới phát hiện sự lo lắng của mình là dư thừa. Lúc này mới qua một lúc, mười mấy người thì đã có hai phần ba nằm bất động dưới đất rồi.

3-4 người còn lại cho dù vẫn đang kiên trì nhưng đầu có giống là vậy đánh Thẩm Lãnh, giống như bồi Thẩm Lãnh luyện tay hơn, chỉ xem Thẩm Lãnh lúc nào vui vẻ mà đánh ngã bọn họ thôi.

Dương Thất Bảo đứng lại thở hổn hển, ngồi xuống gờ ngón tay cái lên với Thẩm Lãnh, Thẩm Lãnh bót thời giờ cười cười với gã một cái, sau đó một quyền đánh lệch mũi Cao Thành Nguyệt.

Mười mấy người nằm dưới đất nhưng Thẩm Lãnh thậm chí còn không thở dốc, lắc lắc đầu có chút tiếc nuối: "Ta tưởng người xuất thân chiến binh các ngươi cường thì có vốn đề cuồng, kiêu căng thì có vốn đề kiêu căng, hóa ra chẳng qua cũng chỉ như vậy."

"Không cho phép ngươi bêu xấu chiến binh!"

Cao Thành Nguyệt khắp mặt toàn là máu nằm dưới đất gào thét, Thẩm Lãnh đột nhiên hiểu ra, oán khí trong lòng bọn họ thực ra không chỉ là chuyện của Lê Dũng, còn bởi vì bọn họ bị chọn đưa đến thủy sư. Điều này đã chứng tỏ bọn họ là tốp kém cỏi nhất trong số chiến binh các nơi, đối với bọn họ mà nói đây chẳng phải là một sự nhục nhã?

"Cũng đúng, không phải chiến binh yếu, là các ngươi yếu."

Thẩm Lãnh ngồi lên bậc thềm của đài quan sát: "Nhưng các ngươi muốn chứng minh cái gì? Chiến binh mạnh hơn chúng ta? Vậy ta không ngại cho các ngươi thêm một cơ hội nữa, không chỉ là mười mấy người các ngươi, tất cả thủ hạ của Lê Dũng điều phối qua đây với ta đều giống nhau."

Thẩm Lãnh chỉ chỉ thủ hạ của mình: "Các ngươi tùy ý chọn lựa một người khiêu chiến, một đấu một, các ngươi đánh thắng thì ta để các ngươi đi, không cần chịu bất cứ trách nhiệm gì, muốn đến doanh nào ta tìm tướng quân nói cho các ngươi, người của ta bị đánh là bản thân bọn họ không bản lĩnh, không trách đến các ngươi, nhưng..."

Ngữ khí của Thẩm Lãnh đột nhiên sắc bén hẳn lên: "Đánh thua, con mẹ nó hãy ngoan ngoãn biết thân phận mà làm lính của ta, ai còn dám đâm thọt ngoài nóng trong lạnh nữa, ta có cách khiến các ngươi sống không bằng chết, có thể thử xem."

Tiếng quát này khiến những người kia giật mình, mà đội mười người cũ của Thảm Lãnh thì ai nấy cũng hưng phấn, nhảy lên muốn thử.

"Sợ rồi?" Thảm Lãnh cười lạnh một tiếng: "Kẻ không có bản lĩnh còn dám gây chuyện đều là ngu ngốc, muốn khiến ta xem trọng các người thì lấy bản lĩnh của các người ra, nếu không trong mắt ta các người vĩnh viễn đều là phế vật bị người khác chọn ra."

"Đề ta!" Một chiến binh trông rất cường tráng trong số đó đứng ra: "Ta đánh!"

Hắn ta nhìn nhìn những thủ hạ cũ của Thảm Lãnh, tùy tiện chỉ một người: "Là người!"

Thủ hạ này của Thảm Lãnh tên là Nghê Tiểu Lục, xuất thân ngưu hộ địa phương quận An Dương, đứng thứ sáu nên cái tên này đã tùy tiện đặt ra như vậy. Bản thân gã là người hơi thiếu tự tin, lúc bị điểm danh thì trong lòng cũng hơi hoảng, nhìn nhìn sắc mặt Thảm Lãnh, cắn răng bước ra khỏi hàng, thậm chí không thể khiến đoàn suất mất mặt.

Kết quả động thủ rồi mới phát hiện, trải qua những ngày huấn luyện như ma quỷ của Thảm Lãnh, tốc độ ra tay, tốc độ phản ứng, thậm chí phán đoán của bản thân gã đều hơn đối phương. Vốn tưởng rằng mình sẽ đánh rất vất vả, kết quả là trong hai phút đã giải quyết trận đấu. Hiệu quả của cuộc huấn luyện hơi tàn khốc đó đã thể hiện rõ ràng ngay trong thực chiến.

Chiến binh ngã dưới đất về mặt không thể tin được. Người Giang Nam thân hình hơi thấp một chút, mà bản thân hắn ta đã cao lớn hơn nam nhân bình thường, Nghê Tiểu Lục thấp hơn hắn ta không nửa cái đầu, kết quả lại bị người ta đánh cho không tìm được phương hướng.

"Tiếp tục." Thảm Lãnh thản nhiên nói: "Đội người, tùy ý các người chọn."

Lại một chiến binh đi ra khiêu chiến, chọn Đỗ Uy Danh, mấy thủ hạ của Thảm Lãnh đều cười rộ lên. Đỗ Uy Danh khởi động một chút rồi đi đến, không đến hai mươi giây đã quay lại vị trí của mình đứng nghiêm, người khiêu chiến gã ta đã nằm dưới đất.

Thảm Lãnh đứng lên nhìn những chiến binh kia có chút thương hại: "Ai không phục có thể khiêu chiến tiếp, nếu như cảm thấy mình không được thì nhìn nhin đi. Ta biết các người bị người ta chọn ra đưa đến thủy sư nên trong lòng bức bối, nhưng ta không tin các người thật sự không bằng những người ở lại hàng ngũ chiến binh. Nam nhân muốn chứng minh bản thân nếu chỉ là trong lòng có oán khí không dám phát tiết ra ngoài thì thật khiến người khác xem thường. Nếu các người muốn chứng minh bản thân không phải phế vật, đi theo ta, ta cho các người sau này điều võ dương oai khí gặp lại những chiến binh đồng bào đó."

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Điềm tốt

Gần trăm binh sĩ người thì ngã, người thì sợ hãi.

Một mình Thảm Lãnh đánh ngã mười mấy chiến binh, sau đó đội mười người của Thảm Lãnh bất cứ ai cũng có thể tùy tiện đánh ngã một trong những chiến binh này, tất cả sự kiêu ngạo đều bị đá kích cho tan nát, còn lại cái gì?

"Các người thật sự không có gì để kiêu ngạo." Thảm Lãnh liếc nhìn những người nằm dưới đất: "Ai muốn đi ta không giữ, ai muốn ở lại thì theo quy định của ta. Trước đây lúc các người ở chiến binh bị coi là đám người bị đào thải, đến chỗ ta nếu vẫn là bị đào thải, mặt mũi các người có thể để ở đâu?"

Sau khi nói xong câu này, Thảm Lãnh xoay người rồi đi: "Ai muốn ở lại, sáng sớm ngày mai dậy sớm hơn ngày thường nửa canh giờ, cùng ta tăng cường huấn luyện."

Những binh lính kia đứng tại chỗ không nhúc nhích, đứng rất lâu, rất lâu.

Sau khi nhận được tin tức Trang Ung chỉ cười cười, thậm chí thủ đoạn như vậy chỉ sợ không phải đều là Thảm Tiểu Tùng dạy ra, tên thanh niên Thảm Lãnh này có chiêu thức của mình, rất giỏi.

Ngày hôm sau lúc trời còn chưa sáng Thảm Lãnh đã chạy vòng quanh giáo trường, người đầu tiên xuất hiện sau lưng Thảm Lãnh là Trần Nhiễm. Thật ra đêm qua sau khi trở về doanh trướng, Trần Nhiễm đã nghĩ rất lâu, nếu như người bị chọn trúng là mình, mình có chắc đánh thắng không?

Có thể Thảm Lãnh nắm chắc thay gã, nhưng bản thân gã không nắm chắc, gã không hy vọng sau này vẫn cứ như vậy.

Người thứ hai là Vương Khoát Hải, người thứ ba là Đỗ Uy Danh, người thứ tư là Lý Thổ Mệnh. Không bao lâu sau toàn bộ thành viên đội mười người của Thảm Lãnh đều đến đủ, sau đó đám chiến binh do dự không quyết ở chỗ xa đã có người gia nhập, dần dần số người càng lúc càng nhiều.

Chạy bộ, rửa mặt, ăn cơm sáng, tập luyện chung, tất cả mọi người đều không nhắc đến chuyện xảy ra hôm qua, giống như căn bản chưa từng có gì xảy ra vậy.

Điều khiến người ta bất ngờ là, đám người Cao Thành Nguyệt bị Thảm Lãnh đánh hôm qua cũng xuất hiện trong đội ngũ chạy bộ, ai nấy mặt mũi xưng phong, nhưng dường như lại có thêm vài phần kiêu ngạo không giống với hôm qua.

Ai còn không phải nam nhân?

Mười ngày sau, Thảm Lãnh biết sự khồng chế đối với đội ngũ này đã có hiệu quả cơ bản nhất, mặc dù những chiến binh kia chưa thể nói là quá trung thành với hắn, nhưng bọn họ chỉ cần một mực không chịu thua, sau này sẽ dần dần tốt lên.

Cách đại doanh thủy sư mấy trăm dặm chính là thành Hoài Viễn, nơi có đạo phủ của Giang Nam đạo, trong đêm hôm qua Mộc Tiêu Phong đã đến thành Hoài Viễn, đi thẳng đến đại doanh của Át Tử doanh đóng tại Giang Nam đạo.

Tướng quân đại doanh Át Tử doanh Bạch Thượng Niên trong đêm qua đã nói chuyện với y rất lâu, trời vừa sáng hai người liền vai kề vai đi dạo bên bờ hồ ở nơi đóng quân.

"Ta sẽ không điều người từ Át Tử doanh ra ngoài cho con." Bạch Thượng Niên vừa đi vừa nói: "Cho dù ta và phụ thân con tư giao rất tốt, con cũng là ta biết từ nhỏ, giống như con trai ta vậy, nhưng ta cũng sẽ không điều phối tinh nhuệ của Át Tử doanh cho con đi trả thù riêng, nếu phụ thân con biết cũng sẽ không đồng ý."

Mộc Tiêu Phong sắc mặt có chút khó coi: "Trước khi con đến phụ thân đã nói, bất cứ chuyện gì cũng có thể tìm Bạch thúc thúc giúp đỡ."

"Chuyện không đụng chạm đến quân luật quốc gia, ta đều có thể giúp con, nhưng chuyện này thì không được, tuy ta là tướng quân Át Tử doanh, nhưng con thật sự cho rằng ta có thể một tay che trời ở Át Tử doanh? Nếu con nghĩ tướng quân chiến binh trú đóng ở các đạo phủ có thể hoàn toàn nắm giữ đội ngũ, vậy thì chứng tỏ con quá ấu trĩ."

Bước chân của ông ta rất chậm, cho nên có mấy lần Mộc Tiêu Phong đã vượt qua ông ta, rồi không phải không có chút giận dữ lùi lại phía sau ông ta.

"Cách hành sự của bộ hạ, con còn không hiểu à... Trước khi bộ hạ đăng cơ trên lục bộ có thượng thư lệnh, con thượng thư lệnh là ai không?"

Mộc Tiêu Phong gật đầu: "Phụ thân."

Bạch Thượng Niên ừ một tiếng: "Quyền lực của lục bộ hội tụ trong tay một mình phụ thân con, đó là sự tín nhiệm của tiền đế đối với phụ thân con, vinh quang lớn lao... Nhưng bộ hạ hạ một thánh chỉ xuống, trực tiếp bãi bỏ chức quan thượng thư lệnh này, lục bộ lập tức tập trung về phía bộ hạ, đây là nhất đao đầu tiên của bộ hạ, ngay sau đó Binh bộ có chức quyền nặng nhất trong lục bộ đã bị bộ hạ chém nhất đao thứ hai."

"Vốn dĩ quyền điều phối phân phái chiến binh các nơi là ở Binh bộ, nhưng hiện tại bộ hạ để lại cho Binh bộ cái gì? Chỉ còn lại chút quyền lực ít ỏi về hậu cần tiếp tế khí giới, chế tạo, thế cho nên Binh bộ vốn dĩ là quan trọng nhất bây giờ rốt cuộc đã rơi xuống đáy trong lục bộ, cũng chỉ có phân lượng hơi nặng hơn Công bộ một chút mà thôi."

"Ta nói với con những điều này là muốn cho con biết, Át Tử doanh ta là tướng quân, nhưng nhất cử nhất động của ta đều nằm trong mắt bộ hạ, chỉ cần hôm nay ta điều phối nhân thủ cho con, không bao lâu nữa là ta, bao gồm cả phụ thân con đều sẽ xảy ra chuyện. Đại học sĩ cả đời thuần khiết cao thượng, con nhớ để ông ấy chịu nhục?"

Mộc Tiêu Phong cắn răng không nói lời nào, nhưng nắm tay lại càng lúc càng siết chặt.

"Bên phía Trang Ung, ta sẽ tự viết một phong thư gửi qua, bảo ông ta chiếu cố con nhiều hơn."

"Không cần."

Mộc Tiêu Phong dừng bước chân, cuối cùng cũng không có kiên nhẫn cùng Bạch Thượng Niên đi tiếp nữa.

Y không biết biểu hiện của mình ngu xuẩn cỡ nào, vậy nên một chút ít thiện cảm cuối cùng của Bạch Thượng Niên dành cho y cũng tiêu tan hết sạch. Bạch Thượng Niên là trú quân tướng quân chính tam phẩm, đại học sĩ cho dù là quyền khuynh triều đã cũng không thể trực tiếp làm gì ông ta, càng huống hồ bây giờ quyền lực trong tay đại học sĩ đã sắp bị bộ hạ lột sạch rồi.

Huống hồ Bạch gia Tương Ninh những năm nay dần dần quật khởi, bất kể là trong quân hay là trong triều đình đều có không ít người nắm quyền, lẽ nào đại học sĩ sẽ vì sự ấu trĩ của con trai mình mà trở mặt với cả Bạch gia Tương Ninh?

Mộc Tiêu Phong tốt xấu gì cũng còn biết chấp tay cáo từ: "Trong thủy sư tuy chất nhĩ chỉ mang một hư chức, nhưng vẫn không thể rời đi quá lâu, không quấy rầy thúc thúc thêm nữa, cáo từ tại đây."

Bạch Thượng Niên gật đầu: "Trở về đi."

Mộc Tiêu Phong khẽ cắn răng, xoay người rời đi.

"Có những lúc cần phải biến đổi linh hoạt, đừng chấp nhất... Trước mắt thủy phi trên Đại Vận Hà xuống hải cương phía nam trở nên càng ngày càng ngang ngược, thủy sư sông Nam Ninh quá xa, thủy phi không kiên trì được gì, Át Tử doanh ta tiến đánh mấy lần nhưng cũng chưa thể diệt cỏ tận gốc, đám súc sinh này không chuyện ác nào không làm, chỉ cần có tiền, chuyện gì cũng làm ra được."

Bạch Thượng Niên thở dài một tiếng: "Mong thủy sư Đại Ninh nhanh chóng lớn mạnh lên, các thủy lộ không còn tai họa nữa."

Mộc Tiêu Phong dù có ngu xuẩn hơn nữa cũng hiểu được ý của Bạch Thượng Niên, y cười: "Chất nhi cáo từ."

Bạch Thượng Niên xua tay, không nhìn y thêm nữa.

Tất nhiên Mộc Tiêu Phong biết chuyện người của thủy sư sắp xuống hải cương phía nam, đoán chừng sẽ xuất phát trong mấy ngày này. Người dẫn đội là Dũng Nghị tướng quân chính ngũ phẩm Sầm Chính và thủ hạ của ông ta, một tham tướng tòng ngũ phẩm Bạch Tú, tổng cộng dẫn theo hai tiêu doanh 700-800 người xuống phía nam, hơn mười chiếc thuyền, mọi vật phẩm cần thiết đã chuẩn bị xong và xếp lên thuyền từ sớm, mấy ngày này thuyền công đều không dám nhàn rỗi.

Thẩm Lãnh ở trong đội ngũ xuống phía nam, trước đó không lâu khi Thẩm Lãnh được thăng làm đoàn suất, Vương Căn Đống được thăng làm giáo úy, Thẩm Lãnh vẫn ở dưới quyền Vương Căn Đống, trong tiêu doanh đó có gần một phần ba số người là người của Tiêu Mộc Phong trước kia.

Nghĩ đến đây, Mộc Tiêu Phong lập tức vui vẻ, mình quả thực quá ngốc rồi... Thủy sư xuống phía nam tất nhiên phải đi Đại Vận Hà, từ sông Nam Bình vào Đại Vận Hà đi thẳng xuống phía nam, đi khoảng hai ngàn dặm rẽ vào sông Khuếch Thương sau đó đến hải vực nam cương, trên đường đi sẽ có cơ hội hạ thủ, mình cũng không phải là thiếu bạc, còn có thể không mua được mạng người?

Điều khiến y hơi khó khăn là Mộc Cửu đã chết rồi, bên cạnh không có ai thích hợp để dùng hơn nữa.

Mộc Tiêu Phong vừa suy nghĩ vừa ra khỏi cổng doanh Át Từ doanh, lúc leo lên lưng ngựa thì nhìn thấy một hán tử lực lượng hơn 30 tuổi đi đến, sau khi nhìn thấy Mộc Tiêu Phong thì cúi người vái: "Bạch tướng quân nói bên cạnh người thiếu một hạ nhân hầu hạ, bảo ta đến theo người, ta tên là Nhiếp Viên."

Mộc Tiêu Phong cười càng vui vẻ hơn nữa. Y đã từng gặp Nhiếp Viên này một lần, trước đây lúc Bạch Thượng Niên tiến kinh thuật chức đã đến phủ đại học sĩ làm khách, thân tín mang theo bên cạnh chính là Nhiếp Viên này. Nghe nói là một nhân vật ác liệt giỏi văn giỏi võ giỏi giết người.

"Được, đi theo ta đi."

Mộc Tiêu Phong đánh ngựa đi trước, Nhiếp Viên dắt một con chiến mã đi theo, rất nhanh đã biến mất không thấy đâu.

Bên bờ hồ ở đại doanh Át Từ doanh, Bạch Thượng Niên vẫy tay cho người chuyển đến một cái ghế, thân binh đã chuẩn bị từng cái cần câu mà ông ta thích nhất, căng dây câu, móc mồi xong, sau đó mới đưa cần câu cho Bạch Thượng Niên.

Bạch Thượng Niên ném lưỡi câu ra, khoát tay ra hiệu cho thủ hạ rời đi, chỉ để lại mưu sĩ Hàn Hậu Sơ mà ông ta tin nhiệm nhất. Là một người đọc sách hơn 50 tuổi, học hành hơn nửa đời người nhưng vẫn chưa ra công danh gì, người này vẫn chương làm không tốt nhưng tính toán trong đầu có thể khiến mỗi một người đều sợ hãi.

"Tướng quân, có phải hơi quá rồi không?"

Hàn Hậu Sơ ngồi xổm móc mồi câu cho Bạch Thượng Niên: "Năm năm nay Bạch gia mới dần dần nắm giữ một chút quyền lên tiếng trong triều đình, tất cả đều không dễ dàng có được, gia chủ hết sức cẩn thận sợ xảy ra sai sót gì, mà tướng quân người là một khâu rất quan trọng của Bạch gia trong triều đình, bởi vì một Mộc Tiêu Phong mà đi đắc tội với Trang Ung, có phải tướng quân hơi tắc trách không?"

"Đương nhiên ta biết tất cả những gì Bạch gia có được hiện giờ rất không dễ dàng, đã trả ra cái giá lớn chưa từng có, ta cũng biết Trang Ung là gia thần của bệ hạ, không mấy người có phân lượng nặng bằng ông ta... Nhưng mà Hậu Sơ, ta có thể làm sao được? Mộc Tiêu Phong chẳng qua chỉ là một tên ngu xuẩn mà thôi, ngay cả một phần vạn của cha hắn cũng không bằng, nhưng cha hắn chỉ có một đứa con trai bảo bối như vậy, Mộc Chiêu Đồng cũng có thể làm ra những chuyện ngu xuẩn vì đứa con trai này."

"Bạch gia không so bì được với những đại gia tộc căn cơ mấy trăm năm đó, muốn quét khỏi thật sự thì không thể thiếu sự ủng hộ của Mộc Chiêu Đồng. Mặc dù ông ta đã không còn là thượng thư lệnh, nhưng ông ta vẫn nắm giữ nội các. Trong 10 năm sau này, trong triều đình vẫn không có ai có thể mạnh hơn ông ta, bệ hạ có không tin nhiệm ông ta đến mức nào đi chăng nữa thì cũng không thể không dùng ông ta."

Bạch Thượng Niên thở dài một hơi, ở chỗ xa trên mặt nước có cá cắn câu phao động, ông ta lại không nhắc cần câu.

"Người của Bạch gia chưa có ai có thể lên tiếng trong lục bộ, ta đã giúp Mộc Chiêu Đồng một việc, ít nhất cũng phải xin ông ta một chức thị lang."

Hàn Hậu Sơ nghe xong khẽ lắc đầu, cứ cảm thấy cách làm của tướng quân vẫn không ôn hòa lắm. Chuyện này mà truyền ra ngoài một chút, với tính cách của đương kim bệ hạ, ai biết được sẽ có bao nhiêu cái đầu người rơi xuống.

Bạch Thượng Niên chỉ vào cái phao câu đang nhấp nhô lên xuống: "Đều là những con cá nhỏ rĩa mồi câu thôi, cho dù là lục bộ thị lang cũng không được coi là cá lớn, bây giờ khiến bệ hạ quan tâm nhất là thủy sư... Nếu Trang Ung có thể ngã, nâng đỡ tên ngu ngốc Mộc Tiêu Phong kia lên vị trí đề đốc thủy sư, đối với Bạch gia chúng ta mà nói là rất có lợi."

Hàn Hậu Sơ ừm một tiếng: "Vậy ta đi sắp xếp thêm mấy người nữa, Nhiếp Viên mặc dù làm việc không có vấn đề, nhưng sát tâm quá nặng dễ kích động."

Bạch Thượng Niên gật gù đầu: "Đi đi, đã nhiều năm như vậy, chỉ cần người chịu nghiêm túc làm việc, có gì mà không thể làm tốt được? Bạch gia muốn

giành vị trí với những đại gia tộc kia, vẫn phải làm nhiều việc hơn, trả giá nhiều hơn bọn họ, những việc mà các đại gia tộc đó không thèm làm, thủ đoạn bọn họ xem thường, nhưng chúng ta không thể không dùng."

Ông ta nhắc cần câu lên, một con cá lớn mắc câu, không nhin được mà hơi nhếch khóe miệng lên: "Điềm tốt."

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Bởi vì ta họ Bạch

Đối với Trà gia mà nói, Thẩm Lãnh phải đi xa nửa năm là một chuyện rất khó chịu, nhưng từ sau chuyến đi đến thành Trường An cũng Thẩm Lãnh, Trà gia dường như đã trưởng thành hơn trước rất nhiều, bởi vì nàng hiểu nếu mình trở thành mối ràng buộc đối với Thẩm Lãnh, vậy thì Thẩm Lãnh sẽ càng nguy hiểm hơn.

Nàng và Thẩm tiên sinh đứng bên bờ sông nhìn mấy chiếc chiến thuyền chậm rãi từ trong đại doanh thủy sư chạy ra ngoài, mắt hơi đỏ, nhắc tay lên dụi dụi: "Gió lớn thật đấy."

Thẩm tiên sinh gật đầu: "Đúng thế, lớn thật."

Nhưng nào có gió gì chứ?

"Nửa năm này ta không muốn đưa rau đến đại doanh thủy sư nữa."

"Vậy thì không đi."

Thẩm tiên sinh vỗ vỗ vai Trà gia: "Về thôi, chỉ là nửa năm mà thôi, không phải ngươi vẫn luôn muốn một thanh kiếm thật sự sao? Ta giao việc làm ăn đưa rau này cho Trần đại bá, rồi thuê cho ông ấy hai phụ tá, ngươi với ta đi núi Đình Đài một chuyến, ta đưa ngươi đi xin một thanh kiếm."

Trà gia: "Xin kiếm? Tìm ai xin?"

Thẩm tiên sinh nói: "Lúc ta ở thành Vân Tiêu có một bằng hữu, ta sống ở trong thành, ông ta sống ở trên núi Đình Đài ngoại thành, mỗi tháng đều sẽ tìm ta so kiếm. Ông ta nói nếu lúc nào ta thắng ông ta, ông ta sẽ phong kiếm của mình..."

"Tiên sinh thắng ông ta?"

"Không có."

"Vậy lần này đi tiên sinh là muốn thắng ông ta?"

"Không thắng được, nhưng ta có thể nài nỉ xin."

Thẩm tiên sinh nheo mắt, nghĩ đến kẻ một thân ngạo khí kia: "Ông ta tên là Sở Kiếm Liên, một người coi kiếm là huynh đệ, thân nhân, thậm chí là tình nhân của mình, trong mắt ông ta không có gì quan trọng hơn kiếm của ông ta."

Trà gia hơi khó hiểu: "Nếu ông ta đã coi kiếm quan trọng như vậy, tiên sinh hà tất đi làm khó người ta?"

"Ông ta sẽ cho ngươi." Thẩm tiên sinh xoay người: "Chính bởi vì ông ta quá đề ý mấy thanh kiếm đó, cho nên không muốn để kiếm biến thành vật vô chủ."

"Sở Kiếm Liên?"

Trà gia lặp lại cái tên này một lần, vẫn là lần đầu tiên nghe thấy tiên sinh nhắc đến.

Hai người rời khỏi bờ sông trở lại tiểu viện, Thẩm tiên sinh để lại cho Trần đại bá số bạc đủ dùng, lại ra ngoài thuê cho ông ấy hai người giúp việc, buổi sáng mỗi ngày giúp ông ấy đưa rau một chuyến mà thôi, giá cả không tệ, cho nên người cũng dễ tìm.

Trần đại bá hỏi họ khi nào trở lại, Thẩm tiên sinh nói nhanh thì ba tháng, chậm thì nửa năm.

Thành Vân Tiêu cũng không phải là một tòa thành quá lớn, sau khi tiên đế Lý Thừa Viễn kế vị đã sắp xếp thân đệ đệ Lý Thừa Đường là người có uy hiếp lớn nhất đối với mình đến thành Vân Tiêu, là vì nơi này đủ xa xôi, có chút an ninh, cách xa sự huyên náo.

Thành Vân Tiêu ở Phù Tuy đạo phía tây nam Đại Ninh, là một tòa son thành, giao thông với bên ngoài hết sức bất tiện, nơi đó đi đường núi ba ngày ba đêm cũng chưa chắc gặp được một cái thôn, thiên đường của sài lang hổ báo.

Nhưng tòa thành lớn thứ hai Đại Ninh chính là ở Phù Tuy đạo, thành Ngân Diệp cách thành Vân Tiêu gần 1500 dặm là quốc đô của tiền triều Đại Sở. Đại Sở từ lúc khai quốc đến lúc diệt quốc kéo dài 700 năm, đô thành đã trở thành một đạo phủ của Đại Ninh.

Tiền triều cũng từng có quá khứ huy hoàng, tuy không bằng Đại Ninh bây giờ nhưng cũng là nhân vật lớn khiến tứ phương thần phục.

Thật ra Trà gia biết tiên sinh dẫn nàng đến núi Đình Đài là vì sợ nàng quá nhớ Lãnh Tử, Lãnh Tử đi chuyến này gần nửa năm, Thẩm tiên sinh cũng muốn đưa nàng đi giải sầu một chút.

Mặt trời sáng sớm chiếu những tia nắng lên mặt sông, chiến thuyền rẽ vùng kim quang này mà đi, Thẩm Lãnh đứng trên boong thuyền nhìn cảnh sông xa, đường như nhìn thấy dáng vẻ Trà gia trong những sóng nước lăn tăn.

Trần Nhiễm đi đến bên cạnh hán, dựa vào lan can thuyền hít sâu một hơi: "Lãnh Tử, biển lớn lớn lắm hả?"

"Nghe nói rất lớn, rất lớn, mệnh mông vô bờ."

"Oa, biển lớn toàn là nước."

Thẩm Lãnh nheo mắt: "Ngươi muốn nói gì?"

"Cha ta chưa từng thấy biển lớn."

"Vậy thì đợi sau này dẫn Trần đại bá đi một lần."

Trần Nhiễm cảm khái nói: "Có người nói đời người nhất định phải đến ba nơi, lòng dạ sẽ trở nên rộng rãi hơn, thứ nhất chính là bờ biển, thứ hai là đại mạc, thứ ba là thảo nguyên."

Thẩm Lãnh nhìn nhìn ngực Trần Nhiễm: "Ngươi không cần nhìn ba nơi này, ngực cũng rất rộng rồi."

Trần Nhiễm buồn rầu, cũng không biết sao mà ngực quả thực hơi lớn, cho dù trải qua huấn luyện cường độ cao thì chỗ đó vẫn là hai ngọn đồi nhỏ, chẳng cứng rắn chút nào cả.

Lý Thổ Mệnh đi đến bên cạnh Trần Nhiễm nhìn nước sông cảm khái: "Chẳng trách thi nhân có thể viết ra câu thơ như nhật xuất giang hoa hồng thắm hỏa (1), đẹp thật."

Trần Nhiễm: "Nhật xuất..."

Lý Thổ Mệnh hơi ngần ra, kinh ngạc nhìn Trần Nhiễm một cái: "Bi ối."

Trần Nhiễm nghiêm trang nói: "Thật ra mọi người đều hiểu lầm câu thơ này rồi, câu này chắc hẳn là miêu tả thiếu nam thiếu nữ lần đầu yêu đương sau đó lưỡng lự tương duyệt, lần đầu tiên mà, chắc sẽ xuất hiện cảnh như vậy... Nhật xuất, giang hoa, hồng thắm hỏa, người nghĩ xem có phải là đạo lý này không?"

Thẩm Lãnh đá một cước lên mông gã: "Quay về ta sẽ nói với Trần đại bá."

Trần Nhiễm: "Cha ta không hiểu."

Thẩm Lãnh: "Ngươi cũng giỏi nhỉ."

Đúng lúc này có thân binh lớn tiếng hô: "Giáo úy đến!"

Thẩm Lãnh bọn họ vội vàng đứng nghiêm, giáo úy Vương Căn Đống đi đến, ho khan mấy tiếng để bớt lúng túng. Dù sao thì trước đây ông ta đã bớt trang bị của đội mười người của Thẩm Lãnh, còn từng tát Trần Nhiễm một cái, vốn tưởng Thẩm Lãnh sẽ tìm ông ta lý luận vì chuyện này, kết quả là Thẩm Lãnh lại chẳng làm gì cả.

"Các ngươi đang nói chuyện gì?" Vương Căn Đống tìm đại một chủ đề.

Lý Thổ Mệnh hơi căng thẳng, trả lời theo bản năng: "Chuyện nhật xuất giang thủy..."

"Humm?"

Wương Căn Đống hơi ngần người, ông ta nghĩ có thể mình đã nghe lầm, là thủy của nhật xuất, hay là giang thủy thật? Các binh sĩ đều là hán tử thô tục, ngày thường nói đùa mấy câu tục tĩu cũng là chuyện thường, nhưng chưa từng thấy nhóm người Thẩm Lãnh bọn họ thô thiển.

"Hắn đang sợ, nói năng lộn xộn." Trần Nhiễm vội vàng giải vây cho Lý Thổ Mệnh: "Chỉ là nói chuyện lung tung thôi, giáo úy có chuyện gì không?"

Wương Căn Đống liếc nhìn Thẩm Lãnh một cái: "Muốn nói với ngươi vài câu."

Thẩm Lãnh ừm một tiếng, đi theo sau Vương Căn Đống đến phía đuôi thuyền. Vương Căn Đống dường như có chút khó mở miệng, trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Chuyện lần trước bớt trang bị của người..."

Thẩm Lãnh lắc đầu: "Là ta sai."

Wương Căn Đống dừng bước chân, ông ta nghe nói Thẩm Lãnh là một kẻ ngông cuồng bất trị, không ngờ lại có thái độ như vậy.

"Vậy chuyện này cho qua đi, ta tìm người là vì chuyện khác, cũng không quá quan trọng... chỉ là muốn nói cảm ơn."

"Cảm ơn?" Thẩm Lãnh hơi khó hiểu: "Giáo úy một thân một mình đi cứu chúng ta, chúng ta còn chưa nói cảm ơn nữa."

Wương Căn Đống lắc đầu: "Biết tại sao tướng quân thắng ta làm giáo úy không? Chính là bởi vì ta đã đi cứu các người, cả một thuyền người, chỉ có ta đi, tướng quân nói đây mới là việc quân nhân Đại Ninh nên làm, không từ bỏ đồng bào của mình. Đương nhiên còn có nguyên nhân khác, ta nghĩ chắc người biết."

Thẩm Lãnh ừm một tiếng: "Đại khái có thể đoán được... Ân oán giữa Mộc Tiêu Phong và ta đã liên lụy đến giáo úy."

Wương Căn Đống nói: "Thực không dám giấu, trước đó Mộc Tiêu Phong đã tìm ta, muốn sai ta giúp y diệt trừ người, nhưng ta đã cự tuyệt... Lúc người dẫn đội mười người đi tiêu diệt thủy phi, ta lại làm trái mệnh lệnh của Mộc Tiêu Phong mà đi giúp các người, tướng quân cho ta chức giáo úy, là muốn nói với ta phải giữ thân đừng bị người khác lung lạc."

Những lời này nói ra hơi loạn, nhưng cái loạn này chính là tâm cảnh của Vương Căn Đống vào giờ này khắc này.

Ông ta phát hiện trong bất tri bất giác mình đã bị cuốn vào chuyện này, vốn chẳng có chút quan hệ nào với ông ta, đột nhiên lại bị kéo vào, điều này khiến ông ta bất an, cho dù được đề thăng lên giáo úy thì cũng bất an.

"Người cẩn thận một chút, trước đó Mộc Tiêu Phong đã đến Át Tử doanh."

Wương Căn Đống nói xong câu này liền đi, câu này mới là lời ông ta muốn nói với Thẩm Lãnh nhất.

Sáu chiếc chiến thuyền đi qua sông Nam Bình vào Đại Vận Hà đi thẳng xuống phía nam, hơn hai ngàn dặm tiếp theo chắc hẳn bình an vô sự. Đại Vận Hà là tiền triều Đại Sở gần như dốc hết quốc lực để mở ra, thế nhân đều nói là hao tài tốn của, nhưng đánh giá của đương kim bệ hạ đối với việc Đại Sở mở Đại Vận Hà lại là tám chữ khiến người rung động... Quá tại đương đại, công tại thiên thu.

Bên bờ Đại Vận Hà có ngọn núi Quý Mông, chạy dọc đường sông theo hướng nam bắc liên miên không dứt. Nhóm thủy phi lớn nhất trên Đại Vận Hà này ẩn thân ngay trong hồ Mông Sơn dưới núi Quý Mông, đường thủy phức tạp, địa phương cũng không có thủy quân, thủy phi ở vùng này quả thực là mặc sức sinh trưởng. Nhóm thủy phi này đã xây dựng thủy trại ở hồ Mông Sơn, ít nhất có quy mô 500-600 người.

Cho dù như vậy, thủy phi cũng không dám ra ngoài hành hung vào ban ngày, cho dù là sương binh (2) cũng có thể đánh cho bọn chúng toi bời hoa lá, chỉ cần ở trên đất liền, bọn chúng sẽ không dám ngang ngược.

Đại Ninh có 19 đạo, mỗi một đạo đều có một vệ chiến binh trú đóng, nhưng một đạo 19 quận, tất nhiên chiến binh không quản hết được, cho nên mỗi quận, thậm chí mỗi huyện đều có sương binh. Trang bị huấn luyện của những sương binh này đều là nha môn địa phương phụ trách, không thể so với chiến binh, nhưng khí giới giáp trụ cũng mạnh hơn thủy phi nhiều.

Nhóm thủy phi này tự xưng là Liên Vân trại, đại đương gia tên là Hà Liên, nhị đương gia là Bạch Chiêm Vân, tên Liên Vân trại chính là từ đây mà ra.

Lúc này trong đại sảnh tụ tập của thủy trại, đại đương gia Hà Liên về mặt đề phòng nhìn mấy người khác đến thăm, cùng với một hòm chứa đầy bạc trắng đặt trước mặt y. Người khách rất chu đáo, không dùng nguyên cả đĩnh bạc mà là bạc vụn, sẽ không bị quan phủ truy tra được.

Nhưng chuyện mà người khách đề xuất, y thật sự không dám nhận lời, cho dù hòm bạc trắng đó quá mê người.

"Xin lỗi Nhiếp tiên sinh."

Hà Liên cười đứng dậy: "Bạc thật sự là thứ khiến người ta khó kháng cự nhất trên thế giới này, ta đưa ra quyết định rất khó khăn, nhưng mà suy trước tính sau, ta vẫn cảm thấy thứ phải đảm bảo trước nhất là sinh tử của mấy trăm huynh đệ dưới tay ta. Người mà người bảo chúng ta đi giết chính là một đoàn suất của thủy sư sông Nam Bình, đừng nói không dễ làm, cho dù là giết được người rồi, thủy trại nhỏ nhoi này của chúng ta cũng không cản được thủy sư sông Nam Bình trả thù. Biết tại sao Liên Vân trại trước nay vẫn được coi là an ổn không? Bởi vì ta thức thời, tuyệt đối sẽ không lai vãng đến sông Nam Bình."

Nhiếp Viên gật gù đầu: "Đại khái đã đoán được đại đương gia sẽ có thái độ như thế này, quả thực hơi làm khó người, dù sao người phải giết cũng không phải người tầm thường gì. Đoàn suất tuy chỉ là võ chức thất phẩm nhỏ nhoi, nhưng dính dáng đến sự uy nghiêm của thủy sư Đại Ninh, không bị trả thù là chuyện không thể nào, cho nên ta còn chuẩn bị đường lui cho tướng quân và các huynh đệ. Đại đương gia nghĩ xem, cho dù bây giờ thủy sư sông Nam Bình không đến vây đánh, sau này cũng không đến ư?"

Nhiếp Viên cười nói: "Chỉ sợ các người trốn được hôm nay cũng không trốn được ngày mai, thủy sư sớm muộn gì cũng sẽ đến, ta có thể cho người một sự đảm bảo... Sau khi giết được Thẩm Lãnh, người của cả Liên Vân trại người đều sẽ được Át Tử doanh thu nhận, hoặc là trở thành sương binh địa phương, các người lắc mình là biến hóa từ phi thành binh. Sau khi xong việc ta lại đưa thêm nhiều bạc, đủ cho mỗi người dù không làm thủy phi nữa cũng

không lo ăn uống, như vậy lẽ nào không tốt?"

Hà Liên không nhịn được, chầm biếm nói: "Mạnh miệng thì nói hay như thế, chỉ sợ xong việc rồi thì việc đầu tiên ngươi muốn làm chính là diệt Liên Vân trại của ta thôi."

Nhiếp Viên hỏi: "Đại đương gia đã quyết định không chấp nhận hảo ý của ta?"

Hà Liên khoát tay: "Tiễn khách."

Nhiếp Viên đột nhiên hỏi một câu: "Nếu Liên Vân trại không có đại đương gia, vẫn là Liên Vân trại sao?"

Hà Liên nhướn lông mày: "Có phải các ngươi không muốn đi không?"

Nhiếp Viên đột nhiên tiến lên một bước lớn, trong tình huống Hà Liên không hề có phản ứng gì đã rút bội đao của y ra, nhanh đến mức khó mà tưởng tượng. Đao chọc vào ngực Hà Liên, sau đó Nhiếp Viên lại vồ một chường lên chuôi đao, phập một tiếng, đao trực tiếp xuyên qua thân thể bay ra ngoài từ phía sau.

Đằng sau Hà Liên, nhị đương gia Bạch Chiêm Vân tiếp được đao bộp một tiếng, lưỡi đao quét ngang cắt vào đầu gối Hà Vân. Hà Vân ôm ngực quỳ xuống bộp một tiếng, quay đầu nhìn Bạch Chiêm Vân, dùng chút sức lực cuối cùng hỏi: "Tại sao?"

Bạch Chiêm Vân nhìn có vẻ hơi áy náy, quỳ xuống đỡ thân thể Hà Liên, áp sát tai y khẽ nói: "Bởi vì ta họ Bạch."

(1) Nhật xuất giang hoa hồng thắm hóa: câu thơ trong bài Úc Giang Nam kỳ 1 của Bạch Cư Dị.

(2) Sương binh: đội quân phụ trách các loại tạp dịch đời Tống.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Ngươi chỉ cần phối hợp mà thôi

Thẩm Lãnh ở trên thuyền chỉnh lý lại hành lý của mình, đột nhiên phát hiện một món đồ không nên xuất hiện trong túi đồ của mình... Thôi vàng kia.

Trước ngày rời khỏi đại doanh thủy sư chuẩn bị xuống phía nam, Thẩm Lãnh đặc biệt xin nghỉ phép về nhà một chuyến, đã nói chuyện với Trà gia và Thẩm tiên sinh rất lâu, sáng sớm ngày hôm sau lại chạy về đại doanh thủy sư báo danh. Lúc đêm Trà gia đã chuẩn bị y phục giặt sạch và đồ dùng cho hần, chần hần chính là lúc đó Trà gia đã bỏ vàng vào trong túi đồ của hần.

Thẩm Lãnh nghĩ thôi vậy, lúc mình đưa vàng cho Trà gia, Trà gia cũng không có biểu hiện vui vẻ lắm, sau này lúc hần nói chuyện với tiểu bản tử Trần Nhiễm, Trần Nhiễm lập tức mắng hần ngu ngốc, lễ vật tặng nữ hài tử đâu có như vậy, cho tiền bảo nằng ta tự đi mua đồ muốn mua, quá thô thiển, chẳng tình cảm chút nào cảm.

Nghĩ đến thợ thủ công của Diệp tộc nam cương giỏi nhất chính là chế tạo trang sức vàng bạc, dùng số vàng này làm một cây trâm vàng cho Trà gia, trên đường về lúc qua Hồ Kiến đạo lại mua một ít bạch trà nổi tiếng ở địa phương cho tiên sinh.

Trần Nhiễm tựa vào thuyền nhìn Thẩm Lãnh đang ngẩn ngơ: "Nghĩ gì thế?"

Thẩm Lãnh cười cười: "Chỉ đang nghĩ lúc quay về mua chút lễ vật cho tiên sinh và Trà gia, và cả Trần đại bá."

Trần Nhiễm vỗ trán: "Ngươi không nói ta cũng quên mất, ta cũng phải mua vài món đồ cho ta cha, cộng thêm của ngươi nữa là hai phần, cha ta nhất định rất vui."

Thẩm Lãnh ừ một tiếng, còn chưa nói gì thì đã nghe thấy bên ngoài có người gọi tên hần. Thẩm Lãnh ra ngoài khoang thuyền mới chú ý đến giáo úy Vương Căn Đống cùng với các đoàn suất khác gần như đã có mặt đông đủ.

"Hiện tại người đã đông đủ." Vương Căn Đống khẽ gật đầu với Thẩm Lãnh: "Lúc này Sầm tướng quân phái người đến thông báo ta đi nghỉ sự, ta truyền đạt lại ý của tướng quân một chút. Tướng quân nói để đảm bảo an toàn cho đội thuyền, chuẩn bị phân đội thuyền thành hai tốp, chọn ra một thuyền làm tiên phong mở đường phía trước, các thuyền còn lại và thuyền tiên phong duy trì khoảng cách 30 dặm."

Thẩm Lãnh bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, không nhịn được khóe miệng nhếch lên: "Sợ là thuyền chúng ta phải làm tiên phong rồi."

Wương Căn Đống hơi ngẩn ngơ: "Sao ngươi biết?"

Thẩm Lãnh nhún vai: "Thuộc hạ đoán lung tung."

Vương Căn Đống nói: "Để công bằng nên tướng quân đã quyết định cho mấy giáo úy chúng ta rút thẻ, thẻ đen và thẻ đỏ, trong đó chỉ có một thẻ đỏ, người rút trúng thẻ đỏ là tiên phong."

Thẩm Lãnh lầm bầm nói: "Cho nên giáo úy là người đầu tiên rút thẻ? Hơn nữa lần đầu tiên đã rút được thẻ đỏ?"

Vương Căn Đống thậm chí còn hoài nghi Thẩm Lãnh có mặt ở hiện trường: "Đúng thế, người lại là đoán?"

Thẩm Lãnh thầm thở dài một tiếng trong lòng, thầm nghĩ đâu có chuyện trùng hợp như thế. Cái này không tính là sắp xếp trùng hợp gì, chỉ sợ trong hộp đều là thẻ đỏ, nhưng chỉ cần đảm bảo Vương Căn Đống là người rút thẻ đầu tiên, sau khi Vương Căn Đống rút thẻ thì tất nhiên những người khác không cần phải rút nữa, cũng sẽ không có ai phát hiện trong hộp thật ra hoàn toàn không có thẻ đen.

Nếu như thế, tướng quân dẫn đầu đội lần này Sầm Chính có vấn đề?

Thẩm Lãnh nhớ trong đêm trước lúc xuất phát 10 ngày Trang Ung đặc biệt đến tìm mình, yêu cầu mình đảm bảo lần xuống phía nam cướp chiến thuyền của Cầu Lập quốc này nhất định phải thành công. Lúc đó Thẩm Lãnh đã nghĩ, rốt cuộc trong thủy sư có bao nhiêu người Trang Ung không dám tin nhiệm?

Vậy nhưng người xuống hải cương phía nam lần này đều là Trang Ung đích thân lựa chọn kỹ càng. Dũng Nghị tướng quân ngũ phẩm Sầm Chính dẫn đội là bộ hạ cũ của Trang Ung, tham tướng tòng ngũ phẩm Bạch Tú cũng là tùy tùng đi theo Trang Ung từ ngày đầu tiên thủy sư thành lập, theo lý mà nói thì hai người này sẽ không có vấn đề gì mới đúng.

Về phần những người khác, không có năng lực có thể so với suy nghĩ của Sầm Chính.

Cho nên người có vấn đề chỉ có thể là Sầm Chính, hoặc là Bạch Tú.

Thẩm Lãnh áy náy nhìn Vương Căn Đống một cái: "Nếu đã định như thế rồi, không còn cách nào khác, nhưng ta cảm thấy giáo úy nên có sắp xếp ổn thỏa hơn."

Vương Căn Đống tòng quân nhiều năm, đương nhiên gã không thể nào không nhìn ra biểu hiện khác thường của Thẩm Lãnh, cho nên khoát tay cản dận những người khác một tiếng: "Tất cả đi chuẩn bị một chút đi, thuyền tiên phong chức trách quan trọng, đừng làm hỏng việc, Thẩm Lãnh ở lại."

Các đoàn suất khác chấp tay cúi đầu, quay người rời đi.

Vương Căn Đống đợi mọi người đi hết rồi mới hỏi Thẩm Lãnh: "Có phải người nhìn ra điều gì không?"

Thẩm Lãnh nói: Là ta làm liên lụy đến mọi người, nào có chuyện trùng hợp như vậy, gọi huynh đi rút thẻ huynh liền rút được thẻ đỏ, chẳng qua là Mộc Tiêu Phong vẫn không định buông tha ta thôi."

Vương Căn Đống đại khái cũng đã đoán được, trong lòng cực kỳ bất mãn. Đương nhiên sự bất mãn này không phải nhằm vào Thẩm Lãnh, mà là đối với Mộc Tiêu Phong. . . Tên con ông cháu cha đó hoàn toàn không màng đến sự an nguy của tướng sĩ thủy sư Đại Ninh, cũng căn bản không coi quân luật quốc pháp ra gì. Thủy sư xuống hải cương phía nam là chuyện rất quan trọng, dính dáng đến sự tồn vong của thủy sư sau này, vậy mà Mộc Tiêu Phong lại dám ngáng chân trong nhiệm vụ quan trọng như vậy.

"Cũng không phải không có cách." Thẩm Lãnh nói: "Hai bên chiến thuyền Hùng Ngưu có treo mỗi bên một chiếc Phi Ngưu, giáo úy đại nhân cho ta hai chiếc Phi Ngưu, ta dẫn đoàn của ta mở đường phía trước Hùng Ngưu, nếu thật sự có vấn đề gì, giáo úy không cần cứu ta, chỉ cần đảm bảo chiến thuyền Hùng Ngưu không gặp bất trắc."

"Không được!" Vương Căn Đống nhướn lông mày: "Quân nhân của Đại Ninh, bất kể là ở chiến binh hay là ở thủy sư, đều chưa từng xảy ra chuyện vứt bỏ đồng bào của mình, nếu ngay cả thù hạ của mình mà ta cũng không bảo vệ được, còn tính là giáo úy hợp cách gì chứ."

"Đối thù rất âm hiểm. . ." Thẩm Lãnh dựa vào thành thuyền nói: "Mộc Tiêu Phong không giết chết ta sẽ không từ bỏ ý đồ, không cần phải vì ta mà làm hại người của tiêu doanh chúng ta."

Vương Căn Đống nói: "Lời thế này sau này không được nói nữa, ta không thích."

Thẩm Lãnh ồ một tiếng: "Vậy thế này, vẫn là để người của ta ngồi trên hai chiếc Phi Ngưu mở đường phía trước, nếu có vấn đề thì Hùng Ngưu chi viện. Ta đoán Mộc Tiêu Phong cũng không có bản lĩnh gì khác, chẳng qua là tiếp tục mua chuộc thủy phi trên Đại Vận Hà hạ thù với ta mà thôi. Nhưng thủy phi trên Đại Vận Hà thì kẻ mạnh nhất không ai qua được đám người Liên Văn trại, phân lượng khoảng chừng không quá mấy trăm người, đánh chết bọn chúng cũng không dám trực tiếp hạ thù với đội thuyền của chúng ta, cách duy nhất chính là điều ta đơn độc ra ngoài."

Thẩm Lãnh nói: "Phòng chừng sẽ còn có cao thủ do Mộc Tiêu Phong phái đến trà trộn bên trong, thủy chiến trên sông thì chúng ta cũng không đến mức sợ hãi, giáo úy dẫn theo Hùng Ngưu ở phía sau xem là được, nếu có vấn đề thì đến chi viện, hoặc là lùi lại hội hợp với đội thuyền, cũng không thể hại tính mạng của các huynh đệ được."

Vương Căn Đống gật gật đầu: "Người sẽ không chỉ nghĩ đến những điều này, đúng không?"

Thẩm Lãnh cười: "Đương nhiên sẽ không, giáo úy có bản đồ không?"

Vương Căn Đống gật đầu: "Vốn dĩ cấp bậc này của ta không có bản đồ, nhưng nếu ta đã làm tiên phong nên có xin Sầm tướng quân một bản, còn phải trả lại đây."

Thẩm Lãnh giờ tay ra: "Lấy xem thử."

Vương Căn Đống lấy bản đồ trải ra trên sàn thuyền, Thẩm Lãnh ngồi xuống xem cẩn thận, sau đó đặt ngón tay lên một điểm trong đó: "Nơi thích hợp nhất để tập kích chúng ta là ở đây..."

"Đây là..."

Vương Căn Đống sắc mặt hơi biến: "Chuyện này sao có thể, đây là bến thuyền quan bỏ mà cứ cách 300 dặm trên Đại Vận Hà là sẽ có, quan thuyền và thương thuyền qua lại đều sẽ bỏ sung đồ dùng ở bến thuyền quan bỏ, mỗi bến thuyền quan bỏ có ít nhất 300 tinh nhuệ sương binh đóng trú, thủy phi ăn tìm gấu gan báo sao mà lại dám đến bến thuyền quan bỏ hành hung?"

"Giáo úy xem, hai bên bến thuyền quan bỏ đều là phân nhánh đường thủy, thuận tiện vận chuyển bỏ sung từ địa phương đến bến thuyền, thuyền của thủy phi có thể dễ dàng cập bến thuyền. Theo ta biết thì bến thuyền quan bỏ mặc dù hiệu xưng có 600 tinh nhuệ sương binh đóng, nhưng trên thực tế là luân phiên canh giữ, sương binh của hai tiêu doanh đôi ca nghỉ ngơi, cũng chính là chỉ có khoảng chừng 150 sương binh canh gác."

Thẩm Lãnh tiếp tục nói: "Nếu thủy phi trà trộn trong thương thuyền vào bến thuyền quan bỏ, sương binh rất khó phân biệt, mấy chục người trà trộn vào là đủ rồi, đến buổi tối nội ứng ngoại hợp, giải quyết bến thuyền quan bỏ không phải là vấn đề. Thuyền của chúng ta là thuyền tiên phong, thuyền đầu tiên vào bến thuyền quan bỏ bỏ sung đồ dùng, mà theo lẽ thường thì chúng ta đến bến thuyền quan bỏ căn bản là không cần đề phòng gì cả..."

Vương Căn Đống nghe xong vẻ mặt sầu lo: "Nếu thật sự bị người đoán trúng, chúng ta không vào bến thuyền quan bỏ không phải là xong rồi à."

"Không!" Thẩm Lãnh rất nghiêm túc nói: "Kỹ thuật phá thuyền của thủy phi cực kỳ linh hoạt, hơn nữa người nào cũng giỏi bơi lội, cho nên nếu thật sự khai chiến trên Đại Vận Hà, thuyền của chúng ta quá lớn ngược lại sẽ không thuận tiện, nếu đội thuyền không chỉ viện chúng ta, chúng ta sẽ bị thuyền nhỏ của thủy phi cắn chết tươi giống như kiến gặm hổ vậy. Nhưng chỉ cần ở trên đất liền, chiến binh Đại Ninh chúng ta sợ ai chứ?"

Vương Căn Đống: "Người có cách rồi?"

Thẩm Lãnh cười cười có chút ngại ngùng: "Có một cách, không thành thực lắm."

Vương Căn Đống thờ dãi nói: "Người cười giống như một con cáo già vậy, còn không thành thực?"

Thẩm Lãnh nói: "Nếu giáo úy tin ta, thì ta sẽ nói cách đó ra, nếu không tin ta..."

Vương Căn Đống nhú mày: "Đâu ra lắm lời nhảm vậy, nói!"

Thẩm Lãnh: "Ồ..."

Cùng lúc đó, trong Liên Vân trại.

Nhiếp Viên ngồi trên ghế của khách chấp tay: "Bây giờ có thể chúc mừng một chút rồi, Bạch đại đương gia."

Nhị đương gia cũ của Liên Vân trại – Bạch Chiêm Vân sắc mặt khó coi: "Người hành sự tùy tiện như vậy, mạng lưới ta khổ tâm kinh doanh trên giang hồ nhiều năm như vậy đều sẽ bị người hủy hoại."

"Không đáng nhắc đến." Nhiếp Viên thân nhiên nói: "Lôi kéo một Mộc Tiêu Phong, có lợi hơn so với người xây dựng một mạng lưới giang hồ nhiều. Đây là Đại Ninh, không phải mấy tiểu quốc to bằng cái rắm kia, trên giang hồ chẳng ai làm được nhất hồ vạn ứng, cho dù làm được, chiến binh Đại Ninh tùy tiện đánh qua là có thể quét sạch, ngay cả căn bản cũng chẳng còn."

"Vội lại mấy người trên lục lâm đạo mà người lôi kéo lại càng không có lợi ích lớn, môn phái giang hồ chính kinh đều nhất định phải có môn đệ của triều đình Đại Ninh, số phận đều bị triều đình nắm giữ trong tay, ai dám ngông cuồng? Người trên lục lâm đạo không thể lộ diện, người trong tộc cũng không thêm dùng bọn họ, lẽ nào bản thân người chưa từng nghĩ qua... Nếu người thật sự có tác dụng lớn như thế, gia tộc cũng sẽ không phái người đi lăn lộn trên giang hồ..."

Bạch Chiêm Vân đứng bật dậy: "Nhiếp Viên, một ngoại nhân như người không có tư cách bình phẩm chuyện của Bạch gia, nhân phẩm của Bạch gia ta."

Nhiếp Viên cười lạnh: "Hay là muốn xem năng lực, ta không họ Bạch nhưng phân lượng ở Bạch gia nặng hơn người nhiều, người có tin không? Đừng có tức giận lớn như vậy, ta đây là cho người một con đường sáng, chuyện này làm xong rồi, bên phía tướng quân còn có thể quên người? Chuyện người từ giang hồ đến sĩ đồ, người lỗ hay là lười? Về phần mấy trăm người Liên Vân trại này, chết thì chết, chết không đáng tiếc."

Sắc mặt Bạch Chiêm Vân thay đổi không ngừng, cuối cùng cũng không thể nói được gì, xui xẻo ngồi xuống.

Nhiếp Viên khinh miệt hừ một tiếng: "Vậy là đúng rồi, giữa ta và người sẽ không có quá nhiều va chạm, hà tất phải quá cứng nhắc? Tướng quân không cho phép xuất hiện bất trắc, nếu như có bất trắc thì người đầu tiên chết là người, sau đó mới là ta... Bắt đầu từ bây giờ ta phụ trách chuyện này, người chỉ cần phối hợp là đủ rồi."

Bạch Chiêm Vân trầm mặc một lúc lâu mới lạnh mặt nói: "Vậy thì xin Nhiếp tiên sinh căn dặn."

"Bến thuyền quan bỏ." Khóe miệng Nhiếp Viên nhếch lên: "Sẽ không ai ngờ được chúng ta lại động thủ ở bến thuyền quan bỏ."

Sắc mặt Bạch Chiêm Vân đại biến, giọng nói khàn khàn: "Con mẹ nó nguoi điên rồi hả?"

Nhiếp Viên nhìn về phía y, trong mắt lóe lên sát khí: "Sau này nếu ta còn nghe thấy nguoi nói chuyện với ta không khách khí như thế, nguoi có tin ta không chỉ có thể dập tắt tương lai của một mình nguoi, còn cắt đứt phân chi nhất mạch mà gia tộc nguoi không nhập lưu không? Ta không muốn nói lại lần thứ hai, chuyện này, ta phụ trách, nguoi phối hợp."

Bạch Chiêm Vân siết chặt nắm đấm, rất lâu sau mới chậm rãi buông lỏng.

"Nguoi nói tiếp."

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Mai phục

Để cho ổn thỏa, Thẩm Lãnh vẫn quyết định dẫn nguoi của mình ngồi thuyền nhỏ Phi Ngư mở đường phía trước Hùng Ngư. Phi Ngư cũng dài hơn 30 mét, nhưng hai thuyền chở hơn 120 binh sĩ tất nhiên là quá tải, Thẩm Lãnh chỉ dẫn theo một nửa, mỗi thuyền chở hơn 30 nguoi.

Đỗ Uy Danh và Vương Khoát Hải hai nguoi quản đội ở trên Phi Ngư 2, Thẩm Lãnh quản ba đội mười nguoi ở Phi Ngư 1, hai thuyền một trước một sau, kéo giãn khoảng cách với Hùng Ngư ở phía sau khoảng 200 mét.

Vương Căn Đồng hạ lệnh tất cả binh sĩ trên Hùng Ngư duy trì trạng thái lâm trận, không ai được phép buông lỏng, nguoi trên chiến thuyền luân phiên canh gác luân phiên nghỉ nguoi, cho dù là buổi tối lúc ngủ cũng không được tháo giáp.

Thuận theo Đại Vận Hà đi xuống phía nam khoảng hai ngày bình an vô sự, trái tim đang căng cứng của Vương Căn Đồng cũng hơi thả lỏng một chút, nhưng cách bến thuyền quan bỏ cũng chỉ còn lộ trình chưa đến một ngày nữa, ông ta cũng hy vọng sự phán đoán hoang đường của Thẩm Lãnh là sai.

Đến tối ba chiếc thuyền một lớn hai nhỏ dừng lại bên bờ sông, đội thuyền ở phía sau quả nhiên trước sau vẫn duy trì khoảng cách không có bám theo, cho dù là buổi tối cũng không cắm trại cùng nhau.

Một đêm yên ắng, ngày hôm sau trời vừa sáng đã nhổ neo, vẫn là hai chiếc Phi Ngư mở đường ở phía trước, Hùng Ngư theo sát phía sau. Qua buổi trưa đã đến bên ngoài bến thuyền quan bỏ, nhìn thuyền đến thuyền đi dường như không có bất cứ chỗ nào bất ổn.

Hai chiếc Phi Ngư đến gần bến thuyền, thương thuyền ở gần vội vàng nhường đường, không bao lâu Hùng Ngư cũng dừng lại.

Thẩm Lãnh từ Phi Ngư nhảy lên cầu buộc dây thuyền, sau đó gọi nguoi vào vận chuyển đồ sung. Hoàng đế bệ hạ vô cùng sùng ái thủy sư giống như đứa con nhỏ nhất của mình vậy, trước đó không lâu đã hạ chỉ thủy sư vào bất cứ bến thuyền quan bỏ nào đều không cần mua vật phẩm, bến thuyền quan bỏ chính lý danh sách vật tư xong trực tiếp báo cáo với Hộ bộ là được.

Một nguoi mặc quân phục giáo úy sương binh bước nhanh đến, các lão bách tính nghĩ giáo úy thì nhất định lớn hơn đoàn suất, nhưng giáo úy sương binh này lúc nhìn thấy Thẩm Lãnh lại giống một hạ quan hơn, hết sức khúm núm khách khí.

Sương binh đều là địa phương huấn luyện, các huyện thì phát khoản, Giang Nam đạo giàu có, huyện nha cũng trang bị cho sương binh đến tận răng. Nhưng sương binh chỉ là sương binh, không tính là quân hộ, cho nên đãi ngộ cũng còn xa mới bằng chiến binh, huống hồ Đại Ninh mấy trăm năm đã chưa từng có sương binh tham chiến, luận chiến lực cũng kém xa chiến binh.

Mà giáo úy sương binh không tính phẩm cấp, còn một đoàn suất như Thẩm Lãnh là thất phẩm chính quy, theo cấp bậc mà nói thì cùng cấp với huyện lệnh, so với huyện thừa thống lĩnh sương binh một huyện còn cao hơn nửa cấp.

Cho nên phần lớn thời gian huyện lệnh địa phương đều sẽ không phục, chương quản một huyện hàng chục vạn nhân khẩu, cùng cấp với một đoàn suất quản lý hơn trăm nguoi, quả thực có vẻ hơi uất ức. Rất nhiều nguoi đều ngưỡng mộ tiền triều Đại Sở, hoàng đế Đại Sở quy định đồng cấp võ chức thấp hơn văn chức, gặp nhau phải hành lễ với quan viên văn chức.

Mà Đại Ninh thượng võ, cho dù thái bình cường thịnh đã mấy trăm năm thì vẫn không thay đổi.

"Ti chức Hà Chiêm Vân, giáo úy sương binh huyện Ninh Vũ, bái kiến đại nhân." Nguoi tự xưng là Hà Chiêm Vân chấp tay cúi nguoi.

Thẩm Lãnh vội vàng đỡ hai cánh tay hắn ta: "Chúng ta cùng là quân nhân Đại Ninh, không cần khách khí như thế."

"Mời đoàn suất đại nhân vào trong nghỉ ngơi, vật tư cần bổ sung ta sẽ nhanh chóng sắp xếp cho đại nhân, xin hỏi đại nhân xưng hô thế nào?"

"Đoàn suất thủy sư, Thẩm Lãnh."

Nghe thấy mấy từ này, ánh mắt của Hà Chiêm Vân hơi thay đổi, nhưng mượn nụ cười để che giấu đi: "Mau vào trong nghỉ ngơi đi, ta đã sai người chuẩn bị trà rồi."

Thẩm Lãnh gật đầu: "Cũng tốt, vào trong ngồi chút, trên thuyền lác lư đau cả đầu."

Hà Chiêm Vân khách khí bảo Thẩm Lãnh vào phòng khách ở bên trong nghỉ ngơi, Vương Khoát Hải và Đỗ Uy Danh hai người dẫn đội đội vật tư bổ sung ở cầu thuyền. Thẩm Lãnh không báo Trần Nhiệm xuống thuyền, một thân tín khác Lý Thổ Mệnh ở trên Phi Ngự 2 cùng mấy người canh giữ cũng không xuống, nếu thật sự có chuyện gì, hai chiếc Phi Ngự chính là đường lui của bọn họ.

Thẩm Lãnh đơn độc một mình vào phòng khách, hai sương binh trong lực lượng đang đợi ở trong phòng, rót trà cho Thẩm Lãnh, sau đó liền đứng cạnh cửa. Hai người đứng hai bên giống như môn thần, nhưng môn thần thông thường đều đứng ở bên ngoài, đâu có đạo lý ở bên trong?

"Lúc này đoàn suất nói, ngài tên Thẩm Lãnh? Xem đầu óc của ta này, người còn chưa già, sao đã hồ đồ thành thế này rồi."

Hà Chiêm Vân như cười như không hỏi một câu.

Thẩm Lãnh gật đầu: "Không ai vẽ chân dung cho người sao?"

Hà Chiêm Vân sắc mặt khẽ biến: "Thẩm đoàn suất nói lời này là ý gì?"

Thẩm Lãnh nhìn nhìn chén trà nóng kia: "Người rất thơm, nếu ta uống rồi, sẽ chết hay là hôn mê?"

Hà Chiêm Vân sắc mặt càng lúc càng khó coi: "Tỉ chức có chút nghe không hiểu lời của đoàn suất."

Ngón tay của Thẩm Lãnh gõ vào tay vịn của ghế theo nhịp điệu: "Các người cũng thật sự dám tập kích bến thuyền quan bộ, đã giết hết 300 sương binh ở đây rồi sao? Tội nặng như thế, sợ là cửu tộc cũng sẽ bị tru di, tập kích quan quân cướp bến thuyền đã là mưu nghịch rồi nhĩ."

Hắn đẩy đẩy chén trà nóng kia sang bên phía Hà Chiêm Vân: "Xem ra hình như người rất nóng, sao trán toát mồ hôi rồi, đây, uống chén trà nóng cho mát?"

Hà Chiêm Vân hít sâu một hơi, tay cầm lên chuỗi đao: "Làm sao người nhìn ra được?"

Thẩm Lãnh chỉ chỉ vào y phục của một trong số sương binh ở cửa: "Huyện Ninh Vũ giàu như thế, quân phục đặt làm cho sương binh không vừa người như vậy sao? Vừa hay ta còn thăm dò được một chuyện, đại đương gia của Liên Vân trại tên Hà Liên, nhị đương gia tên Bạch Chiêm Vân, giáo úy Hà Chiêm Vân... Người là người nào? Quan trọng nhất là, ta đã nghĩ đến các người sẽ tập kích bến thuyền quan bộ, cho nên phái người lên bờ ngay trong đêm nhanh chóng đến để nhắc nhở sương binh phòng ngự tốt, nhưng vẫn đến muộn."

Bạch Chiêm Vân đứng bật dậy: "Cho dù người nhìn ra thì có thể làm sao?"

Thẩm Lãnh nhún nhún vai: "Người biết điều đầu tiên trong luật Đại Ninh không?"

Bạch Chiêm Vân hừ một tiếng: "Ta không cần phải biết."

"Người nên biết." Thẩm Lãnh gác chân lên đường như cũng chẳng để ý một chút nào, mí mắt hơi ngước lên: "Kẻ mưu nghịch chết."

"Giết hửn!" Bạch Chiêm Vân phẫn nộ quát một tiếng.

Hai thủy phi đóng giả sương binh ở cửa lập tức nhào đến, hai thanh đao chém xuống đầu Thẩm Lãnh, Thẩm Lãnh ngửa ra sau, hai tay nắm ghế, đao của thủy phi lập tức chém vào khoảng không, còn chưa kịp phản ứng lại, ghế của Thẩm Lãnh đã quét ngang một cái.

Bịch một tiếng, ghế đập lên đầu một tên thủy phi nữ hoa luôn, không biết bao nhiêu rầm gõ đâm vào mặt tên kia, một giây sau một cái chân ghế gãy đã bay sang, chọc vào cổ họng tên thủy phi này, máu phun ra như thác.

Tên thủy phi còn lại sợ mặt không còn giọt máu, theo bản năng lia đao sang ngang, Thẩm Lãnh giờ tay trái ra nắm lấy cổ tay của thủy phi, người đẩy về phía trước, đầu vai thúc mạnh vào dưới nách người kia, rắc một tiếng, cánh tay rời ra.

Tiếp đó đao của tên thủy phi kia chọc vào ngực thủy phi, Thẩm Lãnh vọt lên đuổi theo Bạch Chiêm Vân đã chạy ra ngoài.

Vừa mới đẩy cửa ra thì mười mấy mũi tên đã bắn về phía Thẩm Lãnh, Thẩm Lãnh dùng vỏ đao ra chống đỡ trái phải, mười mấy mũi tên bị hấn gạt ra hết. Hắc tuyến đao quá nặng, không thích hợp với kiểu múa đao linh hoạt này.

Thẩm Lãnh cầm vỏ đao xoay một cái, một bên bật ra một sợi dây dài mảnh, phía trước có một móc câu nhỏ, sau khi móc câu bay ra, bộp một tiếng đã mở ra biến thành ba vuốt sắt chộp lên vai Bạch Chiêm Vân, Thẩm Lãnh phát lực kéo Bạch Chiêm Vân về.

Hắn ở phía sau Bạch Chiêm Vân một tay túm gáy đối phương, cả người đều được Bạch Chiêm Vân che chắn, chỗ xa đã có mấy chục tên thủy phi bao vây phòng khách lại không dám ra tay.

"Bắn tên!"

Nhiếp Viên từ phía sau đám người đi ra lớn tiếng hô một câu, nhưng những thủy phi kia nhìn thấy Bạch Chiêm Vân bị bắt được, đầu dám hạ thủ.

"Giết kẻ đó, thưởng 200 lượng bạc trắng."

Nhiếp Viên thêm phần thưởng nhưng vẫn không có ai dám bắn cung.

Nhiếp Viên sắc mặt trắng bệch, một cước đạp tên thủy phi bên cạnh ra, đồng thời giật lấy cây cung trong tay đối phương, hắn ta rút hai mũi tên trong ống tên của tên thủy phi kia rồi làm động tác ngắm bắn, vuu vuu hai tiếng, mũi tên gần như đồng thời bay ra.

Phập phập!

Hai mũi tên nối nhau cắm vào ngực Bạch Chiêm Vân, cơ thể Bạch Chiêm Vân cứng đờ, đầu tiên là cúi xuống nhìn mũi tên còn đang rung trên ngực mình, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Viên: "Người... lại ác độc như vậy..."

Nhiếp Viên hừ một tiếng: "Người sống, còn phải an bài hậu lộ cho người, quá phiền phức."

Hắn ta ném cây cung cho tên thủy phi bị hắn ta đạp ngã trước đó: "Giết bọn chúng, các người vinh quang phú quý, không giết, các người tất chết không nghi ngờ!"

Bị áp lực, một tên thủy phi cắn răng bắn một mũi tên, bởi vì quá mức căng thẳng nên mũi tên kia bay lệch chỗ Thảm Lãnh đến nửa mét. Thảm Lãnh khề thờ dài, dùng ngón tay quẹt chút máu trên người Bạch Chiêm Vân, sau đó vẽ một vòng tròn đỏ trên trán Bạch Chiêm Vân.

"Nhắm chỗ này, không cảm ơn."

Nhiếp Viên quay đầu liếc mắt một cái, chiến binh thủy sư bên phía cầu thuyền đã bắt đầu xông đến bên này, hắn ta lớn tiếng ra lệnh một câu, thủy phi sớm đã ẩn nấp ở bên đó nhất loạt bắn tên tạm thời phong kín đường tiến vào của chiến binh. Điều bọn chúng lo lắng hơn là trên chiến thuyền Hùng Ngưu có hàng trăm tinh nhuệ, cho nên đa số mũi tên là dùng để phong tỏa nơi Hùng Ngưu xuống thuyền.

Mũi tên bay đến dày đặc, nhưng lại không thấy một người nào từ trên Hùng Ngưu xuống.

"Đừng kéo dài thời gian, giết hắn càng nhanh các người càng an toàn."

Nhiếp Viên đi đến chỗ xa hơn đứng, giơ tay ra, thủ hạ lập tức chuyển cho hắn ta một cây cung tam thạch... Đó là một cây cung phơi sắt, độ cứng lớn hơn hoàng dương mộc bình thường nhiều, tráng hán bình thường, sợ là ngay cả cung tam thạch cũng không kéo nổi.

Mấy chục tên thủy phi bao vây quanh phòng khách lập tức bắn loạn, khổ nỗi bọn chúng cũng không có nhiều người từng tiếp xúc với cung, cung trúc bọn chúng dùng và hoàng dương mộc của sương binh chênh lệch quá xa, không có mấy người có thể bắn chuẩn được.

Thảm Lãnh liếc nhìn bên phía thủ hạ của mình dường như không có thương vong, chỉ bị áp chế ở cầu thuyền không qua được, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lại rất tiện về lên mặt Bạch Chiêm Vân một vòng tròn đỏ to hơn.

Vuu một tiếng, một mũi tên sắt bay đến như sao băng... Thảm Lãnh cúi đầu theo bản năng... Phập! Mũi tên sắt trực tiếp bắn xuyên qua hộp sọ của Bạch Chiêm Vân, mũi tên chui ra ngoài từ sau đầu, nếu không phải Thảm Lãnh phản ứng nhanh thì mũi tên này đã có thể bắn vào đầu hắn rồi.

"Lên cho ta!"

Nhiếp Viên biết kỹ thuật bắn tên của những người này thật sự chẳng ra sao, còn không bằng trực tiếp giết lên, dứt khoát hạ lệnh xông lên.

Đến giờ khắc này thì đám thủy phi đã không còn đường lui nữa, gào thét xông lên.

Thảm Lãnh một cước đá thi thể của Bạch Chiêm Vân ra, người lộn về phía sau vào phòng khách. Người vừa mới vào, một mũi tên sắt theo sát sau lưng cũng vào trong, Thảm Lãnh đang ở giữa không trung còn muốn tránh hiển nhiên là không kịp nữa... Hắn cũng không muốn né tránh, Thảm Lãnh ở giữa không trung cường hành xoay người, rút hắc tuyến đao buộc sau lưng ra, hai tay cầm đao bổ xuống một nhát!

Keng!

Hắc tuyến đao chuẩn xác chém xuống mũi tên, phân mũi tên thành hai!

Thảm Lãnh đáp đất, chân đạp ra sau một cái đá cái bàn về phía cửa, thủy phi mới vào cửa lập tức bị đạp trở về.

Thảm Lãnh xông ra ngoài từ cửa sổ, lao nhanh vào trong bến thuyền... Đằng sau bên thuyền mấy trăm mét là một ngọn núi không lớn, cũng chỉ cao mấy chục mét mà thôi. Trên núi cây cối xanh um rạp rập, xem ra là hắn muốn chạy vào trong rừng cây.

Nhiếp Viên lao lên mấy bước sau đó chỉ chỉ lên trên, một tên thủ hạ trong lúc chạy đột nhiên quỳ xuống gối hai tay lên, Nhiếp Viên bật nhảy lên, hai chân đạp lên tay tên thân tín kia một cái, thân tín vận sức đẩy, Nhiếp Viên liền nhảy thẳng lên nóc nhà của phòng khách, ngấm chuẩn bóng lưng của Thẩm Lãnh, mũi tên sắt lại bắn ra lần nữa.

Thế tên quá nhanh, không thể né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 53: Vẫn phải dựa vào bản thân

Mũi tên mang theo tiếng xé gió đuổi theo sát phía sau Thẩm Lãnh, mũi tên này chuẩn và độc, tốc độ nhanh đến mức ngay cả chim chóc linh hoạt nhất cũng không tránh được... Nhưng khi mắt thấy mũi tên đã sắp bắn trúng, người Thẩm Lãnh đột nhiên nghiêng sang một bên.

Thẩm Lãnh tay phải cầm hắc tuyến đao, tay trái cầm vô đao, sợi dây sắt bắn ra từ vô đao bám vào một chạc cây, người mượn lực đu sang một bên tránh được sự truy kích của mũi tên sắt.

"Đáng ghét!" Nhiếp Viên cau mày, từ trên nóc nhà lao vọt xuống: "Đuổi theo Thẩm Lãnh hết cho ta, không cần lo người phía sau!"

Hàng trăm tên thủy phi ngự trang bám sát không buông về phía phía đằng sau bến thuyền quan bỏ, Thẩm Lãnh gần như nhắm chuẩn ngọn núi nhỏ kia, dọc đường né tránh mũi tên, cây cối thưa thớt bên dưới sườn núi cũng cung cấp vật che chắn cho hắn.

Lên trên núi cây cối trở nên rậm rạp hơn, mũi tên trên cơ bản là mất đi ý nghĩa.

Nhiếp Viên và người hấn ta mang đến đuổi theo trước nhất, phía sau hàng trăm thủy phi hô hào xông lên. Bọn chúng đã không có đường lui nữa rồi, duy chỉ có giết Thẩm Lãnh mới có thể nhận được sự sắp xếp trong lời hứa, sự sắp xếp đó chính là tương lai của bọn chúng.

"Đuổi theo hắn!" Nhiếp Viên lớn tiếng hạ lệnh.

Hai tên thân tín thủ hạ của hắn ta lao lên, trong lúc chạy hai người nắm chặt hai tay, một người trong đó hét lên "a" một tiếng, người xoay tròn một vòng ném người kia về phía trước. Người kia ở giữa không trung lộn nhào mấy cái rồi tiếp đất, khoảng cách với Thẩm Lãnh được kéo gần trong vòng 3 mét.

Sát thủ tháo liên nỏ đeo bên hông xuống ngấm bắn, ngón tay còn chưa bắn xuống thì thành linh một bóng đen bay qua, gã ta chỉ cảm thấy cổ mình lạnh buốt một cái, sau đó cổ đã rách toác.

Móc sắt trên sợi dây vô đao móc lên cổ gã ta, Thẩm Lãnh kéo về phía trước một cái, móc sắt cắm vào cổ, một mảng máu thịt và cổ họng đều bị lấy xuống, trong giây lát máu bắn ra không ít.

Sát thủ chạy về phía trước thêm mấy bước nữa mới ngã xuống đất, người đập xuống nền đất làm một trận bụi đất tung lên.

Thẩm Lãnh dừng lại kiểm tra xem người kia đã chết chưa, kết quả là khoảng cách với người phía sau càng lúc càng gần, hắn quay đầu lại liếc nhìn rồi tiếp tục chạy lên núi. Trong một cái liếc mắt ấy có cái gì đó rất lạnh, rất lạnh, mà bởi vì hắn thoáng dừng lại, mấy tên thân tín khác của Nhiếp Viên đã tăng tốc đuổi theo.

Liên nỏ bắn đầu bắn tên, Thẩm Lãnh cảm thấy sau lưng mát lạnh, những mũi tên kia mũi nào cũng có thể là lưỡi hái của tử thần.

Đến chân núi Thẩm Lãnh áp thấp cơ thể bắt đầu chạy lên, người ở phía sau đã rất gần rồi.

"Giết được hắn thưởng 50 lượng vàng!" Nhiếp Viên hét lên một tiếng, chỉ tay về phía trước.

Một tên thân tín quỳ xuống trong lúc đang chạy, đầu gối trượt đi trên mặt đất rất xa, Nhiếp Viên nhảy lên hai tay đang gối lên của thân tín, nhún một cái lẳng không lên, ở giữa không trung lấp tên vào cung, đồng thời bắn ra ba mũi tên sắt.

Ba mũi tên tạo thành hình tam giác đuổi theo Thẩm Lãnh, khoảng cách hai người đã rất gần, ba mũi tên gần như chớp mắt đã đến nơi.

Thẩm Lãnh xoay người, hắc tuyến đao bên tay phải vẽ một hình tròn... Keng keng keng, ba tiếng vang giòn tan, mũi tên sắt đều bị hắc tuyến đao đánh bay.

Nhiếp Viên đáp đất, sắc mặt cực kỳ khó coi, không ai hiểu rõ lực độ của mũi tên do hắn ta bắn ra lớn cỡ nào hơn chính hắn ta, bình thường mà nói thì hoành đao trang bị cho chiến binh Đại Ninh cơ bản không cần được mũi tên sắt, thứ bị đánh bay chỉ có thể là đao chứ không phải mũi tên.

Đao đó có vấn đề!

Đây là phản ứng đầu tiên của Nhiếp Viên.

"Đuổi theo, hắn không thoát được, sau sườn núi là đường sông!"

Có người hô lên một tiếng, giống như lấy can đảm cho bản thân hơn.

Vào trong núi rồi Thảm Lãnh thu sợi dây vô dao lại, nhét vô dao trở lại, hắc tuyền đao cắm vào vô đao ở sau lưng, tháo liên nỏ xuống bắt đầu phản kích. Tên sát thủ ở khoảng cách gần nhất bị mũi tên liên tiếp bắn trúng mặt, đầu ngửa ra sau, ngửa ra nữa, ngửa ra nữa, ba mũi tên xếp thành một đường thẳng trên trán, sống mũi, trên cằm, lúc người ngã xuống thì đã không còn thở nữa.

Nhiếp Viên mang đến tổng cộng 6 tên thân tín, hiện giờ đã chết hơn nửa trong tay Thảm Lãnh, nhân số thủy phi còn lại nhiều nhưng theo hắn ta thấy đều là một đám ô hợp, trừ khi bao vây Thảm Lãnh tầng tầng lớp lớp, nếu không thì cũng chẳng có ý nghĩa lớn.

Tồn thất lớn như thế nhưng vẫn không thể giết người khiến Nhiếp Viên cũng càng lúc càng tức giận. Làm việc dưới trướng Bạch Thượng Niên ở Át Từ doanh nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên hắn ta bị một tên thiếu niên làm cho tức đến mức này.

Nhất là trước đó ở bên ngoài phòng khách, khoảnh khắc Thảm Lãnh dùng máu vẽ vòng trong lên mặt Bạch Chiêm Vân, hắn ta cảm thấy mình bị sỉ nhục.

"Nhóc con, ngươi thật sự cho rằng ngươi thoát được?"

Nhiếp Viên hít sâu một hơi, lại rút mũi tên sắt ra lần nữa.

Lúc này tất cả các thủy phi đều đã từ bến thuyền xông về phía ngọn núi nhỏ, mà thủ hạ của Thảm Lãnh đuổi theo ở phía sau, nhưng cũng không biết tại sao tốc độ truy đuổi dường như cũng không quá nhanh.

Lúc Nhiếp Viên định bắn ra mũi tên này thì đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lòng hơi căng thẳng, giống như bị một bàn tay túm lấy trái tim và bóp mạnh một cái.

Mũi tên này của hắn ta không bắn ra mà lập tức cúi đầu nằm bò dưới đất.

Trong khoảnh khắc này, một mảng mũi tên từ trong rừng cây bắn ra, thủy phi hô hào ầm ĩ lao về phía trước mà không hề phòng bị, chỉ trong giây lát đã bị bắn ngã một lớp, mấy chục người ở phía trước nhất, trên người mỗi người đều trúng không chỉ một mũi tên, âm thanh mũi tên đâm vào cơ thể người tuy không lớn nhưng cũng sồn da gà.

Bình, bình bình.

Đó là âm thanh đặc biệt của chiến binh Đại Ninh lúc truyền đạt mệnh lệnh, giống như trống trận.

Chiến binh mặc áo giáp màu đen từ trong rừng cây đi ra, năm người một đội, khom người tiến lên phía trước, liên nỏ không ngừng bắn tên, trực tiếp lấp hết toàn bộ 9 mũi tên trong ống tên.

"Giáo!"

Giáo úy Vương Căn Đồng hét một tiếng, tất cả binh sĩ nhanh chóng đeo liên nỏ bên hông, tháo cây giáo sau lưng xuống, nhấc cánh tay, lấy đà, ném... động tác đơn giản nhưng ác liệt.

Giáo rơi xuống dày đặc, ghim chết nhiều thủy phi hơn nữa.

"Mau chạy đi!" Một tên thủy phi khóc lóc gào lên một tiếng, quay đầu bỏ chạy.

Sau khi người đầu tiên đã sợ hãi, nỗi sợ này giống như ôn dịch nhanh chóng lan truyền trong đội ngũ thủy phi, vốn đã kinh hồn bạt vía, lúc này phát hiện không phải bọn chúng phục kích Thảm Lãnh mà là chiến binh thủy sư phục kích, đầu còn có dũng khí tiếp tục đánh nữa, tất cả nháo nhào quay đầu bỏ chạy.

Nhưng con đường cũ lúc đến, lúc này đã không còn đường nữa rồi.

Sở dĩ người của Thảm Lãnh không đuổi theo sát chính là vì đang đợi phục binh trên núi phát động, lúc này nhìn thấy thủy phi tháo chạy, lập tức tổ thành một trận phòng ngự, bọn họ đặc biệt mang theo khiên chắn giống như đồng cứng thành một bức tường trong nháy mắt, mũi tên, cung tên, phía sau bức tường bắn ra, bắn ngã những tên thủy phi chạy phía trước nhất.

"Đao!" Vương Căn Đồng rút hắc tuyền đao của mình ra chỉ về phía trước: "Giết!"

Hơn 200 chiến binh thủy sư từ trong núi lao ra ngoài dưới sự dẫn dắt của đoàn suất, một con hổ xuống núi có thể tàn sát mười dặm, một tiêu doanh hổ xuống núi, có thể khiến máu chảy thành sông.

Vốn dĩ thực lực chênh lệch xa, cộng thêm là truy sát, phương thức này đối với các chiến binh mà nói quả thực không thể hưởng thụ hơn nữa. Tiếng chặt đứt xương cốt lúc đao hạ xuống khiến lỗ chân lông mỗi người giãn ra, cảm giác đó chỉ có thể thể hội được ở trên chiến trường.

Một tên thủy phi không cẩn thận bị ngã trong lúc bỏ chạy, lồm cồm bò dậy, vừa quay đầu lại đã thấy một cặp mắt đỏ máu và thanh hồng tuyến đao đã nâng lên.

"Đừng giết ta!"

Thủy phi la hét một tiếng, nhưng la hét cũng vô dụng.

Hoành đao chém xéo, trực tiếp chặt đứt cổ, còn chém cả gần một nửa bên vai. Chiến binh hạ đao một tay túm lấy đầu người, một đao nữa chém rớt nửa bên vai còn dính trên cổ, nhanh chóng buộc tóc của người chết lên hông mình, tiếp tục tiến lên.

Các thủy phi lúc giết bách tính, giết hành thương thì như dã thú, nhưng các chiến binh ở trước mặt thủy phi chính là dã thú hung hãn hơn.

Bị giết đến mức không còn đường lui, thủy phi bắt đầu điên cuồng xung kích phòng tuyến do bộ hạ của Thẩm Lãnh tạo thành, chỉ có xông ra khỏi bức tường đó bọn họ mới có một cơ hội sống.

Người đến lúc này ngay cả đao cũng quên dùng, một đám thủy phi dùng vai của mình đâm thuần trận do chiến binh thủy quân tạo thành, hàng chiến binh ở phía sau thuần trận điên cuồng chém đao, căn bản không cần phải ngắm chuẩn gì cả, đao nào cũng thấy máu.

Phía trước thuần trận rất nhanh chóng đã chongchất một lớp thi thể, người ở phía sau vẫn lao về phía trước giống như điên.

Đây không phải là chiến đấu, đây là tàn sát.

Chiến binh từ trên núi lao xuống giống như cái máy nghiền thịt tiến đến, từng tên thủy phi một bị chém ngã, từng cái đầu người một được treo bên hông chiến binh, máu rơi dọc đường.

Lúc Hùng Ngưu cập bờ trong đêm, người của Thẩm Lãnh đặc biệt lưu tâm, đội thuyền ở phía sau không đi theo, đây chính là cơ hội cho Thẩm Lãnh ung dung an bài.

Vương Căn Đống nghe theo kiến nghị của Thẩm Lãnh, dẫn theo 200 người rời khỏi Hùng Ứng đi suốt cả đêm, sau khi vào bến thuyền quan bỏ trước thì mai phục trong rừng rậm trên núi. Sở dĩ chiến thuyền Hùng Ngưu neo đậu bên cầu bến thuyền không có một người nào xuống dưới là vì vốn đã không có mấy người ở trên thuyền nữa.

Thẩm Lãnh cố ý dẫn dụ thủy phi chạy lên núi, còn người của hắn chặn đường phía sau, dưới tình huống hai bên giáp công, chiến binh của một tiêu doanh tiêu diệt mấy trăm thủy phi như chém dưa thái rau vậy.

Bắt đầu từ lúc chiến binh thủy quân phản kích đến lúc kết thúc, thời gian không quá hai nén nhang.

Vương Căn Đống hạ lệnh lục soát thanh lý chiến trường, từng binh sĩ thủy quân một xách đao đi cắt đầu người. Một tên thủy phi vốn nằm dưới đất giả chết, nghe thấy tiếng bước chân thì không tự chủ được mà lồm cồm dậy, sau đó hét lên một tiếng bỏ chạy, nhưng lại bị chiến binh một cước đạp ngã ngửa.

"Cầu xin người đừng giết ta, ta còn trẻ, ta không muốn chết đâu."

Thủy phi ngo ngậy quỳ ở đó không ngừng khấu đầu, chiến binh giơ hồng tuyến đao lên không trung: "Lúc người đánh lên sương binh của bến thuyền quan bỏ này, chắc có người cầu xin người như thế?"

Chiến binh hạ đao, đầu người lăn đi rất xa, máu phun ra nhuộm đỏ áo giáp của chiến binh.

Thẩm Lãnh tìm kiếm trong đồng xác chết rất lâu cũng không thấy kẻ dùng cung phiêu sát đó, lại không chú ý đến người đó đã bỏ chạy lúc nào. Thẩm Lãnh thầm tính toán một chút, võ nghệ của hắn từ hung ác lúc này mạnh hơn tên thủ hạ thiện xạ của Mộc Tiêu Phong nhiều.

"Gần như đến mức 8 ấy chứ?" Hắn lẩm bầm một câu, không ai nghe hiểu được là ý gì.

Vậy nhưng Thẩm Lãnh cũng không có ý thức được phán đoán của mình thật ra có chút không chuẩn xác, bởi vì hắn tiếp xúc còn ít, kẻ địch thật sự được gọi là cường giả, hắn chưa gặp người nào. Nhíp Viên quả thực rất mạnh, mạnh nhất trong số những kẻ địch mà Thẩm Lãnh gặp cho đến bây giờ.

"Làm đẹp lắm." Vương Căn Đống toàn thân đầy máu đi đến trước mặt Thẩm Lãnh cười nói: "Ta sẽ báo công với đề đốc đại nhân cho người."

Thẩm Lãnh quay đầu liếc nhìn bên phía bến thuyền quan bỏ có chút thất thần: "Ta hy vọng lúc đầu mình đã đoán sai hơn, hoặc là đoán được sớm hơn một chút..."

Ít nhất 150 sương binh, thi thể bây giờ không biết ở chỗ nào.

Vương Căn Đống vỗ vỗ vai hắn: "Chuyện này ta sẽ bẩm báo với đề đốc đại nhân đúng sự thật, đề đốc đại nhân sẽ đưa ra quyết đoán công bằng, có những người không thể nào một tay che trời mãi được."

Thẩm Lãnh cười cười, nụ cười có chút cay đắng.

"Mong là thế." Hân chỉ nói ba từ.

Sau đó xoay người vẫy tay với Trần Nhiễm bọn họ, thủ hạ của hân chạy qua, tuy cả người đầm máu nhưng người nào cũng đều rất hưng phấn.

Thảm Lãnh trầm nghĩ trong lòng, mỗi phiên phức này sợ là Trang Ung không thể giải quyết sạch sẽ cho mình, vẫn phải dựa vào bản thân thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Cũng phải khiến cho hân hiểu

Sau khi trận chém giết này mới kết thúc không lâu, giáo úy Vương Căn Đống đã phái ba thân binh của mình đi đường bộ vòng qua thôn qua ruộng chạy về đại doanh thủy sư báo công, nếu không phần công lao này bị Sầm Chính, Bạch Tử bọn họ chọc tay vào thì mỗi người chẳng còn lại bao nhiêu.

Chém đầu hơn 600, mỗi một binh sĩ đều có thể nhận được phần thưởng hậu hĩnh, cho nên mọi người đều rất vui vẻ.

Một đội phụ trách dọn dẹp chiến trường, một đội phụ trách tìm kiếm thi thể của thương binh canh giữ bên thuyền quan bỏ lúc trước. Thảm Lãnh tìm được Vương Căn Đống, nói với ông ta tốt nhất là lập tức phái người đến huyện nha địa phương thông báo chuyện này một tiếng, đừng đợi đến lúc Sầm Chính bọn họ đến.

Sau khi đã sắp xếp xong, Thảm Lãnh ngồi xuống cầu thuyền, dựa vào cột khế thờ dõc. Trận chiến này hân là điểm mấu chốt, hân nhất định phải sống để dụ thủy phi vào vòng mai phục, nói thì đơn giản nhưng bất cứ sự cố nhỏ nào cũng có khả năng đưa Thảm Lãnh vào âm tào địa phủ.

Trần Nhiễm ngồi xuống bên cạnh Thảm Lãnh, trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Hóa ra đây chính là đáng về của chiến tranh... Lần trước lúc đội mười người chúng ta và thủy phi chém giết, ta cảm thấy vậy đã là cực hạn của giết chóc rồi, bây giờ mới biết đó chẳng qua là một chút bóng dáng của giết chóc."

Thảm Lãnh vỗ vỗ vai Trần Nhiễm: "Nếu đã lựa chọn tòng quân, sau này sợ là sẽ không ít cảnh tượng này, thủy sư mà bệ hạ muốn không phải là tuần phủ trên sông, mà là phải giương buồm hải vực, tương lai có thể mỗi ngày đều là như thế này."

Vai Trần Nhiễm hơi run lên: "Chúng ta, đều sẽ chết chứ."

Gã cúi đầu: "Không ai có thể duy trì vận khí tốt mãi được, một lần, hai lần, ba lần, mấy chục lần, trăm ngàn lần... Chúng ta chẳng ai có thể đảm bảo mình có thể mãi là người thắng, trên chiến trường thắng lợi mấy trăm lần không phải là lần cuối cùng, nhưng thất bại một lần chính là lần cuối cùng."

Gã thờ dài một hơi: "Có mấy người có thể sống mà áo gấm về quê."

Thảm Lãnh nói: "Đừng gửi gắm hy vọng mình có thể sống sót trên chiến trường cho vận may, trừ khi người đổi danh khí của mình thành vận khí."

Trần Nhiễm gật đầu: "Ta biết, xét cho cùng thì vẫn là bản thân phải đủ cường đại mới được."

Vương Khoát Hải cùng Đỗ Uy Danh hai người sống vai từ đằng xa đi tới, hai người đều chém giết đến khắp người toàn mùi máu tanh, một người cao to cường tráng, một người gầy gò cao ráo, nhìn có chút hài hòa đến kỳ lạ.

"Đoàn suất."

Vương Khoát Hải đặt mông ngồi xuống: "Chiến trường lần này hơi khác với lần trước."

"Ừm."

Đỗ Uy Danh ngồi xổm xuống: "Ghê hơn so với lần trước nhiều, lần đầu tiên biết con người bởi vì sợ hãi hoặc là trước cái chết là có phản ứng như thế..."

Nghĩ đến bộ dạng sợ đến mức són ra quần, nước mắt nước mũi tèm lem của những thủy phi kia trước lúc bị giết, Đỗ Uy Danh liền thấy buồn nôn từng chập.

"Đoàn suất, bây giờ làm gì?"

"Nói các huynh đệ ghi rõ quân công của mình, không được đụng vào của người khác, nhưng, cũng không được để bất cứ người nào đụng vào của bọn họ."

"Vâng!"

Đỗ Uy Danh đứng lên đi truyền lệnh, có thể nhìn ra được bây giờ gã ta đã hoàn toàn phục Thảm Lãnh rồi.

Trần Nhiễm nhìn về phía Thảm Lãnh: "Thủy phi sẽ không vô duyên vô cớ tập kích bến thuyền quan bỏ đúng không?"

Thảm Lãnh ừ một tiếng: "Chuyện như vậy, chúng ta vẫn sẽ gặp phải."

Trần Nhiễm khẽ nhủ mày: "Không có lúc kết thúc?"

Thảm Lãnh nói: "Có, ta chết, hoặc là kẻ kia chết."

Trần Nhiễm học bộ dạng Thảm Lãnh nhún vai: "Bản thân mình chết rất không tốt, đau lắm, người khác chết vẫn tốt hơn... Kỳ lạ, thế mà lại hơi đói bụng ta đi tìm chút đồ ăn."

Thảm Lãnh đứng lên: "Đi cùng nhau."

Đúng lúc này từ xa truyền đến tiếng tù và u u, cuối cùng mấy chiếc chiến thuyền Hùng Ngưu đã đến. Từ lúc bắt đầu chém giết đến lúc kết thúc rồi đến bây giờ đã gần nửa canh giờ trôi qua rồi, Hùng Ngưu đến chậm như vậy, nguồn gốc vấn đề đã chữa thẳng vào Dũng Nghị tướng quân ngũ phẩm Sầm Chính.

Thảm Lãnh nhìn thấy mấy chiếc chiến thuyền Hùng Ngưu cập bờ thì nghĩ đến có một việc vẫn chưa kịp làm, chạy đến bên phía giáo úy Vương Căn Đống lấy tấm bản đồ kia nhét vào ngực mình. Vương Căn Đống vẻ mặt không hiểu: "Người làm gì thế, cái đó phải trả lại."

Thảm Lãnh: "Giáo úy đại nhân cứ nói là Thảm Lãnh không cẩn thận đã làm mất bản đồ rồi."

Wương Căn Đống: "Cần gì chứ?"

Thảm Lãnh cười nói: "Có tác dụng lớn đấy, đây là con mắt trên chiến trường."

Lúc đang nói, ở phía xa có một đội thân binh bảo vệ Dũng Nghị tướng quân Sầm Chính và tham tướng Bạch Tú đi đến. Hai người này có biểu cảm hoàn toàn khác nhau, Sầm Chính mặt lạnh lùng ánh mắt âm trầm, còn Bạch Tú thì nhìn có vẻ rất vui, trong nụ cười không có một tia tạp chất nào.

"Làm tốt lắm."

Bạch Tú mở miệng nói trước: "Đây là trận chiến đánh đẹp nhất từ khi thủy sư thành lập đến nay, ta sẽ cùng Sầm tướng quân cùng nhau báo công cho các người, ta và Sầm tướng quân đều đã biết sự tình trải qua, các người đã lập uy danh cho thủy sư chúng ta, Sầm tướng quân nói rồi, người cũng sẽ thưởng cho các người."

Thảm Lãnh nhìn chằm chằm vào mắt Bạch Tú một lúc, thầm nghĩ lẽ nào người này thật sự không hề có vấn đề gì cả? Ánh mắt chân thành như vậy, hoặc là quả thực không thẹn với lòng, hoặc là lòng dạ quá sâu.

Sầm Chính hừ một tiếng: "Tuy là đánh không tồi, nhưng lại báo cáo lên trên muộn như thế, cũng coi như là làm hỏng thời cơ chiến đấu, công lao có lớn hơn nữa thì lỗi này cũng không che lấp được."

Wương Căn Đống chấp tay: "Ti chức biết sai."

Thảm Lãnh khẽ nhủ mày, trong đầu bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó.

Sầm Chính lại giáo huấn thêm mấy câu nữa rồi sắc mặt dịu lại: "Ta đã phái người đi báo cho huyện lệnh huyện Ninh Vũ biết, xem ra phải dừng lại ở đây một ngày rồi. Quan công thì tự ta sẽ báo cáo cho đề đốc đại nhân, nhưng trước lúc đó, bản thân ta làm chủ rút một ít bạc trong kho của bến thuyền quan bỏ, mỗi một binh sĩ trong tiêu doanh của Vương Căn Đống thưởng năm lượng bạc, đoàn suất thưởng mười lăm lượng bạc, giáo úy thưởng hai mươi lượng bạc."

Đám người Vương Căn Đống nhất loạt chấp tay: "Tạ tướng quân!"

Thảm Lãnh ngậy người ra, bắt ngờ ngây ngô hỏi một câu: "Đoàn suất thưởng hai mươi lượng bạc thì thế nào?"

Sầm Chính: "Hừm?!"

Thảm Lãnh một cú đầu: "Coi như ta chưa nói."

Sầm Chính gằn dừ: "Một chút đáng về quân nhân cũng không có, ắt ơ không coi cấp trên ra gì, khấu trừ phần thưởng mười lăm lượng bạc của người!"

Thảm Lãnh thầm nhủ lần sau cái miệng của mình không thể ti tiện như vậy nữa... Vốn muốn đòi thêm năm lượng bạc nữa thì có thể trả nợ cho Trang Ung, kết quả bây giờ phần thưởng mười lăm lượng bạc kia đã thành bọt nước, lỗ thật.

Wương Căn Đống vội vàng nói: "Tướng quân, trận chiến này công đầu thuộc Thảm Lãnh, nếu không phải là hấn sớm phát hiện động hướng của thủy phi, và còn đề xuất kế sách dụ địch mai phục, trận chiến này không thể đánh thuận lợi như thế, vẫn xin tướng quân nghĩ lại."

Sầm Chinh sắc mặt đành lại: "Quyết định của bốn tướng quân có thể dễ dàng thay đổi sao? Công là công, lỗi là lỗi, phải thưởng phạt phân minh. Vương Căn Đống người cũng là lão binh đã đi theo ta nhiều năm, sao ngay cả những điều này cũng quên rồi? Hai mươi lượng bạc của người cũng không cần đi lĩnh nữa, chuyện này cứ quyết định như vậy."

Thẩm Lãnh kéo Vương Căn Đống còn đang muốn nói gì đó, khẽ lắc đầu với ông ta.

Bạch Tú chờ Sầm Chinh đi rồi mới cười nói với Thẩm Lãnh: "Tướng quân đại nhân không có ý trách cứ các người thật đâu, lát nữa hai người các người mỗi người đi lĩnh hai mươi lượng bạc, bên phía tướng quân không cần lo lắng gì cả, ta sẽ nói cho."

Thẩm Lãnh cùng Vương Căn Đống vội vàng nói tạ ơn: "Đa tạ tướng quân."

Bạch Tú vỗ vỗ vai Thẩm Lãnh: "Đã lâu rồi không gặp người tuổi trẻ ưu tú như người, làm rất tốt, tiền đồ vô lượng"

Thẩm Lãnh gật đầu cảm ơn, Bạch Tú cười cười rồi đi.

Sau khi bọn họ đã đi hết, Thẩm Lãnh hỏi Vương Căn Đống: "Giáo úy, có phải người báo tin cho đội thuyền đã xuất phát ngay sau khi chúng ta đến bến thuyền quan bỏ không?"

"Không sai."

Theo lý mà nói ba mươi dặm thủy lộ mà thôi, chiến đấu mới bắt đầu thì người đưa tin gần như đã đến nơi, tại sao tướng quân nói chúng ta truyền tin chậm như vậy?"

"Trong lòng có quỷ chứ sao." Vương Căn Đống hừ một tiếng: "Sầm Chinh người này, tâm tư rất nặng... Có thể người không hiểu ông ta, ta ở dưới trướng ông ta lâu như vậy rồi nên quá hiểu con người này. Ông ta cũng là xuất thân hàn môn giống chúng ta, cho nên một lòng muốn leo lên trên, cho dù là dùng những thủ đoạn mờ ám cũng chẳng ngại, nếu ông ta thật sự đứng về phía Mộc Tiêu Phong, ta cũng chẳng bắt ngờ chút nào."

Thẩm Lãnh gật đầu: "Ồ... Đi lĩnh bạc trước đi, lỡ như lát nữa hai người kia lại đổi ý thì sao?"

Wương Căn Đống: "Người thiếu tiền lắm sao?"

Thẩm Lãnh dang tay: "Thiếu, thiếu vô cùng nhiều."

Wương Căn Đống: "Lát nữa người đi lấy 20 lượng đó của ta đi."

Thẩm Lãnh cười cười: "Sao giáo úy cũng không hỏi xem tại sao ta thiếu tiền."

Wương Căn Đống nói: "Hỏi cái gì mà hỏi, huynh đệ đồng hành trên chiến trường sinh tử, không phải chỉ là hai mươi lượng bạc thôi sao, mặc dù đối với chúng ta mà nói đó không phải con số nhỏ, nhưng ta coi trọng tình nghĩa của chúng ta hơn."

Thẩm Lãnh có chút ngượng ngịu: "Thật ra cũng không có gì, trước đó ta đã nợ hai mươi lượng bạc, bản thân ta lĩnh phần đó là đủ trả nợ rồi... Sở dĩ nói thiếu tiền là bởi vì tương lai cuối cùng cũng phải cưới nàng ấy, cũng không thể keo kiệt, phải cho nàng ấy hôn lễ tốt nhất, tốt nhất."

Thẩm Lãnh ngẩng đầu lên nhìn trời, trên mây toàn là dáng vẻ Trà gia.

"Tiền cưới vợ sao?"

Wương Căn Đống ho khan vài tiếng rồi nói: "Lúc này ta đã nói tặng cho người hai mươi lượng bạc đó? Ta thu hồi... Chuyện gộp tiền cưới vợ này, hình như ai cũng từng thiếu thì phải..."

Thẩm Lãnh cười ha ha: "Giáo úy có người trong lòng rồi sao?"

"Ừm!"

Wương Căn Đống gật gù thật mạnh, nam tử hán đại trượng phu sinh tử cũng chẳng sợ, đương nhiên cũng sẽ không ngượng ngịu e thẹn với chuyện thế này: "Mấy ngày trước mẫu thân nhờ người gửi thư đến, nói bắt đầu từ năm ngoái sức khỏe không được như trước, nha đầu đã có hôn ước với ta liền bắt chấp điều tiếng một mình xách tay nải vào nhà ta, đã hầu hạ mẹ già của ta hơn một năm, mẫu thân suy nghĩ cho nàng ta, khuyên nàng ta về thì nàng ta không chịu, ta... không dám phụ nàng ta."

Thẩm Lãnh vừa nghe vừa lĩnh hai mươi lượng bạc từ kho bến thuyền, nghe Vương Căn Đống nói xong thì cúi đầu nhìn bạc trong tay, bật cười, nhét bạc vào tay Vương Căn Đống: "Nhờ người mang về nhà đi, khám bệnh cho đại nương, mua thêm đồ mới cho tẩu tử."

Wương Căn Đống sững sờ: "Như vậy sao được? Người còn phải trả nợ."

Thẩm Lãnh đặt hai cánh tay sau đầu, vừa đi vừa nói: "Ta à... Ta khác, ta trẻ hơn huynh."

Wương Căn Đống: "Quá đáng..."

Ở chỗ xa, Bạch Tú quay đầu nhìn Thẩm Lãnh cùng Vương Căn Đồng, y cười nói với Sầm Chính ở bên cạnh: "Đều là hạt giống tốt, tướng quân cũng không cần giận nữa, chẳng ai hoàn mỹ, bọn họ đã làm rất tốt rồi."

Sầm Chính nhìn về phía Thẩm Lãnh: "Ta không thích người trẻ tuổi tên Thẩm Lãnh kia, khí thế quá thịnh."

Bạch Tú nói: "Người trẻ tuổi, khí thế thịnh một chút là bình thường, sau này tướng quân bồi dưỡng nhiều thêm là được."

Sầm Chính hừ một tiếng: "Người nhìn bộ dạng bất cần của hần, đầu giống một người lính! Ý vào mình có hai lần quân công là bắt đầu cần rờ, nếu không áp chế hần một chút, sớm muộn gì hần cũng sẽ không biết mình họ gì!"

Bạch Tú lắc đầu: "Chúng ta đều đã trải qua lứa tuổi đó, thiếu niên đầu thế không đặc ý, bỏ qua đi."

Sầm Chính thu lại tầm mắt từ bên phía Thẩm Lãnh: "Dù sao cũng phải khiến cho hần hiểu, chinh chiến, không phải trò đùa."

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Gặp nhau

Đội ngũ nghỉ ngơi chinh đồn bên Đại Vận Hà cả một ngày, huyện lệnh, huyện thừa của huyện Ninh Vũ chạy đến, nơi mình quản lý xảy ra chuyện lớn như thế bọn họ sao có thể không căng thẳng. Nhiều sương binh bị giết như vậy, đây là lần đầu tiên từ khi Đại Ninh lập quốc đến nay, ai cũng biết rất rõ tin tức đến tai bệ hạ, bệ hạ sẽ có phản ứng gì.

Thẩm Lãnh ngồi ở bờ sông nhìn những người đó hàn huyên ở phía xa, sắc mặt ai nấy cũng trắng nhợt, không nhịn được mà khẽ lắc đầu.

"Sao thế?" Trần Nhiễm hỏi hần.

"Trên dưới huyện Ninh Vũ, sợ là sẽ bị quở trách một lượt."

"Thật đáng thương."

"Không đáng thương." Thẩm Lãnh lắc đầu: "Bọn họ có thể không biết vị trí của Liên Vân trại? Có thể không biết những thủy phi này làm chuyện ác ư? Cái gì cũng biết, chỉ là cảm thấy tiêu diệt Liên Vân trại sẽ phải trả giá hơi lớn, bọn họ tiếc sương binh bốn huyện, lại sợ lỡ như đánh thua thì không giữ được thể diện, đây là chuyện nhỏ, chức quan không giữ được mới là chuyện lớn, cho nên dứt khoát làm như không thấy, coi như là một sự thỏa thuận ngầm của huyện nha và thủy phi, một bên tận lực không ra ngoài ban ngày, một bên tận lực ngụy tạo thái bình."

Trần Nhiễm không nghĩ sâu như thế, dang hai cánh tay ra: "Nhưng cũng coi như đã diệt trừ một mối họa cho địa phương."

Thẩm Lãnh đột nhiên ngừng đầu, nhìn thấy dưới tàng cây bên kia bờ Đại Vận Hà có một bóng đen lướt qua.

Nhiếp Viên nhanh chóng lui vào rừng cây bên bờ, dựa vào cây nhắm mắt... Thẩm Lãnh, mối thù này đã không chỉ là giữa người và Mộc Tiêu Phong, lần sau người tuyệt đối sẽ không may mắn nữa.

Hần ta nhón chân một cái lướt ra ngoài, nhanh chóng biến mất trong rừng cây.

Trần Nhiễm nhìn theo ánh mắt của Thẩm Lãnh nhưng không nhìn thấy gì: "Sao thế?"

"Không có gì." Thẩm Lãnh lắc lắc đầu.

Lý Thổ Mệnh hai tay bung năm lượng bạc chạy đến trước mặt Thẩm Lãnh, trên mặt tràn ngập vẻ hưng phấn: "Đoàn suất, nhìn này, bạc!"

Trần Nhiễm bĩu môi: "Nhìn tên kém cỏi người kia."

Lý Thổ Mệnh ngồi xuống, dùng ống tay áo tỉ mỉ lau đỉnh bạc: "Người thì hiểu cái gì, đây là lần đầu tiên ta lĩnh được bạc thưởng, phần thưởng trận chiến chúng ta tiêu diệt Thủy Hồ Triệu Đăng Khoa lần trước còn chưa phát xuống, cho nên đây mới thật sự là lần đầu tiên, cha mẹ ta biết được nhất định sẽ vui lắm, ta cũng là chiến binh đủ tư cách rồi."

Trần Nhiễm cười nói: "Về sau đi theo đoàn suất, còn có thể lấy được ít quân công?"

Lý Thổ Mệnh gật đầu thật mạnh, sau đó đột nhiên từ ngồi đổi thành quỳ, hai tay chống xuống mặt đất: "Đoàn suất, ta trình trọng xin lỗi người, trước đây là ta cố ý nhắm vào người, sau này ta đảm bảo có chết cũng đi theo đoàn suất làm thật tốt!"

Thẩm Lãnh vội vàng giơ tay ra đỡ gã ta dậy: "Người quỳ thế này là khiến ta tổn thọ đấy, ta sẽ khấu trừ quân công của người."

Lý Thổ Mệnh cười ngược: "Đoàn suất khác những người đó, bọn họ đều nói quân công đâu có chia đều như nhóm chúng ta, đều là đoàn suất lấy nhiều hơn một chút, nhưng mà đoàn suất người đều nghĩ chăm sóc mọi người, chúng ta thật sự phục rồi."

Trần Nhiễm nói: "Năm lượng bạc đã khiến người vui đến như thế, sau này làm sao làm vạn hộ hầu?"

Lý Thổ Mệnh lắc đầu liên tục: "Ta không dám nghĩ đâu, có thể đi theo đoàn suất làm một binh lính tốt, khiến cha mẹ ta ở trong thôn nở mày nở mặt là ta vui lắm rồi, vạn hộ hầu... quá xa xôi."

Thẩm Lãnh nói: "Đừng vội phủ định bản thân, lỡ như thật sự thành công thì sao."

Lý Thổ Mệnh cười hắc hắc: "Cũng đúng, nếu lỡ như ta thành vạn hộ hầu, đó là nhân vật lợi hại nhất thôn chúng ta đấy."

Trần Nhiễm: "Thôn các người..."

Lý Thổ Mệnh lau bạc thật sạch sẽ, sau đó bung hai tay chuyển cho Thẩm Lãnh: "Đoàn suất, này!"

Thẩm Lãnh khẽ nhú mày: "Có ý gì."

Lý Thổ Mệnh: "Không... không có gì, chỉ là không biết làm sao cảm ơn người, suy đi tính lại, ta tặng số bạc thưởng đầu tiên nhận được cho đoàn suất, là... là lễ vật quý trọng nhất chứ."

Thẩm Lãnh nói: "Khi nào về nghỉ phép thì cảm về cho cha mẹ người đi, sau này lúc ta đến nhà người thăm, mời ta uống rượu là được rồi."

Lý Thổ Mệnh hưng phấn: "Đoàn suất không thể lừa ta đâu đấy, nhất định phải đến!"

Thẩm Lãnh ừ một tiếng: "Nhất định sẽ đến."

Đúng lúc này tiếng tù và tập hợp vang lên, đội ngũ bắt đầu thu gom, không bao lâu đã hoàn tất tập hợp đội ngũ bên bờ sông. Sầm Chính liếc nhìn Bạch Tú một cái, thấp giọng nói mấy câu gì đó, Bạch Tú lập tức đi đến chỗ đội ngũ, còn Sầm Chính thì lại đi thẳng về chiến thuyền Hùng Ngưu.

Bạch Tú đi đến đứng trước mặt các binh lính, trầm ngâm một lúc mới nói: "Trận đánh hôm nay đã thể hiện uy phong của thủy sư, nhưng cũng bộc lộ rất nhiều thiếu khuyết của đội ngũ, đừng quá kiêu ngạo, phải nhớ đó chẳng qua chỉ là một đám ô hợp mà thôi, sau này chiến trường của các người là biển lớn, giữ lại sự đặc ý đến khi cầm chiến kỳ bên ngoài hải vực đi. Chuyển tất cả vật tư bổ sung lên thuyền, tất cả mọi người quay về thuyền nghỉ ngơi, không có quân lệnh thì không ai được tùy tiện xuống thuyền, giải tán!"

"Vâng!"

Các binh sĩ đồng thanh đáp lại một tiếng, chuyển vật tư bổ sung lên thuyền dưới sự chỉ đạo của giáo úy và đoàn suất, bến thuyền nhanh chóng khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Lúc Bạch Tú trở lại thuyền nhìn thấy Sầm Chính đang ngẩn người, y đi qua hỏi: "Tướng quân vẫn đang nghĩ gì thế?"

"Chuyện này có chút không đúng," Sầm Chính quay lại nhìn Bạch Tú: "Thủy phi của Liên Vân trại trước nay đều không dám hành động trắng trợn như thế, ban ngày cũng dám vào Đại Vận Hà, sao đột nhiên lại dám tập kích bến thuyền quan bộ, lẽ nào bọn chúng không biết làm thế là tạt chết không nghi ngờ? Ta cảm thấy nhất định phải tiếp tục điều tra, hơn nữa nếu đã động thủ thì phải nhổ cỏ tận gốc... Người nói thế nào?"

Bạch Tú nói: "Tướng quân căn dặn là được, ta đi sắp xếp."

Sầm Chính: "Ta muốn cho người dẫn đội đến Liên Vân trại xem thử, nhìn từ số lượng thủy phi bị tiêu diệt dường như đã là tuyệt đại bộ phận, nhưng thủy phi không thể nào không có một người ở lại thủy trại, nhân lúc bọn chúng vẫn chưa nhận được tin tức, chọn một đội trực tiếp xông qua diệt trừ tận gốc Liên Vân trại, thủy trại đó cũng phải đốt, nếu không khó tránh khỏi sẽ bị người khác có âm mưu lợi dụng."

Bạch Tú: "Ta sẽ đi sắp xếp ngay, chọn người của một tiêu doanh đi?"

"Không cần nhiều người như thế... Phân phát thêm hai chiếc Phi Ngưu nữa cho Thẩm Lãnh, bảo hắn đưa người của hắn ngồi bốn chiếc Phi Ngưu đến Liên Vân trại xem sao, trước khi trời tối nhất định phải đến nơi, thanh lý ngay trong đêm, trước trưa ngày mai phải về hội hợp với đội thuyền."

"Thẩm Lãnh sao?"

Bạch Tú nhìn Sầm Chính ánh mắt lóe lên một cái, sau đó gật gù đầu: "Cũng tốt."

Hắn ta hỏi Sầm Chính: "Không phải tướng quân không thích người này sao?"

Sầm Chính sắc mặt bình tĩnh nói: "Không phải người quên rồi chứ, một người lãnh binh kiêu kỳ nhất chính là làm việc theo cảm tính, ta không thích hắn, nhưng không phủ nhận năng lực của hắn rất mạnh... Đi đi, ta cần nghỉ ngơi một lúc, giao tiếp với những quan địa phương của huyện Ninh Vũ đó một chút quá."

Bạch Tú ồ một tiếng: "Giờ ta đi ngay."

Sau một nén nhang, đội ngũ của Thảm Lãnh đã tập hợp lại, bốn chiếc Phi Ngư neo đậu bên bờ.

Bạch Tú cười nói với Thảm Lãnh: "Trước đó ta đã nói với ngươi rồi, tướng quân là một người công chính nghiêm túc, không phải ông ấy thật sự muốn trách cứ ngươi, mà là có kỳ vọng đối với ngươi lớn hơn người khác, đi đi, dẫn đội ngũ đi một chuyến, mau chóng trở lại, chúng ta còn phải đi nam cương nữa."

Thảm Lãnh lĩnh mệnh, nhìn khuôn mặt tươi cười của Bạch Tú mà trong lòng dần nguội lạnh. Mệnh lệnh của Sầm Chính không có vấn đề, không ai tìm được dấu vết gì, nhưng điều này không có nghĩa là không có dấu vết.

Bốn chiến Phi Ngư rời khỏi bến thuyền quan bỏ tiến vào phân nhánh đường sông của Đại Vận Hà, chiến kỳ Đại Ninh đỏ sẫm tung bay trên cột cờ, các binh sĩ đều rất hưng phấn, cũng rất thoải mái, có vẻ đây là một nhiệm vụ rất nhẹ nhàng, tùy tiện là lại có thể mang về một chút quân công.

Trên thuyền Phi Ngư có nói có cười, Thảm Lãnh đứng ở đầu thuyền thì lại rơi vào trầm tư.

Đỗ Uy Danh đi đến đứng bên cạnh Thảm Lãnh hạ giọng nói: "Ngươi đang hoài nghi Sầm tướng quân?"

Thảm Lãnh khẽ lắc đầu: "Không đến mức hoài nghi ông ta, nhưng khẳng định là không ổn. Sầm Chính không có lý do để quan tâm đến chúng ta như thế, trận chiến bến thuyền quan bỏ trước đó là đoàn chúng ta đã chiếm quân công rồi, người khác đang trừng mắt chờ đi phá hủy Liên Vân trại, dù gì cũng là công lao, Sầm Chính lại giao việc này cho chúng ta... Nói không thông."

Đỗ Uy Danh ừ một tiếng: "Nhưng đoán là đến Liên Vân trại cũng sẽ không có phiền toái gì, tổng cộng có 500-600 thủy phi đó gần như đã bị chúng ta giết rồi, cho dù có ở lại cũng chẳng còn mấy người."

"Cẩn thận chút là được." Thảm Lãnh trầm tư một chút rồi nói: "Sau khi đến nơi ngươi dẫn 4 đội mười người làm chi viện, ta dẫn Trần Nhiễm, Vương Khoát Hải lên trên, ngoài ra đêm nay không vào doanh địa thủy phi, bịt kín đường thủy ra vào là được, sáng sớm ngày mai sau khi mặt trời lên hãy tiến công."

Đỗ Uy Danh nói: "Nhưng nếu là như vậy nhất định sẽ chậm trễ thời gian hội hợp với nhân mã đại đội, Sầm Chính có thể gây phiền phức cho ngươi."

Thảm Lãnh nói: "Cái đó không quan trọng, sinh tử của các huynh đệ mới quan trọng."

Đỗ Uy Danh trong lòng thấy ám áp: "Hay là để Vương Khoát Hải dẫn người làm chi viện đi, ta và ngươi dẫn người đi lên."

Thảm Lãnh: "Ngươi tâm tư linh hoạt hơn Vương Khoát Hải, ngươi ở lại thích hợp hơn."

Đỗ Uy Danh không tranh cãi nữa, Thảm Lãnh nói gã ta linh hoạt hơn Vương Khoát Hải khiến trong lòng gã ta có chút vui thích, có thể nhận được sự thừa nhận của Thảm Lãnh hình như rất cổ động người khác... Nhưng nghĩ lại đến lời dặn của Trang Ung, trong lòng Đỗ Uy Danh lại thấy áy náy, cứ cảm thấy có lỗi với Thảm Lãnh.

"Đoàn suất!"

"Ừm? Sao vậy?"

"Ta... không có gì cả."

Cuối cùng Đỗ Uy Danh cũng không dám nói ra, xoay người đi sang một bên khác đứng, tay vịn chuôi đao, mu bàn tay nổi lên từng đường gân xanh.

Thảm Lãnh quay lại liếc nhìn Đỗ Uy Danh một cái, cười cười, không nói gì nữa.

Để an toàn, Thảm Lãnh không đến gần Liên Vân trại vào ban ngày, khó tránh khỏi trong thôn trấn xung quanh còn có tai mắt của Liên Vân trại, hắn đợi sau khi trời tối mới dẫn đội ngũ đến gần Liên Vân trại, neo thuyền vào bờ, chăm chú theo dõi đường thủy ra vào, sau đó sắp xếp người thay nhau gác đêm.

Đỗ Uy Danh cùng Lý Thổ Mệnh quản lý nhóm người đầu tiên gác đêm, những người còn lại nghỉ ngơi. Thảm Lãnh biết Lý Thổ Mệnh người này tính tình hơi lười nhác, căn dặn thêm mấy câu nữa, Đỗ Uy Danh cười nói "có ta trông chừng hắn sẽ không có chuyện gì đâu", sau đó dẫn người đi.

Thảm Lãnh lại dặn dò thêm không ai được phép rời khỏi doanh địa, quay lại lều của mình lấy bản đồ ra, mượn chút ánh sáng yếu ớt để xem kỹ càng tỉ mỉ. Bản đồ là thứ cực kỳ quý giá, càng huống hồ tấm bản đồ trong tay này không phải bản đồ một quận, một đạo mà là bản đồ một nửa Đại Ninh, từ Giang Nam đạo xuống đến tận hải cương phía nam.

Tuy rằng bản đồ không nhất định là tương tận, nhưng địa hình đại khái thì sẽ không sai. Bắt đầu từ khi Đại Ninh lập quốc, Công bộ đã phái rất nhiều nhân thủ đo lường vẽ bản đồ, hiện giờ đã mấy trăm năm, vẫn đang trong quá trình không ngừng hoàn thiện.

Cùng lúc đó, mấy tên áo đen ra đi từ hướng Liên Vân trại, kẻ cầm đầu chính là Nhiếp Viên. Hắn ta đoán được người của thủy sư sẽ tấn công Liên Vân trại ngay trong đêm, quay lại vơ vét bạc, bảo mấy chục người còn lại của Liên Vân trại bố trí cạm bẫy rồi lập tức rời đi.

Với kinh nghiệm tích lũy được khiến hẳn ta sớm cảm nhận được nguy hiểm, dẫn người trốn vào trong rừng cây quan sát một lúc, phát hiện thấy cột buồm trên sông.

"Người của thủy sư quả nhiên muốn chém tận giết tuyệt." Một tên áo đen hạ giọng nói.

Nhiếp Viên cười lạnh: "Mấy huynh đệ chết trong tay người của thủy sư, trước khi chúng ta rời đi hãy cho bọn chúng chút giáo huấn, xem thử kẻ dẫn đầu là ai, tìm hắn giết."

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 56: Vạn hộ hầu

Vị trí canh gác ngầm ở bên ngoài doanh địa được bố trí rất kín đáo, các chiến binh huấn luyện nghiêm chỉnh, tất cả những chuyện có khả năng phát sinh trên chiến trường đều được lão binh có kinh nghiệm phong phú nhắc nhở, hơn nữa nhóm người thủ hạ của Thẩm Lãnh này tố chất cũng cao hơn một chút. Đỗ Uy Danh và Lý Thổ Mệnh phân chia nhau dẫn người hoàn thành bố phòng xung quanh, Đỗ Uy Danh nói đi kiểm tra xung quanh một chút, bảo Lý Thổ Mệnh cẩn thận một chút.

Lý Thổ Mệnh cười nói: "Người giống như một bà vú vậy, có phiền không?"

Đỗ Uy Danh dứ dứ nắm đấm với gã ta, lập tức đi về phía các vị trí gác ngầm khác.

Lý Thổ Mệnh leo lên một cái cây to nghĩ tiếp theo là an toàn rồi. Gã ta nhìn nhìn xung quanh, khoe miệng không nhịn được cong lên, tay vỗ nhẹ vào ngực... Trong ngực là năm lượng bạc thưởng kia, cứ cách một lúc là gã ta lại lấy ra xem, trong lòng khỏi phải nói là vui vẻ cỡ nào.

Năm lượng bạc không tính là nhiều, nhưng ý nghĩa khác nhau, cảm về nhà có lẽ cha mẹ hận không thể đem năm lượng bạc này đi cúng ấy chứ.

"Vạn hộ hầu..."

Lý Thổ Mệnh lăm bằm, cặp mắt nhỏ neho lại toàn là ý cười. Nghĩ đến Trần Nhiễm nói mục tiêu là vạn hộ hầu cũng đúng, trong lòng liền kích động từng chập. Tuy đó là mục tiêu rất cao, rất hư vô, nhưng khi có mục tiêu tiến lên phía trước thì sẽ càng kiên định hơn chứ.

"Đoàn suất là người tốt."

Gã ta lăm nhăm trong miệng, ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đầy sao xuyên qua kẽ lá... Lúc nhỏ trong đêm ngồi trên sườn dốc trước cửa nhà, phụ thân chỉ những ngôi sao lấp lánh trên trời nói với gã ta rằng đó đều là mệnh tinh, chỉ có đại nhân vật mới có mệnh tinh, hoàng đế có mệnh tinh của hoàng đế, tướng quân có mệnh tinh của tướng quân, đại học sĩ có mệnh tinh của đại học sĩ.

Lý Thổ Mệnh hỏi cha gã ta: "Vậy con có mệnh tinh không?"

Phụ thân cười xoa xoa đầu con: "Con à... Chắc chắn có, Thổ Mệnh nhà chúng ta tương lai sẽ là một đại nhân vật tài giỏi."

Lý Thổ Mệnh nhớ lúc đó mình đã rất vui vẻ, chạy quanh sườn dốc hết vòng này đến vòng khác, vừa chạy vừa điên cuồng gào mình có mệnh tinh, tương lai sẽ là đại tướng quân!

Cha mẹ tựa vào nhau nhìn gã ta cười, cười đến mức ngửa cổ ra sau mà cười, sau đó không biết tại sao cha gã ta lại bật khóc. Nam nhân đã nếm đủ mùi đời nhưng vẫn bình thường đó từ thút thút đến khóc xé gan xé ruột, mặc kệ mẹ gã ta khuyên thế nào cũng không được.

Mãi cho đến hôm nay, Lý Thổ Mệnh cũng không biết tại sao lúc đó cha lại khóc đến thương tâm như thế.

Lý Thổ Mệnh nắm chặt nắm đấm, nói sau này mình nhất định phải đi theo đoàn suất làm thật tốt, sớm muộn cũng có một ngày cưới con ngựa cao lớn đeo cầu vồng đỏ trở về thôn, khiến cha mẹ làm người phú quý.

Đúng lúc này gã ta bất chợt cảm thấy sau lưng có chút không ổn, quay ngoắt lại, một bàn tay từ trong tán lá cây thò ra bóp cổ gã ta, một nắm đấm khác từ bên cạnh đánh trúng vào huyệt thái dương, Lý Thổ Mệnh cảm thấy đầu mình ong lên, sau đó mất đi tri giác.

Thủ hạ của Nhiếp Viên tóm Lý Thổ Mệnh mang về bụi cây bên bờ sông. Nhiếp Viên lấy thanh chủy thủ, một tay bịt miệng Lý Thổ Mệnh, một tay cầm chủy thủ đâm vào đùi Lý Thổ Mệnh.

Lý Thổ Mệnh hự một tiếng tỉnh lại, trên trán lập tức rịn ra một lớp mồ hôi.

Thứ nhìn thấy trước mắt đều là bóng chông, trong bóng đêm dường như có rất nhiều người đứng xung quanh gã ta, sau giây lát thì con đầu đón ở đùi đã khiến đầu óc đang tê dại tỉnh táo hơn một chút, gã ta lắc lắc đầu, muốn hét lên nhưng miệng bị bịt kín không phát ra âm thanh.

Nhiếp Viên ngồi xổm xuống trước mặt Lý Thổ Mệnh, ngón tay búng một cái lên chủy thủ, Lý Thổ Mệnh lập tức đau đến mức toàn thân run lên.

"Cách động mạch không quá xa, chiến binh có y quan chuyên môn giảng bài, giảng giải cách băng bó trị liệu đơn giản cho các người, đương nhiên đã nói với người động mạch quan trọng cỡ nào, chủy thủ đâm lệch thêm nửa ngón tay nữa là có thể cắt đứt động mạch của người, không đến thời gian một nén nhang là người sẽ chết, hơn nữa đây là một trong những cách chết đau khổ nhất."

"Đầu tiên người sẽ cảm thấy vết thương rất nóng rát, sau đó là toàn thân rất lạnh, lúc xung quanh yên tĩnh người sẽ nghe thấy tiếng máu của mình chảy, nhưng người vẫn rất tỉnh táo..."

Nhiếp Viên cúi đầu dán sát vào tai Lý Thổ Mệnh nói: "Bây giờ ta buông tay ra, người đừng kêu to, người biết nếu người không phối hợp thì sẽ có hậu quả gì chứ."

Lý Thổ Mệnh sắc mặt trắng bệch, cơ thể run rẩy kịch liệt, gã ta dùng sức gặt đầu, lần đầu tiên cảm giác được cái chết cách mình gần đến thế.

"Ai dẫn đội tới?"

"Đoàn... đoàn suất Thẩm Lãnh."

"Ồ?" Nhiếp Viên ánh mắt sáng ngời: "Thật sự là oan gia ngõ hẹp."

Nghe được mấy từ này, Lý Thổ Mệnh tức thì phản ứng lại: "Các người là người ở bên thuyền quan bỏ ban ngày!"

Nhiếp Viên thờ dài một tiếng: "Nói nhỏ chút, người muốn cho đồng bọn của người nghe thấy đến cứu người? Tin ta, tốc độ của bọn chúng không nhanh bằng dao của ta... Nói cho ta biết Thẩm Lãnh ở vị trí nào."

Lý Thổ Mệnh càng run rẩy ác liệt hơn, răng đầu đã va đập đến nát ra rồi, cũng không biết là vì sợ hay là vì chảy máu, gã ta thật sự cảm thấy mình rất lạnh, rất lạnh.

Cho nên gã ta ra sức cắn chặt răng, khiến cho miệng phát ra một chút âm thanh nào, vậy nhưng sau khi cắn chặt răng thì đầu cũng bắt đầu run lên.

"Không nói?" Nhiếp Viên cười cười, ngón tay lại búng một cái lên thanh chủy thủ kia: "Ta biết thủ hạ của Thẩm Lãnh phần lớn đều là tân binh, không có bao nhiêu tình cảm với hân mới đứng, người hà tất vì người khác mà hy sinh bản thân chứ?"

Lý Thổ Mệnh cắn quá mạnh, miệng bắt đầu chảy máu.

"A..."

Nhiếp Viên nhấc tay lên bịt miệng Lý Thổ Mệnh, rút thanh chủy thủ trên đùi Lý Thổ Mệnh ra, sau đó lại đâm mạnh xuống, người Lý Thổ Mệnh thỉnh thoảng giật lên, cổ họng phát ra từng tiếng khò khè như tiếng kéo ống bễ.

"Ta cho người cơ hội, không đâm động mạch của người, bây giờ người có định nói cho ta biết Thẩm Lãnh ở vị trí nào không?"

Hơi thở của Lý Thổ Mệnh gấp gấp lạ thường, yết hầu nhấp nhô với tốc độ rất nhanh, gã ta thật sự cảm thấy vết thương rất nóng rát, hình như máu đang phun ra ngoài.

Nhiếp Viên buông tay ra: "Dao tiếp theo, không ai có thể cứu được người nữa."

"Đoàn suất... Đoàn suất là người tốt."

Lúc Lý Thổ Mệnh nói âm thanh run rẩy lợi hại, nói rất nhanh: "Đoàn suất chăm sóc chúng ta, còn chia quân công cho mỗi một người chúng ta, đoàn suất còn nói tương lai sẽ dẫn dắt ta làm đến vạn hộ hầu, đoàn suất nói không thể phủ định bản thân, mỗi người đều sẽ thành công..."

Nhiếp Viên tức thì bóp cổ Lý Thổ Mệnh, ngón tay phát lực, giây lát sau mặt Lý Thổ Mệnh đã bắt đầu tím tái, mắt đã hơi lồi ra ngoài một chút.

"Đừng kéo dài thời gian, ta hỏi người một câu cuối cùng người có nói không, không nói thì chết."

"Ta nói..."

Lý Thổ Mệnh nặn ra hai từ, hiển nhiên đã hoàn toàn suy sụp rồi.

Nhiếp Viên buông tay ra, Lý Thổ Mệnh ho khan, gã ta ngẩng đầu lên nhìn ngàn sao sáng lấp lánh trên trời, trong lòng nghĩ ở đó quả nhiên có một ngôi sao thuộc về mình, ta đâu có số mệnh vạn hộ hầu gì đó.

Sau đó gã ta cười.

"Người đâu rồi! Thủy phi ở đây!"

Lý Thổ Mệnh liều mạng dùng sức lực lớn nhất giãy dụa hết lên một tiếng, còn chưa chạy được một bước đã bị Nhiếp Viên đạp ngã xuống đất. Nhiếp Viên tức đến mức cơ thịt trên mặt cũng giật giật, hắn ta cầm chủy thủ rút ra rồi đâm vào lần nữa, còn hung hăng rạch một nhát, sau đó quay đầu lao ra ngoài, thủ hạ của hắn ta theo sát phía sau, rất nhanh đã biến mất trong bóng đêm.

Người đầu tiên nghe thấy tiếng động chạy đến là Đỗ Uy Danh, lúc ở trong rừng rút đao xông đến thì vừa hay gặp mấy người Nhiếp Viên bọn họ ở phía đối diện, Đỗ Uy Danh chém một đao qua: "Ồ lại cho ta!"

Nhiếp Viên áp thấp người về phía trước lao ra ngoài, luồn người qua phía dưới cánh tay Đỗ Uy Danh, sau khi đi qua liền đạp một cước thật mạnh lên ngực Đỗ Uy Danh. Đỗ Uy Danh cảm thấy một con đau đốn, người bị đá bay lên, rơi xuống chỗ cách đó 3-4 mét.

Bịch một tiếng, Đỗ Uy Danh ngã xuống đất, ngực bị nghẹn suýt nữa thì không thở được, một lúc sau mới bật ho khan, sờ soạng bên cạnh tìm hoành đao của mình, sờ trúng một người...

Đỗ Uy Danh quay phắt lại, nhờ vào ánh trăng yếu ớt nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Lý Thổ Mệnh.

"Lão Đồ..."

Lý Thổ Mệnh nhìn thấy Đỗ Uy Danh lại bất ngờ cười, giống như đã tìm được chỗ dựa vậy: "Ngươi đến rồi à... Mẹ, mẹ nó lạnh thật đấy, nơi rách nát này, sao gió còn lớn hơn gió đêm trên sông Nam Bình thế?"

Tìm Đỗ Uy Danh bỗng thoáng ngừng đập, theo bản năng liền muốn ôm Lý Thổ Mệnh lên đi tìm y quan theo đội, nhưng gã ta bị đá một cước đó quá nặng, sức lực lại không vận lên được.

"Đau..." Tiếng của Lý Thổ Mệnh yếu ớt nhưng lại mang theo sự đau đớn xé gan xé ruột khiến người ta tê rần da đầu: "Chân... đau quá."

Đỗ Uy Danh cúi đầu nhìn nhìn, thế là nhìn thấy máu trào ra như suối, gã ta vội vàng dùng hai tay ấn chặt nhưng máu phun ra từ kẽ ngón tay gã ta.

"Ta có giỏi không?" Lý Thổ Mệnh hỏi: "Bọn chúng muốn giết ta, ta cũng không nói đoàn suất của chúng ta ở vị trí nào."

Thẩm Lãnh ở chỗ xa vừa hay lao đến, nghe thấy câu này mắt hắn ửng đỏ, cời dây lưng của mình ra quần lên đùi Lý Thổ Mệnh, nhưng mà... dường như đã hơi muộn rồi.

Trần Nhiễm lao đến sau Thẩm Lãnh, ánh sáng của ngọn đuốc đã soi rõ khuôn mặt Lý Thổ Mệnh, đó là kiểu trắng thê nào.

"Bàn... bàn tử, ngươi lừa ta, ta thật sự không có số mệnh vạn hộ hầu, ngươi phải làm thật tốt..."

Lý Thổ Mệnh nhìn về phía Thẩm Lãnh: "Đoàn suất, ta không làm ngươi mất mặt chứ."

Thẩm Lãnh cắn răng gật đầu: "Không có..."

Lý Thổ Mệnh thở ra một hơi dài, khó nhọc nhấc tay lên chỉ chỉ vào ngực mình: "Bạc thường... cho cha mẹ ta, đoàn suất, nhớ đến thăm nhà ta, ta mời... rượu..."

Thẩm Lãnh đột nhiên đứng lên: "Y quan!"

Y quan đeo hòm thuốc chạy đến dưới sự bảo vệ của hai chiến binh, kiểm tra vết thương của Lý Thổ Mệnh một chút rồi lập tức bắt đầu cấp cứu, vậy nhưng có thể nhìn ra được, hắn ta cũng làm hết việc có thể làm.

Thẩm Lãnh một cúi đầu lao ra ngoài như một con báo săn, Đỗ Uy Danh hô một tiếng "đội ta" nhưng không có sức lực đuổi theo, chạy được hai bước đã ngã xuống đất.

Gã ta men theo đường sông đuổi theo về phía trước, nhưng truy đuổi ban đêm kiểu này vốn đã rất khó, may mà bên sông đều là bụi cây thấp, có người lao qua là có dấu vết cành lá đứt gãy.

Thủ hạ của Thẩm Lãnh giờ được chạy về phía bên này, nhưng rất nhanh đã bị Thẩm Lãnh bỏ rơi rất xa.

Y quan suy sụp ngã ngồi trên mặt đất, hai cánh tay đều là máu, hắn ta lắc đầu: "Cứu không nổi, ba nhát dao đều ở động mạch..."

Nhát thứ nhất, thật ra Nhiếp Viên đã đâm vào động mạch rồi.

Hơi thở trong miệng Lý Thổ Mệnh càng lúc càng yếu, cơ thể lại vẫn đang hơi run rẩy: "Lạnh quá... lạnh quá đi."

Trần Nhiễm ôm chặt lấy gã ta: "Không sao đâu không sao đâu, lát nữa là không sao rồi, chúng ta cùng nhau làm vạn hộ hầu, cùng nhau áo gấm về quê, ngươi con muốn cho cha mẹ ngươi nở mày nở mặt trong thôn mà, ngươi còn chưa lĩnh phần thưởng lần trước tiêu diệt Triệu Đăng Khoa... Thổ Mệnh, ngươi hậu mệnh sẽ không chết đâu."

Lý Thổ Mệnh khó nhọc cười: "Ngốc... Thầy bói nói, ta ngũ hành thiếu thổ, cho nên mới gọi là Lý Thổ Mệnh... xem ra thật sự là bạc mệnh."

Tầm nhìn của gã ta trở nên mơ hồ, nhìn sao sáng trên trời, có một ngôi sao dường như sáng lấp lánh lạ thường, ngôi sao đó càng lúc càng lớn, thế là trong mắt gã ta toàn là ánh sáng, dường như gã ta nhìn thấy dáng vẻ của Thẩm Lãnh trong quảng ánh sáng đó.

"Đoàn suất, có mệnh tinh, thật tốt..."

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Tín nhiệm

Năm 12 tuổi, trong đêm có mấy chiếc thuyền bốc cháy ngùn ngụt trên mặt sông Nam Bình, thiếu niên tên Thẩm Lãnh ngâm một con dao săn nhỏ không sắc bén trong miệng, lao đầu vào dòng sông, không màng đến bản thân.

Sau này hắn phát hiện, trong thời khắc không bình tĩnh nhất kiểu này thì bản thân hắn sẽ trở nên bình tĩnh lạ thường.

Trong thời gian gần 4 năm sau đó nữa, nam nhân tên Thẩm Tiểu Tùng đó đã liều mạng nhồi nhét hết tất cả những gì mình biết vào đầu Thẩm Lãnh, đương nhiên không chỉ là vì ông cảm thấy mình nợ thiếu niên này, lẽ nào không có quan hệ gì với người thiếu niên thả người nhảy xuống đêm đó?

Thẩm tiên sinh đã nhìn thấy nội tâm của thiếu niên, cho nên cảm thấy cho dù mình liều mạng cũng đáng.

Không lâu trước đó, người thân niên tên là Lý Thổ Mệnh đã cắn răng chống đỡ, hết lần này đến lần khác nói bản thân đừng sợ đừng sợ, thà chết cũng không chịu bán đứng Thẩm Lãnh.

Thẩm Lãnh là lựa chọn của Thẩm tiên sinh, Thẩm Lãnh cũng là lựa chọn của Lý Thổ Mệnh.

Trong đêm nay, Thẩm Lãnh đeo hắc tuyến đao trên lưng lao vào trong bóng tối, màu đỏ trong cặp mắt kia là bi thương, là phần nộ, là sát khí.

Lý Thổ Mệnh nằm trong lòng Trần Nhiễm ngẩng đầu nhìn lên trời, ánh sáng lấp lánh trong bóng tối kia lọt vào mắt, thế là cả thế giới đều ngập tràn ánh sáng.

Sát khí của Thẩm Lãnh tuôn trào, thế là đêm đen này bị băng lãnh thống trị.

Nhiếp Viên không sợ Thẩm Lãnh, hắn ta từng lăn lộn đánh đấm trên giang hồ, cũng từng tắm máu chém giết trên chiến trường. Từ ngày được Bạch Thượng Niên chọn là tử sĩ, hắn ta đã biết trong sinh mệnh của mình chỉ còn lại hai việc có thể làm được, giết người cho tướng quân, chấn sát cho tướng quân.

Hắn ta xem thường Thẩm Lãnh, thiếu niên đó cùng lắm chỉ là có vận may quá lớn mà thôi, cho dù võ nghệ cũng coi như không tệ, nhưng căn bản chưa từng trải qua những trận sát phạt sinh tử phong sương vũ tuyết.

Hắn ta đâu biết, mỗi mùa xuân hạ thu đông mà Thẩm tiên sinh đã dạy Thẩm Lãnh đều là hưng vong thiên hạ, khiến điều Thẩm Lãnh học được không chỉ là qua lại nhất thành nhất địa, cũng không phải là luân hồi nhất triều nhất đại, mà là tất cả kinh nghiệm của những người thành công và sai lầm của kẻ thất bại từ xưa đến nay.

Thẩm tiên sinh đã rất lâu rất lâu rồi chưa từng ngủ ngon, dáng vẻ nhìn có vẻ lười nhác chỉ là vì mệt mỏi quá độ. Ông nói Thẩm Lãnh bắt đầu muộn, bản thân ông nhất định phải lợi dụng mỗi một phút mỗi một giây, vì thế mới có sự thịnh thế phong hoa hiện nay của Thẩm Lãnh.

Trong khí chất của một người có ẩn giấu những thứ sách mà hắn đã học hành và cả sự cảm ngộ đối với nhân sinh, trong khí chất của Thẩm Lãnh ẩn giấu một Trà gia, một Thẩm Tiểu Tùng, một quyền Cẩm Tuyết bao quát hết cả tứ cương tứ khổ.

Nhiếp Viên?

Phải giết!

Khoảng cách không phải là thứ cố định, người phía trước cứ chạy, người phía sau cứ đuổi, chỉ xem ai kiên trì được lâu hơn thôi.

Mắt Thẩm Lãnh đỏ ngầu giống như một con dã thú đi săn cả đêm không nghỉ, mà Nhiếp Viên bọn họ không có thể lực như thế.

Lúc trời tảng sáng, Nhiếp Viên bọn họ thở hổn hển dừng lại ở một chỗ trong rừng cây ven sông, hắn ta đã sắp đến cực hạn rồi, còn năm tên thủ hạ của hắn ta đã không còn sức chạy thêm một bước nào nữa.

May là người của thủy sư dường như không đuổi theo, thủ hạ của Nhiếp Viên đều là lão binh trước đây đi theo hắn ta ra chiến trường bò về từ núi thây biển máu. Bắt đầu từ lúc lĩnh bạc sĩ tử trong tay Bạch Thượng Niên, bọn họ đã không còn dính dáng đến hai chữ "chiến binh" nữa.

"Đoàn suất, nghỉ chút đi, thực sự là không chạy nổi nữa rồi."

Một tên áo đen há mồm thở phì phò nói. Bọn họ vẫn quen gọi Nhiếp Viên là đoàn suất, đã nhiều năm như vậy rồi, thói quen thật sự không dễ thay đổi.

Nhiếp Viên gật gật đầu: "Cũng đủ xa rồi... Nghỉ ngơi một lúc, uống chút nước ăn chút lương khô bổ sung thể lực, sau đó vào trong trấn phía trước tìm một cái thuyền xuôi nam, đến phía trước đội thuyền thủy sư đợi tìm cơ hội, mấy huynh đệ chết trong tay Thảm Lãnh, mối thù này không thể không báo."

Ánh mắt của một tên hắc y nhân thoáng hốt hoảng, nghĩ đến phương thức giết người của Thảm Lãnh lúc ở bến thuyền quan bỏ mà không khỏi rùng mình: "Thù này... vốn dĩ có thể không có."

Ánh mắt Nhiếp Viên lạnh đi: "Người sợ rồi?"

Tên hắc y nhân lắc đầu: "Đoàn suất người cũng biết, đi theo người làm việc, chúng ta đã sợ lúc nào... Chỉ là lần này khác, người đối diện với chúng ta là người giồng chúng ta, là chiến binh."

Mấy người còn lại mặc dù không nói nhưng gần như đồng thời cúi đầu, bọn họ không muốn để Nhiếp Viên nhìn thấy ánh mắt của mình.

Đúng thế... đối thủ lần này cũng là chiến binh, bọn họ đều từng thề, chiến binh huynh đệ, vĩnh viễn không tàn sát lẫn nhau.

"Chúng ta đã không phải là chiến binh nữa rồi."

Nhiếp Viên trầm giọng nói: "Các người chớ quên trước đây lúc chúng ta bắt tay đã từng nói, nếu trên chiến trường đã không thể mang lại vinh quang cho chúng ta, vậy thì dùng bản lĩnh của bản thân để khiến cuộc sống tốt hơn, trên người chúng ta không còn quân phục nữa... Nếu miễn cưỡng phải nói chúng ta vẫn là lính, chúng ta cũng chỉ là lính của tướng quân, không phải lính của Đại Ninh! Tướng quân không thể cho chúng ta thắng quan tiền chức đường hoàng, nhưng khó khăn cho chúng ta còn ít sao?"

Tất cả mọi người cúi đầu, thật lâu không lên tiếng.

Nhiếp Viên thở phào một hơi thật dài: "Cao Hải, Mạnh Đạt hai người cảnh giới, những người khác tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, nửa canh giờ sau Lý Xán, Nhạc Sơn Phong thay ca, Tống Lô chỉnh lý đồ ăn và trang bị chúng ta mang theo sau đó vạch định ra một tuyến đường, một canh giờ sau xuất phát."

Sau khi nói xong hắn ta tựa lên cành cây nhắm mắt: "Tất cả hãy nhớ, trên người chúng ta đã không còn quân phục nữa."

Năm người đồng loạt trả lời một tiếng, nhưng ai cũng biết rất rõ, xương cốt của bọn họ là xương cốt của chiến binh, máu là máu của chiến binh, cho dù đến bây giờ cũng không thay đổi xưng hô với Nhiếp Viên, vậy thì làm sao có thể dễ dàng vứt bỏ được?

Cao Hải cùng Mạnh Đạt sau khi nghỉ ngơi đã hồi phục một chút thể lực, hai người tách ra một trái một phải, bọn họ có nhiều kinh nghiệm truy đuổi và phản truy đuổi, bởi vì bọn họ đều từng là chiến binh trinh thám.

Nếu như nói chiến binh là tinh nhuệ trong các quân Đại Ninh, vậy thì trinh thám chính là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Cao Hải lấy từ trong tay nải ra một cuộn chỉ rất mảnh rất mảnh buộc nổi mấy cái cây lại, chỉ đó mảnh như tơ nhện, buộc xong còn đặc biệt treo chuông lên chỉ. Sau khi bố trí xong mới leo lên một cái cây, chọn chỗ lá cây rậm rạp nhất mà ngồi trên cành, ngẩng đầu nhìn bầu trời qua kẽ lá...

Hôm qua lúc ở bến thuyền quan bỏ nhìn thấy những chiến binh thủy sư đó, kiểu dáng quân phục rất quen thuộc, cũng rất thân thiết, chỉ là huy hiệu ở chỗ ngực khác nhau. Gã ta vô thức nhấc tay lên sờ sờ chỗ ngực trái của mình, ở đó cũng đã từng có một huy hiệu, tượng trưng cho sự vinh quang của chiến binh.

Cao Hải thở dài một hơi, sau đó cảm thấy hơi kỳ lạ, rõ ràng trời chỉ mới hừng sáng, tại sao ánh sáng xuyên qua kẽ lá lại xuống lại hơi chói mắt?

Sau đó gã ta giật bắn người sợ hãi, đó không phải ánh sáng mặt trời, là đao quang.

Nhưng còn chưa đợi gã ta phản ứng lại, một người đã nhảy xuống ngồi trước mặt gã ta, cành cây khẽ rung lên... Người đó lật tay cầm đao, mũi đao đã dừng ngay trước cổ Cao Hải.

Thảm Lãnh liếc nhìn tay phải của Cao Hải, bàn tay đó đã cầm chuôi đao rồi.

"Có phải là không quen dùng hoàn thủ đao không, người vẫn giữ tư thế cầm hoành đao, quả nhiên là xuất thân chiến binh, lúc ở bến thuyền quan bỏ thấy các người phối hợp ra tay đã đoán được rồi."

Tầm nhìn của Thảm Lãnh dừng lại ở mắt của Cao Hải, ánh mắt của đối phương rõ ràng hơi lóe lên.

"Giết ta đi." Cao Hải nói ba chữ.

Thảm Lãnh: "Ta sẽ giết người, từ cách bố trí của người lúc này đã có thể nhìn ra được, người từng là trinh thám, ta không muốn biết tại sao người lại cõng quân phục chiến binh, cũng không muốn biết người có nỗi khổ gì, ta chỉ biết người đáng chết."

Tay trái của Cao Hải đột nhiên cử động, rút một thanh chủy thủ từ sau lưng ra đâm thẳng vào ngực Thảm Lãnh, mũi đao của Thảm Lãnh kéo ngang một

nhất... Phụt một tiếng, cổ họng của Cao Hải đã bị cắt đứt, máu phun ra ngoài.

Cùng lúc đó tay trái của Thẩm Lãnh túm lấy cổ tay trái của Cao Hải, vặn một cái, đẩy một cái, chủy thủy mà Cao Hải đang cầm trong tay liền đâm vào ngực của chính gã ta.

Một mũi tên xuyên qua tán lá bay nhanh đến, Thẩm Lãnh nghiêng người nhảy lên một cành cây khác.

"Có người đuổi tới!"

Mạnh Đạt cảm liên nỏ tiếp tục bắn tên vào trong tán lá, nhanh chóng bắn hết 9 mũi tên trong ống đựng tên, mắt nhìn chòng chọc vào chỗ có động tĩnh trong tán lá cây.

Bịch một tiếng... Thi thể của Cao Hải từ giữa không trung rơi xuống bên chân Mạnh Đạt, mặt úp xuống, sau lưng cắm 9 mũi tên.

Mạnh Đạt biến sắc, lúc ngẩng đầu lên lần nữa thì đã muộn rồi.

Đao quang sáng loáng từ giữa không trung bổ xuống như sấm sét, Mạnh Đạt có xuất thân trình thám phản ứng thần tốc, nhanh chóng nhấc cánh tay phải lên, lật cổ tay một cái, đoản đao đã cầm trong tay.

Keng một tiếng, hắc tuyến đao chém lên đoản đao, sau đó đoản đao liền bị cắt đứt, sau đó nữa là bàn tay phải của Mạnh Đạt.

Mạnh Đạt lật tay cầm đoản đao chống đỡ, nhưng gã ta không ngờ rằng lực độ của một đao này lại hung mãnh đến thế, hắc tuyến đao trông có vẻ bình thường đó lại sắc bén đến thế, sau khi bổ gãy đoản đao của gã ta lại chém đứt bàn tay gã ta, trong một khoảnh khắc đó không cảm nhận được bất cứ nỗi đau đớn nào, chỉ có sợ hãi.

"Chiến binh Đại Ninh đã dạy các ngươi kỹ thuật giết người rất lợi hại, nhưng các ngươi lại dùng trên người đồng bào."

Hắc tuyến đao của Thẩm Lãnh xoay nửa vòng trong tay, người hơi ngả về phía trước, chính thủ cầm đao chuyển thành phản thủ cầm đao áp mạnh xuống... Phập một tiếng, hắc tuyến đao chém vào chỗ giữa cổ và vai phải của Mạnh Đạt, Mạnh Đạt bước lớn lùi lại theo bản năng, tay phải nhấc lên túm hắc tuyến đao muốn đẩy lên...

Thẩm Lãnh ép tay trái lên cổ tay phải hung hăng phát lực, hắc tuyến đao từ trên vai chém xéo xuống đến phần xương sườn bên trái đi ra ngoài, gần một nửa phía trên rời khỏi thân thể Mạnh Đạt rơi xuống, trong nháy mắt máu từ khoang bụng trào ra, cảnh tượng đó vô cùng máu me.

Phân thân thể với một cánh tay, một cái đầu, nửa quả tim, nửa lồng ngực rơi xuống, trong một khắc này Mạnh Đạt lại vẫn chưa chết, gã ta nhìn thanh hắc tuyến đao có dính máu kia, nhớ đến mình cũng từng có một thanh.

Mắt chậm rãi khép lại, hóa ra từ vong là cảm giác này, khoảnh khắc nhắm mắt lại, gã ta dường như nhìn thấy mình mặc quân phục, trên ngực thêu huy hiệu chiến binh màu đỏ thẫm.

Sau khi giết liền hai người, Thẩm Lãnh vòng ra phía sau cái cây lớn, mấy người từ chỗ xa bỏ nhào đến chỉ viện nâng liên nỏ không ngừng bắn tên. Phập phập là âm thanh mũi tên ghim vào cành cây, nếu như Thẩm Lãnh phản ứng chậm một chút, những mũi tên này đã ghim trên người hắn rồi.

Nhiếp Viên cầm đao từ chỗ xa lao nhanh đến, ngồi xuống nhìn Mạnh Đạt bị một đao chém thành hai đoạn, lại nhìn Cao Hải nằm sấp trên mặt đất, màu đỏ trong mắt hắn ta giống y hệt màu đỏ trong mắt Thẩm Lãnh.

"Tim bằng được hắn!"

Nhiếp Viên đứng bật dậy, tay run lên, đó là lửa giận không thể ức chế.

"Vâng!"

Lý Xán, Nhạc Sơn Phong, Tống Lô là người đi chuyển thành hình tam giác, ba người tạo thành thế kiềng ba chân, bụng liên nỏ hơi khom người, duy trì đề phòng từng giây phút. Còn Nhiếp Viên thì tự mình nhảy lên cây to nhanh chóng leo lên chỗ cao nhất, ngồi xổm liếc nhìn xung quanh.

Dưới tán cây, tốc độ di chuyển của ba kẻ xuất thân trình thám cũng không nhanh, bởi vì bọn họ biết rất rõ đối phương chính là muốn đến trả thù, nợ máu, không chết không dừng.

Mà ba người bọn họ bây giờ phải làm mỗi như, lúc kẻ truy sát đó xuất hiện, mũi tên của đoàn suất cũng sẽ xuất hiện, tất nhiên sẽ bắn chết đối phương!

Đây là sự tín nhiệm của bọn họ đối với Nhiếp Viên.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 58: Đánh cược mạng sống

Mấy năm trước khi 20 vạn tinh giáp nam cương diệt Nam Việt quốc, Nam Việt quốc đại tướng quân Lan Thịnh Hạ đã từng cảm khái nói... Những trinh thám giống như mũi dao của Đại Ninh đó nhìn không thấy bắt không được, đi về như quỷ mị, giết người trong vô hình, đó không phải ca ngợi cũng không phải chỉ có sợ hãi, mà là kính sợ.

Lúc này người đối mặt với Thẩm Lãnh chính là trinh thám như vậy, đây là kẻ địch mà Thẩm Lãnh không muốn đối mặt nhất, bởi vì bọn họ từng là chiến binh.

Lý Xán, Nhạc Sơn Phong, Tống Lôi ba người đứng thành hình tam giác, tốc độ di chuyển dưới chân cũng không nhanh, nhưng tốc độ trên tay ba người lại nhanh cực kỳ, nhanh chóng lấp đầy tên cho liên nỏ, trận hình thăm dò phía trước không chệch vào đâu được.

"Người ở đâu?"

Lý Xán hỏi, phía đối diện không có bất cứ phát hiện nào.

"Không có!"

"Không có!"

Nhạc Sơn Phong và Tống Lôi hơi tụt lại phía sau gần như đồng thời trả lời.

Gió từ trong rừng cây thổi qua, lá cây đung đưa, mùi máu tanh bay đi xa.

Không khí trong rừng yên tĩnh đến mức cực kỳ quỷ dị, mấy trinh thám ưu tú này phát hiện ra giờ mình đang bị động như vậy. Trước đây lúc bọn họ ở chiến binh, đều là bọn họ cho kẻ địch kiểu áp lực này, kẻ địch không nhìn thấy bọn họ, chỉ biết bọn họ ở ngay gần đó, không ai dự đoán được một đòn chí mạng của bọn họ sẽ đột nhiên xuất hiện từ phương hướng nào.

Bọn họ là người nguy trang, là thích khách, là thợ săn, bọn họ tinh thông các loại bản lĩnh, giỏi giết người, đáng sợ nhất là kỹ xảo ẩn nấp và truy đuổi của bọn họ, khiến người ta không rét mà run.

Vậy nhưng bây giờ, người ở ngoài sáng là bọn họ, Thẩm Lãnh đã thành người đi săn, không biết một giây sau sẽ đột nhiên tấn công ở chỗ nào.

Nhưng bọn họ ba tin tưởng chắc chắn đoàn suất Nhiếp Viên có thể nhanh hơn, hung ác hơn Thẩm Lãnh, khi Thẩm Lãnh xuất hiện, cung phiêu sát của Nhiếp Viên sẽ bộc phát con gợn.

Đúng lúc này cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến một tràng tiếng chuông khe khẽ, ba người đồng thời nhìn sang phía đó.

Đó là cảnh giới mà Cao Hải và Mạnh Đạt hai người đã lấp đặt trước đó, sợi chỉ nhỏ đã bị người khác đụng vào nên chuông mới kêu.

Ba người đồng thời quay người về bên đó, liên nỏ bắt đầu bắn tên, từng mũi, từng mũi tên bắn nhanh qua, rất nhanh đã truyền đến tiếng tên bắn vào đất trầm đục.

"Phía sau!"

Nhạc Sơn Phong bất chợt phản ứng kịp, hô lên một tiếng rồi lập tức quay người, ba mũi tên cuối cùng trong liên nỏ bắn ra... Nhưng sau lưng không có ai, ba mũi tên kia ghim lên một thân cây thành hình tam giác.

Không khí càng lúc càng căng thẳng, hơi thở của ba người càng lúc càng gấp gáp.

Bọn họ không thể không dừng lại tại nơi hơi trống trải thế này, chỉ có như vậy mới có thể sáng tạo cơ hội đánh giết tốt hơn của Nhiếp Viên.

"Mẹ nó!"

Nhạc Sơn Phong cúi đầu nắn một câu, cảm thấy tim mình càng lúc càng đập nhanh, nhanh đến mức gần như khiến gã nghẹn thở, gã lắp mũi tên mới vào liên nỏ với tốc độ nhanh nhất, ngón tay không ngừng run lên.

"Hoàn toàn không có phát hiện."

Tống Lôi cắn răng nói, sắc mặt rất trắng.

Bọn họ đã quen mang lại nỗi sợ hãi cho kẻ địch, lúc này lại không thể không nếm thử mùi vị của nỗi sợ hãi này.

Thẩm Lãnh đứng phía sau một cái cây lớn điều chỉnh hơi thở của mình, rất nhẹ cũng rất bình ổn, tay hấn sờ sờ một bên đai lưng, bởi vì đuổi theo quá gấp nên không mang đủ trang bị, liên nỏ, thiết tiêu đều không có trên người. Nếu như hấn mang theo thiết tiêu, lúc này ba người kia đã nằm dưới đất rồi.

Làm sao mới có thể một đòn tất sát đối với ba tên trinh thám thân thủ mạnh mẽ tốc độ nhanh nhẹn đây? Hơn nữa Nhiếp Viên cũng đang ẩn nấp ở một

nơi kín đáo nào đó chờ đợi cơ hội cho hấn một đòn tất sát.

Thẩm Lãnh nhắm mắt lại, trong đầu cẩn thận nhớ lại tốc độ phản ứng và phương thức xuất thủ của Nhiếp Viên. Cung phôi sắt trong tay Nhiếp Viên ít nhất cũng phải là tam thạch, tên bắn như sao băng, từ lúc mình xuất hiện trong tầm nhìn của Nhiếp Viên đến lúc Nhiếp Viên kéo cung bắn tên, với thực lực của Nhiếp Viên nhiều nhất chỉ cần đến khoảng ba giây.

Trong vòng ba giây, giết ba người và còn phi né tránh tên của Nhiếp Viên, trong tình huống bình thường đây tuyệt đối là chuyện không thể nào.

Nhưng Thẩm Lãnh có khi nào là một người bình thường?

Ở chỗ cao trên cái cây lớn đó, Nhiếp Viên tay trái cầm cung phôi sắt, hai ngón tay phải cầm một mũi tên sắt, chỉ cần Thẩm Lãnh xuất hiện, hấn ta tin mình có thể một tên bắn xuyên tim Thẩm Lãnh trong thời gian ngắn nhất.

Thẩm Lãnh là thợ săn, Nhiếp Viên cũng là thợ săn, chỉ có ba tên xuất thân là trinh thám kia dường như thân bất do kỷ.

Hơi thở của Thẩm Lãnh được điều chỉnh càng lúc càng chậm, mức độ phập phồng của ngực càng lúc càng nhỏ, tay phải hấn nắm chặt hắc tuyến đao, tay trái cầm vỏ dao của con dao săn nhỏ, tai nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ của ba người kia, căn cứ vào tiếng bước chân phán đoán vị trí đại khái của kẻ địch.

Một khắc này Thẩm Lãnh thành linh từ phía sau cây vòng ra ngoài, bắn sợi dây nhỏ trên vỏ dao săn bên tay trái ra, móc sắt mở ra giữa không trung, cảm lên vai Nhạc Sơn Phong phập một tiếng, Tống Lôi và Lý Xán hai người gần như đồng thời xoay người, hướng về phương hướng Thẩm Lãnh xuất hiện nâng liên nỏ lên định bắn tên...

Vù!

Một luồng sáng tức thì lao tới, thế đại lực trầm.

Đó là hắc tuyến đao của Thẩm Lãnh.

Hắc tuyến đao đâm vào ngực Tống Lôi phập một tiếng, thân đao đâm ra ngoài từ sau lưng. Hắc tuyến đao huyền thiết của Thẩm Lãnh vốn đã nặng nề sắc bén, cộng thêm Thẩm Lãnh phát lực, tốc độ nhanh đến mức không gì sánh kịp.

Cùng lúc đó, Thẩm Lãnh tay trái kéo mạnh một cái, Nhạc Sơn Phong đã bị túm không tự chủ được va vào người Lý Xán, Lý Xán vốn đã nhắm chuẩn Thẩm Lãnh bị va chạm, cung tên bắn ra.

Một giây sau, khoảng cách hơn 3 mét, Thẩm Lãnh chỉ bước hai bước là đến... chân trái đạp lên mặt đất một cái cuốn bụi đất bay lên, chân phải chạm đất lại đạp xuống một cái, một bước này gần như đã bật lên không. Ở giữa không trung, Thẩm Lãnh tung hai chân ra trước đạp mạnh lên người Lý Xán. Dưới một đòn nặng nề này, Lý Xá bị đạp ngã bay ra phía sau.

Lúc Lý Xán ngã xuống thì đã không còn hơi thở, hai chân Thẩm Lãnh đã đạp lún cả ngực gã ta.

Thẩm Lãnh đáp đất đồng thời giơ tay rút hắc tuyến đao trên ngực Tống Lôi ra, hoành đao quét ra, phập một tiếng, trực tiếp cắt đứt cổ Nhạc Sơn Phong, máu phun trào xối ướt đầu người.

Đúng lúc này, mũi tên sắt đã đến.

Mũi tên bay nhanh trong không trung phát ra âm thanh giống như tiếng ma quỷ đoạt mạng, tốc độ của mũi tên thực sự quá nhanh, hơn nữa dự đoán vô cùng chuẩn xác, chính trong khoảnh khắc Thẩm Lãnh một đao chém rơi đầu Nhạc Sơn Phong rồi hơi dừng lại, mũi tên đã phá không mà đến.

Thẩm Lãnh ngửa người ra sau, mũi tên sắt bay sượt qua mặt hấn, mũi tên đã vạch ra một vết máu trên mặt Thẩm Lãnh. Tên bay qua, trên mặt lập tức xuất hiện một dấu vết màu đỏ.

Mũi tên bắn xuyên qua thi thể không đầu của Nhạc Sơn Phong, sau đó vèo một tiếng cắm xuống đất, chấn động bởi tốc độ quá nhanh của mũi tên phát ra tiếng ong ong.

Thẩm Lãnh xoay người đồng thời tay trái thả lỏng ném vỏ dao sang một bên, lập tức giơ tay ra túm lấy liên nỏ trong tay Nhạc Sơn Phong đang nằm dưới đất, chuyện xảy ra trong khoảnh khắc như điện xẹt này thực sự quá nhanh, khoảng cách giữa sống và chết đã bị kéo gần vô hạn.

Thẩm Lãnh nhấc tay lên dùng liên nỏ bắn liên tiếp về hướng mũi tên sắt bay đến, Nhiếp Viên đứng trên cây không thể không né tránh, mũi tên sắt thứ hai không thể bắn ra được.

Thẩm Lãnh ngã xuống đất, 9 mũi tên đã bị hấn bắn hết.

Trong thời gian Nhiếp Viên bắn một mũi tên, Thẩm Lãnh đã giết ba tên trinh thám được huấn luyện bài bản, còn phản kích một chút, phải dùng ngôn ngữ như thế nào mới có thể thể hiện được sự hung hấn và mạo hiểm trong mấy giây chưa từng có này?

Thẩm lãnh ném liên nỏ đi cầm vỏ dao lên xông ra ngoài, chỉ thoáng chốc sau đã ở phía sau một cái cây lớn. Hấn dựa vào cây thở dốc, đây có thể là mấy giây nguy ngập nhất trong cuộc đời hấn cho đến nay.

Trên một cái cây ở chỗ xa là cây khê rung động, Thảm Lãnh lập tức rời đi, mũi tên sắt bay đến vèo một tiếng, cùng lúc Thảm Lãnh vừa mới rời đi thì mũi tên đã đến, mũi tên đó bất ngờ bắn xuyên qua cái cây to bằng bắp đùi này, vụn gỗ bay tán loạn.

Thảm Lãnh khom lưng lao về phía trước, không ngừng lắc lư trái phải, né tránh được mũi tên sắt thứ ba, mũi tên sắt thứ tư rạch ra một vết rách trên cánh tay phải của hắn.

Thảm Lãnh lại nấp sau một cái cây, Nhiếp Viên ở chỗ xa cũng đang di chuyển, Thảm Lãnh mượn khoảng thời gian cực ngắn này điều chỉnh hơi thở đồng thời cất vó dao vào ngực.

"Ba giây." Hắn lẩm nhẩm hai từ.

Sau đó bất ngờ từ sau cây lao ra, một mũi tên sắt bay đến ở trước mặt.

Thảm Lãnh lao ra đồng thời hai tay cầm đao chém mạnh xuống... Một đao này là đang đánh cược tính mạng!

Nếu như một đao này Thảm Lãnh chém lệch một chút, mũi tên sắt sẽ có thể đâm xuyên qua hắn.

Keng!

Hắc tuyến đao chém chuẩn xác lên đầu mũi tên, đánh mũi tên bay ra ngoài.

Sau khi một đao chém trúng, Thảm Lãnh nhanh chóng lấy vó dao ra bắn sợi dây về phía Nhiếp Viên, móc sắt mở ra bay thẳng về phía Nhiếp Viên. Nhiếp Viên đứng trên chạc cây vừa hay ngửa người ra sau, hai chân vừa mới chạm đất Thảm Lãnh đã đến rồi.

Nhiếp Viên cảm nhận được sự băng lãnh trên thanh hắc tuyến đao này, người vội lui về sau, mũi đao quét ngang qua, lúc hắn ta mới phát hiện mình đã phán đoán sai... Một đao này của Thảm Lãnh không phải là chém hắn ta, mà là chém cung phôi sắt.

Bộp một tiếng, cung phôi sắt bị Thảm Lãnh một đao chặt đứt.

Nhiếp Viên trượt về phía sau, hai chân để lại một vết thụt dài trên mặt đất, sau khi dừng lại hắn ta nhìn cây cung phôi sắt đã bị gãy trong tay mình mà hơi ngây ra, sau đó ném cung gãy xuống đất, chậm rãi rút trường đao của mình ra.

"Ta không ngờ ngươi lại dám đánh cược mạng sống."

Trong đầu Nhiếp Viên toàn là hình ảnh Thảm Lãnh một đao chém bay mũi tên sắt, hít sâu một hơi rồi nhìn về phía Thảm Lãnh: "Ngươi không từng nghĩ đến, nếu như ngươi thất thủ, bây giờ đã thành người chết rồi?"

Mũi tên thô như vậy, thế đến lại nhanh như vậy, nếu một đao không trúng thì không có cơ hội lựa chọn thứ hai nữa.

Hắc tuyến đao của Thảm Lãnh xoay nửa vòng trong tay, lật tay cầm hoành đao chắn trước người.

"Nếu như là ngươi, ngươi lựa chọn thế nào?" Hắn hỏi.

Nhiếp Viên trầm mặc một hồi rồi nói: "Ta cũng từng chém mũi tên đi, nhưng bất luận là tốc độ hay lực độ của mũi tên đều không thể so với mũi tên mà ta bắn ra, ta cũng không nắm chắc một đao tất trúng, cho nên vận may của ngươi rất tốt... Nhưng ta không tin một người thường xuyên đánh cược mạng sống sẽ không có lúc thua, ngươi thắng 10 lần 100 lần nhưng chỉ có thể thua 1 lần."

Thảm Lãnh lại điều chỉnh hơi thở của mình, người dần hạ thấp xuống, đó là dấu hiệu hắn chuẩn bị tấn công.

"Ngươi cho rằng đó là ta đang đánh cược tính mạng?"

Thảm Lãnh hơi nheo mắt, nghĩ đến thời gian gần 4 năm ở trong đạo quán mình đã tiếp nhận huấn luyện lãnh khốc cỡ nào, phần lớn thời gian Thảm tiên sinh đều là một người có vài phần khí chất nho nhã, duy chỉ có lúc huấn luyện là ông giống như ác ma vậy.

Trà gia muốn một thanh kiếm tốt thật sự, nhưng Thảm tiên sinh nói khi ngươi đâm ngàn kiếm không trật mới cho ngươi một thanh kiếm thật sự.

Cuộc huấn luyện mà Thảm Lãnh tiếp nhận còn khắc nghiệt hơn Trà gia đâm kiếm nhiều, nếu đổi lại là người khác, có thể sớm đã sụp đổ rồi.

Có bao nhiêu buổi chiều tà, khi ánh sáng hoàng hôn trở nên tối đi, Thảm tiên sinh đứng ở phương hướng mặt trời lặn bắn tên về phía Thảm Lãnh. Mặc dù trên mũi tên không có đầu sắt nhọn, nhưng thân mũi tên là sắt, cho nên tốc độ không chậm chút nào, hết lần này đến lần khác Thảm Lãnh đứng đối diện ánh hoàng hôn chói mắt mà xuất đao, trên người bị bắn bầm tím đầy mình.

Ngày qua ngày, Thảm Lãnh đã nắm chắc ngàn đao không trật, cho nên mới trực diện chém mũi tên lúc này.

Đánh cược mạng sống?

Chuyện không tồn tại.

Người hấn càng lúc càng hạ thấp, giống như mảnh hổ chuẩn bị sẵn đuôi sơn dương vậy.

"Người từng chém mũi tên, người đã từng chém kim chưa?"

Khóe miệng Thẩm Lãnh nhếch lên, đó là sát khí.

Dưới chân tung bay một đám bụi đất, người đã lao lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 59: Nợ máu trả bằng máu

Thẩm Lãnh chém một đao, Nhiếp Viên có thể cảm nhận được một đao này hung hãn cỡ nào nên không dám cố chắn, hơn nữa trước đó ở bên thuyền quan bố hấn ta đã nhìn ra được đao của Thẩm Lãnh có chút không ổn, tốt hơn nhiều hoành đao chế thức bình thường, cho nên lắc mình để Thẩm Lãnh đi tới, một đao chém vào lưng Thẩm Lãnh.

Thẩm Lãnh một đao không trúng nhanh chóng xoay người, hắc tuyến đao vung lên, hai đao va chạm bắn ra một loạt đốm lửa.

"Bách luyện đao."

Thẩm Lãnh một đao không thể chặt gãy trường đao của Nhiếp Viên, lập tức đoán ra đó là bách luyện đao mà Đại Ninh đoàn suất trở lên mới được trang bị, chẳng qua Nhiếp Viên đã tháo hồng tuyến hắc tuyến quấn trên chuôi đao xuống rồi.

"Người còn xứng dùng thanh đao này sao?" Thẩm Lãnh vừa hỏi vừa xuất đao.

Không thể không nói, Đại Ninh không những có công nghệ dệt vải thiên hạ vô song, công nghệ rèn binh khí cũng đi trước rất xa. Hắc tuyến đao của Thẩm Lãnh đã rất sắc bén, nhưng muốn chặt gãy một thanh bách luyện đao cũng không dễ dàng như vậy. Thân đao của bách luyện đao rất dày, lưỡi đao dùng thép cực tốt, bị hắc tuyến đao chém ra mấy vết quần nhưng vẫn kiên cố như trước.

Nhiếp Viên bị Thẩm Lãnh ép lui đến mấy bước, cúi đầu nhìn vết quần trên lưỡi đao mà sắc mặt hơi trắng.

Thanh đao này là hấn ta nhận từ tay Bạch Thượng Niên lúc thăng nhiệm đoàn suất, đó không chỉ là một thanh đao tốt, nó tượng trưng cho những năm tháng vinh viễn không quên trong quá khứ nhiều hơn.

Ngón tay hấn ta lướt qua trên lưỡi đao, cắn răng cắt đứt ngón tay, nhưng trong lòng mới đau.

"Ta từng lập công lao trên chiến trường cho Đại Ninh, đủ để ta xứng với thanh hắc tuyến đao này."

Tầm nhìn của Nhiếp Viên rời khỏi thanh đao, mắt nhìn Thẩm Lãnh: "Người chẳng qua là một người vừa mới trở thành chiến binh, có tư cách gì nói lời như vậy với ta?"

Thẩm Lãnh chém một đao xuống: "Người không xứng dùng hắc tuyến đao, lại càng không xứng nhắc đến quá khứ của bản thân người."

Keng một tiếng, Nhiếp Viên lại bị đẩy lùi lần nữa.

Mắt hấn ta đỏ lên, bắt đầu phản kích như phát điên, từng đao từng đao, tốc độ càng lúc càng nhanh, Thẩm Lãnh không ngừng chống đỡ, trong tiếng kim loại va chạm dày đặc, đốm lửa bắn tung tóe.

Sau mấy chục đao liên tục Nhiếp Viên dừng lại, khê thở dốc.

Lưỡi đao hắc tuyến đao của hấn ta đã biến thành răng cưa, nhìn có một sự bi thương khác.

"Chết cho ta!"

Nhiếp Viên bắt ngờ quăng đao về phía Thẩm Lãnh, Thẩm Lãnh một đao chém bay.

"Người chẳng qua là ý vào bản thân có một thanh đao tốt mà thôi."

Nhiếp Viên rút một thanh chủy thủ từ gài cao cổ ra: "Nhưng người vẫn sẽ chết."

Thẩm Lãnh cầm hắc tuyến đao xuống đất, cũng rút ra một thanh chủy thủ: "Ta muốn biết lúc người giết đồng bào, liệu có đau lòng không?"

"Người không cần quân!"

Nhiếp Viên áp sát, chủy thủ đâm về phía tim Thẩm Lãnh, chủy thủ của Thẩm Lãnh lia qua cần được, vai đập vào ngực Nhiếp Viên một cái, Nhiếp Viên bị va đập liên tiếp lùi lại, không ngừng vùng chủy thủ ngăn cản Thẩm Lãnh tiếp tục tấn công.

"Người cũng chỉ là mức 7."

Thẩm Lãnh nhếch khóe miệng lên, sau khi áp sát thì chủy thủ giống như rắn độc không ngừng đột kích. Cách dùng chủy thủ và trường đao hoàn toàn khác nhau, sau khi áp sát, càng nhanh càng linh hoạt càng có sức uy hiếp, không giống trường đao đại khai đại hợp.

Tốc độ giao thủ của hai người nhanh đến mức ngay cả mắt cũng không theo kịp, né tránh, xuất thủ, không kịp nhìn.

Cũng chính bởi vì lần chiến đấu này, Thẩm Lãnh bắt đầu hoài nghi sự phán đoán của mình đối với võ giả trước đó. Nhiếp Viên là người có thực lực mạnh nhất mà hắn gặp từ trước đến nay, còn lợi hại hơn đao thủ Lưu Lăng Đao ở thành Trường An một chút, đương nhiên, nếu đao thủ trẻ hơn 10 tuổi, Nhiếp Viên không phải đối thủ.

Nghĩ đến đao thủ, đánh giá của Thẩm Lãnh cũng là 7, lão già mai phục trong rừng cây muốn tập kích Mạnh Trường An đó, Thẩm Lãnh đánh giá cũng là 7, hiện giờ Nhiếp Viên, phản ứng đầu tiên của Thẩm Lãnh vẫn là 7...

Nhiếp Viên thật sự mạnh như vậy sao? Nếu Nhiếp Viên đã đến mức độ 7 này, vậy còn Bạch Thượng Niên thì sao? Người còn lợi hại hơn Bạch Thượng Niên rất nhiều thì sao? Bốn vị đại tướng quân uy danh lan xa như bắc cương Thiết Lưu Lê, tây cương Đàm Cửu Châu, nam cương Thạch Nguyên Hùng, đông cương Bồi Đình Viên chỉ sợ tùy tiện là có thể chém người như Nhiếp Viên ngã ngựa rồi.

Là ta quá vô tri rồi sao?

Lần đầu tiên Thẩm Lãnh ý thức được điều này.

Thế nhưng võ nghệ của tứ cương đại tướng quân cũng không phải mạnh nhất, truyền thuyết trong quân, trong Cẩm Quân có vị dũng sĩ đại tướng quân Đàm Đài Viên Thuật đã mười mấy năm không ra khỏi kinh thành lúc tỉ thí với Bồi Đình Sơn đã nhường Bồi Đình Sơn một tay phải.

Thế giới rất lớn, người ta thường nói văn vô đệ nhất võ vô đệ nhị, nhưng con đường võ thuật, đâu có tiêu chuẩn gì là ai thiên hạ vô địch.

Lúc nghĩ đến những điều này, động tác trên tay Thẩm Lãnh cũng không chậm lại, hai thanh chủy thủ đánh giáp lá cà không ngừng va chạm, xung quanh hai người lấp lóe những đốm lửa, thân hình lay động nhanh như chớp.

Trong vài giây ngắn ngủi mà số lần giao thủ đã không đếm nổi, sau khi Nhiếp Viên quét ngang chủy thủ ép lui Thẩm Lãnh một bước, hai người tạm thời dừng lại. Thẩm Lãnh đứng đó hơi thở hơi gấp gáp, còn Nhiếp Viên đã toát mồ hôi đầy đầu, góc độ giữa nửa thân trên và nửa thân dưới gần như đã sắp thành 90 độ, lúc hít thở ngực phập phồng rất lớn.

"Người rất rất giỏi." Nhiếp Viên bỗng nhiên cười: "Trong quân đội Đại Ninh, trước nay không lo không người kế tục."

Thẩm Lãnh nhìn hắn ta nói gần từng tiếng: "Chiến binh Đại Ninh vẫn lấy người là niềm tự hào của chiến binh, người còn là niềm tự hào trước đây sao?"

Sắc mặt Nhiếp Viên hơi trắng, cúi đầu nhìn chủy thủ trong tay: "Có những lúc người đánh bại người không phải kẻ địch, nơi giày vò người không phải là chiến trường, người vẫn còn quá trẻ..."

Thẩm Lãnh lắc đầu: "Đừng nói bi thương như thế, người đưa ra lựa chọn là bản thân người."

Nhiếp Viên ngẩng đầu lên: "Người cho là người thắng chắc rồi?"

Hắn ta đứng thẳng người: "Người trẻ tuổi chết trong tay ta, thi thể chất lên có thể cao bằng tường thành đấy."

Thẩm Lãnh xoay chủy thủ tấn công lần nữa: "Vậy thì, người hãy đến làm nền móng cho tường thành của ta."

Chủy thủ của Thẩm Lãnh đâm thẳng xuống, một lần, hai lần, ba lần... Sau lần va chạm thứ ba thì chủy thủ trong tay Nhiếp Viên bị đánh bay, hồ khẩu cũng nứt toác, hắn ta lùi về sau một bước muốn nhặt thanh hắc tuyến đao mà hắn ta ném dưới đất lúc trước, nhưng Thẩm Lãnh nhanh hơn hắn ta... Thẩm Lãnh sai một bước lớn đi qua, khuỷu tay đập thật mạnh vào cằm Nhiếp Viên.

Cơ thể Nhiếp Viên bật ngửa ra sau, còn chưa chạm đất thì đòn thứ hai của Thẩm Lãnh đã đến, chủy thủ đâm liên tiếp vào ngực Nhiếp Viên với tốc độ một giây hai nhát, mỗi một nhát lúc rút ra đều có máu bắn tung tóe theo.

Đến khoảnh khắc Nhiếp Viên rơi xuống đất, Thẩm Lãnh đã đâm mười nhát lên ngực hắn ta.

Nhiếp Viên thét một tiếng "a", hai chân lao đảo loạn choạng ép lui Thẩm Lãnh, trên ngực đã máu me nhầy nhụa một mảng, hắn ta ngồi đó chân tay luống cuống muốn bịt vết thương, nhưng máu lại không ngừng chảy ra từ kẽ ngón tay của hắn ta.

Điều đáng sợ nhất là, mười nhát liên tiếp này, Thẩm Lãnh không đâm vào chỗ hiểm của hắn ta.

"Người muốn tra tấn ta?!" Hai mắt Nhiếp Viên đỏ ngầu, lúc nói trên răng đã toàn là vết máu.

Thẩm Lãnh đứng ở đó nhìn hắn ta: "Chắc hẳn ngươi biết."

Nhiếp Viên hất cằm lên, muốn duy trì sự kiêu ngạo cuối cùng của mình.

Hắn ta nhớ đến tên binh sĩ tầm thường bị mình giết chết trong đêm qua, tên đó thật sự rất quật cường cũng rất dũng cảm. Trải nghiệm sinh tử trên chiến trường càng nhiều, càng biết trong thời điểm đó nhân tính sẽ trở nên cực kỳ méo mó, nhưng tên chiến binh rất bình thường đó cho đến trước lúc chết cũng rất sạch sẽ thuần túy, điểm này khiến Nhiếp Viên có một chút kính phục lướt qua trong nháy mắt.

Nhiếp Viên chống hai tay xuống đất chậm rãi đứng lên, nhưng lưng đã không thể thẳng được nữa, nửa thân trên ép xuống rất thấp, rất thấp, máu chảy xuống từng đường, từng đường từ mỗi vết thương, trong miệng hắn ta cũng bắt đầu trào máu ra ngoài, nhưng ánh mắt vẫn âm lãnh như trước.

"Chúng ta, vẫn chưa đánh xong." Hắn ta mở miệng nói chuyện, có chút dữ tợn.

Thẩm Lãnh lắc đầu: "Đừng cố gắng duy trì một chút tôn nghiêm đó của bản thân nữa, trước giờ ta đều không coi ngươi là đối thủ, chỉ là kẻ thù."

Phụt một tiếng, trong miệng Nhiếp Viên phun ra một ngụm máu, người lão đảo, hắn ta phát ra một tiếng thét xé gan xé ruột, giống như một con sói cô độc bị trọng thương cúi đầu lao về phía Thẩm Lãnh.

Thẩm Lãnh nghiêng người tránh ra, lúc Nhiếp Viên lao qua bên cạnh hắn liền túm lấy cổ Nhiếp Viên nhấc hắn ta lên, sau đó chửi thề chọc vào chỗ động mạch trên đùi Nhiếp Viên.

Hắn cứ nhấc Nhiếp Viên như vậy đi đến bên cạnh một cái cây lớn, chửi thề trên tay phải đâm mạnh vào thân cây một tiếng bịch, sau đó treo Nhiếp Viên trên chuỗi chửi thề.

Thẩm Lãnh lui về phía sau vài bước ngồi dưới đất khể thờ dốc, lúc này Nhiếp Viên đã biến thành một huyết nhân.

Nhiếp Viên muốn ngóc đầu lên cũng đã không có sức lực nữa, lúc này hắn ta mới phát hiện lời nói mình hù dọa tên chiến binh kia trong đêm hôm qua lại đều thành sự thật.

Cảm thấy vết thương rất nóng rát, cơ thể lại càng lúc càng lạnh, giống như có thứ gì đó đang nhanh chóng rời khỏi thân thể mình, tầm nhìn cũng bắt đầu trở nên mơ hồ hơn.

"Bên cạnh Mộc Tiêu Phong đã không có lão binh như ngươi nữa, người là người hắn tìm ở đâu về?" Thẩm Lãnh hỏi.

Khóe miệng Nhiếp Viên hơi nhếch lên: "Người... khụ khụ... người nghĩ ta sẽ nói với người?"

Thẩm Lãnh đứng lên đi đến trước mặt Nhiếp Viên: "Đêm hôm qua người đã đâm ba nhát vào động mạch của huynh đệ Lý Thổ Mệnh của ta, đợi đến lúc người xuống dưới gặp hắn, vết thương trên người người đã nhất định sẽ nhiều hơn hắn gấp 10 lần, vậy hắn mới yên tâm."

Thẩm Lãnh rút chuỗi thề ra đâm liên hoàn, chuỗi thề lại để lại mùi máu lổ máu trên người Nhiếp Viên.

"Người... con mẹ nó thật độc địa... khụ khụ."

Miệng Nhiếp Viên trào máu, mí mắt trợn ngược khó khăn nhìn Thẩm Lãnh, dường như muốn nhìn rõ con mãnh thú sống trong tim người thiếu niên đó trông như thế nào.

"Tiên sinh nói, chuyện báo thù này sớm muộn cũng không kéo dài, đối với kẻ thù vĩnh viễn không cần phải nhân từ, đó là việc của thần tiên, ta là một người lính, chỉ biết nợ máu trả bằng máu."

Thẩm Lãnh lui về sau vài bước: "Người là người của Bạch Thượng Niên chứ gì."

Nhiếp Viên ngẩng phát đầu lên, không ngờ lại ngẩng đầu lên ngay được.

Hắn ta nhìn chòng chọc vào Thẩm Lãnh, dường như muốn lao qua cắn chết Thẩm Lãnh.

"Sau này ta sẽ đi hỏi thăm ông ta."

Thẩm Lãnh cầm chuỗi thề vào vỏ da bên ngoài giày, xoay người nhặt hết trang bị của mấy người kia buộc lên người nhưng không bỏ đi, mà đứng đó lặng lẽ chờ đợi.

Nhiếp Viên đã dần dần mất đi ý thức đột nhiên tỉnh táo một chút, hắn ta đoán được tại sao Thẩm Lãnh không đi.

Hắn ta cười thầm, máu trong miệng càng chảy càng ít.

Đúng thế, đó là truyền thống của chiến binh Đại Ninh.

Đầu của Nhiếp Viên vô lực rũ xuống, trên mặt đã không còn một chút huyết sắc nào.

Thẩm Lãnh cắt đầu của tất cả thi thể rồi dùng dây thừng buộc lại xách lên, hít sâu một hơi, đi về hướng đã đến lúc đầu, thi thể không đầu nằm dưới đất máu đã chảy khô, có lẽ trước lúc này bọn họ chưa từng nghĩ đến, có một ngày, đầu của bọn họ sẽ bị chiến binh Đại Ninh cắt bỏ.

Thẩm Lãnh làm như vậy dường như có vẻ hơi tàn nhẫn, nhưng hắn nhất định phải làm như vậy, mang những cái đầu người này về để tế bái Lý Thổ Mệnh, cũng để bày trên chiến thuyền Hùng Ngưu, cho người nào đó mở to mắt mà nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 60: Cầu tử

Lúc đội ngũ trở lại bến thuyền quan bo thì đã là buổi chiều, chậm hơn thời gian mệnh lệnh yêu cầu gần nửa canh giờ, vậy nên Thẩm Lãnh xách mấy cái đầu người về bị phạt đứng trên cầu thuyền của bến thuyền, không có mệnh lệnh của Sầm Chính không được phép rời đi.

Bóng dáng kia, có chút cô độc.

Thẩm Lãnh ngẩng đầu mặt trời sắp sửa lặn xuống, nghĩ Mạnh Trường An một mình lên phía bắc, chắc hẳn còn cô độc hơn mình rất nhiều ấy nhỉ? Mình chỉ có cảm giác cô độc trong một lúc này, quay về đội mười người sẽ có sự ấm áp, mà lúc quay về bên cạnh tiên sinh và Trà gia, sự ấm áp đó khiến hắn cảm thấy cái gì cũng tốt đẹp.

Lúc trời sắp tối, tông ngũ phẩm Quả Nghị tướng quân Bạch Tú chậm rãi đi đến bên cạnh Thẩm Lãnh, liếc nhìn những cái đầu người đã khô vết máu kia, ánh mắt hơi lóe lên.

"Thật ra Sầm tướng quân không có ý làm khó ngươi."

Bạch Tú chỉ chỉ những cái đầu người đầu đó: "Tìm một chỗ chôn bừa đi, ta đã ghi quân công cho ngươi rồi, ta cũng đã gắng sức phái người đi tra rõ thân phận lai lịch của những người này, nhưng ngươi biết đó, ngay cả là ban ngày cũng có chỗ ánh sáng mặt trời không chiếu đến được, có những chuyện chưa chắc có thể tra rõ ràng."

Thẩm Lãnh nhìn về phía Bạch Tú: "Tạ ơn tướng quân, thù của Lý Thổ Mệnh, tự ta sẽ tiếp tục điều tra."

Bạch Tú khẽ nhún mày: "Hà tất phải bướng bỉnh như thế?"

Thẩm Lãnh: "Tướng quân nghĩ, trên đời cái gì nặng nhất?"

Bạch Tú trả lời: "Đại Ninh nặng nhất."

Thẩm Lãnh liếc mắt nhìn Bạch Tú một cái, gật đầu: "Câu trả lời của tướng quân thật sự rất tiêu chuẩn... Nhưng ti chức nghĩ, là con người nặng nhất, nói Đại Ninh chắc hẳn cũng không chỉ là son hà vụn dậm, thứ nặng hơn là đồng dao chúng sinh trong giang sơn, tại sao con người nặng? Là bởi vì con người có tình cảm, Lý Thổ Mệnh là huynh đệ của ta."

"Ngươi đã báo thù, đã giết người nhiều như vậy rồi."

"Lý Thổ Mệnh là huynh đệ của ta."

"Ngươi là quân nhân, nên biết quân luật nặng nhất."

"Lý Thổ Mệnh là huynh đệ của ta."

Thẩm Lãnh hít sâu một hơi: "Tướng quân, tại sao chiến binh Đại Ninh vô địch? Bởi vì chúng ta coi đồng bào là huynh đệ."

Bạch Tú hừ một tiếng, sắc mặt lạnh đi.

"Thẩm Lãnh, điều ta có thể khuyên ngươi đều đã khuyên rồi, ngươi nên biết, nếu không phải coi trọng ngươi thì ta cũng sẽ không nói với ngươi những điều này, con người phải tự mình biết mình."

Sau khi nói xong Bạch Tú xoay người bỏ đi, Thẩm Lãnh ném đầu người xuống đất phát ra một tiếng bịch: "Tướng quân, vừa rồi ngài nói đem những cái đầu người này đi chôn bừa? Nhưng ta không muốn, quân nhân Đại Ninh đối đãi với kẻ thù, không chấp nhận nhặt thổ vi an."

Bạch Tú dừng bước chân, xoay người nhìn về phía Thẩm Lãnh: "Vậy thì đốt đi."

Sau khi nói xong bốn từ này y sai bước bỏ đi, hiển nhiên rất tức giận với biểu hiện của Thẩm Lãnh.

Trong chiến thuyền Hùng Ngưu, Sầm Chính đứng đó nhìn Thẩm Lãnh cứng rắn nguội lạnh như một tảng đá đứng trên cầu thuyền, lúc tầm nhìn chuyển sang phía Bạch Tú đã hơi nhú mảy, sau đó thở dài một hơi, trong ánh mắt mờ hồ có chút tự trách.

"Thân binh đâu?"

"Có thuộc hạ!"

Hai tên thân binh bước nhanh đến, chấp tay cúi người.

"Bảo Thẩm Lãnh về đi, nói với hần, chuyện của Lý Thổ Mệnh dừng lại ở đây, còn dám làm ra hành động bậy bạ gì nữa, ta sẽ chém hần theo quân luật, bảo hần hãy nhớ, tuyệt đối đừng cho bốn tướng quân cơ hội hạ đao."

Hai tên thân binh liếc nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ tướng quân đây là làm sao vậy?

Nhưng lời của tướng quân chính là mệnh lệnh, hai người không dám không nghe, bước nhanh rời đi rồi tìm Thẩm Lãnh, chuyển lại lời của Sầm Chính cho Thẩm Lãnh, Thẩm Lãnh xoay người nhìn về phía chiếc chiến thuyền Hùng Ngưu kia, ánh mắt phức tạp.

Lý Thổ Mệnh được an táng ở chỗ không xa bến thuyền quan bỏ, chỗ chôn là Thẩm Lãnh chọn, hần không hiểu phong thủy gì đó, chỉ là chỗ đó địa thế rộng rãi, có thể phóng mắt ra rất xa về phía bắc, có lẽ có thể nhìn thấy quê nhà.

Sáng sớm hôm sau đội thuyền tiếp tục xuôi nam, mùi máu tanh trên bến thuyền quan bỏ cũng đã tan, vậy nhưng mọi người đều hiểu rất rõ, huyện Ninh Vũ chắc chắn sắp có một hồi không yên ổn.

8 ngày sau tấu chương báo cáo chuyện thủy phi tập kích bến thuyền quan bỏ giết chết hơn 100 sương binh đã đến kinh thành, là đích thân đề đốc thủy sư Trang Ung viết. Tốc độ chuyển tin của quân dịch nhanh hơn nhiều so với dân dịch, cho nên tấu chương của huyện Ninh Vũ, tấu chương của quận An Dương đều vẫn còn đang trên đường chuyển đi.

Thiên lý gia cấp, đôi người đôi ngựa tiếp sức ngày đêm không ngừng, dưới tình huống bình thường kỵ mã chạy từ quận An Dương đến thành Trường An mất gần 20 ngày, tấu chương của Trang Ung sau 8 ngày đã đặt trên bàn sách của hoàng đế bệ hạ.

Điều ngoài dự liệu là hoàng đế lại không có biểu hiện tức giận bao nhiêu, chỉ là hai tay cầm bản tấu chương kia, chỗ khớp ngón tay hơi trắng bệch.

Hoàng đế chuyển tấu chương cho đại học sĩ Mộc Chiêu Đồng: "Các lão, khanh nghĩ nên xử trí thế nào?"

Mộc Chiêu Đồng nhanh nhạy nhìn thấy sự nguy hiểm trong phản ứng nhỏ nhỏ đó của hoàng đế, lão ta dùng hai tay nhận tấu chương đọc từng chữ một, không dám bỏ sót chút nào, sau khi đọc xong liền quỳ xuống đất, mồ hôi đầm đìa.

"Thần có tội."

"Các lão có tội gì?"

"Huyện lệnh huyện Ninh Vũ, là người do thần tiến cử."

"Trẫm biết, cho nên trẫm hỏi khanh, nên xử trí như thế nào?"

"Trẫm lập quyết."

Mộc Chiêu Đồng ngẩng đầu lên, ba chữ này nói ra dứt khoát và tàn nhẫn.

"Cứ làm theo các lão nói đi... Huyện lệnh, huyện thừa huyện Ninh Vũ trẫm lập quyết, các quan viên huyện nha còn lại điều tra kỹ càng. Lại bộ, Hình bộ đều phái người đi, người nên giết thì giết, người nên nhốt thì nhốt, người lưu đầy thì lưu đầy, người nên tịch thu nhà thì tịch thu nhà, tất cả quan viên dưới quận thủ quận An Dương phạt bổng hai năm, đình chức điều tra, nếu tra ra có người không làm tròn trách nhiệm trái pháp luật thì quyết không tha... Giang Nam đạo quan viên dưới đạo phủ Trần Liêm phạt bổng một năm, để Trần Liêm điều tra người dưới trướng của mình cho đảng hoàng!"

Mộc Chiêu Đồng quỳ gối cúi đầu: "Thần đã nhớ rồi."

"Đề đốc thủy sư Trang Ung luyện binh vô đạo diệt giặc bất lợi, phạt bổng một năm, giáng một cấp."

Hoàng đế nói xong lại xoa xoa huyệt thái dương: "Trẫm không muốn thấy chuyện như thế này nữa."

Mộc Chiêu Đồng quỳ rạp dưới đất: "Thần xin bệ hạ trách phạt, thần tội không thể tha thứ."

"Các lão... Thôi vậy, khanh cũng phạt bổng một năm đi."

Hoàng đế trầm mặc một lát: "Đề Hộ bộ, Binh bộ phái người đến huyện Ninh Vũ, trẫm lấy bổng lộc khấu trừ của các khanh chia cho người nhà của

những sương binh tử nạn đó. Trẫm đã nói rất nhiều lần, trẫm có thể dễ bản thân thiệt, nhưng không thể dễ con dân của trẫm thiệt... Lựa chọn quan viên phải đến bổ sung cho huyện Ninh Vũ, trẫm phải đích thân xem thử."

"Vâng!" Mộc Chiêu Đồng liên tục dập đầu: "Chỉ phạt bổng thần một năm, quá nhẹ rồi."

"Các lão mau dậy đi, chuyện này không có quan hệ gì với khanh."

Hoàng đế đứng lên đi qua đỡ Mộc Chiêu Đồng dậy: "Còn có quá nhiều chuyện các lão phò trợ, bên cạnh trẫm không thiếu khanh là không được... Bên phía thủy sư dường như cũng không thể giới hạn trên sông Nam Bình nữa, các lão, một đoàn thủy sư lớn như vậy chỉ canh giữ một thành An Dương phủ chức tạo Giang Nam, vật không dùng hết công dụng... Trẫm đang nghĩ, có phải nên để thủy sư tạm thời tự do đi lại trên các thủy lộ Giang Nam đạo, không cần bị hạn chế bởi các thông báo rườm rà với quan phủ các nơi không? Trừ hại cho dân, không thể dùng cũng không thể đợi được."

Mộc Chiêu Đồng trong lòng run lên, nhưng chỉ có thể cúi đầu: Bệ hạ suy nghĩ chu đáo, thần xin tuân chỉ."

Hoàng đế ừm một tiếng: "Thủy sư có thể mượn tiền lương vật tư từ kho của quan phủ các nơi ở Giang Nam đạo, phủ khổ địa phương báo lên Hộ bộ đủ những thứ thủy sư lấy đi là được, thủy sư đến nơi khác không cần chùng cầu quan phủ địa phương, cứ đến... cấp đạo phủ đi, ở trong một đạo không cần bị quản chế."

"Vâng."

Mộc Chiêu Đồng thờ dãi trong lòng... Trang Ung, bệ hạ cho người quyền lợi lớn như vậy, người có thể đỡ nổi không?

Trừ đạo phủ Kinh Kỳ đạo là tổng nhất phẩm ra, đạo phủ các nơi khác đều là đại quan chính tam phẩm, Trang Ung một người chính tứ phẩm... không đã là tông tứ phẩm rồi, đây là đã được bệ hạ đẩy lên độ cao ngang bằng với đại quan đạo phủ rồi.

Nói là giảm một cấp...

Hoàng đế lại ngồi xuống lần nữa: "Các lão, vừa rồi trẫm xử trí chuyện huyện Ninh Vũ, có phải hơi nặng hay không?"

Mộc Chiêu Đồng trầm nghĩ tại sao bệ hạ lại hướng chủ đề về vụ án kia, không dám trả lời thẳng, sau một lúc trầm tư đột nhiên nghĩ đến một người... Bệ hạ đều phạt một lượt từ trên dưới xuống dưới Giang Nam đạo, duy chỉ có một người không nhắc đến, tướng quân Át Tử doanh Giang Nam đạo, Bạch Thượng Niên.

Cả triều văn võ đều biết, Bạch Thượng Niên và Mộc Chiêu Đồng quan hệ không nông, là bạn vong niên có tiếng.

"Bệ hạ, thần cho rằng vẫn chưa đủ, tướng quân Át Tử doanh Bạch Thượng Niên cũng có tội thất chức không tra, đáng phạt."

"Phạt như thế nào?"

"Thần... xin bệ hạ định đoạt."

Hoàng đế liếc mắt nhìn Mộc Chiêu Đồng một cái: "Bạch Thượng Niên đóng quân ở Giang Nam đạo nhiều năm, theo lý mà nói lỗi còn lớn hơn Trang Ung một chút, hãy giáng một cấp phạt bổng ba năm đi."

Giáng một cấp phạt bổng ba năm!

Trong đầu Mộc Chiêu Đồng không ngừng tính toán, bệ hạ đây rốt cuộc là có ý gì? Lễ nào nói Bạch Thượng Niên đã làm sai chuyện gì? Thủy phí là chuyện của thủy sư, trước đây thủy quân không ra khỏi sông Nam Bình là vì không có quyền hạn tự do đi lại ở các thủy lộ, cho nên bệ hạ chỉ phạt Trang Ung giáng một cấp mà thôi, đoán chừng không bao lâu nữa là sẽ thăng trở lại, còn Bạch Thượng Niên thì sao?

Mộc Chiêu Đồng cúi đầu: "Bệ hạ thánh minh."

Hoàng đế khoát tay: "Các lão cũng mệt mỏi rồi, về nhà nghỉ ngơi trước đi, trẫm cũng hơi mệt mỏi rồi."

Mộc Chiêu Đồng đành phải cúi đầu khom người rời khỏi thư phòng, nhưng trong đầu toàn nghĩ đến chuyện của Bạch Thượng Niên.

Hoàng đế ngồi trên ghế dường như có chút tâm sự, ngây người một lúc lâu, y liếc nhìn cái hộp gỗ màu đỏ trên bàn, cầm lên lấy mật thư bên trong ra xem lại một lượt.

Cả triều văn võ đều biết bệ hạ không chế chiến binh đến mức độ xưa nay chưa từng có, không chỉ là vì bệ hạ đã thu hồi quyền điều binh từ Binh bộ, còn bởi vì bệ hạ đã thiết lập thông văn hạp. Chiến binh các nơi, thậm chí là tứ cương tứ khổ đều có thân tín do bệ hạ an bài, những người này là ai, ngoài bệ hạ ra thì không có ai biết.

Mà những người này có con đường đặc biệt để nhanh chóng báo cho bệ hạ biết chuyện của chiến binh, được gọi là thông văn hạp.

Cái thông văn hạp này là từ trong thủy sư gửi đến, còn đến sớm hơn tấu chương của Trang Ung một ngày.

"Thanh Tùng đạo nhân trong Bạch Tháp quán thành Vân Tiêu... Đã 16 năm... Lễ nào thật sự trùng hợp như vậy?" Hoàng đế lẩm bẩm.

Y dựa người về sau, sắc mặt dường như có chút mệt mỏi khác thường.

Trong một đêm của 16 năm trước, y đang bận những việc chuẩn bị cuối cùng để tiến kinh, trong vương phủ đã xảy ra một chuyện lớn, liên lụy đến rất nhiều người, bởi vì chuyện này mà y tức giận đến tím mặt, số người bị xử tử cùng một lúc trước khi xuất phát nhiều đến mức khiến người ta tê rần da đầu, mảnh đất bị nhuộm đỏ trong sân vương phủ đó, dù dội mấy chục thùng nước cũng không rửa sạch.

Nhưng đạo nhân của Bạch Tháp quán đó đã trốn thoát, nhiều năm không nghe tin tức.

Hiện giờ nếu thật sự đạo nhân kia ở quận An Dương, Trang Ung nhất định là biết chuyện, nhưng vì sao Trang Ung không báo?

Hoàng đế đốt phong mật tín kia, lặng người một hồi lâu mới trầm giọng nói: "Bảo Cầu Tử tiến cung, bẩm có việc cho hần đi làm."

Trong bóng tối, một người mặc áo đen bước ra quỳ xuống: "Thần sẽ đi ngay."

Nửa canh giờ sau, hoàng đế đã từ thư phòng chuyển đến Tứ Mao Trai, thị vệ và cung nữ xung quanh đều bị cho lui hết, trong Tứ Mao Trai yên tĩnh đến mức có chút đáng sợ, nam nhân quỳ dưới đất bờ vai hơi run rẩy, bởi vì đã ít nhất ba năm rồi bệ hạ chưa từng gặp ông ta.

"Cầu Tử."

"Có thần."

"Đi quận An Dương một chuyến, điều tra một người, điều tra một chuyện cho trẫm,

Người được hoàng đế gọi là Cầu Tử ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ bi thương trong ánh mắt của hoàng đế.

"Là... chuyện 16 năm trước?"

"Ừm, ba năm trẫm không gặp khanh là vì ngoài chuyện đó ra, không cần thiết phải để khanh lộ diện."

Hoàng đế khoát tay: "Thuận tiện điều tra thêm Trang Ung có liên quan đến chuyện mười sáu năm trước hay không, trẫm nhớ, ngày đó hần cũng đến Bạch Tháp quán."

Nam nhân trung niên đứng dậy: "Thần biết rồi, sáng sớm ngày mai... Thần sẽ đi ngay đêm nay."

Ông ta quay người ra khỏi Tứ Mao Trai mới đứng thẳng lên, gió đêm thổi bay tà áo trắng của ông ta, hình vẽ ba đám mây màu đỏ trên ống tay áo sóng động như thật.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 61: Ở đây không ai biết ta

Đến núi Đình Đài qua thành Vân Tiêu còn phải đi rất xa, nơi đó nổi tiếng với thế núi tuyệt đẹp, trong núi có một thác nước, dưới thác có một đầm ngọc bích, điều khiến người khác cảm thán tạo vật thần kỳ nhất là mấy trăm tảng đá lớn đứng thẳng bên bờ đầm, tảng nhỏ khoảng nửa mét, tảng lớn thì gần 5 mét, giống như bia đá thiên nhiên vậy.

Một nơi tốt như vậy tất nhiên không thể thiếu văn nhân mặc khách tìm đến, trên những tảng đá đó đều là đề danh do những người này để lại.

Trong đầm có loại cá bốn mang mùi vị tươi ngon, chỉ cần bỏ chút dầu muối hấp lên cũng thơm nức mũi. Mỗi một con cá bốn mang này có thể bán được 4-5 lượng bạc, người bình thường tất nhiên là không ăn nổi.

Thẩm tiên sinh cùng Trà gia sau khi rời khỏi quận An Dương thì đi thuyền nhỏ, tốc độ còn nhanh hơn đội ngũ thủy sư xuôi nam một chút. Sau khi qua thành Vân Tiêu lên bờ, Thẩm tiên sinh đã mua một con lừa nhỏ kéo xe gỗ, cứ ngao du sơn thủy như vậy mà đi về hướng núi Đình Đài.

Lúc Thẩm Lân bọn họ rời khỏi huyện Ninh Vũ, Thẩm tiên sinh và Trà gia đã ở bên ngoài thành Vân Tiêu rồi, nơi này được coi như là chốn long hưng, cho nên rất nhiều người mộ danh mà đến.

Trà gia hỏi Thẩm tiên sinh có muốn quay về thăm một chút hay không, Thẩm tiên sinh chỉ lắc đầu không nói.

Ngoài thành Vân Tiêu có một ngọn núi không đẹp cho lắm, lúc ở cách xa nhìn lên núi có thể lơ mơ nhìn thấy đạo quán thấp thoáng giữa rừng cây, Thẩm tiên sinh từng ở đó 6-7 năm.

Trà gia không khỏi nghĩ từ đây đến quận An Dương phải đi mất 10 ngày, lúc trước Thẩm tiên sinh ôm đứa bé đó đã từng giằng co tâm lý trong 10 ngày, chắc hẳn là khoảng thời gian đau khổ nhất trong cuộc đời ông.

"Tiên sinh, tại sao là quận An Dương?" Trà gia thật sự không nhận được mà hỏi một câu.

Thẩm tiên sinh ngồi trên xe lừa dường như đang suy ngẫm gì đó, bị lời của Trà gia cắt đứt suy nghĩ, ông liếc nhìn Trà gia một cái, khóe miệng cong lên một nụ cười khổ.

"Vốn định một mình ta mang đứa trẻ đó cao chạy xa bay, nhưng ta biết nếu người đó muốn tìm ra, bất kể ta trốn ở nơi nào cũng không trốn thoát, đứa trẻ đi theo ta đoán chừng đều là cái chết, ta cũng không phải là muốn đến quận An Dương, mà là muốn về thành Hoài Viễn một chút, lúc đi qua quận An Dương vào một túp lều thì nghe được cuộc nói chuyện của cha Mạnh Trường An và đạo nhân kia."

Trà gia trong lòng chấn động: "Ông có ý ném lại bên đường để cha Mạnh Trường An nhặt Lãnh Từ đi? Nếu đã biết rõ rồi, tại sao qua 10 năm sau ông mới tìm về?"

Thẩm tiên sinh cúi đầu: "Ba năm trước đó ta bị truy sát coi như là nguy hiểm nhất, ả ta sẽ không buông tha cho ta... Ba năm sau ta nhặt được người, bắt đầu càng cẩn thận trốn đông nấp tây hơn nữa, nghĩ nếu như ta đi thăm Lãnh Từ, nói không chừng sẽ bị người truy sát ta nhìn thấy, vậy há chẳng phải ta thất bại trong gang tấc?"

"Chắc hẳn người còn nhớ, khoảng thời gian hơn 2 năm sau khi ta nhặt được người cũng là trốn chạy, phải mất đến 5 năm mới hoàn toàn cắt đuôi người do ả ta phải đến, 5 năm sau đó ta cố nhẫn nhịn không quay về, chỉ mong Lãnh Từ mạng lớn có thể chống chọi được."

Bộp một tiếng, cán gổ của cái roi trong tay Thẩm tiên sinh gãy rời.

Ông ngẩng đầu cười cười: "May mắn, trời không phụ ta."

Tay Trà gia nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai Thẩm tiên sinh: "Đều đã qua rồi."

Thẩm tiên sinh lắc đầu: "Chưa qua đâu... Trang Ung không rõ chuyện xảy ra trong đạo quán năm đó, cho nên ta mới dám tiếp cận hắn, hắn là gia thân của bộ hạ, nhưng ta không dám xác định Trang Ung và ả ta có dính líu hay không... Vận khí của chúng ta rất tốt, Trang Ung đối với Lãnh Từ cũng không tệ."

"Sở dĩ lần này đưa người đến núi Đình Đài, một là xin kiếm cho người, hai là để người nhớ nơi này, đợi thêm một năm hai năm nữa khi Lãnh Từ đã hoàn toàn trưởng thành rồi, hắn cũng có thể bảo vệ được bản thân, chăm sóc được bản thân, ta sẽ không thể không rời xa các người. Thời gian ta ở bên ngoài càng lâu, đối với các người mà nói uy hiếp sẽ càng lớn, đến khi Lãnh Từ leo lên đến ngũ phẩm có thể để người theo bên cạnh, ta sẽ đến núi Đình Đài đó làm bạn với Sở Kiếm Liên."

Trà gia hơi cay mũi, cố gắng kiềm chế không rơi nước mắt.

Thẩm tiên sinh thở dài ra một hơi: "10 năm ta sợ nhất đã qua rồi, ngày tháng sau này còn có gì đáng sợ nữa. 10 năm đó ta lo lắng nhất Lãnh Từ không chịu nổi, nhưng ngay cả lên lút đến thăm một chút cũng không dám. Đêm đó gió tuyết quá lớn, ta nhìn thấy xe ngựa của Mạnh gia trở về liền vút Lãnh Từ bên đường, sợ ông ta không phát hiện được, ta còn nhéo cho Lãnh Từ khóc..."

Thẩm tiên sinh giơ tay lên xoa xoa khóe mắt: "Tiểu tử thôi đó, tiếng khóc cũng thật vang."

Trà gia đưa cho ông một cái khăn tay, Thẩm tiên sinh lắc đầu: "Ta không có khóc."

Trà gia: "Ừm, vừa khéo có một con chim ia lên khóe mắt ông..."

Thẩm tiên sinh nhận lấy khăn tay lau lau mắt: "Lúc quan tâm đến người khác có thể dịu dàng chút không?"

Trà gia: "Có phải phân chim mặn lắm không?"

Thẩm tiên sinh: "..."

Trà gia tò mò hỏi: "Vậy tại sao sau này ông lại không dám xác định thân phận của Lãnh Từ?"

Thẩm tiên sinh nói: "Lúc ta nhéo cho Lãnh Từ khóc, không ngờ rằng trong đêm gió tuyết mà người truy sát ta cũng không dừng lại, lần theo tiếng khóc mà đến, ta đành phải đi chặn lại, dụ đám người đó vào trong rừng mà chém giết, đợi sau khi giải quyết hết mấy tên sát thủ đó quay lại thì đã không thấy Lãnh Từ đâu nữa. Để bảo vệ sự an toàn của Lãnh Từ, ta đã vận chuyển thi thể của những sát thủ đó ra chỗ cách trấn Ngự Lâm hơn 10 dặm, tạo hiện trường giả là ta không có vào trấn Ngự Lâm..."

Ông nhìn về phía Trà gia: "Cho nên ta mới nói với người, thời gian, địa điểm, người, đều đúng."

Trà gia gật đầu: "Lãnh Từ mạng cứng, tương lai nhất định nhất phi xung thiên."

Thẩm tiên sinh cười: "Đúng thế... Nhất phi xung thiên."

Ông nhìn Trà gia: "Người phải ở cạnh nó, luôn ở cạnh nó, Lãnh Từ bây giờ làm việc quyết đoán ân oán phân minh, nhưng trong xương cốt tâm địa quá thiện, điều nó không nhìn rõ thì người phải giúp nó nhìn rõ, chuyện nó không thể phán đoán thì người phải giúp nó phán đoán, đạo nhân xem tướng phần lớn là gạt người, nhưng đạo nhân thật sự có kiến thức cũng sẽ thi thoảng thấy được thiên cơ, tướng diện của người tốt hơn Mạnh Trường An, tương lai bên cạnh Lãnh Từ người không thể thiếu nhất chính là người."

Trà gia hơi đỏ mặt: "Ồ..."

Thẩm tiên sinh lắc đầu mỉm cười: "Đúng rồi, đợi đến lúc lên núi Đình Đài gặp Sở Kiếm Liên phải khách khí một chút, ông ta từng cứu mạng ta. Sau khi rời khỏi quận An Dương, người đó điều phải thêm nhiều cao thủ truy sát ta, ta bắt đắc dĩ đã phải tìm đến Sở Kiếm Liên nhờ giúp đỡ, phong thái nhất kiếm đó của ông ta, hiện giờ nhớ lại vẫn khiến người ta thấy phục..."

"Sở Kiếm Liên, rốt cuộc là một người như thế nào?"

"Người đáng thương." Thẩm tiên sinh nhìn về phía xa: "Lãnh Từ, thật ra có một điểm hơi giống ông ta."

"Chỗ nào?"

"Vận mệnh."

Thẩm tiên sinh trầm mặc một lúc rồi nói: "Thật ra thân thế của Sở Kiếm Liên rất ly kỳ, ông ta là hậu đại của hoàng tộc tiền triều Đại Sở, trước kia sau khi tiền bối của ông ta chạy thoát sự truy kích của chiến binh Đại Ninh thì luôn ẩn sâu, đổi họ thành Sở, nhưng tâm niệm trong lòng vẫn là sự huy hoàng của gia tộc bọn họ lúc trước."

Trà gia bĩu môi một cái: "Lãnh Từ không hề giống ông ta, ông ta đó là mệnh rách nát gì đó, Lãnh Từ là mệnh tốt nhất, tốt nhất đấy!"

Thẩm tiên sinh: "Phải phải phải, ta sai rồi."

Trà gia hỏi: "Ông ta sẽ không còn muốn phản Ninh phục Sở đó chứ?"

"Ông ta còn tốt, không có cố chấp như thế, ta từng gặp cha ông ta, một lão già tự cho mình là hoàng đế trong nhà, mộng tưởng hảo huyền không chịu tỉnh, Sở Kiếm Liên lớn lên trong hoàn cảnh gia đình như thế, tâm cảnh dù ít dù nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng."

Trà gia ồ một tiếng, thật ra nàng không có hứng thú lớn với Sở Kiếm Liên như vậy.

Nếu cho nàng thời gian, nàng muốn dùng hết thời gian để nghĩ đến Lãnh Từ hơn, nghĩ hiện giờ tên đó ở đâu, như thế nào, có gặp phiền phức hay không.

"Lúc này chắc hẳn Lãnh Từ ít nhất cũng đã vào Hà Tô đạo rồi, qua Hòa Tô đạo rồi qua Tức Đông đạo là vào Hồ Kiến đạo rồi, đáng ra Nam Việt quốc nên là đạo thứ 12 của Đại Ninh, chỉ là đã mấy năm vẫn chưa định được tên, chuyện này hoàng đế tri hoãn thật sự chậm."

Thẩm tiên sinh cảm khái một câu giống như không để tâm.

Trà gia ánh mắt sáng ngời: "Ông cũng đang nhớ Lãnh Từ?"

Thẩm tiên sinh hơi nheo mắt: "Cũng?"

Trà gia quay đầu nhìn bầu trời: "Sao chim không ia nữa..."

Thẩm tiên sinh cười nói: "Lãnh Từ mà người nhớ nhưng lần này sau khi từ hải cương phía nam trở về, ít nhất cũng phải là một giáo úy, chính lục phẩm... Đó là chuyện nằm trong quyền lực của Trang Ung, không cần lo lắng gì, nếu Trang Ung muốn đề bạt Lãnh Từ, sau khi Lãnh Từ trở về sẽ dâng một bản tấu chương, hoàng đế mà vui vẻ thì không chừng sẽ ban tòng ngũ phẩm."

Thẩm tiên sinh thở phào một hơi: "Đã coi là nhanh đến mức thái quá rồi."

Ông nói thì nhẹ nhàng, nhưng trong lòng biết, tòng lục phẩm đến ngũ phẩm, rất khó rất khó.

Trà gia hai tay chống cằm có chút thất thần: "Tòng ngũ phẩm có thể mang theo gia quyến không?"

Thẩm tiên sinh: "..."

Lãnh Từ ngốc mà Trà gia nhớ nhưng lúc này đã rời khỏi Giang Nam đạo đi vào Hòa Tô đạo giống như Thẩm tiên sinh dự đoán. Hòa Tô đạo nam bắc dài, đông tây ngắn, Đại Vận Hà trực tiếp đi thẳng qua.

Lúc đi qua quận Từ Hòa Tô đạo, quân lệnh của đề đốc thủy sư Trang Ung đuổi kịp đội thuyền, trong thư đã nghiêm khắc quở trách Sầm Chính và Bạch Tú, cũng đã truyền đạt ý chỉ của hoàng đế. Biết Trang Ung bị phạt bổng một năm, giáng một cấp, Sầm Chính và Bạch Tú hai người sắc mặt đều rất khó coi.

Trong thư do Trang Ung tự tay viết có một câu đặc biệt, giống như nói cho Thẩm Lãnh nghe... Bất cứ người nào cũng không được trái lệnh Sầm Chính, nếu không Sầm Chính có quyền trực tiếp xử trí.

Thẩm Lãnh nghe xong câu này neho mắt lại dường như nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của Trang Ung. Đồ Uy Danh đứng đằng sau Thẩm Lãnh, gã lại trở nên càng mơ màng hơn, tướng quân Trang Ung đã cho Sầm Chính quyền lực lớn hơn, đối với Thẩm Lãnh mà nói lẽ nào đây không phải là uy hiếp càng lớn hơn sao?

Cùng lúc đó, trong một trấn cách đại doanh thủy sư quận An Dương không xa, 6-7 hán tử mặc áo trắng đi đến bên ngoài tiểu viện mà Thẩm tiên sinh bọn đã mua lại. Hán tử cầm đầu nhìn không quá 24-25 tuổi, áo trắng như tuyết, tướng mạo rất lạnh tuấn, nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện mắt phải của gã trời sinh có tật, không thấy lòng trắng, cả nhãn cầu gần như toàn là màu đen.

Người trẻ tuổi mắt đen liếc nhìn xung quanh, khoát tay sang hai bên, những người áo trắng khác lập tức tách ra, canh giữ cả trước sau ngõ nhỏ, ngay cả phía sau tiểu viện cũng có người canh giữ.

Người trẻ tuổi mắt đen an bài xong xuôi mới đi ra ngoài ngõ, một cỗ xe ngựa rất đẹp đang dừng ở chỗ cửa ngõ, người trẻ tuổi ở bên ngoài xe ngựa hạ thấp giọng nói mấy câu gì đó, xe ngựa mở cửa, một nam nhân trung niên cũng áo trắng như tuyết từ trên xuống, điểm khác là ống tay áo của ông ta có hình ba đám mây màu đỏ rực.

Nếu Mạnh Trường An nhìn thấy ông ta nhất định sẽ kinh ngạc, bởi vì người lại chính là vị đông chủ của Đăng Đệ Lâu.

Nam nhân trung niên xuống xe liếc nhìn xung quanh, dường như có chút dỗi lập tức cái trán có vẻ cũ nát này, ông ta lấy một mảnh tay tay ra bịt mũi đi về phía trước: "Tiểu Hắc đi gõ cửa, phải khách khí một chút, chớ làm người ta sợ."

Người được gọi là Tiểu Hắc, là một trong Lưu Vân Hội song sát trong ám đạo thành Trường An khiến người khác nghe mà sợ mất mật, Lưu Vân Hội Hắc Nhân Bạch Nha, ai thấy mà không sợ?

Hắc Nhân gật đầu: "Thuộc hạ biết, trong tiểu viện hiện giờ chỉ có một lão già tàn tật sống, nhưng chắc hẳn biết đạo nhân kia đi đâu."

Nam nhân trung niên ừ một tiếng rồi nhìn xung quanh: "Giải tán nhân thủ đi, không cần thiết phải dàn trận lớn như thế, nơi này không phải thành Trường An, không có ai biết Diệp Lưu Vân."

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 62: Nói đúng

Có lẽ rất nhiều chuyện đều đã được định sẵn, nhìn có vẻ trùng hợp nhưng lại giống như là tất nhiên.

Thẩm Lãnh phải đi hải cương phía nam là chuyện đã định sẵn từ lâu, Trang Ung đích thân điểm binh, bởi vì Thẩm Lãnh đã đi nam cương nên Thẩm tiên sinh mới đưa Trà gia đến núi Đình Đài, lúc ba người đều đi vắng, Lưu Vân Hội đến quận An Dương.

Ông ta có thể điều tra đến Trần đại bá, thậm chí còn đến đạo quán mà Thẩm tiên sinh rèn đao cho Thẩm Lãnh một chuyến, nhưng ba người quan trọng đều vắng mặt, cho dù ông ta là Diệp Lưu Vân thì cũng không công mà lui.

Ở lại quận An Dương 7 ngày thì Diệp Lưu Vân trở lại thành Trường An, lúc này Thẩm Lãnh đã ra khỏi Hòa Tô đạo, Diệp Lưu Vân đi không ngừng nghỉ suốt 7 ngày 7 đêm, lúc ông ta về đến thành Trường An thì Thẩm Lãnh đã sắp ra khỏi Tức Đông đạo rồi.

Từ Mao Trai.

Hoàng đế liếc nhìn Diệp Lưu Vân về mặt đầy mệt mỏi, chỉ chỉ vào ấm trà trên bàn: "Tự rót nước uống."

Diệp Lưu Vân quỳ gối không nhúc nhích: "Thần phụ sự ủy thác của bệ hạ, tin tức tra được cũng không nhiều, bởi vì không gặp được người trong cuộc, cho nên thần không thể xác định người tiếp xúc với Trang Ung có phải chính là Thanh Tùng đạo nhân của Bạch Tháp quán ngày trước hay không, thần cũng không trực tiếp đi hỏi Trang Ung, thủy sư đang lúc quan trọng, thần lo nếu đi hỏi Trang Ung, tâm cảnh của ông ta sẽ loạn."

Hoàng đế tựa lưng ra phía sau: "Tra được cái gì thì cứ nói cái đó, nói tí mĩ một chút."

Diệp Lưu Vân gật đầu: "Mặc dù không có chứng cứ xác thực, nhưng thần đoán người đó hơn phân nửa chính là Thanh Tùng đạo nhân. Mấy năm trước ông ta thường xuyên đến trấn Ngự Lân quận An Dương nhập hàng, làm buôn bán tơ lụa, sau này phát hiện thương hộ có làm ăn buôn bán tơ lụa với ông ta lại là thủy phi ngâm, bị ông ta gần như giết hết sạch, nhưng lại mang một đường tơ của đầu mục thủy phi đi, tên là Thẩm Lãnh."

"Điều trùng hợp là, đường phụ của Thẩm Lãnh, cũng chính là tên đầu mục thủy phi đó, là phụ thân của song băng đệ nhất kỳ thi lớn thư viện, Mạnh Trường An."

Sắc mặt hoàng đế vẫn bình tĩnh như trước: "Trước nay đều có lời đồn này, trẫm từng hỏi lão viện trưởng, lão viện trưởng chỉ nói cha là cha, con trai là

con trai, không thể gộp chung. Trẫm lại phái người điều tra Mạnh Trường An một chút, năm 12 tuổi sau khi Mạnh Trường An từ quận An Dương thăm nhà trở về thư viện thì không bao giờ rời đi nữa, chắc hẳn chính là năm Thanh Tùng đạo nhân mà khanh nói gần như đã giết cả nhà hắn... Mạnh Trường An chắc hẳn là sau khi biết phụ thân mình là thủy phi đã cắt đứt qua lại với nhà mình, mấy năm sau đó ở thư viện sống kham khổ, thậm chí còn từng che mặt đến bến thuyền làm khuôn vác, nhưng lại không chịu lấy một đồng tiền của nhà mình."

Hoàng đế nói một hơi nhiều như vậy, thái độ đã đủ rõ ràng rồi, với sự hiểu biết của Diệp Lưu Vân đối với hoàng đế, làm sao có thể không đoán được tâm tư của hoàng đế.

"Mạnh Trường An quả thật là sạch sẽ, thần tra được Mạnh Trường An 6 tuổi đã đến thư viện, hoàn toàn không biết rõ chuyện trong nhà hắn."

Hoàng đế khoát tay chặn lại: "Chỉ nói Thanh Tùng đạo nhân."

Diệp Lưu Vân cúi đầu: "Vâng... Thần tra được phụ thân Mạnh Trường An cũng chính là thủy phi Bách Lý Đồ nhật được Thảm Lãnh trong một đêm tuyết rơi giá lạnh vào 16 năm trước, phán đoán từ thời gian... có khả năng rất lớn, nhưng điều khiến người khác khó hiểu là, nhiều năm sau đó Thanh Tùng đạo nhân cũng không đến trấn Ngư Lâm một lần, cho đến sau khi Thảm Lãnh 10 tuổi mới dần dần tiếp xúc."

Hoàng đế khẽ nhíu mày, che giấu những gợn sóng trong lòng mình: "'Đứa bé đó... còn sống không?'"

Diệp Lưu Vân vội vàng nói: "Thời gian là đúng, nhưng những cái khác thì không có đúng. Nhìn từ tin tức thần tra được, gần như có thể xác định là Thanh Tùng đạo nhân đã vứt đứa bé đi... Thần đã tra được mấy tên sát thủ năm đó, sau khi ép hỏi chúng đã khai ra, bọn chúng nhớ mang máng là lúc đuổi đến quận An Dương thì bên người Thanh Tùng đạo nhân đã không có mang theo đứa trẻ."

Hoàng đế xui lơ dựa lưng ra phía sau, mặc dù biết rõ đứa trẻ đã không còn từ lâu, nhưng một chút hy vọng vừa mới nhen nhóm lên đã bị dập tắt như vậy.

Diệp Lưu Vân tiếp tục nói: "Thật ra bên cạnh Thanh Tùng đạo nhân có một đứa trẻ càng đáng nghi ngờ hơn Thảm Lãnh, đáng tiếc... là một nữ hài. Thần đã đến trấn Ngư Lâm, hỏi thăm về lai lịch của Thảm Lãnh một chút, phán đoán từ chứng cứ hiện tại, có thể năm đó Thanh Tùng đạo nhân cũng chưa từng vào trấn Ngư Lâm, địa điểm nhóm sát thủ tiếp cận gần nhất từ vọng ở ngoài trấn Ngư Lâm mười mấy dặm. Phán đoán theo lộ tuyến chạy trốn của Thanh Tùng đạo nhân năm đó thì nơi đó đã bị chặn, sau đó Thanh Tùng đạo nhân quay ngược về bên thành Vân Tiêu, từ đó về sau động hướng rất khó điều tra."

Hoàng đế trầm mặc một lúc lâu rồi hỏi: "Trang Ung thì sao? Khả nghi không?"

"Trước đó thần cũng đã điều tra Trang Ung, vào đêm 16 năm trước đó, quả thực Trang Ung đã đến Bạch Tháp quán, nhưng ông ta và Thanh Tùng đạo nhân có một vấn đề còn chưa chơi xong đã vội vã rời đi. Nếu như ông ta có liên quan đến chuyện đó, chắc hẳn sẽ không đi trước... Trang Ung và Thanh Tùng đạo nhân vốn chính là hảo hữu, hai người thường xuyên uống rượu chơi cờ."

"Còn điều nữa chính là, năm đó Trang Ung trên đường từ Bạch Tháp quán trở về thì bị người do bộ hạ phái đi tìm được, trực tiếp đi đến thành Trường An trước dịp đường cho bộ hạ, cho nên không có tiếp xúc trực tiếp."

Diệp Lưu Vân liếc mắt nhìn hoàng đế một cái: "Nhưng mà, dường như Trang Ung cũng đang điều tra chuyện năm đó, thần nghĩ, nếu như người mà ông ta tiếp xúc là Thanh Tùng đạo nhân, Trang Ung là cố ý để ông ta tiếp cận."

Hoàng đế nói: "Cho đến giờ trẫm cũng chưa từng nghi ngờ lòng trung thành của Trang Ung, nếu không thì cũng sẽ không để ông ta đi dẫn dắt thủy sư..."

Ông ta liếc nhìn thông văn hạp trên bàn, đó là do một thân tín trong thủy sư gửi đến, nhưng lại không nhắc đến chuyện của thủy sư, mà là tướng quân Át Từ doanh Bạch Thượng Niên.

"Khanh về trước đi, khoảng thời gian khanh đi trong kinh thành cũng có rất nhiều chuyện cần khanh đi xử lý."

"Thần tuân chỉ."

Diệp Lưu Vân đứng dậy, đi lùi về phía sau mấy bước thì bất chợt nhớ ra một chuyện: "Thảm Lãnh chính là người gọi là biểu đệ của Mạnh Trường An... Gần đây hết sức nổi bật trong thủy sư, nhưng dường như bị người khác chèn ép."

"Hửm?" Hoàng đế liền ngẩng đầu lên: "Lời trẫm từng nói, khanh quên rồi?"

Diệp Lưu Vân biến sắc, lại quỳ xuống bực một tiếng: "Thần đáng chết."

Hoàng đế nói: "Lập lại lần nữa trước đây trẫm đã nói như thế nào với khanh."

"Nếu thần đã vào giang hồ, thì không hỏi triều đình."

"Trẫm biết túi thân cho khanh, qua thời gian nửa trẫm để khanh trở lại, tứ cương tứ khổ cộng thêm thủy sư, khanh tự chọn, trẫm đều đồng ý."

"Thần làm gì cũng được, chỉ cần có thể vì bộ hạ phân ưu."

"Đi đi, trẫm còn không hiểu khanh sao? Khanh chỉ cần nhớ một chuyện, trẫm có thể cho khanh đi điều tra Trang Ung, nhưng vĩnh viễn sẽ không cho

người đi điều tra khanh."

Diệp Lưu Vân dập đầu cộp cộp cộp mấy cái, trán đã đỏ lên, mắt cũng đỏ lên, một câu nói này của hoàng đế đã sượt ầm lòng ông ta, ông ta không biết nói gì mới được.

Sau khi Diệp Lưu Vân đi rồi hoàng đế gơ tay lên bóp mi tâm, tâm trạng dường như càng lúc càng tối tăm.

"Bạch Thượng Niên, Bạch Tú, người của Tương Ninh Bạch gia... định làm gì?"

Hoàng đế đặt thông văn hạp sang một bên, quay người nhìn bản đồ lãnh thổ Đại Ninh treo trên vách tường, ánh mắt dừng lại ở Giang Nam đạo.

Ánh mắt của ông ta từ Giang Nam đạo hướng thẳng xuống dưới, qua Hà Tô đạo, Tức Đông đạo, Hồ Kiến đạo, lại đến khu vực vốn là Nam Việt quốc, ông ta đứng dậy đi lại trong thư phòng, mười mấy phút sau đột nhiên dừng lại: "Người đầu, truyền Nội các đại học sĩ Mộc Chiêu Đồng vào cung... Mời cả thư viện lão viện trưởng đến nữa."

Lúc này đã là đêm khuya, hoàng đế muốn triệu kiến hai vị lão nhân có phân lượng nhất trong thành Trường An gấp gáp như vậy, nội thị nghĩ e là sắp có chuyện lớn, đầu dám chậm trễ.

Một canh giờ sau, hai vị lão nhân này đã ở trong Tứ Mao Trai. Hoàng đế sai người đi hầm một nồi canh ngân nhĩ hạt sen, lại thêm năm đĩa điểm tâm, nhìn tình hình này dường như đêm nay chắc chắn là không ngủ.

"Biết tại sao mấy năm qua trăm đều không đặt đạo phủ cho khu vực Nam Việt đó không?" Hoàng đế hỏi.

Mộc Chiêu Đồng nhìn qua lão viện trưởng, lão viện trưởng giống như là thật sự đối bụng, ăn liền hai bát canh hạt sen lại đi lấy bát thứ ba, dường như ngay cả lời hoàng đế nói cũng không nghe thấy.

Mộc Chiêu Đồng trầm mắng một câu cáo già, cúi đầu trả lời: "Thần đoán, là vì nơi đó vẫn chưa hoàn toàn yên ổn, nếu vội vã thiết lập đạo phủ, quan văn địa phương và quân đội sẽ có xung đột, mấy năm nay bệ hạ cho quân đội quyền lực đủ lớn, quân đội đặt ở đó, hiệu quả chấn nhiếp lớn hơn so với quân phủ địa phương."

"Các lão thấy rõ đấy."

Hoàng đế nói: "Nếu trầm lập tức bố trí đạo phủ sau khi diệt Nam Việt, chọn phái một người qua đó, đó chính là phong cương đại lại (1) trong mắt bách tính... Ai đi cũng sẽ nóng lòng làm ra chút thành tích để cho trăm xem, nhưng bản lĩnh của quan văn ở là chỗ trấn an, lúc điều dân lòng không phục mà khanh đi trấn an bọn họ, sẽ chỉ khiến bọn họ càng không có quy củ hơn, cho nên trăm giao cho chiến binh. Từ năm nay, tin tức khu vực Nam Việt làm loạn gần như đã dứt, không có người dám can rở nữa, trăm đã mất mấy năm để khiến những người đó biết cái gì gọi là sợ, bây giờ là lúc khiến bọn họ biết cái gì là cảm ơn rồi."

Lão viện trưởng uống xong bát canh hạt sen thứ ba: "Bệ hạ nói đúng."

Hoàng đế trừng mắt liếc lão một cái, nhìn về phía Mộc Chiêu Đồng.

Mộc Chiêu Đồng vội vàng nói: "Cho nên, hiện tại việc cấp bách là chọn phái một người đủ phân lượng đi làm đạo phủ giúp bệ hạ thi ân."

Hoàng đế nhìn về phía lão viện trưởng, bàn tay đang vươn về phía điểm tâm của lão viện trưởng thoáng dừng lại: "Đại học sĩ nói đúng."

Hoàng đế lại tròn mắt nhìn lão một cái.

"Các khanh có ứng viên không?"

Mộc Chiêu Đồng trầm tư một lát: "Thần tiến cử đạo thừa Kinh Kỳ đạo Bạch Quy Nam, người này văn võ song toàn có thể gánh đại nhiệm."

Hoàng đế khẽ nhú mày: "Người của Tương Ninh Bạch gia."

"Phải." Mộc Chiêu Đồng nói: "Bạch Quy Nam đã làm đạo thừa ở Kinh Kỳ đạo 6 năm rồi, hiệp trợ đạo phủ Kinh Kỳ đạo nhiều năm, đối với chính vụ đã đến mức không thể quen thuộc hơn nữa, khảo hạch hàng năm của Hộ bộ đều là ưu, văn có thể trị địa phương, võ có thể lãnh vạn binh, là một nhân tài."

Hoàng đế gật gù đầu: "Trẫm biết, Bạch Quy Nam quả thật có năng lực."

Ông ta lại nhìn về phía lão viện trưởng một lần.

Lão viện trưởng trong miệng nhai điểm tâm, nói hơi hàm hồ: "Thần cho rằng bệ hạ nói đúng."

Hoàng đế vừa mới nhú mày, lão viện trưởng nhìn về phía Mộc Chiêu Đồng: "Thần cho là đại học sĩ nói đúng."

Khóe miệng hoàng đế hơi cong lên: "Ồ, tại sao?"

Lão viện trưởng suy nghĩ một lúc lâu rồi trả lời với vẻ mặt nghiêm túc: "Thần cảm thấy hấn và bên phía Nam Việt danh tự bất hòa, hấn tên Bạch Quy

Nam, quy về phía nam là không tốt."

Mộc Chiêu Đồng biến sắc: "Hoang đường!"

Hoàng đế ồ một tiếng: "Lời lão viện trưởng nói... cũng không phải là không có đạo lý."

Mộc Chiêu Đồng sắc mặt hơi trắng, không hiểu hôm nay hoàng đế làm sao, luận năng lực, người có thể đến bên phía Nam Việt không nghi ngờ gì Bạch Quy Nam là thích hợp nhất.

Lão viện trưởng uống một hớp nước nuốt điêm tâm trong miệng xuống, ngồi thẳng người lên rồi nói: "Ti tọa nam cương vô khổ Diệp Khai Thái hiệp trợ nam cương đại tướng quân Thạch Nguyên Hùng nhiều năm, cực kỳ quen thuộc đối với nam cương, là người thích hợp nhất."

Hoàng đế không đợi Mộc Chiêu Đồng nói đã lập tức hỏi một câu: "Nam cương vô khổ cũng là nơi quan trọng trong quan trọng, điều Diệp Khai Thái đi, ai có thể kể tục?"

"Ti tọa bắc cương vô khổ Trần Cáo có thể."

Hoàng đế hơi nheo mắt, thăm nghĩ lão già nhà ngươi, bây giờ vẫn không quên giải quyết vấn nạn đề cho tên bảo bối phiền phức Mạnh Trường An xuất thân từ thư viện của ngươi. Con trai Trần Từ Thiện của Trần Cáo vì Mạnh Trường An mà chết, nếu điều Trần Cáo đến nam cương, sao có thể làm khó Mạnh Trường An nữa.

Thế nhưng lão viện trưởng lại không hề lo lắng tâm tư của mình bị hoàng đế nhìn thấu, tay đã thò ra lấy miếng điêm tâm thứ ba.

Hoàng đế nhìn về phía Mộc Chiêu Đồng: "Các lão cho rằng..."

Mộc Chiêu Đồng đột nhiên thoải mái hơn, cũng không biết là đã nghĩ thông điều gì, cũng gơ tay ra lấy điêm tâm: "Thần cho rằng, viện trưởng nói đúng."

Nếu lão viện trưởng không nhắc tới Diệp Khai Thái, Mộc Chiêu Đồng cũng chưa phản ứng lại được, Diệp Khai Thái à... Giống như Trang Ung, đều là gia thần từ lúc bệ hạ còn là Lưu Vương.

Cho nên, lão ta dứt khoát ăn điêm tâm cho xong.

Hoàng đế thấy Mộc Chiêu Đồng không phản đối, lại hỏi lão viện trưởng: "Khanh cảm thấy năng lực của Diệp Khai Thái có thể đảm nhiệm đạo phủ Nam Việt đạo không?"

Lão viện trưởng nhăn mặt: "Năng lực? Thần không biết, nhưng tên của hắn hay, Khai Thái, Khai Thái, rất cát lợi."

Không đợi hoàng đế nói gì, Mộc Chiêu Đồng gật đầu: "Viện trưởng nói đúng."

Mộc Chiêu Đồng thăm cười lạnh trong lòng, tên hay cái gì chứ, thủy sư của Trang Ung sớm muộn cũng xuống phía nam, Diệp Khai Thái và Trang Ung đều là gia thần của bệ hạ, đến lúc đó phối hợp với nhau tất nhiên vô cùng ăn ý. Bệ hạ gọi lão ta đến đơn giản là để ngày mai lúc lên triều số người phản đối Diệp Khai Thái sẽ ít đi một chút thôi, dù sao cũng là người do viện trưởng và lão ta cùng liên danh tiến cử.

Lão ta cảm thấy điêm tâm ăn không ngon, hơi đắng.

(1) Phong cương đại lại: chỉ chức quan đứng đầu một tỉnh thời cổ đại, như tổng đốc, phụ trách quân chính sự vụ một khu vực lớn, chức quyền nặng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 63: Trưởng thành

Đại học sĩ Mộc Chiêu Đồng trở về nhà mình liền đóng chặt cửa thư phòng, nói với hạ nhân rằng không gặp bất cứ khách nào, lão ta cần tự mình sắp xếp sự tình một lượt cho rõ ràng.

Chuyên bố trí đạo phủ ở khu vực Nam Việt quốc đó không cần nghĩ nhiều, lão ta cảm thấy mình cũng không được tính là có tư tâm gì, cho đến bây giờ lão ta cũng tin tưởng chắc chắn Bạch Quy Nam thích hợp làm đạo phủ nhiệm kỳ đầu tiên hơn so với Diệp Khai Thái.

Tuy rằng ba năm trước đây người của Trường Ninh Bạch gia đã đến tìm lão nói chuyện này, hy vọng trong tương lai lúc hoàng đế bệ hạ bố trí đạo phủ ở Nam Việt thì giúp đỡ Bạch gia, nhưng Mộc Chiêu Đồng không cho rằng đây là làm việc thiên tư, nếu Bạch Quy Nam không có năng lực đó, dù cho lão ta liều mạng tiến cử cũng không tiến cử nổi.

Nghĩ lại thì cũng hiểu được, Nam Việt đó là nơi rất quan trọng, sao hoàng đế có thể không dùng thân tín của y chứ, bản thân mình quả thực đã sơ sót,

hoàng đế đây là muốn không tiếc bất cứ giá nào để trải bằng đường đi xuống phía nam cho thủy sư.

Năm đó khi hoàng đế bệ hạ còn là Lư Vương, có mấy thân tín thủ hạ đắc lực nhất, sau này có người tổng kết lại tám chữ... Khai chi tán diệt, thiên biên lưu vân.

Đề đốc thủy sư Trương Ung lại không có trong tám chữ này.

Khai chi tán diệt, bốn chữ phía trước là chỉ ba người Diệt Khai Thái, Diệt Bắc Chi, Diệt Văn Tán.

Thiên biên lưu vân là chỉ ba người Diệt Cảnh Thiên, Diệt Phú Biên, Diệt Lưu Vân.

Chẳng ai biết tại sao bệ hạ để 6 người này đều mang họ Diệt, nhưng có một chuyện mọi người đều biết, đó chính là 6 người này đều là con mồ côi của chiến binh năm đó, vậy nhưng nghĩ sâu hơn một chút, sở dĩ tại sao là họ Diệt, có thể đáp án chính là bốn chữ phía trước.

Khi còn trẻ bệ hạ tông quân lãnh binh, lúc đó bắc cương Hắc Vũ quốc lần đầu tiên lấn biên, bệ hạ còn trẻ và đại tướng quân Thiết Lưu Lê cũng còn trẻ phân nhau lãnh một đội quân ngăn chặn đại quân Hắc Vũ quốc, hai người giống như hai mũi dao, không những đã đánh lui hơn mười vạn bạo tốt Hắc Vũ quốc, thậm chí còn một trái một phải cắm sâu vào cảnh nội Hắc Vũ quốc, bệ hạ dẫn quân về phía bắc vượt biên vào 300 dặm, Thiết Lưu Lê vượt biên vào 260 dặm.

Trận chiến đó đã hoàn toàn đánh cho Hắc Vũ quốc sợ hãi, từ đó về sau có đến gần 10 năm Hắc Vũ quốc luôn ngoan ngoãn thành thật.

Nhưng trận chiến ấy cũng quá thảm liệt, bệ hạ mang theo ba vạn tinh kỵ tiến quân thần tốc, khi trở về chỉ còn lại một nửa.

Trong trận chiến ấy đã xuất hiện rất nhiều thanh niên tài俊, bây giờ đã trở thành trụ cột của Đại Ninh, ví dụ như bắc cương đại tướng quân Thiết Lưu Lê, lúc đó đã có thể cùng bệ hạ mỗi người lãnh một quân, đủ để chứng tỏ năng lực của ông ta.

Còn có bắc cương đại tướng quân Bùi Đình Sơn hiện tại, lúc ấy đã là phó tướng của chi kỵ binh mà bệ hạ thống lĩnh.

Tây cương võ phủ ti tọa Trác Phi Nhại, bắc cương võ phủ ti tọa Hách Liên Văn Sơn đều là người lập uy danh từ trận chiến năm đó.

Sau khi tiên đế băng hà, đại học sĩ Mộc Chiêu Đồng đề nghị chọn một vị thế tử thích hợp trong các phủ thân vương để kế thừa hoàng vị, quan văn trong triều không ai phản đối, hoàng hậu lúc đó cũng chỉ có thể đồng ý, tại sao Bùi Đình Sơn lại dám mang 9 ngàn đao binh từ bắc cương giết đến thành Trường An?

Từ đông cương đến Trường An vạn dặm xa xôi, trên đường có vô số trạm kiểm soát, đi ngang qua 6 đạo, nếu lục vệ chiến binh đóng ở 6 đạo ngăn cản, 9 ngàn đao binh đó dù hung hãn đến mấy, chỉ sợ cũng không ra khỏi mấy trăm dặm là sẽ bị tầng tầng lớp lớp bao vây, cuối cùng bị tiền trận bắn thành con nhím.

Bùi Đình Sơn tới bên ngoài Trường An cho 9 ngàn đao binh giãn trận, trong kinh thành còn có 8 vạn dũng sĩ... Cẩm Quân đại tướng quân Đàm Đài Viên Thuật lúc đó lại nói mình bệnh nặng khó bề xử lý quân vụ, đại học sĩ liên tục phái sáu nhóm người đi mời ông ta, ông ta chỉ đóng cửa không gặp.

Cuối cùng không làm sao được, Mộc Chiêu Đồng mời hoàng hậu đích thân đến đại doanh Cẩm Quân lấy điều binh hồ phù của Cẩm Quân đại tướng quân, kết quả hồ phù đã bị Đàm Đài Viên Thuật mang về nhà...

Tại sao?

Bởi vì lúc đầu Đàm Đài Viên Thuật cũng là một thành viên trong trận chiến bắc phạt lần đó. Năm đó bệ hạ cùng Thiết Lưu Lê chia nhau lãnh kỵ binh, Đàm Đài Viên Thuật dẫn 8 vạn bộ binh theo sát phía sau, hơn 300 dặm lãnh thổ kề sát bên Đại Ninh của Hắc Vũ quốc bị giết đến mức chó gà không giữ, một ngọn cỏ không sống nổi, một phần ba là kỵ binh giết, hai phần ba là Đàm Đài Viên Thuật ông ta giết.

Bệ hạ à, sớm đã để lại uy danh trong quân rồi.

Những đại tướng quân đó có thể cam tâm tình nguyện chấp nhận bệ hạ, không thể chấp nhận một đứa trẻ ranh.

Cũng chính là sau trận chiến đó, lão hoàng đế cảm nhận được chỗ đáng sợ của Lý Thừa Đường, trực tiếp uy hiếp đến địa vị của thái tử Lý Thừa Viễn, vì thế lấy đi mọi binh quyền của Lý Thừa Đường, gia phong thân vương, nhưng chẳng qua là một vương gia nhàn tản thôi.

Sau trận chiến đó hoàng đế đã thu giữ rất nhiều con mồ côi của chiến binh, khai chi tán diệt thiên biên lưu vân đều là người ông ta đích thân nuôi nấng lớn lên, ngoài những người này ra còn có rất nhiều người, hiện giờ những người này phần lớn đã mai danh ẩn tính, chẳng ai biết ẩn nấp ở nơi nào canh giữ giang sơn xã tắc này cho hoàng đế.

Ngay cả Diệt Lưu Vân cũng đã biến mất rất lâu rồi, có tin đồn nói hiện tại đại đương gia của Lưu Vân Hội chính là ông ta.

Mộc Chiêu Đồng nhũ mảy, trong lòng thầm nghĩ mình thật sự lớn tuổi rồi, sao lại suy nghĩ lung tung nhiều như vậy.

Ý chỉ của hoàng đế bệ hạ đã truyền xuống, khu vực Nam Việt đó chính thức lấy tên là Bình Việt đạo, Diệt Khai Thái là đạo phủ nhiệm kỳ đầu tiên, Bạch Quy Nam là đạo thừa nhiệm kỳ đầu tiên, điều từ Kinh Kỳ đạo đến Bình Việt đạo, bề ngoài nhìn có vẻ là điều động cùng cấp, nhưng trên thực tế ngược lại còn giảm một cấp.

Nhưng đối với Bạch Quy Nam mà nói dù sao cũng là chuyện tốt, ở Bình Việt đạo yên ổn làm thêm 2-3 năm nữa, lần sau điều đến nơi khác làm đạo phủ sẽ không xuất hiện bất cứ vấn đề gì nữa.

Chuyện mà Mộc Chiêu Đồng cần suy nghĩ nhiều hơn là chuyện của Bạch Thượng Niên. Rốt cuộc Bạch Thượng Niên đã làm những gì, đến mức khiến bệ hạ nổi giận lớn như thế?

"Mộc Lưu Nhi!"

Mộc Chiêu Đồng ngẩng đầu gọi một tiếng, cửa thư phòng mở ra kết một tiếng, một nữ nhân trẻ tuổi nhìn khoảng 27-28 tuổi bước nhanh vào. Nữ nhân này nhìn rất cao, ít nhất cũng phải 1m7, dáng người thon thả rắn chắc, khuôn mặt hơi lạnh lùng kiêu ngạo, nhất là cặp mày kiếm đó, càng mang thêm vài phần sát khí.

Nàng ta khom người lạy: "Lão gia có gì cần dặn?"

"Người đến quận An Dương một chuyến, xem thiếu gia có phải xảy ra vấn đề gì hay không."

Mộc Lưu Nhi sắc mặt biến ảo không ngừng, do dự một lúc lâu mới trả lời: "Thật ra quả thực đã xảy ra một chuyện liên quan đến thiếu gia, chỉ là phu nhân không cho phép chúng ta nói cho lão gia người biết, sợ lão gia người lo lắng."

Mộc Chiêu Đồng sắc mặt trắng nhợt: "Nói!"

"Thiếu gia... Thiếu gia đã bị thương."

"Hả?!"

Mộc Chiêu Đồng đứng bật dậy, hai tay chống trên mặt bàn, mu bàn tay nổi gân xanh.

Nhưng chỉ chốc lát sau, sắc mặt Mộc Chiêu Đồng liền dịu xuống, lão ta chậm rãi ngồi xuống, chậm rãi hít thở: "Nói rõ ràng chút."

Mộc Lưu Nhi nói lại chuyện ở thủy sư quận An Dương một lượt, số hết sức không để xen lẫn tình cảm cá nhân vào trong, nói rõ cơ bản sự việc đã qua, bởi vì nàng ta biết lão gia cần thứ gì chân thực nhất để đưa ra phán đoán. Nàng ta là người được lão gia bồi dưỡng ra, điều đầu tiên phải làm được chính là không thể tình cảm cá nhân của mình cản trở sự lý giải và phán đoán của lão gia.

"Phù..."

Mộc Chiêu Đồng nghe xong thì thở ra một hơi thật dài, đầu lông mày khẽ nhíu nhích. Đương nhiên Mộc Lưu Nhi biết lão gia đã tức giận tới mức cực hạn rồi, nhưng đã bị lão gia cường chế ép xuống. Thiếu gia chính là cục thịt bảo bối của Mộc gia, lão gia đã già mới có được, hiện giờ bị người khác phá tướng, nếu lão gia không tức giận mới là lạ.

So sánh mà nói, đối với chuyện liên quan đến thiếu gia, ngược lại phu nhân dường như bình tĩnh hơn.

"Phu nhân nói như thế nào?" Mộc Chiêu Đồng liên tục hít thở sâu rồi hỏi một câu.

"Phu nhân nói, hiện tại trong triều đình rất nhiều đại sự đều ở thời điểm quan trọng, lão gia không cần thận một chút là có thể sẽ dẫn đến bệ hạ không vui, không ai đoán thấu được tâm tư bệ hạ, lão gia cũng phải hết sức cẩn thận, không thể vì chuyện của thiếu gia mà khiến lão gia xuất hiện sai lầm, thiếu gia quan trọng đến mức nào chẳng nữa, cũng không quan trọng bằng lão gia."

Mộc Chiêu Đồng lại hít sâu, suốt nhiều năm như vậy người lão ta cảm ơn nhất chính là phu nhân của mình. Trước rất nhiều sự thay đổi lớn, phu nhân nhìn thấu suốt hơn lão ta, thật ra rất nhiều kiến nghị lão ta đề xuất trong triều đình đều là phu nhân giúp đỡ nghĩ ra.

"Phu nhân nói đúng."

Mộc Chiêu Đồng nói xong mấy chữ này đột nhiên lại bùng lên lửa giận, vừa nghĩ đến hai chữ "nói đúng" này là không kiềm chế được lại nhớ đến đáng ghét của lão già kia ở trong thư viện đêm hôm qua.

"Người vẫn đến quận An Dương một chuyến đi, trước tiên gặp thiếu gia, bảo nó nhẫn nại, đừng làm chuyện xằng bậy nữa, nếu như không có gì bất trắc, ta đã có thể xác định trong thủy sư ít nhất có một thông văn hạp..."

Mộc Lưu Nhi biến sắc: "Thuộc hạ sẽ nói chuyện này cho thiếu gia biết."

"Không cần phải gấp gấp trở lại, ở thủy sư trông chừng thiếu gia đi, nó còn trẻ tính tình không trầm ổn, bên cạnh không có một nữ nhân chu đáo bình tĩnh nhắc nhở thì cũng không được. Người nói với nó, nếu như tên của nó xuất hiện trong thông văn hạp quá hai lần, cho dù nó là con trai ta, ta cũng không thể bảo vệ được nó."

Mộc Lưu Nhi hơi đỏ mặt, vội vàng cúi đầu che giấu.

"Sau đó lại đến Át Từ doanh gặp Bạch Thượng Niên một chuyến, nói với hắn đừng vì nhỏ mà mất lớn nữa!"

Mộc Lưu Nhi: "Chỉ mấy chữ này?"

"Vì nhỏ mà mắt lớn, chỉ mấy chữ này là đủ."

Mộc Chiêu Đồng khoát tay: "Thiếu gia làm việc vẫn chưa có quy củ, nhưng người thì khác, trong quân, không thể va chạm với tên tiểu nhân tên Thẩm Lãnh đó nữa, ngoài quân, ta tin người có cách khiến hắn biến mất khỏi thế giới của thiếu gia."

"Ta biết phải làm sao."

Mộc Lưu Nhi cúi đầu: "Ta sẽ đi chuẩn bị ngay."

Mộc Chiêu Đồng trầm tư một chút rồi căn dặn: "Chọn nhân thủ trong Đường Quán Khẩu của người, đừng mang theo người trong phủ."

"Vâng!"

Mộc Lưu Nhi đáp lại một tiếng, xoay người rời đi.

"Bệ hạ để mắt đến thủy sư, chắc hẳn không chỉ có một thông văn hạp, bệ hạ ngay cả Trang Ung cũng không tin tưởng được, nước của thủy sư thật sự là sâu không lường được... Sớm biết vậy đã không đưa con đến thủy sư rồi, lúc đầu nghĩ nơi đó dễ thành công, bây giờ xem ra, vì phụ nghĩ sai rồi."

Mộc Chiêu Đồng nhắm mắt lại, trong đầu tới tới lui lui đều là cái tên Thẩm Lãnh này.

Vừa nghĩ tới khuôn mặt đẹp đẽ của con trai mình bị rạch một đao, tim lão ta liền thất lại, con trai một mình ở Giang Nam thật đơn độc quá, mà mình làm phụ thân lại là người cuối cùng biết chuyện, ngay cả hạ nhân trong phủ còn biết sớm hơn mình nữa.

Mộc Chiêu Đồng thở ra một hơi thật dài, ép bản thân mình bình tĩnh lại nhưng không được. Con trai chính là điểm yếu của lão ta, lão ta là tam triều nguyên lão của Đại Ninh, trước sau đã phò tá ba vị hoàng đế, bề ngoài thì lão ta vẫn sợ người nên sợ, lo lắng cho người nên lo lắng, nhưng không làm được bốn chữ xử biến bất kinh (1) thì sao có thể có thành tựu hôm nay, nhìn khắp thiên hạ, người có tâm cảnh ổn hơn lão ta thật sự không nhiều.

Nhưng mà, chuyện của con trai, lão ta cường đại như thế nào đi chăng nữa cũng không thể xử biến bất kinh.

Kết một tiếng, cửa bị người khác đẩy ra, Mộc Chiêu Đồng vừa muốn phát hỏa nhưng sau khi nhìn rõ người đi vào, sắc mặt lập tức dịu xuống: "Phu nhân, sao bà lại đến đây, nên ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt chứ."

Phu nhân của Mộc Chiêu Đồng nhìn còn già nua hơn cả Mộc Chiêu Đồng một chút, nha hoàn đỡ bà ta ngồi xuống rồi lập tức lui ra ngoài. Phu nhân cẩn thận nhìn Mộc Chiêu Đồng, sau đó lắc đầu: "Mộc Lưu Nhi đã nói với ta rồi, cho nên ta không nhìn được mà đến thăm người... Bao nhiêu năm vinh nhục bất kinh, chuyện liên quan đến Phong Nhi người lại nóng nảy như trâu, trâu rất quan trọng, là vì trâu có thể cày ruộng, nhưng nếu trâu nằm lần bảy lượt đụng đổ hàng rào phá hỏng chuồng, chủ nhân của trâu sẽ tức giận."

Mộc Chiêu Đồng cười khổ: "Điều bà nói sao ta lại không biết, chỉ là trong lòng cảm tức."

"Ta nhớ từ rất lâu rất lâu trước đây lão gia đã từng nói, có tài mà bị người khác dùng là trung lưu, không có tài nhưng có thể dùng người là thượng lưu, có tài lại có thể dùng người là thượng thượng lưu... Hà tất chuyện gì cũng tự quan tâm, muốn thăm dò mức nông sâu của thủy sư, để một người trong nhà đi vào là không lý trí, đừng quên Giang Nam còn có một thế tử không phục nữa."

"Hắn?" Mộc Chiêu Đồng chợt nhớ, sau đó khóe miệng cong lên: "Vẫn là phu nhân nhìn xa trông rộng"

Năm ấy, Bùi Đình Sơn dẫn 9 ngàn đao binh giàn trận ở bên ngoài thành Trường An, không chỉ là nghênh đón đương kim bệ hạ, còn dọa một thế tử điện hạ sợ bỏ chạy... Hiện giờ, thế tử đã trưởng thành rồi.

(1) xử biến bất kinh: chỉ một người khi đối diện với biến loạn, có thể trấn định bản thân, không hoảng loạn, có thể bình tĩnh ứng dụng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 64: Một tháng

"Hóa ra, đây chính là biển lớn."

Thẩm Lãnh đứng trên bãi cát bên bờ biển nhìn ra phương xa. Mặc dù đã có rất nhiều phán đoán về biển lớn, nhưng khi hắn thật sự đứng bên bờ biển cũng không tự chủ được mà nảy sinh cảm giác tâm cảnh càng lúc càng rộng mở.

Hắn muốn lớn tiếng hét lên, muốn hít thở sâu, cho dù trong gió biển mang theo một chút mùi tanh.

Từ sau lúc hắn giết mấy tên chiến binh trinh thám phục kích đó, dọc đường đi cũng bình an vô sự, dường như người muốn giết hắn đã tạm thời từ bỏ kế hoạch. Nhưng dọc đường đi đến bây giờ Thẩm Lãnh đều không buông lỏng, hắn biết đối thủ của mình cường đại cỡ nào, hơn nữa còn ở trong chỗ tối.

Hắn hít thở thật sâu, không khí hít vào không thể hít thêm được nữa, sau đó thở ra giống như cả người xẹp hơi vậy.

"Cầu Lập quốc ở bên nào?" Trần Nhiễm đi đến bên cạnh Thẩm Lãnh hỏi một câu.

Thẩm Lãnh giơ tay ra chỉ về phía tây nam: "Đại khái là bên đó, cách rất xa rất xa."

Trần Nhiễm cười: "Không sợ xa, chiến thuyền của chúng ta đủ lớn, cho dù là chinh phục hải dương cũng được."

Thẩm Lãnh lắc đầu: "Lớn, không nhất định thật sự có ích, lớn mà không hợp lý, ngược lại sẽ trở nên bị động."

Trần Nhiễm ừ một tiếng: "Ta nghe nói người của Cầu Lập quốc ai ai cũng giống như khi đen, lần sau bắt một người sống xem thử rốt cuộc như thế nào."

Thẩm Lãnh cười: "Bắt một con khi đen làm đại sư huynh ngươi sao?"

Trần Nhiễm: "..."

Sau khi đội thuyền đến Hồ Kiến đạo thì dừng lại, chưa đến lúc thích hợp cũng không tiến thẳng vào khu cực Nam Việt, mấy chiếc chiến thuyền Hùng Ngưu tu bổ trong bến thuyền, các binh sĩ có mấy ngày thoải mái hiếm hoi.

Mãi cho đến khi trời tối Thẩm Lãnh vẫn đứng ở bờ biển, Trần Nhiễm bụng hai thỏ com đến, đưa một trong hai thỏ cho Thẩm Lãnh: "Sao vẫn còn nhìn thế?"

Thẩm Lãnh ừ một tiếng: "Ta đang nghĩ, cha mẹ ta chắc hẳn cũng chưa từng nhìn thấy biển lớn, mặc dù không biết họ rốt cuộc là ai, nhưng thay họ nhìn thêm một chút cũng tốt... Trà gia và tiên sinh cũng chưa từng thấy, ta nhìn kỹ một chút để lần sau nói cho họ nghe."

Trần Nhiễm trong lòng hơi chấn động: "Vậy ta cũng nhìn thêm một lát, trở về nói cho cha ta nghe."

Hai người ngồi trên bãi cát bên bờ biển, vừa ăn vừa nhìn sóng biển nhấp nhô, ánh hoàng hôn che phủ bầu trời.

"Tướng quân bọn họ đi gặp tướng quân Mậu Tự doanh Bùi Bi của chiến binh Hồ Kiến đạo, nghe nói đạo thừa Hồ Kiến đạo Từ Quảng An cũng ở đó, dạ yến của các đại nhân vật hôm nay e là sơn hào hải vị, cũng không biết sẽ nói những gì."

Trần Nhiễm gât gât thức ăn trong thỏ com, thực sự không có khẩu vị.

Thẩm Lãnh thì nhìn chẳng có vẻ gì, từng miếng từng miếng, ăn hết sạch sẽ một thỏ com: "Đã đến nơi rồi, nhưng muốn lấy được mấy chiếc chiến thuyền từ tay người Cầu Lập không dễ dàng như vậy. Thứ nhất là phải đợi chúng ta tự lộ diện, thứ hai là sự phối hợp ở địa phương, thứ ba là xem biển lớn có đồng ý hay không."

Hắn liếc nhìn chỗ xa có một ngư phủ đang vá lưới ở bên bờ biển, đứng dậy đi qua bắt chuyện với ngư phủ đó, không bao lâu hai người đã nói chuyện rất rôm rả. Ngư phủ có vẻ nói rất hăng say, cũng không biết Thẩm Lãnh đã tăng bốc cỡ nào nữa.

Rất lâu sau Thẩm Lãnh mới trở lại, Trần Nhiễm hỏi hắn đi làm gì, Thẩm Lãnh cười trả lời: "Tìm hiểu biển lớn."

"Tìm hiểu biển lớn. Biển lớn có gì để tìm hiểu, chẳng qua mà một vùng nước... cũng chỉ là lớn hơn sông hồ một chút mà thôi."

Trần Nhiễm cười nói: "Đều là nước, có gì khác nhau."

Thẩm Lãnh: "Nước tiểu người thải ra ngoài cũng là nước, có thể giống nhau sao?"

Trần Nhiễm: "Nước tiểu cũng là nước sao? Thần kỳ như vậy."

"Biển lớn có thủy triều lên xuống, cách Cầu Lập quốc bao xa, phải đi thuyền trên biển mấy ngày, biển sẽ trở nên hung dữ khi nào... Những điều này đều phải biết."

Trần Nhiễm nhún vai: "Ta cảm thấy là người nghĩ quá nhiều rồi, lái thuyền ra biển, một trận là xong sau đó về nhà, chi đơn giản như vậy."

Gã chỉ vào biển lớn: "Bơi trong nước sông và bơi trong nước biển, có gì khác nhau đâu."

Thẩm Lãnh cười cười không nói, hai người đi về phía doanh địa.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày Thẩm Lãnh liền kéo đội ngũ của mình ra ngoài, khi các đội ngũ khác đều ở trong doanh địa ngủ thì Thẩm Lãnh đã đưa người lao vào nước biển hết lần này đến lần khác, sau khi vùng vẫy khoảng một canh giờ thì gần như đều cạn kiệt sức lực.

Sau khi ăn sáng, Thẩm Lãnh bắt đầu cho những thủ hạ này huấn luyện chiến đấu cận thân một chọi một ở chỗ nước nông, kết quả là đánh đến bát nháo loạn xạ, sóng biển ập vào từng đợt, đứng còn không vững, sao có thể đánh cho có quy củ?

Tướng quân Sầm Chính ở phía xa đứng chấp tay nhìn về phía Thẩm Lãnh, trong ánh mắt thoáng qua một chút tán thưởng, khi nghe thấy tiếng bước chân thì sự tán thưởng này lập tức biến mất không còn dấu vết.

Bạch Tú đi đến bên cạnh Sầm Chính, cười cười nói: "Người trẻ tuổi, luôn tinh lực dồi dào."

Sầm Chính hỏi: "Người đã đi rồi?"

"Đều đi rồi, bọn họ đều biết bệ hạ coi trọng chuyện lần này cỡ nào, cho nên lại tỏ thái độ rằng địa phương sẽ ủng hộ không tiếc sức lực, vậy nhưng có vài chuyện bọn họ không không chế được, đó chính là người của Cầu Lập quốc đến khi nào, đến từ chỗ nào, lên bờ ở chỗ nào."

"Ta đã nhắc đến với Bùi tướng quân, mượn ông ta 3 ngàn binh, ông ta nói sau khi trở về sẽ sắp xếp ngay."

"Ừm." Sầm Chính hỏi Bạch Tú: "Người có chủ ý gì?"

"Người ở địa phương còn không có cách gì, ta cũng không có... Ngoại trừ chờ đội thuyền của Cầu Lập quốc xuất hiện ra, không còn cách nào."

"Bị động à." Sầm Chính chậm rãi lắc đầu: "Lãnh binh tác chiến, kiêng kỵ nhất là bị động."

Đúng lúc này Sầm Chính nhìn thấy Thẩm Lãnh không biết mượn ở đâu ra một chiếc thuyền đánh cá, dài mười mấy mét, dẫn 7-8 người lên thuyền đi ra xa.

"Hắn muốn làm gì?"

Ánh mắt Bạch Tú lóe lên một cái: "Có chút không kiêng nể gì rồi, lẽ như gặp sóng gió thuyền đánh cá bị lật trong biển, ai có thể cứu bọn họ về!"

Sầm Chính nói: "Có lẽ hắn chính là muốn biết đến cái chết sớm, chết trong biển lớn sẽ như thế nào."

Sầm Chính nói xong câu đó liền quay người bỏ đi, để lại một mình Bạch Tú đứng đó ngây ngời. Y nhìn thuyền đánh cá càng lúc càng xa, khóe miệng bỗng nhiên gọi lên đến một ý cười.

"Tiếp xúc cái chết sớm?"

Cũng không biết tại sao y cười rất vui vẻ, mắt nheo lại nhìn phương hướng thuyền đánh cá biến mất, trong ánh mắt đó có sự tán thưởng đối với Thẩm Lãnh, cũng có những thứ khác.

Sau khi Thẩm Lãnh đưa binh đi huấn luyện nửa ngày, giáo úy Vương Căn Đống cũng dẫn theo hai đội binh sĩ khác gia nhập, làm theo y chang, Thẩm Lãnh huấn luyện binh như thế nào, gã liền huấn luyện như thế nấy.

Ngoài người của một tiêu doanh bọn họ ra, người của tiêu doanh khác từ đầu đến cuối đều không rời khỏi doanh địa, chỉ ở trong phạm vi doanh địa huấn luyện theo thông lệ.

"Bọn họ kia gọi huấn luyện?"

Binh sĩ huấn luyện ở trong doanh địa hừ một tiếng: "Ta lại thấy giống như lấy cờ hiệu huấn luyện ra chơi hơn."

"Chính xác, nhìn bọn họ ai nấy cũng bì bõm trong nước biển, chơi vô cùng vui vẻ."

"Nhìn đi, sớm muộn tướng quân cũng phải xử trí bọn họ."

"Nhưng sao ta cảm thấy bì bõm một nước biển một trận rất vui?"

"Cho nên nói bọn họ căn bản không phải huấn luyện!"

Giáo úy của tiêu doanh này tên là Hình Thượng Hành, là người cũ trong đám thủ hạ của Sầm Chính. Vốn dĩ lúc Sầm Chính xuôi nam định mang theo toàn bộ người của mình, nhưng Trang Ung không đồng ý, điều phái tiêu doanh của Vương Căn Đống cho ông ta.

"Mặc bọn họ quậy phá đi, bọn họ không phải lính của tướng quân, tướng quân cũng không tiện quá nghiêm khắc, nhưng đối với chúng ta mà nói đây không phải chuyện tốt, phóng túng đi, nhưng chúng ta không thể mất huấn luyện."

Hình Thượng Hành lớn tiếng nhắc nhở thủ hạ: "Chú ý hàng ngũ! Chú ý hàng ngũ! Ta nói bao nhiêu lần rồi, hàng ngũ của chiến binh là máu chót để giết địch giành chiến thắng, sao các ngươi còn tán loạn như thế!"

Vương Căn Đống dẫn Thẩm Lãnh và hai đoàn suất khác từ trong doanh địa đi qua, Hình Thượng Hành tròn mắt với bọn họ: "Xem ra Vương giáo úy huấn binh rất dụng tâm nhì."

Vương Căn Đồng ừ một tiếng: "Không bằng Hình giáo úy, nhìn hàng ngũ của thủ hạ Hình giáo úy thật ổn, bội phục bội phục."

Hình Thượng Hành: "Ngươi đây là thủy chiến đánh xong muốn về ngủ một giấc sao?"

Vương Căn Đồng nhún vai: "Tướng quân truyền chúng ta đến."

Hình Thượng Hành cười: "Tướng quân nhất định là khen ngươi luyện binh tốt."

Y nhìn về phía Thẩm Lãnh: "Nhất là ngươi, luyện không tồi."

Thẩm Lãnh chấp tay: "Đa tạ giáo úy."

Hình Thượng Hành trong lòng vui vẻ, thầm nghĩ tên gốc này ngay cả mình nói gì cũng nghe không hiểu, còn cảm ơn ta nữa, ha ha ha ha...

Vương Căn Đồng dẫn ba đoàn suất tiến vào đại trường giữa quân, Sầm Chính ra hiệu cho bọn họ đóng kín rèm cửa.

"Đã sắp hết một ngày rồi, các ngươi đưa người đi không phải ngồi thuyền lắc lư trên nước, thì là bì bõm trong nước biển, muốn làm gì?" Ông ta trừng mắt hỏi Vương Căn Đồng một câu.

Vương Căn Đồng trả lời: "Đoàn suất Thẩm Lãnh nhắc nhở ti chức, chiến đấu gần biển, nhất định phải đề cho binh sĩ thích ứng với nước biển, nếu như đứng trong nước biển còn không đứng vững, làm sao chém giết? Sông biển khác với sông, mượn thuyền đánh cá là vì để cho thủ hạ nhanh chóng ở trong sóng biển cũng có thể đi lại bình ổn trên thuyền."

"Thẩm Lãnh nhắc nhở?" Sầm Chính nhìn về phía Thẩm Lãnh: "Ngươi quản rất nhiều chuyện nhi."

Thẩm Lãnh trả lời: "Ti chức quản không nhiều chuyện, chỉ một chuyện."

"Ồ? Một chuyện nào?"

"Người của ti chức đưa đến đều còn sống trở về."

Sầm Chính biến sắc, đập bàn bộp một tiếng: "Ngươi cũng miệng lưỡi sắc bén đấy, trong cả thủy sư chỉ ngươi bản lĩnh có đúng không? Còn đưa người còn sống trở về... Ý của ngươi là, bốn tướng quân không có bản lĩnh đưa tất cả mọi người còn sống trở về?"

Vương Căn Đồng vội vàng giải thích: "Tướng quân, không phải hần có ý đó."

"Ngươi câm miệng!"

Sầm Chính túm lấy một thứ giống như quyển sách trên bàn đập vào người Vương Căn Đồng: "Ta không nói chuyện với ngươi, cũng không cho quyền ngươi nói!"

Vương Căn Đồng đứng nghiêm: "Ti chức nhớ rồi."

Sầm Chính từ phía sau bàn đi ra, đi quanh Thẩm Lãnh một vòng: "Ta nhớ ta đã từng nói với ngươi, ta không thích nhất là binh lính không biết phép tắc, có phải ngươi nghĩ mình rất có bản lĩnh không?"

Thẩm Lãnh đứng thẳng tắp nhưng không lên tiếng.

Sầm Chính cười lạnh nói: "Không phục? Không phục thì lấy bản lĩnh của mình ra để có thể không phục... Không phải ngươi nghĩ mình giỏi sao? Vậy ta sẽ cho ngươi một cơ hội, lần này xuôi nam là để mang về mấy chiếc chiến thuyền của Cầu Lập quốc, nghe nói kiến nghị này cũng là ngươi đề xuất cho đề đốc đại nhân, cho nên việc này giao cho ngươi cũng coi như là lẽ đương nhiên."

"Ta cho ngươi thời gian một tháng, ngươi đi lấy một chiếc chiến thuyền của Cầu Lập quốc về, đương nhiên nếu ngươi thừa nhận mình không có bản lĩnh thì có thể từ bỏ, ta sẽ không trách tội ngươi."

"Được." Thẩm Lãnh lại bất ngờ gật đầu: "Ti chức lĩnh mệnh."

Sầm Chính cười ha ha: "Được đó, kẻ không biết trời cao đất rộng, ta sẽ đợi ngươi một tháng, trong vòng một tháng nếu không mang về một chiếc chiến thuyền của Cầu Lập quốc, vậy thì đừng trách ta quân pháp vô tình."

Thẩm Lãnh: "Ti chức có một thỉnh cầu."

"Nói đi."

"Không ai được phép nhúng tay, ti chức tự nghĩ cách."

Sầm Chính chau mày: "Bốn tướng quân cũng không thể?"

Thẩm Lãnh gật đầu: "Tướng quân cũng không thể, nếu đã giao cho ti chức đi xử lý tất cả, ti chức vẫn không thể hoàn thành nhiệm vụ, lúc đó tướng quân xử trí ti chức cũng dễ hơn."

Sầm Chinh tức giận sắc mặt trắng bệch: "Hay hay hay, hay cho một đoàn suất đại nhân công cuồng... Ta sẽ cho ngươi quyền lực này, đến lúc đó không làm được, ta xem ngươi nói thể nào."

Thẩm Lãnh đứng trang nghiêm hành quân lễ: "Tạ tướng quân!"

Sầm Chinh khoát tay "Cút hết ra ngoài, không muốn nhìn thấy các ngươi nữa."

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 65: Trận chiến đầu tiên trên biển

Thẩm Lãnh cúi người nhặt quyển sách mà Sầm Chinh dùng để đập Vương Căn Đồng lúc nãy, bất ngờ là hắn không trả lại, mà tự cầm đi ra khỏi quân trường.

Sau khi ra ngoài Vương Căn Đồng rất tò mò đó là cái gì, Thẩm Lãnh đưa qua cho gã nhìn, đó là một quyển huyện chí, huyện chí của chính huyện Ngưỡng Thừa.

"Ngươi lấy thứ này làm gì? Tướng quân cũng không nói ngươi trả lại."

"Vốn chính là thứ muốn cho chúng ta, trả cái gì."

Thẩm Lãnh vừa đi vừa mở huyện chí ra: "Các thôn trấn huyện Ngưỡng Thừa đều có ghi chép tường tận, phân bố nhân khẩu, quan trọng nhất là bên trên có bản đồ giản lược."

Trước đó Vương Căn Đồng căn bản là không để ý đến thứ này, không thể không nhìn Thẩm Lãnh bằng con mắt khác xưa.

"Ngươi là nói cái này là tướng quân cố ý cho chúng ta?"

"Là cho ta." Thẩm Lãnh dừng bước: "Giáo úy, chuyện này tạm thời giao cho ta đi làm, ta đoán chừng người của Mậu Tự doanh, quan phủ địa phương đều sẽ tranh nhau đi làm, ai cũng muốn công lao này, giáo úy Hình Thượng Hành ở bên kia cũng đang nhìn chằm chằm, mấy ngày này giáo úy cứ đưa người đi huấn luyện, ta đưa mấy người ra ngoài thăm dò tình hình."

Vương Căn Đồng nhíu mày: "Ngươi ngay cả người mình cũng không tin tưởng?"

"Không phải không tin tưởng, mấy ngày trước mắt sẽ không có hành động gì, ta chỉ dẫn người đi tìm hiểu rõ mấy chuyện như địa hình xung quanh, người của Cầu Lập quốc hành động có quy luật gì hay không, nếu chuẩn bị xong rồi, ta sẽ lập tức nói với giáo úy."

Vương Căn Đồng thờ dãi: "Lạnh Tử... rốt cuộc ngươi đã đắc tội với bao nhiêu người?"

Thẩm Lãnh nhún vai: "Thật ra xét đến cùng chỉ có một người."

Vương Căn Đồng cười khổ lắc lắc đầu, không có nói gì nữa.

Sau khi trở lại đội ngũ, Thẩm Lãnh gọi mấy người Vương Khoát Hải, Đỗ Uy Danh, Trần Nhiễm đến, lại chọn ra 7 chiến binh có thân thủ tương đối tốt tạm thời tổ thành một đội mười người, rời khỏi doanh địa ngay trong đêm hôm đó.

Chuyến này đi một mạch 5 ngày, 5 ngày sau lúc Thẩm Lãnh đưa người về thì mười một người phơi nắng giống như khi đen, Trần Nhiễm coi như là đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình.

Nhưng bọn họ chỉ ở lại trong doanh địa nửa ngày, bổ sung trang bị xong lại rồi đi lần nữa. Trong doanh địa có không ít người đang đợi xem trò cười của bọn họ, nhất là đám người Hình Thượng Hành, theo bọn họ thấy trong vòng một tháng dựa vào hơn một trăm người đó mà Thẩm Lãnh lấy được một chiếc chiến thuyền của Cầu Lập quốc, đó là chuyện không thể nào.

Lần này sau khi Thẩm Lãnh dẫn đội mười người đi liền mượn một chiếc thuyền đánh cá đi thẳng ra biển. Thuyền đánh cá lần này khá lớn, dài hơn hai mươi mét, Thẩm Lãnh cho tất cả thủ hạ đều mặc trang phục của lão bách tính, những người còn lại thì ăn nấp.

"Chúng ta đã mất năm ngày tìm rất nhiều người xung quanh tìm hiểu tin tức, những gì có được trên cơ bản đều không khác nhau, đội thuyền của Cầu Lập quốc sẽ không tùy tiện đổ bộ lên bờ, bọn chúng sợ chiến binh Đại Ninh đến tận xương tủy, trừ khi là nắm chắc tất thắng, nếu không thì ngay cả gần bờ cũng không tùy tiện vào."

"Các ngư dân nói, chiến thuyền của Cầu Lập quốc rất nhiều lúc đều là ba thuyền làm một đội chặn đánh ngư thuyền, thương thuyền ở hải vực xung quanh, bọn chúng không những cướp bóc thương thuyền, ngư thuyền của Đại Ninh, ngay cả thuyền của bốn quốc bọn chúng ta cũng cướp."

"Chúng ta đây hoàn toàn chính là tìm vận may, tuy rằng ngư dân nói khoảng thời gian này chắc hẳn không có hải tặc, chính là lúc những hải tặc của Cầu Lập quốc hoành hành không kiêng nể gì, nhưng biển lớn mệnh mông đâu có may mắn để chúng ta gặp được như vậy."

Đỗ Uy Danh căng thẳng liếc nhìn bốn phía: "Chúng ta chỉ có một con thuyền nhỏ với 10 người, nếu thật sự gặp thì chỉ sợ không phải may mắn, mà là bất hạnh."

"Ngư dân nói đi tiếp về phía trước chính là nơi hải tặc Cầu Lập quốc thường lui tới nhất, cũng không biết sao bọn chúng thần thông quảng đại như vậy, chỉ cần có ngư thuyền, thương thuyền đi qua, trên cơ bản là bọn chúng đều sẽ giết ra."

Thẩm Lãnh mở quyển huyện chí đó ra, chỉ chỉ vào một chỗ: "Đảo nhỏ này, cách huyện Ngưỡng Thừa khoảng chừng 100 dặm, trên huyện chí ghi chép đảo nhỏ này ít người lui tới, bởi vì trên đảo nhỏ có một loại dã thú rất kỳ lạ lui tới, không ai nhìn thấy. Vốn dĩ những ngư dân đánh cá xa bờ coi đảo nhỏ đó là nơi nghỉ ngơi, bắt đầu từ 10 năm trước, quái vật trên đảo nhỏ đó đã xuất hiện, phạm là ngư dân lên đảo vào ban đêm đều sẽ bị giết chết, tình trạng chết thê thảm."

Thẩm Lãnh nói: "Nước ngọt và đồ ăn chúng ta mang theo trên cơ bản là không có vấn đề, cứ đến đảo nhỏ đó xem thử tình hình."

Đỗ Uy Danh nói: "Nếu thuyền đến gần hòn đảo nhỏ đều sẽ bị phát hiện, vậy thì khả năng lớn nhất chính là đảo nhỏ này đã bị người của Cầu Lập quốc chiếm, bọn chúng đã dựng tháp quan sát trên đảo, trên biển lớn liếc mắt là có thể nhìn ra rất xa, nếu có thêm thiên lý nhãn, chúng ta còn chưa đến gần đã bị phát hiện rồi."

"Vậy thì chạy."

Thẩm Lãnh: "Người nói không sai, ta cũng nghi ngờ hòn đảo nhỏ đó đã bị người của Cầu Lập quốc chiếm, bất luận chúng ta có thể lên hải đảo hay không, chỉ cần bị phát hiện thì chứng tỏ trên hòn đảo nhỏ đó có vấn đề."

Đang nói, bỗng nhiên Trần Nhiễm ở trên cột buồm huyết sáo một tiếng, giọng tay chỉ về phía trước: "Có thuyền!"

"Mấy chiếc?!"

"Vẫn chưa thấy rõ, không ít hơn 3 chiếc."

"Làm sao đây?"

Đỗ Uy Danh cảm thấy mình căng thẳng hẳn, lần này phải đối diện là người của Cầu Lập quốc, không phải thủy phi của bốn quốc. Thủy quân của Cầu Lập quốc vẫn luôn tuyên bố bọn họ vô địch trên biển, bách tính vùng duyên hải hận bọn họ đến xương tủy, cũng sợ đến xương tủy. Theo lời đồn những kẻ đó người nào cũng kinh hoạt như khỉ, giết người như ngóe, hạ thủ cực kỳ hung tàn.

"Chờ một lát."

Thẩm Lãnh hạ lệnh: "Bây giờ điều chuyển đầu thuyền qua, đợi khi có thể nhìn rõ cờ hiệu của những thuyền đó rồi nói."

Mọi người hợp lực quay đầu thuyền, Trần Nhiễm ở trên cột buồm nói lớn: "Chính là chiến thuyền của Cầu Lập quốc, ta thấy rõ cờ hiệu rồi, ba chiếc, tốc độ rất nhanh!"

Thẩm Lãnh lập tức hạ lệnh: "Tốc độ nhanh nhất trở về!"

Các binh sĩ ẩn nấp cũng không dám nấp nữa, tất cả bắt đầu chèo thuyền. Chiếc thuyền đánh cá này tuy không tính là nhỏ lắm, nhưng mà đều dựa vào nhân lực, ngoài Trần Nhiễm ở trên cột buồm quan sát ra, mười người ra sức chèo thuyền.

May là cũng đi ra ngoài không quá xa, mười người về thể lực cũng không có vấn đề gì, cho nên tốc độ trở về rất nhanh.

Nhưng mà, bọn họ lại phát hiện tốc độ áp sát của chiến thuyền Cầu Lập quốc nhanh hơn, nhanh đến mức thái quá!

Những người này đều là tinh nhuệ của thủy sư, cực kỳ hiểu rõ về mấy loại chiến thuyền trong thủy sư, chính bởi vì như vậy mà bọn họ đã xác định một chuyện, chiến thuyền của thủy sư Đại Ninh có tốc độ chậm hơn chiến thuyền của Cầu Lập quốc nhiều. Không phải là kiểu chậm hơn một chút xíu, nói không hề khoa trương chút nào, cùng xuất phát, chiếu theo tốc độ này, không đến thời gian một nén nhang là chiến thuyền của thủy sư đã hoàn toàn bị cắt đuôi.

"Chiến thuyền quy mô nhỏ hơn Hùng Ngư, lớn hơn Phi Ngư, đoán chừng có thể hơn 40 mét!"

Trần Nhiễm ở trên cao nói: "Tốc độ quá nhanh, không cần bao lâu là chúng ta sẽ bị đuổi kịp!"

"Mọi người tăng sức!"

Thẩm Lãnh khàn khàn giọng hô một câu, tất cả mọi người đều chèo thuyền như điên, nhưng khoảng cách vẫn không ngừng rút ngắn lại.

"Còn khoảng 1000 mét!"

"Còn khoảng 800 mét!"

"Còn khoảng 500 mét!"

"Còn khoảng 300 mét!"

Giọng của Trần Nhiễm truyền đến từng tiếng từng tiếng, giọng nói bắt đầu run lên.

Bọn họ quay đầu lại nhìn, đã có thể nhìn thấy người Cầu Lập đứng trên chiến thuyền của bọn họ khua loan đao hò hét, còn chưa đánh mà bọn họ đã bày ra tư thái của người thắng lợi rồi.

"Người Ninh, từ bỏ đi, các ngươi chạy không thoát đâu!"

"Mấy tên người Ninh các ngươi ở trên biển chỉ giống như con cua, ngoan ngoãn dừng thuyền còn có thể cho các ngươi chết có thể diện một chút!"

Những người của Cầu Lập quốc kia nói ngôn ngữ giống người Ninh, chỉ là có khẩu âm hơi khác.

Thẩm Lãnh đã xem ghi chép trên huyện chí, nghe đồn hoàng đế của Cầu Lập quốc vốn là giặc cỏ ở vùng Hồ Kiến đạo Tức Đông đạo thời Đại Sở, lúc Đại Sở quốc sắp bị diệt, quân Ninh càn quét hai vùng này, chém giết đám giặc cỏ này quá tàn ác, bọn chúng sợ hãi lái thuyền xuống phía nam, xây dựng Cầu Lập quốc ở ngoài hải vực.

Dân bản xứ không thể chống đỡ được cuộc tấn công của đám giặc cỏ này, đầu mục của giặc cỏ Nguyễn Ngạc là hoàng đế khai quốc của Cầu Lập quốc.

Cho nên lúc Thẩm Lãnh mới xem huyện chí cũng từng mơ màng, tại sao thuyền của Cầu Lập quốc lại khác?

"100 mét!"

Trong tiếng thét của Trần Nhiễm có sự sợ hãi, nỗi sợ hãi khó có thể áp chế. Mà lúc này thuyền của Thẩm Lãnh bọn họ còn cách bờ ít nhất hơn 10 dặm.

"Phát tín hiệu!" Thẩm Lãnh hô to một tiếng.

Vương Khoát Hải sớm đã chuẩn bị sẵn tín hiệu lập tức đốt lửa, đó là một quả pháo hoa rất lớn, sau khi đốt lửa, pháo bắn thẳng lên không trung, pháo hoa nổ ra cho dù là ban ngày cũng có vẻ hết sức bắt mắt, âm thanh cũng rất lớn.

"Cẩn thận!"

Đúng lúc này Trần Nhiễm đột nhiên hô to một tiếng, ngay sau đó đã nhìn thấy một cái mỏ neo cực đại từ trên chiến thuyền của Cầu Lập quốc bắn tới. Trên đầu chiến thuyền Cầu Lập quốc có lắp một thứ giống như nổ xa, bắn mỏ neo có dây thừng đi, bịch một tiếng đã trực tiếp bắn xuyên qua đuôi thuyền của Thẩm Lãnh bọn họ. Sau khi mỏ neo vào trong thì kẹt ở đó, chiến thuyền của Cầu Lập quốc ở phía sau bắt chợt giảm tốc độ.

Ầm một tiếng!

Thuyền của Thẩm Lãnh bọn họ bị kéo chệch lên nửa mét, tất cả người trên thuyền đều ngã ngửa.

"Thuần! Tim thuần!"

Thẩm Lãnh bám vào mép thuyền để ổn định, tay túm được một cái thuần lớn, đây là bọn họ đã chuẩn bị sẵn từ sớm. Khoảnh khắc thuyền rơi xuống, các binh sĩ nhào túm lấy thuần sắp lại với nhau.

"Trần Nhiễm xuống dưới!"

"Biết rồi!"

Trần Nhiễm từ trên cột buồm trượt xuống, túm một cái thuần lớn liền ngồi xuống cùng những người khác.

Vừa mới ngồi vững, một trận mưa tên đã rơi xuống. Nếu không phải sớm nghĩ đến khả năng này mà chuẩn bị thuần lớn cao gần bằng người, chỉ sợ tất cả mọi người đã bị bắn thành nhím trong nháy mắt rồi.

Tiếng lộp bộp lộp bộp liên miên không dứt, đối phương hiển nhiên cũng bốc hỏa rồi, mũi tên không ngừng bắn sang, chỉ vài phút mà trên thuần của Thẩm Lãnh bọn họ đã cắm một lớp lông trắng.

"Lên thuyền của bọn chúng!"

Thẩm Lãnh nghe thấy tiếng hô của người Cầu Lập, hiển nhiên là sau khi mũi tên không có tác dụng, kẻ địch chỉ có lựa chọn này.

Hắn mở thuẫn ra thành một khe hở nhìn ra bên ngoài, người Cầu Lập ở chỗ xa bắt đầu ném dây thừng về phía này. Trên dây thừng có móc câu, móc vào mép thuyền bộp bộp bộp sau đó kéo căng, những người Cầu Lập kia thuận theo dây thừng trượt thẳng xuống, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta chấn động.

Bọn họ miệng ngâm loan đao, xuống đến thuyền còn gào thét kêu la.

"Giết!"

Thẩm Lãnh đột nhiên hét to một tiếng, các binh sĩ ngồi xôm ở đó đồng thời đứng dậy, tay trái giơ cao thuẫn, tay phải cầm hoành đao đồng thời chém ra... Chiếc thuyền này vốn đã không quá lớn, chỗ của người Cầu Lập lại càng không lớn, chỉ có 8-9 người lên mà thôi, bọn họ vốn tưởng là ngư dân của Ninh quốc, đâu ngờ được lại là chiến binh chính quy.

Chỉ một lượt, toàn bộ người Cầu Lập trên thuyền đã bị chém ngã.

Nếu không phải trước đó Thẩm Lãnh đã tăng cường huấn luyện, người của thủy sư ở trên mặt biển chòng chành này có thể cũng không đứng vững. Giờ này khắc này, các binh sĩ mới thật sự cảm nhận được sự huấn luyện có vẻ tàn bạo của Thẩm Lãnh thật sự có ý nghĩa.

"Giết chết bọn chúng!"

"Lóc thịt tất cả bọn chúng!"

"Giết chết bọn chúng!"

Tất cả người Cầu Lập trên ba chiếc chiến thuyền đều bùng nổ, khu loạn đoan, giống như một giây sau đã bỏ nhào đến toàn bộ vậy.

Lại là một trận mũi tên bay tới, Thẩm Lãnh bọn họ lại ngồi xôm xuống tạo thành thuẫn trận, mũi tên mặc dù hung tàn, nhưng không thể bắn xuyên qua thuẫn trận, người Cầu Lập gần như trong lúc nhất thời cũng không có cách.

"Đâm chìm bọn chúng!"

Không biết là tên khốn khiếp nào gào lên một câu, tìm Thẩm Lãnh bọn họ đồng thời trầm xuống.

Cái gì cũng không sợ, chỉ sợ đối phương chơi xấu.

Đúng lúc này, chỗ xa có chiến thuyền của Đại Ninh chạy đến.

"Đâm chìm thuyền nhỏ của bọn chúng, sau đó rút về!"

Người của Cầu Lập quốc dường như đã phát hiện chỗ khác nhau của mấy chiếc chiến thuyền, không dám cứng đối cứng, với lại chỗ này cách bờ cũng không quá xa, bắt lợi đối với bọn họ.

"Nhảy!"

Thẩm Lãnh hét to một tiếng, sau đó nhảy xuống đầu tiên.

Mọi người nhảy xuống thuyền, đây cũng là một trong những kết quả mà Thẩm Lãnh đã dự đoán trước đó, cho nên lúc nhảy xuống tất cả mọi người đều không buông cự thuẫn trong tay ra, đây là tác dụng thứ hai của việc mang theo thuẫn.

Một chiếc chiến thuyền của Cầu Lập quốc đâm mạnh đến, rầm một tiếng đã đâm lật thuyền nhỏ của Thẩm Lãnh bọn họ, mà đầu chỉ là đâm lật, suýt nữa đã đâm tan nát rồi.

Thẩm Lãnh bọn họ tất cả đều ở trong nước, người Cầu Lập lại bắn một trận loạn tiễn, sau đó quay đầu thuyền bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 66: Tướng quân cười

Đội thuyền do 6 chiếc chiến thuyền Hùng Ngưu của thủy sư Đại Ninh cộng thêm hơn 10 chiếc chiến thuyền loại nhỏ của Hồ Kiến đạo tổ thành chạy đến bên này chi viện, đây là chuyện nằm trong dự liệu.

Lúc Thảm Lãnh dẫn người về liền đi tìm giáo úy Vương Căn Đồng, nói gã đi tìm tướng quân Sầm Chính, một khi nhìn thấy tín hiệu liền lập tức mang người đến.

Chiến thuyền của Cầu Lập quốc chỉ có ba chiếc không dám ham chiến, sau khi đâm lật thuyền đánh cá của Thảm Lãnh bọn họ liền lập tức quay đầu bỏ đi, dùng tốc độ cao nhất, không bao lâu đã bỏ xa đội thuyền của thủy sư.

Giáo úy Hình Thượng Hành nóng lòng lập công hạ lệnh chiến thuyền truy kích, nhưng chỉ đuổi theo khoảng thời gian một nén nhang, ngay cả cột buồm trước mặt cũng sắp không nhìn rõ nữa rồi, tiếng cười của người Cầu Lập văng vẳng trong gió.

Sầm Chính hạ lệnh lập tức cứu viện chiến binh đang nổi lênh bênh trên biển lên. Nếu không phải những binh sĩ này làm theo lời dặn của Thảm Lãnh, sống chết cầm cự thuần không buông tay, sợ cũng sẽ có người bị sóng biển nuốt chửng rồi.

Nhưng số người được cứu lên không đủ, Sầm Chính đợi người được cứu lên hết thì bắt đầu tìm kiếm Thảm Lãnh, kết quả là không có. Không những Thảm Lãnh không có mặt, Vương Khoát Hải, Đỗ Uy Danh hai người cũng không có ở đây.

"Vớt lên cho ta!"

Sầm Chính lao đến cạnh mép thuyền chỉ xuống dưới: "Phải người xuống vớt lên cho ta, sống phải thấy người chết phải thấy xác."

Giọng nói hơi run.

"Đội đã đợi đã!"

Tiểu bàn tử Trần Nhiễm người ướt sũng chạy đến, chấp tay nói: "Thảm Lãnh bảo ti chức nói với tướng quân một chuyện, xin tướng quân ghé tai qua đây."

Sầm Chính nửa tin nửa ngờ ghé, Trần Nhiễm thấp giọng nói bên tai ông ta mấy câu gì đó, nghe Trần Nhiễm nói xong, ánh mắt Sầm Chính hơi run: "Xằng bậy!"

Trần Nhiễm giả vờ thờ dài: "Ti chức cũng không khuyên được hần."

Sầm Chính nhìn về phía phương hướng người Cầu Lập rút đi, hai tay nắm chặt vào mép thuyền.

Ba chiếc chiến thuyền của Cầu Lập quốc rút lui với tốc độ nhanh nhất, không bao lâu đã hoàn toàn bỏ lại đội thuyền của thủy sư Đại Ninh phía sau, người Cầu Lập đứng ở đuôi thuyền hoan hô một trận, bộ dạng khua khoang loan đao vô cùng ngông cuồng.

Trong đó có một chiến thuyền còn treo chiếc thuyền đánh cá gần như vỡ vụn của Thảm Lãnh bọn họ, cái mỏ neo kia kẹt trên thuyền, người Cầu Lập tắt nhiên không nỡ chặt đứt dây thừng, cứ trực tiếp kéo đi như vậy.

Bên dưới thuyền đánh cá, Thảm Lãnh và Đỗ Uy Danh, Vương Khoát Hải ba người dùng dây đai lưng của mình buộc lại, nhờ thuyền đánh cá che chắn, thi thoảng nhô ra hít thở.

Chiến thuyền đi thẳng về hướng tây nam, Thảm Lãnh bọn họ ngâm mình trong nước thời gian quá dài, vì vậy làn da cũng xuất hiện phản ứng rất nghiêm trọng, nhưng ba người biết lúc này không có khả năng từ bỏ.

Khó khăn lắm mới chịu đựng đến lúc chiến thuyền của người Cầu Lập giảm tốc độ xuống, Thảm Lãnh lén nhìn phía trước một chút, hải đảo đã ở ngay trước mắt.

Chiến thuyền cách hải đảo khoảng chừng 50 mét thì thả neo, nếu đến gần hơn nữa sợ là chiến thuyền sẽ va phải đá ngầm. Ba người Thảm Lãnh bọn họ tháo dây đai lưng ra lặn xuống bên dưới chiến thuyền, không bao lâu đã nghe thấy mấy tiếng nước bơm bơm, 3-4 người Cầu lập bơi đến tháo mỏ neo trên thuyền đánh cá xuống, sau đó bơi vào bờ.

Ba người Thảm Lãnh bọn họ lại ngâm trong nước gần nửa canh giờ, bọn họ đỡ đẩy thuyền nhô đầu lên mặt nước cũng không lo lắng bị phát hiện, người trên thuyền nhìn xuống căn bản là không thấy.

Đội sau khi trời tối ba người mới bơi lên bờ. Trước đó qua quan sát, trên hải đảo quả thực có một tòa mộc tháp, cao ít nhất 30 mét, trên mộc tháp có mấy người nhìn ra bốn phía. Nếu như không không không chế tháp cao, chiến thuyền của Đại Ninh cách rất xa đã bị phát hiện rồi.

Sau khi lên bờ ba người nằm trên bãi cát thở dốc một lúc lâu mới hồi sức lại, cơ thể bị ngâm nước đã xuất hiện phù thũng nghiêm trọng.

"Bên kia!"

Thảm Lãnh chỉ chỉ một tảng đá ngầm ở chỗ xa, ba người đứng dậy nhanh chóng di chuyển qua đó. Chỗ đó chính là góc chết của tháp quan sát, co rúc một chỗ một lúc lâu mới ẩm lại, ba người lục lương khô gói trong giấy dầu thì phát hiện nó đã bị ngâm ướt không ăn được.

"Nhịn một chút, nhịn đến sau nửa đêm."

Thảm Lãnh để Vương Khoát Hải và Đỗ Uy Danh hai người dựa sát vào nhau sưởi ấm, một mình hần lẳng lẳng bò ra ngoài đá ngầm quan sát. Trên hải

đào lác đác có ánh đèn, hiển nhiên là để không bị phát hiện, người Cầu Lập cũng không dám rêu rao quá mức.

Sau một hồi lâu Thẩm Lãnh mới bò về, hạ thấp giọng nói: "Người Cầu Lập tuần tra khoảng một nén nhang đi qua một lần, chúng ta có đủ thời gian xông vào khu rừng bên đó. Lát nữa theo ta chạy vào rừng, sau khi vào trong hai người các người canh gác dưới một tháp cho ta, ta lên trên một tháp xử lý người quan sát, trong đêm người của chúng ta không đến được, biển lớn mênh mông, phương hướng lúc đến lệch một chút là có khả năng sẽ bỏ lỡ hải đảo, cho nên ta bảo Trần Nhiễm nói với Sầm tướng quân, khi trời tảng sáng tiến quân, ta phải canh giữ tháp quan sát."

"Đoàn suất!"

Vương Khoát Hải kéo cánh tay Thẩm Lãnh: "Người cẩn thận một chút."

Thẩm Lãnh nhếch miệng cười cười, răng rất trắng rất sạch, nụ cười cũng rất thuần khiết.

"Yên tâm đi, mục tiêu của ta không chỉ là làm một đoàn suất."

Một lát sau nhìn thấy đội tuần tra của người Cầu Lập đi qua, Thẩm Lãnh tính toán thời gian, sau đó kéo Vương Khoát Hải một cái: "Đi!"

Ba người rất nhanh đã băng qua bãi cát sau đó tiến vào khu rừng không lớn kia, cây cối ở đây cũng không giống cây cối ở phương bắc, thậm chí là ở Giang Nam, rất thẳng và không có nhiều cành cây, cũng không dễ ẩn nấp lắm, may mà sắc trời quá tối, cũng sẽ không có người ngờ được bọn họ lại lẳng lặng theo đến.

Thẩm Lãnh dừng lại rồi gật gật đầu với hai người bọn họ, sau đó nhanh chóng áp sát một tháp, một mình leo lên trên, động tác nhanh như một con báo săn trên cây vậy.

Lúc trời còn chưa tối Thẩm Lãnh đã quan sát, trên tháp quan sát có ít nhất 5 người, bây giờ hẳn rất lạnh và cũng rất đói, thời gian ngâm nước quá lâu cũng ảnh hưởng đến tốc độ ra tay, cho nên muốn xử lý 5 tên binh sĩ Cầu Lập mà không bị phát hiện, độ khó rất lớn.

Thẩm Lãnh lặng lẽ tiếp cận đỉnh tháp, ngẩng đầu lên nhìn qua khe hở, có thể nhìn thấy có hai tên người Cầu Lập ngồi bên trên nghỉ ngơi, cảm thấy chắc hẳn còn có 2-3 người đứng quan sát bốn phía. Trong đêm khuya đương nhiên không nhìn thấy gì, nhưng bọn họ không dám buông lỏng chút nào.

Đỉnh tháp không nhỏ, ít nhất có thể chứa mười mấy người, lúc ban ngày hẳn là còn có cung tiễn thủ ở trên này. Thẩm Lãnh bám vào mép gỗ xoay gần nửa vòng, đến chỗ hai người đang ngủ, hít sâu một hơi rồi bật người mạnh lên, nhanh chóng thò tay ra bịt miệng một trong hai tên, chúi thủ cắt đứt yết hầu người đó, một giây sau hẳn cắt đứt yết hầu của người đang ngủ còn lại với cách tương tự.

Cách đó không xa một tên người Cầu Lập đang giờ thiên lý nhìn ra xa nghe thấy tiếng động quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một cánh tay vờn qua, chúi thủ cầm trên bàn tay đó cắm vào cổ họng gã phập một tiếng, ngay cả một âm tiết gã cũng không thể phát ra.

Thẩm Lãnh rút hắc tuyến dao ở sau lưng ra, hắc tuyến dao này quá nặng nề, trước đó chính bởi vì nó mà Thẩm Lãnh có mấy lần suýt chìm vào trong nước biển, nhưng bảo Thẩm Lãnh ném dao đi là chuyện không thể nào, cả đời này cũng không thể.

Đao quang lóe lên, hắc tuyến dao trực tiếp lướt qua cổ một tên người Cầu Lập, đầu người lập tức bay lên. Thẩm Lãnh sai một bước đến trước người tên người Cầu Lập cuối cùng, ngay lúc người kia há miệng muốn kêu lên, một đao chọc vào miệng người kia, từ sau đầu chọc ra, đao vừa chuyển, người kia lập tức chết ngay.

Thẩm Lãnh chòng thi thể của 5 người lại, phát hiện ra còn có không ít đồ ăn, thế mà hẳn lại còn có sức lực bò xuống đưa một chút cho Đỗ Uy Danh và Vương Khoát Hải, căn dặn hai người sau khi ăn no thì bơi đến chiến thuyền Cầu Lập neo đậu ở chỗ cách xa hơn 50 mét, nhân lúc trên thuyền không có người thì nấp vào trong.

Chờ đợi là khó khăn nhất, nhất là trong tình huống một môi như thế này, muốn không ngủ cũng phải bỏ ra nghị lực rất lớn.

Thẩm Lãnh tựa người ở đó ngẩng đầu nhìn sao sáng đầy trời, nhớ đến Lý Thổ Mệnh.

"Quả nhiên ta không có mệnh tinh, không thể làm vạn hộ hầu, đoàn suất có mệnh tinh, ta nhìn thấy rồi, thật tốt."

Lúc Trần Nhiễm nói cho Thẩm Lãnh nghe câu nói của Lý Thổ Mệnh trước khi chết, Thẩm Lãnh cảm thấy tim mình như bị cú một nhát dao.

Hắn dốc hết toàn lực để huấn luyện những binh sĩ kia, nhưng hắn không phải thần tiên, không thể làm được việc không có một thủ hạ nào hy sinh trên chiến trường.

"Tất cả mọi người đều liều mạng để sống tiếp, không có mệnh tinh, ta sẽ dẫn các người đi cướp của người khác, cướp về treo trên đỉnh đầu chính các người..."

Thẩm Lãnh thở dài một hơi, chuyển sang nhìn vàng trăng sáng to nhất, tròn nhất kia.

"Chắc là Trà gia đã ngủ rồi nhỉ... Thời gian nửa năm, phải tranh thủ trở về, Trà gia nói ta về muộn là nàng sẽ tìm người khác sinh con... Đáng sợ quá."

"Sau này có con với Trà gia thì đặt tên gì đây? Ta tên Lãnh, nàng tên Trà Nhan, gọi là Lãnh Trà? Không hay không hay, ta thích đáng về Trà gia cười, gọi là Lãnh Tiểu? A phi..."

"Lẽ nào tiên sinh thật sự chưa từng thích nữ tử sao? Lần sau nếu tìm một sư nương, sinh một đứa trẻ... Vậy thì ta và Trà gia sẽ có người chơi rồi..."

Thẩm Lãnh tự cười nói một mình, nhìn xuống dưới, không có ai chú ý đến bên này.

"Trường Ninh?"

Thẩm Lãnh bỗng nhiên nghĩ đến hai chữ này, trường trong trường cửu, ninh trong Đại Ninh, dường như ngụ ý không tồi. Thế là hắn quyết định sau này nếu có con với Trà gia, bất luận là nam hài hay là nữ hài, đều gọi là Thẩm Trường Ninh.

Tuy rằng bây giờ không phải mùa đông mà là đầu thu, nhưng đêm dài trên hải đảo có vẻ rất lạnh, Thẩm Lãnh co ro trên mộc tháp, thi thoảng lại xoa chân tay.

Hình như trời sáng hơn một chút rồi, Thẩm Lãnh đứng dậy bắt đầu chống đẩy trên mộc tháp, sau khi làm liên tục mấy chục lần thì cơ thể dần ấm lên, đứng dậy nhìn về phía xa, đã mờ mờ nhìn thấy một vùng cột buồm.

Thẩm Lãnh cười, lẩm bẩm một mình.

"Được rồi!"

Lúc này người Cầu Lập còn ngủ rất say, đợi đến khi đội tuần tra phát hiện chiến thuyền thủy sư Đại Ninh áp sát thì đã muộn rồi. Thẩm Lãnh ở trên mộc tháp dùng cung của người Cầu Lập bắn chết một binh sĩ chuẩn bị thổi tù và cảnh báo, lại kéo dài thêm một chút thời gian cho đại quân.

Cuối cùng cũng có người hô lên, người Cầu Lập bừng tỉnh khỏi cơn mơ, lúc lao ra ngoài doanh trường thì chiến binh thủy sư đã đổ bộ lên bờ một phần, tên xông lên trước nhất chạy nhìn rất đáng yêu, gã tên là Trần Nhiễm.

Khi chiến binh của Đại Ninh đặt hai chân lên mặt đất, còn có gì có thể ngăn cản bọn họ?

Thẩm Lãnh thậm chí còn không xuống khỏi mộc tháp, đứng trên đó vẫy vẫy tay với đồng bào của mình, sau đó liền đặt mông ngồi xuống dựa lưng cười ngốc, cười đến mức cơ thịt trên mặt cũng sắp bị chuột rút rồi.

Chiến đấu kết thúc rất nhanh, trên hòn đảo này có 600-700 binh sĩ Cầu Lập, ở một phía hải đảo có hai chiếc chiến thuyền, chỉ có hơn trăm người lái hai chiếc thuyền bỏ chạy, hơn 500 người còn lại bị chém giết hơn 400, bắt 70-80 tù binh giữ lại còn có ích.

Sầm Chính leo lên tháp quan sát, nghe thấy một tràng tiếng ngáy khe khẽ, ông ta đứng đó cúi đầu nhìn Thẩm Lãnh đang ngủ say, nằm ngủ cuộn tròn như thể chắc hẳn rất không thoải mái.

Cởi áo choàng tướng quân của mình xuống đắp lên người cho Thẩm Lãnh, quay người, hướng mặt ra biển lớn, tay vịn bội đao bên hông, tướng quân đích thân canh gác cho Thẩm Lãnh.

Tua đỏ trên mũ sắt tung bay, khóe miệng tướng quân mang ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 67: Cách chết có thể diện

Ba chiếc chiến thuyền của Cầu Lập quốc được kéo về hải cảng của Hồ Kiến đạo, đội ngũ lập tức được tập hợp lại yêu cầu chuẩn bị rồi đi bất cứ lúc nào. Đương nhiên người Cầu Lập sẽ đoán được mục đích người Ninh cướp chiến thuyền của bọn họ là gì, ba chiếc chiến thuyền này bất luận thế nào cũng không thể để người Cầu Lập cướp về.

Tuyệt đại bộ phận binh sĩ đều bị yêu cầu ở trên chiến thuyền Hùng Ngưu, bố phòng bên ngoài hải cảng. Trong thời gian thủy sư chuẩn bị rút lui, tất cả các thợ do Mậu Tự doanh và Hồ Kiến đạo tìm đến đã vào trong chiến thuyền của Cầu Lập quốc, cứ ở lại bên trong thuyền về vôi. Bọn họ nhận được mệnh lệnh sẽ theo thủy sư lên phía bắc, trong vòng một năm tới có thể cũng không được phép về nhà, phải ở trong bến thuyền quận An Dương phối hợp chế tạo chiến thuyền mới.

Số người ở lại trong doanh địa bên bờ rất ít, giáo úy Vương Căn Đống phụng mệnh dẫn theo 3 đội mười người bố trí phòng vệ ở xung quanh ngoài doanh địa, không có quân lệnh của Sầm Chính thì bất cứ người nào cũng không được phép ra vào.

Còn đội thân binh của Sầm Chính thì bao vây một vòng bên ngoài quân trường, đao đã ra khỏi vỏ, như lâm đại địch.

Lúc tông ngũ phẩm tham tướng Bạch Tú đi đến bên ngoài quân trường thì dừng lại một chút, nhìn nhìn cảnh tượng giới bị nghiêm ngặt này có chút nghi ngờ, y hỏi đội chính thân binh của Sầm Chính đã xảy ra chuyện gì, đội chính đó chỉ trả lời một câu tướng quân ở bên trong đội ngại.

Bạch Tú sắc mặt hơi thay đổi, vén rèm lên đi vào thì phát hiện bên trong chỉ có hai người, Sầm Chính ngồi trên chủ vị, Thẩm Lãnh đứng ở gần cửa, vẫn là vẻ mặt đầy mệt mỏi.

Thẩm Lãnh còn chưa kịp trở về tắm rửa thay y phục, trên người có một mùi hôi tanh rất nồng, đã ngâm trong nước biển lâu như vậy, cộng thêm mùi mồ hôi và mùi máu, không nồng mới lạ.

"Tướng quân, thế này là sao?" Bạch Tú cười hỏi một câu: "Chẳng lẽ còn sợ trong quân doanh chúng ta có người của Cầu Lập quốc?"

Sầm Chính cũng cười: "Cũng không phải sợ có người Cầu Lập, là sợ có người tâm còn đen tối hơn cả người Cầu Lập."

Sầm Chính chỉ chỉ vào cái ghế: "Có chuyện quan trọng, ngồi xuống nói."

Bạch Tú nói: "Không ngồi, đứng nghe tướng quân căn dặn là được."

Sầm Chính: "Ngươi cứ ngồi xuống đi, ta sợ lát nữa ngươi đứng không vững."

Bạch Tú ánh mắt rùng mình: "Tướng quân nói lời này là có ý gì."

Sầm Chính dường như là người không tùy tiện nói cười, nhân duyên ở trong quân cũng không tính là tốt, theo lời Vương Căn Đống nói thì ông ta chính là một kẻ tục nhân một lòng muốn leo lên cao, bởi vì xuất thân hàn môn cho nên đặc biệt đề ý đến địa vị mà mình liều mạng để có được, để leo lên cao hơn thậm chí không tiếc dùng những thủ đoạn mờ ám.

Thế nhưng Sầm Chính vào giờ phút này, dáng vẻ tươi cười lại giống như hoàn toàn không phải là ông ta.

"Trước đó vài ngày lúc Thẩm Lãnh đưa người của hắn đi huấn luyện ở bờ biển, ngươi hỏi ta, nói Thẩm Lãnh đem người lên thuyền đánh cá ra biển là muốn làm gì? Ta trả lời ngươi như thế nào?"

Bạch Tú: "Tướng quân nói, hắn là đang tiếp xúc với tử vong sớm."

"Đúng thế... cũng đúng là người nói không có lòng người nghe có ý."

Sầm Chính vỗ vỗ tay, đội chính thân binh ở bên ngoài áp giải mấy người vào, nhìn trang phục đều là bách tính bản địa, nhưng cứ khiến người ta cảm thấy hơi kỳ quái, thế nhưng nhất thời lại không nghĩ được là kỳ quái ở chỗ nào.

"Thẩm Lãnh." Sầm Chính gọi một tiếng.

Thẩm Lãnh đứng nghiêm: "Có ti chức."

Sầm Chính chỉ chỉ vào mấy bách tính bị thân binh áp giải vào: "Ngươi thấy bọn họ có chỗ nào không ổn?"

Thẩm Lãnh liếc nhìn hai cái rồi trả lời: "Không phải người bản địa, người quanh năm đánh cá thì da đầu có trắng như vậy, lúc đứng vai phải thấp hơn vai trái, đó là thói quen cầm đao thời gian dài."

Sầm Chính ừ một tiếng: "Bách tướng quân thấy thế nào?"

Bạch Tú không trả lời, lập tức xoay người định đi, nhưng mới xoay người, Sầm Chính vốn đang ngồi trên ghế đột nhiên cử động. Vào khoảnh khắc Sầm Chính cử động, mắt Thẩm Lãnh cũng nhắm lại, thậm chí quả nhiên phán đoán của mình về người học võ trên thế giới này còn quá nông cạn.

Nhanh!

Nhanh đến mức không thể tin được.

Hai tay Sầm Chính vỗ lên bàn một cái, người lao về phía trước, hai chân đạp lên bàn một cái, lật người giữa không trung, đến chỗ khoảng cách vừa đủ, khuỷu tay hướng xuống dưới đạp mạnh lên gáy của bách tính, Bạch Tú kêu hự một tiếng rồi ngã xuống.

Tốc độ ánh sáng.

Thẩm Lãnh không nhìn được mà nghĩ, nếu mình cũng làm như vậy, có thể nhanh hơn Sầm Chính hay không?

Nếu mình đứng ở vị trí đó, có thể cản được một đòn này hay không?

Sầm Chính nhìn thoáng qua Bạch Tú đang nằm dưới đất: "Hôm đó ngươi nghe ta nói xong liền phái người của ngươi ra ngoài, đóng giả thành ngư dân, mua một chiếc thuyền, còn bỏ nhiều tiền thuê mười mấy ngư dân bản địa, ngươi muốn đợi khi Thẩm Lãnh ra biển sẽ đâm lật thuyền của Thẩm Lãnh, giết chết hắn trong biển lớn, sống không thấy người chết không thấy xác, hoàn toàn sạch sẽ."

Ông ta chậm rãi đi trở về ngồi xuống: "Nếu ta đoán không sai, giữa đường chúng ta đến đây, những người tập kích bến thuyền quan bỏ ở huyện Ninh Vũ đó cũng có quan hệ với ngươi, người đã giết binh sĩ Lý Thổ Mệnh, quan hệ với ngươi mật thiết nhất, biết làm sao ta nhìn ra không? Thẩm Lãnh đem

những cái đầu người đổ về, sắc mặt người không ổn, sau đó người bảo Thẩm Lãnh chôn mấy cái đầu đó đi... Thẩm Lãnh đã nói gì?"

Ông ta nhìn về phía Thẩm Lãnh.

Thẩm Lãnh trả lời: "Quân nhân của Đại Ninh, không chấp nhận để kẻ thù nhập thổ vi an."

Sầm Chính ừ một tiếng: "Đây mới là thái độ mà quân nhân Đại Ninh nên có, chứ không phải biểu hiện của người hôm đó."

Sầm Chính khoát tay: "Thẩm Lãnh người về trước đi, giữ người lại chỉ là muốn để người nhìn xem, có những người bề ngoài trông rất dịu dàng, nhưng trong xương tủy giống như rắn độc."

Thẩm Lãnh đứng nghiêm: "Ti chức biết, ở bến thuyền quan bộ huyện Ninh Vũ tướng quân bảo ti chức đưa người đi tập kích doanh địa thủy phi, chính là muốn xem thử ai sẽ đưa tin cho những người đó phải không."

Sầm Chính cười, gật gù đầu: "Ta chỉ nói với một mình Bạch Tú."

Thẩm Lãnh tiếp tục nói: "Tướng quân nhìn có vẻ như coi thường ti chức, thậm chí có chút nhằm vào ti chức, nhưng ti chức biết, tướng quân rất quan tâm đến ti chức."

"Biết là tốt rồi, sau khi trở về nhớ nói một tiếng cảm ơn với đề đốc đại nhân." Sầm Chính nói: "Người về trước đi."

Thẩm Lãnh đứng nghiêm hành lễ, sau đó ra khỏi quân trường, bên ngoài ánh nắng mặt trời rực rỡ, có chút chói mắt.

Sầm Chính sai thân binh đóng rèm cửa quân trường lại, ông ta liếc nhìn Bạch Tú đang lồm cồm ngồi dậy: "Đã đến tòng ngũ phẩm, hà tất phải làm trò xấu xa như thế? Ta biết mấy năm nay Tương Ninh Bạch gia các người quật khởi rất nhanh, với lực lượng của gia tộc các người thì nâng người lên tòng ngũ phẩm cũng không phải chuyện khó gì, cho nên có thể sự lý giải về quan chức của người như người và người như ta vĩnh viễn cũng không giống nhau."

Bạch Tú cười: "Vậy thì sao? Tướng quân muốn thế nào? Tướng quân chỉ cao hơn ta nửa cấp, người không có quyền xử trí ta, cùng lắm thì nhốt ta lại áp giải trở về, cho dù là đề đốc đại nhân cũng không có quyền trực tiếp xử trí ta, phải biết Lại bộ và Binh bộ..."

Sầm Chính ngồi ở đó lắc đầu thờ dãi: "Đây chính là bộ mặt cuối cùng của người như các người rồi sao?"

Ông ta đứng lên đi sang một bên kéo một cái ngăn kéo ra, bung một cái hộp gỗ màu đỏ từ bên trong ra đặt lên bàn. Khi Bạch Tú nhìn thấy hộp gỗ đó sắc mặt liền trở nên vô cùng trắng bệch chỉ trong chớp mắt, chỉ một chút ham muốn được sống bị vẻ kiêu ngạo bình tĩnh giả tạo che lấp đi đến lúc này cũng tan thành mây khói.

"Thông... thông văn hạp!"

"Đúng thế, không ngờ được phải không?"

Sầm Chính mở thông văn hạp ra, lấy một cuộn giấy ở bên trong ra: "Đương nhiên ta không thể làm gì người, người nói không sai, ta chỉ cao hơn người nửa cấp, đề đốc đại nhân cũng không thể trực tiếp làm gì người, nhưng bệ hạ thì sao?"

Ông ta đi đến bên cạnh Bạch Tú, đưa tờ giấy kia cho Bạch Tú: "Nếu người chết một cách không đủ thể diện, Bạch gia sẽ nhục nhã, đề đốc đại nhân cũng không đẹp mặt, Lại bộ Binh bộ đều không đẹp mặt, vậy nhưng những người này đều không quan trọng, quan trọng là bệ hạ không thể đẹp mặt được, người phải cảm ơn Thẩm Lãnh... Thẩm Lãnh đã cho người một cái cơ tốt để chết có thể diện, chúng ta đã đánh một trận với người Cầu Lập."

Bàn tay cầm tờ giấy kia của Bạch Tú run lên kịch liệt, ngẩng đầu nhìn Sầm Chính lại cúi đầu nhìn tờ giấy kia, môi cũng trở nên hơi tím tái.

"Còn có chuyện phải nói cho người biết, Bạch Thượng Niên bị bệ hạ giáng một cấp phạt bổng 3 năm, nếu như người đủ thông minh thì chắc biết tại sao bệ hạ muốn phạt ông ta, nếu như ông ta không đủ thông minh, nhận được tin người chết, ông ta cũng sẽ hiểu."

Sầm Chính ngồi xuống hít thở một hơi, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn không ít: "Vì một Thẩm Lãnh, đáng giá sao?"

Bạch Tú lắc đầu: "Quả thật không đáng, hoàn toàn không đáng."

Sầm Chính ừ một tiếng: "Ta và người ở trong quân hiệp tác nhiều năm, cho dù không tính là tri kỷ thì cũng tính là bằng hữu... Ta sẽ xin quân công lên trên cho người, sử quan sẽ ghi lại tên tuổi của người, không có một tí gì vết nào."

Bạch Tú hít sâu, hít sâu từng ngụm từng ngụm, sau đó chống đất đứng lên: "Cảm ơn."

Y liếc nhìn bội đao bên hông thân binh đứng bên cạnh Sầm Chính, trầm mặc một lát rồi rút đao kề lên cổ mình: "Chuyện cuối cùng muốn hỏi tướng quân... tại sao, người lại có thông văn hạp?"

Sầm Chính trầm mặc một lúc lâu rồi trả lời: "Người đã nghe qua tám chữ khai chi tán diệt thiên biên lưu vân chưa?"

Bạch Tú đầu tiên là ngây ra một lúc, sau đó hiểu ra: "Chẳng trách, người là người nào?"

Sầm Chính nói: "Người biết hay không thì có ý nghĩa gì sao? Ta có thể là bất cứ người nào, cũng có thể chẳng là bất cứ người nào, người phải hiểu, người không quan trọng, quan trọng là thông văn hạp."

Bạch Tú gật đầu: "Có lý."

Sau đó y hoành đao tự vẫn, không hề dính líu đến một ai.

Sầm Chính căn dặn thân binh: "Khiêng người ra ngoài đi, sau đó cho mọi người biết, trong kịch chiến lúc trước tướng quân Bạch Tú đã bị thương, thương thế quá nặng không trị khỏi đã bỏ mạng..."

"Vâng!"

Các thân binh đi qua khiêng thi thể Bạch Tú ra ngoài, trong đại trường chỉ còn lại một mình Sầm Chính.

Tay Sầm Chính nhẹ nhàng vuốt ve thông văn hạp, ánh mắt mê ly, lẩm bẩm nói một mình: "Khai Thái ca ca sắp đến phía nam làm đạo phủ Bình Việt đạo nhiệm kỳ đầu tiên, đáng tiếc, không có cơ hội gặp mặt... đã rất lâu rất lâu rồi không gặp nhau."

Bên ngoài đại trường, các thân binh áp giải những người đóng giả thành ngư dân kia quỳ xuống, một hàng thân binh hạ đao, đầu người rơi xuống, máu chảy như rót nước.

Rất nhanh chóng, thi thể bị các thân binh khiêng đi, chỉ còn lại vết máu màu nâu trên cát.

Sầm Chính đi ra ngoài quân trường ngẩng đầu nhìn nhìn, trời xanh mây trắng, bầu trời quang đãng, ông ta hít sâu một hơi, nhìn biển lớn mênh mông vô bờ, tâm trạng cũng trở nên thư thái không ít.

Lúc ông ta đi đến cửa quân doanh, nhìn thấy ở chỗ xa thiếu niên đó đang xách một thùng nước dội lên người mình, trên lưng thiếu niên đó có từng vết, từng vết sẹo cũ, điều này khiến Sầm Chính có chút khó hiểu... Sau khi tên đó vào thủy sư mặc dù đã bị thương, nhưng đâu có nhiều đến như vậy?

Ông ta sẽ không ngờ được, khoảng thời gian 4 năm ở trong đạo quán, Thẩm Lãnh đã trải qua sự tôi luyện như thế nào.

Không phải huấn luyện, là tôi luyện.

Thẩm Lãnh huấn luyện lính của hắn như ma quỷ là vì không để thủ hạ của mình dễ dàng chết trên chiến trường, Thẩm tiên sinh còn ma quỷ hơn Thẩm Lãnh, bởi vì ông tuyệt đối không cho phép Thẩm Lãnh chết.

Mà thiếu nữ giả vờ mặt lạnh kia, bao nhiêu lần trốn trong phòng mình rơi lệ, lúc ra khỏi phòng lại trưng ra vẻ mặt chẳng hề hấn gì bằng diễn xuất vụng về.

Cũng bởi vì Sầm Chính thoáng dừng chân chốc lát, Thẩm Lãnh đột nhiên quay đầu lại, đó là một sự cảnh giác nhanh nhạy trời sinh.

Hắn liếc nhìn Sầm Chính một cái, cái nhìn này khiến Sầm Chính căng thẳng trong lòng.

Cái nhìn đó, không giống sài lang hổ báo, còn hơn cả sài lang hổ báo.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 68: Phá Giáp và canh thịch lừa

Sáu chiếc chiến thuyền Hùng Ngưu chia thành hai đội, đội trước hai chiếc, đội sau bốn chiếc, kẹp ba chiếc chiến thuyền của Cầu Lập quốc ở giữa bắt đầu về phương bắc. Bởi vì đi quá gấp nên tướng quân Mậu Tự doanh và quan viên Hồ Kiến đạo nghe tin đến đưa tiễn cũng không kịp được Sầm Chính bọn họ.

Sầm Chính vốn đoán trước người Cầu Lập sẽ không dễ dàng từ bỏ ba chiếc chiến thuyền như vậy, nhưng nghĩ kỹ lại, nếu Cầu Lập quốc muốn điều tập lượng lớn chiến thuyền từ bốn quốc xuất phát đến hải cảng nhỏ Hồ Kiến đạo này, ít nhất cũng cần năm ngày trở lên, trong thời gian này thì đội thuyền thủy sư sớm đã đi về phía bắc rất xa rồi.

Các thợ thủ công đều ăn ở bên trong ba chiếc chiến thuyền Cầu Lập, đây là bắt đầu vẽ vôi, một thi ngữ, có người chuyên hầu hạ việc ăn uống của bọn họ.

Còn có những tù binh người Cầu Lập kia, chẳng qua là bọn họ không có đãi ngộ tốt như vậy.

Thẩm Lãnh đứng ở đầu thuyền nhìn về phía phương xa, không tự chủ được lại suy nghĩ tại sao Sầm Chính dám giết chết Bạch Tú?

Bàn cờ bên trong thủy sư, nhìn có vẻ thực sự không có đơn giản như vậy.

Trên núi Đình Đài ở cách Thảm Lân rất xa rất xa, Thảm tiên sinh và Trà gia đã ở đây nửa tháng, nửa tháng này Trà gia đã không ít lợi ích.

Kiểm pháp của Sở Kiếm Liên khiến Trà gia cảm thấy mình múa kiếm quả thực giống như một đứa trẻ đang khua một cái gậy vậy.

Xem Trà gia luyện kiếm xong, khoe miệng Sở Kiếm Liên hơi nhếch lên: "Là một hạt giống tốt, không phải tốt bình thường."

Tuổi tác ông ta chắc hẳn ngang với Thảm tiên sinh, nhưng nhìn dường như còn lớn hơn Thảm tiên sinh mấy tuổi, mặc dù không mặt không có vẻ già nua nhưng tóc mai lại bạc trắng.

Đây là một nam nhân hoàn mỹ khiến người ta cảm thấy có chút không chân thực, bất luận là chiều cao, thân hình, khuôn mặt hay là nói năng học thức, hoặc là võ nghệ đều khiến người ta không thể bắt bẻ.

Hơn nữa trên người ông ta có một kiểu sang trọng dường như là trời sinh đã có, cho dù ông ta bình dị gần gũi đến mức nào đi chăng nữa cũng sẽ khiến người khác có cảm giác xa cách.

Thảm tiên sinh ngồi ở đó thưởng thức trà, cười hỏi: "Lúc mới đến ngươi nói để nó theo ngươi học kiếm nửa tháng, nửa tháng sau nếu ngươi hài lòng thì cho nó thanh "Phá Giáp", bây giờ đã đến nửa tháng rồi, ta không tin ngươi có thể giấu lương tâm mà nói ra ba chữ không hài lòng."

"Không hài lòng." Sở Kiếm Liên trả lời đơn giản, dứt khoát.

Thảm tiên sinh nuốt nửa thì phun trà trong miệng ra: "Ngươi còn muốn như thế nào?"

Sở Kiếm Liên nói: "Điều ta không hài lòng, không phải là thiên phú của nó, không phải nghị lực của nó, cũng không phải sự tiến bộ của nó, mà là thái độ của nó... Ta không tin ngươi không nhìn ra, nửa tháng này nó luôn lòng không yên, nhất là mấy ngày sau này, cho dù lúc luyện kiếm cũng hay phân tâm, nếu nó có thể đến cảnh giới quên mình, mức đề thăng kiếm thuật sẽ lớn hơn."

"Một người thái độ đối với kiếm không đoan chính, cho dù thiên phú tốt đến mấy, ta cũng không muốn cho nó phá giáp."

Thảm tiên sinh thở dài: "Cũng được, vậy hôm nay chúng ta xin cáo từ."

"Tại sao?"

"Nếu còn không đi nữa, nó sẽ cắt y phục của ta."

Thảm tiên sinh có chút bất đắc dĩ nói: "Lòng nó sớm đã không ở núi Đình Đài này, ở lại nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì, còn không bằng về nhà yên tĩnh chờ đợi."

Sở Kiếm Liên hơi nhíu mày: "Đây là đã từ bỏ rồi? Không giống chuyện mà Thảm Tiểu Tùng ngươi làm."

Thảm tiên sinh nhún vai: "Ta từng muốn lấy trộm, khổ nỗi không đánh lại ngươi, cũng không chạy thoát được ngươi."

Sở Kiếm Liên bật cười: "Cũng coi như ngươi tự biết mình."

Thảm tiên sinh đứng lên đuổi người gần gần cột một chút: "Trà Nhi, về phòng thu dọn đồ đi, hôm nay chúng ta lên đường về quận An Dương."

Bịch một tiếng, thanh kiếm đâm vào cái cây lớn ở chỗ xa, trực tiếp đâm xuyên qua gỗ.

Lúc nhìn lại, đầu còn có bóng dáng nha đầu đó, đã lao vào trong phòng thu dọn đồ rồi.

Sở Kiếm Liên đi đến bên cái cây kia nhìn nhìn... Cái cây này to đến hơn một tấc, lực đâm của nha đầu đó lại khiến kiếm đâm xuyên qua cây, nửa tháng nay nó đều chưa từng thể hiện sức bộc phát như vậy.

Trà gia mặt đỏ bừng bừng, nhét bùa y phục của mình vào rương mây coi như là thu dọn, sau đó bưng cái rương ra ngoài: "Tiên sinh, sao ông còn chưa không thu dọn?"

Thảm tiên sinh thông dong đứng dậy, nhìn về phía Sở Kiếm Liên: "Cái đó, trước khi đi không tặng ta chút lễ vật? Mấy hũ trà ngon ngươi giấu đó chia cho ta một nửa đi, kiếm thì ta không cưỡng cầu, trà không đưa không được."

Sở Kiếm Liên: "Nếu ta không đưa thì sao?"

Thảm tiên sinh: "Ta đã chừng này tuổi rồi, nếu vì mấy hũ trà ngon mà lẫn lộn khóc lóc om sòm thì rất không hay, sau này còn làm sao gặp lại? Con người ngươi cũng độ lượng, nhất định không thể nhìn ta chừng này tuổi còn mất mặt, miễn cưỡng cho ta cũng là cho, còn chẳng bằng bây giờ dứt khoát cho ta chút, ta nhớ ngươi ba đời là được."

Sở Kiếm Liên: "Không biết xấu hổ."

Thẩm tiên sinh: "Cảm ơn."

Sở Kiếm Liên về phòng, không lâu sau đã cầm hai cái hộp gỗ ra, một hộp trong số đó rất dài, một cái khác là hộp trà. Khi Thẩm tiên sinh nhìn thấy cái hộp kiếm dài dài đó liền cười, giống như một lão hồ ly.

Sở Kiếm Liên ném hộp trà cho Thẩm tiên sinh, Thẩm tiên sinh lập tức đón lấy mở ra xem thử, bên trong có sáu hũ trà ngon đầy kín, hiển nhiên Sở Kiếm Liên sớm đã chuẩn bị xong rồi. Sáu hũ, gần như chính là toàn bộ số lá trà mà Sở Kiếm Liên cất giữ.

Thẩm tiên sinh lấy bốn hũ ở bên trong ra đặt lên bàn đá: "Ta đâu có tham như vậy, ta mang hai hũ đi, một hũ để lại cho mình uống, một hũ để tiểu tử ngốc hân tặng cho Trang Ung trả ân tình."

Ngẫm nghĩ, sau đó lại lấy một hũ đặt vào hộp trà: "Hay là lấy thêm một hũ đi."

Sở Kiếm Liên thở dài: "Ta có một cây cung phôi sắt ba thạch rưỡi, kéo căng cung bắn tên vào mặt người cũng chưa chắc có thể bắn thủng da mặt người."

Thẩm tiên sinh: "Ta không đền mũi tên cho người đâu."

Sở Kiếm Liên cười cười, hai tay cầm hộp kiếm quay sang nhìn Trà gia: "Ta nửa đời đến nay có tổng cộng ba thanh kiếm, một là Phá Giáp, một là Thừa Thiên, một thanh khác không nói tên được... Trong hộp kiếm này chính là Phá Giáp ta đã dùng khi còn trẻ. Người tuy là một nữ tử, nhưng tuổi trẻ khí thịnh, ý chí còn sắc bén hơn cả nam nhân bình thường, cho người Phá Giáp cũng không thiệt cho nó... Nhưng, người cần trả lời ta một câu hỏi, nếu ta không hài lòng, ta không thể cho người kiếm này."

Trà gia khom người lạy một cái: "Mời Sở tiên sinh hỏi."

Sở Kiếm Liên khẽ thở ra một hơi rồi nghiêm túc hỏi: "Người học kiếm vì ai?"

Trà gia không suy nghĩ đã trực tiếp trả lời: "Vì hân."

Sở Kiếm Liên hơi nhíu mày: "Nghĩ kỹ một chút."

Thế là Trà gia ngẫm nghĩ, trả lời: "Vì hân."

Sở Kiếm Liên mặt lộ vẻ thất vọng, lòng bàn tay Thẩm tiên sinh đã toàn là mồ hôi. Ông biết Sở Kiếm Liên đã thất vọng, một kiếm khách đâu có luyện kiếm vì người khác, trong lòng kiếm khách chỉ có kiếm và bản thân mình, Sở Kiếm Liên đều không hài lòng với hai lần trả lời liên tiếp của Trà gia, thanh Phá Giáp này sợ là không lấy về được rồi.

Sở Kiếm Liên dường như không từ bỏ, nhìn vào mắt Trà gia nói: "Chắc hẳn người hiểu, mục tiêu đầu tiên của người tập võ trong thiên hạ đều là để bản thân mạnh hơn, sau đó là an thiên hạ, người học kiếm vì người khác, là không tôn trọng kiếm đạo cũng như bản thân người, nếu người có thể thay đổi thái độ học kiếm vì bản thân, ta sẽ cho người thanh Phá Giáp này... Người, học kiếm vì ai?"

Trà gia trả lời: "Vì Lân Từ."

Sau đó Trà gia xoay người nhìn về phía Thẩm tiên sinh: "Chúng ta đi sao?"

Thẩm tiên sinh cười gật đầu: "Đi."

Cái hộp kiếm kia bay qua vèo một tiếng, Thẩm tiên sinh giờ tay chụp được nhìn Sở Kiếm Liên đã đi vào trong phòng: "Đây là tại sao?"

Sở Kiếm Liên vừa đi vừa trả lời: "Học kiếm chỉ cần chấp niệm là đủ rồi, bất kể là vì bản thân hay là vì người khác, ta hỏi nó ba lần liền nó đều không thay đổi mục đích ban đầu, điều này rất tốt, vô cùng tốt, Thẩm Tiểu Tùng... điều duy nhất ta phục người là hai chữ chấp niệm này, người dạy rất tốt."

Thẩm tiên sinh nhìn cái hộp kiếm trong tay, trầm mặc một lát, hướng tới phía căn nhà cúi người: "Đa tạ!"

Sở Kiếm Liên: "Đi mau đi mau, nếu người không đi ta lại mất hai hũ trà ngon."

Thẩm tiên sinh bật cười, mặt hơi đỏ.

Trà gia lại xoay người quỳ xuống trình trọng cúi đầu, sau khi đứng dậy thì nhận lấy hộp kiếm buộc lên lưng mình: "Sở tiên sinh yên tâm, ta sẽ không bội nhọ thanh kiếm này."

Trong phòng truyền đến tiếng của Sở Kiếm Liên: "Lần sau có rảnh thì dẫn tên đó qua cho ta xem thử, ta đã dạy người nửa tháng, bất luận bản thân người có nhận hay không thì ta đã là sư phụ người, nếu hân không xứng với người, ta sẽ tự tay giết hân, không thể làm loạn tâm học kiếm của người được."

Trà gia vỗ vỗ cái hộp kiếm sau lưng: "Phá Giáp của ta không đồng ý."

Sở Kiếm Liên hơi ngây người, sau đó phá lên cười ha ha, cười vô cùng sáng khoái.

Bên ngoài viện tử, cơn mưa trên đường đi vẫn đang ăn cỏ, Thảm tiên sinh lấp xe gỗ xong liền vùng roi cho xe xuống núi, Trà gia ngồi khoanh chân trên xe ôm hộp kiếm, khoe miệng mang ý cười.

"Liệu Lãnh Tử có về quận An Dương trước chúng ta không?"

"Sẽ không đâu, xuống phía nam cướp thuyền của người Cầu Lập phải xem thiên thời địa lợi nhân hòa, đâu có nhanh như vậy, nhưng ta cố hết sức cho xe chạy nhanh chút là được."

"Liệu Lãnh Tử có bị thương không?"

"Sẽ không đâu, những thương tích nên bị thì trên cơ bản là mấy năm trước đã bị rồi, đâu có dễ dàng lại bị thương nữa như vậy."

"Ta nghe nói nữ hài tử phía nam ai ai cũng yếu điệu xinh đẹp, liệu Lãnh Tử có thích không?"

"Nếu Lãnh Tử mà như vậy, còn là Lãnh Tử sao?"

Trà gia cười, nụ cười sáng lạn.

"Đúng rồi tiên sinh, trước đó Sở tiên sinh nói ông ta có ba thanh kiếm, lúc trẻ dùng Phá Giáp, sau này dùng Thừa Thiên, còn có một thanh kiếm nhưng không chịu nói cho ta biết tên, là gì vậy?"

"Không phải ông ta không chịu nói cho người biết, mà là chính ông ta cũng không muốn nhắc đến."

Thảm tiên sinh thờ dài, quay đầu lại liếc nhìn nơi ẩn cư của Sở Kiếm Liên, nhìn thấy kiếm khách áo trắng như tuyết đó đứng chấp tay ở chỗ cao, chắc là đang nhìn tiễn bọn họ đi.

"Cô độc." Thảm tiên sinh lẩm bẩm hai chữ.

Trà gia hơi ngẩn người: "Kiếm tên Cô Độc?"

"Không phải, ta nói là Sở Kiếm Liên quá cô độc, ông ta không muốn bị gia tộc của mình sắp đặt vận mệnh, lại sợ có lỗi với phụ mẫu thân nhân, cho nên chỉ có thể một mình ẩn cư ở đây coi như là trốn tránh, cho nên ông ta cô độc... Thanh kiếm đó của ông ta, tên là Đế Vận, là bội kiếm của hoàng đế Đại Sở trước đây."

Trà gia trong lòng chấn động, thì thào tự nói: "Đế Vận..."

Sở đã vong mấy trăm năm, mấy trăm năm nay người của hoàng tộc Sở quốc vẫn không chịu từ bỏ mơ mộng hảo huyền. Sức mạnh của Đại Ninh, cho dù là lúc Sở mạnh nhất cũng không bằng một nửa Ninh, hiện tại nhân tâm quy phục, tứ hải thái bình, mộng phục quốc đó sợ là chỉ có thể tồn tại trong đầu bản thân bọn họ thôi.

Sở Kiếm Liên là một người đấu tranh với vận mệnh, nhưng lại không thoát được.

Thảm tiên sinh quát roi kêu chát một tiếng, nhưng cơn mưa vẫn không nhanh không chậm, ông dường như có chút bất đắc dĩ, loài lừa này bướng bỉnh, ông quát roi kêu to cỡ nào thì nó cũng chẳng thêm để ý.

Trà gia mở hộp kiếm ra, lấy thanh Phá Giáp kiếm từ bên trong ra, tựa như có một luồng tinh quang, nhiệt độ trên con đường nhỏ giữa rừng cũng hạ xuống như một chút.

Ngón tay của Trà gia nhẹ nhàng lướt trên thân kiếm, lẩm bẩm nói một mình: "Nếu dùng Phá Giáp này giết lừa, chắc không tính là bôi nhọ kiếm nhi."

Cơn mưa đột nhiên chạy đi, Thảm tiên sinh nhìn mà sửng sốt.

Trà gia đặt kiếm trở lại hộp, khoe miệng hơi nhếch lên: "Còn muốn trở về ăn mấy bữa thịt lừa nướng, ai ngờ người kinh sợ như vậy?"

Cơn mưa ngừng đầu kêu mấy tiếng, chạy càng nhanh hơn nữa.

Thảm tiên sinh cười nói: "Cái này hay, kết hợp thêm một bát canh thịt lừa... Canh thịt lừa chính là canh dùng thịt lừa hầm thành, ở trong quán thịt lừa, tất cả canh thịt lừa đều là thịt tươi hầm mỗi ngày, không có canh cũ..."

Trà gia: "Ông dọa nữa là chết nó rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 69: Thật là nghèo

Trên đường trở về đi qua Vân Tiêu, Trà gia phát hiện Thảm tiên sinh luôn không nhìn được đưa mắt nhìn lên ngôi đạo quán trên ngọn núi đó, nàng ngồi dịch lên trước: "Về thăm một chút?"

Thảm tiên sinh lắc đầu: "Không đi, tuy rằng đã qua mười sáu năm, nhưng nơi này dù sao cũng là thành Vân Tiêu."

Trà gia nói: "Mười sáu năm, sợ là không ai nhớ đáng về của ông."

Thảm tiên sinh nói: "Chỉ một người nhớ, đối với ngươi và Lãnh Tử mà nói chính là nguy hiểm."

"Vậy tại sao ông không né tránh Trang Ung?"

"Bởi vì ta hiểu Trang Ung." Thảm tiên sinh nói: "Thứ nhất, đêm hôm đó Trang Ung không biết đã xảy ra chuyện gì, sau này ta nghe nói Trang Ung đã bị chặn lại giữa đường rồi đi thẳng đến Trường An trước."

"Thứ hai, Trang Ung không thể nào là người của hoàng hậu, vĩnh viễn cũng không thể."

Trà gia gật gật đầu: "Nghe nói, hoàng hậu hiện tại sống khổ sở, bệ hạ vì chuyện đó mà nổi giận, bên nhà mẹ đẻ hoàng hậu bị chèn ép đến mức nhiều năm như vậy cũng không có một viên quan trên tứ phẩm, hậu tộc coi như là phế rồi."

"Làm sao có thể." Thảm tiên sinh nói: "Bị chèn ép tàn bạo đến mức nào thì đó cũng là nhà mẹ đẻ của hoàng hậu, chỉ cần bệ hạ còn nghĩ đến thể diện hoàng tộc thì sẽ không phế hoàng hậu, huống hồ con của hoàng hậu đã trưởng thành, cho dù vẫn chưa được lập làm thái tử, nhưng phân lượng của hoàng hậu cũng càng ngày càng nặng nhờ đứa con trai này."

"Chỉ cần được lập làm thái tử, hậu tộc lập tức sẽ lật mình, hoàng hậu chịu đựng bị hoàng đế chán ghét nhiều năm như vậy chính là đợi ngày đó... Người trong triều đều là người gì? Bây giờ ngươi nghĩ có bao nhiêu người chịu giao thiệp với hậu tộc, nhưng đến ngày đó, ngươi hãy xem có bao nhiêu đại nhân vật bầu quanh hậu tộc."

Trà gia có chút nghi hoặc: "Bệ hạ tuổi cũng không lớn, hơn bốn mươi tuổi mà thôi, tại sao không sinh thêm mấy đứa con nữa."

"Bốn mươi lắm rồi."

Thảm tiên sinh nghĩ đến vị cửu ngũ chí tôn mà mình từng thường xuyên tiếp xúc đó, bây giờ đã không thể gặp lại một lần nữa.

"Trà Nhi, có chuyện ngươi phải biết."

"Chuyện gì?"

"Nếu có một ngày, Lãnh Tử gặp vấn đề không thể giải quyết, hoặc là gặp phải nguy hiểm mà chúng ta không ngăn chặn được, ngươi hãy đến thành Trường An, bất luận thể nào ngươi cũng phải gặp được một người, người đó có thể cứu Lãnh Tử."

"Ai?"

"Là..."

Thảm tiên sinh ghé sát bên tai Trà gia nói một cái tên cực nhỏ tiếng, Trà gia nghe xong sắc mặt lập tức thay đổi: "Nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên tiên sinh nói cho ta biết bà ấy là ai."

"Nhớ đã được, đừng nói với bất cứ người nào, ngay cả Lãnh Tử tạm thời cũng đừng nói cho nó biết."

"Ừm." Trà gia gật gật đầu: "Ta biết rồi."

Xe lừa đi qua thành Vân Tiêu, cho dù Thảm tiên sinh rất muốn về thăm một chút nhưng cố nhẫn nhịn, Trà gia có thể hiểu được cảm nhận của ông. Thành Vân Tiêu đã từng mang quá nhiều ký thác của tiên sinh, bây giờ còn chứa đựng quá nhiều ký ức.

"Cũng sẽ có cơ hội về thăm, đợi đến lúc ta quy ẩn."

Thảm tiên sinh thu hồi tầm mắt lại, nhấc tay quạt một roi, con lừa đã trở nên nghe lời hơn, chạy rất nhanh, rất vững vàng.

Trà gia nghĩ đến lúc đến Thảm tiên sinh nói những lời đó, đợi thêm 1-2 năm nữa Lãnh Tử lên đến chính ngũ phẩm, ông sẽ đi bầu bạn với Sở Kiếm Liên. Tiên sinh thực sự nở buồng bỏ sao? Tiên sinh ngay cả Bạch Thập quán thành Vân Tiêu cũng không từ bỏ được, sao có thể từ bỏ hai người bọn họ?

Tiên sinh, là sợ liên lụy đến bọn họ.

Tới bờ sông Thảm tiên sinh tìm một người trẻ tuổi tính tình không tệ tặng cái xe lừa. Mặc dù không biết người trẻ tuổi đó công mẫu thân muốn đi nơi nào, nhưng Thảm tiên sinh thoải mái tặng cho hắn ta là đã đủ rồi.

Cũng không cầu thiên ân vạn tạ, Thảm tiên sinh cùng Trà gia hai người nhẹ nhàng mà đi, người thanh niên mắt rung rung nhìn phương hướng hai người rồi đi, tự trách nói: "Mẹ, con quên hỏi tính danh người ta rồi."

Lão phụ nhân nhìn hơi yếu ớt trầm mặc một lúc, trịnh trọng nói với con trai: "Bồ Tát."

Thảm tiên sinh cùng Trà gia thuê một chiếc thuyền đi thẳng một mạch, đến quận An Dương lại vội vội vàng vàng về nhà. Vừa vào đến trấn Thảm tiên sinh liền dừng bước chân, đầu lông mày hơi nhướn lên.

"Làm sao vậy?"

"Sợ là phải chuyển nhà rồi."

Thảm tiên sinh liếc mắt nhìn sang bên trái, đầu ngõ bên kia có một người mặc áo trắng thoáng lướt qua.

Trà gia hỏi: "Người năm đó?"

Thảm tiên sinh lắc đầu: "Còn không biết, trở về gặp Trần đại bá sẽ biết."

Trà gia nhìn về phía Thảm tiên sinh: "Tiên sinh, ông đừng về nữa."

"Không được, phải về, nếu ta muốn đi thì thiên hạ bây giờ cũng chẳng có mấy người ngăn cản được, nếu ta không trở về như vậy, một câu cũng không nói, Lãnh Tử về không tìm thấy ta thì làm sao."

Thảm tiên sinh đứng trước, Trà gia chỉ cảm thấy xung quanh đều có con mắt đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Trở lại viện tử, Trần đại bá nhìn thấy Thảm tiên sinh và Trà gia liền không nhịn được mà bật cười. Những ngày này cũng là lo lắng sợ hãi, từ sau khi mấy người mặc áo trắng kia đến, chưa có đêm nào Trần đại bá có thể ngủ yên giấc.

Nghe Trần đại bá nói xong chuyện đã xảy ra, Thảm tiên sinh ngược lại còn trở nên nhẹ nhõm: "Không sao, không đi nữa."

"Chuyện là thế nào?"

"Không phải là người của ả ta, nghe thì giống như Lưu Vân Hội thành Trường An. Lần đó người và Lãnh Tử đi Trường An, đã ăn cơm ở Đăng Độ Lâu rồi đưa Mạnh Trường An về thư viện, có một chiếc xe ngựa luôn đi theo các người, người trong xe ngựa chính là đại đương gia của Lưu Vân Hội, đồng chủ của Đăng Độ Lâu."

Trà gia ngăn ra: "Quả nhiên ông không yên tâm."

Thảm tiên sinh đến giờ cũng chưa từng nói cho Trà gia và Thảm Lãnh biết ông cũng đã đến thành Trường An, cười cười nói: "Hai người các người chính là miếng thịt trên người ta rơi xuống, sao có thể bỏ được."

"Mẫu thân!" Trà gia kích động kêu một tiếng.

Thảm tiên sinh lờ mờ nâng một cái: "Nếu ta đoán không sai, Lưu Vân Hội chính là một thanh đao do bệ hạ đích thân bố trí trong ám đạo thành Trường An, đương nhiên không chỉ là giới hạn ở ám đạo, mà là cả giang hồ, là người của hoàng đế thì không có gì đáng sợ, đề bọn họ ở bên ngoài canh gác thay chúng ta đi."

Trà gia đứng dậy chuẩn bị đi rửa mặt một chút, trước tiên lấy lễ vật mua cho Trần đại bá ra, Trần đại bá hết sức vui vẻ nhận lấy, luôn miệng nói một khuê nữ tốt, Trà gia nói cảm ơn mẹ ta là được rồi, ông ta cũng là một khuê nữ tốt.

Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Trà gia cầm lấy hộp kiếm theo bản năng. Thảm tiên sinh khoát khoát tay với nàng ra hiệu dừng hành động thiếu suy nghĩ, sau đó Thảm tiên sinh chỉnh trang lại y phục của mình một chút, chậm rãi đi đến mở cửa: "Ai?"

Không ai trả lời, chỉ là vẫn còn gõ cửa.

Thảm tiên sinh kéo cửa ra, tay phải cầm một thanh đoản đao để sau lưng. Cửa vừa mở, cả người Thảm tiên sinh đều nhẹ xuống hẳn.

"Lãnh Tử ngốc?!"

Trà gia mắt phát sáng, phóng lam quang, kiểu tạch tạch tạch tạch tạch.

Thảm Lãnh cười ha ha đứng bên ngoài, đeo một bọc hành lý rất lớn, quân phục chiến binh thủy quân trên người có vẻ phủ một lớp bụi đất, trên mặt có một chút mệt mỏi nhưng nụ cười vẫn thuần túy và trong sáng như vậy.

Trà gia lập tức lao đến theo bản năng, chạy được mấy bước đột nhiên nhớ ra Trần đại bá còn đang nhìn, bước chân chậm lại, hai tay chắp sau lưng thong dong đi đến trước mặt Thảm Lãnh, nụ cười trên mặt sáng lạn đến như vậy.

"Sao nhanh như vậy?"

"Sợ."

"Sợ cái gì?"

Thẩm Lãnh gãi gãi trán: "Mừng làm cha."

Mặt Trà gia tái đi, lập tức túm lấy cổ áo Thẩm Lãnh kéo hẳn vào: "Ba ngày không..."

Còn chưa nói hết câu đã sững người, nằng lòi Thẩm Lãnh vào trong viện, đằng sau Thẩm Lãnh lại còn một chuỗi người dài đi theo... Lúc này Trà gia mới chú ý trong tay Thẩm Lãnh có một sợi dây thừng, phía sau trói 4-5 người, đều mặc áo trắng.

Thẩm Lãnh kéo dây thừng lôi hết mọi người vào tiểu viện, Thẩm tiên sinh và Trà gia đều có chút mơ màng.

Thẩm Lãnh ngồi xuống ghế đá cười cười áy náy với mấy người mặc áo trắng: "Nhìn y phục của các người là biết các người từ đâu đến, Luru Vân Hội thành Trường An đúng chứ? Ta có ấn tượng rất tốt với đông chủ các người, lúc ở Trường An nhận được sự chăm sóc của ông ta, làm phiền các người trở về giúp ta nói một tiếng cảm ơn. Nếu không phải nhìn ra các người là người của Luru Vân Hội, ta hạ thủ sẽ không nhẹ như vậy đâu, lần sau đến nhớ thay đông chủ các người mang đến cho ta một tiếng cảm ơn, ra sẽ nói đừng khách khí."

Hắn rút hắc tuyến đao sau lưng ra vung lên, đao kia nhanh chóng xoay trong, bộp một tiếng, dây thừng trói mấy người kia bị cắt đứt liên tiếp rơi xuống đất, mặt bàn đá bị cắt đứt, đao vào sâu ít nhất một tấc.

"Đã đắc tội nhiều rồi, đi đi."

Mấy tên bạch y nhân kia nhìn nhau, bọn họ là người Diệt Luru Vân để lại giám sát cái tiểu viện này, chỉ đợi Thẩm tiên sinh bọn họ trở về, ai ngờ được mấy người bị người khác bắt sống trong tình huống không hề có phản ứng, bị xâu lại thành một chuỗi như châu châu vậy.

"Thật kiêu căng!"

Ngoài cửa có người nói, Thẩm Lãnh ngồi ở đó không nhúc nhích.

Lại một người mặc áo trắng chấp tay sau lưng chậm rãi đi vào, thân người cao ráo thon gọn, khuôn mặt lạnh lùng, chỉ là có một con mắt nhìn hơi kỳ lạ, chỉ thấy nhãn cầu đen không thấy nhãn cầu trắng.

Thẩm Lãnh nhìn thấy người này liền cười: "Đây là gia trưởng đến rồi sao?"

Hắc Nhãn đánh giá Thẩm Lãnh từ trên xuống dưới, chú ý đến quân phục đoàn suất trên người Thẩm Lãnh: "Người mặc quân phục, đều kiêu căng như vậy sao?"

Thẩm Lãnh nghiêm túc trả lời: "Người mặc quân phục chiến binh đại bộ phận đều rất kiêu căng, ta thì khác, ta càng kiêu căng hơn."

Hắc Nhãn chỉ chỉ ra ngoài viện: "Mấy người các người tự cút ra ngoài đứng, đồ ngốc mất mặt đến tận nhà bà ngoại, chuyện này các người trở về tự nói với đông chủ, ta không nói được, quá mất mặt."

Mấy tên bạch y nhân kia nhìn nhau, lẳng lặng lùi ra ngoài tiểu viện.

Hắc Nhãn đi đến chỗ cách Thẩm Lãnh khoảng chừng hai mét đứng: "Chuyện người làm ở thành Trường An có chút trợ giúp đối với Luru Vân Hội ta, cho nên vẫn phải nói một tiếng cảm ơn."

Thẩm Lãnh: "Không bằng đưa tiền."

Hắc Nhãn: "Nói hay... Nhưng, người phải tiếp thủ một quyền của ta trước."

Sau đó một quyền liền đến ngay tắp lự.

Lúc ở Hồ Kiến đạo Thẩm Lãnh được thấy Sầm Chính xuất thủ, đó không phải cách đánh của cao thủ trong quân, có thể thấy trong xương cốt Sầm Chính có thứ không giống những quân nhân khác, nhưng mà rất nhanh, rất độc.

Một quyền này của Hắc Nhãn cũng rất nhanh, ít nhất là không kém Sầm Chính.

Lúc Thẩm Lãnh nhìn thấy Sầm Chính ra tay đã từng tự hỏi mình, nếu như lúc đó mình ở vị trí của Bạch Tú, có thể cản được một chiêu đó hay không?

Đáp án dĩ nhiên là... Có thể!

Thẩm Lãnh cũng xuất quyền.

Nắm đấm của hai người không hề có đạo lý nhưng cứ cường ngạnh đập thẳng vào nhau như vậy, một quyền này đánh ra dường như không khí cũng

ngưng đọng lại... Hai chân của Thẩm Lãnh không tự chủ được trượt về phía sau, đế giày ma sát trên nền đá phát ra âm thanh hơi chói tai.

Mà Hắc Nhân thì lại hơi bật ngửa ra sau, sau khi chạm đất lại lùi liền ba bước.

Còn chưa đứng vững, nắm đấm của Thẩm Lãnh lại đến, không màu mè, không rườm rà, cương mãnh trực tiếp, là quân võ quyền mà mỗi người sau khi gia nhập chiến binh đều phải học, mỗi một quyền đều rất nặng, rất bá đạo.

Hắc Nhân liên tục né tránh muốn tìm cơ hội xuất quyền, nhưng không có cơ hội, Thẩm Lãnh ra mười ba quyền gã lùi lại mười ba bước, sau đó phát hiện thấy mình đã ở bên ngoài tiểu viện, Hắc Nhân có chút không phục cũng có chút ảo não.

Thẩm Lãnh dừng bước lại, nhìn gã nói rất nghiêm túc: "Ngươi có thể vào lần nữa, nhưng nhớ gõ cửa."

Sau khi nói xong hắn liền trở lại trong viện, Hắc Nhân nhìn cái tên kiêu căng ngạo mạn kia, đột nhiên gã cười: "Có từng nghĩ rời khỏi đội ngũ chiến binh đến Lưu Vân Hội ta không? Với thực lực của ngươi, ít nhất cũng đồng vị với ta."

Thẩm Lãnh: "Với thân thủ của ngươi có từng nghĩ sẽ tham quân nhập ngũ không? Ít nhất cũng có thể làm một thủ hạ của ta."

Hắc Nhân nhún vai: "Trong quân ngũ, không tự tại, không sáng khoái bằng ta ở giang hồ."

Thẩm Lãnh: "Sự sáng khoái đó của ngươi quá nhỏ, sự sáng khoái của ta rất lớn."

Hắc Nhân hỏi: "Lớn cỡ nào?"

Thẩm Lãnh nghĩ nghĩ rồi nghiêm túc trả lời: "Lớn hơn đại đương gia Lưu Vân Hội."

Hắc Nhân xoay người rồi đi: "Khi nào không muốn làm lính nữa, đến Trường An!"

Thẩm Lãnh: "Ta sẽ đi Trường An, ở Đãng Đệ lâu chờ ta là được, nhưng có thể ngươi phải gọi ta là một tiếng tướng quân."

Hắc Nhân: "Ta nhớ rồi, binh sĩ."

Thẩm Lãnh: "Là đoàn suất."

Hắc Nhân đã dần dần đi xa: "Ta để lại cho ngươi chút đồ ở cửa, sau khi các ngươi đi Lưu Lăng Dao đã bị Lưu Vân Hội ta diệt, đó là rút ra từ tài sản của Lưu Lăng Dao, đúng một nửa, đại đương gia chúng ta bảo ta ở lại chính là để ta tự tay giao đồ cho ngươi, lần sau lúc đến Trường An vào Đãng Đệ lâu ăn cơm đừng có keo kiệt như vậy nữa, huynh đệ Mạnh Trường An của ngươi ngay cả một cái lá rau cũng phải gói lại, quá mất mặt."

Thẩm Lãnh nhìn nhìn một cái bọc không biết đã đặt ở cửa từ lúc nào, không lớn.

"Trong này có thể có một nửa tài sản của Lưu Lăng Dao?"

Thẩm Lãnh nhún vai: "Lưu Lăng Dao cũng thật là nghèo."

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh Đế Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.